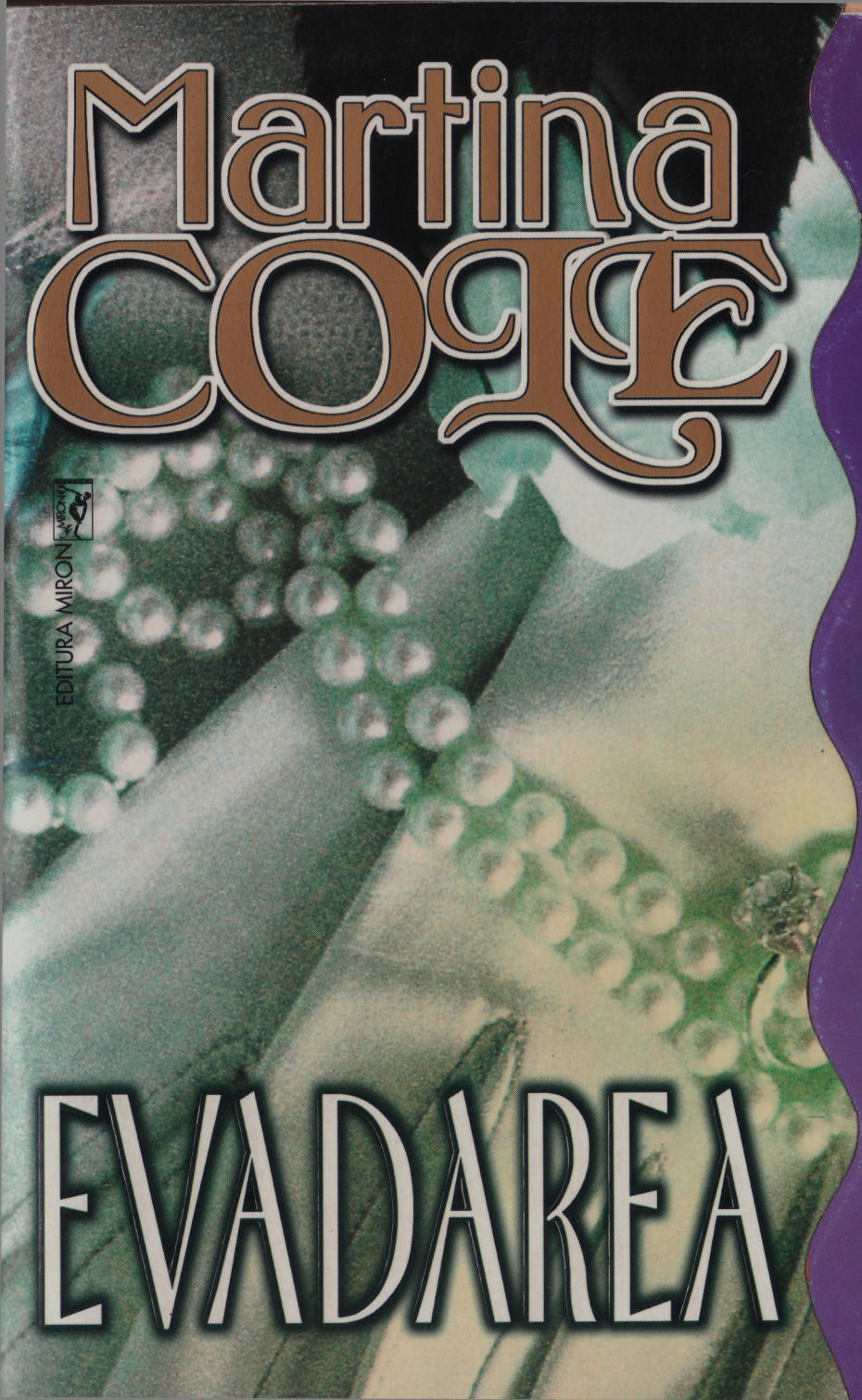
Martina
COLE

EDITURA MIRON

EVADAREA

Martina Cole

Evadarea

The Jump

by Martina Cole

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Martina Cole

Evadarea

Traducere de Cristiana Pișota

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: CLAUDIA FETICU
Corector: DOINA CĂLIN

ISBN 973-95059-9-2

PROLOG

– Georgio trebuie să sosească din clipă în clipă, Harry. Ce zici de încă un pahar cu whisky?

Donna Brunos luă paharul de cristal *Waterford* din faţa bărbatului scund de lîngă ea şi zîmbi forţat. Acesta băuse deja mai mult decît suficient; cîteva whisky-uri în plus, şi caracterul lui josnic avea să iasă la iveală.

Puse în pahar o porţie mare de ginger şi turnă deasupra puţin whisky *Red Label.* Ţinu apoi ochii strînşi cîteva secunde, sperînd să scape de durerea de cap care o chinuia.

În timp ce se îndrepta spre Harry Robertson, soţia lui, Bunty, izbucni într-unul din hohotele ei stridente. Donna îi întinse paharul lui Harry şi, scuzîndu-se, motivînd că era solicitată la bucătărie, străbătu salonul, oprindu-se în treacăt ca să schimbe cîte o vorbă cu diverşii invitaţi.

Donna era conştientă că aceştia îl aşteptau pe soţul ei şi că ea, ca gazdă, urma pe locul doi. Singurul motiv pentru care ei se aflau acolo, era faptul că Georgio îi invitase personal. Ştia, cum de altfel întotdeauna ştiuse, că ei erau recunoscători pentru cea mai mică atenţie pe care Georgio le-o acorda. Donna zîmbi întristată; simţea la fel, deşi era soţia lui. Era un talent pe care el îl poseda. Cînd se uita la cineva, Georgio putea să-i creeze acelei persoane senzaţia că nu mai există nimeni pe lume şi folosea acest lucru în avantajul lui.

Ajunsă în bucătărie, se sprijini de perete şi oftă.

– A întrecut măsura de data asta, zise Dolly, menajera şi confidenta ei.

Donna încuviinţă din cap şi împingîndu-se în perete se apropie şi începu să inspecteze îndeaproape masa.

– Cum este raţa?

– Mai uscată decît ţîţele unei călugăriţe!

Donna rîse delicat.

– Eşti crudă, Dolly, dar ştii deja acest lucru.

Dolly scutură scrumul ţigării într-un coş de gunoi şi ridică înţelegătoare din umeri.

– Este aproape ora opt şi jumătate, de ce nu vă aşezaţi la masă fără el? Cu cît mănîncă mai repede, cu atît vor pleca mai curînd. Cînd va veni Georgio, va fi recunoscător că majoritatea a plecat. Cu cei cîţiva rămaşi, va putea discuta afaceri în faţa unui pahar de brandy, iar la ora douăsprezece am putea fi cu toţii în pat.

Donna îşi dădu spre spate bogatul păr castaniu; era un gest de oboseală, iar Dolly îi zîmbi compătimitor.

– Să-i muţi fundul din loc, scumpo, cînd o veni acasă.

Donna luă ţigara din mîna vîrstnicei femei şi trase prelung din ea, ţinînd fumul cîteva clipe în plămîni înainte de a-l elibera într-un nor cenuşiu şi gros.

– I l-aş muta, Dolly, dacă aş crede că ar observa. Dacă nu vine într-o jumătate de oră, începi să serveşti, în regulă?

– În regulă. Acum du-te la cheflii tăi. Şaisprezece barosani din oraş sînt invitaţi la masă şi vedeta nu apare! Asta este el.

Cuvintele fuseseră rostite cu o mîndrie sarcastică. Dolly Parkins îşi iubea stăpînii, iar ei, la rîndul lor, o iubeau pe ea şi, ce era mai important, aveau încredere în ea. Faţă de ei, Dolly putea să fie ea însăşi şi abuza, fără ruşine, de acest lucru. Aruncînd chiştocul la gunoi, începu să aşeze farfuriile în cuptor, ca să se încălzească.

Donna părăsi sanctuarul bucătăriei şi trecu încă o dată prin salon, unde vocea cumplit de tare a lui Betty Hawkins o lovi cu forţa unui baros.

– Donna! Donna, vino aici şi spune-i prostului ăstuia că soţul tău are o maşină de salvare *Carerra,* cu numele meu pe ea!

– Cînd urmează să naşti, Betty? Am uitat.

Donna abordă un zîmbet şi participă la conversaţie.

În sinea ei se hotărî să urmeze sfatul lui Dolly. Urma să-i mute fundul din loc soţului ei, cînd avea să ajungă acasă.

Vinul de Porto şi Stilton-ul erau pe masă, iar Harry Robertson critica conducerea locală. Donna încercă să pară interesată de conversaţie, însă ochii ei rătăceau peste resturile risipite pe masă. Gaura pe care Bunty Robertson o făcuse cu ţigara în dantela mileului veneţian atrăgea privirea Donnei ca un magnet. Întotdeauna îi displăcuse acea femeie; de fapt, nu-i plăcuse de nici unul dintre cei care şedeau în jurul mesei. Pentru fiecare în parte manifestase o anumită antipatie. Şi totuşi, după cum spunea mereu Georgio, aveau nevoie de ei; sau mai exact, el avea nevoie de ei. Georgio era cel care aranjase această cină, cel care stabilise meniul şi comandase vinurile, tot el fiind cel care nu venise, neavînd nici măcar bunul-simţ să telefoneze pentru a se scuza.

Harry Robertson ajunsese la subiectul lui preferat: tribunalele, rolul lui ca membru în administraţia locală şi condamnarea delicvenţei juvenile. Îmbibat cu băutură ca un salahor irlandez, el îşi începu monologul despre sistemul judiciar. Donna îşi promisese că într-o zi avea să-l întrebe ce părere avea despre şoferii beţi. Nu-şi mai amintea de cîte ori se urcase beat la volan, demarînd în zigzag de pe aleea ei, şi îndreptîndu-se spre şoseaua M25, însoţit de sughiţurile soţiei de pe scaunul alăturat, amîndoi avînd senzaţia că erau mai presus de lege.

Donna auzi soneria şi respiră uşurată. Georgio sosise acasă. Urma să-şi preia atribuţiile în maniera-i degajată şi curînd toţi aveau să uite că nu fusese prezent la masă, asigurîndu-l care mai de care că nu-i deranjase cîtuşi de puţin aşteptarea.

Se ridică, iar Harry Robertson zise sarcastic:

– Vezi, Donna, să nu-i tragi un perdaf, măcar pînă plecăm noi acasă. Toată lumea izbucni într-un rîs forţat, însă Donnei îi stătu pe vîrful limbii să-i răspundă: „Ah, mai plecaţi şi acasă? Oricum este un lucru pe care îl aştept cu nerăbdare".

În timp ce ieşea din cameră, auzi glasul lui Bunty,

după cum de altfel se şi aştepta, spunînd pe acel ton supărător al ei: „Zău aşa, Donna!" Închise cu zgomot uşa în urma ei şi se întîlni în hol cu Dolly.

– E-n regulă, deschid eu.

Dolly ridică din umeri şi se întoarse în bucătărie.

Donnei i se opri inima în loc, cînd văzu, prin geamul uşilor duble de la intrare, patru siluete solide. Ca să pună capac la toate, Georgio nu venise singur. Durerea de cap i se agravă, căpătînd tot mai mult accente de migrenă. Trăgîndu-şi umeri spre spate şi împingîndu-şi pieptul în faţă, abordă un zîmbet larg şi deschise uşa. Lui Georgio îi plăcea mereu să fie stăpîn pe sine sau măcar să arate acest lucru.

– Doamna Donna Brunos?

Uniformele a doi dintre bărbaţi i se întipăriră în minte şi simţi cum panica îi paralizează corpul.

– Da... sînt Donna Brunos. Soţul meu, Georgio... Ce s-a întîmplat? În mintea ei, nu-l vedea decît zdrobit între resturile *Mercedes*-ului sport. Îşi aminti cum de fiecare dată îl avertizase să conducă atent. Era total nepregătită pentru ceea ce urma să audă.

Bărbatul mai solid, îmbrăcat în civil, îi vorbi răspicat, în timp ce, practic, intrară în casă.

– Avem un mandat de percheziţie pentru această locuinţă.

– Ce anume? Donna conştientiză că Dolly se afla lîngă ea şi că undeva într-un colţ al minţii înregistrase rîsete stridente venind din sufragerie.

– Soţul dumneavoastră a fost arestat astăzi pentru jaf armat. Se află acum în custodia secţiei de poliţie Chelmsford. Eu sînt detectivul-inspector Frank Laughton de la brigada Delicte Grave...

Migrena o omora treptat, milimetru cu milimetru. Auzi uşa de la sufragerie deschizîndu-se şi pe Harry Robertson, membru al Comisiei Edilitare şi stîlp al comunităţii locale, întrebînd cu vocea lui stridentă ce naibii se întîmplă acolo, după care leşină.

În timp ce Donna se cufunda în uitare, în mintea ei apărură crîmpeie de imagini şi de amintiri care să-i com-

penseze şocul ce o lovise. Se văzu din nou copil, albă la faţă ascultînd glasul ascuţit al mamei sale. Acoperindu-şi urechile cu mîinile, îngheţă, aşteptînd sunetul care ştia că avea să urmeze.

Bufnitura înfundată se auzi în replică prin perete. Ştia că mama ei căzuse peste toaletă. Trebuia să fi căzut. Tatăl ei nu i-ar fi făcut nici un rău, în nici un caz în mod intenţionat.

Încăperea era friguroasă; casa toată era mereu friguroasă. Chiar şi în mijlocul verii dădea senzaţia unei umezeli lipicioase, care ţinea mai mult de ocupanţii ei decît de vreme.

Auzi încă o dată vocea mamei, spunînd nişte lucruri despre tatăl ei, care mai bine ar fi rămas nerostite. Şi-ar fi dorit ca fratele ei, Hamish, să mai fie încă acasă, însă de cînd se însurase, îl vedea foarte rar.

Locuinţa părinţilor ei era stranie.

În timpul zilei, ordinea şi curăţenia, aproape obsedantă, puteau zdrobi inima unei fetiţe. Toată lumea care intra în casă vorbea în şoaptă, de parcă ar fi murit cineva. Mama Donnei avea o frumuseţe austeră, fizionomia ei radiind virtute. Părinţii ei erau foarte respectaţi; aveau zicala lor preferată cum că „ţineau pentru ei ce era al lor", alături de, „Nu priveşte pe nimeni decît pe noi".

Fetiţa aşteptă ca tatăl ei să se întoarcă în camera lui şi oftă uşurată cînd auzi uşa închizîndu-se uşor în urma lui. Toată lumea spunea că ea semăna cu tatăl ei. Modestă, retrasă, făcînd orice pentru o viaţă tihnită.

A doua zi incidentul avea să fie uitat, şi niciodată pomenit.

Mai ales de o fetiţă care ştia exact cum să se facă nevăzută şi neauzită.

Faţa îi era aprinsă şi îi ardea, de parcă pielea i s-ar fi topit de pe ea. Doamna Dowson, care de obicei avea o expresie severă, o privea cu milă.

– Ar fi trebuit să spui cuiva, Donna! De ce nu i-ai mărturisit mamei tale? Doamna Dowson ştia de ce Donna Fenland nu-i împărtăşise mamei vestea, însă se

simţea, oricum, datoare să întrebe.

Monica Fenland stătea ca un stîlp între fiica ei şi uşă. Îşi examină atent fata, sfredelind-o cu ferocea ei privire cenuşie.

– Haide, Donna, răspunde-i doamnei Dowson.

Donna îşi ridică privirea spre ochii mamei ei, ochii care parcă îi spuneau: „Stăpîneşte-te, Donna. Nu arăta nici un fel de emoţie şi străduieşte-te să ieşi demnă din această situaţie jenantă".

– Mama deja mi-a explicat totul şi nu mi s-a părut necesar s-o mai deranjez cu această problemă. Astăzi, este singura dată cînd m-am simţit puţin rău, de cînd eu... Făcu o pauză. De cînd mi-a venit ciclul.

Doamna Dowson o văzu pe Monica Fenland zîmbind ironic şi se întrebă de ce oare îşi mai făcuse griji.

– Înţeleg. Crezi că te-ai simţi mai bine dacă ai fi scutită de şcoală şi ai pleca acasă? Doar astăzi, pînă te mai linişteşti. Femeia se bucură, văzînd uşurarea de pe chipul copilului la aflarea veştii.

Zece minute mai tîrziu, Donna şi mama ei se îndreptau cu maşina spre casă. Imediat cum ajunseră, Donna se întinse în pat, primi sticle calde şi o carte de citit.

Monica Fenland se aşeză pe marginea patului şi, zîmbind, îi spuse fiicei:

– Te-ai descurcat bine astăzi, Donna. Vizitatorul tău lunar este intim, doamna Dowson nu avea dreptul să discute subiectul atît de direct. Ar fi trebuit să te urce într-un taxi... În fine, acum faptul este consumat. Eu am fost chemată de la serviciu, a trebuit să vin pînă la tine la şcoală, iar acum trebuie să mă întorc înapoi la slujbă. Bănuiesc că doamna Dowson n-are cum să înţeleagă aşa ceva. Deci, stai întinsă în pat şi relaxează-te, iar dacă mai tîrziu te simţi mai bine, poate cureţi cîţiva cartofi. Ridicîndu-se, îşi netezi cutele fustei drepte.

– Ce se va întîmpla acum, mamă? Aşa va fi în fiecare lună? Monica Fenland ieşise însă din dormitor, astfel că întrebările Donnei rămaseră fără răspunsuri.

Pornind motorul maşinii, Monica privi spre fereastra dormitorului fiicei sale şi oftă. Ţinea la fata ei, însă nu aşa cum ar fi trebuit să ţină o mamă iubitoare. Ea nu

cunoscuse niciodată acel val de dragoste, pe care îl simţiseră alte mame, atunci cînd îşi văzuseră pentru prima dată copilul.

Naşterea lui Hamish fusese dificilă şi umilitoare. Era un episod pe care refuzase să-l mai repete. Însă, tocmai cînd îşi închipuise că zilele procreării se sfîrşiseră, apăru o fetiţă. Jena maternităţii tîrzii o făcea şi acum, după paisprezece ani, să roşească.

Însărcinată la patruzeci şi trei de ani.

Ţinînd mîinile pe pielea rece care îmbrăca volanul, îşi simţi lacrimile pe obraji, gîndindu-se că indiferent cît de mult se străduia, ea nu putea să-şi iubească cu adevărat fiica.

Mai grav era că-şi dădea seama că Donna Fenland era un copil care avea nevoie de multă afecţiune.

Părăsind aleea şi încadrîndu-se în traficul străzii, simţi cum o cuprindea obişnuita nevoie de băutură.

– Donna, eşti atît de plictisitoare! Haide, măi fată.

Donna o urmă pe Jackie şi împreună se uitară la colecţia pestriţă de pantofi expusă pe taraba din piaţă.

– Mama ta nu te mai poate împiedica acum să nu faci ce... Glasul lui Jackie se stinse. Oh, Donna, iartă-mă! N-am vrut să mă exprim chiar aşa.

Donna se uită în ochii albaştri, sinceri, ai celei mai bune prietene şi încuviinţă din cap.

– Ştiu. Ridică uşor din umeri şi, înţelegînd că trebuia să se adapteze situaţiei, încercă să-şi liniştească prietena. Ştiu ce-ai vrut să spui, Jackie. Părinţii mei nu au fost nişte oameni cu vederi prea largi. Uneori, stau şi mă întreb dacă îşi dădeau seama că exist.

Dezamăgirea din glasul ei şi sinceritatea răspunsului, umeziră ochii lui Jackie.

– Oh, Donna, îmi pare foarte, foarte rău.

Donna zîmbi încurajator.

– Să nu-ţi pară. În felul lor, mi-au oferit o viaţă frumoasă. Acum au murit, iar eu sînt în vacanţă cu tine, aşa că hai să ne distrăm!

– Îţi este dor de ei? întrebă Jackie cu blîndeţe.

Donna încuviinţă încet din cap.

– Da, îmi este. Erau tot ce aveam. I-am iubit şi, acum că nu mai sînt, le simt lipsa.

Vînzătorul, zîmbind cu gura pînă la urechi, întrebă:

– Ce faci, scumpo, iei pantoful ăla sau o aştepţi pe Cenuşăreasă?

Rîzînd de vocea lui răguşită, Donna aşeză pe suport pantoful negru.

În clipa în care dădură să plece, Donna zări un bărbat atît de încîntător, încît i se tăie răsuflarea. Dar lucrul cel mai uluitor era că el îi zîmbea. Privi peste umăr, ca să se asigure că el nu fixa pe altcineva din spatele ei, iar cînd întoarse capul se trezi faţă în faţă cu el.

– Bună, fetelor.

Vocea lui era joasă şi pătrunzătoare, cu puternice inflexiuni ale dialectului londonez.

– Cum vă cheamă?

Georgio Brunos intra întotdeauna în vorbă cu tinere drăguţe. După ce le măsură rapid, cu ochiul lui experimentat, pe cele două prietene, conchise că blonda era o fată de viaţă, iar bruneta o provocare. Îşi concentră atenţia asupra celei brunete şi se surprinse privind într-o pereche de ochi strălucitori, care îl lăsară fără glas.

La o inspecţie mai atentă, constată că figura din faţa lui era una dintre cele mai frumoase pe care le întîlnise.

Păstrîndu-şi zîmbetul nepăsător pe buze, el îşi întoarse privirea spre Jackie. Trecu în revistă buzele vopsite cu ruj, sînii proeminenţi şi fusta scurtă. Era genul partenerelor lui obişnuite. Totuşi, acea brunetă subţire, cu pieptul plat, îi stîrnea curiozitatea...

Şi Georgio Brunos nu ştia de ce.

Reuşi să stabilească o întîlnire cu ea şi să-i ceară numărul de telefon, întristînd-o pe blondină. Consternarea şi tulburarea acelei brunete, îl făceau să se simtă bine.

Fata avea potenţial. Poate chiar prea mult.

Cînd se despărţi de ele, depărtîndu-se cu mersu-i ţanţoş, ştiu sigur că ea îl urmărea cu privirea.

Donna şedea în pragul micuţei camere de zi, simţindu-şi inima bătîndu-i puternic în piept. Apartamentul

era un amestec de mirosuri, de zgomot şi de freamăt. Mobilierul vechi era ocupat de lume, iar Donna simţi impulsul de a o lua la fugă.

O femeie robustă, la vreo patruzeci de ani, cu zîmbet radios, dinţi falşi şi mîini înroşite de muncă, se apropie de ea, cu o vioiciune surprinzătoare, poftind-o în casă:

– Intră. Oh, Georgio, este frumoasă! Ca o floricică!

Sora lui cea mare, Mary, se ridică din fotoliul uzat, de lîngă cămin, şi îi oferi locul delicatei fete, pe care mama ei, practic, o trăgea în încăperea îngustă.

– Dumnezeule, copilo, ai mîinile ca de gheaţă.

Aşezînd-o pe fată în fotoliu, femeia începu să-i frece degetele subţiri, de parcă Donna ar fi avut cinci ani şi nu optsprezece.

– Iisuse, nu dă unu' din voi fuga să-i aducă copilei ăsteia o ceaşcă cu ceai?

Nuala, cea mai mică dintre surori, ieşi veselă din cameră, sărind într-un picior şi cîntînd: „Georgio are o iubită, Georgio are o iubită!" El o alergă prin casă şi o atinse, în joacă, peste fund.

Zece minute mai tîrziu, Donna făcuse cunoştinţă cu toţi, ţinea în poală, într-un echilibru precar, o ceşcuţă cu ceai opărit, iar pe braţul lat al fotoliului i se pusese o tavă cu sandvişuri şi fursecuri. Tăcută şi uluită în acelaşi timp, ea îi asculta pe toţi vorbind deodată, ţipînd ca să se acopere unul pe celălalt şi contrazicîndu-se amuzant în legătură cu aproape orice.

La un moment dat, intră în încăpere un bărbat înalt, ţinînd în mîini un vas acoperit. Toată lumea amuţi.

Aşezînd vasul pe masă, bărbatul zîmbi şi rosti într-o engleză stricată:

– Primul meu băiat a adus, în fine, o fată acasă! Am preparat Stifado, într-un castron mare, iar jos am o tavă cu baclava, plină de miere şi nuci, ca să sărbătorim acest eveniment deosebit.

Ochii Donnei se fixară pe chipeşul bărbat solid din faţa ei, iar sub privirile tuturor, tata Brunos îi cuprinse talia în cercul braţelor lui robuste şi o sărută delicat pe ambii obraji. Bărbat emotiv din fire, gata mereu să izbucnească în lacrimi, el scoase repede o batistă mare

şi-şi şterse ochii.

– Oh, Iisuse, salvează-ne! rosti soţia lui, rîzînd zgomotos. După cîteva pahare de Ouzo, o să se pună pe urlat, copilă. Nu-l băga în seamă!

Donna izbucni în rîs alături de ceilalţi şi în acele cîteva secunde, prin mirosul de usturoi şi printre glasurile gălăgioase, Donna Fenland se îndrăgosti încă o dată.

Pe Georgio îl iubea de şase luni, din prima zi în care îl văzuse în piaţa Roman Road.

Însă acum îşi dădu seama că se îndrăgostise de o întreagă familie.

O familie adevărată, ce reunea oameni adevăraţi.

Georgio îi făcu cu ochiul şi-şi bătu uşor buzunarul, unde avea pregătit un inel pentru degetul ei subţire. Urma să se mărite cu un bărbat înalt şi chipeş, cu ochi căprui, cu voce pătrunzătoare şi, ca atare, avea să dobîndească această familie.

Această familie ai cărei membri erau plini de dragoste, de căldură sufletească şi atît de uniţi.

Era lucrul pentru care, în următorii douăzeci de ani avea să-i mulţumească lui Dumnezeu de nenumărate ori.

După o primă experienţă de viaţă fără dragoste adevărată, ea avea să fie copleşită de iubirea revărsată din abundenţă de soţul ei şi de familia lui.

Mai ales de familia lui.

Uitîndu-se în jurul ei, la chipurile surîzătoare ale fraţilor lui mai mici, la privirile drăgăstoase ale părinţilor lui şi la bărbatul chipeş şi robust, pe care reuşise să-l cucerească, Donna Fenland avea senzaţia că ajunsese acasă, după o lungă şi dureroasă călătorie.

– Iertaţi-mă, dar cred că aţi făcut o gravă eroare.

Vocea Donnei era răguşită şi vlăguită, faţa ei albă şi încordată ca o mască, făcîndu-l pînă şi pe cel mai dur dintre poliţiştii prezenţi să o compătimească.

Donna auzi tonul afectat al lui Bunty şi închise consternată ochii.

– Ştiţi cine este soţul meu? Intervenţia femeii fu mai mult o declaraţie şocantă decît o întrebare şi, cu toată

neputinţa ei, Donna trăi un moment de bucurie că lui Bunty nu avea să i se facă pe plac. Ceilalţi invitaţi plecaseră în mare zor; numai Bunty şi Harry rămăseseră.

– Ştim foarte bine, doamnă, care este poziţia soţului dumneavoastră în societate. Vrem să vă înştiinţăm însă că avem un mandat de percheziţie pentru această locuinţă şi asta intenţionăm să facem.

Harry intră ca o vijelie în salon, pămîntiu la faţă, alcoolul, pe care îl consumase, răvăşindu-l.

– Haide, Bunty, nu mai avem ce face aici. Donna, te sfătuiesc să-i angajezi soţului tău un avocat. Bunty, închide gura şi hai acasă.

Ea îşi privi uluită soţul.

– Dar cu siguranţă... cu siguranţă că a fost o eroare. Vreau să spun...

– Ia-ţi haina, dragă, plecăm. Am vorbit la telefon cu şeful poliţiei şi m-a informat că nu este nici o eroare. Acum vrei, te rog, să plecăm? Privirea lui o preveni să nu mai obiecteze în nici un fel, iar Bunty, care se mîndrea cu puterea ei de înţelegere rapidă, ieşi tăcută din încăpere.

În hol, Harry îşi ajută soţia să-şi îmbrace paltonul. Cînd îşi scoase cheile de la BMW, o voce răguşită rosti:

– Nu-i mai comanzi un taxi, doamnă? Nu cred că domnul consilier se va bucura dacă va fi oprit pe stradă pentru condus în stare de ebrietate.

Bunty şi Harry se uitară spre Frank Laughton. Punîndu-şi la loc cheile în buzunar, Harry ridică receptorul şi, cu faţa inundată de un val de roşeaţă, formă numărul de telefon.

Laughton trecu cu nonşalanţă pe lîngă ei, zîmbind. Intrînd în salon, el închise cu zgomot uşa în faţa lui Bunty.

Donna şedea pe un taburet mic din piele, cu obrajii livizi şi cu tot corpul tremurîndu-i. Privind înfăţişarea plăcută şi silueta ei delicată, Laughton simţi puternica forţă de atracţie a femeii. Dîndu-şi spre spate bogatul păr negru, ea îl privi drept în ochi. Lacrimile îi curgeau pe obraji, însă ea nu schiţa nici un gest, ca să şi le şteargă.

– Este o eroare cumplită. Soţul meu este victima unei erori îngrozitoare. Din ochi, Donna îl imploră să-i confirme că ceea ce spunea ea, era adevărat. Nedorind însă să fie martor la durerea ei, Laughton îi zise aspru:

– Menajera s-a dus să facă un ceai. V-aş recomanda să pună o picătură de brandy în el.

Ajutînd-o să se ridice de pe taburet, el o conduse în bucătărie, ignorîndu-i pe Bunty şi pe Harry, atunci cînd trecură prin hol.

Accentul cockney[1] al lui Dolly îl auziră înainte de-a ajunge în bucătărie.

– Ia-ţi picioarele murdare de pe pardoseala mea curată şi nu-mi mai ciuguli mîncarea! Dacă nu te potoleşti...

Cînd Donna şi Laughton intrară în bucătărie, ea se întoarse spre ei şi rosti cu glas tare:

– Ia te uită! S-a întors poliţistul Plod. În seara asta ai făcut cea mai mare prostie din carieră, şi nu sper decît să-ţi dai seama că...

– Bună, Dolly, a trecut multă vreme de cînd nu ne-am văzut.

Femeia pufni.

– Pentru mine n-a trecut, Laughton. Văd că tot de înscenări te ţii.

Cei trei poliţişti din bucătărie zîmbiră auzind replica bătrînei. Dolly înclină aprobator din cap, privindu-i tăios cu ochii ei mici şi negri.

– Eu ştiu despre ce vorbesc. Am avut de-a face cu el cînd era mai crud decît proverbiala iarbă. *Iarba,* fiind cuvîntul-cheie pentru tine, eh, Laughton?

– Lasă vorba, Dolly. Întotdeauna ai avut gură spartă şi deşi ai îmbătrînit, meliţa tot îţi merge.

– Ce-ţi face soţia, Frank? Tot mai închide ochii? Uitîndu-mă acum atent la tine, îmi dau seama că pot să pun pariu pe ultimul penny că nu mai ai aşa succes la soţiile borfaşilor. Înclină aprobator din cap spre cei trei poliţişti

1. Dialect londonez

şi zîmbi urîcios. Da, da, e adevărat. Cu ani în urmă, îţi puteai potrivi ceasul după el. Dacă şefu' era ridicat la trei după-amiaza, la ora opt şi jumătate seara, Laughton roia în jurul casei, îmbrăcat la costum, cu pantofii lăcuiţi, cu peşte şi cartofi prăjiţi sub un braţ, iar cu sticla de vin sub celălalt. Nu se dau premii celor care ghicesc ce altceva mai avea el pentru ele...

– Tacă-ţi fleanca, Dolly, ca să nu o iei pe cocoaşă. Vocea lui Laughton se înăspri.

– Adevărul supără, Frankie? Nu eşti înţolit prea bine, dar ăştia de-alde tine, niciodată n-au fost, nu-i aşa?

– Cizmă ai fost, cizmă ai rămas. Ce-ţi mai face bărbatul? Fericit că e la pîrnaie, îmi închipui. Orice altceva trebuie să fie mai bine decît viaţa alături de tine. Acum te-ai înhăitat cu alt bandit. Trebuia să-mi imaginez c-o să te găsesc aici.

Donna îşi astupa urechile cu mîinile şi rosti cu glas tare:

– Nu-mi vine să cred că se întîmplă aşa ceva! Se întoarse cu faţa spre Frank Laughton. Veniţi în casa mea – în casa mea! –, încercaţi să-mi spuneţi că soţul meu este un criminal şi apoi aveţi tupeul să staţi şi să-i faceţi morală menajerei mele. L-aţi numit pe soţul meu bandit? Ei bine, domnule Laughton, aţi face bine să aveţi dovezi pentru afirmaţiile dumneavoastră, căci altfel voi avea grijă să plătiţi pentru mascarada din seara asta. Acum faceţi-vă treaba pentru care aţi venit şi plecaţi din casa mea. M-aţi auzit? Plecaţi din casa mea!

Dolly o cuprinse în braţe pe stăpîna ei, privind încruntată spre poliţiştii care ieşiră tropăind din bucătărie.

– Oh, Dolly, ce se întîmplă? Ce Dumnezeu se întîmplă? Fără îndoială că s-a produs o eroare. Nici măcar n-o să mă lase să mă duc să-l văd pe Georgio.

– Totul nu este decît o mare eroare, draga mea. Pînă să apuci să te dezmeticeşti, situaţia o să se lămurească şi-o să revină la normal. Priveşte partea bună a lucrurilor, scumpo. N-am scăpat noi atunci de gloata aia de codoşi?

Donna afişă un zîmbet şters.

– Oh, Dolly. Nu ştiu ce să fac. Vocea i se înăbuşi

într-un hohot de plîns.

Dolly o strînse puternic la piept şi simţi mireasma şamponului scump, pe care Donna îl folosea mereu.

– Îţi pregătesc un ceai tare. O să vezi, totul o să se termine repede.

Cinci minute mai tîrziu, stăteau amîndouă şi vedeau cum în jurul lor casa era sistematic răvăşită.

Detectivul Laughton avea buzele arcuite într-un zîmbet larg. Era cunoscut printre delicvenţi, ca de altfel şi printre colegi, sub numele de „Laughton jigodia". Nu era o persoană prea simpatizată; ştia acest lucru şi îl accepta. Ba chiar făcea haz de necaz. Se mîndrea cu faptul că oamenii lui nu-l iubeau, dar că îl respectau. L-ar fi durut mai mult să ştie că, în realitate, cei cu care lucra aveau mai mult respect pentru criminalii pe care îi capturau, decît pentru superiorul lor.

Aprinzîndu-şi una dintre cele opt ţigări pe care le fuma pe zi, Laughton începu să tuşească puternic, gros, cu expectoraţii, întorcînd pe dos stomacul tînărului detectiv.

– O ţigară, domnule Brunos? Laughton se schimonosi la faţă, încercînd să-şi stăpînească o nouă criză.

Georgio scutura din cap în silă.

Laughton îşi dădu drumul la tuse, împroşcîndu-l pe Georgio şi pe tînărul poliţist cu salivă.

– Încetează, fir-ar să fie! Georgio Brunos era dezgustat şi acest lucru se vedea pe figura lui.

– Oh, ce s-a întîmplat, domnule Brunos? Sîntem prea... prea rafinaţi pentru aşa ceva? Vocea lui Laughton era dură şi sarcastică. Crezi că dacă trăieşti în Riley într-o vilă mare, cu maşini la scară, băuturică şi fustiţe, eşti mai bun decît ceilalţi?

Georgio clătină încet din cap şi-şi şterse faţa cu mîna mare, arămie.

– Uite ce este, domnule Laughton, cu tot respectul, însă şi un porc în rahat are mai mult rafinament decît dumneata!

Tînărul detectiv zîmbi şi se întoarse repede cu spatele la şeful lui.

Laughton, cuprins de un val de invidie şi furie, îl fixa cu privirea pe chipeşul bărbat din faţa lui.

– Eşti al meu, Brunos, ştii asta, nu-i aşa? Să vezi tu, băiete, dacă n-o fi aşa.

Georgio dădu întristat din cap.

– De ce eşti atît de hotărît să-mi pui în cîrcă chestia asta, Laughton? Ţi-am vîndut eu drogul potrivit pentru nevastă? Te-am supărat în vreo altă viaţă şi acum te-ai reincarnat în asta ca să-mi faci zile fripte, asta este?

Laughton trase cu sete din ţigară şi zîmbi maliţios.

– Eu plec urechea la şuşoteli, Brunos, aud totul. Ştiu că nu eşti chiar atît de alb precum ai vrea să se creadă. Ştiu că ai fost în spatele acestei tîlhării, toată lumea ştie...

Georgio pufni într-un puternic hohot de rîs.

– Toată lumea, zici? Păi, atunci, aş vrea să mă pună şi pe mine cineva la curent cu toată treaba asta, colega, căci eu nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti.

Laughton îşi strivi ţigara într-o scrumieră şi imediat îşi aprinse alta.

– Wilding, trimite-l, te rog, pe detectivul Masterson. Iar tu du-te şi ia-ţi o ceaşcă cu ceai. Nu vreau să te văd vreo patruzeci de minute, ai înţeles?

Ezitarea de o clipă a tînărului îl făcu pe Laughton să urle:

– M-ai auzit, băiete? Mişcă! Sau vrei să-ţi tatuez ordinul pe fund?

Detectivul Wilding se uită în treacăt la ochii lui Georgio şi părăsi încăperea. Tăcerea din încăpere păru o povară, plutind apăsător în aer asemenea electricităţii dinaintea unei furtuni de vară.

Cinci minute mai tîrziu, îşi făcu apariţia unul dintre cei mai solizi bărbaţi pe care Georgio îi văzuse vreodată.

– M-aţi chemat, domnule Laughton? Fizionomia bărbatului era destinsă şi blîndă.

– Stai acolo, băiete. O să-ţi spun eu ce să faci, la timpul potrivit.

Georgio Brunos, încercat de un mic fior de teamă, îi zîmbi degajat bărbatului şi, întorcîndu-se spre Laughton, zise încet:

– N-o să îndrăzneşti, Laughton.

Detectivul-inspector pufni într-un hohot de rîs.

– Ba, o să îndrăznesc, Georgio. Întreabă-l pe Peter Wilson. Binecuvîntate să-i fie şosetuţele lui de bumbac! Chiar acum, cînd noi vorbim, el stă şi îşi oblojeşte rănile. Peter ăsta n-a fost niciodată un exemplu de curaj, dar este foarte dornic să mulţumească. Face ce i se spune. Ai putea să înveţi de la el, Brunos. Spune adevărul şi te speli de păcate.

Georgio se ridică brusc în picioare.

– Vreau mandatul meu de arestare, Laughton, şi vreau o pauză.

Glasul lui Laughton deveni grav şi dur:

– Stai jos, Brunos!

Georgio rămase ferm pe poziţie, înfruntîndu-l pe mai vîrstnicul bărbat.

– Stai jos, codoş grecotei, pînă nu te trec prin zid!

Georgio refuză să se lase intimidat şi nu se clinti.

Oftînd adînc, Laughton zise:

– Aşază-l jos, băiete, pînă nu încep să mă mănînce palmele.

Materson se ridică, chipul lui prietenos păstrînd încă un zîmbet şters. Georgio fu împins în scaun cu o asemenea forţă, încît avu senzaţia că şira spinării i se zdrobi. Umilit, uluit şi pierzîndu-şi firea, el rosti ameninţător:

– O să plăteşti pentru asta, Laughton. Mulţi o să plătiţi pentru asta!

Poliţistul zîmbi, arătîndu-şi dinţii îngălbeniţi de tutun.

– Nu-mi placi, Brunos. Nu-mi place chipul tău frumos, manierele elegante şi cele două faţade afurisite ale stilului tău de viaţă. Nu-mi plac banii tăi, afacerile tale şi nici nevestica ta. Nu-mi place familia ta şi nici prietenii tăi. Pe scurt, aşa cum ţi-am spus mai devreme, o să te prind, Brunos. O să te bag la pîrnaie. Şi o să zaci acolo atît de mult, că sentinţa lui Nelson Mandela o să ţi se pară o „vacanţă" la şcoala de corecţie.

Georgio fixă chipul maniac de deasupra lui şi se simţi cuprins de teamă.

– N-am făcut nimic, Laughton. Trei persoane m-au văzut astăzi în parcarea mea. Trei persoane! Ce vrei mai

mult, o declaraţie semnată de Regină?

– Pe tine te vreau, Brunos, pentru că eşti un gunoi. Tu, Davey Jackson şi tot restul. Eşti rahatul de cîine de pe pantofii mei. Şi trebuie să te azvîrl acolo unde îţi este locul, Brunos.

– Vorbeşti aiureli şi ştii asta. Cred că duci lipsă de vinovaţi, de încerci să mă acuzi pe mine. Am mai mulţi martori decît mi-ar trebui ca să ajung în rai!

Întorcîndu-se spre solidul detectiv, Laughton îi spuse pe un ton prietenos:

– Cafteşte-l!

Mai tînărul bărbat se ridică, iar Georgio se simţi tras din scaun şi trîntit pe jos. Simţi mirosul podelei murdare şi a pielii lustruite de la ghetele bărbatului care îl lovi brutal de cinci ori în abdomen.

Într-un final, detectivul-inspector îl dădu deoparte pe individul solid, îngenunche şi rosti încet:

– Într-un minut, o să dau drumul la un casetofon şi o să-ţi citesc drepturile, pentru că Peter Wilson ne-a mărturisit suficient ca să te închidem. Cauţiune n-o să vezi, grecoteiule. În seara asta pleci la puşcăria din Chelmsford. Dar, mai întîi, o să-mi iau o ceaşcă cu ceai, o ţigara şi o să te privesc cum te zvîrcoleşti un timp pe podea. Te urăsc, Brunos, dar să nu o iei prea personal, eu îi urăsc pe toţi.

Georgio îşi stăpîni fierea care i se ridicase în gură, arzîndu-i gîtul şi limba. Trecea printr-un coşmar, printr-un coşmar de douăzeci şi două de carate, dar în sinea lui ştia că dacă Wilson îi spunea lui Laughton ce voia el să audă, coşmarul putea să continue luni în şir. Ridicîndu-şi privirea, Georgio simţi cum locul combativităţii lui este luat de un calm care îl surprinse pînă şi pe el.

– N-am făcut niciodată nimic şi ştii asta, zise el. Totul este o înscenare şi o s-o dovedesc.

Laughton rîse din nou.

– Da, sigur c-o s-o dovedeşti. Complicitate la jaf, complicitate la crimă şi atacarea gravă a unui ofiţer de poliţie sînt doar cîteva dintre acuzaţiile formulate împotriva ta. Însă se vor înmulţi, Brunos, ca un cancer, de-asta o să am eu grijă. Dumnezeule, ce mi-aş dori să

mai existe spînzurători! Un tînăr a murit astăzi. Să nu mi se zică mie Frank Laughton, dacă tu nu ştii despre afacere şi despre locul unde se află banii. Poţi să negi pînă la paştele cailor, că eu nu te cred. Eşti băgat pînă în gît, iar pentru văduva şi copiii acelui băiat, o să am grijă să-ţi primeşti pedeapsa cu vîrf şi îndesat. N-oi fi apăsat tu pe trăgaci, Brunos, dar ai fost creierul acţiunii. Tu ai pus-o la cale şi o să dovedesc. Cu ajutorul lui Wilson, o să dovedesc.

Georgio închise ochii şi tuşi delicat, o dîră subţire de fiere scurgîndu-i-se pe buze. Uitîndu-se la faţa lui Laughton, rosti cu glas tare:

– Să te ia dracu', Laughton. Nu poţi să dovedeşti nimic.

Din acel moment se dezlănţuiră adevăratele lovituri cu piciorul.

CARTEA ÎNTÎI

CAPITOLUL 1

Peter Wilson era înspăimîntat. Cînd se uita la figura lui Frank Laughton, simţea în toată fiinţa intensitatea hotărîrii şi a furiei bărbatului. Trecîndu-şi limba peste dinţi, simţi lipsa a doi dintre ei şi plesnitura din obraz, în locul în care se muşcase.

– Vă rog, domnule Laughton, nu pot să vă spun nimic. Nu ştiu nimic.

Frank Laughton oftă adînc şi-şi ridică privirea la ceasul de pe peretele camerei de interogatoriu.

– Ţi-a spus cineva vreodată cum simt cîinii că ţi-e frică de ei? Îţi adulmecă teama, aşa cum ţi-o adulmec eu acum. Trase puternic din ţigară şi aruncă chiştocul pe jos, zdrobindu-l cu gheata butucănoasă. Vezi tu, Peter, eu cer ceva de la tine. Adică, vreau să-mi spui ce doresc să aud. N-ar fi pentru prima dată, eh? Noi doi ne cunoaştem de multă vreme, nu-i aşa? Mai ţii minte afacerea cu televizoarele, de-acum cîtva timp? Te-am făcut scăpat atunci, pentru că ne-ai fost de ajutor. Mie îmi plac oamenii serviabili. Şi pot fi drăguţ cu ei. Pe cîtă vreme, cînd oamenii sînt aşa ca tine acum şi mă enervează, îmi vine să-i iau la bătaie şi să-i bag la zdup. Îmi place foarte mult cînd bag lumea la zdup. Este meseria mea şi pentru aşa ceva primesc strîngeri de mînă, plus alte chestii de genul ăsta, înţelegi? Deocamdată, sînt bine dispus, dar simt că, treptat, mă părăseşte starea asta, şi vreau să te anunţ că nu este deloc bine pentru tine, căci înseamnă c-o să-mi sară capacele şi-o să te iau la

chelfăneală. Ai priceput, măi căcănarule?

Vocea calmă îl înspăimîntă pe Peter Wilson mai mult decît orice altă acţiune de-a lui Laughton. Peter crescuse pe la orfelinate, avusese părinţi adoptivi, unul mai rău decît celălalt. Era obişnuit cu răul. Abuzat timp de cincisprezece ani de tată şi de alte persoane, Peter era un tip neînsemnat, soţ şi tată. Abia ştia să citească, să scrie şi folosea cuvinte numai dintr-una sau din două silabe. Era un găinar, nimic mai mult, nimic mai puţin. Intra ocazional în relaţii cu indivizi care îl foloseau în anumite treburi de care nu se puteau ocupa ei personal. Era consumator de droguri, de mari cantităţi de alcool şi, în acelaşi timp, era o figură ciudată, avînd trei condamnări pentru influenţă dăunătoare asupra copiilor lui şi ai vecinilor. Era un ratat de prima clasă, iar în sinea lui conştientiza acest lucru. Prima dată fusese arestat cînd era copil, iar de atunci faptul se repetase în mod continuu. În timp ce îl asculta pe Laughton, ştia clar că pînă la sfîrşit avea să facă ce i se cerea.

– Dar cu mine ce-o să se întîmple, domnule Laughton?

Inspectorul rîse.

– Ce se întîmplă de obicei cu tine, Peter? Bineînţeles, ca întotdeauna, o să scapi basma curată.

– E rost şi de ceva bani?

Frank zîmbi. În adîncul sufletului, îl ura pe Wilson mai mult decît pe Brunos sau decît pe ceilalţi indivizi, pe care îi arunca după gratii. Măcar Brunos nu se ocupa decît de lovituri în stil mare.

– S-ar putea să fie.

Văzînd posibilitatea de a cîştiga uşor cîteva lire, Peter zîmbi cu şiretenie.

– Nu am o memorie prea bună. Dacă n-o să vă placă ce-o să spun...

Frank îşi trecu mîna peste faţă şi oftă adînc. Privind încă o dată la ceasul electronic din perete, îşi dădu seama că era deja trei şi un sfert dimineaţa şi că de peste opt ore nu mîncase nimic. Pe limbă îi persista gustul tutunului. Ieşindu-şi brusc din fire, îi proiectă băiatului un pumn năprasnic în faţă, care îl azvîrli cu o forţă

cumplită în perete şi-l răsturnă de pe scaunul de plastic.

Aplecîndu-se deasupra formei tremurătoare, rosti încet:

– Nu mă scoate din sărite în noaptea asta, Peter. Am deja un client dificil, iar tu mă vei ajuta să-l înfund; cum şi cînd, îţi voi spune eu, ai priceput? Îndreptîndu-şi statura, îşi scutură haina de la costum şi-şi netezi părul.

Peter Wilson îl privea de pe podea. Cînd Laughton ajunse în dreptul uşii, Peter rosti cu timiditate:

– Cine e barosanu', domnule Laughton. Măcar atît spuneţi-mi.

Laughton zîmbi, ştiind că băiatul era acum al lui, cum de altfel tot timpul ştiuse că avea să fie. Întorcîndu-se spre el, zise:

– Un vechi amic de-al tău, Peter. Georgio Brunos!

Laughton ieşi din încăpere, păstrîndu-şi pe chip zîmbetul urîcios.

Peter rămase întins la podea, protejîndu-şi cu mîinile instrumentul nupţial, pe obraji rostogolindu-i-se două lacrimi mari.

Era un om mort, şi era conştient de acest lucru.

– Ce dracu' mă întrebi ce se întîmplă? Ai impresia că sînt aici ca să beau o bere?

Tonul lui Georgio era ridicat şi indignat, iar Donna închise ochii înainte să-i răspundă:

– Nu înjura în faţa mea, Georgio, eu nu sînt duşmanul tău.

El îşi trecu mîna mare peste faţă şi oftă.

– Este o înscenare afurisită, Donna, ştii doar. Ce dracu' să caut eu într-un jaf? Mai ales într-unul cu arme adevărate şi cu o liotă de bandiţi care să se ocupe, practic, de tîlhărie.

Donna inspiră adînc, încercînd să-şi potolească bătăile nebuneşti ale inimii.

– Uite ce este, Georgio, eu nu ştiu decît că au răscolit casa pe toate părţile...

El se năpusti în acel moment asupra ei şi prinzîndu-i braţele, o scutură puternic.

– Au luat ceva? Au spus ceva?

– Georgio, pentru numele lui Dumnezeu! Linişteşte-te! Mă doare.

El îşi plecă privirea la chipul frumos şi încordat al soţiei şi, trăgînd-o în braţe, o zdrobi de pieptul lui. Îngropîndu-şi faţa în părul ei, îi inspiră parfumul.

– Laughton vrea să mă înfunde, Donna. Vrea să-mi pună pielea la saramură, iar eu nu pot să mişc un deget.

Donna îşi îmbrăţişă soţul, simţind pentru prima oară o senzaţie de neliniştе în privinţa bărbatului cu care se căsătorise.

– Dar de ce te vrea acest Laughton cu tot dinadinsul pe tine? Ce i-ai făcut tu lui, Georgio, ca să te vrea? Se trase din îmbrăţişarea soţului şi-l privi pe acesta drept în faţă. Totul este lipsit de logică.

Împingînd-o cu brutalitate, el începu să urle:

– Ce vrei să spui? Crezi că eu am dat spargerea, asta este? Fir-ar al dracu', acum şi nevastă-mea mă crede bandit! Asta îmi mai trebuia! Unde ai fost pînă acum? La mama? Pun pariu că-i place la nebunie chestia asta. Iisuse! Nu-mi vine să cred c-ai spus aşa ceva.

Cu umerii încordaţi şi cu faţa ca o mască, din cauza furiei, el începu să se învîrtă nervos prin încăperea mică a vorbitorului.

– Georgio, vrei să te calmezi, te rog? Nu încerc să spun nimic. Vreau doar să ştiu ce naiba se întîmplă, din ce cauză eşti acuzat. Atîta tot.

El îşi muşcă buza de jos. În lumina supărătoare a încăperii, pupilele i se reduseseră la dimensiunea unor gămăli. Era agitat şi Donna înţelese atunci că el dăduse, într-adevăr, de bucluc. De mare bucluc.

– Adu-mi un avocat, iubito, un avocat bun. Sună-l pe jigodia de Simpson, e timpul să-şi cîştige şi el banii prin muncă. Apoi vorbeşte cu Davey şi cu ceilalţi de la parcare, şi spune-le care este situaţia. Comunică-i lui Davey c-o să păstrăm legătura, indiferent de ceea ce se întîmplă, în regulă?

Donna încuviinţă din cap şi-şi dădu seama că era dată afară. El voia ca ea să plece! Ridicîndu-se dreaptă în picioare, îşi puse pe umăr cureaua genţii.

– Atunci, eu plec. Te las să-ţi rezolvi problemele. Este

ora şapte şi jumătate dimineaţa, n-am închis un ochi toată noaptea, casa mi-a fost răscolită, legal răscolită, iar tu ai neobrăzarea să mă dai afară?

Georgio o privi consternat.

– Termină, Donna! Am destule pe cap, aşa că nu-mi mai trebuie văicăreala şi ţipetele tale. Laughton o să mă tîrască în dimineaţa asta prin tribunal, ca să obţină o prelungire a reţinerii, iar după cum văd eu că stau lucrurile, nici măcar n-o să primesc dreptul la cauţiune. Aşa că ultimul lucru la care să mă gîndesc, eşti tu. Îmi pare rău dacă situaţia supără, iubito, dar ăsta este adevărul.

O privi drept în faţă şi oftă încă o dată.

– Pe mine mă aşteaptă zece ani de puşcărie, nu înţelegi acest lucru, femeie!

Donna înclină aprobator din cap.

– Mulţumesc, Georgio, ştiu. Numai că nu cred că oamenii capătă zece ani pentru nimic. Dar vezi tu, în fiecare zi înveţi ceva nou, nu-i aşa? Acum am să mă duc să-ţi aduc un alt avocat, da? Numai că ţi-am adus unul noaptea trecută, în caz că n-ai observat.

Georgio străbătu încăperea furios şi o apucă de braţ. Răsucind-o cu faţa spre el, şuieră printre dinţi:

– Asta este lumea adevărată, Donna. Sînt un constructor, sînt un comerciant de maşini uzate, sînt omul din Essex. Nu trebuie să fac nimic, nu trebuie decît să fiu implicat. Nu sînt un înger, n-am pretins vreodată că aş fi fost, dar asta este prea de tot. Niciodată n-am şterpelit nici măcar un penny, şi totuşi Laughton vrea să mă înfunde. Da, Donna, coboară în lumea adevărată. Gîndeşte-te la Guidford Four şi la Birmingham Six. Gîndeşte-te la brigada de criminalistică West Midlands. De unde crezi că mi se trage ochiul vînăt, ei? Mizeria de pe haine? Ei o să spună că am încercat să fug sau că i-am atacat. Totul face parte din joc, iubito. Sticleţii fac tot timpul înscenări. Din acest motiv sînt atît de speriat, deoarece atunci cînd este vorba despre persoane cunoscute, întotdeauna le merge.

Ea îşi înghiţi cu greu nodul din gît, provocat de teama că spusele lui erau adevărate, şi rosti încet:

– Dar acei oameni au fost eliberaţi...

Georgio o strînse la piept şi pufni într-un hohot de rîs puternic, pătrunzător şi înfricoşător.

– Dar după cîtă vreme, iubito? Gîndeşte-te cît timp au stat aruncaţi într-o puşcărie împuţită, pînă cînd au fost auziţi? Acest lucru este înspăimîntător, draga mea. De-asta îmi este teamă.

Ridicîndu-şi privirea spre chipul tensionat al soţului, Donna simţi cum spiritul combativ o părăseşte. În locul lui, ea ar fi fost supărată, ar fi fost întristată şi agitată.

– Oh, Georgio... Podidită de lacrimi fierbinţi şi usturătoare, ea se lăsă copleşită de puternica îmbrăţişare a soţului, precum şi de cuvintele lui de dragoste şoptite în decorul auster al vorbitorului care mirosea a tutun şi a urină.

Georgio îi mîngîie părul mătăsos şi rosti cu blîndeţe:

– Tu nu înţelegi această lume, Donna, niciodată n-ai înţeles-o, de aceea te-am ales pe tine. Aveai un anumit rafinament, o anumită inteligenţă. Dar acum trebuie să fii fetiţa mea, fetiţa mea deşteaptă, pentru că voi avea nevoie de tine mai mult ca oricînd.

O ţintui cu privirea, ţinîndu-i capul în mîinile mari şi aspre.

– Depind de tine, Donna.

Georgio îi reobservă atunci profunzimea ochilor, forma desăvîrşită a buzelor, arcuirea perfectă a sprîncenelor. Îmbătat în acea clipă de frumuseţea ei, se întrebă cît timp trecuse de cînd nu se mai uitase atent la ea. Brusc, el o văzu aşa cum ar fi putut să apară în faţa altui bărbat şi simţi o durere cumplită în piept.

– Te iubesc, fetiţo. Întotdeauna te-am iubit şi împreună îl vom învinge pe acest ticălos cu propriul lui joc.

Donna încuviinţă, buzele tremurătoare fiind incapabile să rostească cuvintele pe care el ar fi dorit să le audă.

– Vezi, iubito, asta este ceea ce vreau eu. Ceea ce-mi trebuie mie. Noi doi împotriva lumii, aşa-i?

Donna încuviinţă din nou din cap, lingîndu-şi lacrimile sărate de pe buze.

– Cu tine alături, o să ies din încurcătura asta, iar

Laughton n-o să se mai apropie niciodată de mine.

Donna îşi sprijini capul de pieptul lui. Lacrimile îi şiroiau mai repede, iar ea avea nevoie să simtă îmbrăţişarea mîinilor lui. El îi aparţinea, ea îl iubea şi reuşise să-şi alunge din minte toate gîndurile neloiale pe care le avusese.

Pentru prima dată, în nouăsprezece ani, Georgio avea nevoie de ea. Era într-adevăr într-o încurcătură mare.

Parcarea de maşini era părăsită, de parcă toată lumea ar fi aflat ce se întîmplase şi se ţinea cît mai departe. Donna îşi închise *Mercedes*-ul şi începu să străbată atentă curtea din faţă. Davey Jackson o zări prin fereastra biroului şi înjură încet printre dinţi. Ochii lui se rotiră prin mica încăpere şi constatară dezordinea generală. Se întrerupse din convorbirea telefonică pe care o avea.

– Da, în regulă, Paddy. Trebuie să te las. Tocmai a apărut, maiestatea. Te sun eu mai tîrziu.

Donna intră în birou în clipa în care el aşeza receptorul în furcă.

– Bună, Donna. E totul în regulă, dragă?

Ea încuviinţă din cap, afişînd un zîmbet şters, iar Davey nu făcu decît să se întrebe cum de reuşise Georgio să se aleagă cu o asemenea mîndreţe de femeie şi să o păstreze atîţia ani.

– Bănuiesc că ai auzit?

El îşi aprinse o ţigară şi trase prelung din ea.

– Nemernici mai sînt, mai ales Laughton. Îi place să-şi dea aere de turbat, însă toată lumea ştie că e un pîrlit. A încercat să mă înfunde şi pe mine, acum cîţiva ani. Este renumit pentru înscenări.

Donna se aşeză pe marginea biroului.

– Şi Dolly a spus acelaşi lucru. Toată lumea spune la fel. Dar de ce tocmai Georgio?

Davey ridică din umeri cu nonşalanţă.

– Este o persoană cunoscută, Donna. Mai dă el din cînd în cînd cîte o mică lovitură, dar nu ceva de mare amploare. Ca regulă a acestui joc, noi nu ne încurcăm

nici măcar cu hoţii de maşini. El s-a descurcat bine, figura lui arată că s-a descurcat bine. Asta este suficient pentru codoşul ăla de Laughton. Georgio ştia că este numai o chestiune de timp, pînă îşi va băga cineva nasul, numai că noi am crezut că se vor lua de marii mahări. Aşa că iată-te aici, scumpo. Care mai este situaţia?

– Au mers la tribunal şi au cerut o prelungire, ca să-l mai poată reţine încă patruzeci şi opt de ore. După aceea, vor trebui ori să-l acuze, ori să-l elibereze.

– O să vezi că nici n-o să-ţi dai seama cînd o să se întoarcă acasă. Carol îmi propunea de dimineaţă că, atunci cînd o să-i de-a drumul, să ieşim împreună în oraş. Ce zici? Doar noi patru.

Donna încuviinţă din cap, dorindu-şi să aibă siguranţa lui Carol şi a lui Davey Jackson.

– Cum a primit vestea mama lui?

– Nu i-am spus încă, îi mărturisi Donna. Nu ştiu ce să-i spun. Pînă acum, la actualităţi, n-au anunţat decît că au reţinut două persoane pentru anchetare. Nu s-au dat nume, nu s-a specificat nimic. O să aştept să fie eliberat, ca să nu le fac griji degeaba. În definitiv, care ar fi rostul? Dacă el se întoarce acasă, o să fie totul în ordine.

Davey îi zîmbi trist. Femeia din faţa lui era făcută pentru aşa ceva. Era nedrept.

– O să vină acasă, dragă. Laughton este un ticălos. Toată lumea s-a ciocnit de el, e regula jocului.

Pe chipul Donnei se răsfrînse un zîmbet reţinut, iar Davey îşi simţi inima topindu-se.

– Aşa zic toţi. Georgio mi-a spus să-ţi transmit să continui ca şi pînă acum.

Davey îşi întinse braţele într-un gest de înţelegere.

– Exact asta şi fac, scumpa mea.

– Eu pot să ajut cu ceva?

Davey izbucni atunci în rîs, slobozind un hohot răsunător.

– Du-te acasă şi te dichiseşte pentru întîmpinarea eroului cuceritor. Atît trebuie să faci tu, Donna, dragă.

Ea nu-i întoarse zîmbetul. Se dădu în schimb jos de pe birou şi încuviinţă din cap.

– Da, aşa este. De ce oare nu m-am gîndit eu dinainte la acest lucru?

Întorcîndu-se brusc, ieşi din micuţa încăpere şi trînti uşa în urma ei. Lovindu-şi dinţii din faţă cu capătul pixului, Davey o urmări cum se îndrepta încordată spre maşină. Pentru Donna Brunos întîlnirea însemna mai mult decît un simplu act de curtoazie. De ce oare nu-şi dăduse el seama?

Gînditor, Davey ridică receptorul şi formă un număr de telefon.

Maeve Brunos citea din *Sun,* sorbind, dintr-o cană mare, o cafea neagră şi tare. Era un ritual pe care îl respecta în fiecare zi. Soţul ei lucra în restaurantul de la parter, pregătind meniul de seară, iar odraselele erau care prin oraş, care pe acasă. Cînd creşteai şase copii într-un apartament mic, ajungeai să apreciezi valoarea timpului. Acesta era timpul pe care ea şi-l dedica numai ei. I se spunea „jumătatea de oră a lui Maeve", iar ea îi savura fiecare secundă.

Citi ştirea de pe prima pagină şi ţîţîi. Ziarul publicase fotografia unui tînăr poliţist care murise cu o zi înainte într-un jaf armat. Aceasta fusese făcută în ziua nunţii lui şi avea înscris deasupra un titlu: SĂ FIE GĂSIŢI ASASINII!

Maeve sorbi din cafeaua tare şi-şi aprinse o ţigară *Benson & Hedges Light.* Trăgînd adînc fumul în piept, începu să citească articolul, ochii alunecîndu-i în permanenţă la fotografia tînărului şi a drăgălaşei lui soţii durdulii. Tragedia era întotdeauna un element de senzaţie, care atrăgea vînzarea ziarelor, iar Maeve o devora pe nerăsuflate, trăind emoţia întîmplării, în liniştea şi siguranţa căminului ei. Cînd auzi soneria, oftă şi se ridică încet. Chipul ei, adînc brăzdat de riduri, se lumină la neaşteptata vizită a Donnei. Maeve deschise uşa cu stîngăcie, lovind-o de perete.

– Intră, draga mea. la să te văd. Iisuse, arăţi groaznic! Ce s-a întîmplat?

Tăcută, Donna îşi urmă soacra pe scări, ascultîndu-i comentariile:

– Ticălosul ăsta îşi face de cap? O fi el bărbat în toată firea, dar o palmă peste fund nu i-ar strica... După aceea urmă obişnuitul ritual în care Maeve pretindea că fiul ei era o pacoste pe capul omului, cînd de fapt toată lumea ştia că ea îl idolatriza pe Georgio, cum de altfel îi idolatriza pe toţi ceilalţi copii.

– Maeve... ia loc. Trebuie să-ţi vorbesc.

Maeve trînti o ceşcuţă pe mica măsuţă zgîriată şi-şi continuă comentariile, de parcă Donna nici n-ar fi vorbit:

– Ai văzut articolul din ziar, despre jaf? Ce nenorocire! Soţia a apărut aseară la ştiri, o fătucă drăgălaşă, care îşi plîngea în hohote soţul ucis. Stau şi mă întreb, unde o să ajungă omenirea asta? Un bărbat răpus în floarea vîrstei. Şi pentru ce, mă rog? Pentru bani. Mereu banii. Oamenii ăştia n-au auzit de muncă, pentru a-şi cîştiga existenţa? Iisuse, sper să-i spînzure de limbă pe ticăloşii ăia. Copilaşii lăsaţi fără tată...

Maeve continua să vorbească, însă Donna închise ochii, dîndu-şi seama că discuţii similiare se purtau în acel moment peste tot în ţară. Era o moarte care şocase o naţiune, ca şi cea a sergentului Blakelock, poliţistul de la Muswell Hill, care fusese ucis într-un conflict dintr-un cartier din nordul Londrei. Ziarele aveau subiect, iar cazul, fără îndoială, avea să fie amintit la nesfîrşit, ori de cîte ori urma să se întîmple ceva asemănător. Era o chestiune cu implicaţii politice. Lege şi ordine! Moarte şi distrugere! Toată lumea cerea reintroducerea spînzurătorii, biciuirii sau oricărei alte pedepse grele, care le trecea prin minte; toată lumea, inclusiv mama celui ce se părea că avea să fie acuzat de crimă.

– Maeve! Vrei să mă asculţi, te rog?

Glasul puternic şi precipitat al Donnei o făcu pe Maeve să se oprească în mijlocul frazei.

– Ce este, copilo? Ce s-a întîmplat?

Donna, incapabilă să privească în albastrul şters al ochilor femeii din faţa ei, îşi lăsă capul în jos.

– Este vorba despre Georgio, Maeve. A fost arestat.

Ochii lui Maeve se măriră uluiţi.

– Ce-a mai făcut acum? Cuvintele rostite pe un ton plictisit, îi provocară Donnei o furie de moment, care pe

cît de repede se aprinse, pe atît de repede se stinse. Maeve îşi iubea copiii din toată inima, însă niciodată nu-şi făcuse iluzii în privinţa lor.

– N-a făcut nimic, Maeve.

Cu un gest vlăguit, doamna Brunos îşi dădu spre spate părul grizonat.

– Atunci, de ce a fost arestat?

Donna îşi ridică privirea spre chipul femeii. Arătă spre ziarul de pe masă şi şopti:

– A fost acuzat că se află în spatele acestei afaceri.

Maeve clipi de cîteva ori, consternată, şi după ce inspiră adînc, rosti încet:

– Nu cred că înţeleg ce spui, copilă. În spatele cărei afaceri?

– În spatele jafului din Essex. Cel de ieri, în care a murit unul dintre oamenii de ordine.

Maeve se prăbuşi în scaun, cu faţa lividă.

– Ce anume a făcut?

Gura femeii rămase deschisă, pe buza de deasupra atîrnîndu-i o dîră subţire de salivă. Donna auzi apoi un început de geamăt ascuţit, care treptat deveni mai strident. Punîndu-şi un braţ pe umărul lui Maeve, Donna îi trase capul la pieptul ei, bucurîndu-se că simţea căldura trupului soacrei sale, bucurîndu-se că făcea ceva pentru cineva, şi nu stătea să aştepte, şi iar să aştepte, fără să poată schimba cu nimic situaţia.

Donna auzi paşii greoi ai lui tata Brunos urcînd treptele, iar după cîteva clipe ea o trecu pe femeia isterizată în braţele soţului ei. Se aşeză apoi la masă şi îi privi pe cei doi cu ochii secătuiţi de lacrimi. Era incapabilă să mai plîngă. Şocul trecuse, iar ea revenise în ceea ce Georgio numea „lumea adevărată".

Georgio stătea în picioare în sala de tribunal, ascultînd acuzaţiile care îi erau aduse. Ochiul lui vînăt, degetul rupt şi hainele murdare, trecură neobservate, nimeni nefăcînd nici o menţiune la adresa lor. Zîmbi sardonic spre soţia lui şi clătină capul într-un gest de tăgăduire.

Era acuzat de furnizarea maşinilor, a armelor şi a

planurilor. De inducerea în eroare a justiţiei.

Avocatul lui Georgio, Henry Watkins, se ridică şi-şi drese zgomotos vocea:

– Onorată Instanţă, acest om nu a mai fost certat cu legea. Nu se face vinovat de nici una dintre acuzaţiile aduse şi propun eliberarea pe cauţiune...

Judecătorul Blatley interveni, întrerupîndu-l:

– Vă rog să nu uitaţi, domnule Watkins, că un tînăr şi-a pierdut viaţa, iar clientul dumneavoastră a fost acuzat de complicitate la crimă, deoarece, după cum rezultă, a comandat autorilor jafului să facă uz de arme. Presupun că aţi citit declaraţiile?

Henry Watkins încuviinţă din cap, dar cînd deschise gura să vorbească, judecătorul îl întrerupse din nou:

– Deci, vă daţi seama că nu pot să-l las pe acest om să plece de aici, plătindu-şi cauţiunea. Este o responsabilitate prea mare, pe care ar trebui să mi-o asum. Presupun că aţi citit acuzaţia de complicitate la crimă? Blatley observă c[illegible] avocatul lui Georgio se înroşi, dar continuă calm: Arestatul va fi dus la închisoarea Chelmsford. Cauţiunea se respinge.

– Poftim!?

Georgio sări de pe scaun, în ciuda eforturilor lui Watkins de a-l linişti.

– N-am făcut nimic! strigă el. M-ai auzit? Nimic n-am făcut. Totul este o înscenare afurisită. Şi la emisiunile pentru copii, am auzit poveşti mai bune.

Blatley privi pe deasupra ochelarilor, în timp ce Georgio era potolit cu forţa de doi ofiţeri de poliţie.

– Domnule Brunos, nu crezi că ai şi aşa destule necazuri, vrei să mai fi acuzat şi de ofensă la adresa Curţii?

Chipul lui Georgio se schimonosi de furie. Privindu-l, Donna îşi simţi inima plesnindu-i.

– Să vă ia dracu' pe toţi. Şi pe tine, şi pe Laughton, şi pe tot restul! O să dovedesc că sînt nevinovat. Asta numiţi voi justiţie britanică? Trei persoane m-au văzut în parcarea mea de maşini, trei persoane! Şi voi mă acuzaţi, bazîndu-vă pe cuvintele unui găinar! Eu sînt un om de afaceri, îmi plătesc impozitele şi o să mă mai văd cu

mulţi dintre voi. Cînd o să-mi plătiţi daunele, o să vă doriţi să nu fi auzit niciodată de Georgio Brunos...

Judecătorul Blatley, congestionat la faţă, urlă necontrolat:

– Ai terminat, domnule Brunos?

Georgio îşi roti privirea asupra bărbaţii din jur, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în minte fizionomiile lor.

– Da, am terminat.

După ce-l examină atent pe Georgio cîteva minute, ca şi cum n-ar fi dat crezare cuvintelor lui, judecătorul rosti categoric:

– Luaţi-l!

Jimmy Crossley era un tip bine făcut, cu trăsături colţuroase. Arăta a ceea ce era, şi ţinea foarte mult să-şi joace rolul de escroc mărunt cu visuri de barosan.

Ieşind din cîrciuma *The Bull,* din Hornchurch, îşi scoase din buzunar cheile de la *Renault.* Cele şase halbe de bere, pe care le băuse, îi căzuseră greu la stomac şi, rîgîind zgomotos de cîteva ori, îşi duse mîna la gură, de parcă ar fi fost o persoană simandicoasă. În timp ce se îndrepta, împleticindu-se, spre maşina lui, observă o siluetă ieşind dintr-un *Daimler* albastru-închis.

Oftînd adînc, se opri, iar cînd silueta se apropie, rosti tare:

– Salutare, domnule Laughton. Cu ce-ţi pot fi de folos?

Frank Laughton rîse uşor, arătîndu-şi dinţii înnegriţi şi limba îngălbenită de la tutun.

– Cum o mai duci, Jimmy? Tot te mai dai cu fundul de pămînt, ca să intri în rîndul barosanilor?

Laughton afişă un zîmbet larg, văzînd expresia şocată de pe chipul lui Jimmy.

– Ştii de ce n-o să ajungi tu niciodată mare mahăr, mă? Eşti prea deschis, prea încrezător. Numai tu ţi-ai parca maşina departe de intrarea într-o cîrciumă. Un escroc de primă clasă ar avea o maşină ca lumea, nu o rablă franţuzească, şi ar lăsa-o la vedere să şi-o poată păzi. Înţelegi ce vreau să spun? N-ai rafinament, Jimmy. Acum, ia puneţi cheile în buzunar şi hai să mergem să

trăncănim puţin amîndoi.

Jimmy se încruntă.

– Nu merg nicăieri, domnule Laughton. Ai mandat de arestare pentru mine?

Laughton scutură din cap.

– Sigur că n-am. Ăsta sînt eu, Laughton, nu Paul Condon, ticălosule. De cînd am eu nevoie de mandat, mă?

Jimmy făcu doi paşi în spate, însă nimeri exact în braţele a doi ofiţeri în uniformă.

– Fir-ar să fie, Laughton. Nu mă urc în nici o maşină cu dumneata...

Laughton scuipă zgomotos pe caldarîm.

– Urcaţi-l în maşină, băieţi. N-am la dispoziţie toată noaptea.

Jimmy, împins în *Daimler*-ul de filaj, fu prins ca într-un sandviş între cei doi poliţişti, în timp ce Laughton se aşeză pe locul din faţă. Întorcîndu-se cu nonşalanţă spre bancheta din spate, el zîmbi văzînd expresia înfricoşată de pe chipul lui Jimmy.

– Vreau noutăţile despre Georgio Brunos, ceru el. Şi înainte să începi, Jimmy, dacă încerci să mă duci cu zăhărelul, te pocesc fără să mă gîndesc la sînge, la SIDA sau la oase. Ai priceput?

– Nu-l cunosc pe Brunos. Adică, am auzit de el, dar nu l-am cunoscut personal. Ştiu doar că e o figură cunoscută. Dar nu ştiu nimic despre el. Ce se bănuie că a făcut?

Laughton îşi aprinse o nouă ţigară şi privi cîteva clipe prin parcarea de maşini, de parcă ar fi cugetat asupra răspunsului primit.

– Nu contează ce-a făcut. Vreau ca tu să-mi spui ce a făcut. *Tu,* James Crossley, Turnătorul Anului şi pramatia pramatiilor. Acum spune-mi tot ce ştii despre Brunos, pentru că am început să mă enervez. Pe Wilson l-am săltat şi, potrivit declaraţiilor lui, în ultima vreme ai devenit şi tu o figură destul de cunoscută. Aşa că deschide dracu' pliscu' ăla împuţit, ca să mai ajungem şi pe acasă în noaptea asta.

Jimmy îşi fixă privirea în bordul maşinii, neavînd

curajul să se uite la Laughton. Mirosul de tutun îi provoca greaţă. Unul din poliţişti mîncase usturoi, iar combinaţia de mirosuri îi făcea ca berea să i se ridice din stomac. Înghiţi precipitat.

– Ascultă, domnule Laughton. Dacă ştiam ceva...

Laughton oftă.

– Arde-i una, Stanley, c-altfel o să stăm aici toată noaptea.

Poliţistul din stînga, îl lovi scurt pe Jimmy drept în faţă. Acesta simţi în dinţi nodurile degetelor bărbatului. Instantaneu, percepu gustul sîngelui, şi-şi dădu seama că buza i se spărsese şi că probabil îi era deja umflată.

Ducîndu-şi instinctiv mîna la gură, mormăi:

– Lăsaţi-o baltă! V-am spus, nu ştiu nimic!

Cei doi bărbaţi se năpustiră cu pumnii asupra lui. Jimmy, imobilizat de ei, stătea neputincios, în timp ce poliţiştii îl loveau în faţă şi în cap.

Laughton se aplecă peste scaun, iar cei doi bărbaţi îşi reocupară locurile. Nici unul nu gîfîia în urma efortului depus.

– Nu mă lua peste picior, Jimmy. Sînt pe punctul de a-mi pierde cumpătul, crede-mă.

Jimmy stătea să izbucnească în lacrimi. Laughton urmări cu mare încîntare expresiile care se perindară pe chipul bărbatului. Îl ura pe acel derbedeu şi pe toţi cei de teapa lui.

– Brunos e acuzat de jaf, de *marele* jaf care a impresionat pînă şi guvernul. Aşa că îţi imaginezi că vreau cît mai multe despre Georgio al nostru, înainte de începerea procesului. Aici intri tu, Jimmy. Doresc să-mi spui ce vreau să aud, înţelegi? Pînă şi tu poţi să faci aşa ceva, nu? Jimmy se holbă la el.

– Trebuie să fii nebun, domnule Laughton.

Laughton izbucni într-un hohot de rîs.

– Nebun? Oh, da. Sînt nebun de legat, băieţaş, şi să nu uiţi lucrul ăsta. Acum, vorbeşte!

În ochii lui Jimmy, ranchiuna ardea mocnit.

– Cu tot respectul, domnule Laughton, dar dacă vrei să-i pui în cîrcă lui Brunos acel jaf, atunci poţi să scoţi untul din mine, că o să suport. Pentru că în clipa de faţă

tind să mă tem mai mult de Brunos decît de dumneata. Aţi priceput? Nu mă bag eu să înfund pe cineva atîta vreme. Nici vorbă. Mai ales pe Georgio Brunos.

Laughton afişă un zîmbet sardonic.

– Atunci o să susţii acest lucru în faţa Instanţei? Că eşti prea înfricoşat, ca să divulgi informaţii despre Georgio Brunos?

Jimmy închise ochii.

– Nu este corect, domnule Laughton, pentru că nu cunosc nimic, sînteţi convins că nu ştiu. Probabil nici nu există ceva de ştiut. De asta sînteţi aici.

Laughton îşi aprinse o nouă ţigară şi zîmbi.

– Nu vreau decît o declaraţie în care să spui că refuzi să dai informaţii despre Brunos. Atîta tot.

Jimmy clătină din cap.

– Eşti un jeg, domnule Laughton!

– Mi s-a mai spus, Jimmy. De mai multe ori, de către oameni mult mai buni ca tine. Acum, hai la secţie.

CAPITOLUL 2

Donna privea, absentă, în jurul ei.

Juraţii se întorceau în sala de tribunal. Opt bărbaţi şi patru femei. Erau gravi, aşa cum trebuiau să fie. Donna îşi amintea dramele, de mult uitate, din sălile tribunalelor americane, în care soţia suspectului, ştiind că soţul îi era nevinovat, trebuia să asiste la condamnarea lui. Acum însă nu exista prin preajmă, nici un poliţist prietenos care să-i înfiereze pe juraţi. Simţi pornirea nesănătoasă de a izbucni în rîs, numai că-şi dădu seama că hohotul n-ar fi fost unul vesel, ci unul isteric. Îşi stăpîni impulsul, şi-şi ţinu respiraţia.

În timp ce privea la o reporteră care îi schiţa portretul lui Georgio, Donna expiră aerul într-un lung şi liniştit oftat. Cu şase săptămîni în urmă, cînd începuse procesul, Georgio era nepăsător şi încrezător. Stătea pe atunci drept, oferindu-şi profilul tinerei, ca să-l poată surprinde în toată complexitatea lui. Afişînd acel zîmbet

cuceritor al lui. Acum, şedea tolănit în scaun. Arăta înfrînt. Donna îşi simţi inima sărind din piept pentru acel bărbat al ei, pentru soţul căruia îi ducea atît de mult dorul, mai ales nopţile.

– Iisuse, trag de tine. De ce n-or termina odată?

Vocea lui Maeve Brunos se auzi puternic, faţa ei, semiascunsă de borurile largi ale unei pălării, exprimînd deznădejdea. Donna îi prinse mîna şi i-o strînse tare. Tata Brunos îşi ştergea fruntea cu o batistă mare.

Donna se simţi strivită de dragostea pentru acei doi oameni buni, ambii uluiţi şi tulburaţi de evenimentele ultimului an. Ei nu puteau să înţeleagă ce anume se întîmplase. Fiul lor cel mare, mîndria şi bucuria lor, fusese acuzat de coordonarea unui jaf la bancă, jaf care avusese un final violent. În timpul atacului armat, fusese ucis unul dintre paznici, un tînăr cu o soţie durdulie şi cu doi copii nevinovaţi. Un alt paznic fusese împuşcat în picior, rana fiindu-i suficient de gravă, ca să-l ţintuiască pentru toată viaţa la un birou, şchiopătatul permanent rămînînd o amintire dureroasă a faptului că-şi făcuse datoria. Căzuse lîngă colegul lui mort, în timp ce banditii mascaţi urcaseră banii într-o maşină, pe care Georgio Brunos o raportase, ca fiind furată cu trei luni în urmă.

Probele erau neconcludente. În ziua jafului, Georgio se aflase la parcarea de maşini, trei persoane depuseseră mărturie în acest sens. Numai că cele trei persoane nu erau demne de încredere. Una dintre ele, o femeie pe nume Matilda Braithwaite, se uitase la maşini; trecuse pe acolo ca să se intereseze de un mic *Mercedes* sport. O femeie aflată la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. La depunerea mărturiei sub jurămînt, ea devenise şovăitoare, pînă în final nemaiştiind sigur dacă fusese acolo în acea zi sau cu o zi înaintea celei în care telefonase, recunoscînd că hoinărea des prin parcările comercianţilor de maşini, uitîndu-se la diverse modele. Era un fel de hobby al ei, aducînd puţin cu cel al femeilor cărora le plăcea să se uite la casele oamenilor. Ceilalţi doi martori fuseseră rapid discreditaţi, deoarece unul avea o condamnare penală, iar celălalt era un binecunoscut vagabond, deja condamnat pentru sperjur.

Acuzarea adusese o armată de oameni care spuseseră că sub nici un motiv nu aveau să furnizeze informaţii despre Georgio. Fusese o farsă, însă o farsă bine lucrată. Nimeni nu reuşise să obţină un răspuns clar de la ei. Aceştia nu susţinuseră decît că refuzau sub orice formă să dea informaţii în legătură cu Georgio. Unul dintre ei, Jimmy Nu-ştiu-cum, mormăise textul, de parcă îl repetase pînă atunci. Iar Donna avea senzaţia că aşa fusese. Foarte bine repetat.

Apoi, din senin, apăruse domnul de încredere şi plauzibilul Peter Wilson, îmbrăcat într-un frumos costum gri, ca după revistele de modă, proaspăt tuns şi frezat. Declarase instanţei că era şofer şi că fusese abordat şi solicitat de Georgio Brunos să conducă maşina în ziua jafului. Spusese că luase maşina, folosită la comiterea loviturii, din parcul de maşini, cu trei luni în urmă, ca aceasta să poată fi „cîntată". Şi el refuzase să dea numele altor persoane implicate în jaf, persoane care, se presupunea, acum se ascundeau, temîndu-se fiecare pentru viaţa lui. Despre Georgio spusese numai adevărul, deoarece înţelesese că era de datoria lui. Pe ceilalţi, nu-i cunoştea personal; erau oameni „din afară" aduşi de Brunos, pe care el, Wilson, nu-i ştia decît din vedere şi pe care nu-i întîlnise decît în ziua jafului. Înţelesese că aceştia veniseră din Marbella, special pentru operaţiune, şi presupunea că tot acolo se aflau şi acum. Datorită cooperării, el urma să primească o pedeapsă mai redusă.

În timp ce toate aceste gînduri i se învîrteau prin minte, Donna constată că judecătorului i se dăduse o hîrtie. El o despături, fără să arate nici un fel de grabă. Revenind din nou la realitatea înconjurătoare, ea ascultă atentă cuvintele lui:

– Juraţii au ajuns la o decizie?

Un bărbat înalt şi vlăguit se ridică în picioare. Purta un costum de culoare verde-închis, Donnei făcîndu-i impresia că arăta ca un negustor sau ca un agent de asigurări.

– Am ajuns, domnule judecător.

– Şi este un verdict în unanimitate?

– Este, domnule judecător.

Judecătorul îi cuprinse cu privirea pe toţi juraţii şi apoi rosti cu glas tare:

– Cum l-aţi găsit pe acuzat?

Bărbatul privi în podea şi spuse clar:

– Vinovat, domnule.

Donna îşi văzu soţul negînd din cap.

În mintea ei, şi-l imaginase în acest moment sărind din scaun şi ţipînd la Peter Wilson, făcîndu-l mincinos şi turnător împuţit. Îl vedea calmat cu forţa de doi poliţişti, apoi escortat din sala de tribunal în beciurile acestuia, protestînd şi susţinîndu-şi nevinovăţia. Donna îşi aminti de purtarea lui demnă şi calmă din primele zile ale procesului, o linişte sufletească pe care o văzuse dispărînd cu fiecare martor care mai bătea cîte un cui în capacul coşciugului său, deja închis. Fiecare zi se dovedise pentru el mai rea. Încetase să mai ameninţe despre cum avea să acţioneze în judecată poliţia la terminarea procesului, încetase să le mai spună cum avea să iasă victorios, în final.

Acum, în momentul adevărului, soţul ei arăta, într-adevăr, vinovat, deoarece toată credibilitatea lui dispăruse... se evaporase pe uşa tribunalului, odată cu Peter Wilson.

Peter Wilson! Un om faţă de care Georgio se arătase generos, un om de care avusese grijă, pe care îl pusese pe picioare după ani lungi de puşcărie. Un om care îl trădase fără nici o ezitare.

Donna fu readusă din nou la realitate de glasul lui Maeve care recita lîngă ea, monoton, *Ave Maria.*

– Ave Maria, cea plină de har, Dumnezeu este cu Tine, binecuvîntată eşti între femei...

Scandarea mătăniilor se auzea tare în liniştea sălii.

– Georgio Anthony Brunos, ai fost găsit vinovat!

Donna icni de durere şi-şi ridică mîna la piept, de parcă ar fi încercat să-şi stăvilească bătăile nebuneşti ale inimii. Privirea îi alunecă încă o dată spre Georgio. Chipul lui, de obicei frumos şi arămiu, era acum pămîntiu.

– Ai fost găsit vinovat de complicitate la crimă şi

complicitate la comiterea unui jaf armat.

Judecătorul se opri, își scoase ochelarii, îi șterse și și-i puse la loc pe nas. Era un gest teatral, Donna își dădea seama, însă oamenii din sală se aplecară în față, urmărind emoționați spectacolul. Savurînd tensiunea.

– Ai fost artizanul unui jaf în care un om nevinovat și-a pierdut viața. Deși n-ai luat parte la el, ești implicat prin faptul că ai organizat acțiunea pînă în cele mai mici amănunte, ai procurat mașinile și armele, spunîndu-le oamenilor să folosească armele la prima amenințare ivită.

Tonul lui se ridică:

– Arme care au fost folosite la uciderea unui paznic și la schilodirea celuilalt pentru tot restul vieții. Aceștia erau oameni cu familii, cu vieți pline și utile, care le-au fost tragic scurtate de lăcomia și ticăloșia ta, ascunsă sub masca unui respectabil constructor de clădiri și comerciant de mașini. Ești o persoană cu poziție în comunitate, ești un om înstărit, ești un om viclean. Ai refuzat să-i numești pe cei responsabili de jaf, insistînd pe toată durata acestor dezbateri că nu ai avut habar de lovitura pusă la cale, cu toate că martorii au declarat, sub jurămînt, că sînt prea înfricoșați de tine, ca să facă dezvăluiri împotriva ta. Nu pot decît să sper că pe viitor te va mustra conștiința cînd te vei gîndi la domnul Thomas, care a fost un cetățean drept, onest și curajos, și la văduva lui, care trebuie acum să-și crească singură cei doi copii.

Judecătorul își scoase încă o dată ochelarii de la ochi.

– Georgio Anthony Brunos, nu mi-aș îndeplini datoria de slujitor al legii, dacă nu aș solicita pedeapsa maximă. Este datoria mea solemnă să te scot din societate, aducîndu-i astfel acesteia o alinare. Te condamn la închisoare pe viață, cu recomandarea de a-ți ispăși cel puțin optsprezece ani din pedeapsă. Nu pot decît să sper că în acest răstimp vei reflecta asupra vieții tale și asupra relelor pe care le-ai făcut. Dorești să spui ceva?

Georgio se ridică nesigur, pe față avînd întipărită o mască de teamă și de consternare. Arătînd spre

inspectorul Laughton, el rosti cu glas stins:

– Acest om mi-a înscenat totul şi voi aţi căzut ca blegii în plasa lui. Toţi sînteţi nişte nebuni nenorociţi! Apoi, sprijinindu-se de bara din faţa lui, începu să ţipe: Nu sînteţi nici unul în toate minţile! Nu există nimic pentru care să mă închideţi, absolut nimic!

În timp ce Georgio era tîrît afară din sala de tribunal, Donna se auzea strigîndu-i numele. Abia cînd el dispăru pe uşa din spatele boxei acuzaţilor, ea îşi dădu seama că vocea era numai un ecou în capul ei. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji; simţi o mînă grea pe umăr. Văzînd părul negru de pe ea, o recunoscu ca fiind a lui tata Brunos. El o trase uşor, iar ea rosti cutremurată:

– Lumea a înnebunit! Întreaga lume a înnebunit. Este nevinovat! Tată. Nevinovat!

Picioarele Donnei tremurau cînd ofiţerul de poliţie deschise uşa celulei.

– Ai zece minute, scumpo.

Ea afişă un zîmbet palid spre el şi intră în paralizanta răcoare a celulei. Georgio stătea pe un pat mic, ţinîndu-şi capul în mîini.

– Georgio... oh, Georgio! Glasul ei sugrumat îl făcu să tresară. Se aruncă în braţele lui, iar el începu să se dezvinovăţească şoptind, cu vocea înecată de lacrimi:

– N-am făcut-o eu, Don Don, îţi jur! Ticălosul de Laughton mi-a înscenat totul, Laughton şi Wilson. Nu pot să cred că mi se întîmplă aşa ceva. Optsprezece ani, Don Don. Optsprezece ani nenorociţi.

Donna îl strînse puternic la piept, savurîndu-i mireasma şi percepîndu-i întreaga fiinţă. El îşi strecură mîinile sub fusta ei şi începu să o dezmierde. Era dur, nestăpînit. Îi vorbea întruna, simţind nevoia să exprime în cuvinte ceea ce se întîmplase, de parcă ar fi putut schimba ceva.

– Oh, Don Don, ce-o să mă fac eu? Mi-au copt-o. Vedea-l-aş mort pe Wilson! Ticălosul a minţit. A minţit, Don Don. Mă crezi, nu-i aşa? Mă crezi. Dacă nu te-aş avea, aş muri. Sufletul meu ar muri, Don Don.

Ea îl strînse în braţe, amintindu-şi despre anii cînd se

cunoscuseră. Atunci îi spusese Don Don. De ani de zile nu-i mai zisese aşa. În liniştea nopţii, ei se întindeau în pat, iar el îi şoptea acest nume, ca s-o facă să rîdă. Acum, diminutivul ei căpătase altă semnificaţie. El încerca să se agaţe de trecut, iar acest lucru o zdrobea.

– Poţi face recurs, zise ea disperată. Toatele dovezile sînt neesenţiale. De îndată ce vom şti ce se întîmplă, vom face recurs.

El se ridică în picioare, şi-şi coborî privirea spre chipul ei. Nu se schimbase prea mult în decursul celor douăzeci de ani. Văzu lacrimi pe genele ei negre, durerea fiindu-i îngropată în adîncul ochilor. Strecurîndu-şi mîinile prin părul ei des şi castaniu, o apropie de gura lui şi începu să o sărute cu o pasiune nebună, ca semn de posedare.

– Nu mă părăsi, Donna. N-aş rezista, dacă aş şti că nu te am.

Ea scutură din cap negînd, de parcă el ar fi acuzat-o că-l părăsise deja.

– Promite-mi c-o să stai lîngă mine, indiferent de ce-o să se întîmple. Promite-mi, Donna. Ca să am ce lua cu mine, ca să pot trăi. Dă-mi ceva de care să mă agăţ.

– N-o să te părăsesc, Georgio, niciodată. O să te scoatem de-aici. O să vii din nou acasă. De cum vom face recurs...

El îi stăvili vorbele cu gura, forţîndu-şi limba printre buzele ei. Auziră uşa celulei deschizîndu-se.

– Gata, scumpo, timpul a expirat.

Ea se agăţă puternic de soţul ei, incapabilă să se desprindă din îmbrăţişare, temîndu-se că nu avea să-l mai ţină niciodată la piept.

Georgio o depărtă uşor.

– Promite-mi, Donna. Promite-mi că n-o să mă părăseşti.

Ea îi zîmbi curajoasă.

– Niciodată. Te iubesc prea mult, Georgio.

– Eşti o fetiţă cuminte întotdeauna ai fost o fetiţă cuminte.

– Haide, scumpo. Îmi pare rău, dar acum trebuie să pleci. Vocea poliţistului era blîndă.

Donna se întoarse şi-şi simţi fusta ridicată peste coapse. Aranjîndu-şi-o în mare grabă, ea îşi trase zgomotos nasul.

– O să te ducă la Wormwood Scrubs. O să te vizitez de îndată ce va fi posibil.

Georgio înclină aprobator din cap, incapabil să vorbească.

Ţinîndu-şi capul sus, Donna ieşi din celulă. Lui Georgio mereu îi plăcuse ca ea să pară stăpînă pe sine. În prag, ea se întoarse şi-i zîmbi tremurat. Dintr-o dată, el îi păru mai mic, mai vulnerabil, iar acesta era lucrul cel mai greu de suportat. Georgio al ei, puternicul ei soţ, arăta distrus. Era ceva ce nu-şi închipuise că avea să vadă vreodată.

Ofiţerul închise uşor uşa celulei, însă zgomotul făcut fu ca bubuitul unui tunet. Cu capul plecat acum şi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, ea îl urmă pe bărbat afară din penitenciar.

În celula lui, Georgio Brunos îşi trecu degetele prin păr şi, trăgîndu-l puternic, începu să geamă încet, din adîncul gîtului, sunetul dezolant căpătînd volum, pe măsură ce se trăgea tot mai tare.

Detectivul-inspector, Frank Laughton, deschise micuţa ferestruică metalică de la uşa celulei şi zîmbi nemilos văzînd zbuciumul lui Georgio Brunos.

– Deschide uşa! i se adresă Laughton tăios tînărului poliţist de lîngă el.

Intrînd în celulă, zîmbetul lui se lărgi.

– Optsprezece ani, Brunos. Amărît?

Georgio se ridică şi-l fixă cu o privire înverşunată.

– O să ai de-a face cu mine, Laughton, o să vezi tu.

Frank Laughton încetă să mai zîmbească. Era de parcă o mînă îi şterse expresia feţei.

– Mi-am promis că în ziua în care o să fii condamnat, o să-ţi fac o vizită. Abia am aşteptat-o. Acum eşti al meu, Brunos, şi n-o să te mai las să scapi. Încă te mai investighez. Ştiu că poţi fi acuzat de multe alte jafuri, iar cînd voi avea toate dovezile de care am nevoie, o să-ţi tîrăsc atît de repede fundul prin tribunal, c-o să faci gaură în covor.

– Spune-i lui Wilson c-o să mă mai vadă.

Laughton rîse.

– Cred că-şi dă şi singur seama. Ei bine, am întins-o acasă. În seara asta, ies cu soţia în oraş ca să sărbătorim evenimentul.

– Ţi-ai rezervat troaca dinainte?

Laughton rîse din nou.

– Acelaşi fanfaron. Acelaşi dur. Ştii că vei fi la categoria A? Vei fi la securitate maximă, cu toate lepădăturile de pe pămînt, ca să te simţi ca acasă. O să ne vedem în curînd, Georgio. Să ai grijă de tine în locul meu. O să mă gîndesc la tine în seara asta cînd o să mănînc, o să beau şi o să chefuiesc.

– Sper să-ţi stea în gît, codoşule!

– Nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea ta. Ce-ar fi să facem un mic pariu înainte de despărţire?

– Cară-te, Laughton. Ţi-ai făcut damblaua, acum valea.

Inspectorul continuă, de parcă Georgio nu ar fi vorbit.

– Pun pariu pe un pumn că, pînă de Crăciun, drăgălaşa ta nevestică o s-o dea la toţi nou-veniţii.

Georgio, cu chipul schimonosit de ură, se năpusti asupra individului din faţa lui, însă trei bărbaţi în uniformă îl imobilizară înainte ca el să apuce să lovească. Întins pe podeaua celulei, cu mîinile ţinute la spate şi obrazul lipit de betonul rece, Georgio îşi simţi furia explodîndu-i în interior, în timp ce auzea pantofii inspectorului clămpănind greoi pe hol şi rîsul gros al acestuia ricoşînd în pereţii penitenciarului.

Donna stătea în restaurantul *El Greco,* din Canning Town. Întreaga familie era reunită acolo. În lumina puternică a zilei, zugrăveala decolorată şi suprafaţa zgîriată a barului erau nemilos reliefate. Tata Brunos îşi considera restaurantul munca lui de-o viaţă. De-a lungul timpului, toţii fiii lui fuseseră ospătari acolo, fiica lui cea mică, Nuala, ţinea contabilitatea, iar el şi Maeve se ocupau de gătit. Privind spre soţia şi copiii lui, care beau Retsina şi Ouzo, le observă diferitele stări de neîncre-

dere şi simţi o încleştare în piept. Scoase un mic flacon din buzunar şi-şi strecură o pastilă sub limbă.

– Haide, Donna. Mănîncă ceva, scumpo, rosti Maeve cu glasul şoptit şi obosit.

– Nu pot să mănînc nimic, mulţumesc. Ochii ei erau roşii de plîns.

Maeve îşi trase scaunul mai aproape şi-şi puse braţul plin pe nora ei.

– Este fiul meu, iubi-l-ar Dumnezeu, dar trebuie să ne păstrăm puterea. În seara asta, eu şi tata vom deschide restaurantul, le vom zîmbi clienţilor şi vom sta la taclale cu ei. Viaţa trebuie să meargă mai departe. Cred că de îndată ce se va face recurs, Georgio va veni acasă. Asta trebuie să-ţi spui mereu.

– Nu-mi vine să cred ce se întîmplă.

Nuala pufni zgomotos şi strigă:

– Poliţia l-a lucrat, Donna! L-au vrut, l-au umflat. Aveau nevoie de cineva, iar el era cel mai potrivit.

Mario, fratele ei mai mare, clătină din cap.

– Georgio a fost un prost; s-a încurcat cu cine nu trebuia. I-am spus eu. Cu cîteva săptămîni înainte de toată povestea asta, l-am văzut cu Jack Black. Ce om în toate minţile s-ar împrieteni cu unu ca ăla? Jack Black, cel mai mare escroc din Silverstown! Dar nu, Georgio al nostru n-a vrut s-asculte. Ştia el ce făcea. Glasul lui Mario era piţigăiat, aproape feminin, şi plin de ură împotriva fratelui său.

– Ce ştii tu, Mario? interveni Patrick Brunos. În afacerile lui trebuia să se amestece cu tot felul de indivizi, cu siguranţă că înţelegi asta. Jack Black are urechi peste tot. În plus, are şi o firmă de cărăuşie. Era foarte avantajos pentru Georgio al nostru să facă afaceri cu el.

Nuala îşi dădu spre spate părul ei scurt.

– Este adevărat. Are dreptate, Mario. Eşti prea aspru cu Georgio. Întotdeauna ai fost aspru cu el, pentru simplu fapt că s-a descurcat mai bine ca tine. De fapt, mai bine decît noi toţi.

Nuala era supărată, iar Donna închise ochii. Această familie se certa aşa cum alte familii se iubeau.

– Ce ştii tu, Nuala? Te ţii după neisprăvitul ăla de

Dick Barlow. Dacă n-o să fii atentă, o să-i faci vizite şi lui şi lui frate-tu în acelaşi timp...

Tata Brunos bătu cu pumnul în masă, răsturnînd paharele cu vin roşu.

– Linişte! M-aţi auzit? Nu vreau să mai aud aşa ceva. Avem destule necazuri, aşa că nu vă mai certaţi şi între voi. Unde este Mary? De ce nu este aici?

Vocea Nualei îşi coborî tonul.

– A trebuit să se întoarcă. Geoff îşi deschide în seara asta propriul restaurant.

Tata Brunos înclină înţelegător din cap şi închise ochii.

– Desigur. Afacerea nu trebuie neglijată. Va trebui să te ocupi de acum încolo de afacerile lui Georgio, Donna. Nu ştim cînd se va întoarce el acasă. O să-l păstrezi pe acel Mark Hancock sau vei pune pe altcineva în loc?

– Nu ştiu, tată. Nu m-am gîndit la treaba asta. Tot timpul am crezut că Georgio se va întoarce acasă.

Maeve o trase în braţele ei.

– Se va întoarce, dragă, îţi promit. Ce bucuroasă aş fi să-i pot cîrpi vreo două, aşa mare cum este. Să se amestece cu toţi... Glasul ei se stinse.

Tata Brunos se bătu pe piept.

– Dacă ai nevoie de mine, nu trebuie decît să spui, Donna. Eu, personal, mă voi ocupa de tot ce vei dori. Este puţinul cu care te pot ajuta.

– Mulţumesc.

Nuala mai turnă puţin Ouzo şi zise:

– De ce nu intri tu în afaceri, Donna? Dacă nu pentru altceva, măcar ca să-ţi ocupi timpul. Cînd o să-l vizitezi pe Georgio, o să aveţi şi subiect de discuţie. El se va simţi mult mai bine ştiind că tu te îngrijeşti de probleme.

Maeve încuviinţă din cap.

– O dată în viaţă, Nuala, ai deschis şi tu gura aia mare şi-ai scos ceva inteligent din ea. După toţi banii daţi pe educaţia ta, această „perlă" a fost ca un balsam pentru bietul meu suflet.

Toată lumea izbucni în rîs auzind remarca. Astfel se risipi tensiunea din încăpere. Stephen, al treilea băiat al familiei Brunos, îi zîmbi Donnei.

– După cum ştii, eu am studii comerciale şi sînt dispus să te ajut în orice problemă. De fapt, toţi sîntem dispuşi. Eu văd situaţia astfel: firma de construcţii este bine de lăsat în mîinile unei direcţiuni competente, de la care să ai ce învăţa. Iar în privinţa maşinilor, Georgio este asociat cu Davey Jackson. El se va ocupa de tot pînă vei reuşi tu să te implici efectiv. Nu are decît douăzeci şi cinci la sută din acţiunile companiei, aşa că tu deţii ceea ce este cunoscut sub numele de pachet majoritar, care oferă controlul...

– Iisuse, Stephen, ce-ai mîncat la micul dejun, un raport al companiei? Lasă fata în pace. E destul timp pentru asta, după ce se va linişti.

Stephen dădu din cap. Dîndu-şi jos ochelarii cu ramă aurie, începu să şi-i şteargă cu un şerveţel de pe masă.

– Mamă, nu spun decît că în joc este o sumă mare de bani. Georgio al nostru are multe afaceri; contabilul lui este o binecunoscută figură din oraş. Nu cred că ar fi o idee prea bună să lase afacerile prea mult timp neglijate. Şi aşa sînt neglijate de aproape nouă luni. Cu cît se ocupă mai repede cineva să pună ordine în ele, cu atît mai bine. Georgio îşi poate dirija afacerile din închisoare, prin Donna.

– Nu ştiu dacă o să pot, Stephen...

– Sigur că poţi, Donna. Georgio o să fie în al nouălea cer cînd o să afle că tu te ocupi de afacerile lui, zise Nuala decisiv. Toţi o să te ajutăm cum o să ne pricepem mai bine.

– Iar după ce va cîştiga recursul, totul va intra în normal. Vocea lui Patrick debordă de jovialitate forţată.

– Să bem pentru asta. Stephen îşi ridică paharul cu lăptosul Ouzo şi toată lumea îi urmă exemplul.

– Pentru întoarcerea lui Georgio acasă.

Donna îşi ridică paharul şi, luptînd din răsputeri, îşi stăpîni încă o dată lacrimile. Îi avea pe aceşti oameni, ei erau familia ei. Cu sprijinul tuturor, lucrurile nu puteau să fie chiar atît de cumplite.

– Optsprezece ani? Nemernicii! Vocea lui Dolly era coborîtă, şocată. Am auzit la buletinul de ştiri. Aproape

că am leşinat. Cum a suportat mama lui?

Donna sorbi din ceai.

– Surprinzător de bine, Dolly. Maeve este puternică. Mai puternică decît îşi închipuie lumea. Tata Brunos a suportat mai greu, dar era de aşteptat. Georgio era mîndria şi bucuria lui. S-au primit cîteva telefoane şi din Rodos. Ziarele de acolo au preluat ştirea şi, cum se zice, vorba umblă. Cred că se simte ruşinat.

Dolly clătină din cap.

– Georgio a fost victima unei înscenări, chiar el a spus-o. De îndată ce-o să dovedim acest lucru, totul o să fie bine din nou. Vrei o picătură de scotch în ceai, scumpo? Eşti foarte palidă.

Femeia turnă în ceaşca Donnei o porţie zdravănă de whisky Tesco ieftin.

– Dă-l peste cap, fetiţo. Cîteva luni o să fie greu. Să nu uit, Davey Jackson a sunat. O să treacă pe-aici duminică dimineaţă.

Donna sorbi din ceai, scotch-ul arzîndu-i limba.

– Ce-o să mă fac, Dolly? întrebă ea deznădăjduită. Am senzaţia că fără el, viaţa mea s-a oprit în loc. Nu mi-am închipuit că o să fie închis, nu am crezut decît că o să vină acasă. Cum de au putut să-l creadă pe Wilson? Toată lumea ştie ce fel de om este. Şi totuşi, în costum, cu părul spălat şi tuns, apărea remarcabil. Ce-a putut să spună despre Georgio! Că Georgio le-a zis să împuşte mortal, că dacă ratau lovitura îi va omorî. Totul numai crimă, crimă, crimă. Eu îl cunosc pe Georgio, el n-ar face rău nici unei muşte. Dumnezeule, ce-a mai plîns cînd l-am împuşcat pe bătrînul Sam. L-a iubit enorm pe acel cîine. Glasul i se înăbuşi din nou cu lacrimile pe care încerca să şi le stăpînească.

– Wilson şi-a salvat propria piele, iubito. Îmi imaginez că Laughton a făcut un tîrg cu el şi i-a redus pedeapsa. O să-şi primească răsplata la pîrnaie. Nimeni nu-i simpatizează pe ciripitori.

Donna zîmbi printre lacrimi.

– Pari să fii atît de cunoscătoare, Dolly, ca şi cînd ai fi fost şi tu acolo.

– După atîţia ani cu omu' meu, am învăţat jargonul,

scumpo. Dacă el ar fi luat optsprezece ani, eu aş fi făcut-o lată. Ce-ai zice să-ţi pregătesc acum o baie caldă, să-ţi pun Radox în apă, şi cît timp te relaxezi tu, să-ţi prepar ceva uşor de mîncare? O omletă, de pildă. Trebuie să mănînci, ca să ai putere. Recursul şi afacerile o să-ţi ocupe tot timpul. Haide, eu mă duc să dau drumul la apă, pînă te dezbraci.

În timp ce se ridicau, Donna o luă de mînă.

– Sînt atît de bucuroasă că te am, Dolly. Casa asta este atît de goală fără el.

– Ştiu, iubire. Crede-mă, ştiu cum este.

Davey Jackson îşi făcu apariţia duminică dimineaţa la ora opt şi jumătate. Donna se afla în salon, bîndu-şi cafeaua şi fumînd o ţigară, cînd auzi vocea stridentă a lui Carol.

– Cum te simţi, Donna? Amărîtă, îmi închipui? Nenorociţii, nenorociţi împuţiţi!

Donna fu surprinsă să vadă preocuparea sinceră pe chipul lui Carol.

– la loc, Davey, mă enervezi că ne stai în cap. Să-ţi spun ceva, Donna, noi două nu prea ne avem la inimă una pe alta, însă să ştii că dacă ai nevoie de un umăr, fetiţo, al meu este disponibil.

Donna era deosebit de recunoscătoare. În ultimele nouă luni fusese treptat părăsită de majoritatea prietenilor ei. Bunty şi Harry Robertson nu o băgaseră în seamă în urmă cu o săptămînă cînd se întîlniseră în centru. Ea îi salutase, însă ei o ignoraseră, îndurerînd-o şi făcînd-o să se înroşească de jenă. De-a lungul anilor, ambii căutaseră să intre în graţiile lui Georgio. Acum însă nu mai doreau să aibă de-a face cu el şi nici cu vreo persoană apropiată lui. Pînă şi vecinii Donnei încetaseră să-i mai facă semne cu mîna dacă treceau prin faţa casei şi o vedeau pe alee.

– Mulţumesc, Carol, îţi sînt recunoscătoare. Afirmaţia ei sinceră o făcu pe Carol să zîmbească.

– În astfel de momente, fetiţo, afli care îţi sînt prietenii. Îmi aduc aminte cînd fratele meu s-a potcovit rău de tot, cu doisprezece ani. A jefuit, fiind prins cu armele

şi cu banii. Dar lăsînd asta la o parte, nevastă-sa s-a apucat de curvăsărit şi, fii atentă, în şase luni, a început să bată trotuarele. Unor femei li se întîmplă aşa ceva. Singurătatea, ştii. Tu să-ţi ţii mintea ocupată, fetiţo, şi picioarele încrucişate. Poliţaii vor ieşi acum de la bulău. Cîtorva dintre prietenii lui Georgio le-ar plăcea să se dea la tine. Acum, că el e la pîrnaie, îşi închipuie că terenul e deschis. Aşa că fii atentă cînd bărbaţii or să înceapă să se ofere să te ajute. Cînd este recursul? Presupun că face aşa ceva?

– Oh, da. De îndată ce vom afla data, o să vă anunţăm. Pot să vă ofer ceva de băut?

Carol Jackson izbucni în hohotul ei de rîs puternic şi cotcodăcit.

– „Pot să vă ofer ceva de băut"! Eşti de comă, Donna. Eu aş vrea o ceşcuţă de Rosie. Acum vă las pe voi doi să vă lămuriţi problemele, iar eu mă duc puţin prin bucătărie s-o văd şi pe Dolly.

Donna urmări silueta durdulie a femeii.

După cîteva clipe, Davey începu să vorbească:

– Carol, nu-i fată rea. Trebuie doar s-o cunoşti mai bine. Este o soţie bună şi o mamă excelentă.

Donna încuviinţă din cap.

– Am remarcat de mult. Nu trebuie să-i iei apărarea în faţa mea, Davey. De fapt, ea este una dintre puţinele persoane care par preocupate de situaţia mea şi a lui Georgio.

– Să ştii că are dreptate în ceea ce spune. Eşti o femeie atrăgătoare, aşa că fii cu băgare de seamă. Chiar şi amicii lui Georgio sînt acum suspecţi, să nu uiţi acest lucru! De aceea am adus-o pe Carol cu mine în această dimineaţă. Georgio va şti tot, cine vine, cine pleacă. Nu mă întreba cum, dar crede-mă pe cuvînt că va şti.

Davey făcu o pauză să-şi tragă sufletul şi înainte să continue îşi scoase o ţigară:

– Dacă vin pe-aici parteneri de-ai lui de afaceri să ai grijă să nu fii singură, sau ei să vină împreună cu soţiile. Dacă este posibil, întîlneşte-te cu ei într-un bar sau într-un restaurant. Asta-i regula, atunci cînd bărbatul îţi este la puşcărie. Să fii mai ales atentă la indivizii care

apar pe neanunţate. Să nu-i laşi să-ţi treacă pragul. Fraţii lui Georgio te vor supraveghea îndeaproape, aşa că n-ai de ce să te temi, dar să fii precaută. Înţelegi?

Donna era uluită. Davey îi vorbea, de parcă ea ar fi fost amanta unui gangster. De parcă Georgio ar fi fost într-adevăr o secătură.

Cu paşi mărunţi şi repezi, Carol se întoarse în solar, aducînd cu ea două căni cu ceai. După ce-i oferi una lui Davey, se aşeză la masă şi, aprinzîndu-şi o ţigară, lua *Sunday Times*-ul Donnei şi începu să-l răsfoiască.

– Ce s-a întîmplat cu parcarea de maşini, Donna?

– Sincer nu ştiu, Davey. Stephen vrea să se uite prin registre. El crede că eu ar trebui să mă ocup de firmă.

Davey se uita la Donna, în timp ce ea vorbea, simţind o pornire lăuntrică.

Carol Jackson îşi observă soţul şi oftă înăbuşit. Ea nu-l învinovăţea deloc. Întotdeauna îi displăcuse înfăţişarea Donnei, calmul ei, graţia ei naturală. De aceea ele nu fuseseră niciodată apropiate. Însă avea să o supravegheze îndeaproape şi, în acelaşi timp, n-avea să-l scape din ochi nici pe Davey.

– Cred că ar trebui să înveţi în ce constă afacerea, Donna, interveni ea. Vindem cel puţin o maşină pe lună, atunci cînd afacerea nu merge bine, şi cum cea mai ieftină maşină se ridică la aproape douăzeci de mirare, nu o ducem rău deloc. Vei avea nevoie de ceva care să te ţină ocupată. Crede-mă, ştiu din experienţă. Dacă eu am prins şpilul, sînt convinsă sută la sută că şi tu o să-l prinzi.

– Toată lumea îmi spune că ar trebui să preiau afacerea de acolo de unde a lăsat-o Georgio. Dar eu nu cred că sînt făcută pentru aşa...

Carol îşi legănă mîna într-un gest de nepăsare.

– Nimeni nu ştie de ce este capabil, pînă nu încearcă. Problema ta este că n-ai fost obligată să munceşti nici o zi. Ei bine, acum ai ocazia. S-ar putea să rămîi surprinsă de tine. Chiar vrei să-ţi petreci următoarele douăsprezece luni, uitîndu-te la pereţii acestei case? Foarte curînd vei ajunge să înnebuneşti. Te aştept mîine dimineaţă la ora nouă, la parcarea de maşini.

După ce vei arunca o privire acolo, te sfătuiesc să te duci şi pe şantierele de construcţii, ca să-ţi arăţi figura. Gîndeşte-te la lucrul acesta. Ai putea să conduci totul prin intermediul lui. După cum îl cunosc eu pe Georgio, el va dori pe scaunul şoferului pe cineva în care să se poată încrede.

Donna se uită la chipul din faţa ei şi răspunse:

– Atunci, ne vedem mîine dimineaţă.

Cu aceste puţine cuvinte, Donna se simţi imediat mai bine. Hotărîrea fusese luată. Georgio avea să fie mîndru de ea. Acesta era lucrul cel mai important.

Avea să facă orice pentru Georgio şi, aşa cum spunea toată lumea, el avea să se simtă mult mai bine ştiind că pe locul şoferului se va afla cineva în care putea să se încreadă.

Avea să lucreze pentru Georgio pînă la terminarea recursului său. Odată cu întoarcerea lui acasă, ea avea să redevină simpla Donna Brunos, soţia.

Marele ei regret era că nu putea să adauge şi calitatea de mamă.

CAPITOLUL 3

Georgio şedea sub apa rece a duşului şi-şi freca puternic corpul cu o coajă de săpun verde-închis. Strîngînd din dinţi, încercă din răsputeri să-şi înfrîneze senzaţia de frig, care îi încreţise pielea. Plăcuţele albe de faianţă erau crăpate şi sparte, şanţurile mici dintre ele fiind înnegrite de mizeria adunată de-a lungul timpului. Închise ochii cîteva secunde şi se imaginâ în baia lui de-acasă. Se văzu sărind din pat, ducîndu-se să facă un duş fierbinte şi coborînd apoi în sufragerie, ca să-şi bea cafeaua şi să mănînce un croissant. Dacă le-ar fi spus indivizilor de acolo ce mînca el la micul dejun, l-ar fi crezut pederast, homosexual.

Vocea lui Peter Pearsin îl readuse la realitate:

– Mare pacoste, Georgio. Optsprezece ani împuţiţi. Mare pacoste. Trebuia să-ţi fi dat drumul la gură. Glasul

se transformă într-un sunet bolborosit, cînd bărbatul îşi vîrî capul sub jetul de apă, dar cuvintele continuară să curgă înăbuşit şi repede. Georgio nu răspunse; nu era nimic de spus.

După ce închise robinetul şi-şi şterse apa de pe corp, îşi înfăşură un prosop în jurul taliei şi intră în spaţiul de toalete. Şedea aplecat deasupra chiuvetei, spălîndu-şi dinţii, cînd simţi o senzaţie usturătoare pe fund. Îndreptîndu-se, îşi duse mîna la spate. O secundă mai tîrziu, cînd îşi privi degetele, constată că erau înroşite de sînge. Strîngînd din pumni, se întoarse, îşi dădu jos prosopul şi se privi în oglinda cu ramă de plastic, de deasupra spălătorului. De-a lungul fundului avea o tăietură lungă de vreo douăzeci şi cinci de centimetri. Era o rană destul de adîncă, însă nu necesita copci. Un timp avea să fie supărătoare; avea să incomodeze statul în şezut. Asta fusese şi intenţia.

Domnul Gantry, gardianul, zîmbi şi clătină încet din cap.

– Am impresia că nu eşti prea simpatizat aici, Georgio. De ce oare? El se răsuci spre un băieţandru de optsprezece ani, care se bărbierea, dar care urmărea discuţia, şi strigă: Vrei cumva să i-l pupi ca să nu-l mai doară?

Băiatul scutură din cap, înfricoşat.

– Atunci termină cu bărbieritul şi întinde-o!

Georgio îşi ţinea prosopul peste rană ca să-şi oprească sîngerarea. Cînd băiatul îşi luă aparatul de ras şi ieşi grăbit, Gantry rosti printre dinţii încleştaţi:

– Asta este un mesaj de la Lewis. M-a rugat să-ţi spun că nu te place, iar cînd o să te expedieze pe Insulă, vrea să staţi de vorbă.

Georgio îl privi pe bărbat drept în faţă şi zise direct:

– Ştii, se întîmplă multe accidente pe-aici şi nu numai deţinuţilor. Spune-i ăluia de mi-a crestat fundul, c-o să ne mai vedem. Şi poţi să fii sigur, domnule Gantry, că odată şi-odată, o să mă mai întîlnesc şi cu dumneata.

Gantry rîse puternic, arătîndu-şi dantura falsă, scumpă.

– Eşti terminat, Georgio!

De astă dată fu rîndul lui Georgio să rîdă şi să afişeze unul din zîmbetele lui cuceritoare.

– Eu, terminat? Nici măcar n-am început.

Gantry îi întoarse zîmbetul.

– Eu aş zice c-ai început. Optsprezece ani de puşcărie, asta ai început. Şi tot timpul de-acum încolo va trebui să te uiţi peste umăr.

Faţa lui Georgio deveni serioasă, aspră.

– În cazul acesta, domnule Gantry, la fel va trebui să faci şi dumneata. Spune-i lui Lewis că-i trebuie mai mult decît un puşti cu o lamă, ca să mă sperie. Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi trecut lama pe gît nu pe fund şi-aş fi făcut-o eu cu mîna mea, n-aş fi pus pe altcineva.

Dîndu-l pe Gantry la o parte, se duse la duşuri şi luă un alt prosop de pe suport. După ce şi-l legă în jurul taliei, se întoarse în celula lui. Ştia că toată lumea aştepta reacţia lui, aşa că începu să fluiere cu nonşalanţă, zîmbind nepăsător.

De îndată ce intră în intimitatea celulei, îşi trecu agitat mîna peste faţă. Deci, Lewis ieşise la vedere. Braţul lui era lung. Ispăşea o pedeapsă de douăzeci de ani în Parkhurst, dar cu toate acestea aranjase această întîmpinare în Scrums, cu douăzeci şi patru de ore înainte de condamnarea lui Georgio.

Un singur lucru era stringent: trebuia să evadeze. Indiferent ce se întîmpla, trebuia să evadeze. De îndată ce avea să ajungă pe Insulă, era ca şi mort.

Petey Pearson intră în celulă şi zîmbi. Văzînd că Georgio nu-i întoarse zîmbetul, Petey îl bătu pe umăr şi-şi zise jovial:

– Fruntea sus, Georgio. Acu' eşti un puşcăriaş cu fundul fript!

Cu toate că era destul de îngrijorat, Georgio trebui să rîdă.

Hohotul fu auzit în toată puşcăria, reţinut şi comentat. La numai o oră de la atac, Lewis află urmarea.

Şi nu se arătă deloc amuzat.

Donna se îmbrăcă într-un costum de culoare gri-închis, îşi puse pantofi cu tocuri joase şi îşi legă părul la

spate cu o fundă neagră de catifea. Cînd o văzu intrînd în parcarea de maşini, însoţită de fluierăturile unui motociclist trecător, Davey scutură din cap. Deja regreta că o invitase acolo; avea să-i stea ca o gheară în gît.

Cînd ea intră în micuţul birou, el rosti:

– Deci, pînă la urmă ai venit.

Donna afişă un zîmbet pe chipul nemachiat, trezind în inima lui o dorinţă puternică pentru ea.

– Da, am venit, Davey. Deşi ce-ar trebui să fac acum, că sînt aici, nu ştiu.

– Tocmai am pregătit o cafea, vrei?

Ea încuviinţă, înclinînd din cap. Punîndu-şi geanta pe podea, se aşează la birou şi privi în jur uluită. Locul arăta ca după măcel.

Zece minute mai tîrziu, în timp ce Davey se tot străduia să converseze cu ea, sună telefonul. După o discuţie mormăită, el rosti cu stîngăcie:

– Trebuie să plec puţin. Poţi să răspunzi la telefon şi să stabileşti programări. Dacă întreabă cineva ceva, spune pur şi simplu că eşti angajată temporar, aşa procedează şi Carol. Cine e interesat, o să sune din nou.

Donna abordă un zîmbet şi încercă să pară stăpînă pe sine. Însă nu reuşi. În timp ce-l urmărea pe Davey urcîndu-se la volan, simţi o strîngere de inimă.

Dar îşi reveni, văzînd mizeria din jur, aşa că se apucă de curăţenie.

Două ore mai tîrziu, cînd Davey se întoarse, ea se afla în birou. În clipa în care deschise uşa, el fu cît pe ce să leşine.

– Ce Dumnezeu faci?

După ce răspunsese la patru telefoane, diverşii interlocutori căutîndu-l pe Davey şi trîntindu-i receptorul în mijlocul convorbirii, după ce trecuse prin cea mai mare sperietură a vieţii cînd atinsese o pungă neagră din bucătărie şi o văzuse mişcîndu-se singură, graţie unui vierme ţintuit într-un sandviş, ea se întoarse spre Davey, etalîndu-şi cele două pete roz din obraji, şi se răsti la el:

– Ce dracu' se pare că fac?

Davey, luat prin surprindere de tonul ei tăios, zise blînd:

– Eu ştiam unde se aflau toate. Carol nu se atingea niciodată de nimic, Donna. Trebuia să le fi lăsat aşa cum erau.

Gata să izbucnească în lacrimi şi supărată de atitudinea lui, ea zise:

– La vraful de scrisori de aici, trebuie răspuns, cel de aici trebuie îndosariat. Acestea sînt facturi şi, întîmplător, mîine se va tăia telefonul dacă factura asta nu va fi achitată. În fişet, în loc de vechile cutii de pizza se află acum dosare, iar hîrtiile pentru corespondenţă şi plicurile se află în sertarul acesta de sus. Le-am găsit sub o grămadă de broşuri vechi, din spatele uşii. De asemenea am fixat trei întîlniri şi le-am trecut în agendă. Am răspuns la patru telefoane date de un anume Briggley şi am comandat la angrosişti mape noi şi facturi. În plus, am curăţat bucătăria, care practic mai avea puţin şi putea fi decretată zonă insalubră. Asta am făcut, Davey. Şi aş putea adăuga chiar, fără o clipă de răgaz!

Uitîndu-se la faţa ei murdară, la unghiile rupte şi la bluza albă, pătată de la indigoul mototolit de pe fundul unui sertar, Davey pufni în rîs. Donna, spre surprinderea ei, se lăsă antrenată. Numai că hohotul ei era strident, ameninţînd să capete accente isterice.

– Îmi pare rău, Donna, ar fi trebuit s-o pun pe Carol să mai aranjeze pe-aici. Din cînd în cînd mai face asta.

– Din cînd în cînd fiind cuvintele de complezenţă. Cînd era Georgio aici nu exista aşa ceva.

– Am vrut să angajez pe cineva, cu normă întreagă, dar niciodată n-am reuşit. Ştii cum este Carol a mea.

Donna îşi şterse ochii şi surîse.

– Ei bine, acum c-am făcut ordine în birou, o să-l pot ţine sub control. Ca să fiu sinceră, este pentru prima dată cînd nu mi-am mai făcut gînduri din pricina lui Georgio. Presupun că slujba de secretară o să-mi facă bine.

– Cum vrei, Donna. Tu şi Georgio deţineţi din această firmă mai mult decît mine.

– Nu fi aşa, Davey. Îşi puse uşor mîna pe braţul lui. Georgio te respectă mult. Este cum nu se poate mai mulţumit de felul în care te-ai ocupat de afacere, de cînd

a fost condamnat.

Davey încuviinţă din cap.

– În curînd vei şti cum se trag toate sforile.

Donna intră în bucătărie şi începu să-şi spele mîinile.

– Apropo, ce este acela un şmen? Un individ a sunat după un KJS. I-am spus că sînt angajată temporar şi mi-a închis telefonul.

În biroul acum ordonat, Davey închise ochii enervat şi rosti uşor:

– Toate la timpul lor, Donna. O să înveţi totul destul de curînd.

Iar acesta, remarcă el pentru sine, era lucru de care se temea cel mai mult. Davey îşi imaginase că ea avea să vină la birou ca să bată puţin la maşină, să se ocupe poate de contabilitatea reală, dar nici prin cap nu-i trecuse că ea avea să înceapă să se uite peste tot. Dacă s-ar fi apucat să citească dosarele de sub masă... Nici nu suporta să se gîndească la acest lucru. Avea să rămînă pînă mai tîrziu ca să mute dosarele în sertarul secret. Slavă Cerului că ea nu ajunsese acolo; pe acela îl ţinea încuiat. De acum încolo urma să mai pună sub cheie şi alte lucruri.

Donna se ridică cînd Georgio fu adus în sala vorbitorului. Afişase un zîmbet destins, însă cînd el o sărută, simţi în gît familiara senzaţie de răsuflare înăbuşită de lacrimi.

– Bună, iubito. Vocea lui era răguşită de emoţie.

– Oh, Georgio, îmi pare atît de bine că te văd.

În timp ce el se duse să aducă două cafele şi un KitKat, Donna se uită pe furiş în jur. Femei cu copii stăteau de vorbă cu soţii lor, de parcă totul era normal. Pentru majoritatea şi era. Ele trăiau o „viaţă în exterior", propriile lor vieţi. Aşa cum trăise întotdeauna Dolly. O mulatră mică, de vreo doi ani, alerga de colo-colo printre mese, jucîndu-se mijoarca cu tatăl ei. Acesta zîmbea urmărind jocul fetiţei.

Cînd Georgio se întoarse cu cafelele, zise nepăsător:

– Ăsta este Joe Matahala Neagră. A omorît trei oameni. A fost traficant de droguri, altfel băiat de treabă,

dacă ajungi să-l cunoşti. I-a împuşcat pe cei trei fraţi McBains în casele lor. Lepădăturile lepădăturilor.

Donna îşi muşcă buza auzind vorbele lui Georgio şi maniera în care el îi relatase povestea. Georgio îi zîmbi.

– Mama obişnuia să zică: „Spune-mi cu cine te împrieteneşti, ca să-ţi spun cine eşti". N-ar fi trebuit să-ţi povestesc asta, Donna, te-am şocat. Îi zîmbi dezarmant.

– Urăsc gîndul că te afli aici, Georgio, cu aceşti oameni. Oameni ca el. Violatori. Criminali. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Strîngîndu-i micuţa ei mînă într-a lui, el rosti:

– N-o să mai dureze mult, iubito. O să mă întorc acasă, pînă să apuci să zici peşte.

– Recursul o să lămurească totul, nu-i aşa, Georgio?

El zîmbi din nou.

– Sigur că da. Acum, hai să ne spunem noutăţile. Încep eu primul?

Donna încuviinţă; nu se credea în stare să vorbească.

– În cîteva zile voi fi mutat pe Insulă. După cum ştii, fac parte din categoria A, aşa că ducerea mea acolo va fi un adevărat circ. Duba închisorii va fi însoţită şi de un elicopter. Nu ştiu, se risipesc aiurea banii contribuabililor.

– Dar de ce ai nevoie de toate astea? La proces a fost şi aşa destul de cumplit cu toţi acei poliţişti pe motociclete.

– Ca să te facă să apari cît mai înfricoşător. Georgio sorbi din cafea şi ridică din umeri. Cînd gaborii vor să te elimine, scot de la naftalină toată muniţia. Dacă scursura aia de Wilson n-ar fi făcut tîrgul, acum aş fi fost acasă cu tine. El este la Camp Hill pe Insulă, cu toţi perverşii şi banditii de duzină, nemernicul! Mi-a înscenat totul, Donna. Ei n-au avut nimic la mînă, totul s-a bazat pe vorbele lui. Nu-mi vine să cred că juraţii s-au lăsat ameţiţi de ticălosul ăla. Dacă a existat vreodată vreun jeg mincinos, atunci acela este Wilson. L-aş putea ucide cu mîinile mele. L-aş putea strînge de gît pe nenorocit!

Donna scuturâ din cap distrusă.

– Încetează, Georgio, nu mai vorbi aşa. Nu mai înjura

şi nu mai continua. Mă înspăimînţi. Nu-mi place.

Georgio o prinse din nou de mînă.

– Iartă-mă Don Don. De vină e faptul că mă aflu aici, cu toţi ăştia. Întinse mîna, făcînd un gest dramatic. Începi să-i placi. Începi să aduni ura în tine. N-ar trebui să fiu aici, ştii acest lucru la fel de bine ca mine. Cînd ne închid celulele noaptea, simt că aş putea să urlu să dărîm zidurile.

După o scurtă tăcere, el întrebă:

– Ce mai ştii despre onorabilul edil al oraşului sau altfel spus despre consilier? Despre aşa-numiţii mei prieteni?

– Absolut nimic. M-am întîlnit pe stradă cu Bunty şi Harry, dar m-au ignorat total.

Strîngînd din pleoape, Georgio o privi printre gene.

– Serios, aşa au făcut? Aş putea să-mi deschid gura despre el, la fel cum a făcut Wilson. Sună-l şi spune-i că-mi vreau marfa înapoi. Comunică-i că am un cumpărător. O să faci asta pentru mine? Să spui doar atît: Georgio îşi vrea marfa, are un cumpărător. Promiţi, c-o să faci asta pentru mine? Faţa lui se întunecase, nerăbdătoare.

– Ce marfă? Despre ce vorbeşti?

Georgio îşi legăna mîna spre ea într-un gest de nepăsare.

– Las-o naibii de marfă. Dacă te va suna să-ţi spună că o are, trimite-l pe Davey să o ia. El ştie care-i treaba.

Donna îşi împinse părul spre spate, un gest pe care îl făcea întotdeauna cînd era agitată.

– Despre ce Dumnezeu vorbeşti?

Georgio inspiră adînc, apoi o sărută pe obraz.

– Uită ce ţi-am spus. Am vorbit la nervi. Am făcut cîteva escrocherii, nimic serios, dar m-am supărat că nu te-au băgat în seamă. El nu are nici un drept să mă judece, este mai învîrtit decît un tirbuşon. Toţi sînt, de-aia mi se face şi silă.

Donna îl urmări pe Georgio cum îşi desfăcu tableta de KitKat. Mîinile lui mari sfîşiară ambalajul.

– Linişteşte-te, îi zise ea nervoasă. De îndată ce vom obţine recursul, se va lămuri totul.

Comportamentul lui o speria; pe acest nou Georgio nu-l cunoştea. Încercă să schimbe subiectul.

– Am început să lucrez la parcarea cu maşini de vînzare... Donna se întrerupse în clipa în care îl văzu pe Georgio înecîndu-se cu KitKat-ul lui.

– Ce anume?

Lipsa lui de încredere o făcu pe Donna să zîmbească.

– Am început să lucrez la parcarea cu maşini de vînzare. Davey şi Carol, toată lumea, chiar şi familia ta, mi-au spus că trebuie să mă implic în afaceri. Aşa că asta am să şi fac. A fost destul de plăcut. Am făcut curat în birou, iar Davey a fost la un pas de infarct. Cred că am făcut impresie, căci noaptea trecută a pus ordine în magazie. Azi-dimineaţă, cînd am intrat acolo, era totul lună.

Începu să-i zîmbească, conştientizînd că surîsul i se întipărise pe faţă din dorinţa de-a se încuraja că făcuse un lucru just, iar Georgio pufni într-un puternic hohot de rîs.

Rosti amuzat:

– Bietul Davey, pun pariu că nici măcar n-a ştiut ce se întîmplă.

Încercînd să se apare, Donna rosti în pripă, fără să se gîndească:

– Uite ce este Georgio, după cum îmi spune toată lumea eu sînt asociat în afaceri. Am crezut că o să te bucuri cînd o să auzi că încerc să ajut. Aşa ai posibilitatea să-ţi dirijezi afacerile prin mine. Nu înţeleg, de ce tu şi Davey găsiţi totul atît de nostim. Inima ei era rănită, iar ea se simţea ca o proastă.

Georgio o strînse la piept.

– Iartă-mă, dar pare, nu ştiu, nostim să mi te imaginez într-o parcare cu maşini de vînzare. Ştiu că nu încerci decît să fii de ajutor, dar lasă totul baltă. Pot să dirijez afacerile prin intermediul fraţilor mei, Patrick şi Mario, vor veni mîine. O să mă lămuresc cu ei. Tu uită de tot, iubito.

Donna îşi ţuguie buzele şi rosti cu glas coborît:

– Ascultă, Georgio, nu sînt de luat în rîs, căci în

antetul foilor de corespondenţă de la biroul parcării, sînt trecută ca director general. De altfel aceeaşi funcţie o ocup şi în cadrul şantierelor. Noaptea trecută m-am uitat prin biroul tău de-acasă. Dacă soţia lui Davey prezintă suficientă încredere ca să lucreze la parcare, nu înţeleg de ce eu sînt considerată prea tîmpită ca să fiu acolo. Nici măcar n-am vrut să aud de aşa ceva, dar toţi au insistat, inclusiv mama şi tatăl tău, că trebuie să arăt un oarece interes...

Georgio închise ochii şi-şi trecu mîna peste faţă.

– Iartă-mă, îngeraşule. Sincer, îmi pare foarte rău. Nu că nu te-aş crede capabilă, însă tu nu ai lucrat niciodată, n-ai fost obligată să lucrezi şi cu siguranţă nu ai nevoie de bani. Fiecare penny pe care îl avem la bancă este cîştigat cinstit. Nu pot să dovedească în nici un fel că maşinile, casele sau celelalte lucruri au fost cumpărate cu bani furaţi. Ăsta e hazul situaţiei. Fiecare an pe care îl voi executa se va datora declaraţiei lui Wilson. Nu se poate dovedi că am făcut vreodată vreo tranzacţie dubioasă. Toate afacerile mele au fost legale. Aşa că tu continuă să trăieşti ca şi pînă acum şi lasă afacerile în seama mea.

– Dar cu mine cum rămîne, Georgio? zise ea cu glas stins. Ce să fac eu toată ziua, cît vei sta tu aici? Prietenii noştri ne tratează de parcă am fi contactat vreo boală molipsitoare. Reformulez ce-am spus mai-nainte... prietenii tăi. Niciodată nu mi-a plăcut de nici unul dintre ei. Mi se tot ţin predici despre oamenii care ies de la bulău, expresia îi aparţine lui Davey, nu mie. Toţi îmi spun să mă ocup de afacerile soţului. Aşa că zi-mi tu mie, Georgio, ce să fac? Să stau acasă, aranjată şi gătită, fără să am unde mă duce? Ieri mi-am dat seama că am nevoie de o slujbă, de orice fel. Nu pot să stau acasă în fiecare zi, să aştept ca tu să-mi scrii sau să vii în vizită. De venit acasă nu mai vii, sau ai uitat? Sînt singură, n-am pe nimeni în afară de Dolly. Nici măcar n-am un copil care să-mi ocupe timpul. Acum încerc să mă interesez despre afacerile tale, iar tu mă iei în rîs, de parcă aş fi o tîmpită. Aşa că spune-mi tu, iubitule, ce să fac?

În douăzeci de ani, Georgio nu-şi auzise niciodată

soţia vorbind astfel. Întotdeauna, ea nu-i spusese decît ceea ce vrusese el să audă.

Inspiră profund şi rosti încet:

– Îmi pare rău, Donna. Ai dreptate. Sînt atît de plin de mine. Întotdeauna am fost prea plin de mine. Este un obicei prost, pe care l-am căpătat cînd eram copil. Îmi cunosc defectele, mai bine decît oricine altcineva. Iartă-mă! Eu pur şi simplu nu voiam să te oboseşti de pomană.

Ea înghiţi cu greutate, glasul fiindu-i sugrumat de lacrimi. În ultima vreme părea să-şi petreacă mai tot timpul plîngînd.

– Trebuie să fac ceva, îi spuse ea. Casa este prea mare şi prea pustie fără tine. Înainte ca toate astea să se întîmple, ştiam că vii acasă şi păstram căminul pentru tine, nu pentru mine. Acum mă simt ca la închisoare, un alt fel de închisoare poate, dar tot închisoare este. Dar asta este situaţia. De cum te vei întoarce acasă, ne vom relua fiecare locul, însă pînă atunci vreau să lucrez. Va fi probabil lucrul cel mai bun pentru amîndoi.

El încuviinţă.

– Iartă-mă fetiţo. Mi-a vorbit gura fără cap. Ocupă-te de ceea ce consideri necesar. De fapt, de îndată ce te vei implica cît de cît, voi fi probabil bucuros. Dacă nu mă pot încrede în tine, atunci în cine să mă încred?

Donna zîmbi. Avea senzaţia că dobîndise ceva. Simţea că acum avea putere asupra lui Georgio. O privea surprins, un respect duşmănos luminîndu-i ochii căprui.

Şi simplu fapt în sine era suficient ca totul să i se urce repede la cap.

Maeve intră pe aleea din faţa casei şi frînă brusc, scrîşnind cauciucurile. Privi la impunătoarea reşedinţă ce aparţinea fiului ei cel mare şi oftă. Casa valora aproape un milion, cu toate că Georgio o construise pe o nimica toată, cu zece ani în urmă.

Coborî din maşină şi trînti portiera. Maşina era plină de gunoaie, resturi de ambalaje de la îngheţatele nepoţilor, chiştocuri căzute din scrumiera arhiplină. Era urîtă şi ruginită, dar ei îi plăcea. Georgio se supăra cînd o

vedea conducînd o asemenea maşină şi se oferise să-i cumpere una nouă. Ea însă întotdeauna avusese o plăcere diabolică să frîneze pe aleea lui, scrîşnind din cauciucuri. Plăcerea îi dispăruse acum, odată cu Georgio.

Legănîndu-şi pe umăr geanta uzată, Maeve străbătu aleea, trecu pe lîngă garaj şi se îndreptă spre intrarea din faţă a casei. Dolly o aştepta în prag, iar cele două femei se îmbrăţişară.

– Bună, Dolly, iubito, unde îţi este stăpîna?

Faţa lui Dolly se încreţi într-un zîmbet.

– Trebuie să sosească. I-am zis că vii. Am pregătit ceva bun.

Se îndreptară spre bucătărie, aroma apetisantă lăsîndu-i lui Maeve apă-n gură.

– Cum se simte, Dolly?

– Acum se pare că e mai bine. La început, cînd el a fost condamnat, i-a fost cumplit, avea-o-ar Dumnezeu în pază. Însă în aceste ultime săptămîni, şi-a mai revenit puţin. A început să lucreze la parcare, s-a întîlnit şi cu individu' care coordonează şantierele. Toată lumea a primit de la Georgio indicaţia să o răsfeţe. Carol mi-a redat exact exprimarea lui.

Maeve înclină aprobator din cap.

– El este băiatul meu şi îl iubesc, dar Dolly, să ştii că nu a meritat-o niciodată pe fata asta. Auzi, să o răsfeţe! Iar el să zacă în Parkhurst, ca un nătîng. I-a spus lui Mario să nu o lase să se amestece prea mult.

Dolly continuă să pregătească ceaiul şi nu răspunse. Maeve avea nevoie să se descarce în privinţa lui Georgio şi acolo era singurul loc în care putea să facă acest lucru în linişte, avînd în vedere că nora ei lipsea de-acasă.

– Ştii, este groaznic ce spun, iar dacă bărbatul meu m-ar auzi s-ar enerva la culme, dar eu nu sînt atît de convinsă că Georgio este atît de nevinovat precum zice. De-a lungul anilor, a făcut atîtea învîrteli şi, cu toate că poliţia n-a reuşit să dovedească nimic, în adîncul sufletului meu simt că este vorba despre lucruri care nici nu pot fi bănuite. Donna mi-a spus mai zilele trecute că această casă este pe numele ei. *Numai* pe numele ei.

De ce să fi făcut el aşa ceva? Aici e un schepsis. Dar ea habar nu a avut de nimic! El i-a dat acte la semnat şi ea le-a semnat. Aşa a fost mereu.

Dolly oftă din greu şi rosti:

– Ascultă, Maeve, amîndouă ştim că Georgio n-a fost uşă de biserică. Însă indiferent ce-a făcut, acum plăteşte cu vîrf şi îndesat.

Maeve nu apucă să mai răspundă, căci uşa din faţă se deschise şi se auzi salutul vesel al Donnei. Ea intră în bucătărie, ţinînd la piept un vraf de registre.

– Bună, Donna, iubito. Ce sînt alea?

– Bună, Maeve. Oh, astea sînt registrele contabile de la firma de maşini. Vreau să mă uit peste ele, să văd dacă le pot da de capăt. Bună, Dolly, ce-ai zice să-mi faci şi mie o ceaşcă cu ceai? Fără aşa ceva nici nu m-aş putea apuca de ele.

Dolly îi umplu o ceaşcă şi urmări discuţia.

– Începe să-mi placă munca acolo. Cred că mi-am cam intrat în mînă. Pînă şi Carol a început să mă lase să mă descurc singură. Încă nu înţeleg o groază de chestii, dar mă străduiesc.

Maeve zîmbi.

– Ce fel de mesaje telefonice preia Carol? Mai este nevoie de ea, dacă tu eşti tot timpul acolo?

Donna ridică din umeri şi se aşeză la masa din lemn de pin.

– Nu ştiu. Cred că de la clienţii fideli. Se tem probabil să nu le fac eu vreo încurcătură. De îndată ce voi căpăta mai multă experienţă, cred că va fi mai uşor pentru toată lumea. În dimineaţa asta am primit o frumoasă scrisoare de la Georgio. A fost instalat în Parkhurst, iar recursul ar trebui să aibă loc cam peste opt luni. Părea să fie mai vesel.

Le surîse celor două femei, iar acestea îi întoarseră zîmbetul. Maeve îşi sorbi ceaiul, întrebîndu-se întruna ce fel de telefoane erau cele pe care le primea Carol acasă, de nu mai puteau fi date la birou?

– Ia uită-te, domnule, la ea! Ce-o căuta aici? rosti Mark Hancock cu voce tare. Toţi bărbaţii se întoarseră

să privească la femeia cu pălărie albă şi cizme peste genunchi, care se îndrepta spre ei. Perechea strîmtă de pantaloni negri, de schi, şi bluza albă, amplă, o făceau să arate de parcă ar fi trebuit să fie cel puţin pe un hipodrom în zi de curse, nu pe un şantier din Ilford.

– Cu ce vă pot fi de folos, doamnă Brunos? întrebă Mark agresiv, în timp ce oamenii de lîngă el rîdeau pe înfundate.

Donna sesiză tonul şi, deja jenată, zîmbi încordat.

– Am înţeles de la soţul meu că fundaţiile trebuiau turnate de acum şase luni. Asta înseamnă că termenul contractual nu a fost respectat...

Mark o întrerupse, impacientat:

– Presupun că soţul dumneavoastră, din noua reşedinţă, poate vedea cum este vremea. A plouat tot timpul. Proiectantul nu ne-ar fi dat voie să turnăm betonul, pînă ce n-ar fi fost scoasă toată apa din fundaţie. Oricum, nu am depăşit termenul. Munca s-a reluat, acum că s-a încălzit vremea. Casele vor fi ridicate la timp, vă asigur de acest lucru. Asta este tot? Îşi ridică sprîncenele roşcovane şi groase, comportamentul lui grosolan făcîndu-i greaţă Donnei.

Îndreptîndu-şi spatele, ea rosti cu tonul cel mai demn pe care reuşi să-l abordeze:

– De fapt, nu este tot. Am primit facturile de ciment şi se pare că am comandat trei sute de metri cubi mai mult decît am anticipat. Cum construim patru case a cîte trei dormitoare decomandate şi nu un cartier de locuinţe, poate vreţi să fiţi atît de bun şi să-mi explicaţi unde a dispărut restul de beton? De asemenea, aş dori numele şi adresele aşa-zişilor prestatori angajaţi. Au fost deja plătite două firme de zidărie, dar nici măcar o cărămidă n-a fost pusă. Să înţeleg că li s-au dat banii în avans? Vreţi să mai continui sau preferaţi să mergem în biroul dumneavoastră şi să terminăm conversaţia acolo?

Mark o fixă cu o privire în care strălucea răutatea. Trecu în viteză pe lîngă ea, iar Donna trebui să fugă ca să se poată ţine după el. Auzi rîsetele muncitorilor în urma ei, dar îşi dădu seama că de astă dată nu mai era ea ţinta ironiei lor.

Îndrăzneala şi cutezanţa o făcuseră să-şi simtă în dreptul gîtului zvîcnirile puternice ale pulsului. Mario îi arătase discrepanţele din facturi şi-şi exprimase părerea lui. Cantitatea necomandată lua drumul altor şantiere. Donna îi promisese că avea să lămurească situaţia. Ea trebuia să apere interesele soţului şi era hotărîtă să procedeze astfel. Acest fapt îi dăduse curajul să înfrunte oameni ca Mark Hancock. În plus, ştia că Mario era gata să o sprijine în orice moment.

De cum intră în birou, ea îi zîmbi dulce lui Hancock, bucurîndu-se să-i vadă îngrijorarea de pe chip.

CAPITOLUL 4

Paddy Donovon era enorm, avea peste o sută cincisprezece kilograme şi, cum înălţimea lui se apropia de doi metri şi zece, nu de un metru optzeci, acestea nu erau prea greu de dus.

Mîinile îi erau ca nişte lopeţi, iar umerii îi erau laţi şi musculoşi. Avea aproape cincizeci şi cinci de ani. Nu exista ceva în domeniul şantierelor, de care Paddy să nu aibă habar. Venise în Anglia la începutul anilor '50, se stabilise în Kilburn, îşi întemeiase o familie, însă cancerul îi răpise soţia. În tot acest răstimp, el lucrase pe diverse şantiere din ţară. Singurul lucru constant din viaţa lui fusese *Irish Post,* deşi acum nu-l mai cumpăra decît pentru rubrica de necrologuri.

Alături de Mario, îi oferise îndureratei Donna experienţa lui, iar ea o acceptase recunoscătoare. O învăţase exact ce trebuia să spună pe şantier. Dacă şeful de şantier nu-i dădea ceea ce el, Paddy, numise „cele cuvenite", atunci el urma să-i facă pe toţi să înţeleagă că aveau să răspundă în faţa lui. Mark Hancock fu primul care află acest lucru şi acum, clocotind de indignare, încerca încă o dată să se împace nu numai cu Donna Brunos, o femeie afurisită, ci şi cu colosul de Paddy Donovon, fost pumnagiu şi campion peste cei mai mici ca el, care după estimarea lui Mark, reprezentau cam

nouăzeci şi cinci la sută din populaţie.

– Am ridicat temelia, peste două zile ne apucăm de zidăria din cărămidă, iar după aceea urmează tencuitul. Nu ştiu ce altceva să vă mai spun.

– Să zicem despre banii care au dispărut? Şi despre împuţitu' care a comandat acel ciment.

Mark simţi că-şi pierde cunoştinţa. Paddy rostise cuvintele pe un ton coborît, însă ameninţarea fusese evidentă.

Donna luă în mînă un dosar ca să-şi mascheze tremurul degetelor şi, aşteptînd răspunsul lui Hancock, începu să răsfoiască actele dinăuntru.

– Uite ce este, domnule Hancock... Vocea îi tremura, ca de altfel întregul corp, şi înainte să continue ea înghiţi profund... Soţul meu mi-a încredinţat mie toate afacerile lui. Sincer, am nevoie să cunosc răspunsul la aceste întrebări. Faptul că cimentul a fost plătit şi că trei sute de metri cubi au dispărut fără urmă, nu este un lucru de neluat în seamă.

Mark Hancock îşi trecu o mînă murdară peste faţă.

– De regulă, cimentul mergea pe alte şantiere, însă cum n-a mers l-am vîndut personal.

– Oh! Exclamaţia lui Paddy în mica baracă fu ca detunătura unei arme. Dacă te intuiesc bine, Hancock, deja aveai cumpărătorul cînd ai făcut comanda. Vechea poveste. Cînd pisica nu-i acasă... Mai ales că pisica asta o să lipsească mai multicel. Ei bine, ia aminte la ce-ţi spun, băiete. Eu sînt angajat de această doamnă ca să mă ocup de afacerile dînsei şi intenţionez să fac acest lucru. Să ai grijă să afle toată lumea că actele trebuie să fie în regulă, că dacă nu, unde-i stau picioarele acolo îi va sta şi capul ticălosului care va încerca să-mi fure patroana. Georgio ne-a dat la toţi slujbe, chiar şi atunci cînd am fost la anaghie, iar acum încerci s-o duci pe doamna la sapă de lemn? Ei bine, matrapazlîcurile vor înceta din acest moment. Cît despre tencuitori... Auzi, să-i plăteşti în avans! În ţara de baştină am auzit basme mai credibile decît ăsta! Dar cum banii au fost daţi, indiferent din al cui buzunar, vor trebui să-şi facă treaba. Şi să-ţi fie clar: n-am glumit cînd am spus că tencuiala

să strălucească asemenea sticlei. Aşa că să faci bine să aduci o firmă bună. Acum piei din faţa mea, pînă nu-ţi sparg capul!

Mark Hancock ieşi din baracă cît de repede îi îngădui demnitatea.

– Mulţumesc, Paddy. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine, îi zise Donna.

El zîmbi, etalîndu-şi dinţii albi.

– Ascultă aci la mine, fătucă scumpă, cînd îţi voi termina educaţia, vei fi în stare să-i conduci pe toţi afurisiţii.

Donna îi întoarse zîmbetul, dorind cu disperare să fi avut încredere în ea, măcar atît cît avea uriaşul Paddy. Simplu fapt că trebuia să stea de vorbă cu oamenii de teapa lui Mark Hancock o îngrozea, mai ales atunci cînd uita ce-o învăţase Paddy să spună. Însă aşa cum sublinia el, singura modalitate de dobîndire a respectului bărbaţilor era să discute ea personal cu ei. El avea să o sprijine din umbră, însă bărbaţii trebuiau să creadă că ea se pricepea la lucrările de şantier.

Ei bine, dacă avea să persevereze astfel, exact aşa ceva urma să obţină. Indiferent că voia sau nu!

Georgio asculta atent şi încordat. În întuneric auzea respiraţia neregulată a lui Timmy Lambert. Ştia că Timmy era treaz. Georgio se forţa să elimine aerul în scurte sforăituri. Ţinîndu-şi ochii larg deschişi, încerca să se obişnuiască cu întunericul nopţii. Într-un tîrziu, care păru o veşnicie, îl simţi pe Timmy mişcîndu-se în patul de deasupra şi, în timp ce-şi încleşta pumnii, văzu flacăra unui chibrit cu care Timmy îşi aprinse o ţigară făcută cu mîna.

– Eşti treaz, Georgio?

– Păi, acum sînt, Timmy.

– Cred că ar trebui să stăm puţin de vorbă.

– Despre ce? Georgio rostise întrebarea cu glas scăzut.

Timmy se dădu jos din patul lui şi se aşeză lîngă el, faţa lui rotundă luminîndu-se cînd trăgea din ţigara subţire.

– Am auzit că Lewis se întoarce mîine. A făcut

douăzeci şi opt de zile de carceră. Am mai auzit că te caută, băiete, din cauza acelui jaf. În spelunca asta există două tabere. Una e de partea lui Lewis, iar cealaltă e *de partea* lui Lewis. Înţelegi ce vreau să spun?

Georgio nu răspunse. Dorea cu disperare să-şi mute capul departe de răsuflarea bărbatului şi de mirosul greu al trupului acestuia.

– Problema e, că am mai auzit că Wilson va fi lichidat. Ceva nu prea e-n regulă aici şi aş vrea să ştiu ce anume nu e.

Georgio îşi frecă puternic ochii cu mîna.

– Şi eu aş vrea să ştiu, Timmy. Nu ştiu decît că Wilson mi-a copt-o. Ticălosul m-a turnat, iar Lewis se ţine acum de cioace. Ei bine, pe mine nu mă sperie, căci ne cunoaştem de multă vreme.

Timmy rîse uşor, sunetul auzindu-se sinistru în întuneric.

– Eu nu te simpatizez cine-ştie ce, Brunos, dar trebuie să recunosc că te admir. Dacă Lewis ar fi fost pe urmele mele, pînă şi eu aş fi fost îngrijorat.

Georgio pufni în rîs.

– Pînă şi tu? Ce vrea să însemne asta?

Vocea lui Timmy îşi pierdu tonul prietenesc.

– Vrea să însemne, băi cur pictat, că eu îl cunosc pe Lewis şi-i ştiu puterea. Pe majoritatea deţinuţilor de categoria A îi are la degetul mic, cum de altfel îi are şi pe cei mai mulţi dintre gardieni. Ştiu că atunci cînd te aflai în Scrubs te-a tăiat. Are braţul lung, Georgio, e iute la mînie şi pe an ce trece devine mai iute. Jaful ăla purta amprenta lui, iar după cum deja ai spus, voi doi vă cunoaşteţi de mult. Nu trebuie să fiu prea inteligent ca să-mi dau seama că tu n-ai fost un băiat prea cuminte, iar Lewis a aflat asta. Atîta vreme cît eşti pe lista lui neagră, nici tu, nici familia ta nu mai sînteţi în siguranţă. Şi mai înseamnă că nici eu nu sînt în siguranţă, căci împart celula cu tine, iar dacă el hotărăşte să te lichideze, atunci înseamnă că şi pe mine mă aşteaptă aceeaşi soartă. Aşa că dacă ai vreo şustă cu el, vreau să ştiu.

Georgio înţelegea preocuparea bărbatului. În mică

măsură şi el era îngrozit de ceea ce putea să se întîmple, însă avea un plan, iar ziua de mîine urma să-i confirme dacă avea să meargă sau nu.

– Ascultă, Timmy, sînt obosit. O să vorbesc mîine cu Lewis, aşa că nu-ţi mai bate atîta capul ăsta nasol. În regulă?

Timmy îşi trecu mîna peste obraz, hîrşitul firelor scurte de barbă auzindu-se puternic în liniştea celulei.

– Te previn, Georgio. Ştiu că eşti un barosan şi respect acest lucru. Aici însă, într-un fel sau altul, toţi sîntem într-o dungă, chiar şi poponarii. Cîţiva ani la Clasa A îi delimitează pe bărbaţi de băieţi şi, hai să privim lucrurile pe faţă, tu pînă acum n-ai mai făcut pîrnaie. Aşa că ţine-mă la curent cu ceea ce se întîmplă. Dacă o s-o mierleşti, băiete, n-o să mă tragi după tine. Ai priceput?

Georgio se întoarse pe partea opusă. Punîndu-şi mîinile sub cap, rosti nepăsător:

– Perfect. Noapte bună, Timmy.

Acesta mai rămase cîteva secunde pe marginea patului, după care se urcă la locul lui. Georgio auzi arcurile scîrţîind cînd solidul bărbat se întinse în patul de deasupra.

Închizînd ochii, se cutremură. De-o lună de zile nu mai dormea ca lumea. Gîndul la Lewis îl speria de moarte. Mîine însă, dacă avea să-şi joace cartea corect, totul putea să iasă bine.

Pentru prima dată, după mulţi ani, Georgio îşi făcu rugăciunea.

Donna se trezi la prima rază de soare, cu moralul destul de ridicat. Dacă în urmă cu cîteva luni cineva i-ar fi spus că s-ar fi simţit foarte bine ocupîndu-se de afacerile lui Georgio, i-ar fi rîs în nas. Cu toate că era soţia lui şi lumea se aştepta ca ea „să se ocupe" în locul lui de anumite lucruri, preluarea afacerilor fusese pentru ea un lucru apăsător. Acum era bucuroasă că nu se lăsase intimidată. Pînă şi punerea la punct a actelor de la şantier începuse să prindă sens. Avea nevoie de îndrumare, însă coordonarea zilnică nu era atît de dificilă precum şi-o imaginase. De fapt, odată ce făcuse ordine prin

birouri, şi se debarasase de toate gunoaiele, devenise surprinzător de simplă.

La întoarcerea acasă, Georgio avea să fie mîndru de ea. Gîndul acesta îl păstra numai în sinea ei.

Acum însă era văduvită de prezenţa lui, aşa cum se temuse întotdeauna. Însă poliţia şi instanţa erau cele care îl luaseră de lîngă ea, nicidecum vreo blondină planturoasă, cu aere de manechină şi hormoni emanînd prin fiecare por. Aceasta fusese marea spaimă a Donnei în toată viaţa conjugală. Şi totuşi acum îşi dorea să fi părăsit-o. Ar fi preferat să şi-l imagineze alături de o altă femeie, decît în puşcăria de pe insula Wight. Georgio al ei, iubitul ei liber. Georgio care avea un iaht, Georgio căruia mereu îi plăcuse să navigheze, Georgio care în fiecare duminică, după ce lua masa, se plimba pe pajişte, pentru că îi plăcea libertatea.

Sprijinindu-şi fruntea de sticla rece, inspiră profund. Georgio avea să se întoarcă acasă de îndată ce recursul se sfîrşea; avea să se întoarcă acasă. Acestea erau cuvintele pe care şi le repeta în permanenţă.

În viaţă, singurul lucru pe care şi-l dorise fusese el.

Donald Lewis era un bărbat în vîrstă de cincizeci şi doi de ani. Nu avea o statură prea impunătoare, însă ceea ce-i lipsea în înălţime compensase în reputaţie, iar reputaţia lui era una dintre cele mai dure. Poliţiei mobile, brigăzii aeriene şi brigăzii Delictelor Grave le trebuiseră unsprezece ani de muncă asiduă, pînă reuşiseră să-l prindă. Era implicat în toate domeniile posibile şi în cîteva care încă nu ajunseseră să fie cunoscute de poliţie şi de marele public. Era un escroc internaţional care, înaintea multor contemporani de-ai lui, întrezărise în operaţiunea *Pond* o chestiune viabilă. Se ocupa cu tot felul de afaceri: de la femei, la droguri, băieţi şi arme. Era recunoscut pentru curăţenia lui aproape nefirească şi pentru umorul lui sec. Îi plăceau băieţii chipeşi, băieţi tineri, iar perioada din Parkhurst fusese comparată de gardieni cu vacanţa unui taxator.

Forţa personalităţii şi mintea lui sadică îl făceau să-i domine pînă şi pe oamenii mai solizi şi mai vicleni decît

el. Era spilcuit, aproape feminin în ţinută şi foarte şiret. Donald Lewis nu fusese în stare să-şi scrie numele pînă la cincisprezece ani, cînd intrase la şcoala de corecţie *Hollandsy Bay;* acolo avusese primele experienţe sexuale şi de atunci nu mai privise niciodată înapoi. Avea o ură înnăscută pentru tot ce reprezenta autoritate, pentru femei şi pentru majoritatea contemporanilor lui. Diagnosticat ca psihopat, cheltuise o groază de bani ca să se asigure că nu avea să fie transferat în Broadmoor. Deşi regimul acolo era mult mai relaxant, şansele de evadare sau de eliberare condiţionată erau inexistente.

Era un prizonier de categorie dublu A, securitate maximă, ceea ce însemna că nu-şi putea executa pedeapsa decît în patru închisori din Anglia. Hotărîse ca peste cîţiva ani, o parte din condamnare să o ispăşească în Durham, ca să mai schimbe peisajul. În afară de ăsta, alte planuri pentru viitor nu mai avea, decît, bineînţeles, să rămînă în viaţă, să-şi conducă afacerile necurate şi să se afle în fruntea a tot ce exista în jurul lui. Lewis, supranumit baronul din Prakhurst, controla traficul de droguri şi de tutun. De asemenea controla tot ceea ce se petrecea în puşcărie.

Acum se afla aşezat la o masă mică, aşteptîndu-şi micul dejun, care întotdeauna era pregătit în cel mai mic detaliu în bucătăria penitenciarului, de un deţinut pe nume Roberts. Acesta executa o condamnare de zece ani şi ca să se delecteze se apucase de gătit. Fiind de categorie dublu A, Lewis putea să comande anumite mîncăruri, iar gardienii i le procurau de la Saintbury. Printre ei circula o glumă, pe care o acceptau ca parte a meseriei lor. Dacă reuşeau să-i mulţumească pe condamnaţii pe viaţă, atunci aceştia erau fericiţi, iar viaţa tuturor era mai tihnită.

Sorbind din ceai, Lewis zîmbi.

Transferul disciplinar fusese îngrozitor, dar el reuşise să aranjeze multe. Articolul 43, care se referea la prizonierii de categorie A şi dublu A, stipula că aceştia puteau fi mutaţi, pentru douăzeci şi opt de zile la bunul-plac al directorului de închisoare, într-un penitenciar la alegere. Asta însemna transferul disciplinar.

Deţinuţii erau luaţi şi închişi singuri în celule, de regulă în Wandsworth. Ei puteau fi ridicaţi la orice oră din zi şi din noapte, fără să fie anunţaţi în prealabil, ca să nu-şi poată plănui evadarea. Articolul 43 se referea în principal la teroriştі, dar orice prizonier cu încadrarea de securitate maximă, era pasibil de aplicarea regulamentului.

Pentru Lewis transferul disciplinar era o plăcere; cumpărase deja mare parte din personalul de deservire al închisorii, ca să-şi asigure o şedere comodă. I se lăsa radioul cu el, ca de altfel şi cărţile şi materialele de scris. Mîncarea era acceptabilă, iar ceaiul şi whisky-ul erau la discreţie. Acesta era însemnul situaţiei lui, reputaţiei lui, contului său considerabil de la bancă, ce îi îngăduise o viaţă relativ uşoară.

Învăţînd să citească în primul an de puşcărie, el devenise un om versat, care ajunsese la concluzia că lipsa de educaţie fusese baza carierei lui criminale. Pentru el, cunoştinţele erau ca apa pentru un om însetat, iar dorinţa lui era să le folosească pentru a scoate bani. Niciodată nu se gîndise că, dispunînd de o anumită instruire, ar fi putut desfăşura afaceri legale; el văzuse în lipsa de educaţie motivul să muncească de două ori mai mult ca să obţină prosperitatea în afacerile lui ilegale. Aceasta era firea şi mentalitatea lui Donald Lewis.

– Poftiţi micul dejun, domnule Lewis. Mai tînărul bărbat aşează pe masă farfuria cu slăninuţă, ouă, roşii şi ciuperci.

Lewis zîmbi şi fără să rostească vreun cuvînt luă furculiţa şi cuţitul, şi începu să taie.

Celălalt bărbat aşteptă lîngă Lewis pînă ce acesta începu să mănînce, şi, oftînd uşurat, părăsi celula, întorcîndu-se la micul lui dejun. Niciodată nu se ştia sigur dacă Lewis avea să-şi mănînce micul dejun sau dacă avea să-şi decoreze cu el pereţii celulei. Întors în mica bucătărie, Roberts înjură cu glas tare; cîrnatul şi slăninuţa dispăruseră.

– Hoţii naibii!

Zîmbi auzind rîsetele înfundate venind din celelalte celule. Înainte să se apuce să mănînce, îşi inspectă restul farfuriei. În numele glumei, camarazii erau în stare

de orice, de la a-ţi scuipa şi pînă la a-ţi pune LSD peste mîncare. Era destul de agitat că Lewis se întorsese. Totul era pe dos în această dimineaţă.

Lewis întindea în gălbenuşul de ou cu o coajă de pîine, cînd se răsuci şi-l văzu în prag pe Harry Clarkson.

– L-am adus pe Brunos, domnule Lewis. Să-i spun să aştepte afară?

Lewis rîse. Aşezînd delicat pîinea pe masă, el zise:

– Nu, Harry. Spune-i să aştepte în biroul directorului.

Harry rămase încremenit, clipind nervos.

Lewis oftă. Harry avea muşchi, dar minte ioc, însă era un camarad bun şi ar fi ucis pentru un pachet de ţigări. Aşa că Lewis îi zîmbi şi-i zise:

– Adu-l înăuntru, amice Harry, şi aşteaptă la uşă.

– Da, domnule Lewis.

Georgio intră în încăpere cu un aer încrezător, pe care însă nu-l simţea.

– Ce faci, Donald? Nu ne-am văzut de mult.

Lewis îşi trecu limba peste dinţi şi zise:

– la loc, Georgio. Noi doi trebuie să stăm puţin de vorbă.

Georgio se aşează şi-şi fixă privirea pe bărbatul scund din faţa lui. Primejdia plutea ameninţător în aer. Lewis o emana în valuri invizibile. Glasul lui, lipsit de nuanţă, fu suficient ca părul de pe braţele lui Georgio să se zbîrlească.

– Îl cunoşti pe Harry? Se află aici, pentru că a omorît un tip de care nu i-a plăcut prea mult. De fapt, Harry ar omorî pe oricine care ar semăna cu tipul acela. Vezi tu, ăsta-i genul lui. Eu şi Harry avem o mică înţelegere. Eu îi spun ce să facă şi el face. Ai priceput aluzia, Brunos, sau vrei să-ţi dau un exemplu de puterea pe care o am asupra lui? O să-ţi frîngă mîinile, o să-ţi rupă falca sau o să te strîngă de gît, dacă o să-l rog frumos.

Georgio îşi înghiţi nodul din gît şi, fără să-şi arate teama, zise:

– Noi doi ne cunoaştem de multă vreme, Donald. În Scrubs ai pus pe cineva să mă cresteze. Dar noi am fost mereu amici. *Mereu.* N-ai nevoie să-ţi dai în spectacol „gloria".

Lewis îşi împinse farfuria din faţă şi zîmbi din nou.

– Apropo, ce-ţi mai face poponeţu'? Le-am spus să nu taie prea adînc. Nu încă. Şi am primit mesajul tău cu tăiatul gîtului. Am rîs de m-am prăpădit.

Georgio închise ochii.

– Am fost obligat să spun acel lucru, Donald. Ştii bine că n-aş fi supravieţuit nici cinci minute, dacă m-aş fi speriat şi aş fi tăcut mîlc.

Lewis îşi luă cuţitul din farfurie şi începu să-l şteargă cu un şervet̨el.

– În cinci minute am să-ţi înfig lama asta în ochi, Georgio, dacă n-o să-mi spui unde îmi sînt lovelele. Se uită la ceas. Din clipa asta, poţi să începi să vorbeşti.

Georgio înghiţi din nou cu greutate. De astă dată era mult mai dificil. Gura îi era uscată precum deşertul Gobi.

– Mai ai patru minute, Georgio. Timpul ţi se scurge, fiule.

– Am banii, n-avea grijă. Sînt în siguranţă şi vor rămîne astfel atîta vreme cît eu sînt în viaţă şi teafăr. A trebuit să mă asigur şi eu într-un fel, iar ascunderea banilor a fost metoda. N-am să te trag pe sfoară, Donald, şi mă simt profund jignit că te-ai gîndit la aşa ceva.

Lewis zîmbi.

– Profund jignit, zici? Brunos, îţi smulg inima din piept, dacă nu-mi spui unde mi-ai dosit mangoţii.

Georgio zîmbi.

– Sînt într-un loc sigur. Gaborii vor trebui să primească mesaj mai întîi de la Sf. Bernadette ca să creadă că sînt ascunşi acolo.

Lewis rîse amuzat.

– Unde sînt, Georgio?

El îşi ridică mîinile într-un gest de implorare.

– Ştii că nu pot să-ţi spun acest lucru, Donald. În clipa în care voi deschide gura, voi fi ca şi mort. O singură persoană ştie unde sînt ascunşi banii şi aceea sînt eu. Pînă nu va avea loc recursul şi nu voi fi eliberat, nu vei afla unde sînt. Însă, uite, mă jur pe ce-am mai sfînt, că n-am să te trag în piept. Jumătatea ta este în siguranţă, şi va fi atîta vreme cît eu sînt teafăr.

Lewis lovi cu pumnul în masă, făcînd să zornăie farfuria şi tacîmurile.

– Ei, fir-ar a dracu' de siguranţă. Dar ce crezi tu că e aici... grădiniţă? Că te juri şi gata? Ai acces la banii mei şi îi vreau. Eu am pus la cale jaful. Eu l-am pus, ai auzit! Tu n-a trebuit decît să asiguri maşinile şi armele, nimic mai mult, nici o para chioară. Doar armele şi maşinile. Însă de la tine putere, grecoteiule, ţi-ai băgat nasul ăla mare acolo unde nu-ţi fierbea oala. Nu ştiu dacă eşti la curent, dar Wilson va fi găsit în dimineaţa asta spînzurat în celula lui din Camp Hill. De fapt, ar fi trebuit să-l găsească de acum o oră. Dacă nu vrei să ai aceeaşi soartă sau mai rea, ar fi bine să-ţi dai drumul la gură.

Georgio nu clipi, nu tresări. Îşi scoase o ţigară şi şi-o aprinse, conştient că bărbatul din faţa lui inspiră gîfîit. Mînia lui Lewis era fenomenală.

– Îmi pare rău, dar n-am să spun nimic. Tot ce pot să fac este să garantez că totul este dosit în mare siguranţă. Ascultă mai bine ce-ţi spun. Wilson urma să-ţi ia partea. Dacă nu era poliţia care să apară pe nepusă masă şi gîndirea mea rapidă, banii n-ar mai fi fost acum la loc sigur. La cîteva minute de la lovitură, ceva mă furnica. Am presimţit că scîrţîie ceva. Wilson era ca şoarecele şi pisica, iar şoferul era, practic, un boşorog. L-am supravegheat îndeaproape pe individul ăla şi l-am supravegheat pentru tine! Pentru că erai amicul meu. Trebuie să-ţi ascund anumite informaţii, ca nu cumva să-mi faci felul. Nimeni altcineva, în afară de mine, nu ştie unde sînt banii. Să ştii că nu-mi place deloc situaţia, rosti Georgio înfierbîntat. Am luat optsprezece ani împuţiţi, sper că n-ai uitat, optsprezece ani doar pe spusele lui Wilson. Acelaşi Wilson care a fost ajutat în această dimineaţă să se spînzure. Aşa că ştiindu-te bine, a trebuit să mă asigur într-un fel. Dacă o să mă torturezi şi o să vorbesc, tot n-o să ştii dacă ceea ce am spus e adevărat. Şi după cum mă simt eu acum, ai putea să mă torturezi pînă la paştele cailor, că tot n-o să obţii nimic de la mine. Nici măcar zdrahonul de Harry nu mă sperie. Cei optsprezece ani mă sperie, Lewis. Nu

vreau să-i execut, iar dacă nu obţin eliberarea condiţionată s-ar putea să mă spînzur!

Lewis se lăsă pe spătarul scaunului. Înţelegea că Georgio încerca să se salveze şi accepta acest lucru. Dar mai ştia şi că Georgio avea intenţia să păstreze o mare parte din banii ce nu i se cuveneau. Ceea ce îl enerva foarte tare era că Georgio avea acum tot pachetul de cărţi, inclusiv jocker-ii. În adîncul sufletului, Lewis ştia că tot ceea ce spuse Georgio era adevărat. Numai el cunoştea unde se aflau banii, şi aceasta era asigurarea lui.

Donald Lewis, purtînd un licăr duşmănos în privire, zîmbi şi zise:

– Georgio, noi sîntem prieteni. Prietenii n-ar trebui să se certe, mai ales în privinţa banilor. Recunosc că am fost cam dur cu tine. Sînt surescitat, dar sînt convins că noi doi ne putem lămuri. Stai liniştit, îţi înţeleg logica. Dar dacă, şi spun *dacă,* îţi vei obţine libertatea condiţionată şi vei pleca de-aici, vei fi însoţit de un prieten de-al meu, pînă ce partea mea va fi pusă la loc sigur. Dacă pierzi recursul, rosti el rîzînd uşor, atunci mă tem că va trebui să reconsiderăm situaţia.

Georgio respiră uşurat.

– Destul de corect, Donald. De altfel, mereu ai dat dovadă de obiectivitate. Sînt de acord cu ceea ce ai spus. Te admir, să ştii. Eşti mare mahăr, cu o reputaţie pe măsură şi totuşi ai scrupule. Din experienţă ştiu că pot avea deplină încredere în tine. N-aş dori decît ca şi tu să-mi acorzi aceeaşi consideraţie.

Lewis zîmbi din nou, de astă dată mai puţin ostil.

– Oh, dar îţi acord, Georgio, îţi acord.

Se ridică şi întinse mîna. Georgio înţelese că era dat afară.

Ridicîndu-se, el scutură mîna rece din faţa lui şi se răsuci să iasă din celulă.

Cînd ajunse în dreptul uşii, Lewis zise:

– Apropo, Georgio, ce-ţi mai face nevasta? Frumuşică fată. Am auzit c-a fost o comoară pînă să fii condamnat. Nu multe femei mai sînt ca ea în zilele de azi. Fată drăguţă, dacă îmi amintesc bine. Picioare mişto.

Georgio se răsuci şi privi figura hlizită a lui Lewis.

– Ar fi păcat să i se întîmple ceva, nu-i aşa?

În timp ce se întorcea în celula lui, Georgio îşi simţi capul strîns ca în menghină. Un singur lucru era important: trebuia să scape din acest loc şi asta cît mai repede posibil.

Recursul lui putea să dureze trei ani. Acest gînd era cel care îl înspăimînta cel mai tare.

Era un coşmar ca timp de trei zile să simtă pe gît respiraţia lui Lewis. Şi atunci cum avea să suporte trecerea lunilor şi a anilor? Un singur lucru era clar: nu avea să-i de-a lui Lewis o leţcaie din banii furaţi. Erau ai lui, era dreptul lui şi se ridicau la aproape trei sferturi de milion de lire sterline. Dacă planul lui izbutea, avea s-o ducă ca-n sînul lui Avram pentru tot restul vieţii. Adio jafuri ca să-l plătească pe Paul pe şantier, adio griji. Aştepta să vadă cît timp îi trebuia Donnei să descopere că singurii bani adevăraţi, pe care îi aveau, erau cei investiţi în casă. Lui nici măcar maşinile nu-i aparţineau; erau închiriate. Creditele obţinute de la furnizorii de materiale erau aproape epuizate, iar banii din vînzările de maşini erau ca banii de buzunar. De ani de zile el trăia cheltuind mai mult decît cîştiga.

Dar oare, nu aşa proceda toată lumea? Era visul tinerei guvernări conservatoare de la începutul anilor '80.

Împrumută acum, restituie mai tîrziu.

Restituirea era întotdeauna partea cea mai grea, şi toată viaţa Georgio Brunos evitase să facă lucruri care nu-i plăceau.

Donna şedea în restaurantul din Canning Town, privindu-l pe tata Brunos, pregătind *Kleftiko,* mîinile lui mari şi dolofane mişcîndu-se extrem de repede pe masă. Bărbatul fredona încet o melodie. Donna inspira aromele din bucătărie; busuiocul, mirodeniile şi vinul roşu erau mereu prezente.

Sorbi din paharul cu vin alb şi oftă încet.

– Tata, pot să te întreb ceva?

– Sigur că poţi, îngeraşule. Orice vrei.

Donna se linse pe buze.

– Crezi că Georgio va primi aprobarea la recurs? Cînd am vorbit astăzi cu avocatul, mi s-a părut puţin cam rezervat... Glasul se stinse.

Tata Brunos îşi şterse mîinile de şort şi o strînse tare la piept, sărutînd-o cu zgomot pe părul lucios.

– Să nu-ţi faci probleme. Georgio al meu este un om nevinovat. Legile din ţara asta o să aibă grijă ca el să fie eliberat. Probabil că l-ai prins pe avocat cînd era foarte ocupat. Toţi sîntem tăioşi cînd sîntem ocupaţi.

Donna zîmbi.

– Tu nu eşti.

– Nu sînt cu tine, dar să vezi la Maeve cum urlu ca un leu! Strig la ea să mă lase în pace.

– Ce mai face Maeve? Donna reacţionă la licărul din ochi.

– Ce face? Îşi scoate din buzunar furia ei tipic irlandeză şi-mi ţipă atît de tare în urechi, că-mi pare rău c-am deschis gura!

Donna rîse.

Tata Brunos o îmbrăţişă din nou.

– Să nu-ţi faci griji, auzi? Pînă să zici peşte, Georgio al meu o să fie acasă şi acest restaurant va da cea mai mare petrecere din lume.

– Sigur, tată. Numai că mi-aş dori să fie cît mai repede.

Tata Brunos se întoarse la munca lui şi ridică din umeri.

– Uneori mă gîndesc că asta o să-i prindă bine lui Georgio. În ultima vreme umbla cam mereu cu nasul pe sus.

Donna se dădu jos de pe taburet şi se apropie de socrul ei.

– Ce te face să spui asta, tată? La ce te referi?

Tata Brunos afişă un zîmbet larg, pînă la urechi, etalîndu-şi dinţii.

– N-are importanţă, Donna. Uită c-am vorbit. Uneori îmi dau drumul la gură şi spun lucruri care ar trebui să-mi rămînă în cap.

Donna îl privi şi simţi cum o podidesc lacrimile. El

exprimase lucrul la care ea se tot gîndise din clipa în care Georgio fusese condamnat.

Numai că pînă în acest moment, ea nu vrusese să recunoască.

CAPITOLUL 5

Stephen Brunos se afla în compania prietenei lui apropiate Hattie Jacobs. Avea cincizeci şi doi de ani şi era masivă, voluptuoasă şi plină de viaţă. Cînd Stephen o privea, se simţea fericit. Hattie avea un fel aparte de a răspîndi zîmbete; ochii îi surîdeau chiar şi atunci cînd gura îi era închisă. Emana prietenie, bucurie şi bunătate. Această ultimă trăsătură a ei era cea care îl atrăsese pe Stephen. Hattie nu ponegrea niciodată pe nimeni. El ştia că mama lui ar fi categorisit-o drept o mare tîrfă şleampătă, şi mulţi oameni care n-o cunoşteau la fel ar fi făcut, principalul motiv fiind că Hattie era într-adevăr o tîrfă, deşi nu mai bătea trotuarele din Shepherd's Market şi nu mai păstra decît amintirea zilelor cînd se plimba pe Park Lane. Lucra acum ca animatoare la liniile telefonice erotice.

Toată ziua stătea în patul ei mare vorbind la telefon cu indivizi necunoscuţi. Bărbaţii n-aveau chip, plăteau prin cărţi de credit şi-i explicau exact ce fel de prestaţie doreau. Hattie era foarte solicitată. Putea să facă pe virgina emoţionată, speriată, cu răsuflarea întretăiată sau pe femeia matură care îşi punea la punct clienţii, ameninţîndu-i cu pedepse corporale şi gemînd bucuroasă cînd ei promiteau să fie băieţi cuminţi. Hattie era expertă în interpretarea casnicei neastîmpărate, a chinuitoarei *femme fatale,* iar în cazuri extreme, chiar în redări în travesti. Singurul rol pe care nu-l juca era cel de copil. Cînd era vorba de reproducerea atracţiei sexuale faţă de copii, ea trăgea linie.

Stepehen o privea pe Hattie „epuizîndu-şi" un client. Luînd un baton de *Mars,* ea şi-l vîrî în gură, îl supse, plescăind şi clefăind, şi cu gura plină de ciocolată

începu să vorbească în aparat despre cît de mare şi tare era. Îl observa pe Stephen urmărind-o cu privirea şi-şi dădu ochii peste cap. Îşi depărtă telefonul de ureche, dezgustată de zgomotele pe care le auzea în receptor.

Cînd îl apropie din nou, legătura se întrerupsese.

– Am crezut că n-o să-i vină niciodată! îi spuse ea lui Stephen. În dimineaţa asta am mîncat vreo şase *Mars*-uri!

– Ai fost excelentă, Hattie. Aproape că m-ai excitat şi pe mine.

Ea îşi ridică din pat corpul masiv şi, legănîndu-se, se îndreptă spre el.

– Ascultă, scumpule, acu' douăzeci de ani, te-aş fi făcut să te exciţi o zi şi-o noapte.

Stephen sărută obrazul rumen şi rosti tandru:

– Te cred, Hattie. Ştii că te cred. Eşti încă o fată bună, draga mea.

– Cu ce-ţi pot fi de folos, Stephen? Sau este o vizită de plăcere?

El rîse uşor.

– Puţin din amîndouă, Hats. Vreau să iniţiezi două persoane. Una are nouăsprezece ani, are copil mic, aşa că o să vină cu el. Cealaltă are în jur de patruzeci de ani şi vrea să facă un ban, cît bărbatul îi este la răcoare. Am înţeles că tricotează. Aşa că în timp ce-o să-şi recite obscenităţile la telefon, andrelele o să-i meargă. Totdeauna rămîn uluit de ce sînt în stare să facă femeile în timp ce lucrează. Ce vreau eu de la tine este să le înveţi „sculările" şi „epuizările". Ambele fete au aptitudini pentru o astfel de muncă. Trebuie doar să le înveţi şmecheriile meseriei.

– În regulă, Steve. Am nişte LSD, aşa c-am să le arăt întregul repertoriu: sex oral, anal, tot. Sper că nu sînt dintre cele ce se şochează uşor. Îşi dau seama că asta este una dintre cele mai fanteziste linii erotice, da?

El încuviinţă. Scoţîndu-şi portmoneul, Stephen extrase trei bancnote de cîte cincizeci de lire.

– Asta este pentru deranjul tău, Hats.

Hattie luă banii şi-i strecură în papuc, obicei pe care îl dobîndise de cînd făcea trotuarul.

– Da' să ştii că la capitolu' copii, nu mă bag, asta s-o facă altcineva. Cunoşti părerea mea despre chestia asta, nu-i aşa? Faţa ei rotundă era preocupată.

– Nu-ţi face griji, Hats, ştii că nu ţi-aş cere niciodată să faci ceva ce nu vrei.

– Destul de corect, Steve. În douăzeci şi patru de ore vor fi experte.

– Pe asta şi contam, Hats. Acum, hai să bem un ceai. Ce-ţi mai fac băieţii?

– Brian este pe Insulă. Zice că şi fratele tău e acolo. După cît se pare cineva i-a crestat fundul, sigur secătura aia de Lewis. Niciodată nu mi-a plăcut de el, nici cînd era copil.

Stephen înclină din cap, neatent. Georgio nu-i menţionase nimic despre tăietură.

– Sigur fratele meu a fost cel tăiat?

Hattie încuviinţă puternic din cap.

– Oh, da, sigur. Brian a fost mutat pe Insulă, din Scrubs. Acu', dacă stau să mă gîndesc bine parcă s-a întîmplat în Scrubs.

– Ei bine, Hats, pînă la urmă totul iese la iveală.

– Cum merge afacerea cu telefoanele, Steve?

Stephen zîmbi din nou.

– Ca pe roate, Hats. De fapt, nu am destule linii. Cererea este fantastică.

– Probabil din cauză că este un sex neprimejdios. Mai bine cu laba pe telefon, decît pe mahorcă şi droguri. Toată chestia are logică.

Tonul ei resemnat îl făcu pe Stephen să pufnească într-un rîs puternic.

– Cred că ai dreptate, Hattie, bătrîna mea prietenă. Perfectă dreptate.

Hattie îl lovi în glumă în braţ.

– Auzi, ia te rog s-o laşi mai moale cu „bătrîna".

Peste o oră, Stephen se afla înapoi în biroul lui din Soho. Trecu pe lîngă secretară şi-i spuse să nu fie deranjat sub nici un motiv pînă nu avea să o anunţe. Încuie uşa de la birou şi ridică receptorul liniei directe. Formă un număr şi în timp ce aştepta stabilirea legăturii

îşi aprinse o ţigară.

– Salut, Hinckley. Sînt Stephen Brunos. Doresc o informaţie şi o vreau repejor. Se referă la fratele meu, Georgio, şi la Donald Lewis.

Aruncă ţigara şi ascultă atent, faţa înroşindu-i-se din ce în ce mai tare, pe măsură ce secundele se scurgeau.

Nuala şi Donna se uitau peste facturile provenite de la şantiere. Cele două femei lucrau în linişte. Nuala se uita din minut în minut la ceas.

– O să sune, Nuala, nu-ţi face griji.

Nuala zîmbi crispat.

– Ar face bine.

Donna luă dosarul la care lucra şi-l întinse peste masă.

– Ce părere ai de chestia asta?

După ce fixă coloana de cifre, Nuala se uită la coperta dosarului, analizînd scrisul, de parcă acesta i-ar fi dezvăluit ceva.

– Ca să fiu sinceră nu ştiu despre ce este vorba. Ce şantier este Armageddon? N-am auzit niciodată de el.

Donna se încruntă.

– Nici eu. Uită-te la cifre, Nuala, se rulează milioane.

Nuala mai parcurse încă o dată cifrele înghesuit scrise.

– Nu le dau de cap. Mie mi se pare că ar fi un fel de tabel de estimări. Poate este ceva la care Georgio lucra pe hîrtie. Parcă şi numele ăsta, Armageddon, sună cam fantezist. Poate că nu este decît o simulare de-a lui. Ştii, ceva de genul, dacă ar construi atîtea case, ar putea cîştiga dublu. Triplu. Ar construi ultimele treizeci de clădiri din nimic. Constructorii îşi fac astfel de calcule tot timpul.

Donna aprobă din cap agitată.

– Înţeleg, Nuala, dar uite, aici se pleacă de la o singură liră. Arătă spre primul tabel de cifre.

Nuala oftă din greu.

– Asta nu face decît să confirme că totul nu este decît o simulare, nu-i aşa? Cîte case cunoşti tu să se fi vîndut pe o liră?

– Poate că nu este vorba de case. Poate este vorba despre altceva?

Nuala se uită la cumnata ei.

– Nu vom afla niciodată ce este cu adevărat. Eu arunc hîrtiile astea la gunoi.

Donna luă dosarul şi-l puse în geanta ei mare.

– Nu, o să le iau acasă cu mine. Nu ştii cum e Georgio? S-ar putea într-o zi să vrea să-l vadă.

Nuala surîse tristă.

– Da, nu se ştie niciodată. Ţi-e dor de el, nu-i aşa? Adică, îi simţi cu adevărat lipsa.

Donna înclină aprobator din cap.

– Pe zi ce trece mai mult, dacă poţi să-ţi închipui.

Nuala îi strînse încet mîna.

– Ştiu că fratele meu se abătea cu multe chestii de la litera legii, însă n-ar fi făcut rău nimănui, absolut nimănui. A mai făcut el cînd şi cînd nişte învîrteli, dar nimic de genul acuzărilor care i s-au adus. Pînă să apuci să te dezmeticeşti, o să vezi că o să vină acasă.

– Ştii ce doare cu adevărat, Nuala? Faptul că acel judecător a spus că-şi conduce imperiul prin teamă. Ce imperiu? Totul s-a bazat pe declaraţia lui Wilson.

– Ei bine, Wilson a plătit pentru meschinăria lui.

Donna se încruntă.

– Cum adică?

– Nu ştiai, Donna? S-a sinucis în închisoarea Camp Hill, acum două săptămîni.

Ochii Donnei se măriră uluiţi.

– S-a sinucis?

Nuala înclină aprobator din cap.

– Stephen mi-a spus. Am presupus că ţi-a zis şi ţie.

– Nu mi-a suflat o vorbă despre asta.

– Poate că n-a vrut să-ţi faci griji. Poate nu trebuia să spun nimic.

– Cum naiba o să mai obţină Georgio eliberarea condiţionată, dacă singura persoană care putea să-i dovedească nevinovăţia este moartă? Tonul Donnei se ridicase ameninţător.

– Linişteşte-te, dragă. Nu-l ajuţi cu nimic, dacă te pierzi cu firea.

– Dar dacă Wilson este mort... A lăsat vreun bilet, ceva?

– Nu ştiu. Stephen n-a menţionat nimic în acest sens.

Donna îşi ridică mîinile spre faţă, durerea emanînd din toată fiinţa ei.

– Acum n-o să-l mai creadă în veci, şopti ea. Wilson era singura şansă pe care o avea. Dacă s-ar fi hotărît să spună adevărul sau dacă am fi reuşit să dovedim că minte...

Nuala se apropie de cumnata ei şi începu să-şi mîngîie părul des şi castaniu.

– O să dovedim. De fapt, acum că este mort, s-ar putea să fie mai uşor. Ştiu că sună dur, dar el nu mai este printre noi ca să ne mai facă mincinoşi, nu-i aşa?

Donna înţelese sensul spuselor Nualei.

– Cum a murit?

Tînăra femeie ridică din umeri.

– Cred că s-a spînzurat. Da, a fost găsit spînzurat în celula lui.

Donna îşi trecu nervoasă mîinile prin păr.

– Sper să ai dreptate. Poate că acum îl vor crede pe Georgio. O să mă duc să mă întîlnesc cu avocatul lui. Trebuie să fi fost informat despre Wilson. Şi trebuia să-mi spună şi mie! El trebuia să ştie dacă Wilson a lăsat sau nu vreo scrisoare, nu-i aşa?

– Păi dacă nu ştie, oricum va putea să afle.

– Cred că s-ar putea să ai dreptate, Nuala. Donna începu să capete mai multă încredere. Poate acum, cu moartea lui Wilson, va fi mai uşor să dovedim că mintea.

Nuala zîmbi.

– Nu putem decît să încercăm, dragă. Numai să încercăm.

Maeve şi Donna se aşezară în faţa avocatului William Booth. Faţa lui ciupită era lipsită de orice expresie.

– Ştiu foarte bine că Peter Wilson s-a sinucis, doamnă Brunos, dar acest fapt nu are legătură cu recursul soţului dumneavoastră. Se pare că a fost o sinucidere determinată de o tulburare psihică. Condamnarea şi în-

chisoarea în care se afla au contribuit din plin la agravarea acestei depresii.

– Dar primise numai cinci ani. Vocea lui Maeve răsună puternic în micul birou.

– Cinci ani sînt cinci ani şi pentru majoritatea oamenilor reprezintă o perioadă lungă, doamnă Brunos. Trebuie să înţelegeţi, omul suferea de o depresie clinică.

– Cu ce s-a spînzurat? întrebă ea cu glas ştins.

– Cu o coardă din cele cu care se joacă fetiţele. A luat-o probabil din sala vorbitorului, cînd l-au vizitat soţia cu copiii.

– Şi cum va afecta acest lucru recursul soţului meu? întrebă Donna pe nerăsuflate.

Booth oftă adînc.

– Recursul soţului dumneavoastră, doamnă Brunos, este în lucru. De îndată ce vom termina de confruntat din nou declaraţiile, de reanalizat spargerea şi de adunat mai multe mărturii, vom fi gata să începem.

– Credeţi că sînt speranţe să obţină achitarea? întrebă Maeve cu voce coborîtă.

William Booth îi zîmbi trist.

– Eu, doamna Brunos, nu fac niciodată promisiuni, dacă nu le pot respecta. Nu pot decît să-mi dau toată străduinţa, nimic mai mult.

– Dar acum Wilson fiind mort... Poate că s-a sinucis, pentru că a minţit...

– Cu tot respectul pe care vi-l port doamnă Brunos, vreau să vă spun că fără sprijinul unui mediu, mă îndoiesc că vom putea dovedi aşa ceva. Bănuim desigur, dar nu ne putem folosi presupunerea ca bază într-un recurs. Noi avem nevoie de fapte concrete. Probele pe care le are poliţa sînt neesenţiale, cum de altfel sînt şi declaraţiile lui Wilson. Fără el, recunosc, s-ar putea să avem un caz mai uşor. Dar cum am mai spus, eu nu fac promisiuni şi nu dau niciodată oamenilor speranţe deşarte.

Maeve şi Donna se ridicară de pe scaunele lor.

– Atunci, vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Booth. Apropo, aţi încasat avansul onorariului? De astă dată, Maeve rosti întrebarea cu glas tare.

– Da, l-am încasat.

Donna observă încurcătura bărbatului.

– Atunci vă sugerez să începeţi să-l justificaţi. Bună ziua, domnule Booth.

Maeve se năpusti spre uşa biroului. Donna, roşie la faţă, îl salută pe avocat şi, urmîndu-şi soacra, ieşi afară din încăpere.

În clipa în care închise uşa în urma ei, auzi oftatul puternic al unui om scăpat de o mare povară.

Donald Lewis îl privea pe Georgio jucînd fotbal. Acesta se antrena cu echipa pentru meciul ce urma să aibă loc sîmbătă după-amiază contra „colegilor" de categorie B. Scorul se ştia deja: deţinuţii din grupa A cîştigau mereu, chiar şi atunci cînd îi aveau ca adversari pe gardieni.

– Mi se pare mie sau Brunos a început să se dea mare? Wally Wagstaff rosti cuvintele din colţul gurii. Lewis fiind singurul care le auzi.

– Se dă, Wally, se dă de mult. Asta este problema lui. Şi mereu va fi. Nu ştie cînd să-şi ţină fleanca.

Wally îşi scărpină abdomenul umflat de bere.

– Vrei să aranjez ca un mic comitet de primire să-l aştepte în celulă?

– Nu. Asta o păstrez pentru momentul potrivit. Atunci o să-i rup boaşele cu mîinile mele. Vocea lui Lewis deveni confidenţială. Vezi tu, Wally, problema lui Brunos este că e baban, frumos şi isteţ. Trei lucruri care mă calcă pe nervi, ca să spun aşa. I-am pregătit o mică sperietură celei apropiate şi dragi. Asta ar trebui să dezlege limbuţa băieţelului nostru Georgio, pentru că dacă nu aflu curînd ce vreau să ştiu, o să dea de dracu'. Mie nu mie greu să-mi iau adio de la nişte bani. Pentru mine nu reprezintă decît nişte mărunţiş. Pe mine principiul mă deranjează, înţelegi? Georgio mi-a luat banii şi mie nu-mi plac oamenii care mă fură.

Wally îşi înclină aprobator capul chelios.

– Am înţeles aluzia, domnule Lewis.

Lewis se întoarse spre bărbat şi-i pufni în faţă.

– Ştii ceva, nu mai pot eu c-ai priceput tu. Eşti la fel

ca Georgio, un nemernic, nimic mai mult. Tonul lui deveni nervos, iar Wally începu să se agite.

– Să mă car, domnule Lewis?

Donald zîmbi.

– Aş! Stai liniştit. Ştii doar că eu mereu îmi ies din pepeni. Nu lua în seamă ce ţi-am zis.

Wally se relaxă în scaun.

– Eu nu m-am supărat, domnule Lewis. Ştiu că n-aţi vorbit serios, spuse Wally, afişînd un zîmbet larg spre bărbatul de lîngă el.

Lewis se încruntă.

– Ba, am vorbit foarte serios, Wally. Eşti un nemernic. Dar în clipa de faţă, faptul nu mă deranjează. O să te anunţ cînd o să mă deranjeze.

Îşi îndreptă atenţia spre terenul de joc. Georgio înscrisese un gol şi lumea ovaţiona. Consternat, Lewis îşi muşcă buza. Tocmai Brunos să fie cel care să marcheze.

Fizionomia lui Lewis rămase imobilă în faţa golului şi acest lucru îl mulţumi. Îi plăcea să fie stăpîn pe situaţii. În clipa de faţă nu era stăpîn pe Georgio Brunos, iar faptul îl îngrozea şi-l mîhnea profund. Însă după vizita pe care un prieten comun avea să i-o facă soţiei lui, era sigur că Georgio avea să-şi dea drumul la gură. De îndată ce avea să-i spună unde erau banii, iar el avea să-i recupereze, Georgio putea să-şi ia adio de la viaţă.

Lewis zîmbi gîndului.

Timmy Lambert urmări cu mare interes conversaţia dintre Lewis şi Wally. Deşi şedea vizavi de cei doi, pe partea cealaltă a terenului de fotbal, îi vedea foarte bine. Lîngă el stătea Sadie Gold, pe numele ei adevărat Albert Moore. Sadie era machiată cu rimel albastru, fard maro şi ruj roşu, strident. Cămaşa uniformei de deţinut o avea legată sub piept, iar blugii îi erau brodaţi cu flori. Părul ei negru, alb la rădăcini, era pieptănat spre spate şi dat cu fixativ.

Timmy şi Sadie erau o pereche recunoscută de toţi ca formînd un cuplu în puşcărie. Sadie era retrasă, nu-l înşela pe Timmy şi nimeni nu le stătea în cale. Lewis

aproba legătura lor. Fiind şi el homosexual, nu o găsea deloc şocantă. Unii tineri o considerau dezgustătoare, revoltătoare, alţii deosebit de amuzantă. În alte împrejurări, ei poate s-ar fi distrat înfuriind-o pe Sadie. Însă acolo era domeniul lui Lewis şi cei doi erau lăsaţi în pace.

Lui Sadie îi plăcea să fie ocrotită de Timmy; faptul o ajuta să-şi ispăşească mai uşor pedeapsa, îi asigura un minim de respect şi-i garanta oarece linişte. Sadie, aflată sub influenţa alcoolului şi a unei doze de barbiturice, omorîse un client. Pledoaria ei de autoapărare s-ar fi luat poate serios în seamă dacă clientul n-ar fi fost un celebru dramaturg. Condamnarea lui Sadie venise ca răspuns la valul de proteste al opiniei publice şi al mass-media.

Ceea ce nu ştia nimeni despre Sadie era că pînă la vîrsta de şaisprezece ani ea fusese surdă. Deşi suferise o operaţie care îi redase cincizeci la sută din auz, ea continuase ca în discuţii să citească vorbele de pe buzele interlocutorilor. Acum recepţiona conversaţia lui Lewis cu Wally şi i-o reproducea cuvînt cu cuvînt lui Timmy.

În opinia lui Timmy, Lewis era bărbatul faţă de care ar fi fost bine să fii cu un pas înainte, dacă nu cu doi. Nu avea intenţia să-l prevină pe Brunos în legătură cu atacul care i se pregătea soţiei lui, aceasta era o chestiune între el şi Lewis, însă dacă acesta din urmă îşi propunea să de-a foc celulei lui, s-o afume sau să o dea pe mîna unui comitet de primire, atunci el, Timmy, dorea să ştie. Era destul de greu să-ţi ispăşeşti pedeapsa şi nimeni nu avea nevoie să se mai încurce cu necazurile altuia.

Tandru, el îşi puse mîna pe umerii lui Sadie.

– Bine lucrat, Sadie. Să fii cu ochii în patru la orice ştire care crezi că m-ar interesa.

Ea zîmbi spre faţa rotundă a lui Timmy.

– Ai vrea să mergem acum în celula mea? Am avea puţin timp pentru noi înainte de venirea celorlalţi.

Timmy înclină aprobator din cap, iar cei doi se îndreptară braţ la braţ spre clădirea închisorii. Gardienii îi

priviră amuzaţi. Ar fi putut să-i întemniţeze împreună, însă era mult mai distractiv să-i urmăreşti furişîndu-se, în încercarea de a face sex în locurile şi momentele cele mai stranii.

Astfel, zilele îşi mai pierdeau din monotonia cotidiană, iar acest lucru era motivul suficient pentru a nu-i ţine împreună pe îndrăgostiţi.

Georgio citea o scrisoare de la Donna. Veştile ei îl făceau să zîmbească. Se mai uită o dată la fotografiile pe care Donna i le trimisese, apoi le lăsă pe masă.

Timmy rîse.

– Te-au apucat năbădăile, Brunos? Spune-le să-ţi pună mai mult brom în ceai, colega!

Georgio pufni în rîs.

– Ai o minte spurcată, Timmy. Nu toată lumea are gusturile tale în materie de femei, aşa că unii dintre noi trebuie să ne mulţumim fără.

– Atunci lasă-mă să mă uit la fotografii. Promit să nu mă apuce năbădăile. Nu vreau decît să văd cum arată nevastă-ta.

Georgio frunzări printre poze şi găsi una în care Donna şedea în grădină, îmbrăcată într-o rochiţă uşoară, de vară, faţa strălucindu-i de sănătate şi fericire. I-o întinse lui Timmy care, apucînd-o în palmele cărnoase, zîmbi larg.

– E durere, nu-i aşa? Glasul lui trăda sincera admiraţie.

Georgio fu încîntat de reacţia bărbatului.

– Da, Timmy. Şi nu numai atît. Este tipul de femeie cuviincioasă, înţelegi. Respectabilă. Manierată, educată şi tot restul. Este licenţiată universitară. În sociologie.

Timmy era impresionat.

– Şi frumuşică şi mintoasă, eh? Norocosul naibii. Nevastă-mea arată ca o batoză. Are fundu' atît de mare că n-ar încăpea pe uşa asta de la celulă. Niciodată nu m-a fentat şi, deşi e urîtă cu draci, să ştii că se găsesc indivizi care pe întuneric şi-ar regula şi bunicile.

Georgio înclină din cap, consimţind spusele lui.

– Donna mea este liniştită, nu este genul de femeie

libertină. Pentru mine, ea a fost un fel de achiziţie. Poate să-ţi pregătească o petrecere cu nimic diferită de una de la Kensigton Palace. Ştie cum să se îmbrace, ce să spună, cum să se poarte. Donna mea este grozavă.

În clipa în care Timmy se uită din nou la o fotografie, Sadie intră în celulă.

– Am venit să vă spun noapte bună, băieţi. Oh, poze! Îmi arunc şi eu un ochi pe ele.

Timmy îi întinse fotografia, iar ea zîmbi fericită.

– Asta zic şi eu femeie frumoasă! Cuvintele fuseseră rostite cu o invidie prietenească. Uită-te ce păr şi ce ochi! Cine este?

– Soţia lui Georgio, mormăi Timmy.

– Să nu te superi, dar am crezut că este fiica ta, Georgio.

Acesta zîmbi.

– Nu mă supăr, Sadie. În poza asta arată tînără. Eu o să dau o fugă pînă la baie, să mă spăl pe dinţi înainte de încarcerare. Fă-mi un serviciu. Sadie, vorbeşte cu amicul ăsta al tău şi convinge-l să-şi facă o baie. Duhneşte!

Sadie rîse.

– Mie îmi spui!

Timmy rîse înţelegător.

– Miros ca un bărbat, băi neruşinaţilor!

Rîzînd încă, Georgio intră în sala de duşuri. În clipa în care dădu drumul la robinet, se trezi cu Sadie furişîndu-se sfios lîngă el.

– Ascultă Georgio, nu mă întreba de unde ştiu şi nu repeta nimănui ce am să-ţi spun, căci altfel o să ne pară rău la toţi. Am auzit astăzi şoptindu-se că pe soţia ta o aşteaptă o mică surpriză, din partea lui Lewis. Previn-o.

La auzul cuvintelor, Georgio simţi că leşină. O apucă puternic pe Sadie de cămaşa de noapte.

– Poftim? De unde ştii?

Sadie se uită în ochii lui îngrijoraţi şi scutură din cap.

– Din gura lumii. Pare o fiinţă drăgălaşă şi n-aş vrea s-o văd păţind ceva. Previn-o sau pune pe cineva să o păzească. Indiferent ce faci, să nu spui că ştii de la mine, căci altfel n-am să-ţi mai pot furniza nici o informa-

ţie. În special, Timmy să nu afle că ţi-am spus, în regulă?

– Cînd este programată surpriza?

Sadie ridică din umeri.

– Asta nu ştiu, prietene, îţi jur. Ţi-am spus ce-am auzit, pentru că, lăsînd la o parte defectele mele, mie îmi place ca oamenii să joace corect, ştii la ce mă refer, da? Ea ieşi din sala de duşuri la fel de tiptil precum intrase.

Rămas sub jetul rece, Georgio începu să simtă usturimea lacrimilor. Surpriza putea să fie în acea seară. În timp ce el stătea sub duş, Donna putea fi atacată, violată sau torturată. Dintr-o dată, simţi că panica este pe punctul de a-l copleşi şi cu un maximum de efort încercă să se elibereze de ea. Imaginile din minte prindeau contur, devenind tot mai reale.

Faptul că nu putea să facă nimic, absolut nimic, era groaznic de suportat. Îşi încleştă mîinile în pumni şi începu să lovească faianţa de pe perete, sîngele ţîşnit din nodurile degetelor, prelingîndu-se împreună cu apa în mici pîraie spre scurgere.

Un singur cuvînt i se repeta întruna în minte: Donna. Donna. Donna.

Dacă ar fi putut să ia telepatic legătura cu ea, să o prevină într-un fel.

Doi gardieni îl scoaseră de sub duş, dar Georgio începu să se bată cu ei. După ce-l biruiră, îl duseră la carceră. Aruncat despuiat în celula umedă, el se lăsă jos şi, ţinîndu-şi mîinile la ochi, începu să plîngă îndurerat.

Dacă ei i se întîmpla ceva, el avea să-l ucidă pe Lewis cu mîinile goale. Îşi roti privirea fixă prin celulă ca un animal aflat în cuşcă. Lewis era un om important, de fapt, cel mai important, însă el, Georgio, avea să-i vină de hac ticălosului. Chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut, avea să-i vină de hac.

Acum chestiunea devenise personală.

Georgio nu se gîndise să informeze poliţia în legătură cu Lewis, pentru că n-ar fi cîştigat nimic. Nu avea dovada, ci doar cuvîntul unui criminal homosexual.

Însă se jură să-l răpună pe Lewis. Într-o bună zi avea să-l biruie. Stătu treaz toată noaptea imaginîndu-şi fel de fel de lucruri care ar fi putut să i se întîmple Donnei.

A doua zi, cînd ieşi din celulă, era alt om.

Şi nu puţine fuseseră persoanele care remarcaseră acest lucru.

CAPITOLUL 6

Asemenea lui Donald Lewis, Frankie White era un om important, cu o reputaţie pe măsură. Prima condamnare o primise la douăzeci şi unu de ani; căpătase zece ani pentru tentativa de omor şi atac violent. Frankie îl omorîse în bătaie pe prietenul soţiei lui, iar poliţia intervenise cînd se pregătea să-i aplice şi soţiei acelaşi tratament. Pumnul pe care i-l trăsese amantului soţiei fusese atît de puternic, că-i înfipsese acestuia coastele în inimă. Doar intervenţia unui chirurg priceput îl salvase pe acel nenorocit, care acum locuia într-o garsonieră de stat din Poplar, incapabil să urce scările sau să se mai culce cu o femeie, deoarece gelosul soţ îl lovise de nenumărate ori cu piciorul în vintre. Prima soţie a lui Frankie dispăruse fără urmă.

Frankie intrase în puşcărie erou şi ieşise şapte ani mai tîrziu derbedeu. De atunci fusese amestecat în numeroase afaceri necurate: finanţase un club de noapte, un consorţiu de construcţii, agenţii de pariuri. Acum, la vîrsta de patruzeci şi trei de ani, era căsătorit cu o femeie în vîrstă de douăzeci şi şase de ani care îi făcuse trei copii la mică distanţă. Copiii erau viaţa lui, sensul existenţei lui. La o vîrstă la care majoritatea contemporanilor lui aşteptau cu nerăbdare nepoţi şi îşi mai sprijineau material propriii copii, Frankie White abia cunoscuse profundele sentimente ale paternităţii.

Figură binecunoscută, el pusese la cale multe acte ilegale: jafuri armate, extorcări, pentru a numi doar cîteva...

Plimbîndu-se prin grădină cu Frankie junior, fiul lui cel mic, el zîmbi privind jocul fetelor lui. Liselle care avea cinci ani era ca argintul-viu. Din păcate, moştenise nasul lui coroiat, însă era hotărît să îndepărteze rămăşiţa

originii evreieşti a mamei lui, în clipa cînd fetiţa avea să fie destul de mare ca să poată fi supusă unei intervenţii de chirurgie plastică. Desdemona, puştoaica de trei ani, cu chip de îngeraş şi glas de trîmbiţă, era copia fidelă a soţiei lui. Privind cele două fetiţe care alergau spre piscină, el surîse. Frankie junior, de numai zece luni, îi întoarse zîmbetul. Era un copil prietenos, cu osatura robustă, pe care Frankie îl adora.

În clipa în care fetiţele începură să se dezbrace, Frankie zări un bărbat mascat în tufişurile din stînga piscinei. Văzu arma, iar braţele i se încleştară instinctiv în jurul băieţelului. Cînd necunoscutul deschise focul, Liselle începu să ţipe puternic, tulburînd liniştea zilei, iar Frankie simţi căldura gloanţelor care se năpustiseră ca o ploaie asupra lui şi-a fiului său. Deşi se prăbuşea, zbătîndu-se în chinurile morţii, el mai încercă încă să-şi protejeze copilul. Cînd atinse pămîntul cu o bufnitură puternică, ultima imagine fu chipul fiului său. Zîmbetul fericit de pe buzele copilului era intact. Însă viaţa din trupul lui pierise.

Tracey White fu găsită de poliţie în piaţa East Ham, unde se afla la cumpărături cu sora ei, Sandra. Înmărmurită, ascultă ceea ce mama ei şi poliţistul îi povestiră.

Singurele ei cuvinte fuseseră:

– Dar noi locuim în Surrey. Cum să se întîmple aşa ceva în Surrey?

Nimeni însă nu avusese curajul să-i spună despre moartea băieţelului ei.

CAPITOLUL 7

Dolly aşeză în faţa Donnei micul dejun.

– Înghite asta, scumpo, o să rezişti toată ziua.

Donna sorbi din Earl Grey şi zîmbi.

– Tu şi gustările tale matinale, Dolly.

– Mama mea obişnuia să spună că micul dejun este cea mai importantă masă din zi, şi avea dreptate. Aşa că mănîncă.

Resemnată, Donna începu să mănînce.

Ţîrîitul telefonului din peretele bucătăriei o întrerupse. Donna sări în picioare şi ridică receptorul.

– Alo?

– Tu eşti, Don Don?

– Georgio! Unde te afli?

– Linişteşte-te, iubito. Sînt tot la pîrnaie. Preotul închisorii mi-a aranjat să te pot suna. Am fost cam abătut. Mi-era dor de tine.

Glasul lui se stinse. Donna îşi simţi inima mistuindu-se de dragostea pentru bărbatul care o sunase.

– Este atît de plăcut să-ţi aud vocea, Georgio. Glasul ei era sugrumat de emoţie. Îmi este dor de tine, iubitule. Pe zi ce trece, tot mai mult. Nu-mi vine să cred că vorbesc cu tine.

Georgio oftă cu greutate.

– Ascultă, Donna, fă-mi un hatîr. Dă-mi-o pe Dolly, o secundă, te rog.

– Sigur, Dolly vino la telefon. E Georgio!

Dolly apucă receptorul, consternată.

– Bună, Georgio! Femeia rosti cuvintele pe un ton uimit.

– Ascultă-mă cu mare atenţie, Dolly. Cineva s-ar putea să trimită pe altcineva la Donna şi nu va fi o vizită prietenoasă. Să nu sufli o vorbă. Îi spui doar lui Paddy ce ţi-am zis. Să spui că lui Lewis i s-a pus pata şi vrea să pună mîna pe mine.

Dolly păli.

– Aşa voi face, amice. Uite, ţi-o dau din nou pe Donna. Abia aşteaptă să vorbească cu tine.

– Mulţumesc, Dolly.

– Georgio, totul este în regulă?

El rîse în receptor.

– Am făcut o încercare cu preotul, iubito, i-am spus că sînt deprimat şi că vreau să mă spînzur. El mi-a aranjat această convorbire.

Cu glas stins, Donna răspunse:

– Să nu mai vorbeşti despre sinucidere, Georgio. Mai ales după ceea ce s-a întîmplat cu Wilson.

La capătul firului se aşternu tăcerea, iar Donna ar fi

făcut orice ca să-şi poată retrage ultimele cuvinte.

– Ştii deci despre el.

Donna înclină aprobator din cap, uitînd că el nu o putea vedea.

– Îmi este dor de tine, Don Don. Te iubesc, iubito. Eşti viaţa mea, să nu uiţi asta. Eşti toată viaţa mea!

– Şi tu a mea, Georgio. Ca întotdeauna de altfel. Am fost cu Maeve la avocatul tău şi are în studiu recursul. Aşa că să încerci să nu-ţi faci griji, da?

– În regulă, Donna. Auzi, acum trebuie să plec. Preotul a revenit în birou. Să vii să mă vizitezi şi adu-l şi pe uriaşul Paddy cu tine. Mi-ar face plăcere să-l văd. Îmi promiţi c-o să-l aduci pe Paddy?

Donna îşi şterse ochii cu degetele.

– O să-l aduc, Georgio. Nu-ţi face griji.

– Aşa fetiţă. Trebuie să plec acum. Te iubesc, scumpa mea.

– Şi eu te iubesc. Pînă să sfîrşească ea fraza, legătura se întrerupse.

Dolly o cuprinse în braţe pe femeia în lacrimi.

– Haide, Donna. Adună-te, scumpo.

O conduse pe Donna la scaunul ei şi o aşeză jos. Tot timpul gîndurile i se învîrtiră de-a valma prin minte. Cineva era pe urmele lui Georgio, mai precis Donald Lewis. Numele lui nu fusese pomenit niciodată aici înainte, nici în timpul şi nici după proces... aşa că de ce apăruse acum din senin acest personaj?

Avea să-i spună lui Stephen cît mai curînd.

Dolly îl cunoştea bine pe Lewis. Nu personal, ci la fel ca toţi cei care auziseră de Donald Lewis. Era un delincvent de prim rang. Controla estul şi vestul Londrei, iar printre picături se ocupa de sudul şi nordul oraşului. Lewis era un răufăcător. Şi-şi pusese în gînd să-l înhaţe pe Georgio al lor...

O neaşteptată greutate împovără inima lui Dolly.

Georgio se afla în mare necaz.

Paddy Donovon se afla în baracă cu prietenii lui, la o ceaşcă de ceai. Era ora zece fără cinci, iar pauza de ceai fusese luată mai devreme. Bărbaţii şedeau pe bănci

citind *Sun, Sport* şi în cazuri extreme *Independent.* Paddy asculta versiunea scundului Milton Hardcastle despre o încăierare ce avusese loc vineri seara la cîrciuma *The Dean Swift.*

– Iisuse, Paddy, bărbatul era enorm şi avea nişte braţe groase ca picioarele unui bou! L-am văzut pe primul venind spre mine şi l-am blocat. Îşi ridică braţul demonstrativ. Apoi l-am lovit cu gheata în vintre. Dumnezeu mi-e martor, aproape că i-am dat boaşele peste cap!

Paddy îi zîmbi mincinosului zgomotos.

– Zău? Şi cine era acest Hercule cu care te-ai bătut? Avea şi el vreun nume? Paddy îi făcu cu ochiul lui Del Boy Bryant, iar acesta se înecă sorbind din ceai.

Milton scutură trist din cap.

– Nu, n-am apucat să aflu cine era. Poliţia a ajuns acolo înaintea ambulanţei, iar eu am întins-o hoţeşte şi n-am mai aflat nimic.

Paddy îşi plecă respectuos capul.

– Ah, sigur, ai făcut un lucru înţelept, Milton. Ticăloşii te-ar fi crucificat dacă ar fi pus mîna pe tine.

– Fără doar şi poate c-aşa ar fi făcut, Paddy.

Telefonul mobil al lui Paddy sună, iar acesta îl scoase cu nepăsare din buzunarul de la cămaşă. Jena iniţială de a-l folosi în faţa oamenilor dispăruse de mult.

– Bună, Paddy Donovon.

Ascultă o clipă şi începu să înjure printre dinţi, sub privirile fixe ale bărbaţilor din jur.

– 'tu-le mama lor! Eşti sigur?

Mai ascultă puţin şi apoi, închizînd telefonul, se ridică în mare grabă.

– Totul e-n ordine, Paddy? Milton dădu glas gîndurilor tuturor.

– Da, da. Ascultaţi, vă puteţi descurca fără mine? Trebuie să mă duc într-un loc.

Bărbaţii încuviinţară din cap.

– Ce s-a întîmplat, Paddy? Nu pari în apele tale. Vocea lui Del Boy era preocupată.

Paddy îşi luă rămas-bun de la ei, făcîndu-le un semn cu mîna.

– Trebuie să mă duc la doamna Brunos. Auziţi, dacă vine ea aici, spuneţi-i să mă aştepte şi sunaţi-mă pe mine pe telemobil. Trebuie neapărat să vorbesc cu ea. Este ceva foarte important. Del Boy du-te în biroul principal şi aşază-te lîngă telefon. Dacă sună cumva aici, spune-i că mă îndrept spre ea şi să mă aştepte... Ba nu, mai bine să-i spui să vină aici. *S-o faci* să vină aici. După aceea mă suni. Pe mine sau pe Stephen, pe nimeni altcineva.

– În regulă, Paddy, nu-ţi pierde firea.

Paddy ieşi în goană din baracă, străbătu curtea în pas alergător şi se urcă în maşină.

– Ce-a fost asta? întrebă Tommy Gibbons, uluit.

Milton înclină din cap ca un înţelept.

– Eu ştiu, dar nu pot să spun.

Del Boy, îngrijorat de evidenta precipitare a lui Paddy, rosti răutăcios:

– Ce-ar fi să te duci să minţi în altă parte, Milton? Pe ziua de azi ne-au ajuns gogomăniile tale.

Milton continuă să soarbă tăcut din ceai, abordînd alura unui om secretos.

Donna se afla în Bow la furnizorii de materiale de construcţii, încercînd din răsputeri să-i facă să-şi mărească creditul. După ce descoperise că banii din contul comun, pe care îl avea cu Georgio, erau tot ce posedau, ea concluzionase că îi era, practic, imposibil să mai finanţeze activitatea şantierelor. Cînd plătise peste şapte mii de lire furnizorului, acesta o informase că dacă în următoarele zile nu i se returnau încă zece, întregul credit acordat avea să fie anulat.

Se dădu jos din maşină, îşi aranjă pantalonii din velur şi înainte să intre pe domeniul lui Francis Pemberton îşi netezi părul. Trecu prin depozitul principal şi intră într-un mic birou din spate.

Francis Pemberton trăgea dintr-un trabuc cubanez, fumul acestuia înecînd întreaga atmosferă. Donna ciocăni la uşă şi, abordînd un zîmbet, intră.

– Bună, drăguţă, cu ce-ţi pot fi de folos? Francis Pemberton avea patruzeci şi opt de ani. Purta costume

Freeman, lucrate de comandă, pantofi *Hardy & Williams* şi şosete albe, flauşate. Capul îi era mare, trăsăturile colţuroase, părul o claie buclată, grizonată, care îi amplifica alura necizelată.

– Bună dimineaţa, domnule Pemberton. Cred că nu vă pricinuiesc nici un deranj că am venit la dumneavoastră?

Francis Pemberton izbucni într-un hohot de rîs.

– Nevesti-mii i-ar prinde bine nişte lecţii de la tine, păpuşă. Şi-ar da un dinte, ca să nu mai spun de braţul drept, pentru glasul tău. Indiferent de cum o îmbrac, cînd deschide gura aia mare, e mahalagioaică tipică. Dar, este nevasta mea, şi trebuie s-o suport, nu-i aşa?

Donna se aşează vizavi de el şi surîse.

– Mă aflu aici, deoarece...

Francis ridică mîna.

– Oh, ştiu de ce te afli aici. Vrei să-ţi extind creditul. Ei bine, după cum ţi-am spus zilele trecute, nici nu mă gîndesc. Ai mai multe şanse să iei ceaiul cu Prinţesa Diana decît să mă convingi pe mine să-i mai dau un sfanţ bărbatului tău.

Donna îşi plecă ochii şi inspiră profund.

– Am crezut că sînteţi om de afaceri, domnule Pemberton. Am avut impresia că ştiţi totul în materie de construcţii. Dacă nu finalizez lucrările de pe şantiere nu vă pot plăti un sfanţ, ca să vă citez. De fapt, am să v-o spun pe şleau. Dacă nu termin acele case, mă tem că afacerea mea se va duce de rîpă. M-am uitat printre facturile mai vechi şi am constatat că soţul meu face afaceri cu dumneavoastră de mult timp. De ce vă încăpăţînaţi acum? Mereu i-aţi acordat credite.

Francis trase puternic din trabucul imens şi elimină fumul peste masă, drept în faţa Donnei.

– Tocmai ai atins buba. Am făcut afaceri cu soţul tău. Eu ştiu că tu eşti o domniţă drăguţă, dar la urma urmelor, scumpo, eşti doar o păsărică, o femeie, şi femeile nu conduc şantiere.

– Ba eu conduc! rosti Donna tăios.

Francis Pemberton rîse puternic de îndrăzneala ei.

– De fapt, continuă ea, cu ajutorul uriaşului Paddy

Donovon conduc şantierul la fel de bine ca Georgio. Mă întîlnesc mereu cu soţul meu, aşa că el încă are influenţă asupra afacerii. Asupra tuturor afacerilor. Nu credeam că sînteţi genul care să vă pretaţi la discriminări de orice natură, domnule Pemberton. Mie întotdeauna mi-aţi părut un om inteligent.

– Zău? rosti Pemberton cu un glas abia perceptibil.

– Da. Ştiu că aveţi o reputaţie remarcabilă în acest domeniu şi am să fiu sinceră cu dumneavoastră. Trei luni de-acum încolo nu voi mai fi obligată să plătesc facturi, cele şapte mii, pe care tocmai vi le-am dat, garantează acest lucru. Am fost la fraţii Murphy şi ei mi-au oferit, mie, nu soţului meu, un credit de douăzeci de mii de lire. Nu voi pierde afacerea soţului meu, domnule Pemberton. De fapt, dacă va fi nevoie, voi munci douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru ca s-o ţin pe picioare. Sînt pregătită să mă duc la fraţii Murphy, dacă n-o să găsesc înţelegere la dumneavoastră, dar m-am gîndit că este mai cinstit să vă arăt exact unde vă situaţi. Voi fi înclinată să le plătesc mai întîi fraţilor Murphy, dacă ei mă vor credita, iar dumneavoastră, mă tem că va trebui să aşteptaţi.

Francis Pemberton o privi pe Donna cu alţi ochi.

– Mă ameninţi?

– Nu vă ameninţ, domnule Pemberton, pur şi simplu vă expun situaţia clar şi precis. Ori îmi extindeţi creditul, ori mă duc în altă parte. Aşa se fac afacerile. Nu am interesul să închid nici unul dintre şantiere. Dacă finalizez lucrarea din Ilford, voi rămîne cu o sută de mii de lire cîştig net. După ce voi face toate plăţile. Voi termina acele case, domnule Pemberton. Vă promit, după cum ar spune soţul meu.

Francis îşi puse trabucul într-o scrumieră de sticlă. Împletindu-şi degetele, el îşi aşeză mîinile pe masă. Figura lui era gravă, iar privirea încruntată. Donna simţea că inima avea să-i sară din piept. Spera că nu mersese prea departe. De fapt, fraţii Murphy îi rîseseră în nas, ambii fiind duşmanii lui Georgio de ani de zile. Însă spera ca Pemberton să nu ştie acest lucru.

Francis afişă din nou acel zîmbet parşiv al lui.

– Aşadar, zici că Seamus Murphy ţi-a oferit douăzeci de miare?

Donna încuviinţă din cap, gura fiindu-i prea uscată ca să poată să vorbească.

– Eşti sigură că erau douăzeci de miare, scumpo?

– Da, sînt sigură. Erau douăzeci de mii. De numărat pot să număr şi eu, domnule Pemberton.

El fluieră uşor.

– Credeam că ei nu se prea înţeleg cu Georgio?

Donna înghiţi în sec.

– Nu se înţeleg. Astea sînt afaceri, domnule Pemberton. Sînt convinsă că mai tot timpul faceţi afaceri cu oameni care nu sînt simpatici. Dar asta nu înseamnă că banii lor sînt mai puţin valoroşi.

Francis îşi luă trabucul şi pufăi furios de cîteva ori din el ca să-l aprindă.

– În regulă, i-ai căpătat.

– Fiţi mai explicit, domnule Pemberton. Ce anume am căpătat?

– Banii pentru începători. Cît despre respect, vom vedea peste cîteva luni, cînd îmi vei înapoia banii.

– Am să vi-i înapoiez, nu vă faceţi griji.

Francis zîmbi sincer.

– Eşti o femeiuşcă dată naibii. Sper că Georgio îţi oferea ce ţi se cuvine, scumpo.

Donna închise ochii fericită.

– Îmi oferea, domnule Pemberton. Am eu grijă să-mi ofere.

Îi strînse mîna şi, înclinînd încă o dată din cap, ieşi din biroul lui.

Se urcă în maşină şi hotărî să lase telefonul în continuare decuplat. Voia să se gîndească, şi numai Dumnezeu ştia cît de multe erau lucrurile la care trebuia să cugete.

Preocupată de probleme, ea se încadră în traficul străzii, fără să observe *Jaguar*-ul bleumarin din spate.

Acesta o urmări pînă la parcarea de maşini.

Davey era ca o pisică pe cărbuni încinşi. Îşi rodea unghia de la degetul mare, muşcînd din ea de parcă

n-ar fi mîncat de luni de zile.

Carol Jackson se răsti la el:

– Pentru Dumnezeu, vrei să te liniştești! S-a dus probabil la cumpărături.

Davey îşi fixă soţia cu privirea şi scutură grav din cap.

– Aici avem de-a face cu Lewis, nu cu afurisitul de Boy Wonder. Dacă urmăreşte să-i facă o mică surpriză, atunci Donna are toate şansele ca, punînd cheia în contact, să sară în aer!

Carol alungă gîndul, scuturînd din cap.

– Ascultă, Davey, gîndeşte-te puţin. Ultimul lucru pe care îl doreşte el este s-o omoare pe Donna. Dacă voia asta, pînă acum o omora de o sută de ori. Nu vrea decît să-l sperie pe bietul Georgio ca să-şi dea drumul la gură, aşa c-o s-o înspăimînte cu ceva şi apoi îi va spune lui Georgio că data viitoare o va lichida. Nu-ţi mai face griji.

Davey privi încordat pe fereastra biroului. Carol începu să-i maseze umerii, încercînd să-l relaxeze.

– Cred că este o sfîntă îndurerată, de cînd Georgio a fost băgat la pîrnaie. Nu pot să mă abţin, Davey, dar în unele privinţe este vulnerabilă, în altele este dură ca fierul. Sper doar ca gunoiul ăla grec s-o aprecieze. Zău, din tot sufletul sper acest lucru.

– O apreciază, Carol. Orice bărbat ar face-o. Imediat el îşi dădu seama că spusese un lucru greşit. Temperatura în birou scăzuse sub zero grade.

– Sper că tu mă apreciezi pe mine, Davey Jackson.

Davey o apucă de mînă.

– Te apreciez, rosti el stăruitor. Mai mult decît îţi dai tu seama.

Carol zîmbi nu prea încrezătoare, iar Davey răsuflă uşurat. Ultimul lucru de care avea nevoie acum erau pumnii lui Carol, căci de la Carol nu te puteai aştepta decît la aşa ceva. Ea nu ştia să se certe, ci doar să se bată.

– Uite-o! rosti Carol liniştindu-se.

Davey se ridică de pe scaun şi inspiră profund, de parcă i se luase o greutate de pe inimă.

În timp ce străbătu curtea din faţă, Donna studie atentă maşinile. Cinci *Mercedes*-uri, un *Sports,* două *BMW*-uri şi un *Rolls Royce Corniche* străluceau în lumina palidă a soarelui.

Intrînd sprintenă în birou, ea rosti:

– L-am făcut pe Pemberton să-şi extindă creditul! Apoi uitîndu-se întrebătoare la cele două persoane din faţa ei, continuă: Ceva nu e-n regulă?

Carol zîmbi.

– Da de unde. Ne-ai surprins ciorăvăindu-ne.

– Să ies şi să mai intru o dată? glumi Donna.

– Aş, rosti Carol rîzînd. Aşează-te acolo, iar eu o să mă duc să fac cîte o cafea.

Cînd femeia dispăru în bucătărie, Davey se aşeză pe marginea biroului şi începu s-o privească pe Donna care îşi scotea jacheta.

– Cum te-ai descurcat cu Pemberton?

Donna clătină din cap.

– Ce om! Ar trebui ţinut în cuşcă. L-am îmbrobodit cu de toate, după cum ar spune Carol. De fapt, a cedat foarte uşor. I-am spus că fraţii Murphy ne-au oferit bani.

– Şi el te-a crezut!

Donna zîmbi.

– Nici o clipă. Dar a intrat în joc. I-am spus că dacă nu termin casele, nu vede un penny. Aşa că metoda i s-a părut destul de eficientă.

– Altceva ce s-a mai întîmplat azi?

Donna se aşeză în spatele biroului.

– Ca de pildă?

Davey ridică din umeri.

– Nu ştiu, ceva neobişnuit?

– Nu. M-a sunat cineva aici? Am ţinut decuplat telefonul din maşină. Nu-mi place să vorbesc cînd conduc.

– Numai uriaşul Paddy. Eu mă duc pînă în atelier. În două secunde mă întorc.

Davey ieşi din birou, traversa curtea din faţă şi intra în garaj, formînd din mers numărul lui Paddy. Trebuia să-l anunţe că Donna era teafără la parcul de maşini.

Carol aduse cafelele şi aşeză o ceaşcă în faţa Donnei.

– Ce zi! Abia aştept să se termine.
Donna sorbi din ceaşcă fără să răspundă.

Lewis urmarea în sala de recreere *Cincisprezece la unu* şi ca de obicei era atîta linişte, că s-ar fi auzit pînă şi zgomotul unui ac care ar fi căzut. Acest concurs şi *Mastermind*-ul, erau singurele emisiuni pentru care el făcea concesii televizorului. Răspundea cu uşurinţă la întrebările de cultură generală, o plăcere lăuntrică învăluindu-l cu fiecare răspuns corect pe care îl dădea.

Lewis privi spre locul în care se afla Georgio şi zîmbi.

– Mare nenorocire i s-a întîmplat lui Frankie White, aşa-i? Să moară ciuruit, cu băieţelul în braţe. Ce ticălos barbar trebuie să fi fost. Ucigaşul, nu Frankie. Necazul lui Frankie a fost că s-a crezut un om puternic. Lewis scutură dezgustat din cap. Dar să omori tu un biet copilaş? Unde o să ajungă omenirea asta? Totuşi, bine că n-a fost şi nevastă-sa acolo, că poate cine ştie, pe ea ar fi spînzurat-o. Afară este o lume stricată, Georgio, foarte stricată. Apropo, ce-ţi mai face nevasta?

Georgio îşi muşcă buza şi-l privi pe Lewis asemenea şoarecelui pîndit de şarpe. Precaut şi cu respect silit.

– Ce se întîmplă, Georgio? Ţi-a mîncat pisica limba? Răspunde-i domnului Lewis.

Derek Marchant era unul dintre cei mai neînsemnaţi oameni ai lui Lewis şi dorea să avanseze în rang. Sîcîirea lui Brunos i se părea calea cea mai bună de ascensiune. Toată lumea ştia că Lewis voia să se răzbune pe grecotei.

Georgio îşi întoarse privirea spre Derek, iar bărbatul percepu instantaneu mînia acestuia. Un fior de teamă îi străbătu şira spinării.

Georgio se ridică.

– Ce-ai spus?

Marchant era în impas. Dacă ar fi bătut în retragere, Lewis l-ar fi descalificat. Lewis nu se înconjura decît de oameni care puteau să-şi poarte lor şi lui de grijă. Însă privirea pe care i-o aruncă lui Brunos îi spuse că făcuse o greşeală fatală. Se uită în jur şi observă că oamenii lui Lewis aşteptau semnalul acestuia ca să intervină.

Marchant ridică din umeri, încercînd să pară liniştit.

– Ai auzit foarte bine.

Georgio se apropie de locul în care stătea Marchant şi-l privi drept în faţă. Atmosfera se electrizase. Bărbaţii încetară să mai joace cărţi şi să mai discute, şi începură să fie atenţi la confruntarea dintre Georgio şi Marchant.

– Încerci să-mi spui că sînt surd? Ce dracu' vrei, Derek? Vrei să te încaieri cu mine, asta vrei? Haide atunci, scoală-te de-acolo şi vino să ne luăm la bătaie. Haide... nu mai sta, ridică-te! Glasul lui Georgio se transformă într-un răcnet.

Trăgîndu-l pe Marchant de pe scaun, îl lovi cu pumnul, trimiţîndu-l la podea. Îl ridică apoi de păr şi-i zdrobi faţa de braţul metalic al scaunului. După ce repetă mişcarea de vreo cinci ori, savurînd sîngele care ţîşnea şi descătuşîndu-şi energia acumulată, el îi dădu drumul bărbatului şi-l privi prăbuşindu-se la pămînt. Răsucindu-se, îşi roti privirea prin încăpere.

– Mai doreşte cineva? Hai, acu' cît am chef. Cine vrea să urmeze?

Nimeni nu vorbi. Lewis îl privi precaut. Georgio îşi ridică atunci piciorul şi începu să-l lovească pe Marchant în vintre. Epuizat de efort, îl fixă cîteva clipe pe bărbatul întins, după care se mai uită o dată în jurul lui.

– Să vă intre bine în cap, eu sînt un tip coleric. Îşi îndreptă apoi umerii şi în paşi de marş părăsi încăperea.

Lewis ridică mîna, oprindu-i pe doi dintre oamenii lui care dădură să se ia după el.

– Lăsaţi-l în pace. Asta am vrut. Exact asta. Brunos trebuie presat. Vreau să-l văd explodînd.

Dînd mai tare sonorul televizorului, Lewis se întoarse la *Cincisprezece la unu.* Nimeni nu-l observă pe Marchant ridicîndu-se singur în picioare şi părăsind sala, clătinîndu-se.

Dolly pregătea o prăjitură, ţigara legănîndu-i-se precar pe vîrful buzelor. Georgio obişnuia să glumească, spunînd că scrumul ţigărilor ei îi îmbogăţea reţetele.

Lăsînd jos castronaşul, ea îşi scutură ţigara în coşul

de gunoi. Tocmai se pregătea să ia din nou în mînă castronul, cînd auzi o maşină pe alee. Întorcîndu-se spre tînărul de lîngă ea, îl împinse nepoliticos pe uşa din spate.

Donna parcă în faţa casei. Punîndu-şi geanta pe umăr, coborî din maşină, apăsă butonul de închidere automată de pe inelul de chei şi aşteptă, în timp ce farurile clipiră. După ce auzi păcănitul discret al portierelor care se încuiară singure, deschise uşa din faţă şi, intrînd în casă, se îndreptă spre bucătărie.

Dolly o salută cu un zîmbet.

– Bună, scumpo, fac o prăjitură cu scorţişoară. Am un gulaş care nu aşteaptă decît să fie pus în cuptor la încălzit şi cafea pe aragaz. Ce-ar fi să te duci sus să faci un duş, pînă termin eu aici.

Donna îi dădu de înţeles că nu era interesată de propunerea ei.

– Am nevoie de un ceai tare. Vrei o ceaşcă?

Dolly aşeză pe masă castronul şi apropiindu-se de Donna, luă din mîna ei cele două ceşti de porţelan.

– Du-te sus şi fă un duş, repetă ea, am să-ţi pregătesc eu ceaiul.

Donna simţi că-şi iese din fire, însă îşi stăpîni pornirea. Luînd înapoi ceştile din mîna lui Dolly, rosti tăioasă:

– Nu, mulţumesc. Nu vreau să fac duş, Dolly, vreau să-mi fac o ceaşcă de ceai.

Observînd expresia îndurerată de pe chipul menajerei, Donna se îmbună şi zise cu blîndeţe:

– Nu vreau să fiu grosolană, însă mă tratezi ca pe un copil. „Du-te şi fă asta, du-te şi fă ailaltă". Sincer îţi spun, uneori este enervant.

Dolly îşi muşcă buza cîteva clipe.

– Iartă-mă, Donna. Nu încercam decît să ajut...

Donna o strînse pe femeie la piept, inspirînd mirosul de ţigară şi aroma de mîncare ce o însoţeau mereu pe Dolly.

– Ştiu asta! Dar zău, Dolly, şi Georgio era la fel. Nu mi-am dat seama pînă acum, dar toţi m-aţi tratat de parcă aş fi avut cincisprezece ani, nu patruzeci. Pînă şi

Davey şi Carol au vrut să-mi facă un ceai!

Dolly era uluită. Donna nu-i vorbise niciodată astfel. Nici măcar o singură dată în toţi ani de cînd era angajata ei. Simţind ameninţarea lacrimilor, femeia se răsuci brusc şi se întoarse la treburile ei.

Donna strînse atît de puternic din ochi, încît aceştia o dură.

– Iartă-mă, Dolly, nu meritai aşa ceva.

Menajera ridică din umeri şi rosti:

– Ba, meritam. Ai dreptate, te tratez ca pe un copil. Eşti ca sînge din sîngele meu şi carne din carnea mea, Donna. N-am vrut să fac ceva rău. Îmi place să am grijă de tine. Dumnezeu mie martor, aş lucra aici şi pe gratis. Te iubesc, fetiţo. Întotdeauna te-am iubit.

– Iar mie mai tot timpul îmi place să-mi poarte cineva de grijă. Astăzi sînt puţin întoarsă. Mă ierţi, Dolly?

– Sigur că te iert. Cu ceaiul ăla ce-ai de gînd, îl mai faci sau nu? Că mi s-a uscat gîtul precum cîrja unui boşorog!

– Vai, Dolly, ce scîrbos vorbeşti!

Dolly rîse amuzată.

– Tatăl meu obişnuia să spună că-şi simţea gura ca măruntaiele unui luptător turc. Asta, da scîrboşenie! Vocea ei devenise mai puternică, aşa cum era de obicei.

Pregătind ceaiul, Donna rîse, avînd senzaţia că ieşise victorioasă dintr-o mică bătălie. O iubea din tot sufletul pe Dolly, însă în ultima vreme simţea că toată lumea se purta cu ea de parcă ar fi făcută din porţelan fin. Pînă acum nu o deranjase, sau o deranjase?

Donna puse ceştile pe masă şi surîse.

– Hai, vino şi-ţi bea ceaiul.

Aprinzîndu-şi o altă ţigară, Dolly se aşeză şi scoţîndu-şi papucii începu să-şi mişte degetele de la picioare.

– Ai avut dreptate, Donna, cu ce-ai spus mai devreme. Ştiu că te tratez ca pe un copil, dar este efectul pe care îl provoci asupra oamenilor. Îi faci pe toţi să-şi dorească să-ţi poarte de grijă.

– Ei bine, să nu-mi mai porţi atîta de grijă, Dolly. De acum încolo, noi două sîntem egale în casa asta. Ai înţeles?

Dolly înclină aprobator din cap şi trase puternic din ţigară.

– În regulă.

Sorbi din ceai şi se strîmbă, deoarece nu era îndulcit. În timp ce adăugă trei linguriţe vîrfuite cu zahăr, zîmbi gîndindu-se la bărbaţii care stăteau ascunşi printre tufişurile din grădină.

Sîntem noi două egale, Donna, îşi zise ea în sine, însă de supravegheat trebuie să te supravegheze cineva. Bărbatul te-a lăsat într-o situaţie în care ai nevoie să ţi se poarte de grijă.

Cele două femei sporovăiră amical, în timp ce uriaşul Paddy Donovon şi oamenii lui ţineau casa sub urmărire, stînd pregătiţi să riposteze la eventualele lovituri ale amicilor lui Lewis.

CAPITOLUL 8

Georgio îl privea pe Lewis care juca şah cu unul dintre oamenii lui. Ricardo laBrett, cunoscut sub numele de Ricky, era un solid afro-caraibian, faimos în puşcărie pentru muşchii lui şi chiar pentru intelectul deosebit. Dacă cineva dorea să ştie ceva, Ricky era cel care se ducea. Era ciudat că Lewis, recunoscut ca rasist, cultiva amiciţia cu Ricky. Georgio presupunea că Lewis, imaginîndu-se un intelectual, spera ca prietenia cu Ricky să-i pecetluiască pretenţia. Ideea ca el să-i impresioneze pe majoritatea condamnaţilor pe viaţă, era peste puterile de înţelegere ale lui Georgio, însă Lewis niciodată nu făcuse un lucru logic, aşa că de ce ar fi început tocmai acum?

Sadie intră, legănîndu-se, în sala de recreere, iar Georgio îi făcu cu ochiul. După ce-l avertizase, lui i se păruse că Sadie îl evitase, deşi el fusese atent să nu arate că cineva îl prevenise. La televizor, buletinul de ştiri începuse cu un scurt reportaj prin care se anunţa că un preşedinte străin nu acordase respectul cuvenit Reginei.

Bărbaţii care urmăreau ştirile deveniră violenţi.

– Jigodia naibii de australian! L-aş învăţa eu minte s-o mai umilească pe Regină! Cine dracu' se crede! Scîrbele naibii de australieni.

– Nişte ocnaşi deportaţi, ăia sînt. Sora mea a emigrat acolo şi n-a ştiut cum să vină mai repede acasă. Păianjeni mai mari decît fleanca lui Thatcher mişunau peste tot!

Spiritele din sala de recreere se încinseseră. Nu le trebuia mult ca să se stîrnească. De regulă, agresarea sexuală a unui copil sau violul erau cazurile care îi înfierbîntau.

Unul dintre bărbaţi se ridică în picioare şi-şi agită pumnul spre fotografia lui Paul Keating de pe ecranul televizorului.

– Urîtu' naibii! Regina ar trebui să-i spună şi lui şi la împuţiţii ăia de australieni să se ducă dracului cu toţii! N-avem nevoie nicicum de ei. Nu sînt decît o adunătură de codoşi!

Sadie se amestecă în discuţie.

– Nu ştiu ce i-a apucat p-ăia de-acolo să se agite atît, că pe cap de locuitor au homosexuali mai mulţi chiar decît America.

– Da' ce legătură are treaba asta cu împuţiţii înjunghietori de rahat? Pe tine şi pe jigodia aia australiană ar fi trebuit să vă lepede de la naştere. Arnold Da Silva regretă clipa în care deschisese gura.

Glasul lui Lewis se auzi ca un sîsîit:

– Ce-ai zis, Arnold?

Întreaga încăpere amuţi. Pînă şi cei doi gardieni făcură doi paşi spre uşă.

Da Silva îşi linse buzele, nervos.

– N-am spus nimic, domnule Lewis, doar nişte tîmpenii.

Lewis zîmbi ameninţător.

– Dacă în loc să-ţi petreci timpul luînd-o la labă, ai sta şi te-ai gîndi puţin, ai avea altă imagine asupra vieţii adevărate. Toţi sîntem închişi aici prin bunăvoinţa Maiestăţii Sale. Ea deţine această puşcărie, ca să zic aşa; noi toţi am încălcat legile ei. În documentele din instanţă se spune: „Cutare şi cutare versus Coroana". Şi Regina,

m-aş grăbi eu să adaug, este cea care poartă coroana aia. Acuzarea Coroanei ne-a pus pe noi în spatele gratiilor. Dacă aş întîlni-o pe împuţita aia de Regină nu numai c-aş umili-o, da' i-aş da şi una în cap.

Devlin O'Grady, un terorist irlandez, care îşi aştepta transferul în Maze, începu să bată uşor din palme.

– Bine zis, domnule Lewis.

Lewis zîmbi şi-şi continuă jocul.

– Întocmai cum au spus şi avocaţii noştri înainte de pronunţarea sentinţei: „Am încheiat prezentarea faptelor!" zise Sadie.

Cuvintele lui Sadie îl amuzară pînă şi pe Lewis, iar atmosfera din sală se destinse din nou. Gardienii rîdeau împreună cu deţinuţii, iar pacea îşi reintră în drepturi.

Georgio părăsi încăperea şi se duse în celula lui. Se întinse pe pat, îşi puse mîinile sub cap şi-şi fixă privirea la scîndurile de lemn ale patului de deasupra lui. Trebuia să scape din acel loc. Lewis îl încolţea cu fiecare cuvînt, cu fiecare mişcare. Faptul că ştia că Donnei urma să i se facă un rău, îl ucidea, mai ales că nu putea să facă nimic. Nu putea decît să aştepte.

Iar aşteptarea era cumplită.

La ora cinci dimineaţa, tocmai cînd se crăpa de ziuă, Donna se trezi brusc. Rămase în pat, ascultînd. Întorcîndu-se pe partea cealaltă, somnul o învălui din nou, cufundînd-o iar în visul ei, alături de Georgio şi de copilul lor. Era un vis fantastic pe care îl trăia în fiecare noapte, de cincisprezece ani încoace.

În timp ce Donna stătea cuibărită în patul ei, uriaşul Paddy Donovon şi oamenii lui de încredere tîrau doi bărbaţi pe aleea din faţa casei. Ajunşi în stradă, ei îi înghesuiră într-o camionetă neagră *Transit,* parcată lîngă gazon, la vreo douăzeci şi cinci de metri depărtare de aleea Donnei.

Paddy îl uşură pe unul din captivi de o geantă maro de voiaj. Deschizînd-o, scoase dinăuntru un pacheţel care avea ataşat un ceas cu un minuscul afişaj de cristal lichid. Ambii bărbaţi purtau măşti de schi. Scoţîndu-li-le,

Paddy şi oamenii lui rămaseră consternaţi văzînd că prizonierii lor erau chinezi.

Cel care avusese geanta de voiaj începu să vorbească. Glasul lui nazal avea un puternic accent cockney.

– Ar trebui să ne eliberaţi, pînă nu se împute treaba. Habar n-aveţi pentru cine lucrăm şi, credeţi-mă, nici n-aţi vrea să aflaţi.

Cuvintele fuseseră rostite serios, fără emoţie. Cînd Paddy zdrobi nasul bărbatului cu un pumn, celălalt captiv păli. Cei din jur văzură că pînă şi pielea lui galbenă se albise.

– Aţi fost trimişi aici de Donald Lewis, mîrîi Paddy. Ei bine, pe mine Lewis nu mă sperie deloc, măi gălbejiţilor. De fapt, încă nu s-a născut omul care să mă sperie pe mine sau care să-mi dea măcar palpitaţii la inimă.

Paddy îl fixa pe bărbatul care sîngera intens.

– Dispozitivul ăsta era pentru maşină?

Bărbatul încuviinţă din cap, ţinîndu-şi mîna sub nasul din care îi curgea sînge.

– Destinat să omoare?

Celălalt bărbat negă.

– N-ar fi făcut decît o bubuitură puternică. Ar fi speriat-o, n-ar fi ucis-o. Poate s-ar fi ales şi cu cîteva zgîrieturi de la parbriz, atîta tot.

Paddy îşi încordă privirea consternat.

– Ai spus „speriat-o" şi „ucis-o"! Deci ştiai că asta era pentru o femeie, nu-i aşa? Ştiai că era pentru Donna Brunos!

Bărbaţii îşi plecară ochii în pămînt.

Paddy inspiră adînc.

– Dă-i drumul, Padraic, direcţia Manor Park, la o firmuliţă care ştiu c-o să le dea ăstora doi o lecţie de n-o s-o uite niciodată.

Cînd *Transit*-ul se depărtă de trotuar, chinezul mai tînăr începu să transpire. Toată lumea ştia că Manor Park era crematoriul şi cînd oameni ca Paddy Donovon te duceau acolo, rareori apucai să mai ieşi viu.

Mulţi indivizi dispăruseră astfel odată cu tranşa de drept.

În timp ce maşina se pierdu în traficul de pe şosea, Donna se răsuci în somn, murmurînd numele soţului ei.

Afară, în grădina Donnei, erau cinci bărbaţi; trei supravegheau partea din spate şi doi partea din faţă a casei. Ţineau legătura între ei prin intermediul unor mici staţii de radio emisie-recepţie. De astă dată surprinseseră elementul surpriză. De îndată ce Lewis avea să afle că „bombardierele" lui figurau pe lista dispăruţilor, următorul lot avea să sosească pregătit pentru ripostă.

Tîrziu, în acea dimineaţă, cînd Donna răsuci volanul părăsind aleea din faţa casei, John se urcă pe motocicletă şi o urmări de la mică distanţă. Ea era o persoană drăguţă care nu merita să plătească pentru soţul ei. Spre deosebire de alţii, John nu-l prea simpatiza pe Georgio Brunos. Cu toate că prin venele lui Georgio curgea şi ceva sînge irlandez, John tot nu-l plăcea. Georgio era un tip destul de agreabil, însă după părerea lui, mai tot timpul se ţinea departe de tagma din care făcea parte. Lewis era un bărbat de temut. Lăcomia lui Georgio o pusese pe soţia lui într-o postură periculoasă, iar John găsea acest lucru greu de justificat, ba chiar de neiertat.

Cînd Donna intră pe M25, îndreptîndu-se în direcţia Romford, el oftă. Avea să fie o zi lungă.

Georgio îşi lua micul dejun, forţîndu-şi dumicaţi să lunece pe gît. Tocmai îşi terminase ultima bucăţică de pîine, cînd Ricky îi spuse că era chemat de Lewis.

Cu paşi degajaţi, el îl urmă pe bărbatul de culoare, inima bătîndu-i nebuneşte în piept.

Lewis se scobea în dinţi cu o scobitoare argintie, gestul întorcîndu-i lui Georgio stomacul pe dos.

– Bună, Georgio, cum o mai ducem? Glasul lui Lewis era distant.

– Mulţumesc, bine. Tu? Georgio era uluit de cît de relaxată îi părea vocea.

Acest lucru îl uimi pînă şi pe Lewis, deoarece brusc rosti:

– Stai jos, vreau să discutăm.

Georgio se aşează vizavi de Lewis şi privi în jur. Spre deosebire de pereţii din alte celule, cei de aici nu erau împodobiţi cu blondine în diferite stadii de dezbrăcare. El nu avea mobilier *Chippendale* ca alţi homosexuali. Pereţii erau ornaţi cu afişe lucioase ce înfăţişau flori şi peisaje rustice. Pe măsuţa de lîngă pat se afla aşezată, într-o ramă argintie, poza mamei lui, o femeie scundă, cu pălărie roşie, cu părul strîns într-un mic coc şi buzele vopsite într-o nuanţă intensă de oranj, care privea urît spre aparat. Uitîndu-se la fotografie, Georgio dădu din umeri.

Pe pat se afla o cuvertură cu imprimeu negru şi auriu, iar pe masă un mic CD-player. În încăpere mai era un televizor şi o vază în care se afla un trandafir proaspăt.

– Frumos loc, nu-i aşa? Îţi plac draperiile mele? Am pus pe unul dintre băieţi să mi le tivească la atelier. Se potrivesc cu cuvertura, nu-i aşa? Glasul lui Lewis implora aprobarea, iar Georgio rămase încă o dată surprins de diversele faţete în care se manifesta caracterul lui.

– Arată frumos.

Lewis zîmbi mulţumit.

– De îndată ce vei termina cu recursul, vei putea să începi să te gîndeşti la decorarea celulei tale. Eu ştiu din surse sigure că nu vei pleca nicăieri. Cuvintele fuseseră rostite cu zîmbetul pe buze.

– Nu-mi spune, domnule Lewis, că acum ai putere şi asupra sistemului judiciar? Îmi este greu să cred că ai avea braţul atît de lung.

Lewis îl fixă cu răceală pe Georgio, insulta fiind reţinută pentru o viitoare răsplată.

– Ce-ţi mai face soţia, Georgio? Este bine? Îngîmfarea trădată de glasul lui Lewis îl nelinişti pe Georgio. Era convins că Lewis ştia ceva ce el nu ştia şi, făcînd eforturi, încercă să-şi stăpînească emoţia din voce:

– Spune-mi dumneata, domnule Lewis. Pari să ştii totul.

Lewis sorbi din proaspăta lui cafea Columbia şi oftă.

– Ar fi mare păcat să i se întîmple ceva, nu-i aşa?

Uite cîte lucruri se aud. Ai citit în ziarul de ieri despre tipa care a avut o bombă sub maşină? I-o pusese bărbată-su. N-a murit, dar a fost grav rănită. A explodat chiar sub scaunul ei. A sfîrtecat-o. Uite de ce sînt în stare oamenii!

Lewis clătină din cap, minunîndu-se de răutatea altora.

– Îţi face rău la stomac, nu-i aşa? Mi-ar părea rău să i se întîmple aşa ceva micuţei Donna. Locuieşti în Essex, nu-i aşa? Am auzit că ai un ogeac mişto, cu teren de tenis şi tot tacîmul. Te-a costat ceva parale, averea familiei. Păcat că n-aveţi copii. Mi-ar fi prins bine acu', dacă ai fi avut copii.

Lewis ştia că ideea unui copil în pericol îl făcea întotdeauna pe părinte să accepte modul lui de gîndire.

– Îl mai ţii minte pe Danny Simmonds? Georgio încuviinţă din cap, îngrozit de ceea ce avea să audă. Cumplit lucru i s-a întîmplat puştiului său, nu-i aşa? Avea numai şaisprezece ani şi pe cînd distribuia ziarele a fost lovit de un şofer care a fugit de la locul accidentului. Nu l-a mai găsit nimeni pe făptaş. Tragic. Băiatul mai bine ar fi murit. Acum e o „legumă" şi-şi duce zilele într-un spital. Am auzit că nevasta lui Danny s-a ţicnit. Biata vacă. Era singurul copil pe care îl aveau, parcă? Da' oare cum îl chema? Lewis stătu cîteva clipe, prefăcîndu-se cufundat în gînduri. Asta este, continuă el, Eric îl chema. Ce nume tîmpit, nu? Eric!

Georgio închise ochii cîteva secunde, apoi se ridică.

– Uite ce este, Lewis, are vreun rost conversaţia asta? Eu unul nu-l văd şi a început să mă plictisească de groază.

Lewis îl fixă c-o privire încruntată.

– Stai jos şi tacă-ţi fleanca. Cînd o să vreau să pleci, o să-ţi spun, în regulă? Pînă atunci pune-ţi lacăt la gură şi ascultă ce-ţi spun.

Georgio se aşează cu greutate.

– Hai să terminăm mai repede, domnule Lewis, că n-am timp de joacă.

Lewis zîmbi.

– Ai optsprezece ani ca să mă asculţi, băieţaş, şi

dacă îţi spun să mă asculţi, aşa o să faci.

Apoi strigă peste umăr:

– Harry, adu nişte cafea proaspătă şi serveşte-l cu o ceaşcă şi pe domnul Brunos.

Harry băgă capul pe uşă.

– Imediat, domnule Lewis.

– Aşa, hai să bem cîte o cafeluţă şi să ne continuăm discuţia. Te-ai mai gîndit unde s-ar putea afla banii?

Georgio făcu o grimasă.

– Ţi-am mai spus. Ştiu unde sînt şi ţi-i voi aduce de îndată ce voi ieşi de-aici.

Lewis încuviinţă din cap, de parcă asta ar fi vrut să audă. Observă expresia lui Georgio şi zîmbi în sinea lui. Încordarea începea să-şi spună cuvîntul.

– Ieri vorbeam despre tine cu unul dintre amicii mei foarte buni, care a venit să mă viziteze. Mi-a povestit cum soţia ta conduce firma de maşini împreună cu escrocul ăla de Jackson şi cu nevasta lui platinată. Cum conduce şantierele cu Paddy Donovon. Ştii, niciodată nu mi-a plăcut de Paddy, e prea plin de sine. Am auzit că şantierul din Ilfrod merge bine. Nevastă-ta se descurcă fantastic. Şi mintoasă şi frumoasă, eh? Combinaţia perfectă. Pun pariu că există bărbaţi acolo cărora le-ar plăcea să-i dea tîrcoale. Fratele tău, Stephen, ce mai face? Tot de jocuri erotice se ocupă? Am auzit că este Regele Telefoanelor din Soho. Bună escrocherie. Am auzit că poliţia nu vă poate atinge. Nu există legislaţie pentru aşa ceva. Făcu o pauză şi continuă: Încă!

Georgio stătea şi urmărea mişcările gurii lui Lewis.

– Mama mea a văzut-o zilele trecute pe maică-ta, pe Maeve. Se ştiu demult, de cînd noi eram mici. Spunea că restaurantul merge bine. Ar fi păcat să se întîmple ceva acolo, nu-i aşa? Bătrînul tău s-a purtat frumos pentru un grecotei. I-a dat lu' frate-miu, Frankie, de lucru cînd a ieşit de la Scrubs. Aşa că să nu-ţi faci griji, localul alor tăi e ferit, deocamdată. Eu îi ţin minte pe cei care mi-au făcut bine. De dorit ar fi ca tu să nu uiţi acest lucru.

Harry intră cu o cafetieră, cu zahăr şi frişcă proas-

pătă. Două ceşti de porţelan fin erau aşezate elegant pe tavă, fiecare avînd cîte o linguriţă argintie pe farfurioară.

– Cafeaua dumneavoastră, domnule Lewis.

– Mulţumesc, Harry, acum poţi să te cărăbăneşti.

Harry ieşi grăbit din celulă.

– Nu eşti prea vorbăreţ, Georgio. Ce s-a întîmplat, ţi-a mîncat pisica limba?

Georgio ridică din umeri.

– N-am nimic de zis. Se pare că te descurci bine singur.

Lewis ridică încet cafetiera, Georgio urmărindu-i pe figură lupta internă ce se ducea între pornirea de a-i arunca în faţă cafeaua şi cea de a o pune în ceşti. Ceştile biruiră.

– Devii obraznic, Georgio. Mie nu-mi plac oamenii obraznici. Circulă pe-aici un zvon cum că i-ai fi căzut cu tronc lui Ricky Colosul. Atunci să te văd! Acum cîţiva ani, el împreună cu gaşca lui, l-au aşteptat pe-un tip la duşuri. L-au făcut poştă. A stat ăla la infirmerie vreo lună. Ăştia sînt toţi experţi. Da' Ricky îi întrece pe toţi. Are o „dotare" a-ntîia, cel puţin aşa am auzit. Ricky îi place p-ăia bruneţi şi frumoşi. Lu' domnu' Hendry, gardianul îi place să privească. Pun pariu, că n-ai ştiut asta. Domnu' Hendry plăteşte bani grei violatorilor de copii, de pe rechizitoriul lor. Acolo este totul scris negru pe alb, declaraţiile martorilor, exact ce li s-a întîmplat. Cam scîrbos, după părerea mea, da' fiecare se excită în felul lui, nu? Ciudat om, domnu' Hendry ăsta. Amic bun cu mine. Nu-ţi bei cafeaua, Georgio? Sper că mica noastră discuţie nu te-a scîrbit?

Georgio puse două linguriţe de zahăr în cafea şi apoi adăugă frişca.

– Nu, pur şi simplu te ascultam. Nu prea mai am ce să spun, nu-i aşa?

Lewis pufni în rîs, sincer amuzat.

– E ciudat, Georgio, dar te admir. Ascultă-mă. Orice se va întîmpla, să ştii că nu am nimic personal cu tine. Totul ţine numai de afaceri.

Georgio îşi sorbi cafeaua călduţă. Atitudinea priete-

noasă a lui Lewis era mai intimidantă decît încercările lui de a-l speria.

Pînă acum, el îi ameninţase soţia, fratele, părinţii şi afacerile, ba chiar şi propria-i existenţă. Presiunea începuse să-l încolţească, iar Lewis ştia acest lucru. De altfel, partea cea mai proastă a situaţiei era tocmai faptul că Lewis ştia.

Glasul lui Lewis îi tulbură gîndurile:

– Vrei un *Garibaldi* la cafea?

Georgio refuză disperat din cap.

Trebuia să iasă de acolo, ajunsese la limita răbdării.

Trecuseră două zile de cînd Paddy îi alungase de pe proprietatea Donnei pe cei doi chinezi. Plantase strategic oameni pe şantiere, la parcarea de maşini şi prin locurile în care Lewis ar fi putut să-şi regleze conturile cu Georgio. Totul se desfăşura în cea mai mare discreţie; Stephen Brunos îi plătea pe toţi dublu.

Tinerii fraţi, Colin şi Charlie Webster, supravegheau parcul de maşini. Erau înarmaţi cu bîte de baseball şi pistoale. Cei doi şedeau într-un *Rolls Royce Corniche,* bucuroşi să-şi îndeplinească misiunea, dar şi mai bucuroşi că şi-o îndeplineau într-o maşină de lux. Aveau douăzeci şi, respectiv douăzeci şi unu de ani. Colin, mai mic decît Charlie, povestea despre prietena lui, Lila, o frumoasă mulatră din Notting Hill.

– Îţi spun eu, Charlie, gagica e fenomenală. Săptămîna asta o s-o aduc acasă s-o cunoască mama.

Charlie pufni în rîs.

– Dragoste la prima sperietură?

Colin zîmbi.

– Poţi să spui şi aşa. Luă din scrumieră o ţigară de marijuana, pe jumătate fumată, şi o aprinse cu o brichetă verde, fosforescentă. Trăgînd puternic din ea, ţinu o clipă fumul în plămîni şi apoi îl elimină lent. Bun haşiş, de unde l-ai luat? întrebă el.

Charlie luă ţigara oferită, trase de cîteva ori din ea, luminîndu-şi faţa cu scrumul aprins, şi apoi expiră fumul.

– Pe Railton Road, este un rastafarian care vinde marijuana cultivată pe lîngă casă. Brixton, patria marijuanei.

Cei doi băieţi pufniră în rîs, de parcă replica i-ar fi amuzat. Terminară ţigara şi Colin se apucă să facă alta, degetele răsucind, abile, foiţa. În clipa în care începu să-i lingă marginea ca s-o lipească, atenţia le fu atrasă de nişte faruri din faţă. Vehiculul se opri în faţa curţii şi băieţii încremeniră.

Maşina era un *Range-Rover,* iar de grilajul din faţă avea prinse două bucăţi grele de metal ieşite în afară.

Rance-Rover-ul se urcă pe trotuar şi zdrobi un *Mercedes* de clasa G, pe care îl trimise în *BMW*-ul vecin, sfărîmîndu-l. Cele două maşini începură apoi să fie împinse, metalul hîrşîit de metal provocînd un zgomot strident, asurzitor. *Mercedes*-ul răsturnat acum pe-o parte, arăta în lumina palidă a lunii ca o relicvă preistorică.

Colin şi Charlie, revenindu-şi în fire, săriră din *Rolls Royce-ul Corniche.* Neobişnuiţi să poarte arme, în nebunia momentului ei îşi uitară pistoalele înăuntru. Neputincioşi, cei doi priveau cum *Range-Rover*-ul distruse maşinile din faţa lor. În cinci minute, parcul de maşini deveni o groapă de gunoi, iar *Range-Rover*-ul, care mai devreme năvălise în forţă, îşi reluă liniştit drumul pe stradă, ocupanţii locurilor dinăuntru salutîndu-i pe băieţi cu două degete ridicate, atunci cînd trecură pe lîngă ei.

După încă alte cinci minute sosi şi poliţia, alertată de o femeie care locuia într-unul dintre apartamentele de peste drum şi care auzise alarmele a opt maşini declanşîndu-se simultan. Colin şi Charlie plecaseră de mult.

Paddy primi vestea după cincisprezece minute de la producerea dezastrului şi se înfurie cumplit.

Stephen Brunos răspunse la telefon şi ascultă, uluit, ceea ce-i spuse Paddy. Se îmbrăcă în cea mai mare grabă şi-şi părăsi apartamentul din Tobacco Dock, luîndu-şi cheile de la maşină şi portmoneul. Abia cînd o apucă spre Essex, îşi dădu seama că nu avea şosete.

Ajunse la Donna la trei treizeci şi cinci dimineaţa. Davey şi Carol Jackson erau deja acolo, ca de altfel şi

poliția. Donna ședea șocată în bucătărie, Dolly făcea un ceai, iar Carol Jackson îi ocăra pe polițiști, pe delicvenți, pe toți care îi veneau în minte.

Detectivul-inspector, Richie Richardson, se săturase deja de ea.

– Doamnă Brunos, aveți idee cine să fi vrut să facă un asemenea lucru parcării dumneavoastră?

Donna scutură din cap a milioana oară.

– Absolut nici una. Sînt doar bucuroasă că mașinile au fost asigurate.

Se uită la Davey cînd rosti cuvintele, iar el avu bunulsimț să-și plece ochii. Parcul de mașini, ca de altfel și șantierele, fuseseră asigurate sub valoare. Această problemă fusese printre primele pe care Donna o clarificase. De fapt, nu era o practică neobișnuită ca agenții care comercializau mașini să și le asigure la valori mai mici, deoarece unele erau de contrabandă, lovite sau grav accidentate. Nici o persoană în deplinătatea facultăților mentale nu ar fi asigurat asemenea mașini; acest lucru rămînea la latitudinea cumpărătorului. Donna, necunoscînd situația sub toate aspectele, mărise valoarea asigurării.

Dolly mai făcuse un ceai și toată lumea ședea, abătută, în jurul mesei.

Detectivul-inspector i se adresă lui Davey:

– Ați avut în ultima vreme vreun incident neplăcut cu vreun client? Poate cineva care a cumpărat vreo „bestie", știți... acele mașini cu motoare puternice. Se întîmplă tot timpul.

Davey se îndreptă și rosti tăios:

– Noi nu vindem „bestii", ci mașini de prestigiu! Ați văzut și dumneavoastră. *Mercedes*-uri, *BMW*-uri, *Roller*-uri. Nu ne încurcăm cu gunoaiele *Dagenham,* cu ciudatele *Sierra* sau cu afurisitele *Metro!* Am avut mașini elegante!

Richie Richardson își legănă mîna ca să-l calmeze.

– Care este situația mașinilor primite la schimb? Presupun că vindeți și așa ceva.

– Le trimitem direct la licitație, în Chelmsford. Tot ce este sub *Jaguar* clasa D nu ne face trebuință. După cum v-am spus, le expediem la Chelmsford.

– Bine, bine, nu vă pierdeţi cu firea. Trebuie să pun aceste întrebări. Vreo figură suspectă în ultima vreme pe la firmă?

Carol Jackson trase din ţigară şi zise:

– Toţi sînt ciudaţi. Vin tot felul de indivizi, de la visători care vor să se aşeze în maşină, să miroasă tapiseria de piele şi să se închipuie agăţînd o gagică mişto, la babalîci sprinteni care îşi permit maşinile, dar care preferă să-şi păstreze *Granad*-ele. Doar nu vă închipuiţi că putem ţine evidenţa celor ce se uită, mai ales că majoritatea timpului ni-l pierdem cu de-alte d-ăştia care doar se uită!

Detectivul îşi termină ceaiul.

– Atunci, am plecat. Dacă vă amintiţi ceva, sunaţi-mă, da?

Cînd ajunse în dreptul uşii, se răsuci.

– Să nu uit. Doamna Brunos, are cineva să-i plătească vreo poliţă mai veche soţului? Am auzit că el ispăşeşte o condamnare mai lungă.

Donna îşi ridică privirea îngrozită.

– Nu ştiu despre aşa ceva. Toată lumea îl simpatiza pe Georgio. Dar cred că pot să-l întreb cînd o să-l vizitez.

Detectivul-inspector îi zîmbi cu bunătate.

– Aşa să faceţi. Bărbatul înclină încă o dată din cap şi părăsi încăperea, urmat de ajutorul lui, detectivul Lines.

Richie Richardson simţi o părere de rău pentru Donna. Situaţia fusese un adevărat şoc pentru ea. Trecînd prin holul mare de la intrare, el remarcă pendula veche.

Hoţia se părea că era bine plătită, chiar al naibii de bine. El avea o ipotecă de şaptezeci de miare, iar casa valora mai puţin decît plătise pe ea; avea o soţie şi trei copii şi se considera norocos dacă o dată la doi ani petrecea o săptămînă la Bournmouth.

Deschise uşa, izbind-o puternic de perete, şi ieşi afară.

Stephen îi conduse pe Davey şi Carol, şi o trimise la culcare pe Dolly. Întors în bucătărie, îi atinse Donnei mîna.

– Par să fi fost nişte vandali, dragă. Să nu te laşi copleşită.

Donna îşi trase zgomotos nasul.

– Dar de ce? De ce să facă vandalii aşa ceva? Ştiu că acum cîţiva ani ni s-a aruncat vopsea pe maşini, asta este ideea de vandalism a puştilor. Dar asta pare... Oh, nu ştiu, mai sinistru.

Stephen afişă un zîmbet de care ar fi jurat că nu era capabil.

– În ziua de astăzi, copiii sînt mult mai agresivi, îi spuse el. Din declaraţia acelei femei se pare că au fost nişte atacatori care îşi folosesc automobilul pe post de berbec. Acum, ticăloşiile au atins perfecţiunea, nu trebuie decît să citeşti ziarele.

Donna îl ascultă tăcută. În clipa în care liniştea căpătase accente apăsătoare, ea vorbi:

– Atacatorii ăştia de-şi folosesc maşina pe post de berbec, după cîte am înţeles eu, umblă după aparatură electronică sau articole de îmbrăcăminte, tenişi *Reebok* şi alte chestii de genul ăsta. Pentru ce să distrugă o parcare de maşini? Nu există nici un fel de logică. Dacă dispui de un vehicul cu care să poţi sparge vitrina de la *Dixon,* de ce să intri cu el în capota unei maşini. Aici este o chestie care nu se vede cu ochiul liber.

– De ce crezi aşa ceva, Donna?

Ea îşi şterse nasul cu un şerveţel. Pînă şi acest gest era executat cu graţie.

– Cred că există o groază de lucruri care nu mi le-aţi spus. Nici tu, nici Davey, nici nimeni.

Stephen rîse din tot sufletul.

– Nu te prosti, Donna.

– Ai vorbit exact ca Georgio. Şi el la fel mi-ar fi spus. Exact aceleaşi cuvinte. Ascultă, Stephen, de cînd este închis, mi-am dat seama că noi cheltuim mai mult decît cîştigăm, că totul era asigurat sub valoare: maşinile, şantierele, chiar şi casa. Dacă într-o noapte locul ăsta ar fi fost mistuit de flăcări, aş fi zis mulţumesc dacă din banii căpătaţi din asigurare mi-aş fi putut cumpăra un apartament de trei camere semidecomandate. Pămîntul ar fi valorat mai mult. În conturile comerciale nu există

un ban, a trebuit să mă duc să mă rog de rahatul ăla de Pemberton să-mi suplimenteze creditul pentru a finaliza construcţiile, dar totuşi eu şi Georgio ne petrecem vacanţele pe mapamond. Maşinile noastre, după cum am descoperit, erau închiriate. Pe-a lui Georgio am restituit-o, dar pe-a mea am achitat-o, graţie unor bijuterii pe care le aveam. Aşa că te rog, Stephen, nu-mi spune mie că mă prostesc. Îl iubesc pe Georgio din tot sufletul şi am să-l vizitez mîine ca să lămuresc chestiunea asta odată pentru totdeauna.

Se ridică nesigură şi se îndreptă spre uşa bucătăriei.

– Eşti binevenit să rămîi într-una dintre cele patru camere de oaspeţi. Ne vedem cînd se face ziuă.

Donna ieşi, iar Stephen ascultă paşii ei depărtîndu-se pe scara ce urca spre dormitor.

Din tot ce spusese ea, cel mai şocant cuvînt fusese „rahat". În douăzeci de ani el nu o auzise pe Donna murmurînd vreo obscenitate. Era supărată, asta era clar, dar şi mai clar era că ei o subapreciaseră, Georgio poate mai mult decît toţi ceilalţi.

Îşi aprinse o ţigară şi rămase în bucătărie. Poate că era mai bine ca ea să afle adevărul acum, înainte ca totul să se complice şi mai mult. Dar cum avea să reacţioneze Donna, aflînd că un om de teapa lui Lewis era pe urmele ei?

Spera din tot sufletul ca fratele lui să aibă nişte răspunsuri pentru ea.

Donna se urcă în pat, năucită. Parcarea de maşini fusese distrusă de vandali... Nu credea aşa ceva.

Cine distrusese maşinile, avusese un motiv întemeiat, un motiv legat de Georgio. Nu era foarte sigură de acest lucru, căci nu avea nici o dovadă; totul se baza pe instinctul ei.

În ultimele luni aflase foarte multe şi acum se vedea nevoită să-l confrunte pe Georgio cu informaţiile ei. În privinţa unui singur lucru era de neclintit. A doua zi avea să afle exact ce se întîmplă. Georgio îi datora această explicaţie.

Ba mai mult, era datoare faţă de ea să afle.

CAPITOLUL 9

Atmosfera din puşcăre devenise pentru Georgio greu de îndurat. Uneori, se întreba dacă lipsit de prezenţa lui Lewis n-ar fi suportat totul mai uşor. Pe majoritatea deţinuţilor îi lega o camaraderie mojică. Dacă vreunul primea de la nevastă o scrisoare de adio, se găsea întotdeauna cineva care să-i dea sfaturi.

Majoritatea deţinuţilor îşi petrecea timpul în sala de gimnastică. Ridicarea greutăţilor era un fel de evadare, o cale de degajare a excesului de energie şi a dorinţei sexuale. O cale de menţinere în formă, de a-ţi acorda puţin respect pentru sine. Ridicarea greutăţilor era de asemenea un mecanism de apărare. Cu cît erai mai solid, cu atît aveai şanse mai puţine de confruntare. Într-un mediu în care bătaia putea să izbucnească de la un chiştoc de ţigară, era de la sine înţeles că măcar trebuia să arăţi ca şi cînd ai fi fost capabil să te păzeşti singur.

Stînd întins pe banchetă şi împingînd greutăţile deasupra capului, Georgio se gîndea la Donna, aşa cum de altfel făcea tot mai des în ultima vreme. Donna era colacul lui de salvare, singurul lui prieten adevărat.

Cîţiva dintre bărbaţii de acolo aveau ca soţii genul de femei cuviincioase, pe care le iubeau şi le respectau, dar aceştia erau puţini la număr. Majoritatea condamnaţilor pe viaţă, pînă la vîrsta de treizeci şi cinci de ani, aveau adunate trei căsnicii. După fiecare pedeapsă ispăşită se căsătoreau cu cîte o tînără, proaspătă la faţă dar versată, căreia îi surîdea să fie măritată cu un bandit faimos. Atît fata, cît şi bărbatul ştiau că mariajul lor era sortit eşecului fie din cauza că el ar fi plecat, fie din cauză că ea ar fi plecat, fie din cauză că poliţia s-ar fi amestecat în relaţia lor fericită. Cunoscînd toate acestea, Georgio îi mulţumea lui Dumnezeu pentru Donna, deşi recunoştea că el nu fusese soţul pe care ea îl crezuse. Dar tot răul era spre bine.

Faptele pe care Donna nu le cunoştea, nu aveau cum să-i pricinuiască suferinţă.

Donna trecu de uşile automate şi se opri în faţa unei gardiene. Îşi întinse mîinile şi femeia o pipăi în zona sutienului, de-a lungul corpului şi pe dinăuntrul cordonului de la fustă. Cînd geanta de voiaj începu să-i fie răscolită, Donna se încordă. În final primi o fişă numerotată şi după ce-şi luă poşeta, gardiana închise geanta într-un dulap. De îndată ce al doilea rînd de uşi se deschise, Donna păşi în sala vorbitorului.

Se aşeză pe scaun, îşi puse geanta pe masă şi îi zîmbi unei femei în vîrstă, care aştepta la masa vecină. Femeia îşi coborî ochii la andrelele ei, iar Donna oftă.

Zumzetul conversaţiilor devenise destul de tare. Cînd uşile din spatele încăperii se deschiseră, Donna respiră uşurată văzîndu-l pe Georgio venind. Era îmbrăcat într-un pantalon negru de trening şi un tricou *Lacoste.* Arăta bine şi sănătos, doar ridurile de pe faţă trădîndu-i încordarea sub care trăia. Se ridică, iar el o sărută apăsat.

– Bună, iubito. Ce bucuros sînt că te văd! Îi luă geanta de pe masă şi scoase dinăuntru o bancnotă de cinci lire. Ce vrei? Cafea?

Donna încuviinţă şi-l urmări cumpărînd două cafele, cinci batoane de *Mars* şi unul de *KitKat,* ştiind că era pentru ea.

Cînd reveni şi-l văzu dîndu-i restul, ca un băieţel, Donna simţi o durere puternică în inimă.

– Ce s-a mai întîmplat, Donna? Cum merg treburile?

Ea inspiră adînc şi rosti calmă, mult mai calmă decît se simţea:

– Cineva a devastat parcarea azi-noapte. Toate maşinile din faţă au fost distruse.

Donna observă îndoiala de pe chipul soţului ei şi cu efort continuă:

– Poliţia crede că este vorba de nişte vandali care n-au avut altceva mai bun de făcut cu *Range Rover*-ul în care se aflau. Eu însă nu cred aşa ceva.

Georgio sorbi din cafea, oferindu-şi astfel răgazul de

a înţelege ce anume voia să spună soţia lui.

– Sper ca astăzi să-mi poţi da nişte răspunsuri, Georgio, pentru că după ceea ce s-a întîmplat aseară, am senzaţia că-mi datorezi o explicaţie.

El îşi trecu agitat mîna peste faţă.

– Uite ce este, iubito, ar fi mai bine să-mi spui ce s-a întîmplat, de la început.

De astă dată fu rîndul Donnei să soarbă din cafea.

– Noaptea trecută, parcarea a fost distrusă sau mai precis maşinile au fost distruse, zise ea. Cînd ai fost condamnat am început să mă ocup de afacerile tale. Atît maşinile, cît şi şantierele erau asigurate sub valoare. Donna ezită, văzînd chipul lui Georgio încordîndu-se. Ea îşi drese glasul şi se încurajă, zicîndu-şi în gînd că cel căruia îi vorbea era soţul ei, nu un străin. Banii pe care i-am avut în contul comun, continuă ea, i-am folosit ca să aduc la zi valoarea asigurării. I-am mai folosit ca să plătesc furnizorii, căci altfel nu mi-ar mai fi suplimentat creditul. De asemenea, ştiu că la parcare, tu şi Davey aveţi două rînduri de evidenţe contabile. Una pentru voi bănuiesc şi una pentru fisc. Davey nu ştie că am descoperit acest lucru, aşa că te rog să nu dai vina pe el. A trebuit să închid cîteva şantiere. Construcţiile din Essex nu aveau turnate decît fundaţiile, aşa că vor fi terminate cînd vom avea bani. Îmi pun speranţele ca să ieşim din încurcătura asta pe şantierul din Ilford. Intenţia este să obţinem de aici puţin peste o sută de mii de lire. Dar lucrul acesta îl ştii deja, nu-i aşa?

Donna sorbi din nou din cafea privind chipul împietrit al soţului ei.

– *XJS*-ul tău l-am returnat. Nu-l mai puteam păstra şi vreau să-ţi spun că am închis contul din care plăteai taxa de închiriere. Am explicat situaţia ta la bancă, am plătit suma cu care nu era acoperit contul şi după ce am vorbit la agenţia de închirieri, totul s-a rezolvat. Maşina mea am plătit-o amanetîndu-mi o parte din bijuteri, inclusiv *Rolex*-ul de aur.

Georgio rîse răutăcios.

– Bine, bine, deci ai aflat despre afacerile mele. În recesiunea pe care o trăim, Donna, nu sînt nici mai

bune, nici mai rele decît ale altora. Aşa că te rog să nu-ţi formezi păreri pripite.

De asta dată fu rîndul Donnei să-şi piardă cumpătul.

– Păreri pripite! În patru luni îţi faci mai mult decît păreri pripite. Treptat, am descoperit toate acestea. Sînt soţia ta, Georgio, nu o fetişcană aiurită care nu este în stare să priceapă nici cel mai elementar lucru. Ţi-am preluat afacerile şi te-am scos din rahat, lucrînd în ceaţă! Toţi îmi spuneau: „Trebui să te ocupi de problemele lui, este soţul tău". Ei bine, asta este exact ceea ce am făcut, în caz că nu ai observat. Şi sincer ţi-o spun, ar fi fost mai uşor dacă aş fi ştiut din capul locului situaţia. De exemplu, eu sînt proprietara exclusivă a casei şi n-am ştiut niciodată acest lucru. De asemenea sînt proprietatea exclusivă a şantierelor, tu nu eşti decît director. Tot eu deţin şi firma de maşini, iar tu din nou eşti director. Ce naiba se întîmplă, Georgio? Am fost sculată din pat în toiul nopţii de doi poliţişti ca să mi se spună că nişte vandali, dintr-un moft, au distruş maşinile! Chiar atît de tîmpită par? Şi vreau să te mai întreb, cine naiba l-a sunat pe fratele tău, Stephen? A venit cunoscînd toată situaţia şi abia acum, cînd eram pe feribot, mi-am dat seama că nimeni de la poliţie nu putea să ia legătura cu el. L-am întrebat pe Davey dacă a contactat pe cineva şi el mi-a spus că nu. Aşa că vreau să ştiu despre ce este vorba, ce altceva nu ştiu?

Georgio era uluit. Donna observă diferitele expresii care se perindară pe chipul lui şi simţi impulsul de a-l strînge în braţe şi de a-l iubi pînă ce totul avea să fie dat uitării. Însă nu procedă astfel, ci se fixă mai bine în scaun, conştientă că discuţia lor avea fie să continue, fie să se întrerupă.

Georgio îşi plecă ochii şi începu să vorbească:

– Uite ce este, iubito, eu n-am vrut ca tu să ştii despre problemele mele din afaceri. Ultimii ani au fost o corvoadă. Moda caselor a pierit peste noapte, iar preţul lor a scăzut brusc. Nu trebuie să-ţi mai explic, nu-i aşa? Am investit mult în terenuri şi în proprietăţi, iar cînd mi-am dat seama că m-am întins peste măsură, am pus totul pe numele tău, în eventualitatea că averea mi-ar fi

fost confiscată. Mulţi tipi au făcut aşa. Dacă eu falimentam, de bunurile tale nu se puteau atinge. Tu n-ai fost proprietara şantierelor şi a parcării, pînă ce n-a fost stabilită data procesului. Atunci am sperat ca Stephen să se ocupe de afaceri şi să le aducă din nou în vîrf. Cînd le-ai preluat tu, m-am temut că aşa se va întîmpla, dar erai atît de fericită de ceea ce făceai, iubito, atît de satisfăcută că mă ajutai, că ne ajutai, că n-am putut să-ţi refuz această plăcere. Trebuie să recunosc însă că te-ai descurcat excelent. Cred că pînă acum nu mi-am dat seama ce minţişoară se ascunde în căpşorul tău. Îmi pare rău că a trebuit să descoperi astfel cum stau lucrurile, dar odată şi odată tot aveau să iasă la iveală.

Glasul lui Georgio se stinse, întreaga lui alură trădînd tristeţe.

– Asta tot nu explică ceea ce s-a întîmplat la parcare. Eu găsesc că situaţia este mai sinistră, decît vrea lumea să mă facă să cred. Dacă n-aş fi aranjat problema asigurării, am fi fost în mare nenorocire. După cum este situaţia la ora actuală, slavă Cerului, vom primi ceva bani. Spune-mi, tu şi Davey aţi aranjat să se întîmple aşa ceva? Aţi aranjat ca parcul de maşini să fie distrus? Vreau să ştiu adevărul şi jur în faţa lui Dumnezeu că, dacă tu ai făcut-o, n-o să te denunţ.

Georgio fu cît pe ce să izbucnească în rîs; dar brusc se relaxă. Ea credea că el devastase parcarea! Şi era dispusă să-l acopere, dacă el era autorul. Era de rîs. După toate cîte le aflase şi le intuise, nu avea de gînd să-l denunţe. Îi spunea că nimic nu conta şi că ea avea să rezolve totul. Ea nu voia decît *adevărul*. Salvase toată avuţia lor, reasigurînd parcul de maşini şi şantierele. Întotdeauna se temuse că ceva avea să se întîmple, că un om avea să provoace vreun accident pe şantier şi că asigurarea lui abia avea să acopere costurile. Acum soţia lui, Donna, îi preluase afacerile şi în patru luni îndreptase situaţia. Însă înainte de condamnare, el avusese alt peşte la fript, unul mai mare, dar despre acesta ştia că nu putea să-i spună niciodată. El încetase să-şi mai facă griji din pricina maşinilor, a şantierelor, a tot ceea ce era legal, deoarece celelalte afaceri îi oferiseră raiul pe

pămînt. Pompase bani grei în ele, motiv pentru care şi dorea banii lui Lewis. Îşi jupuise pînă la os propriile posesiuni. Însă intervenise Stephen şi-l ajutase, bunul Stephen, aşa că Donna nu avea cum să afle despre asta.

Georgio îşi trecu degetele prin părul negru şi după ce inspiră profund zise:

– Iartă-mă, Donna. Făcu o pauză de cîteva secunde. Ce vrei să-ţi spun? Că îmi pare rău? Îmi pare, crede-mă, îmi pare nespus de rău. Toată viaţa mi-am petrecut-o clădind aceste afaceri, ştii doar. Însă am făcut cîteva greşeli.

Ea îşi trecu limba peste buze umezindu-şi-le.

– Ce fel de greşeli, Georgio? Ştiu că ţi-ai deposedat afacerile de bani, atîta lucru m-a dus mintea. Ce vreau să ştiu este unde s-au dus banii!

Georgio avu bunul-simţ să se arate ruşinat, iar Donna se simţi atrasă de el, în timp ce ochii lui negri căutau în privirea ei o scînteie de înţelegere.

– Cred că ar trebui să încep cu începutul. Îţi mai aminteşti că acum cîţiva ani mă întîlneam foarte des cu Joseph Bronski?

– Nu pot să spun că-mi amintesc.

Georgio era agitat.

– Îţi aminteşti cînd am fost plecat în Thailanda? Un an de zile m-am tot dus şi m-am întors de-acolo. Asta trebuie să-ţi aminteşti!

Donna afişă un zîmbet abia schiţat.

– Îmi amintesc foarte bine.

– Ei bine, cît am fost acolo, am făcut nişte mici afaceri. Practic, am cumpărat jumătate din acţiuni la două hoteluri. Unul din Bangkok şi altul în Sri Lanka. Hotelurile erau construite, asta am văzut cu ochii mei, dar de la distanţă. A fost o mişcare bună la acea vreme. Thailanda era pentru mine o mină de aur, era plină de turişti, lumea se bătea ca să ajungă acolo. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Sri Lanka, deşi aici legăturile erau mai strînse cu Germania şi America. Ideea este că eu am jupuit totul aici, am luat de pretutindeni tot ce am putut ca să finanţez operaţiunea de acolo.

Donna era năucită.

– Şi ce n-a mers?

Georgio zîmbi trist.

– Ce n-a mers? Îţi spun eu ce n-a mers. Bronski m-a tras pe sfoară. Nu numai pe mine, ci şi pe ceilalţi. Hotelurile erau într-adevăr construite, nu pot să neg asta, dar nu făceau doi bani. Guvernul thailandez nu a vrut să ne cedeze spaţiul. Hotelurile stau acum acolo în părăsire, iar noi nici măcar nu le putem vinde.

Donna clătină din cap, consternată.

– Nu înţeleg.

Georgio zîmbi încă o dată.

– Bronski a cumpărat terenul de la un agent sau cel puţin aşa ne-a spus nouă. A trebuit să-l credem; niciodată pînă atunci el nu ne trombonise, aşa că nu aveam motive să ne îndoim de el. Ne-a furnizat chiar copii după planurile construcţiilor, iar eu m-am dus pînă acolo, după cum ştii, ca să văd cum înaintau lucrările. Totul mergea bine. Numai că tipul de la care cumpărase Bronski terenul a fost arestat pentru o fraudă mare. Guvernul i-a confiscat toată averea. Atunci s-a descoperit că el încă poseda cincizeci la sută din hoteluri. Cel din Sri Lanka era la stadiul de fundaţie. Toţi banii noştri erau încă la Bangkok. Eram curăţaţi şi ruinaţi, Donna. Toţi, fără excepţie.

Donna era năucită.

– Dar cu siguranţă că guvernul nostru poate să vă sprijine...

Auzind cuvintele Donnei, Georgio pufni în rîs.

– Sigur că poate, tot aşa cum pot şi porcii să zboare şi zînele să trăiască în grădina noastră! Noi nu puteam să construim acolo decît dacă eram asociaţi cu un thailandez, şi aşa am şi făcut. Numai că el era un ticălos şi noi la acea vreme n-am ştiut. Individul ne-a stors de bani, i-am dat sute de mii de lire. Dar nenorocirea este că eu l-am ajutat să recurteze parteneri, de aceea a fost devastată parcarea azi-noapte.

Donna nu era sigură că auzise bine.

– Dar ce legătură are asta cu ce s-a întîmplat aseară?

Georgio desfăcu un baton de *Mars* şi muşcă din el.

Mestecă o clipă, apoi îşi continuă povestirea:

– Eu am sprijinit asocierea cu un individ pe nume Lewis. Întreabă pe cine vrei despre Lewis şi-o să ţi se spună totul despre el. Este unul dintre cei mai periculoşi oameni din Anglia, din Insulele Britanice, de fapt. În clipa de faţă este rezident cu mine aici, acuzat de fraude, deşi foarte bine putea să fie arestat pentru crimele de care este răspunzător şi care le depăşesc ca număr pe cele comise de al Treilea Reich. Nici prin minte nu mi-a trecut c-o să picăm într-o afacere dubioasă, îţi jur. Din zvonuri, am auzit că Lewis voia să spele nişte bani într-o afacere curată. Mulţi bani. L-am abordat şi a fost foarte interesat de chestiune. Eu am făcut toate aranjamentele pentru el, iar restul îl cunoşti.

Donna îşi înghiţi nodul din gît.

– Nu, nu-l cunosc. Spune-mi şi restul, Georgio. Cred că am dreptul să-l ştiu.

– Pe scurt, Lewis crede că eu l-am tras pe sfoară. A vrut să fie sigur că sînt scos din joc. Wilson a mărturisit împotriva mea şi acum sînt înfundat aici. Din surse sigure ştiu că Lewis va face astfel încît eu să nu obţin eliberarea condiţionată. Wilson a murit cu puţin timp în urmă...

– Ştiu. S-a spînzurat.

Georgio rîse încet.

– Eu *ştiam* că o să se spînzure înainte să o facă. Lewis mi-a spus. Singura persoană care ar fi putut să mă scoată de aici este moartă.

– Dar Wilson s-a sinucis, avocatul tău mi-a spus personal acest lucru.

Georgio dădu din cap.

– Wilson a fost *ajutat,* iubito. Ascultă-mă pe mine, ştiu mai bine. Lewis mi-a spus că Wilson se va sinucide, cu cîteva ore înainte de a fi găsit mort. Lewis a fost în spatele acţiunii, ştiu sigur. Acum Lewis mă vrea pe mine. El crede că eu îi pot da banii înapoi şi nimic nu-l poate convinge de contrariu. Este stăpîn peste puşcăria în care mă aflu, peste gardienii care ar trebui să aibă grijă de noi. A pus chiar pe cineva să-mi taie fundul cînd eram încă în Scrubs. Un fel de mesaj înainte de venirea aici.

Georgio o privi pe Donna drept în ochi.

– Eu ştiu totul despre Lewis şi despre motivul pentru care mă aflu aici. Îmi pare rău că pînă acum nu ţi-am spus toate acestea. Trebuie să ies de aici, iubito, şi trebuie să ies cît mai curînd, căci altfel voi veni acasă în patru scînduri. Lewis a avut grijă ca parcul de maşini să fie devastat; a fost un mic avertisment pentru mine. N-am vrut să-ţi spun nimic din toate astea, pentru că am considerat că dacă eu am băgat familia în încurcătură, eu trebuie s-o scot afară. Ei bine, nu pot. Am încercat, dar pur şi simplu nu pot.

Glasul lui Georgio se sugrumă, iar Donna îl apucă de mînă. Nu se deosebeau cu nimic de ceilalţi deţinuţi aflaţi cu soţiile; ambii aveau pe chip acea expresie îndurerată de singurătate.

– Oh, Georgio. Ce ne vom face? Cum naiba te-ai amestecat în aşa ceva? Ce te-o fi posedat, de ai putut să te înhăitezi cu oameni de teapa lui Lewis?

Georgio se uită fix la faţa ei albă şi rosti simplu:

– Lăcomia, Donna. Pur şi simplu lăcomia.

El sărută mîna care îl ţinea strîns.

– Dacă aş fi reuşit, aş fi fost la fel de bogat ca Cresus[1]. Am fi putut avea tot ce ne-am fi dorit de pe pămînt...

Donna îşi trase mîna, o expresie de vădit dispreţ aşternîndu-i-se pe faţă.

– *Aveam* totul, Georgio, îţi mai aminteşti? Cît de mult ai mai fi vrut? Aveam o casă, aveam bani la bancă şi ne avem unul pe celălalt. Ce altceva ne-am mai fi putut dori? Sau, mai precis ce altceva ţi-ai mai fi putut dori? Întotdeauna nu s-a pus problema decît la ceea ce doreai tu, nu-i aşa? Întotdeauna nu era decît ce voiai tu, ce-ţi trebuia ţie, ce-ţi păsa ţie. Eu am fost accesoriul călătoriei. Dumnezeule! Ce tîmpită am fost. Groaznic de tîmpită!

Georgio rămase uluit de cuvintele Donnei.

---

1. Ultimul rege al Lydiei (560-547 îHr) vestit prin bogăţia sa.

– Nu fi supărată, Don Don.

Donna tresări.

– Nu-mi mai spune Don Don! Sună pueril. În clipa de faţă nu poţi spune nimic care să mă facă să mă simt mai bine. Dumnezeule, Georgio, nu-ţi dai seama ce-ai făcut? Te-ai folosit de tot ce aveam ca să-ţi îndeplineşti scopurile, şi uite unde am ajuns? Tu eşti înfundat aici, un om a murit, iar ultima noastră şansă de a ne cîştiga existenţa este în pericol. Sper că eşti mulţumit de tine. Sincer sper, pentru că la viaţa ta ai făcut multe isprăvi, însă asta a prŭs capac la toate.

Georgio era şocat de tonul ei, de dispreţul ce răzbătea din acesta.

– Bănuiesc că şi eu sînt în pericol, nu-i aşa? continuă ea furioasă. De-asta în ultimele zile m-am tot împiedicat de Paddy? Aşa se face că fratele tău, Stephen, a aflat atît de repede despre maşini? De-asta sînt tratată ca un copil de toată lumea? Bănuiesc că pînă şi lui Carol Jackson i s-a spus marele secret! Georgio iarăşi a dat o lovitură. Numai că de astă dată a luat-o în barbă şi s-a căpătuit cu un maniac. Şi acum, că mi-ai povestit toată încurcătura, ce vrei să fac? Bănuiesc că de asta mi-ai făcut asemenea confidenţe, căci pînă acum nu te-ai deranjat să-mi spui ceva.

Georgio aşteptase această întrebare şi îi răspunse imediat:

– Vreau să mă ajuţi să ies de-aici.

Donna îşi linse de două ori buzele, pînă îşi adună puterea să rostească:

– Poftim!

Georgio zîmbi, afişînd acel surîs care mereu îi făcuse Donnei inima să tresalte.

– Vreau să mă scoţi de-aici.

Donna îşi ţintui soţul cu privirea. Chipul lui era plin de speranţe; plin de dorinţe, şi în timp ce el o fixa, ea sesiză că buzele lui tremurară uşor. Atunci ea observă pentru prima dată ridurile din jurul gurii lui, firele albe din părul lui des şi îngrijorarea săpată adînc în fruntea lui cînd se încrunta.

Georgio i se păru dintr-o dată bătrîn, şi faptul o şocă.

Neaşteptat, gîndindu-se la ceea ce el tocmai îi spusese, Donna izbucni în rîs. La început, hohotul fusese slab, pentru ca treptat să capete accentele unui rîs piţigăiat. Oamenii de la mesele din jur se întoarseră şi priviră spre frumoasa femeie care rîdea zgomotos. Ei zîmbiră, amuzaţi de o glumă inexistentă.

–Donna îşi auzea hohotul emanat de fiinţa ei. Acesta, croindu-şi drum din adîncuri, îi explodă pe buze în valuri lungi, iar ea nu putea să facă nimic ca să-l stăpînească. Neputincioasă, ea ţipă, forţa sunetelor stridente provocîndu-i dureri în coaste şi în abdomen.

Georgio o privea uluit.

– Haide, Donna, potoleşte-te. Linişteşte-te.

Treptat hohotul de rîs pieri în intensitate şi-o părăsi. Ea se rezemă de spătarul scaunului şi-şi şterse ochii cu mîna, lăsîndu-şi pe degete dungi negre de la rimel.

– După tot ce-am auzit astăzi, n-am crezut c-o să mai rîd vreodată. Dar vezi, Georgio, întotdeauna reuşeşti să mă şochezi. Se pare că nu ţi-ai pierdut talentul.

Îşi luă poşeta de pe masă şi se ridică.

– Acum plec, trebuie să mă întorc. Pînă aici, este drum lung. Nu ştiu cum de se descurcă femeile astea cu copiii. Îşi sărută soţul pe obraz şi-şi îndreptă spatele.

Georgio era uimit.

– Pleci? Timpul de vizită nu s-a terminat încă, mai avem cel puţin o oră.

– Vizita ta s-a terminat, Georgio. Am nevoie de puţin aer proaspăt. Am nevoie de timp să mă gîndesc. Am nevoie de timp pentru mine.

– Nu pleca, Donna. Te rog, nu pleca.

Ea zîmbi răutăcios.

– Dacă ai şti, Georgio, de cîte ori am spus eu acest lucru în gînd. Însă spre deosebire de tine, eu n-am avut curajul să-l rostesc cu glas tare. Poate dacă n-aş fi fost atît de laşă, acum erai cu mine acasă. Şi spune-i acestui Lewis că ne-a făcut un mare bine cu maşinile; noi n-am avut decît de profitat.

Georgio privi consternat cum soţia lui, micuţa lui Donna, părăsi încăperea.

Se simţea de parcă tocmai pierduse ceva preţios.

CAPITOLUL 10

Pe feribotul de întoarcere, Donna nimeri lîngă o tînără femeie cu doi copii, un băieţel de vreo trei ani şi o fetiţă puţin mai mare. Mama însăşi nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani.

– Te deranjează dacă fumez?

Donna clătină din cap.

– Deloc.

Tînăra femeie îşi aprinse o ţigară şi trase fumul adînc în piept.

– Ar trebui să mă las, dar nu pot.

Donna o privi cu atenţie, remarcîndu-i părul blond-deschis şi machiajul frumos.

– Nu este sănătos.

Femeia izbucni într-un hohot de rîs strident.

– Parcă de sănătate îmi este mie, dragă. Pur şi simplu nu-mi mai permite buzunarul!

Donna se pomeni rîzînd împreună cu acea femeie, de parcă ar fi auzit ceva amuzant.

Tînăra mamă îşi luă băieţelul în braţe şi-i şterse faţa cu o batistă soioasă.

– Pentru ce este închis soţul tău?

Donna privi pe fereastră apa înconjurătoare şi oftă. Fata însă continuă să vorbească, de parcă n-ar fi pus nici o întrebare:

– Wayne al meu are de ispăşit doisprezece ani. Mi-a venit să-l omor. A jefuit cîrciuma *Tesco*. Era vară, nu avea decît un tricou pe el şi bineînţeles că tatuajul lui, cu numele meu într-o inimă şi ale copiilor scrise dedesubt, s-au văzut foarte clar. Unul dintre vecinii mei l-a turnat. Ce să-i faci, nu este chiar geniu', înţelegi ce vreau să spun? Dar, aşa cum i-am zis şi lu' maică-sa, măcar ştim unde se află!

Femeia izbucni din nou în rîs, într-un hohot amuzant şi molipsitor, iar Donna simţi că o podidesc lacrimile de durere pentru acea femeie tînără şi pentru copiii ei.

– Ai niște copii superbi. Cum îi cheamă?

Femeia răsuci capul băieţelului şi-l sărută apăsat pe gură.

– El este Michael Joseph, iar ea este Chivonne Maria, altfel cunoscuţi ca Micky şi 'Vonne. El are trei ani şi ea şase. Fetiţa îi zîmbi timidă Donnei, etalîndu-şi gura ştirbă care o făcea să pară foarte drăgălaşă şi vulnerabilă.

– Sînt minunaţi şi foarte cuminţi. Nu s-au mişcat un milimetru de cînd ne-am urcat pe vas.

Mama făcu cu ochiul.

– Asta pentru că azi, înainte de plecare, i-am amenințat cu moartea, durerea şi tortura. Dar treaba asta o facem din două în două săptămîni de aproape un an, aşa că acum s-au obişnuit. De cînd este închis, tatăl lor le acordă şi lor mai multă atenţie. Pe mine mă cheamă Caroline. Numele tău care este?

– Donna, Donna Brunos. Încîntată de cunoştinţă.

Caroline scuturâ mîna Donnei.

– Te-am văzut astăzi. Soţul tău arată destul de bine. Este foarte chipeş. Aveţi copii?

Întrebarea rămase fără răspuns, iar Donna, privind chipul sincer al fetei, simţi încă o dată că o podideşte plînsul. Feribotul acostă, iar Donna se ridică luînd-o de mînă pe Chivonne şi ajutînd-o pe Caroline să coboare cu bagajele şi căruciorul.

Afară era înnorat, iar vîntul începuse să bată dinspre mare.

– Ar fi bine să iau un taxi pînă la gară, zise Caroline. Mi-a făcut plăcere că te-am cunoscut, Donna. Poate ne mai vedem.

Donna o urmări pe femeie, luptîndu-se cu copiii şi bagajele, împingînd căruciorul cu dificultate şi clătinîndu-se pe tocurile imposibil de înalte.

– Caroline! strigă ea. În ce direcţie mergi?

– East Ham. Vrei să călătorim împreună?

Donna se apropie de ea.

– Nu. Dă-mi voie să te duc cu maşina pînă acasă. Putem să ne oprim pe drum, ca să mai facă o pauză copiii. Ce zici? Eu oricum merg în Canning Town.

Figura lui Caroline se animă de bucurie.

– Ești sigură, pentru că să știi, ăștia doi pot fi foarte gălăgioși?

Ea conduse micuțul grup spre parcarea aflată vizavi de debarcader și se opri în dreptul *Mercedes*-ului.

– Ce mașină frumoasă! exclamă Caroline impresionată. Soțul tău trebuie să fi fost foarte generos cu tine.

Donna zîmbi încordat și o ajută pe femeie să le lege copiilor centurile de siguranță. Michael Joseph cădea din picioare de somn, iar Chivonne îl aranjă pe bancheta din spate, de parcă ar fi fost mama lui.

Zece minute mai tîrziu, după ce puseră bagajele și cărucior în portbagaj, o porniră la drum. Caroline nu mai contenea cu mulțumirile, iar Donna era bucuroasă c-o avea alături. Atîta vreme cît nu călătorea singură, nu trebuia să se gîndească la nimic.

– Mi-ar plăcea o mașină, Donna. Nu una scumpă, una modestă m-ar satisface. Da' n-am bani. Drumul pînă la Wayne este o pacoste. Aș putea să iau autobuzul, dar acolo dai peste tot felul de femei cumsecade. Femei de treabă, care nu vorbesc despre cît de muncitori sînt soții lor. Cunoști textele. Eu nu suport, astfel că eu și mama lui Wayne venim aici cu trenul. Este mult mai scump, dar merită pentru puțină liniște. Cît i-au dat bărbatului tău?

Donna rosti încet:

– Optsprezece ani.

Glasul lui Caroline izbucni necontrolat.

– Da' ce-a făcut? A omorît pe cineva? Fata rostise întrebările din curiozitate, nu cu intenția de a acuza.

Donna oftă.

– Este o poveste lungă.

Caroline zîmbi.

– Eu nu plec nicăieri, dragă. Dar dacă vrei s-o ții pentru tine, n-am nimic împotrivă.

Ea se întoarse spre bancheta din spate și-și controlă copiii.

– E-n regulă, 'Vonne? E frumos să mergi cu mașina mică, nu-i așa?

– Mi-e foame, mamă. Burta mea crede că mi-a fost tăiat gîtul.

Cuvintele copilului o făcură pe Donna să pufnească în rîs.

Caroline îşi dădu ochii peste cap.

– Asta de la mine a auzit-o. Tot ce spun imită. Trebuie să fiu atentă la ce vorbesc. Femeia se întoarse din nou spre copil şi zise: Cînd o s-ajungem acasă o să-ţi pregătesc ceva. Nu mai este mult, scumpete, îţi promite mama.

Zece minute mai tîrziu Donna trase în faţa unui bufet-expres de pe autostradă. Opri motorul şi se întoarse spre Caroline.

– Hai să mîncăm ceva. Faţa lui Caroline deveni sobră, iar ochii îşi pierdură licărul. Donna se încruntă. Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

Caroline privi îndurerată pe geamul maşinii.

– Ştii, eu nu am bani...

Donna o întrerupse şi o apucă de braţ.

– Am eu. Am auzit că aici sînt nişte hamburgeri extraordinari.

'Vonne chiui de bucurie.

– Pot să iau şi cartofi frantuzesti? Da' din ăia adevăraţii.

Donna îi zîmbi.

– Poţi să iei tot ce doreşti, fac eu cinste. Pînă să apuce Caroline să refuze, Donna coborî din maşină şi deschise portiera din spate. Haideţi, copii. Să mergem.

Chivonne desfăcuse deja centura de siguranţă a fratelui ei. Michael Joseph se trezise şi zîmbea.

În local, Donna le comandă copiilor porţii copioase de mîncare şi lapte, un hamburger şi cafea pentru ea, iar cînd o auzi pe Caroline cerînd doar cafea, îi comandă şi ei un hamburger.

Aşezată la masă, Caroline rosti:

– Îţi mulţumesc foarte mult. Li se făcuse foame, pentru că şi-au mîncat de mult sandvişurile.

Donna făcu un gest din mînă, încercînd parcă să alunge spusele femeii.

– Stai liniştită. Spune-mi de cînd eşti căsătorită.

Caroline ridică din umeri.

– Nu sînt. Wayne n-a vrut să fie legat. Eu am făcut

copiii, iar el a trăit cu mine, avînd încă libertatea lui. Sau cel puţin aşa a crezut el. Niciodată nu ne-a lăsat în plata Domnului, mereu s-a îngrijit de noi. Întotdeauna s-a ocupat de învîrteli, ultima a fost cea mai mare lovitură a lui, dar a fost prins. Am crezut că-l omor cînd m-am trezit cu sticleţii la uşă. Toţi nu sînt decît nişte ticăloşi încrezuţi, dar asta ştii deja. Aşa că l-au săltat şi, în final, şi-a primit pedeapsa. De cauţiune nici n-a fost vorba. Nu că am fi avut bani de ea. Michael avea şase luni cînd el a fost prins. Wayne avea douăzeci şi trei de ani. Sîntem de aceeaşi vîrstă.

– Trebuie să fi fost foarte tînără cînd ai născut-o pe Chivonne, zise Donna.

– Aveam doar şaptesprezece ani. Eram prietenă cu Wayne de la paisprezece ani. A fost singurul tip din viaţa mea. A fost în culmea fericirii cînd s-a născut Michael Joseph. Cred că de-asta a şi făcut tîlhăria. Ştii, eram la fundul sacului. Nu puteam să ne mai plătim facturile. De multă vreme el nu mai avea de lucru. De escrocherii nu se putea apuca, deoarece era o figură cunoscută şi dacă ar fi fost prins căpăta cel puţin patru ani. Aşa că tîmpitu' se înhăitează cu un amic de-al lui, dă spargerea de la *Tesco* şi ia cel puţin opt ani. Iar dacă o să se joace cu focul, o să-i facă probabil pe toţi doisprezece.

Chivonne ascultă atentă ce spunea mama ei.

– O să fie cuminte, mămico, mi-a spus el mie.

Donna îşi plecă ochii în farfurie. Gîtul îi era înecat de lacrimi. Faptul că fetiţa percepuse starea proastă a mamei era un lucru sfîşietor.

– Haide, 'Vonne, vezi-ţi de mîncare. N-ar trebui să asculţi la ce vorbesc eu.

'Vonne, o fetiţă frumoasă, cu păr lung, blond, şi ochi mari, verzi, rosti neîngăduitoare:

– N-am cum să n-aud ce vorbeşti, mamă, pentru că nu-s surdă!

Pe Donna cuvintele exasperate ale copilului o făcură să zîmbească.

– Dar cu soţul tău ce s-a întîmplat? întrebă Caroline.

Donna se pomeni povestindu-i lui Caroline totul despre procesul lui Georgio şi despre condamnarea lui

ulterioară. Era un fel de descărcare. Îi spuse cum preluase afacerile lui, cum găsise vraişte în ele şi cum îi adusese lui la cunoştinţă toate descoperirile pe care le făcuse.

Caroline clătină din cap şi se încruntă.

– De cît timp sînteţi căsătoriţi?

– Anul acesta împlinim douăzeci de ani.

– Şi n-aţi vrut copii?

– Eu n-am putut să fac. Am încercat multă vreme. În fiecare lună îmi ziceam că acum gata, o să am un copil. Dar nu s-a întîmplat niciodată. Apoi, am consultat un specialist şi am aflat că nu puteam să concep normal. Este o poveste lungă şi complicată. Am pierdut trei sarcini în timpul tratamentului pe care l-am făcut. Ştii, e ciudat, dar cînd auzeam că unele femei dădeau naştere la cinci sau chiar şase copii deodată, aveam în faţă imaginea unui animal. Şi cu toate acestea îmi doream atît de mult un copil, că aş fi fost dispusă să fac douăzeci deodată. Voiam un copil pentru Georgio, căci el şi-l dorea foarte mult. Mă perpeleam de moarte la gîndul că el m-ar fi părăsit pentru vreo frumuseţe fertilă cu sîni mari şi şolduri late!

Caroline rîse împreună cu ea, însă durerea care o simţea pentru noua ei prietenă i se citea pe chip.

– Apoi, cu trecerea anilor, am început să abordăm tot mai puţin subiectul. În final a devenit un lucru de autoapărare. Copiii prietenilor noştri creşteau, noi îmbătrîneam, şi atunci eu am încercat să am un copil conceput în eprubetă. Am pierdut sarcina la patru luni. Era un băieţel perfect format. Eram abătută, foarte abătută. În multe privinţe Georgio era şi el ca un copil. Am avut grijă de el, de căminul nostru, de tot. N-am fost obligată să lucrez o zi. Am chiar şi o menajeră internă. Pentru mine, o zi grea era atunci cînd mă ocupam de grădinărit, şi vreau să-ţi spun că am un om care vine de două ori pe săptămînă să întreţină gazonul şi terenul de tenis, precum şi un tînăr care vine o dată pe lună să cureţe piscina. Pe dinafară am tot, pe dinăuntru sînt pustie. Nu am copii, soţul meu este condamnat la optsprezece ani şi acum vrea ca eu să fac un lucru pe care nu sînt sigură

că-l pot face. Nu sînt nici măcar sigură că vreau să-l fac. Totul este o încurcătură, o teribilă încurcătură.

Caroline era năucită. Povestea ei tristă era ca o lovitură de cuţit în inimă. Ea se uită atunci la cei doi copii, la micuţul Michael care avea faţa murdară de sos de roşii şi gura plină cu hamburger, şi la Chivonne, fetiţa ei ştirbă, cu codiţe blonde. Se gîndi la apartamentul ei de la etajul superior al unui bloc din East Ham şi dintr-o dată se simţi recunoscătoare pentru tot ce avea. Faptul că era mamă, o făcu să simtă o oarecare apropiere de femeia elegant îmbrăcată, care stătea în faţa ei.

– Ce vrea să faci?

– Îmi pare rău, dar nu pot să-ţi spun. Nici măcar nu sînt sigură că l-am auzit clar. Este ceva cumplit. L-am venerat pe Georgio din prima clipă în care l-am văzut, mi-am trăit viaţa ca să-l mulţumesc, mi-era teamă să-l contrazic, ca nu cumva să mă părăsească. Drept urmare, el şi-a trăit viaţa cum a vrut şi eu i-am îngăduit. De-a lungul anilor a avut tot felul de afaceri şi eu n-am spus niciodată nimic, am trăit aşteptînd ziua finalului. Acum eu sînt cea care deţin controlul, el are nevoie de mine mai mult decît am eu de el, dar acest lucru îmi face plăcere, deşi ştiu că nu este bine. Este diabolic.

Caroline făcu un zgomot din buze.

– Nu văd de ce. Din cîte îmi spui pare un ticălos egoist. Mama mea zice că toţi bărbaţii sînt nişte ticăloşi egoişti. I-ai dat douăzeci de ani din viaţă; ai avut grijă de el, de căminul lui, de afacerile lui. S-ar putea să-i prindă bine să te vadă mai puternică. Ştiu că Wayne este mîndru de mine şi de felul în care mă descurc. Şi am să-ţi spun şi altceva: acum mai dau şi din clanţă, lucru pe care nu l-am făcut înainte ca el să fie condamnat. Îmi place picul de independenţă pe care îl am. Sînt împreună cu el de cînd eram puştoaică şi n-am făcut decît să joc după cum mi-a cîntat el, la fel ca tine.

Caroline se opri şi luă o sorbitură din cafea.

– Este timpul să-ţi salvezi viaţa, fetiţo, continuă ea. Indiferent ce ţi-a cerut, gîndeşte mult şi bine înainte de a lua o hotărîre. Să faci ce-ţi spune capul, nu ce-ţi cere inima. Asta este singurul sfat pe care ţi-l pot da. Eşti o

femeie frumoasă, o femeie cumsecade, nu te vinde prea ieftin. Există o groază de oameni în jurul tău, care să facă asta pentru tine. Poţi să-l iei, dar în condiţiile puse de tine. Aşa am procedat eu cu Wayne al meu. L-am făcut pe nemernic de mi-a căzut în genunchi şi nu m-am simţit nici pe jumătate satisfăcută. De cînd e la pîrnaie, n-am ieşit afară din casă cu nimeni, dar i-am dat să înţeleagă că-mi fac de cap. Nu că mă culc cu unul şi cu altul, ci că mă distrez cu prietenii. De fapt, mă duc cu mama în fiecare vineri la Mecca, la Bingo, ea face cinste şi tata stă cu copiii acasă! Mi-am dat seama că mare parte din viaţă nu este ceea ce spui, ci ceea ce nu spui. Oamenii trebuie să se hotărască într-un fel. Este un joc, şi numai noi cunoaştem regulile.

Simplitatea cuvintelor ei şi adevărul din ele o făcură pe Donna să zîmbească. Această tînără, cu o viaţă deosebit de grea, cunoştea bărbaţii mult mai bine decît ea. Donna însă nu-şi dădea seama dacă acest lucru era cauzat de faptul că fata avea copii. Poate că, asemeni leoaicei, tu îţi trăiai viaţa pentru copii, avînd în minte numai gîndul de a-i proteja. Tu rămînînd mereu pe ultimul loc. Sau poate era cauzat de faptul că ea, Donna, fusese prea mult protejată. Îl întîlnise pe Georgio la şase luni de la moartea părinţilor ei într-un accident de maşină. El venise şi se instalase la cîrma vieţii ei.

Singura ei rudă în viaţă era Hamish, fratele mai mare cu doisprezece ani, care locuia în Liverpool. Austerul Hamish, licenţiatul, respectabilul bărbat ai cărui copii erau ca nişte personaje dintr-un film al anilor '40. Aceştia le spuneau lui şi lui Annabel, mamă şi tată, nu mami şi tati. Acum erau mari, amîndoi ducînd vieţi exemplare, o dată neîntîmplîndu-se să rîdă mai zgomotos sau să joace altceva decît Monopoly.

– Să vă mai aduc o cafea? Glasul chelnăriţei tulbură gîndurile Donnei.

– Mai vrei o cafea, Caroline?

– Dacă tu vrei, vreau şi eu.

Donna înclină aprobator din cap spre chelnăriţă, minunîndu-se de liniştea sufletească pe care o simţea.

– La ce te gîndeai? M-am temut că te-am pierdut,

Donna. Aveam de gînd să pun un afiş în dreptul tău, pe care să scriu: „Programul normal se va relua cît mai curînd posibil".

Donna îşi dădu părul peste cap şi izbucni în rîs.

– Eşti nostimă, Caroline, ştiai? Eşti ca o doză de medicament. Îmi pare atît de bine că te-am întîlnit astăzi. Zău.

Caroline zîmbi, chipul ei trădînd oarece tristeţe.

– Şi mie îmi pare bine că te-am cunoscut şi-ţi mulţumesc pentru trataţie.

– Pot să iau şi-o îngheţată, te rog?

Donna îi zîmbi băieţelului şi zise:

– Astăzi, Michael Joseph, poţi avea tot ce-ţi doreşti!

Copilul începu să bată bucuros din palmele dolofane.

Georgio şedea întins pe patul din celulă, torturat de griji. Ochii îi erau aţintiţi la fotografiile din perete ale Donnei. Nu-i venea să creadă că-l părăsise; niciodată nu făcuse un asemenea gest. Pentru el era un şoc să constate că avea atît de multă nevoie de ea. Mai ales acum, cînd pe numele ei se aflau casa şi afacerile. Tot ceea ce clădise, tot pentru ce se zbătuse era acum pe numele ei. Casa valora o mică avere şi el o dorea. Nu-şi imaginase vreodată ca ea să fie nesupusă; întotdeauna făcuse exact ce vrusese el. Dar pînă atunci nici nu fusese condamnat optsprezece ani...

Timmy năvăli în celulă bine dispus.

– Totul este în regulă, Georgio, fiule? Astăzi m-a vizitat nevasta-mea şi două dintre fetele mele. Una din ele este gravidă, da' e-n regulă, pentru că tipu' o să se însoare cu ea. Fraţii mei au avut grijă d-asta. Familia, eh? Ce ne-am face fără ea? Uită-te aici.

Timmy îi vîrî sub nas fotografia unei fete de vreo douăzeci de ani, cu un copil în braţe. Copilul era o fetiţă de vreo doi anişori şi puteai foarte uşor să-ţi dai seama că era vorba despre fiică şi mamă.

– Asta este Tracy a mea. Fetiţa ei se numeşte Corinne. Drăguţ copil, nu-i aşa?

Georgio încuviinţă.

– Sînt foarte drăguţe amîndouă.

Timmy sărută fotografia şi zîmbi.

– Ghiceşte ce mi-a spus nevastă-mea azi. Îl ştii pe Broomfield, tînărul care abia a sosit? Ei bine, află că e un pervers. Este aici, pentru că s-a legat de copii, nemernicul! Se pare că a violat o fetiţă de cinci ani. L-am crezut ciudat, pentru că, spre deosebire de alţii, el nu vorbeşte niciodată despre ticăloşia care a făcut-o. Am să-i arăt eu lui ticăloşie! Am crezut că e un puşti de treabă, ştii genu' liniştit. Ieri-seara, i-am dat şi o ţigară, fir-ar al naibii să fie. Stai să vezi cînd i-oi spune lu' Lewis. O să-i mănînce de vii pe gardieni, pentru că nu i-au spus. Pariez că aşteaptă să-l izoleze pe undeva. L-au pus chiar şi singur în celulă! Dumnezeule, sîntem atît de mulţi aici, că ar fi trebuit să-l mirosim pe şobolanul ăsta înainte să înceapă să pută.

– Chiar este un obsedat? rosti Georgio dezgustat.

Timmy încuviinţă din cap.

– Cum te văd şi cum mă vezi. Şi-ţi dai seama că l-au pus aici cu noi. Pare cam ţicnit. Da' să vezi cum o să fie cînd oi termina cu el! A violat o fetiţă, un copilaş. Nici măcar nu era la şcoală. Treizeci de copci au trebuit să i se pună copilului, după ce şi-a făcut el damblaua. Nu-i de mirare că-i plac programele pentru copii, eh? Poate că la ele se excită. Spunînd acestea Timmy ieşi din celulă şi plecă să împrăştie vestea.

Georgio rămăsese consternat. Băiatul era ca şi mort. În inima lui nu găsea nici un fel de compasiune pentru el.

Georgio şi-l scoase pe pervers din minte. El şi necazurile lui nu meritau irosirea energiei şi a timpului.

Se îndreptă încet spre sala de recreere, care era aproape goală, şi aşezîndu-se la o masă mică începu să amestece absent un pachet de cărţi, încercînd să stabilească ce să-i scrie Donnei ca s-o facă să ajungă la părerea lui.

Trebuia să scape de acolo, iar ea era singura persoană pe care nimeni nu ar fi suspectat-o că l-ar ajuta. Hotărîse deja cum să procedeze. Nu avea nevoie decît de cooperarea ei.

Samuel Broomfield intră în încăpere şi îi zîmbi. Geor-

gio îşi plecă rapid ochii şi privi pe furiş cum băiatul trecu prin programele de televiziune, pînă găsi o emisiune pentru copii şi începu să-i urmărească atent pe micuţii protagonişti care se jucau alergînd prin studio.

După trei ore de trafic intens, Donna parcă în faţa unui bloc înalt din East Ham.

– Ai timp să urci pentru o cafeluţă, Donna?

– Da. O ajută pe Caroline şi pe copii să coboare din maşină, iar după ce încuie, îi urmă.

Holul de la intrare era plin de gunoaie, ziare vechi, cutii de Coca-Cola şi reclame. În clipa în care uşile liftului se deschiseră, o asaltă un damf de urină, atît umană, cît şi canină.

La etajul şapte coborîră, toţi respirînd uşuraţi şi luînd o gură de aer proaspăt. Donna rămase surprinsă văzînd-o pe Caroline deschizînd două yale şi o broască. Pe culoarul blocului era întuneric. Cînd intrară în apartament, Caroline aprinse lumina de pe hol.

– Aici trebuie să folosim lumina electrică toată ziua. Intră, Donna. Michael Joseph, dă-ţi jos haina şi puneţi-o pe pat. 'Vonne, du-te şi du căruciorul în debara. Eu o să pun ibricul pe foc.

Donna o urmă pe Caroline din hol într-un salon. De acolo imediat se ajungea în bucătărie. Donna privi ordinea din casă. Pereţii salonului erau zugrăviţi într-o nuanţă de verde-deschis; canapeaua, cu tapiserie verde-închis, şi două scaune erau strategic amplasate pentru a conferi încăperii mai mult spaţiu liber. Televizorul era aşezat într-o etajeră de lemn. Ferestrele mari aveau draperii verzi, frumos festonate. Pe măsuţa de cafea se aflau cîteva obiecte de ornament, iar pe o altă etajeră se aflau cărţi şi bibelouri din sticlă. Efectul general era impresionant.

– Este minunat aici!

– Eh, nu fi atît de surprinsă! Eu şi Wayne am aranjat casa cu puţin timp înainte de condamnarea lui. Acum cîteva săptămîni am mai dat eu o bidinea; îmi place să arate totul curat şi proaspăt. Femeia dispăru în bucătărie şi puse ibricul pe foc.

– Pun pariu că ai o casă frumoasă! strigă ea, cu piscină şi cu tot restul.

Donna o urmă în bucătărie şi se aşeză la masa mică, de lîngă fereastră.

– Este frumoasă. Mare, ar fi descrierea cea mai exactă. Dar nu este atît de primitoare ca această casă.

Caroline rămase surprinsă de sinceritatea cuvintelor.

– Te-ai hotărît ce o să faci?

Donna clătină din cap şi-şi aprinse o ţigară.

– Trebuie să mă gîndesc bine.

Caroline se aşeză vizavi de ea.

– Nu ţi-a cerut divorţul? Mulţi dintre cei cu termen lung procedează aşa. Este un mecanism de autoapărare. Pînă să apuci tu să-i dai un şut în fund, ţi-l dă el.

Donna zîmbi.

– Nu, nu este nimic de genul acesta, Caroline. Aş vrea să-ţi spun, dar nu pot.

Caroline ridică din umeri.

– Ascultă-ţi conştiinţa, fetiţă. Dacă vei avea nevoie de cineva care să te asculte, ştii unde să mă găseşti. Îţi sînt recunoscătoare pentru ceea ce-ai făcut astăzi. A fost un gest frumos din partea ta.

– Mi-a făcut plăcere, Caroline, te rog să mă crezi.

Michael Joseph veni în bucătărie dezbrăcat de haină, dar şi de pantaloni. Se urcă singur în poala Donnei, iar ea îl sărută pe creştet.

– Ce zici, nu rămîni cu noi la cină? Nu avem decît şuncă şi ouă, dar eşti binevenită.

Donna zîmbi.

– Bine, Caroline, rămîn!

Stătu cu copiii şi se jucă împreună cu ei pînă ce Caroline pregăti masa. Nu voia să se gîndească încă la ceea ce-i spusese soţul ei, Michael Jospeh şi Chivonne fiind scuza perfectă.

Donna petrecu clipe extraordinar de plăcute.

La ora nouă şi jumătate, Dolly auzi în uşă cheile Donnei şi, grăbită, apăru în hol.

– Mi-am făcut o mie de griji din pricina ta!

Donna o sărută pe femeie pe obraz şi zise:

– Am cunoscut o fată, am dus-o pînă acasă în East Ham şi am rămas la ea la cină!

– Poftim! Hai, intră mai repede. Îţi fac o cafea, iar tu o să-mi povesteşti totul.

Donna se aşează la masă şi privi prin bucătărie, în timp ce Dolly pregătea cafeaua. Niciodată nu trăise în acea încăpere clipe atît de frumoase precum cele petrecute în East Ham. Copiii o desfătaseră cu povestiri din viaţa lor, din plimbările pe care le făceau în parc. Cu măruntele lor dorinţe şi vise. O invidiase atît de mult pe Caroline cînd o văzu îmbăindu-i şi îmbrăcîndu-i pe copii în pijamale. Comparativ cu acel cămin, casa ei părea sterilă, mult prea curată, mult prea ordonată. Ştia că dacă intra în salon, în sufragerie sau în solar nu avea să găsească un lucru nelalocul lui. Nici o urmă care să ateste că în casa ei trăiau oameni...

Pentru prima dată, după mulţi ani, Donna îşi aminti de pruncul pe care îl pierduse. Corpul lui perfect format care zăcea în pat. Sîngele roşu-aprins care se scurgea din trupul ei pe cearceaful alb, învăluind fătul ca o pătură stacojie. Pe Georgio ridicîndu-l încet cu şervetul de la bucătărie şi aşezîndu-l într-o cutie de pantofi, şi apoi ţinînd-o pe ea de mînă pînă la sosirea ambulanţei.

Încordarea zilei o copleşise. Donna inspiră adînc ca să-şi stăpînească lacrimile, însă acestea nu se lăsară biruite. Suspinele devastatoare îi pricinuiră dureri şi chinuri în inimă. Simţi fierbinţeala sărată a lacrimilor care îi curgea pe faţă, intrîndu-i în gură. Simţi braţele lui Dolly încătuşînd-o, strîngînd-o la pieptul ei mare şi auzi murmurele de alinare:

– Ce s-a întîmplat scumpo? Georgio te-a supărat?

Donna începu să plîngă mai tare amintindu-şi spitalul, luminile şi sala de operaţie. Clipa în care înţelesese că pierduse orice şansă, că totul se terminase. Tristeţea amestecată cu un fel de uşurare. Chipul dezamăgit al lui Georgio, lacrimile pe care el le vărsase cînd ţinuse trupul mic al fiului său. Donnei îi reveni în minte înmormîntarea părinţilor ei şi nunta ei, toate avînd o legătură inexplicabilă. Apoi îşi reaminti de feţele vesele ale lui Michael şi Chivonne, murdărite de ketchup şi mirosind a

transpiraţie de copil, şi a praf de pe podeaua sălii vorbitorului din Parkhurst.

În cele din urmă îl revăzu pe Georgio spunîndu-i „Scoate-mă de-aici".

Şi atunci ştiu că avea să facă orice i-ar fi cerut.

Măcar atît îi era datoare.

CAPITOLUL 11

Junie Dent avea treizeci şi doi de ani, arăta de treizeci şi cinci şi se imagina de nouăsprezece. Măsurînd în înălţime un metru cincizeci şi opt, şi în greutate şaizeci şi trei de kilograme, ea avea mîinile şi tălpile exagerat de mici. Părul îi era lung, strălucitor şi făcut permanent, sînii îi erau imenşi şi naturali. Avea un abdomen mare şi îşi închipuia că, punîndu-şi o centură bună, arăta minunat. De cinci ani era amanta lui Danny Simmonds. Din clipa în care fiul lui Danny fusese aruncat de pe bicicletă de un şofer care fugise de la locul accidentului, ea înţelesese că treptat avea să-l smulgă definitiv de lîngă nevastă. Lorraine era acum sărită de pe fix, după cum obişnuia Danny să spună.

În timp ce era ridicată pe peretele din micul ei hol, simţind mîinile lui Danny desfăcîndu-i capotul şi apucîndu-i sînii, ea cedă în faţa inevitabilului. Danny avea un metru nouăzeci şi o sută şapte kilograme. El o ţintui de perete cu şoldurile, şi o pătrunse făcînd-o să-şi muşte buza.

Masîndu-i sînii mari, el îi şopti timp de două minute obscenităţi la ureche, pentru ca în final să rostească răguşit:

– Gata, fetiţo, aproape că am terminat.

Se uită la chipul lui şi-şi dădu drumul obişnuitului repertoriu presărat cu murmure de plăcere:

– Haide, Danny băiete, aşa. Nu te lăsa, Danny, pune-mi-o bine!

Danny se descătuşa înăuntrul ei şi pentru o clipă Junie se temu că el avea să o lase să se prăbuşească

pe covor. El însă nu-şi slăbi încleştarea, cu toate că picioarele lui îşi pierduseră siguranţa.

– Fir-aş al naibii, June, aşa golire de baterii mai zic şi eu!

Junie zîmbi.

– Lasă-mă jos, Danny, pînă nu mă scapi.

El o lăsă uşor pe podea şi intră în baie, zîmbindu-i.

– Îmi spăl scula şi o şterg. Nu-i rău, nu? De două ori în două ore.

Junie îl urmă în baie. Punîndu-şi mîinile mici pe umerii lui, ea îi netezi cu palmele cutele imaginare.

– Te iubesc, Danny. Ştii, nu?

Întorcîndu-se cu spatele la chiuvetă, el îşi închise fermoarul pantalonului. Ciudat era că ştia că ea îl iubea. În felul ei, acelaşi în care o iubea şi el. Ochii ei mari, albaştri, străluceau înecaţi în lacrimi şi, pentru prima dată, după multe luni, Danny simţi un fior de emoţie.

– Vino aici, fetiţă, să te dezmierd puţin.

În timp ce o strîngea drăgăstos la piept, el se minună văzînd cît de scundă era. Deşi, în ochii lumii, apărea ca o femeie voinică, pentru el rămînea mignonă. În definitiv, avea cu patruzeci şi cinci de kilograme mai mult decît ea.

Sărutînd-o pe creştet zise trist:

– Trebuie să plec, iubito, nevastă-mea m-aşteaptă acasă. I-am spus că mă duc la un chef cu băieţii.

Junie zîmbi şi-l conduse pînă la uşă.

– Am să te urmăresc de la balcon, bine?

El o sărută repede şi se urcă în lift, fluierînd încet. Junie era colacul lui de salvare. Făcea acest drum de la el de-acasă, din Silvertown, pînă în Plaistow de patru ori pe săptămînă, uneori şi mai des. De la accidentul fiului său, ea devenise refugiul lui. Măcinat de sentimentul vinovăţiei, el se îndepărtase de soţie, ştiind în adîncul inimii că accidentul fiului său era greşeala lui. Ca mulţi bărbaţi de condiţia lui, el nu putea să suporte această idee, aşa că îşi învinuia soţia.

Era mult mai uşor.

Părăsind blocul, străbătu mica parcare şi se urcă în *Cosworth*-ul lui verde-închis. Văzu silueta lui Junie la balcon şi zîmbi în sinea lui. Junie era atît de puţin com-

plicată. Te culcai cu ea, te distrai şi asta era tot. Nu tu conversaţii lungi, nu tu reproşuri. Nu era ca soţia lui, care ştia de Junie şi nu avea bunul-simţ să-şi ţină gura.

Ce naiba voiau aceste femei? se întrebă el.

Aprinse farurile ca Junie să le vadă şi să zîmbească în întuneric. Ştia să fie romantic, indiferent care era părerea vacii de acasă.

Cînd introduse cheia în contact, auzi un zgomot în spate. Se întoarse să vadă despre ce era vorba şi simţi o funie în jurul gîtului. În clipa următoare, portiera de lîngă el se deschise şi un puternic miros de benzină invadă maşina. În timp ce se zbătea, trăgînd de funie, percepu răceala benzinei care îi lovea faţa, umerii şi care îi intra în puloverul de lînă.

Pe jumătate leşinat de frică şi de lipsa de aer, el simţi slăbindu-se strînsura din jurul gîtului şi cînd încercă să-şi îndrepte spatele văzu flacăra jucăuşă a unei brichete.

– Tai-tai, Danny.

Junie îl urmărea, consternată, pe bărbatul care deschisese portiera de lîngă locul şoferului. Nu vedea exact ce făcea individul, deoarece luminile de pe stradă rareori erau aprinse. Derbedeii aveau grijă de acest lucru. Abia cînd auzi ţipetele şi văzu flăcările, îşi dădu seama că ceva cumplit se întîmplase. Nu ştiuse că nişte bărbaţi se instalaseră mai devreme în maşină, în timp ce ea şi Danny băuseră cîte un Blue Nun şi se destrăbălaseră în pat. Bubuitura asurzitoare a maşinii care explodă o făcu să cadă neputincioasă în genunchi.

Luminile se aprinseră în tot blocul, iar singurul lucru pe care Junie Dent putu să-l facă, fu să verse lacrimi amare, deoarece tot ce-şi dorise toată viaţa dispăruse.

CAPITOLUL 12

Stînd întins în pat, Georgio se gîndea la Donna şi la întîmplările zilei precedente. Nu prea dormise în timpul nopţii şi, drept urmare, era obosit. Nu se deranjase să se bărbierească şi nici să-şi facă duş. Transpiraţia

emana un iz greţos; toată ziua de ieri ridicase haltere, aşteptînd-o pe Donna să vină. Se dusese la întîlnirea cu ea plin de sine. Bucuros să o vadă. Iar ea îl părăsise aruncîndu-i cuvinte grele.

De cîte ori se gîndea la ceea ce se petrecuse, avea senzaţia că retrăia un coşmar.

Dacă ea îşi înceta vizitele, el pierdea tot. Casa era principala lui grijă. O pusese pe numele ei şi, ca atare, aceasta îi aparţinea Donnei în exclusivitate. Dacă ea cerea să divorţeze, el avea să revendice dreptul asupra casei. Ea putea să divorţeze pe motiv de părăsire; soţiile condamnaţilor pe viaţă se bucurau de acest privilegiu, însă el n-ar fi avut inima să se lupte ca să împartă totul pe din două. După ce-i dăduse casa, ar fi părut ciudat ca, brusc, să dorească s-o ia înapoi. Oricum, el voia totul; casa, afacerile şi banii. Se spetise pentru ele şi de drept erau ale lui.

Zgomotul din jurul lui se diminuă. Bărbaţii se îmbrăcaseră şi-şi aşteptau micul dejun. Deasupra tuturor se auzea vocea lui Sadie, care ca de obicei rîdea şi glumea, deşi el nu-şi dădea seama ce anume găsea ea atît de amuzant. Georgio căpătase silă de tot mediul puşcăriei.

Timmy intră în celulă mirosind puternic a săpun fenic şi a *Wash & Go.*

– Ţi-e bine, Georgio? Văd că nu mai vrea să-ţi stea deloc în pantaloni. Te gîndeşti acăsuţă?

Georgio se ridică în picioare, jenat de observaţia lui Timmy.

– Mai degrabă, cred că vrea la baie. Dar ce eveniment este astăzi? Trebuie cumva să-ţi urez ceva?

Timmy rîse amuzat.

– Broomfield o ia în dimineaţa asta. Auzi neruşinarea naibii, să ni-l vîre nouă aici? Ricky, pe bună dreptate şi-a ieşit din minţi. Băieţii o să-l ia primii în primire, la duşuri. Asta m-a dus pe mine acolo. Ricky Colosul o să-i facă fundu' praştie! Dacă vrei să faci duş în dimineaţa asta, e bine să te duci repede, pînă nu începe cabaretu'. Cred că nu trebuie să-ţi mai spun care dintre gardieni va fi pe primul rînd.

Georgio îşi luă gelul de baie şi îndreptîndu-se spre duşuri luă un prosop curat din vraful de lîngă uşa de la baie. Stînd sub jetul rece de apă, se săpuni rapid peste tot şi cînd începu să se limpezească îl zări pe Broomfield. Băiatul şedea nesigur în uşă.

– La ce te holbezi? rosti Georgio cu un glas aspru.

– La nimic.

Georgio închise robinetul şi-şi înfăşură prosopul în jurul brîului. Se îndreptă spre băiat şi se opri în faţa lui.

– Te-ai uitat bine?

Băiatul era îngrozit, iar faptul îi dădu lui Georgio satisfacţie.

– Ţi-e frică de mine, nu-i aşa?

Broomfield încuviinţă din cap.

– Da' ţi-a plăcut s-o violezi pe fetiţa aia, nu-i aşa? Te-ai excitat al dracului de tare, nu? Ai vrea să te duci s-o mai faci o dată, aşa-i?

Chipul lui Broomfield pălise de şoc şi de teamă.

Georgio îl lovi puternic în piept.

– Haide, măi durule, răspunde-mi! A ţipat, nu-i aşa, cînd i-ai înfipt-o? Cred că era speriată de moarte, aşa cum eşti tu acum. Este groaznic cînd te sperii de cineva mai mare ca tine, nu-i aşa? Cînd ştii că te poate bătea „măr" şi că tu nu poţi mişca un deget.

Luîndu-şi elan, Georgio îl pocni pe băiat în faţă. Broomfiled începu să plîngă cu suspine. Apucîndu-l de păr, Georgio îl împinse pe tînăr în nişa duşului şi-l izbi pe perete. Trăgîndu-i băiatului capul spre spate, rosti printre dinţi:

– Faci pe tine de frică, nu-i aşa? Spune-mi cum e cu o fetiţă, Broomfield. Spune-mi ce i-ai făcut.

Tînărul îşi regăsi glasul. Acesta îi tremura:

– Eu n-am vrut. Jur că n-am vrut! Ea a vrut-o. Eu altfel n-aş fi făcut nimic. Zău, trebuie să mă crezi... Broomfield devenise isteric, chipul fiindu-i o mască de teamă, de sînge şi de lacrimi.

Ricky la Brett intră în sala de duşuri cu alţi trei bărbaţi după el. El îi zîmbi lui Georgio.

– Dacă-l vrei şi tu, Brunos, aşteaptă după mine.

Georgio clătină din cap.

– Îţi aparţine în întregime. Apropo, Ricky, după spusele lui, fetiţa a vrut-o, căci altfel n-ar fi făcut-o.

Ricky rîse şi-şi înfăşură mai bine cureaua de mînă.

– Sigur ca vrut-o, exact cum o vrea şi el acum, nu-i aşa, spălăcitule?

Georgio văzu că băiatul fu împins pe podea şi că rămase acolo, cu picioarele desfăcute, nefăcînd altceva decît să geamă.

Cînd intră în celula lui, Georgio auzi un strigăt puternic, semn că Ricky îl pătrunsese pe tînăr. Uneori băieţii bizari erau la îndemnă, foarte la îndemînă.

Se aşeză cu Timmy la taclale, în timp ce toată puşcăria răsuna de strigăte chinuitoare venite de la duşuri.

Nimeni, nici gardian, nici deţinut nu ridică un deget ca să-l ajute pe Broomfield.

Ca de obicei, radioul lui Lewis era fixat pe postul Classic FM; Concertul pentru Corn al lui Mozart asigura acompaniamentul multiplului viol de la duşuri.

– Arăţi mai bine astăzi, Donna.

– De fapt mă simt mai bine, mult mai bine. Am dormit excelent azi-noapte. Să nu-mi pregăteşti nimic de mîncare în dimineaţa asta, doar ceai, atît.

Dolly încuviinţă din cap, ocărînd-o pe Donna în gînd. În cuptor erau ouă şi slăninuţă. Era sigură că atunci cînd le gătise, Donna le simţise aroma.

– Dacă mă caută cineva, voi fi la Maeve.

Dolly înclină aprobator din cap şi o urmări pe Donna cum ieşi din încăpere. Stătu şi ascultă, şi cînd auzi maşina depărtîndu-se, se duse la uşa care dădea în spate. Afară era Terry Rawlings. Fuma o ţigară şi sorbea dintr-o ceaşcă de ceai.

– S-a dus la soacră-sa, şi încearcă să nu mai stai atît de aproape de casă! O să miroasă pînă la urmă ceva. Intră în 'untru, am un mic dejun pentru tine. Terry zîmbi. Îşi scoase telefonul mobil, îl informă pe Paddy despre destinaţia Donnei şi se aşeză în faţa farfuriei mari cu ouă şi slăninuţă.

– Totul a fost în regulă azi-noapte?

Terry înclină din cap afirmativ.

– Nu s-a auzit nici musca, doamnă Parkins. Cred că Lewis şi-a trimis mesajul cu parcul de maşini. După părerea mea, ea e în siguranţă acum.

Dolly pufni.

– Eu n-aş pune mîna în foc pentru nemernicu' ăla!

Terri zîmbi.

– Nici noi, doamnă Parkins, aşa că nu vă îngrijoraţi.

Dolly îşi făcu o nouă ceaşcă cu ceai şi-şi aprinse a cincea ţigară din acea dimineaţă. Îşi dorea din tot sufletul să aibă încrederea tînărului.

– Auzi, să-i spui, Paddy că Donna mea e foarte isteaţă şi, mai devreme sau mai tîrziu, o să vă descopere.

Terry nu se deranjă să-i răspundă şi-şi văzu mai departe de mîncare.

Maeve era fericită. Nici unul dintre băieţi nu era acasă. Tata Brunos plecase la angrosişti, iar ea putea să stea şi să-şi citească ziarul în linişte. Cînd era la mijlocul paginii de ştiri senzaţionale, partea ei preferată din ziar pentru care de altfel îl şi cumpăra, auzi un ciocănit puternic în uşa de la intrare.

Enervată, se ridică şi porni tropăind pe scări. Văzînd silueta Donnei, furia îi trecu şi, dînd uşa de perete, strigă:

– Bună, scumpo! Poftеşte. Nu mă aşteptam să te văd astăzi!

Donna zîmbi.

– M-am gîndit să-ţi fac o vizită înainte de a mă duce la slujbă.

O urmă pe Maeve pe scările abrupte ale apartamentului. În timp ce Maeve puse un ceainic pe foc, Donna îşi scoase jacheta şi se aşeză la masa din bucătărie.

În apartament era ca de obicei dezordine, dar o dezordine nesupărătoare. Lui Georgio mereu îi displăcuse menajul nerînduit pe care îl întreţinuse mama lui.

Într-un fel Donna îi înţelegea resentimentele. Georgio era genul căruia îi păsa enorm de impresia pe care o făcea. Cu toate acestea însă, lui Georgio îi plăcea să mănînce acolo, îi plăcea să fie văzut în restaurantul părinţilor.

Spre deosebire de el, Donnei îi displăcuse mereu ca mama lui să o servească la masă, avînd tot timpul

senzaţia că nu era un lucru corect.

– Ce vînt te-aduce aici dis-de-dimineaţă? Vocea lui Maeve era glumeaţă, dar Donna ştia că femeia îşi dăduse seama că ea se afla acolo dintr-un motiv întemeiat.

– De fapt, Maeve, am venit după permisul tău de vizită. Ştiu că este şi numele meu pe el şi aş vrea să te rog să-mi faci o favoare. Te superi dacă o să-l folosesc ca să-l vizitez singură pe Georgio? Trebuie să vorbesc cu el.

Maeve ridică din umeri.

– Este al tău, scumpo. Mă duc să-l caut şi ţi-l dau într-o clipă. Totul este în regulă, aşa-i? Între tine şi el, vreau să spun. Maeve îşi sorbi cu nonşalanţă ceaiul aburind, iar Donna simţi că izbucneşte în rîs.

– Da, cred că da.

Maeve fu surprinsă de răspunsul nurorii ei.

– Ascultă Donna, ştiu greşelile fiului meu mai bine decît oricine altcineva. Toţi copiii mei au defecte şi, fiind mama lor, aş fi o proastă dacă nu le-aş cunoaşte. Ştiu că Stephen are patima jocurilor de noroc, că Nuala are înclinaţie spre bărbaţi fără căpătîi. Că Mary... ei bine, o ştii şi tu pe Mary. E snoabă. Că Patrick este un afemeiat, că Mario... ei bine, uneori mă întreb dacă lui Mario nu cumva îi plac mai mult bărbaţii. Se pare că petrece mai mult timp în compania prietenilor lui, decît în cea a fetelor, dacă înţelegi ce vreau să spun. Dar Georgio, primul meu copil, lumina ochilor mei şi tizul tatălui său, Georgio mereu a fost cu ochii pe prima ocazie.

Ea afişă spre Donna un zîmbet crispat.

– Cînd s-a căsătorit cu tine am respirat uşurată, copilo. Întotdeauna am crezut c-o să-mi aducă în casă vreo paraşută înaltă şi blondă care să aibă mai mult între picioare decît între urechi. Asta era genul de fete cu care umbla Georgio pînă să te întîlnească. Eu însă îl cunosc pe Georgio mai bine decît oricine altcineva. El o consideră pe Mary snoabă, se ciondănesc precum cîinele şi pisica, şi sînt convinsă că de cînd este închis, ea nu i-a scris un rînd, însă el este un snob mai mare decît ea. Pentru că Georgio mereu a avut impresia că este mai bun decît toţi ceilalţi. Mult prea bun pentru acest loc,

mult prea bun ca să fie un Brunos. De fapt, cred că el ar fi dorit ca tata să ia numele meu, de Sullivan. Cred că atunci s-ar fi simţit mai englez. Întotdeauna a urît faptul că e grec sau mă rog, jumătate grec. Mereu se căznea să spună tuturor refrenul „ţi-ţi-ţi, greţili". Dacă te supără cu ceva acum, aşa mare cum este o să-i tăbăcesc fundu'. Numai să-mi spui, c-am să mă şi înfiinţez la puşcărie ca să-l plesnesc bine. Indiferent cît de puternic se crede, dacă îi arunc o dată o privire, face pe el de frică!

Donna pufni în rîs imaginîndu-şi-o pe Maeve luîndu-l la rost pe Georgio în sala vorbitorului de la Parkhurst.

– Totul este în ordine, Maeve. Vreau doar să-l văd din nou, singură. Nu prea avem ocazia să ne vedem şi din zece întîlniri, nouă sînt în prezenţa altor persoane. M-am certat ieri cu Paddy, pentru că a vrut să mă însoţească, deşi el nici nu este trecut pe permis. Nu vreau decît să-mi văd soţul din nou, atît.

Maeve zîmbi.

– Eşti o fată bună, Donna. Sper că puşlamaua aia a mea îşi dă seama de acest lucru.

– Îşi dă, Maeve, îşi dă.

– Eşti o fată frumoasă, o cinste pentru el. Ţi-a spus ce s-a întîmplat cu adevărat?

Donna fu luată prin surprindere de cuvintele soacrei.

– Poftim?

Maeve rîse uşor.

– Eu nu sînt născută de ieri, de azi. Eu ştiu că s-au întîmplat mai multe lucruri decît se vede cu ochiul liber. Nu te acuză nimeni de toate chestiile care i s-au pus în cîrcă lui Georgio al meu dacă nu eşti cît de cît amestecat. A acceptat el să cadă măgăreaţa pe capul lui numai ca vreun grangur mare să n-o păţească? Nu m-ar surprinde să aflu că este băgat în afacerea asta pînă peste urechi! În definitiv, a recunoscut că a pus la dispoziţie maşinile, nu-i aşa? Deci a ştiut mai mult decît a declarat.

– Maeve, el n-a recunoscut niciodată acest lucru. A recunoscut că i-a vîndut lui Wilson maşini, asta este cu totul altceva.

– La proces, Wilson avea un costum elegant. Ţi s-a

părut că el arăta ca unul capabil să cumpere două maşini scumpe cu bani gheaţă? Vreau să spun că mie mi s-a părut suspect.

– Georgio şi Davey vînd maşini oricui are bani. Eu însămi am avut de-a face cu oameni care arătau ca nişte cerşetori, dar care totuşi aveau buzunarele doldora de bani. Aşa că, nu, mie nu mi se pare deloc ciudat. Donna îşi dădu seama că ridicase tonul şi încercă să se calmeze.

– Bine, iubito, nu te agita, era o părere. Tu eşti soţia lui, eu sînt mama lui. Noi două sîntem femeile cele mai apropiate de el. Amîndouă îl cunoaştem pe toate feţele, dar poate în moduri diferite. Stephen mi-a spus că şi-a secătuit afacerile pînă la ultimul ban. Ştii de ce?

Donna se ridică şi se duse la poşetă ca să-şi scoată pachetul de ţigări.

– Ascultă, Maeve, ce înseamnă asta? Sînt şi eu judecată alături de Georgio? Ţi-ai ratat vocaţia, trebuia să te înscrii în corpul de procurori ai Coroanei.

Maeve rămase trăsnită. Niciodată, în toţi anii de cînd o cunoştea, fetiţa asta nu-i vorbise astfel. Însă Donna nu mai era o fetiţă şi Maeve trebui să admită acest lucru. Era o femeie în toată firea, o femeie de aproape patruzeci de ani, care arăta ca o fetiţă deoarece nu trecuse prin chinurile creşterii copiilor. Ci numai prin cele ale dorinţei de-ai avea. Toţi se preocupaseră de Donna, şi acum, după lunile care le petrecuse fără soţul ei, se părea că putea să-şi poarte singură de grijă.

– Iartă-mă, Donna, nu ştiu ce am în ultima vreme. Iartă-mă că te-am supus unui asemenea interogatoriu!

Donna se întoarse cu faţa şi zîmbi.

– Şi mie îmi pare rău, Maeve. Poate că sînt prea sensibilă. Ai putea să-mi dai permisul...

Maeve sări de pe scaun şi plecă să caute documentul de intrare.

– Sigur, ţi-l aduc imediat.

Donna închise ochii şi-şi aprinse o ţigară. Niciodată pînă acum nu se mai înfruntase verbal cu Maeve. Dar lucrurile care le spusese despre Georgio o duruseră, pentru că în adîncul sufletului ei, ştia că erau adevărate.

Georgio dorea acum s-o tragă în mocirlă după el, iar după ziua de ieri, inima ei îi spunea că avea să-l lase.

Cînd Donna ajunse la firma lui Stephen, acesta era în birou şi stătea de vorbă cu două fete din Manchester, care se hotărîseră să lucreze pentru TS, după cum era cunoscută firma, în regim de colaborare. Telephone Sex îi aducea lui Stephen venituri de aproape opt mii de lire pe săptămînă.

Della Markham şi Josie Whalley erau tinere prostituate care voiau să se angajeze la TS pentru a obţine un ban în plus. În medie puteau obţine cam zece lire de apel, ceea ce însemna un cîştig zilnic de o sută de lire.

Donna ocupă un loc pe unul dintre scaunele de pe hol şi aşteptă ca Stephen să sfîrşească întrevederea. Secretara lui, Carmel, era o femeie austeră, în vîrstă de patruzeci de ani, care îşi lua munca foarte în serios. Îi făcu Donnei o cafea şi apoi intră în birou ca să-l anunţe pe Stephen de sosirea ei. Donna rămase surprinsă văzîndu-le pe cele două fete care erau în audienţă. Nu arătau ca nişte însoţitoare pe care vreun om în toate minţile să şi le dorească.

Aceasta era a doua ei vizită la biroul lui Stephen, şi rămase uluită de constanţa cu care sunau telefoanele. Nu-şi dăduse seama pînă acum că însoţitoarele erau atît de solicitate. Georgio făcuse mari eforturi ca s-o convingă că această afacere nu avea nimic de-a face cu prostituţia, însă acum, după ce le văzuse pe cele două fete din biroul lui Stephen, începea să se cam îndoiască.

De cînd Georgio îi făcuse dezvăluiri, ea începuse să pună multe lucruri sub semnul întrebării; se părea că vreme îndelungată fusese cam naivă. Auzi un hohot de rîs strident şi-şi fixă privirea pe uşa biroului. Aceasta se deschise şi Donna îl văzu pe Stephen conducîndu-şi musafirele.

– Vă puteţi baza pe noi, domnule Brunos, cunoaştem toate şmecheriile, credeţi-mă!

El zîmbi încordat.

– Dacă vreţi, lăsaţi-mi la secretară numerele de telefon şi eu am să vă contactez. Stephen se întoarse spre

Donna, evident, jenat. Donna, poftim, intră. Carmel, cînd termini, adu-ne cîte o cafea.

Carmel le privi cu dezgust pe cele două fete şi aproape imperceptibil înclină aprobator din cap la cuvintele lui.

Donna intră în birou şi se aşează pe scaun.

– Nu le văd însoţind pe cineva, Stephen.

El zîmbi.

– Nici eu, Donna! Un prieten mi le-a trimis. A trebuit să le primesc ca să-i fac un serviciu. Dar ţi-o pot spune sigur că de la mine nu vor căpăta nimic de lucru. Toate fetele mele arată precum cele ale domnişoarei Jean Brodie!

Donna zîmbi şi zise:

– Crème de la crème!

– Exact. Cu ce-ţi pot fi de folos?

– De fapt vreau să mă ajuţi într-o chestiune. Mă întrebam dacă îmi poţi da un sfat.

– Desigur.

– Vreau să-i predau lui Paddy ştafeta activităţilor de pe şantier. Eu am făcut tot ce puteam să fac şi nu mai este motiv ca eu să stau toată ziua acolo. Toată lumea ştie că am priceput, aşa că dacă o să-l deleg pe Paddy, voi avea mai mult timp pentru munca de birou, la care de altfel mă descurc cel mai bine.

– Şi de la mine ce doreşti? Se pare că ai aranjat totul foarte bine.

– De la tine vreau un sfat în legătură cu salariul pe care să i-l plătesc pentru munca în plus pe care o prestează. Eu mă gîndeam să-i ofer un procent din afacere, ştii ca în schemele de premiere. Ce zici două procente ar fi bine?

Stephen îşi ridică sprîncenele.

– Nu ştiu ce părere va avea Georgio despre treaba asta.

– Iartă-mă că ţi-o spun Stephen, însă nu Georgio se ocupă de afaceri, ci eu. Consider că Paddy s-a implicat mult, c-a pus mult suflet şi că trebuie răsplătit.

– Da, da, înţeleg unde vrei să ajungi...

– Bun, zise ea tăios. Constat că e bine să te consulţi

ca să pui la punct anumite lucruri, nu-i aşa? Apropo, pînă aseară n-am ştiut că Georgio deţine douăzeci şi cinci la sută din acţiunile acestei firme. Sau mai bine-zis, că eu deţin douăzeci şi cinci la sută din acţiuni. Mă uitam prin hîrtiile lui Georgio şi mă tot întrebam ce anume o fi *Talko Enterprises.* Apoi am găsit în agenda lui o adresă şi am ajuns aici. Am crezut că firma asta se numeşte Brunos Escort Agency. Bănuiesc că i-ai schimbat numele între timp. Ce mă interesează de fapt pe mine, Stephen, este unde se duce partea mea de profit.

Atmosfera din încăpere deveni electrizantă. Plăcutul chip brunet al lui Stephen rămase perplex. Donna se relaxă în scaunul ei din piele şi-i zîmbi cuceritor.

El îşi recăpătă rapid stăpînirea de sine.

– Profiturile de la *Talko* au fost reintroduse înapoi în afacere în primii doi ani, Donna. Poate să-ţi confirme şi Georgio acest lucru. Ar trebui să realizezi profit peste cîteva luni. O să-i spun contabilului să-ţi pregătească registrele la sfîrşitul săptămînii, ca să le poţi trece în revistă. Asta, bineînţeles, dacă insişti să le vezi. Vocea lui era încordată.

– Da, insist, Stephen. Insist pentru că se pare că tu şi soţul meu aveţi obiceiul să iniţiaţi afaceri şi să le puneţi pe numele meu. Banii din această firmă, în clipa de faţă mi-ar fi foarte necesari, am nevoie de capital şi sper că o să-mi spui că dispun de aşa ceva. Pentru că acest spaţiu din Soho nu este ieftin, agenţia de însoţitore înseamnă că face afaceri bune, iar firma *Talkto* sau cum i-o spune, se descurcă de minune, căci altfel îmi închipui că parteneriatul s-ar fi dizolvat pînă acum. Aşadar, cît de bine o duce şi exact cu ce se ocupă?

Stephen fu salvat de răspuns de Carmel care intră să le aducă trataţia. Cînd secretara ieşi, Donna îşi îndulci cafeaua.

– *Talkto* este o linie telefonică. Le vezi tot timpul în ziare şi reviste. Cunoşti genul: „Cum să faci faţă momentelor grele" sau „Cum să faci faţă artritei". Treptat am dezvoltat un mic index cu diferite linii; merg destul de bine. Ne ocupăm şi cu linii de sex. Ştii: „Cum să

atingi orgasmul", „Ce să faci dacă soţul este impotent". Ele sînt cele mai bănoase, recunosc, dar sînt perfect legale şi asigură prestarea unui serviciu.

Donna surîse.

– Deci, asta este *Talkto*. Cum funcţionează afacerea?

Stephen ridică din umeri.

– Formezi 0898 şi asculţi un mesaj înregistrat. Acesta poate să dureze pînă la zece minute. Îţi laşi numărul de telefon, iar noi te contactăm.

Donna sorbi din cafea.

– Înţeleg.

Stephen îşi ridică ceaşca şi zise sarcastic:

– Nu este nimic ilegal, să ştii.

Donna se încruntă.

– Dar n-am sugerat c-ar fi, Stephen. Voiam să ştiu exact în ce îmi este folosit numele. Bănuiesc că nici tu, nici Georgio n-aţi crezut că am ceva creier în cap. Am constatat că numele mi-a fost folosit în te miri ce afaceri şi nici unul din voi n-a găsit de cuviinţă să-mi aducă la cunoştinţă aceste lucruri. Cu Georgio am avut deja această discuţie, acum o am şi cu tine. Dacă trebuie să conduc nişte afaceri, atunci trebuie să ştiu ce se petrece.

Stephen o întrerupse.

– Această afacere nu o conduci! Tu nu eşti decît un asociat pasiv. Georgio a pus o groază de bani pe numele tău. N-ai nici un cuvînt în privinţa dirijării ei, Donna!

– Dar am dreptul să mă uit prin registrele contabile şi vreau să le văd la sfîrşitul săptămînii, aşa cum am aranjat.

– Vei primi toate informaţiile relevante, Donna, nu-ţi face griji.

– Dar nu-mi fac, Stephen. Se pare că tu eşti cel îngrijorat.

Se ridică.

– Acum dacă vrei să mă scuzi, am mult de lucru, Donna.

Ea se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă. Cînd o deschise, văzu că pe hol o altă fată aştepta să fie primită în audienţă. Purta o rochie strîmtă, roşie şi mes-

teca zgomotos gumă.

– Alt serviciu pentru un prieten, Stephen? rosti Donna ridicînd din sprîncene.

O urmări pe Donna cu privirea cum ieşi din birou. Era atît de furios, încît respiraţia îi şuieră sacadat.

Carmel îşi continuă convorbirea telefonică, părînd să nu observe ceea ce se întîmpla în jurul ei.

Donna ieşi din Londra şi o apucă pe autostrada A13 spre casă. Avea să ia la puricat biroul lui Georgio şi a doua zi, bine informată, îi va face o vizită. Înainte de-a accepta noua lui schemă voia să ştie tot ce se petrecea. Se părea că de-a lungul anilor fusese o proastă, însă nu-l învinuia pe Georgio că o ţinuse în întuneric.

De ce naiba îngăduise ea să fie tratată atît de meschin? De ce nu făcuse ceva, de ce nu se impusese într-un fel? Soţul ei era în puşcărie ispăşind o pedeapsă de optsprezece ani, vieţile lor erau distruse, afacerile lui se duceau de rîpă, iar ea habar nu avusese de nimic. Nici măcar nu bănuise că ceva nu mergea bine.

Acum descoperea atîtea despre soţul ei şi nimic nu era bun.

Firma din Soho a lui Stephen era pentru prostituate, dar oare nu ştiuse de mult acest lucru? Nu bănuise ea şi nu ridicase din umeri dezinteresată? Afacerea lui Stephen era afacerea lui Stephen.

Aşa fusese întotdeauna. Donna nu arătase nici cel mai mic interes şi acum îi părea rău.

Tot ce-şi dorea era ca Georgio să se întoarcă, să vină din nou în patul ei, să-i simtă braţele în jurul ei, să-l ştie acolo.

Mîine urma să discute clar cu el şi apoi avea să-i dea răspunsul ei final. Însă presimţea că avea să facă orice i-ar cere. În definitiv de ce să schimbe obiceiul unei vieţi?

Ea îi dăduse douăzeci de ani din viaţă şi nu se putea imagina dăruindu-i altcuiva. Bun, rău, el era al ei. Al ei.

Indiferent de ceea ce făcuse, el era al ei şi ea ar fi fost în stare să mute munţii din loc ca acest lucru să nu se schimbe.

CAPITOLUL 13

Paddy se uită la fata care se învîrtea pe scenă. Pieptul ei mărit artificial părea mai fals în lumina nemiloasă a reflectoarelor. Cînd tînăra se aplecă spre el, sînii îi atîrnară ca doi saci de ciment. Paddy oftă plictisit. Chipul ei era angelic, iar el se întreba dacă tatăl ei ştia cum îşi cîştiga ea existenţa, iar dacă ştia se întrebă dacă îi păsa.

Îşi privi ceasul şi se încruntă. Stephen întîrzia. Sorbind din scotch se mai uită o dată la fată şi văzînd-o cum îşi rotea şoldurile abia se stăpîni să nu pufnească în rîs. Se întoarse cu spatele la scenă şi privi în jur la bărbaţii din club. Îl văzu pe Stephen intrînd şi se aşeză comod pe scaun. Ura aceste localuri; erau deprimante şi mirosul de parfum ieftin şi de transpiraţie masculină îi făceau greaţă.

Stephen se urcă pe taburetul de lîngă el. Ignorînd-o pe fata de pe scenă, el rosti apăsat:

– Ştii că Danny Simmonds a fost ucis azi-noapte? Privirea şocată a lui Paddy îl satisfăcu.

– Glumeşti!

– Deloc, Paddy. A ars de viu în maşina lui, pe care o avea parcată lîngă blocul amantei. Ştii că băiatul lui a fost călcat de o maşină, nu?

Paddy încuviinţă din cap.

– Mare nenorocire. Eu cu Simmonds n-am prea avut texte, ştii, dar băiatul n-a avut nici o vină. Lewis sare peste cal.

Stephen oftă.

– Frankie White, Peter Wilson şi Danny Simmonds. Toţi au mierlit-o. Dintre jefuitori n-a mai rămas decît Georgio, dar spre deosebire de ceilalţi el n-a fost acolo. Lewis vrea toţi banii şi ştii ce-i mai rău? Frankie şi Danny sînt morţi, pentru că Georgio n-a vrut să-i spună lui Lewis unde i-a ascuns.

Paddy sorbi din băutură şi ridică din umeri.

– Îmi pare rău, Stephen, dar eu n-o să-mi pierd

somnul pentru ei. Ce-a fost a fost.

– Nu crezi că fratele meu ar trebui să-i spună nemernicului de Lewis unde sînt lovelele?

Paddy rîse răguşit.

– Nu, de fapt nu cred. Este singura asigurare pe care o are. În clipa în care va deschide gura, îi va urma pe ceilalţi în iad.

Stephen privi cum fata părăsi scena, după ce îşi adună îmbrăcămintea sumară de pe jos.

– Aş vrea să ştiu unde a dosit Georgio banii, tu nu? Se uită fix în ochii lui Paddy, iar acesta îi înfruntă privirea fără să clipească.

– Nu, n-aş vrea. Şi ţi-aş da un sfat, Stephen. Eşti fratele lui Georgio şi el te iubeşte, dar asemeni mie, poate vedea prin tine. Paddy observă cum faţa lui Stephen se încordă.

O femeie durdulie apăru pe scenă, purtînd o bustieră strîmtă din satin roşu. Paddy se ridică să plece. Aplecîndu-se la urechea lui Stephen, el îi făcu cu ochiul şi zise:

– Eh, asta de-acu' este mai pe gustul tău, nu? Destul de bătrînă să-ţi fie mamă.

Rîzînd zgomotos, Paddy ieşi din clubul înceţoşat de fum, lăsîndu-l pe Stephen clocotind nu din cauza aluziilor la stripteuză, ci din cauză că fusese atît de prost, încît îşi dăduse arama pe faţă exprimîndu-şi sincer părerea.

Aşezîndu-se bine în scaun, urmări pînă la sfîrşit programul femeii şi apoi, foarte discret, părăsi clubul.

CAPITOLUL 14

Dolly se uită prin camera pe care Georgio o folosea drept birou şi ţîţîi tare.

– Ai găsit ce căutai aseară?

Donna coboră scările.

– Am să fac ordine mai tîrziu, promise ea.

– Lasă, dragă, fac eu, după micul dejun.

– Aş prefera să nu te atingi de nimic, Dolly. Vreau să pun eu totul la loc ca să-mi mai lămuresc nişte chestii, în regulă? Mulţumesc oricum că te-ai oferit.

Dolly încuviinţă din cap, înmărmurită.

– Cum vrei tu, scumpo. Măi, da' ce frumoasă arăţi. O să cadă pe spate bărbată-tu. E nou, nu?

Donna zîmbi.

– L-am cumpărat mai de mult, dar nu l-am îmbrăcat niciodată. M-am gîndit că astăzi să-l scot la aerisit. De unde ştiai că mă duc să-l vizitez pe Georgio?

Dolly o apucase spre bucătărie.

– Mi-a spus Maeve cînd a sunat. De ce? Era secret?

Donna simţi că-şi iese din fire.

– Nu, mă întrebam şi eu de unde ştii, atîta tot. Am senzaţia că în ultima vreme lumea ştie totul despre mine înaintea mea.

Dolly se întoarse cu faţa spre ea şi rosti cu blîndeţe:

– Ai nevoie de odihnă, dragă, să stai puţin departe de toate problemele. O să te isterizeze.

– Şi unde propui să mă duc, Dolly? întrebă Donna, oftînd. Sau tu şi Maeve n-aţi stabilit încă unde? Pe măsură ce rostea cuvintele, Donna îşi dădea seama că era incorectă. O cuprinse pe Dolly în braţe şi zise: Oh, iartă-mă, dar în ultima vreme am multe pe cap. Vezi, urăsc interogatoriul ăsta permanent. Înainte, nu voiai să ştii atît de multe.

– Mă tem pentru tine, scumpo.

– Ştiu, dar sînt o femeie în toată firea şi pot să-mi port singură de grijă. Acum trebuie să plec, ne vedem mai tîrziu. Dacă sună Davey sau Paddy, spune-le să mă caute pe telemobil.

– În regulă. Să-i transmiţi lui Georgio dragostea mea, da?

Donna zîmbi.

– Sigur că da.

Cinci minute mai tîrziu, ea părăsi aleea din faţa casei, neobservînd *Sierra* neagră din spatele ei.

Donna remarcă privirile pe care le atrăsese cînd intră în sala vorbitorului din Parkhurst.

Un tînăr subţire, cu trăsături feminine se îndreptă spre ea.

– Bună, numele meu este Albert, dar mi se spune Sadie. Eşti Donna Brunos, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap.

– Îl cunosc pe soţul tău. Este coleg de celulă cu un amic de-al meu, Timmy. Bănuiesc că ţi-a spus despre el.

Donna înclină aprobator din cap, nereuşind să se decidă cum să-l trateze pe tînărul din faţa ei.

– Voiam doar să-ţi spun că-mi place la nebunie costumul tău, dragă. Culoarea albastră îţi pune în evidenţă ochii. Ar trebui să porţi mereu velur. Îţi vine bine, scumpo, eşti atît de subţire şi fusta asta scurtă îţi arată perfect picioarele. Ce este? Italienesc?

Donna încuviinţă iar din cap, fără să rostească vreun cuvînt.

– Mi-am dat eu seama. Se pricep al naibii de bine la velur şi piele, macaronarii ăştia. Acum mă duc şi eu înapoi la vizitatorul meu. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

– Şi mie. Zîmbi tînărului şi-l văzu aşezîndu-se lîngă vizitatorul lui, un bărbat în vîrstă, îmbrăcat într-un costum elegant.

Cînd îl zări pe Georgio, răsuflă uşurată şi ridicîndu-se în picioare îi făcu semn cu mîna.

Chipul lui Georgio deveni un studiu de plăcere, atunci cînd observă cine îi era vizitatorul. Ajuns în grabă lîngă Donna, el o sărută apăsat pe buze timp de două minute, pînă ce gardianul îi strigă:

– Gata, Brunos, ajunge. Asta nu-i vizită conjugală, amice.

Auzind cuvintele lui, Donna simţi cum roşeşte.

– Îmi pare bine că te văd, iubito. Mi-a fost atît de dor de tine! Aşezîndu-se la masă, el o apucă puternic de mînă. Dintre toate femeile pe care le cunosc, eşti singura care încă mai roşeşte. Este una dintre trăsăturile tale cele mai cuceritoare. În ziua de azi fetele sînt versate. Arăţi fantastic, Donna. Deşi costumul este puţin cam extravagant, nu ţi se pare?

Pe Donna o satisfăcu expresia de gelozie care se aşternuse pe chipul lui.

– Mie îmi place.

Georgio zîmbi.

– După privirile care le au, pot să spun că le place şi puşcăriaşilor de-aici! Eşti frumoasă, Donna. Ştiu că nu ţi-am spus-o prea des, dar mereu am gîndit-o, îţi jur.

Privind chipul lui, ea îşi simţi buzele tremurînd. Soţul acesta al ei, era atît de frumos.

– Îmi pare rău, pentru data trecută, continuă el. Ai avut dreptate în tot ce ai zis. Dar trebuia să mă crezi că nu am vrut să-ţi pricinuiesc nici un fel de griji. Eu pentru tine n-am vrut decît ce era mai bun. Ştiu, am fost un tîmpit că m-am implicat în toate astea. Dar nici o clipă nu m-am gîndit c-o să ni se strice ploile.

Donna zîmbi tristă.

– Ştiu despre *Talkto,* Georgio, ştiu despre tot.

El rămase cu privirea pironită la chipul ei.

– Eu n-am avut niciodată de-a face cu *Talkto...*

Donna îl întrerupse:

– Ştiu, Stephen mi-a explicat tot. Dacă, şi vreau să înţelegi că este un dacă foarte mare, am să te ajut, Georgio, trebuie să fii sincer cu mine.

Auzind cuvintele ei, el simţi o bucurie în inimă.

– În adîncul sufletului meu, mereu am ştiu că nu eşti chiar „ca lumea", după cum ai spune tu. De-a lungul anilor am bănuit multe, chiar dacă n-am zis nimic. Eşti soţul meu şi te iubesc. Întotdeauna te-am iubit, Georgio. Chiar şi după toate astea. Ea îşi ridică braţele implorator. Şi încă te mai iubesc.

Ochii lui Georgio erau umpluţi dè lacrimi.

– Te-am iubit întotdeauna, dragostea mea, ştii doar.

Donna încuviinţă din cap.

– Acest Lewis, cît de periculos este pentru tine?

Georgio ridică din umeri.

– Foarte. După cum ţi-am spus, l-a lichidat pe Wilson. Este stăpînul tuturor aici, al gardienilor, al deţinuţilor, al tuturor. A investit împreună cu mine mulţi bani în străinătate şi acum crede că l-am tras pe sfoară. Îţi spun un lucru, Donna: nimeni nu poate ieşi de-aici pe căi legale. Mi-a spus deja că n-am nici o şansă cu recursul. El crede că totul este o mare farsă. I-am bălmăjit eu o

poveste că sînt pe cale de a-i depista banii şi de a-i da înapoi, iar asta îl ţine deocamdată liniştit, dar n-am să fiu niciodată în stare să colectez suma pe care o pretinde el. Chiar dacă am vinde casa şi tot ce mai avem.

– Chiar atît de multă trecere are?

Georgio rîse amar.

– Ascultă, Donna, cei mai mulţi oameni habar nu au ce se întîmplă în ţara asta. Lewis dacă vrea poate să obţină prezentarea unei moţiuni în Camera Comunelor. Se pare că toată lumea este de vînzare şi el ştie exact preţul fiecăruia. Ani de zile a făcut afaceri necurate. Şi l-au condamnat pentru fraude. Altceva n-au putut să demonstreze, căci are prieteni influenţi. De fapt, nu m-ar mira să văd că într-o zi este eliberat de-aici şi i se cer şi scuze. Dacă tu poţi să cumperi pe cineva, atunci şi Lewis şi-l permite. Toţi se tem de el, continuă Georgio, toţi, fără excepţie. Şi nu este un lucru de care să-ţi fie ruşine, pentru că şi criminalii cei mai înrăiţi îl ştiu de frică. Nu ştii cum este aici, iubito. Este iad, crede-mă. Lewis are meniu separat. Are mai multe privilegii decît însăşi directorul puşcăriei. Ieri au violat în gaşcă un puştan care este condamnat pentru agresarea sexuală a unui copil. A violat o fetiţă de cinci ani. Lewis a avut grijă ca el să-şi primească pedeapsa. Pentru acest lucru bărbaţii îl respectă. Aştia sînt oamenii cu care ai de-a face aici. Celula flăcăului va fi incendiată la noapte cînd o să se întoarcă de la infirmerie. Aceşti oamenii sînt lepădăturile pămîntului, iar Lewis este şeful lor. Are „căţei" care te-ar tortura ca să se amuze, ca să-şi piardă vremea. Lewis însăşi este o persoană violentă, căreia îi place să inoculeze durere. Este ca şi cînd ai trăi un coşmar, Don Don. Trebuie să evadez. Este singura cale în care pot ieşi viu de-aici.

Donna îşi linse buzele uscate, chipul fiindu-i o mască de uluire.

– Dar cum să te scoatem de-aici?

Georgio zîmbi.

– Am un vechi amic, Alan Cox, care îmi este dator cu un serviciu. Ne ştim de mult. Alan a fost odată un fel de Lewis, numai că el nu făcea astfel de lucruri ca să se

amuze. Dacă Alan lovea în cineva, atunci însemna că avea motiv, căci nu se lega decît de cei amestecaţi în afaceri. Era ca un risc profesional, dacă vrei. Dacă te duci la el, o să ne ajute, ştiu c-o să ne ajute. Dar să nu spui nimănui. Nici măcar lui Stephen. Să nu spui nimănui ce faci. Aşa este mai bine. Cu cît ştiu mai puţini, cu atît e mai bine. Lewis are braţul lung şi timpane mari, iubito, şi este periculos. Nu vreau să păţeşti ceva.

– Cu ce se ocupă Alan acum?

– Are un club de noapte în West End şi cîteva restaurante. A fost închis pentru crimă, şi-a ispăşit pedeapsa, şi-a ieşit. N-a vrut să se întoarcă la viaţa murdară, aşa că s-a retras.

Ochii Donnei se măriseră uluiţi.

– Pe cine a omorît?

– Asta e chestia cea mai bizară. Alan a omorît în bătaie un pungaş de doi bani pe nume Tang. Era un escroc mărunt din cartierul chinezesc, făcea puţin trafic de droguri, avea cîteva fete în vizor, nimic important. Nimeni nu ştie de ce a făcut-o. Alan n-a spus niciodată şi eu nu l-am întrebat.

– Cum se face că ştii astfel de oameni, Georgio?

El ridică din umeri.

– Parcă ţi-am spus deja că n-am fost băiat cuminte. În afacerile mele, cu maşini şi case, dai peste tot felul de lume, iubito. Eu nu i-am judecat niciodată, le-am luat doar banii, bani care ne-au asigurat nivelul cu care eram obişnuit.

– Dar care te-au băgat în mare, rosti Donna cu amărăciune.

– Eu eram un ins mărunt, Donna, obiectă el. De suprafaţă. De unde să ştiu eu că totul o să ia o asemenea întorsătură. Nu mi se mai întîmplase aşa ceva.

Donna oftă.

– Nu, cred că nu ţi se mai întîmplase. Şi unde o să-l găsesc eu pe Alan ăsta?

– Îl găseşti în fiecare seară la restaurantul lui de pe strada Greek. Să nu-ţi fie teamă să vorbeşti cu el, poţi să-i spui orice, absolut orice. Să-i explici despre Lewis, căci va trebui să ştie. Restaurantul lui se numeşte

Amigo. Să ai grijă să spui că eşti soţia lui Georgio, da? Să ştie că eşti soţia mea, înainte să intri în discuţie.

– Bine. Am să mă duc diseară.

Georgio o apucă de mînă.

– Eşti o fetiţă cuminte, Donna. Ştiam că mă pot încrede în tine.

– Chiar crezi că el te poate scoate de aici?

– Dacă există vreo persoană care poate, atunci aceasta este Alan.

– Şi să zicem c-o face, pe urmă ce se întîmplă?

Georgio îi sărută degetele.

– Fiecare lucru la vremea lui, iubito. Hai să ne concentrăm pentru eliberarea mea mai întîi şi pe urmă ne vom face planuri. Acum, ce-ar fi să bem cîte o cafea?

Donna îi dădu poşeta şi-l privi ducîndu-se la snack-bar.

Avea senzaţia că era nebună, că întreaga situaţie era o nebunie.

Îşi aprinse o ţigară şi nu fu surprinsă să constate că mîinile îi tremurau.

Donna parcă maşina pe strada Frith şi-o apucă încet pe jos spre strada Greek. Abia trecuse de zece şi pentru oamenii din Soho această oră era considerată devreme. Donna cercetă atent împrejurimile. Cînd se învîrtise pe străzi în căutarea unui loc de parcare rămăsese uluită de femeile din chioşcurile de reclamă. Unele se plimbau pe trotuar îmbrăcate sumar, strigînd şi făcînd publicitate mărfurilor şi încîntărilor pe care le puteai găsi în micile cinematografe şi cluburi.

Pe măsură ce se apropia de restaurantul *Amigo,* simţea mai pregnant mirosul de pîine proaspătă. Aroma o conduse spre intrarea unui mic local, a cărui atmosferă primitoare îi ridică moralul.

Un tînăr, îmbrăcat în costum de seară, se îndreptă spre ea, zîmbindu-i plăcut.

– Vă pot fi de folos cu ceva, doamnă? Vocea lui avea un puternic accent italienesc, iar Donna se pomeni întorcîndu-i zîmbetul.

– Îl caut pe domnul Alan Cox. Eu sînt doamna Donna Brunos.

Bărbatul o măsură îndelung şi apoi răspunse:

– Domnul Cox nu primeşte pe nimeni fără o programare prealabilă.

Donna înghiţi cu greutate.

– Dacă vei fi atît de amabil să-i spui că sînt aici, sînt convinsă că mă va primi. Spune-i că sînt soţia lui Georgio Brunos şi ai grijă să nu-ţi scape acest amănunt.

Fără să aştepte răspunsul tînărului, Donna se aşează pe un taburet de la bar şi comandă o băutură.

– Mă puteţi servi cu un pahar cu vin alb şi sifon, vă rog?

Bărbatul din spatele tejghelei se uită la şeful de sală înainte să onoreze comanda. Donna urmări în oglinzile din spatele barului cum acesta consimţi înclinînd din cap. Se simţea de parcă intrase fără bilet la o întrevedere cu Papa.

– Pînă vă beţi paharul, eu mă duc să văd dacă domnul Cox este disponibil. Cuvintele fuseseră rostite pe un ton indiferent.

Donna încuviinţă din cap şi luă paharul oferit. Începu să soarbă din băutură ca să-şi mascheze stînjeneala.

Ricardo urcă scara abruptă care ducea la biroul lui Alan Cox. Restaurantul era aproape pustiu. Cînd atmosfera începea să se anime, Alan cobora vreo oră şi prezida, discuta cu clienţii şi se asigura că toată lumea se distra.

Clientela de la *Amigo* era foarte distinsă, variind de la directori de edituri şi de agenţii publicitare, la director de televiziune, toţi preferînd luxul discret de la *Amigo* meschinăriei de la *Groucho.* De asemenea localul era pe gustul selectei comunităţi de mahări ai lumii interlope care se îmbrăcau în haine de comandă şi veneau să-şi discute acolo afacerile cu bancherii şi contabilii, în speranţa de a face impresie. Restaurantul principal era pentru ţinute de gală, partea lui cea mai selectă aflîndu-se la subsol. Ca să ajungi acolo trebuia să dispui de multă influenţă.

Alan Cox se afla în biroul lui pregătind meniul săptămînii viitoare, în timp ce bucătarul lui şef, David Smalls,

stătea şi aştepta răbdător hotărîrea patronului.

Cox studie meniul şi făcu însemnări pe foile bătute la maşină. *Amigo* oferea întotdeauna un meniu fix. De obicei acesta era atît de delicios că lumea îl alegea imediat. Preţul minim în care putea să se încadreze o persoană la *Amigo* era de patruzeci şi cinci de lire. Aici nu existau vinuri de casă, cele mai ieftine începeau de la şaptesprezece lire sticla. La *Amigo* mîncai, beai şi ştiai că distracţia te putea aduce la cel puţin o sută cincizeci de lire de cuplu. Deseori Alan Cox rămînea uluit constatînd că oamenii se zbăteau ca să devină clienţi permanenţi ai localului său.

David îşi văzu patronul zîmbind uşor şi se relaxă.

– Astea sînt bune. Poţi să le foloseşti începînd de mîine. Am schimbat numai două, cele de luni şi cele de vineri. De cîte ori să-ţi spun că-mi place să fie peşte în meniul pentru ziua de vineri?

– Scuzaţi-mă, domnule Cox.

Bărbatul mai vîrstnic oftă şi trase dintr-un trabuc.

– Şi asta de cîte ori să ţi-o mai spun, David? Numele meu este Alan sau Al, alege-l pe care-l vrei, dar te rog nu-mi mai spune domnule Cox. N-am ajuns încă la bătrîneţe!

David zîmbi.

– Am să le duc pe-astea jos la bucătărie. Pateul de-aseară a fost destul de reuşit, nu-i aşa?

– A fost din nou opera acelui puşti?

David înclină aprobator din cap.

– Este talentat, Alan.

– Păi, atunci ai grijă de el Davey, băiete.

În uşă se auzi un ciocănit discret şi el strigă:

– Intră!

În timp ce Davey ieşea din încăpere, Alan îşi salută şeful de sală.

– Ricardo, cu ce-ţi pot fi de folos?

– Este o doamnă jos care doreşte să vă vadă, domnule Cox.

El se încruntă.

– Şi-a spus cumva numele?

– Da. Este doamna Georgio Brunos.

Sprîncenele lui Alan se ridicară o clipă.

– Cum arată?

– În jur de patruzeci de ani, elegant îmbrăcată, aş spune că toaleta e originală. Este subţire, nu prea înaltă şi are picioare frumoase. O constituţie armonioasă, frumuseţe clasică, machiaj discret. Şi este foarte hotărîtă.

Alan zîmbi.

– Atunci trimite-o sus! În timp ce Ricardo se îndrepta spre uşă, Alan adăugă: Ce măsură crezi că poartă la pantofi?

Ricardo se opri şi se gîndi.

– Pun pariu pe zece lire că poartă măsura patru.

Alan rîse.

– S-a făcut!

Cinci minute mai tîrziu, Donna urcă scara mochetată, însoţită de Ricardo care îi ducea băutura pe o tavă argintie şi care o pofti politicos în marele birou.

Prima reacţie pe care Donna o avu văzîndu-l pe Alan Cox fu de uluire. Bărbatul era atît de mare, încît părea să umple încăperea cu prezenţa lui. Părul lui era auriu, des şi înfoiat, şi tuns în stilul elevilor de liceu, frizura potrivindu-se de minune cu tenul bronzat. Avea ochii de un albastru-marin cu reflexe viorii, iar gura plină. Nasul roman singurul în contradicţie cu celelalte trăsături ale lui, era o amintire a anilor de cînd boxa cu mîinile goale.

Cînd zîmbi, Donna îi văzu dantura albă, singurul defect fiind cei doi dinţi din faţă care se încălecau puţin. Acest fapt însă nu-i diminua nici pe departe farmecul, ci, dimpotrivă, i-l amplifica.

– Deci, dumneata eşti soţia lui Georgio. Încîntat de cunoştinţă, doamnă Brunos. Vocea lui era pătrunzătoare, clară şi păstra inflexiuni slabe ale accentului din estul Londrei, pe care el nu încerca să şi le ascundă. Donna îşi simţi mîna prinsă ferm şi scuturată delicat de mînă mare.

– Îmi pare bine, domnule Cox.

Alan Cox zîmbi încîntat. Nevestica lui Brunos, se gîndi în sinea lui, nu era deloc rea.

– Aşază-te, scumpo. Adu-ne alte băuturi, Ricardo, şi anunţă să nu ne deranjeze nimeni.

Ospătarul se îndoi uşor din talie, iar Alan, văzîndu-i surîsul insinuant, zîmbi în sinea lui. Ricardo îl cunoştea mai bine decît se cunoştea el.

Donna se aşează picior peste picior într-un fotoliu de piele. Observă privirea curioasă a lui Alan Cox şi înjură în gînd. Ar fi trebuit să-şi pună pantaloni. Alan Cox părea genul care la micul dejun poftea la femei, le zdrobea inimile pînă la prînz şi se plictisea total de ele pînă la cină.

El se aşează în spatele biroul mare, îşi luă un trabuc nou, îi tăie capătul şi îl afundă într-un pahar cu bere. Donna îl privea uimită.

– Îi dă o aromă mai plăcută, dragă. Alan şterse surplusul de bere cu degetele şi apoi îl aprinse încet, complet inconştient de mişcările sale. Donna avea senzaţia că era martoră la ceva personal, erotic şi ca să-şi mascheze timiditatea, îşi aprinse în pripă o ţigară.

– Care este numele dumitale? Al meu, după cum probabil ştii, este Alan.

– Donna, Donna Brunos.

Alan zîmbi din nou, măsurînd-o încă o dată din cap pînă-n picioare.

– Cum o mai duce Georgio? Am auzit că s-a potcovit cu una mare. Este pe Insulă, nu-i aşa?

Donna înclină aprobator din cap.

– Georgio m-a rugat să vin la dumneata, domnule Cox.

– Să ştii că nu mi-am închipuit că te-a rugat Maica Tereza să treci pe-aici, dragă.

Donna fu salvată de la răspuns de ciocănitul în uşă al lui Ricardo care venise cu băuturile.

Cînd rămaseră din nou singuri, Alan rosti:

– Şi ce doreşte Georgio?

După ce îl lăsă să tragă de cîteva ori din trabuc, Donna îi răspunse.

– Georgio m-a rugat să-ţi spun că dumneata îi eşti dator cu un serviciu. Asta a fost expresia lui, nu a mea.

– N-aş fi bănuit.

Ea zîmbi, auzind remarca lui spontană.

– Are nevoie de ajutor, domnule Cox, motiv pentru

care mă şi aflu aici.

– Nu mai am aşa trecere, acum că am ieşit din joc. Aş putea să-i fac rost de unele de altele. Dar nu de droguri...

Ochii Donnei se măriră uluiţi.

– În nici un caz n-aş cere aşa ceva, domnule Cox, şi sînt convinsă că nici Georgio n-ar avea o asemenea pretenţie.

Alan zîmbi.

– Bine, bine, scumpo, nu te pierde cu firea. N-am avut intenţii rele. Mulţi vînd înăuntru un pic de amphetamină, un pic de haşiş. Te ajută să-ţi treci timpul mai uşor şi-ţi conferă un minimum de prestigiu. Afară n-ar pune gura pe-aşa ceva, dar cînd pedeapsa este lungă, situaţia se schimbă.

Donna oftă disperată. Acest bărbat era unul dintre cei mai enervanţi pe care îi întîlnise. Îi anticipase toate mişcările şi apoi începuse să-i ţină predici.

– Domnule Cox, vrei să mă laşi să termin...

Alan rîse.

– Oh, am început să te calc pe nervi? Mama obişnuia să-mi spună: „Tu, fiule, ai putea să turui o zi!" Propria lui replică îl făcu să izbucnească în rîs. A murit, săraca, anul trecut. Îi simt atît de mult lipsa.

Donna zîmbi, mascîndu-şi furia ce o măcina în interior.

– Uite, acum eu o să tac şi dumneata o să continui.

Ea inspiră din nou profund.

– Georgio a spus că dumneata o să-l ajuţi. El are nevoie de ceva important... Glasul ei se stinse.

Alan întinse braţele, legănîndu-şi trabucul, fumul gros al acestuia împrăştiindu-se în toată încăperea.

– Şi ce anume doreşte?

Donna îl fixa pe masivul bărbat din faţa ei şi-şi aminti că era ucigaş. Se aplecă în faţă şi-şi stinse ţigara.

– Mi-a spus că înainte de toate, să-ţi amintesc că voi doi vă cunoaşteţi de multă vreme. Că atunci cînd eraţi copii băteaţi străzile împreună, că eraţi foarte apropiaţi.

Alan zîmbi.

– Da, eram. Eu şi Georgio aşa am fost. Îşi încrucişă

degetele ca să-şi accentueze spusele. Demult de tot, mi-a făcut un mare serviciu. Asta n-am să uit niciodată.

Zîmbi prietenos şi apoi i se adresă din nou Donnei:

– Ascultă, pot să te întreb ceva?

Donna încuviinţă din cap.

– Te intimidez?

Ea scutură din cap şi rosti apăsat:

– Nu, domnule Cox, nu mă intimidezi deloc, de ce?

Alan surîse insinuant şi arătă cu degetul.

– Tocmai ţi-ai stins ţigara în bolul meu cu alune.

Donna se uită în castronaşul de ceramică şi simţi că i se face rău. Printre alune strălucea scrumul de la ţigara ei St. Moritz.

Rămase cu privirea pironită la bol, iar faţa i se înroşi de jenă.

– Scuzaţi-mă.

Alan îşi dădu seama că pe femeie o podidea plînsul şi simţi pentru ea un sentiment de compasiune. Presupusese că ea avea să vadă partea amuzantă a situaţiei, însă cu mîini tremurînde ea îşi aprinse o altă ţigară.

Privind-o atent, îi remarcă obrajii care se supseră atunci cînd trase din ţigară, îi observă cearcănele şi lăcuita unghie roasă a degetului mijlociu de la mîna dreaptă.

Sesiză felul ţeapăn în care şedea în fotoliu, de parcă ar fi avut un vătrai pe sub hainele elegante, şi faptul că din cînd în cînd pleoapa ei stîngă tremura.

Aceasta era o doamnă foarte convenţională, dar cu toate acestea auzise prin filiera de informatori că se ocupa de afacerile lui Georgio, acum de cînd el stătea la puşcărie, şi admirabil era că se descurca excelent.

Era o anomalie desăvîrşită, iar el conchise că o plăcea foarte mult. Era prea bună pentru Georgio. El îl simpatiza mult pe Georgio, dar în acelaşi timp îl cunoştea foarte bine şi era aproape sigur că această femeie nu era la curent nici cu jumătate din afacerile soţului.

Alan se ridică şi ocoli biroul.

– Ascultă, linişteşte-te, inspiră adînc de cîteva ori, iar eu am să-ţi pregătesc un brandy. N-au fost decît nişte

alune amărîte, Donna. N-o să-ţi iau capul pentru atîta lucru, indiferent ce-ai auzit tu despre mine.' Cînd e vorba de ucis femei şi copii trag linie.

El o văzu pălind şi-şi dădu seama imediat că reputaţia lui îl prefaţase. Îi părea rău, pentru că nu-i plăcea să intimideze cînd nu era nevoie. Acuzaţia de crimă îi făcuse restaurantul aparte; lumea şuşotea pe seama asta, iar el juca rolul individului rău care se îndreptase, Era exemplul perfect al escrocului ajuns să lucreze în legalitate. De fapt, era în legalitate. Uneori faptul îl uluia şi pe el. Nu avea remuşcări pentru ceea ce făcuse, rareori se gîndea la acel lucru, deşi existaseră timpuri cînd mintea nu-i stătea la altceva. El însă îşi plătise aşa-numita datorie faţă de societate şi acum era curat şi liber. Trecuse mult timp şi dacă acest fapt nu-i era amintit, ca acum, treceau săptămîni şi nu se gîndea la el. Se îndreptă spre raftul cu băuturi şi turnă un brandy mare. Se întoarse apoi la Donna şi-i puse paharul în mînă.

– Ascultă, scumpo, eu nu ştiu ce-ai auzit tu, dar împarte totul la patru şi apoi înjumătăţeşte. Acum sînt un om de afaceri în legalitate, te-am primit să stăm de vorbă, deşi n-ai avut o programare prealabilă şi-ţi promit solemn, ba chiar mă jur, să nu omor pe nimeni în seara asta, deci nici pe tine. Mai cinstit de-atît, cred că nu se poate.

Donna îşi ridică privirea spre el şi se simţi cuprinsă de un val de ruşine. El intuise motivul stării ei, bărbatul o citea ca pe o carte.

– Hai, beaţi brandy-ul, rosti el cu blîndeţe, şi pe urmă spune-mi ce doreşte Georgio. Indiferent ce o să fie, o să-i dau. Îi sînt dator, după cum atît de succint a spus-o. El afişă un zîmbet dezarmant.

Donna luă o sorbitură mare din băutura alcoolică şi înghiţind-o simţi că-i ia foc gîtul. Îşi ridică ochii spre el şi adunîndu-şi tot curajul rosti pe nerăsuflate:

– Georgio vrea ca dumneata să-l scoţi de-acolo.

De astă dată fu rîndul lui Alan să pălească. Donna îl privi îndelung cîteva clipe şi apoi continuă:

– Ai auzit ce-am spus, domnule Cox?

Alan Cox înclină aprobator din cap.

– Am auzit şi cred că nu pot să spun decît un singur lucru.

Donna înghiţi cu greutate.

– Ce anume?

– C-o să beau şi eu un pahar de brandy.

CAPITOLUL 15

Alan sorbi din brandy, fixînd femeia din faţa lui. Aceasta fuma agitată. El se ridică şi-i reumplu încă o dată paharul.

– Sînt cu maşina.

Alan înclină din cap.

– Nu-ţi face griji. Dacă se îngroaşă gluma, o să-l trimit pe unul dintre băieţi să te conducă acasă. Mai fac treaba asta din cînd în cînd pentru clienţii mei. Dar de ce vrea atît de tare Georgio să evadeze? Ce vreau să spun este că serviciul pe care mi-l cere nu mi se pare deloc mic, nu-i aşa? Îmi cere să risc totul pentru el.

Donna ridică din umeri.

– Tot ce pot să spun este că mi-a repetat să-ţi reamintesc exact ce a făcut pentru dumneata, însă eu nu pot să fac asta, pentru că nu ştiu despre ce este vorba.

Alan afişă un zîmbet abia schiţat.

– Atunci, să-ţi spun, nu?

Îşi reaprinse trabucul şi se aşeză iarăşi pe locul lui.

– Eu şi soţul dumitale am crescut împreună în Canning Town. Familia mea, spre deosebire de cea a lui Georgio, nu era respectabilă. Tatăl meu era beţiv, petrecea mai multă vreme la cîrciumă decît acasă. Nu trebuie să-ţi mai explic, pentru că pari genul care urmăreşte canalul patru de televiziune! Îi zîmbi din nou şi continuă: Ei bine, bătrînul tata Brunos, m-a luat sub aripa lui. Obişnuia să ne ducă, pe mine şi pe Georgio, la meciuri de box. Aş fi putut să ajung profesionist, dar n-am ajuns. Am devenit în schimb bătăuş de stradă. Boxer care lupta cu mîinile goale. Sînt un tip masiv şi atrăgeam multă

lume. Rămîi trăsnită dacă vezi cîţi oameni se pot duce ca să se uite cum se burduşesc doi indivizi. Eu şi Georgio am păstrat legătura. El a intrat în afacerile din construcţii, iar eu pe scena boxului. Aşadar, profesional aparţineam de lumi diferite. Cu toate acestea, Georgio venea uneori să mă vadă boxînd şi mai beam împreună un pahar la localul *The Bridge.* Acum doisprezece ani am omorît în bătaie un om, la cinci minute de locul în care ne aflăm acum. De fapt, era în cartierul chinezesc. Am făcut acest lucru de faţă cu multă lume şi am fost condamnat la închisoare pe viaţă. N-am să-ţi spun acum motivul pentru care l-am omorît, acesta este un secret pe care nu-l ştiu decît eu şi încă două persoane. Cît am fost în puşcărie, Georgio a avut grijă de familia mea. Soţia a divorţat de mine. Am fost de acord, oricum relaţia noastră se răcise. Georgio însă a avut grijă de toţi ai mei. Fiul meu era la Ampleforth, Georgio i-a plătit taxele, iar fiica mea stătea acasă cu maică-sa. Învăţa la o şcoală de maici din apropiere. Georgio a avut grijă ca banii să nu le lipsească. Vezi, dumneata, cînd am fost întemniţat, unul cu care eram asociat a fugit cu toţi banii. Soţia mea ar fi trebuit să vîndă casa şi toate celelalte ca s-o scoată la capăt. I-am scris lui Georgio, iar el a răspuns prompt. De asemenea a rezolvat şi cu ticălosul care mă trăsese pe sfoară. După şapte ani am devenit eligibil pentru eliberarea condiţionată şi după opt ani şi cinci zile am fost eliberat. Georgio a făcut ceva imens pentru mine. Pentru asta n-am să-l uit niciodată. I-am spus că-i rămîn dator şi îmi menţin încă afirmaţia. Aşa că poţi să-i spui c-o să mut munţii din loc ca să-l ajut, dar nu pot să-i promit nimic. Ceea ce-mi cere este un lucru important. Dar dacă este posibil, o să încerc să-l fac să se întîmple. Mai mult de-atît nu pot să spun, nu?

Donna aprobă din cap, nevenindu-i să creadă cele auzite.

Georgio făcuse toate acele lucruri şi nici măcar o dată nu-i pomenise şi ei despre ele. Deşi îl admira şi-l respecta, pentru că ajutase familia acestui om, se simţea profund rănită pentru că făcuse totul fără să-i spună şi ei măcar în treacăt. Nici măcar o dată nu-i pomenise acest

lucru. Pînă astăzi ea nici măcar nu ştiuse de existenţa acestui bărbat sau a familiei lui.

– Cum suportă? întrebă Alan.

Donna sorbi din băutură ca să-şi biruie lacrimile pe care le simţea formîndu-se înăuntrul ei.

– Foarte bine date fiind împrejurările, dar urăşte locul. I s-a înscenat totul. Un anume Wilson l-a arătat cu degetul.

– Am auzit. Păcat că a murit. Acum nu mai există nici o posibilitate ca să-şi mai schimbe declaraţia.

– Absolut nici una. Este implicat un individ pe nume Lewis. Georgio s-a încurcat în ceva cu el şi acum Lewis este la Insulă cu el. Îi face viaţa foarte grea. Mă tem că Georgio este înhăitat cu granguri pînă peste urechi. Asta este situaţia în mare.

– Îl ştiu pe Lewis de mult, zise Alan. Georgio trebuia să aibă mai multă minte şi să nu se bage cu unu ca ăsta. Este un rahat, scuză-mi limbajul. Un poponar. Am auzit că lui Lewis îi place acolo, pentru el este o vacanţă. Am mai auzit că şi-a cumpărat ieşirea din Broadmoor. Individul este un psihopat. Înţeleg de ce Georgio vrea să evadeze. Dacă Lewis este pe urmele lui, ar face bine să plece cît mai departe. S-a hotărît unde vrea să meargă?

Donna scutură din cap.

– Eu am o vilă în Spania, zise el. Ar putea să se ascundă o vreme acolo. Deţin acolo un complex turistic. Nimic dubios, toate localurile mele sînt de prima clasă. Nu înşel pe nimeni, niciodată n-am făcut-o. Am pătruns în afacerile de acest gen în urmă cu cîţiva ani. Posed acolo o casă mare în care obişnuiam să-mi duc copiii în vacanţe. Nepoţelul meu are acum patru ani. E adorabil. Un adevărat bărbăţoi.

Donna zîmbi auzind glasul lui plin de mîndrie.

– Cîţi ani au copiii dumitale?

– Lisa are douăzeci şi cinci, iar fiul meu, Alan junior, are douăzeci şi unu. Iar eu, deşi nu m-ai întrebat, îţi spun că am patruzeci şi nouă.

– N-am ştiut că Georgio a făcut atît de mult pentru dumneata. Nu mi-a spus niciodată nimic.

Alan zîmbi

– N-a zis, eh? A fost ceva între mine şi el, la fel cum şi acest lucru va fi între mine şi dumneata. Nu pot să promit nimic. Am să studiez atent problema, şi dacă există vreo „portiţă", atunci îi dăm bice.

Donna îşi termină brandy-ul dintr-o înghiţitură, recunoscătoare pentru arsura pe care o simţi pe gît. În viaţa ei nu fusese atît de abuzată. Uneori Georgio putea să fie cumplit de crud. El trăise o viaţă complet separată de a ei, iar ea pînă acum nu-şi dăduse seama de acest lucru.

Alan văzu expresa care apăru pe chipul ei şi oftă. Donna părea o femeie cumsecade, genul respectabil, categoric, prea bună pentru Georgio.

– Haide să mergem jos să mîncăm ceva, propuse el. Băutura asta mi-a deschis apetitul.

Donna se ridică nesigură. Se simţi mult mai bine după ce consumă o farfurie mare de *spaghetii marinara,* moluştele păstrînd încă gustul sărat al mării. Fuseseră gătite ireproşabil. Se şterse elegant la gură cu şervetul, iar Alan îi umplu un pahar cu apă minerală.

– Bea puţină, o să-ţi mai dilueze brandy-ul.

Donna se supuse.

– A fost excelentă!

Alan zîmbi.

– Întotdeauna mi-a plăcut mîncarea mea. La puşcărie, haleala e mizerabilă, dacă nu ţi-o pregăteşti singur. Mulţi dintre cei cu condamnări lungi devin bucătari destul de buni. Sexul şi mîncarea sînt cele mai importante lucruri la bărbaţi, şi nu neapărat în această ordine!

Donna rîse alături de el. Bărbatul era un tip fermecător. Suficient de masiv ca să atragă atenţia pe oriunde ar fi mers, Alan Cox era în acelaşi timp tandru şi bun.

– O să-mi pun „antenele" în mişcare mîine dimineaţă, îi promise el. Presupun că Georgio va dori ca tu să fii intermediară.

– Bănuiesc.

Alan afişă un zîmbet răutăcios.

– Nu pari prea sigură.

Donna termină apa din pahar şi rosti pe un ton serios:

– Eu nu mai ştiu sigur nimic, Alan. Odată am crezut că ştiu multe. Despre soţul meu, despre viaţa mea. Mă simţeam în siguranţă. Acum, am un soţ condamnat la optsprezece ani de închisoare, stau într-un restaurant cu un bărbat care, scuză-mă că spun, a omorît cu sînge rece un om, nu prea departe de locul în care ne aflăm şi plănuiesc evadarea din puşcărie a unei persoane care nici măcar n-a avut bunul-simţ să-mi spună că ţi-a întreţinut ani de zile familia. Am început să mă întreb dacă de fapt îmi cunosc soţul.

Alan simţi tristeţea şi durerea din glasul ei. Înţelesese că Georgio, ca de obicei, o desconsiderase. Femeia din faţa lui era acum depăşită de situaţie. Era înfricoşată, intimidată şi îngrijorată, profund îngrijorată. Ea nu era tipică soţie de escroc. Acelea, chiar dacă nu erau sigure, puteau să-şi dea seama în ce se scăldau.

El pocni din degete şi ospătarul se apropie.

– Adu-mi o sticlă din cel mai bun brandy, te rog. Şi două pahare.

Donna rosti scurt:

– Eu nu vreau să mai beau.

Alan se încruntă şi-i replică:

– Ba o să bei. Ai nevoie de un animator, fetiţo. Te-aşteaptă o muncă periculoasă. Ai putea ajunge la răcoare, scumpo. Aşa că, dacă aş fi în locul tău, m-aş gîndi mult şi bine cît de adînc mă bag în porcăria asta. Vorbeşte cu Georgio, spune-i să-şi găsească pe altcineva care să-i pregătească fofilarea. Şi va găsi, căci este o figură cunoscută. Tu ţi-ai îndeplinit misiunea venind aici.

Donna îşi plecă privirea, încercînd să-şi stăpînească replica care îi stătea pe vîrful limbii.

– Nu poate să se încreadă în nimeni altcineva decît în mine. Acest lucru îl ştiu deja.

Alan oftă.

– Atunci este un om norocos, iar tu o femeie ghinionistă. Dacă este să pun la cale o evadare împreună cu cineva, atunci persoana asta nu trebuie să izbucnească în lacrimi, semn de belea, pricepi ce vreau să spun?

Donna înclină din cap.

– Va fi periculos de se va ridica părul pe tine. Va costa o groază şi ne va lua mult timp. Poliţia va adulmeca, brigada Delictelor Grave va fi pe urmele noastre, iar brigada mobilă va ştii că se coace ceva, cu douăzeci şi patru de ore înainte ca eu să-mi scot „antenele". În Soho sînt atîţia turnători c-ai putea să umpli întregul stadion Wembley cu ei. Crezi c-o să poţi face faţă la toate chestiile astea?

Donna îşi ţinu capul plecat, fiind prea speriată ca să privească spre bărbatul masiv din faţa ei.

– Vei fi tîrîtă în locuri despre care nici nu ştii că există, vei fi obligată să stai lîngă oameni pe care nu ţi-i imaginezi decît în coşmaruri. Nu încerc să te înspăimînt, ci doar să-ţi fac o imagine asupra situaţiei. Dacă vrei să ieşi, mai bine fă-o acum, cînd nu ştii mare lucru.

Chelnerul se întoarse cu un brandy şi două pahare. Donna simţi puţin mai calmă că Alan se apucă să toarne băutura, căci astfel ea cîştigă cîteva clipe în care se forţă să pară relaxată.

Alan îi oferi un pahar bombat umplut pe jumătate, iar ea îl acceptă bucuroasă.

– Aşadar, ce facem, scumpo? Te duci la Georgio şi-i spui să caute pe altcineva?

Donna luă o înghiţitură de brandy, arsura pe care o simţi pe gît făcînd-o să tresară.

– Cred că o să mă descurc, domnule Cox.

– Numele meu este Alan, rosti masivul bărbat zîmbind, şi am să te cred pe cuvînt. Dar te previn, scumpo, o dată dacă dai semne de ezitare ţi-ai luat zborul. Georgio poate să-mi dea un sprijin în caz că am nevoie. Eu nu-l pot vizita, aşa că trebuie să existe un intermediar. Pe mine nu mă interesează cine este, atîta vreme cît este de încredere. Aş fi preferat un tip, dar asta ştii deja.

– Nu-ţi face griji, o să mă descurc.

Donna îşi scoase o ţigară din pachet, iar Alan i-o aprinse. Mînile ei tremurau atît de tare, că el se văzu nevoit să i le atingă cu mîna liberă ca să i le liniştească.

– Şi zici c-o să te descurci? Tremuri de pe-acum ca o frunză, şi nici măcar n-am început să punem ceva la cale!

Donna se aplecă peste masă şi rosti printre dinţi:

– Ia mai lasă vorba!

Alan izbucni în rîs.

– Îmi place puţin temperament şi sper ca rezerva ta să fie mare, Donna, pentru că, crede-mă, vei avea nevoie.

Alan aranjă ca Donna să fie dusă acasă. Privind maşina dispărînd după colţ, el oftă. Cu paşi lenţi o apucă spre strada Dean şi intră pe uşa unui mic club. Acesta era acolo din copilăria lui. Proprietarul se numea Fido. Nimeni nu cunoştea numele lui întreg şi nici altceva despre el. Alan era un client binevenit. Era bogat, bine îmbrăcat şi putea să facă tărăboi: perfecta acreditare pentru localul lui Fido.

Acesta stătea într-un mic separeu, iar Alan se aşeză lîngă el fără să fie invitat. Fido era un tip slab, lipsit de vlagă. Avea o piele albă ca varul, părul grizonat şi arăta exact ca un funcţionar de stat.

– Bună, Alan, nu te-am văzut de mult. Cu ce-ţi pot fi de folos?

– Vreau să transmit un mesaj pe Insulă. Particular. Şi nu vreau să ajungă la urechile unuia pe nume Lewis.

Fido rîse încet.

– Pot să aranjez acest lucru. Oricum am de-a face cu mesagerii lui Lewis. Este o lepădătură, dar plăteşte bine. Pentru cine este mesajul?

– Georgio Brunos. Atît să-i transmiţi că Alan a spus să găseşti un număr doi. Va ştii despre ce este vorba.

– E ca şi făcut, fiule, îl asigură Fido.

O femeie, în jur de patruzeci de ani, se apropie de separeu şi începu să-i vorbească lui Fido, deşi acesta nici măcar nu privea în direcţia ei.

– Haide, Fido, unde este Jerry? Ştiu că a fost aici. Jack mi-a spus c-a fost.

Continuînd să-o ignore, Fido îi răspunse:

– Să nu mă mai întrebi niciodată despre nimeni, Vera. Dacă o vei face, am să te pocnesc pînă o să-ţi vină rău, clar?

Vera, o roşcată masivă, se răsuci şi plecă, ţeapănă de furie.

Fido oftă.

– Aş vrea ca boarfele astea să găsească o cale prin care să-şi rezolve problemele cu proxeneţii lor, Alan. În tinereţea mea, codoşii stăteau lipiţi de prostituatele lor ca rahatul de hîrtie. Asta îl caută acum ca să-i dea partea şi împuţitul nu este de găsit. Astăzi s-au schimbat toate. Nu mai există rafinament. Duc dorul zilelor de odinioară. Să ştii că Soho a murit în anii '70. De cum s-a legalizat totul, a pierit şi distracţia.

– Şi totuşi ai rămas aici, Fido.

El zîmbi.

– Pe mine o să mă scoată de-aici, băiete, numai în coşciug. Făcu o pauză de cîteva secunde şi apoi rosti: Brunos are de făcut optsprezece ani, iar Lewis îl cam strînge cu uşa. Am auzit că a trimis doi indivizi s-o aranjeze pe nevastă-sa. Aia doi au dispărut, iar acum Lewis este ca o maimuţă cu un fier roşu în fund. Îţi transmit mesajul. Nu-l simpatizez şi ăsta este norocul tău. Îi iau bani şi-mi fac treaba, dar asta-i tot. Nu-i sînt dator cu nimic, aşa că am să-ţi dau un sfat gratis. Lewis îşi vrea lovelele, iar Georgio ştie unde sînt ascunse. Cu cît deschide gura mai repede, cu atît este îngropat mai repede. Pentru mesajul ăsta n-am să te taxez. Astfel te vei convinge că nu sînt de partea nimănui. Nimeni nu va afla despre el, îţi garantez. După aceea fiecare mesaj este o mie, în regulă?

– Eşti un amic, Fido.

– Sînt amicul tău, Alan, pentru că tu şi eu ne ştim de mult. Doamne, cum mai duc dorul zilelor de odinioară.

– Şi eu, Fido. Şi eu.

Celălalt bărbat scuturâ obosit din cap.

– Acum poliţia se înarmează. N-aş fi crezut să apuc ziua asta. Cum îi vezi cu arma la brîu, înseamnă că se deschide sezonul de vînătoare la escroci. Fiecare individ, patron al vreunui local va purta armă. Teddy Black are deja. Ştii, dacă ai pistoale, fiecare trebuie înregistrat, corect? Ei bine, puşti poţi avea oricîte şi nu-ţi trebuie decît un singur permis. Teddy are casa ca un arsenal, dar totul este legal. Sau mai bine-zis, semilegal, însă pentru el asta-i suficient. E vorba de droguri, pricepi.

Drogurile şi armele merg mînă în mînă.

Alan înclină din cap aprobator.

– Mie nu mi-au plăcut dorgurile. Dar asta ştii, deja. Cînd va fi transmis mesajul?

– Mîine la prînz. Am cîţiva gardieni pe statul meu de plată, pe-ăsta nu-l trimit prin deţinuţi.

– Eşti de milioane. Acum ar trebui să mă întorc ca să-mi fac monetarul. Dacă nu mă arăt curînd o să creadă toţi că m-a „săltat" poliţia.

– Am auzit că *Amigo* merge bine.

– Îmi asigură existenţa, Fido. Îţi rămîn dator.

Fido înclină din cap.

– Mîine o să trimit pe cineva să te anunţe că mesajul a fost recepţionat.

– O să fiu aici.

Alan părăsi clubul şi o apucă alene spre strada Greek. Se uită la trotuarul zgrunţuros, la cutiile McDonald's, la reclamele de pe rigole şi oftă. Fido avea dreptate. West End se schimba, însă nu era sigur dacă în bine.

Donna ajunse acasă la ora trei şi un sfert. Ea îi mulţumi bărbatului care-i condusese maşina şi-l urmări cu privirea cum se urcă într-un Mercedes care mersese în urma lor. Rămase în mijlocul aleii, răvăşită şi ameţită. Luminile străluceau, iar ea privi în jur de parcă s-ar fi aflat acolo pentru prima dată.

Îndreptîndu-se obosită spre uşa principală a casei, simţi nisipul trosnindu-i sub picioare.

Cînd se opri şi începu să-şi caute în legătură cheia potrivită, văzu cu coada ochiului o mişcare. Impunîndu-şi să nu se uite în acea direcţie, intră în casă şi trînti uşa puternic în urma ei.

Cineva stătea printre coniferele de lîngă casa ei. Se cutremură.

Urcă scările, intră în dormitor şi aprinse luminile. Coborî apoi scările pe întuneric şi tiptil îşi croi drum spre solariu. Acesta se întindea pe toată latura din spate; era imens, era bucuria şi mîndria ei. Îi adăpostea piscina, al cărei placaj de marmură era o adevărată operă de artă

şi în acelaşi timp era încăperea ei pentru lectură, avînd două canapele mari, trei scaune, o masă mare, unde putea mînca vara, şi un mic bar. Din capătul îndepărtat putea vedea partea laterală a casei.

Înaintă pe orbecăite, dorindu-şi să nu fi băut atît de mult coniac. În cele din urmă ajunse în capăt şi se apropie de fereastră. Luminile urmau să se stingă în orice clipă şi atunci nu avea să mai vadă nimic.

Observă uluită cum poarta din spate se deschide şi cum prin ea se strecură silueta unui om masiv. Mai uluită fu să constate că acesta era Paddy Donovon.

Încurajată de băutură, aşteptă ca Paddy să ajungă în dreptul ferestrei. Cînd fu cît pe ce să ciocăne în geam ca să-i atragă atenţia observă că el avea un pistol. Luminile se închiseră şi întregul spaţiu se cufundă în întuneric.

Donna se aşeză pe scaunul din trestie, de lîngă ea. Mîinile îi tremurau puternic, iar în minte începură să i se învîrtă fel de fel de gînduri.

Paddy categoric avea armă.

Voia el oare să-i facă rău? Imediat alungă gîndul. Garanta pentru el cu viaţa.

Închise ochii.

Îi era atunci viaţa în pericol? Acesta era motivul pentru care Paddy se furişa în toiul nopţii prin grădina ei?

Încercă să-şi amintească cum arăta pistolul, însă nu reuşi. Nu era sigură decît de faptul că-l văzuse pe Paddy cu pistol şi că se furişase la trei jumătate dimineaţa prin grădina ei ca Wee Willy Winky.

Se ridică de pe scaun şi privi afară în grădină, în jur auzindu-se doar clipocitul apei din piscină. Apoi, de parcă ar fi luat o hotărîre, deschise una din uşile glisante, bucuroasă că nu cuplase sistemul de alarmă antifurt. Ieşind în curte, urmă aleea care ducea spre terenul de tenis. Îl văzu pe Paddy şi-şi dădu seama că el o simţise.

– Eu sînt, Paddy. Poţi să laşi jos arma.

– Donna? întrebă el, de parcă nu şi-ar fi crezut ochilor.

– Da, Donna. Cred că este timpul ca noi doi să stăm puţin de vorbă, nu ţi se pare? Rostise cuvintele cu o voce puternică, cum nu-şi închipuise vreodată că po-

sedă şi puse faptul pe seama coniacului. Hai să mergem înăuntru să bem şi o cafea.

În timp ce se îndreptau spre casă, Donna se întrebă uluită cum de era posibil ca o persoană atît de mare ca Paddy să meargă fără să facă nici un fel de zgomot.

Cînd intrară în solariu, ea aprinse becurile de la piscină. Acestea răspîndeau o lumină roşiatică ce conferea o atmosferă primitoare. Imediat Donna se simţi mai stăpînă pe sine.

– Aş prefera o tărie, Donna, dacă nu te superi.

Se duse la bar, puse Bushmill într-un pahar mare şi se aşează pe una din canapele. Paddy veni lîngă ea. Arma nu mai era ţinută la vedere.

– Ce se întîmplă, Paddy? De ce dai tîrcoale casei mele în toiul nopţii, cu o armă în mînă?

El sorbi din pahar şi clătină din cap.

– Asta nu-ţi pot spune, dragă.

Paddy se uită în ochii ei albaştri, văzu încordarea de pe chipul ei şi se simţi atras de ea. Donna nu merita nimic din toate acestea; nu ceruse niciodată nimic. Nu era pentru prima dată cînd Paddy se simţea mînat de dorinţa de a-l snopi în bătaie pe Georgio. De ai arăta, acum de cînd era închis, exact unde îl dusese lăcomia.

Donna se încordă şi printre dinţii încleştaţi rosti şuierînd:

– Nu poţi să-mi spui ce cauţi pe proprietatea mea? Ai tupeul să stai în casa mea, să-mi bei băutura şi să-mi zici că nu poţi să-mi spui de ce te afli aici? Stai să vezi cînd o auzi Georgio pe-asta! Sau eşti pus de el, aşa este? A hotărît Băiatul Minune că am nevoie de dădăceală sau e doar speriat că aş putea să bat bulevardele, după cum se exprimă cu atîta elocinţă Carol Jackson. Ce aveai de gînd să faci, să-mi ucizi însoţitorul pentru şeful tău sau doar să-l schilodeşti?

Paddy clătină din cap ruşinat.

– Uite ce este, Donna, noi nu ne aflăm aici decît ca să te protejăm.

Donna strînse din ochi şi-l privi printre gene.

– Noi? Dar cîţi sînteţi? Un batalion, un pluton, o gaşcă, cîţi?

Paddy îşi termină băutura.

– În permanenţă afară sînt cinci oameni. Acum ascultă-mă, motivul pentru care nu ţi-am spus niciodată nimic a fost tocmai faptul că te îngrijorezi. Uite cum ai reacţionat acum...

Donna îl întrerupse:

– Scuză-mă, domnule Donovan, dar sînt înfuriată pentru că sînt supravegheată fără să am cunoştinţă, Dumnezeu ştie de cît timp. Vin acasă şi te găsesc furişîndu-te prin grădina mea, cu un pistol, şi pe urmă îmi zici că nu mi-ai spus nimic, pentru că m-aş fi supărat. Asta e culmea culmilor! Sînt cadaverică. Dacă viaţa îmi este în pericol, după cum se pare, cred că eu ar fi trebuit să fiu prima persoană informată, nu ultima.

Paddy îi cuprinse mîna, însă ea şi-o smulse din încleştarea lui.

– Viaţa ta nu este în pericol, sau cel puţin noi nu ştim să fie. Asta este doar o măsură de precauţie, Donna. Nimic mai mult. Ştii că acel Lewis este în stare de multe. Ei bine, nu vrem să-l lovească pe Georgio prin tine. Nu vrem să ţi se întîmple nimic. Asta-i tot.

Donna scuturâ din nou din cap, complet trează. Acesta fusese efectul şocului. Şi-ar fi dorit să fie încă ameţită; poate că astfel ar fi suportat mai uşor lovitura.

– Deci, să înţeleg că Lewis vrea să-mi pună viaţa în pericol? Nu s-a mulţumit că mi-a distrus viaţa, că i-a distrus-o pe-a lui Georgio, că l-a băgat la puşcărie, acum vrea să-mi facă şi mie rău, nu? Totul este ca un coşmar!

Ea îşi muşcă buza.

– Spune-mi un lucru sincer, Paddy.

El o privi drept în faţă.

– Orice.

– I-a făcut Georgio ceva acestui om? De ce Lewis este atît de pornit împotriva lui? Vreau adevărul.

– Umple-mi paharul, Donna, şi adu-ţi şi ţie unul.

În timp ce ea pregătea băuturile, Paddy se frămînta dacă să-i spună sau nu adevărul. O parte din el dorea cu disperare să i-l spună, însă se temea de efectul pe care acesta l-ar fi putut avea asupra ei. Cînd ea termină

şi se întoarse, el se hotărîse. Donna merita adevărul. Sau măcar jumătate din el.

Ea se aşeză lîngă el şi începu să soarbă din Remy Martin-ul pe care şi-l turnase. Chipul ei era deschis, dornic să afle, iar Paddy era distrus.

– Georgio asigura maşini pentru ticăloşi. Avea o afacere de măsluit. Măsluirea unei maşini presupune existenţa a altor două, să zicem marca *Cosworth,* una tamponată în spate şi alta tamponată în faţă. Nu figurează pe listele de asigurări. Le adunăm de la cimitirele de maşini de peste tot, din ţară. Apoi cumpărăm o maşină nouă, elegantă şi le măsluim pe celelalte două. Asta înseamnă că lipim cele două jumătăţi bune şi îi dăm apoi numărul de înregistrare de la cea originală, înţelegi? E chestie inteligentă. Dacă se mai întoarce la noi, o cumpărăm fără să ne tocmim; măsluirea a fost făcută la o dată anterioară. Maşina originală pentru un jefuitor e o mică avere. Şi mă refer la jefuitorii adevăraţi, nu la spărgătorii de trei lulele. La tîlhari care nu se coboară la cîştiguri nete mai mici de un milion, ca Brink's Mat de exemplu. Acea maşină este „curată", în stare perfectă, poate depăşi chiar şi o maşină de poliţie fără să accelerezi şi poate să-ţi aducă patruzeci şi cinci de mii, dacă nu mai mult. Iar dacă mai pui la socoteală şi maşina măsluită de pe care poţi scoate cel puţin optsprezece mii, ajungi la o sumă de-a dreptul frumuşică, pricepi. Georgio a asigurat maşinile pentru jaful din estul Londrei, de la începutul acestui an, jaf pentru care a primit optsprezece ani. Paznicul de acolo a murit şi de aici ni s-a tras toată tărăşenia. Georgio a asigurat maşinile, iar prin intermediul unui prieten comun, armele, despre care noi am crezut că nu sînt încărcate. Niciodată nu am furnizat muniţie, asta fiecare a făcut-o pe pielea lui. Normal, vederea unei puşti este suficientă pentru a linişti pe toată lumea. Nu este nevoie să tragi, pricepi? Oamenii şi aşa sînt speriaţi. Ei bine, arma lui Wilson a fost încărcată. El a împuşcat paznicul şi totul a luat-o razna. Paddy îşi scuturâ mîna dezgustat şi continuă: Wilson s-a dus cu banii pe unul dintre şantiere. Avea misiunea să dosească şi banii şi bijuteriile. Geor-

gio a luat prada şi a ascuns-o în altă parte. L-a ascuns şi pe Wilson, însă pramatiei i s-a făcut de nevastă şi copii, a scos capul de la cutie şi a fost prins. Dacă ar fi stat o vreme ascuns, toţi am fi fost acum bine mersi la casele noastre. Tot ce trebuia să facă era să dispară o vreme. De nevastă şi copii ne-am fi îngrijit noi. Acum, Wilson a murit, s-a spînzurat în puşcărie, aşa ni s-a dat să înţelegem... Danny Simmsonds şi Frankie White au fost lichidaţi şi ei. Donald Lewis a fost omul din spatele tîlhăriei. El ştia totul: de la camioneta paznicilor pînă la transportul pe care avea să-l facă acesta, numele paznicilor, tot, tot, tot. Paznicul care a fost împuşcat era amestecat. Cred că lui Wilson i s-a spus să-l elimine... nu sîntem siguri de asta, este doar părerea mea. Aşa că acum Georgio este singurul care are acces la bani. N-a vrut să-l „jumulească" pe Lewis, şi încă nu vrea, dar vezi cît de ciudat pare totul? Wilson este mort, ceilalţi doi spărgători au fost ucişi şi de îndată ce Georgio îşi va da drumul la gură, o va mierli şi el. Este un talmeş-balmeş de la cap la coadă. Georgio ar fi trebuit să stea deoparte, concluzionă masivul bărbat. Să fi pus la dispoziţie maşinile şi atîta tot. Însă avea nevoie de bani, afacerile îi erau pe butuci. La acea vreme a părut calea cea mai bună de redresare a lor.

Donna stătea liniştită, privindu-şi mîinile. Ultimele luni pentru ea fuseseră o revelaţie; întreaga ei viaţă părea să se fi bazat numai pe minciuni. Dar nu chiar minciuni, pentru că Georgio, practic, nu-i spusese absolut nimic.

Într-un fel avea senzaţia că era mai rău. A putut ea oare să trăiască, să doarmă, să mănînce, să facă dragoste cu un bărbat pe care nu-l cunoştea?

Dintr-o dată se pomeni plîngînd şi se simţi trasă în braţele puternice ale lui Paddy. Se sprijini de el, inspirîndu-i mirosul ţigărilor Capstan şi a loţiunii de după ras, Old Spice, şi suspină ca un copil. Această lungă noapte fusese închinată revelaţiilor. Primele dezvăluiri i le făcuse Alan Cox, apoi Paddy.

Cum de nu bănuise ea în toţi aceşti ani ce se întîmpla?

O voce lăuntrică însă îi şopti cu blîndeţe: *Pentru că*

n-ai vrut să ştii. Şi într-un fel era conştientă că acele cuvinte erau adevărate.

Mama ei obişnuia să spună: „Lucrurile pe care nu le ştii, n-au cum să te facă să suferi". Ei bine, zicala era o minciună, o mare minciună în care doamna Donna Brunos trăise douăzeci de ani.

CAPITOLUL 16

– Ştii ceva, Paddy? Georgio s-a purtat cu mine ca un nemernic. N-am crezut c-o să spun vreodată acest lucru, dar aşa s-a purtat.

Paddy încercă să o liniştească.

– Nu mai plînge, Donna. Georgio a făcut ce-a crezut că este mai bine. De-asta nici nu ţi-a spus nimic. Te-ai fi îngrijorat. Te-ai fi speriat. Nu înţelegi, scumpo, că el mereu te-a protejat?

Donna se trase din braţele lui.

– Nu mă proteja pe mine, Paddy, şi ştii acest lucru foarte bine! N-a considerat că merit să-mi spună, ăsta este adevărul. Mai devreme m-am întîlnit cu un bărbat care mi-a spus că Georgio a avut grijă de familia lui cît a fost el închis pentru crimă. Bănuiesc că nici despre asta nu mi-a spus, tot ca să nu mă îngrijoreze!

Paddy oftă, trăsăturile colţuroase ale chipului său fiind atenuate de strălucirea roşie răspîndită de becurile piscinei.

– Te înşeli, Donna. Te înşeli foarte tare. Georgio Brunos venera pămîntul pe care călcai. Te considera realizarea cea mai de preţ a vieţii lui. Pentru el, Donna, tu erai rafinamentul. Eleganţa. Se lăuda cu tine la toată lumea. Donna mea, spunea el, poate să gătească mîncăruri ca pentru Regină. „Ea cinsteşte masa", era expresia lui. Se gîndea la tine în permanenţă. Nu ţi-a spus anumite lucruri, pentru că n-a vrut să te îngrijoreze. Tu nu eşti de calibrul lui Carol Jackson, să zicem, şi nici chiar de al lui Dolly. N-ai crescut într-un astfel de mediu. Provenind din Canning Town, Georgio i-a cunoscut pe

pîrnăiaşi înainte de-a învăţa să meargă. Tata Brunos la vremea lui a fost şi el flăcău. Toţi grecii stăteau uniţi. Acum este destul de respectabil, dar în tinereţe, era un adevărat derbedeu. Anii de zile, grecii şi-au făcut veacul prin Piccadilly. Aşa şi-a cîştigat bătrînul Brunos banii pentru restaurant. Recunosc, nu era băgat în afaceri ca Georgio sau ca Stephen, dar şi-a făcut partea lui de învîrteli. Georgio, oricare i-ar fi defectele, n-a jefuit pe nimeni, n-a făcut rău nimănui. A furnizat maşini, atîta tot, şi dacă n-ar fi făcut-o el, s-ar fi găsit altcineva care s-o facă. O singură dată a furnizat arme, dar şi atunci acestea nu erau încărcate. Atîta tot. Cît despre faptul că nu ţi-a spus... fii sinceră, Donna. Pune-te în postura lui. Fratele tău este avocat, vii dintr-o familie a clasei de mijloc. N-ai fi înţeles nimic din toate astea. Sper că acum să înţelegi, pentru că ştii destule. Ştii totul. Un singur lucru am să mai spun şi pe urmă am să închid gura. Omul ăsta n-ar fi putut trăi fără tine. Tot ce a vrut, a vrut pentru tine. Dorea să te vadă îmbrăcată în cele mai elegante haine, la volanul celei mai bune maşini, trăind în casa cea mai frumoasă. Totul a fost numai şi numai pentru tine. Chiar el mi-a spus acest lucru. Simţea că meriţi totul. I-a părut rău că n-ai putut avea un copil. Era singurul lucru pe care simţea că nu putea să ţi-l dăruiască, un copil. Ştiu că nu poţi avea copii. Georgio mi-a spus tot şi să fim cinstiţi, Donna, acest motiv nu l-a făcut să plece de lîngă tine, deşi şi-ar fi dorit mult un copil. A acceptat situaţia aşa cum te-a acceptat pe tine, cu inima deschisă. Erai soţia lui la bine şi la rău. El era catolic şi, deşi n-o cunoaşte el cărarea spre biserică, crede încă în valorile acesteia. Dacă el te poate iubi, tu de ce nu mai poţi să-l iubeşti, acum după ce ai aflat toate astea?

Donna nu-şi aducea aminte să-l fi auzit pe Paddy rostind vreodată vreun discurs mai lung ca acesta. Parcă ar fi fost tatăl ei sau fratele mai mare care voia să o facă să gîndească raţional. O duruse faptul că i se amintise de copil, o duruse enorm. Singurul lucru pe care îl regretase toată viaţa era că nu fusese în stare să-i dăruiască lui Georgio un copil. Simţi din nou acea senzaţie că era de calitatea a doua, senzaţie pe care de altfel o

simţea ori de cîte ori i se amintea că nu reuşise să dea naştere unei fiinţe vii. Înţelese că Georgio mereu căutase să o protejeze. Îşi impusese să nu facă aluzie la copii în nici un context. Poate că de aceea nici nu-i pomenise despre copiii lui Alan Cox. Poate că îşi închipuise că ideea i-ar fi frînt inima, aşa cum descoperirea i-o frîngea acum. Nu era corect că Paddy îi spusese toate acestea. Nu era corect deloc, căci ea nu avea nici un argument pe care să-l spună în apărarea ei. Ca de obicei, Georgio ieşea în avantaj. El era bărbatul bun, plin de tact. Întotdeauna era aşa. Donna simţi din nou usturimea lacrimilor.

– De ce eşti înarmat şi de ce te învîrţi pe lîngă casa mea? îl întrebă ea fără ezitare.

Paddy oftă.

– Pentru că Lewis s-ar putea să încerce să-l lovească pe Georgio prin tine, de-asta. Dacă ţi s-ar întîmpla ceva, cred că Georgio ar muri, Donna. Chiar el mi-a spus asta. Eu sînt aici ca măsură de precauţie, atîta tot. Este posibil ca Lewis să nu îndrăznească să se apropie de tine, dar după cum cred că ţi-ai dat seama, ar însemna să nu fiu prietenul lui Georgio, dacă nu aş încerca să te protejez.

Donna se uită la piscină. Valurile mici, făcute de încălzitorul apei, păreau arginti în lumina nopţii.

– De-asta a fost distrus parcul de maşini, în semn de avertisment?

– Da.

– Sînt în pericol, Paddy?

El scutură ferm din cap.

– Nicicum. Atîta vreme cît sînt eu aici.

Donna se simţi brusc învăluită de o linişte sufletească. Paddy Donovon era aici, deci ea se afla în siguranţă. Dacă ar putea măcar să creadă acest lucru...

Donna îşi privi ceasul. Era aproape cinci şi jumătate. Zorii îşi făceau încet apariţia, genele luminii portocalii gonind întunericul. Păsărelele începură să ciripească brusc, de parcă cineva dăduse drumul la radio. Noaptea se sfîrşea, ziua începea.

– Mă duc să mă culc, Paddy, nu te mai conduc, ştii unde e ieşirea.

El o privi pe femeie cum se îndreaptă spre uşa care ducea spre casă.

– Donna! Ea se întoarse încet. Te simţi bine?

Donna afişă alene un zîmbet care îi spori parcă plăcuta înfăţişare.

– Tu ce crezi?

În timp ce urca scările spre dormitor, ea privi prin casă, de parcă atunci vedea totul pentru prima dată. Intră în dormitor, însă splendoarea acestuia nu mai însemna nimic pentru ea, deoarece bărbatul care îl înfrumuseţase, nu mai era lîngă ea.

Însă putea să-l aducă înapoi, îşi reaminti Donna. Ea putea să fie calea de readucere a lui, dacă nu acasă, măcar în braţele ei.

El nu o minţise niciodată, şi cu asta ea era de acord. Dar ceea ce făcuse el părea mai rău.

Nu-i spusese nimic, deoarece nu avusese încredere în ea... acest lucru o durea mai mult decît un pumn pe care l-ar fi primit. Deoarece o iubea prea mult, fusese argumentul lui Paddy. Ei bine, el n-o iubea nici măcar pe jumătate din cît îl iubea ea; ea trăia şi respira pentru Georgio Brunos.

Se dezbrăcă şi dădu drumul la duş.

Stătu sub jetul de apă, ţinîndu-şi faţa în bătaia stropilor, şi simţi usturimea rimelului spălat de pe gene. Încercă să nu se mai gîndească la nimic. Trebuia neapărat să se relaxeze, să se odihnească.

În clipa în care se întinse în patul mare şi închise ochii, îl iertase.

Georgio auzi uşa celulei deschizîndu-se şi înţepenindu-se în pana de lemn. Îşi privi ceasul. Era şapte şi douăzeci şi cinci. Cu cinci minute mai devreme decît ora obişnuită de deschidere.

se ridică din pat şi ascultă mormăitul lui Timmy care se întoarse pe partea cealaltă, sperînd să mai fure cîteva minute de somn.

Georgio se dădu jos din pat şi se duse la uşă.

– Cine este?

– Eu, McAllister. Deschide, Brunos.

Georgio îndepărtă pana de lemn. Toţi condamnaţii pe termen lung puneau un ic în uşă. Dacă vreun alt deţinut voia să-ţi crape capul, atunci timpul cel mai bun era dimineaţa la prima oră. Acesta putea intra pe furiş în celulă, îşi putea ciomăgi bine victima, întinsă încă în pat, şi putea ieşi în cîteva secunde. Nimeni nu putea fi atît de deştept, încît să găsească făptaşul. Într-un mediu în care ciocnirea din greşeală cu o altă persoană era motiv de extremă violenţă, pana era salvatoare.

McAllister intră în celulă şi-i strecură lui Georgio o bucăţică de hîrtie.

– Hei, voi doi, haideţi! strigă el. Ce, credeţi că aici e tabără de vacanţă! Sus şi-afară, acum!

Timmy se ridică în pat, burta lui grasă tremurînd de indignare.

– Te bag undeva, McAllister. Cară-te dracu' cu zbierătele tale de-aici.

Bărbatul părăsi celula, iar Georgio îşi strecură biletul în chiloţi.

– Spurcatu' naibii, să intre aici de parcă ar fi pe moşia lui! Codoşu' dracului.

Timmy strică aerul, dînd vînturi zgomotoase. Dezgustat, Georgio îşi luă oala de noapte şi ieşi grăbit din celulă. Se aşeză pe palier la rînd cu ceilalţi deţinuţi ca să-şi golească oala şi începu să discute cu Sadie.

– Împuţit mai este! Cum de-l suporţi?

Sadie ridică din umeri şi zise:

– De ce crezi că nu mă agit atît ca să împart celula cu el? Da' nu e băiat rău. Trebuie doar să-l cunoşti mai bine ca să ştii cum să-l iei.

Georgio rîse.

– Pe el ştiu cum să-l iau, „eşapamentul" lui nu-l suport.

Timmy ieşi agale şi veni lîngă ei.

– Ţi s-au adunat ceva mortăciuni la fund, Timmy?

Cuvintele fuseseră rostite de un tînăr pe nume Peter Barnes. Acesta avea optsprezece ani de ispăşit şi cîştigase deja respectul mai vîrstnicului bărbat.

Timmy pufni amuzat în rîs.

– Da, un cuib de viermi. Şi încă n-ai auzit partea cea

bună. Stai să vină vara, Peter, să vezi cum mişună noaptea pe tine. Creaturi nenorocite.

Dezvăluirea îl şocă pe Peter Barnes, iar ceilalţi bărbaţi începură să rîdă de el.

– Locul ăsta colcăie de ei, băieţaş. Unii sînt mari de tot. Mai ţineţi minte anul trecut cînd am avut întreceri?

Toţi începură să rîdă din nou amintindu-şi.

– Aveam unul, baban de tot, pe nume Trigger. Îi întrecea pe toţi viermii din puşcărie. Făceam pariuri pe ei. Îi alergam prin pauze. Să fiu sincer, mi-a părut rău cînd a murit. Glasul lui Timmy era trist, de parcă viermele i-ar fi fost un prieten apropiat.

– Dar din ce cauză a murit? întrebă Barnes sincer interesat.

Sadie strigă:

– A tras Timmy un pîrţ cînd îl avea în buzunar şi l-a gazat pe nenorocit în cutia lui de chibrituri.

Replica îi făcu pe toţi să rîdă, inclusiv pe Timmy.

Georgio se întoarse în celulă cu oala de noapte şi închise uşa, blocînd-o încă o dată cu pana.

Îşi scoase biletul din chiloţi şi-l despături.

la un număr 2.

Rupse hîrtia în bucăţele mici, le puse în gură, le mestecă şi le înghiţi deodată.

Scoase icul din uşă, îşi dădu jos chiloţii, luă un prosop şi o luă spre duşuri. Fluierat de trei ori, el îşi continuă drumul cu paşi mărunţi pentru a-i face pe ceilalţi să rîdă.

De cum intră sub duş începu să mediteze la bilet, însă în final îşi alungă gîndul din minte. Singura persoană în care putea să se încreadă pe deplin era Donna. În plus, ea avea avantajul de-a nu fi bănuită de nimeni. Nici de Lewis, nici de poliţie.

Georgio îşi săpuni corpul.

Aşadar, Donna fusese la Alan, iar acum mingea apucase să se învîrtă.

Georgio începu să cînte în sinea lui.

Alan Cox deschise încet ochii. Camera era învăluită în întuneric. Coborînd din pat, se îndreptă despuiat spre

fereastră şi dădu draperiile la o parte. Motivul pentru care îi plăcea să trăiască în Soho era faptul că acest cartier nu dormea, practic, niciodată. La şapte şi un sfert dimineaţa forfotea deja. Alan se întinse şi căscă, corpul lui simţind durerea vîrstei înaintate chiar dacă masivitatea tinerească dezminţeau anii.

Se întoarse înapoi în pat şi se încruntă.

Lally avea douăzeci şi nouă de ani, deşi ea jura că nu avea decît douăzeci şi doi. Era prietena lui cînd şi cînd, de doi ani de zile. La începutul relaţiei lor, el făcuse greşeala să-i dea cheile de la locuinţă. Cînd se întorsese acasă în primele ore ale dimineţii, o găsise acolo, dormind şi, fiind prea obosit, nu avusese puterea să o dea afară.

– Haide, Lally, scularea.

Ea se răsuci în pat, etalîndu-şi sînii mici. Părul ei scurt şi roşu era răvăşit şi ţepos. Fata era foarte drăguţă. Oftînd şi cunoscînd foarte bine ritualul, Alan se duse în bucătărie. Puse de cafea şi cît clocoti aceasta, el inspiră aroma fierturii columbiene şi pregăti două cești.

Luînd ceaşca de cafea, intră în dormitor, o aşeză pe noptieră şi o clătină uşor pe Lally.

– Hai, trezeşte-te scumpo. Peste puţin timp trebuie să plec. Am treabă astăzi.

Lally deschise precaută un ochi, însă lumina nemiloasă o făcu să-l închidă imediat. Alan îi observă ridurile care începuseră să i se formeze în jurul gurii şi a ochilor.

– Arăţi groaznic, fetiţo, ar trebui să te laşi de meserie.

– Scuteşte-mă, Alan. E prea devreme ca să suport predici, chiar şi de la tine. Se ridică, neschiţînd nici un gest ca să-şi acopere goliciunea.

– Dă-mi o ţigară, Al.

El îi dădu pachetul din geanta pe care o abandonase pe un scaun de lîngă fereastră. Ea îşi aprinse o ţigară şi trase adînc fumul în piept. Accesul de tuse o cuprinse.

– Faci excese, Lally, dar ştii deja acest lucru, nu-i aşa?

– O ceaşcă de ceai şi-o tuse, grozavul mic dejun britanic!

Alan luă ceaşca şi i-o întinse.

– Asta este cafea, Lally. Tu nu bei ceai, îţi aminteşti?

Ea trase din nou din ţigară şi sorbi din cafeaua fierbinte.

– Unde ai fost aseară? Credeam că la două jumate închideţi.

Alan ieşi din dormitor fără să se deranjeze să-i răspundă. Se duse în bucătărie şi se aşeză la masă, iar ea îmbrăcă neglijent halatul lui şi-l urmă, luîndu-şi cafeaua şi ţigările. Nu se deranjase să-i înnoade cordonul, iar el, ştiind că acesta era un gest calculat, i-l legă în locul ei.

– Ascultă, Lally, nu vreau să vii şi să pleci de-aici ca şi cînd ai fi la tine acasă. Ţi-am dat cheia numai pentru cazuri de urgenţă. Acum, dacă nu te superi o vreau înapoi.

Ea se aşeză la masă şi zîmbi.

– De ce trebuie să trecem mereu prin chestia asta, Alan? Tu te vei duce să faci duş, eu voi veni după tine, vom face dragoste şi pe urmă te voi privi cum pregăteşti micul dejun. Apoi totul va fi în ordine pînă data viitoare.

Alan scutură ferm din cap.

– N-o să mai fie nici o dată viitoare, Lally. Nu-mi place treaba asta. Nu-mi place ca spaţiul meu să fie invadat. Ştii cum sînt eu, scumpo. Nu vreau pe cineva permanent.

Lally pufni batjocoritoare.

– Dar cine spune că eu vreau? Nu avea o impresie atît de bună despre tine, Alan Cox. Nici eu nu doresc ceva permanent. Nu eşti singurul tip cu care mă întîlnesc.

Alan se uită în ochii albaştri şi rosti cu blîndeţe:

– Dar ai vrea să fiu, nu-i aşa?

Lally îşi plecă atunci pleoapele, conştientă de adevărul spuselor lui. Ea îşi lovea piciorul ca un copil.

– De ce-mi faci asta, Alan? Glasul ei era ca un suspin. De ce mă respingi? N-am putea să încercăm să trăim împreună?

Alan se îmbună, dar clătină din cap.

– Nici într-o mie de ani, dragă. Nu vreau nimic permanent şi chiar dacă aş vrea, nu m-aş încurca cu o prostituată fie ea şi de lux.

Îi părea rău de ce-i spusese, căci în realitate nu-i păsa de meseria ei, dar ştia că acele cuvinte erau singurele care ar fi rănit-o într-atît încît s-o facă să-l lase în pace.

Alan văzu strălucirea lacrimilor şi oftă din nou.

– Iartă-mă, Lally.

Ea se ridică, demnitatea rămînîndu-i singurul scut de apărare.

– Ştii foarte bine, Alan, că nu meritam aşa ceva.

– Putem rămîne prieteni, Lally, numai că vreau să fim prieteni decenţi, care îşi dau telefon înainte de a veni în vizită, care nu aterizează aşa pur şi simplu unul pe scările celuilalt.

Ea înclină aprobator din cap. El nu o sunase niciodată. Nu o vizitase niciodată. Încerca să-i salveze demnitatea, iar acest fapt o rănea şi mai mult.

Alan o trase în braţe, chinuit de remuşcarea că o rănise, dar convins că ea pricepuse mesajul. Acum putea să facă pe marele bărbat, putea să o aline.

– Îmi pare rău, Lally, îţi pierzi vremea cu mine. Nici o femeie nu va mai împărţi patul sau viaţa cu mine. Dacă era să fie vreuna, atunci aceea ai fi fost tu, îţi jur. Pur şi simplu nu mai vreau s-o iau de la capăt.

Lally se lipi cu trupul de el, simţindu-i puterea.

– Înţeleg, Alan, n-o să mai fac niciodată aşa ceva. O să te mai văd, nu-i aşa?

El îi zîmbi privind-o în ochi.

– Sigur că da.

Dar amîndoi ştiau că el mintea.

O oră mai tîrziu nu mai era nici urmă de Lally, iar Alan luase telefonul în braţe, organizîndu-şi ziua. Era bucuros de ceea ce-i ceruse Georgio să facă. Stătuse prea mult departe de stimulii lumii interlope. Alan de fapt se distra.

Donna se trezi la ora unu. Stătea întinsă în pat simţindu-şi ochii grei şi mîinile împovărate de oboseală. Ridicîndu-se în şezut, se văzu în oglindă şi se încruntă. Părul i se uscase în toate direcţiile. Se dădu jos din pat şi intră încă o dată sub duş.

Jeturile de apă fierbinte o făceau să se simtă mai relaxată. Ultima picătură de somn o părăsi, iar viaţa începu să-i fremete în trup.

La două şi jumătate cobora scările, îmbrăcată şi aranjată impecabil. Intră în bucătărie şi o găsi pe Dolly stînd la masă şi curăţînd mazăre. Femeia îi zîmbi.

– Ai dormit bine?

Donna îi întoarse zîmbetul.

– Presupun că tu ştiai că Paddy ţine casa sub observaţie, Dolly?

Dolly avu bunul-simţ să se arate surprinsă.

– Este ciudat, ştii, dar faptul că tu mi-ai ascuns asta, m-a durut mai mult decît m-ar fi durut un lucru făcut de Georgio sau de oricine altcineva. Pentru că eu am crezut că ne leagă o prietenie adevărată, ba chiar o relaţie ca între mamă şi fiică. Se pare că m-am înşelat. Acum am să plec şi nu ştiu cînd o să mă întorc. Zîmbind enervant, adăugă: Aşa că să nu mă aştepţi, da?

Luîndu-şi cheile de la maşină, ieşi afară din casă, Dolly rămînînd consternată de cuvintele ei.

Două ore mai tîrziu, Donna se afla în restaurantul *Amigo*, bînd tacticos dintr-un pahar cu vin alb şi sifon, şi ascultîndu-l pe Alan explicîndu-i de ce se gîndise să găsească un alt intermediar.

În timp ce-i vorbea, Alan îşi rotea privirea prin tot localul. Chiar şi atunci cînd era absorbit de conversaţie, nu-i pierdea din ochi pe angajaţi şi pe clienţi.

– Problema, scumpo, este că eu nu cred că eşti croită pentru aşa ceva. Să nu te simţi cumva jignită, într-un fel este un compliment. Chestiunea s-ar putea să devină puţin cam înspăimîntătoare, înţelegi? Există oameni cu care trebuie să intru în contact, care l-ar speria şi pe dracu', pricepi ce vreau să spun?

Donna îl privi fără să rostească vreun cuvînt.

Ochii lui încetară să se mai rotească prin local şi o fixară.

– Mă asculţi? Glasul lui se ridicase cu două octave, iar el părea enervat. Donna bănuia că toate femeile îi sorbeau cuvintele de pe buze şi că nu era obişnuit cu

reacţia ei de plictiseală.

– Nu prea am de ales, aşa-i? Vorbeşti cît pentru un batalion. În multe privinţe eşti la fel ca Georgio. Te aştepţi ca oamenii să te asculte, mai ales cei ca mine: femei, slugi. Ei bine, domnule Alan Cox Deşteptu' lu' „peşte", află că m-am săturat de cînd te ascult. Iar dacă în loc să te uiţi atît la oamenii din local te-ai fi deranjat să-mi surprinzi privirea, ai fi observat lucrul ăsta.

Luat pe nepregătite, Alan se încruntă.

– N-ai prins care-i şpilul, scumpo?

Donna rămase blocată.

– Mă faci să rîd, ştii? Stai aici, îmbrăcat în costumul ăsta de comandă, fumîndu-ţi trabucul scump şi ai impresia că toate lucrurile sînt nişte proptele care te fac să fii cineva. Vorbeşti în faţa mea, dar nu cu mine, dar te aştepţi să accept imediat părerea ta. Ei bine, domnule Cox, n-o accept. De fapt, chiar m-am săturat şi am obosit să mi se tot spună ce-ar trebui să gîndesc, ce ar trebui să fac şi cum ar trebui să fac. Am o casă care este ca Fortul Knox; un bărbat pe nume Lewis se pare că mă ameninţă, deşi nu, de fapt el nu pe mine mă ameninţă, ci îl ameninţă pe soţul meu c-o să-mi facă un rău, deci alt bărbat care n-are bunul-simţ sau capacitatea mentală să-i spună acest lucru direct persoanei vizate! Am o menajeră care este părtaşă ceva de genul: „Să n-o lăsăm pe Donna să afle ceva". Dar, cu toate acestea, am fost rugată de soţul meu neascultător, care în clipa de faţă nu se află în postura de a da ordine, să fiu atît de bună şi să-l scot din puşcărie. Să încalc legea, să-mi pun viaţa, libertatea şi onestitatea la bătaie. Totul pentru el bineînţeles, nu pentru mine. Şi dumneata ai tupeul să stai în faţa mea, să-mi vorbeşti ca unui copil, să te aştepţi să fiu recunoscătoare şi să accept planurile, fără ca măcar să ai decenţa să-mi spui „cu voia dumitale". Ei bine, domnule, poţi să te duci la mama dracului. Aşa se spune în limbajul pe care îl înţelegi? Numai că eu, spre deosebire de dumneata, soţul meu şi alţii de teapa voastră, nu sînt o expertă în înjurături.

Alan Cox se lăsă uluit în spătarul scaunului, după care, pentru a face situaţia şi mai grea, pufni într-un rîs

zgomotos, care îi făcu pe clienţii restaurantului să-şi întoarcă privirile spre ei.

Donna rămase neclintită, îşi încordă spatele, abordă o expresie gravă şi-l ţintui cu privirea. Brusc, conchise că nu-i plăcea bărbatul din faţa ei. Nu-i plăcea aroganţa lui, comportamentul lui, hainele lui. Nu-i plăcea pretenţia pe care el o avea ca toată lumea să-i accepte automat ideile. Nu-i plăcea felul în care învăluia cu privirea fiecare femeie din local, evaluînd-o tacit pe o scală de la unu la zece. Nu-l plăcea absolut deloc!

Se dusese la el să-i spună să găsească un înlocuitor, însă acum nu mai putea face acest lucru, deoarece în ochii lui ar fi apărutaşa cum gîndea el că este: o fustă, o gîsculiţă. Pur şi simplu o femeie.

Rîsul lui încetă la fel de brusc precum începuse, şi atunci Donna îl văzu pe Alan aşa cum îl vedea majoritatea bărbaţilor. Chipul lui era împietrit şi dur. Ridurile nu-i mai erau estompate şi cuceritoare, ci, dimpotrivă, accentuate, făcîndu-i fizionomia colţuroasă. Arăta într-adevăr ca un bărbat care omorîse în bătaie o altă fiinţă umană; simţi primul fior de spaimă.

– Ai o gură mare, cucoană.

Donna zîmbi, forţîndu-se să se relaxeze.

– Este probabil singurul lucru pe care îl avem în comun, domnule Cox. Hai să încercăm să clădim ceva, plecînd de la acest lucru.

Îşi ridică paharul şi sorbi cu nonşalanţă, conştientă de privirea lui care o sfredelea.

– Hai să stabilim din capul locului un lucru, doamnă Brunos. Nu vreau ca dumneata să-mi fii numărul doi. Vreau un tip, o persoană care cunoaşte meserie. Am nevoie de cineva cu experienţă, perspicacitate şi cutezanţă. Vreau o figură cunoscută. Toată alura lui de om de afaceri dispăruse, Donna remarcînd schimbarea.

– Ei bine, domnule Cox, uită-te bine la mine, pentru că sînt singura persoană pe care o s-o capeţi.

Alan Cox privi chipul alb şi încordat din faţa lui, primul său impuls fiind să urle de furie. Era obişnuit cu femei ca Lally, femei care îl doreau atît de mult, încît automat acceptau planurile lui, oricare ar fi fost acestea.

În mintea lui îşi închipuise c-o să-i spună veştile proaste, c-o s-o invite la masă şi c-o să-şi vadă mai departe de treburi. Donna Brunos însă trecuse de artificiul lui şi faptul nu-l bucura deloc. Absolut deloc.

Înghiţind în sec ca să-şi potolească furia, el afişă un zîmbet forţat.

– Cred că nu mai înţeles, scumpo...

Donna îşi trecu mîna prin păr, într-un gest de totală plictiseală.

– Eu nu sînt scumpa dumitale, domnule Cox. Te rog nu mă mai ironiza cu inutili termini de afecţiune, pe care probabil îi foloseşti cu telefonistele sau chelneriţele dumitale. Eu sînt o femeie matură, în caz că ţi-a scăpat acest amănunt. Am venit la dumneata, pentru că soţul meu s-a îngrijit de soţia şi copiii dumitale, probabil cu mult mai mult respect decît îi acorzi dumneata soţiei lui. În mod anume, el mi-a cerut ca eu să fiu intermediarul lui. Nu am cazier şi nici măcar o amendă pentru parcare în locuri interzise. Sînt perspicace şi cutezătoare. Şi, în plus, am senzaţia că nu te simpatizez, domnule Cox, că nu te simpatizez deloc. Iar sentimentul devine mai puternic cu fiecare secundă ce trece.

Alan era conştient că fusese înfrînt. Senzaţia îi era atît de străină, că timp de cîteva clipe nu ştiu ce să facă.

Înţelegînd situaţia, Donna se ridică şi, întinzîndu-i mîna, rosti:

– Îmi pare bine că am stat la o mică şuetă. Cînd vei fi gata să discutăm afaceri, sună-mă. Sper că nu-mi porţi pică? Găsesc că este un lucru urît la oamenii în vîrstă. Spunînd acestea, îi scutură mîna şi ieşi din restaurant.

Alan Cox se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi plecînd. O parte din el ar fi vrut să se catapulteze după ea ca s-o plesnească peste faţă, cealaltă ar fi vrut să rîdă.

Rîsul birui. Alan se mîndrea cu faptul că niciodată nu ridicase mîna la o femeie. Însă soţia lui Georgio Brunos îl adusese pe punctul să încalce acest jurămînt.

Demn, asemeni lui Lally mai devreme, se ridică de pe

scaun şi, încercînd să pară nepăsător, urcă la el în birou. Intră în mica baie şi se privi în oglindă. Grosolănia despre costumul de comandă şi despre faptul că era cineva, îşi atinsese ţinta. Fiind un om onest, el ştia că acesta era motivul pentru care se supărase. Pentru care vrusese să o plesnească.

Clocotea de furie.

CAPITOLUL 17

Anthony Calder era un bărbat masiv. Se închidea zilnic în propria lui sală de gimnastică, unde se antrena şi se elibera de toate stresurile, ridicînd haltere.

Anthony era în vîrstă de cincizeci şi opt de ani, avînd trupul unui bărbat mult mai tînăr, mintea unui bătrîn şi o soţie de douăzeci şi doi de ani. Îşi recunoştea urîţenia ori de cîte ori se privea în oglindă, gîtul scurt, de bou, completîndu-i întreaga alură brută. Şi totuşi el ştia că pentru femei era atrăgător şi nădăjduia că mereu avea să fie. Puterea desăvîrşită şi importanţa lui constituiau punct de atracţie. Emana impulsivitate şi, după cum recunoştea uneori în sinea lui, *era* primejdios.

Specialitatea lui Anthony Calder erau „mişculaţiile". Dacă cineva avea nevoie de o condamnare mai uşoară, atunci lui Anthony Calder trebuia să i se adreseze. El îi cunoştea pe toţi poliţiştii care meritau să fie cunoscuţi. Le cunoştea preţurile, ştia cine era abordabil şi cine nu. Cine dorea bani gheaţă şi cine voia vacanţe, cui îi plăceau jocurile de noroc, cine voia femei şi cui îi plăceau maşinile de lux. Era meseria lui, cariera lui şi i se dăruia întru totul.

Calder devenise milionar şi nu mai era obligat să ridice nici măcar un deget asupra cuiva. Apuseseră de mult zilele cînd era pumnagiul care, pentru anumite sume de bani, rupea braţe sau picioare. Marea lui ocazie se ivise cînd îl întîlnise pe detectivul-inspector Billings de la brigada Delicte Grave. Billings îl folosise ca intermediar într-un tîrg pe care îl punea la cale cu doi fraţi

rău-famaţi, ce voiau să primească în locul sentinţei pe viaţă, suspendarea pedepsei. Atunci constatase că avea un talent înnăscut pentru negocieri.

Detectivul-inspector Billings întocmise o scrisoare către judecător, în care îi spunea că fraţii erau informatorii lui şi că îi erau mai utili pe stradă, decît după gratii. Judecătorul examinase situaţia atent, iar pentru somptuoasa sumă de douăzeci şi cinci de mii de lire de persoană, le îngăduise fraţilor să părăsească instanţa, suspendîndu-le pedeapsa. Anthony îşi îndeplinise misiunea şi-şi descoperise vocaţia. Calder locuia acum în Chigwell, o suburbie plină de verdeaţă, împreună cu soţia, cu fiica lui de curînd născută şi cu doi Dobermani imenşi. Îşi realiza afacerile de acasă şi venea în contact atît cu poliţiştii, cît şi cu criminali. Era respectat, mai ales de poliţişti, care vedeau în el o cale de completare a salariilor mizere. Anthony era mulţumit de viaţă.

– Afişă un zîmbet de adîncă satisfacţie cînd îl văzu pe Alan Cox străbătînd pajiştea lui bine îngrijită şi îndreptîndu-se spre sala de gimnastică, unde îşi petrecea el cea mai mare parte din zi.

– Salut, Alan! Nu te-am văzut de mult, amice. Anthony păstra în glas puternicele inflexiuni ale accentului din East End.

– Ce faci, Tony? Văd că arăţi bine.

Anthony dădu din cap.

– Cu ce-ţi pot fi de folos?

Intrară direct în afaceri, iar Alan era perfect conştient de asta. Un lucru îi plăcea la Anthony Calder: introducerile erau puţine şi scurte.

– Am nevoie de nişte şoapte de la tine. Sînt pe punctul de a pune la cale o mică întrunire cu un amic de-al meu şi am nevoie de urechea cîtorva sticleţi.

Anthony îşi puse haltera pe suport şi-şi şterse faţa şi gîtul cu un prosop alb, imaculat.

– Şi unde e stabilimentul?

Alan zîmbi.

– Pe Insula Wight.

Anthony pufni în rîs.

– Înţeleg. Ei bine, te va costa ceva parale, dar bă-

nuiesc că asta ştii deja. Vrei pe cineva anume?

Alan se aşează pe bancheta micuţă şi-şi descheie nasturii de la haină.

– Trebuie să-mi dai cuvîntul că totul va rămîne strict secret. Ştii, chestiunea poate să devină foarte urîtă.

Calder ridică din umeri.

– În totdeauna îmi ţin gura, Alan.

– Chiar dacă afacerea l-ar călca puţin pe bătături pe Donald Lewis?

Alan observă şocul bărbatului.

– Ce amestec are Lewis în treaba asta?

– Nici una, Tony, şi aşa doresc să rămînă. Nu vreau ca el să afle ceva. Mai toţi poliţiştii de pe Insulă sînt ai lui, iar eu vreau să scot de-acolo un vechi prieten, fără ca Lewis să suspecteze ceva.

Tony îl fixă pe Alan o clipă.

– Ai rostit o frază periculoasă, Alan. Te va costa. Bani grei.

– Ştii că la capitolul ăsta stau bine, Tony. Dar un lucru vreau să-ţi spun: Dacă Lewis apucă numai să miroasă ceva, atunci noi doi am băgat-o pe mînecă, m-ai înţeles?

Tony încuviinţă din cap şi rosti grav:

– Am auzit ce-ai spus, dar ştii că Lewis e cu botul în toate oalele.

Alan ridică din umeri.

– Ăsta-i privilegiul lui. Este un codoş, nu-l simpatizez şi-l calcă pe bătături pe un drag prieten al meu, ceea ce înseamnă că în acelaşi timp mă calcă şi pe mine. Aşa că tu să-mi spui pe cine să contactez şi unde, iar eu voi face negocierea. Astfel, tu nu vei fi implicat.

Anthony oftă.

– Trebuie să mă gîndesc puţin la treaba asta, amice. Aranjamentul va dura ceva timp.

– Sînt conştient.

Anthony rămase tăcut cîteva secunde, apoi zise:

– Am crezut că te-ai dat pe brazdă. Auzisem că te ocupi de afaceri legale.

Alan zîmbi.

– Mă ocup. Dar după cum spune o veche zicală, nu

te băga acolo unde nu-ţi fierbe oala. Mai ales în ceea ce mă priveşte.

Scoase din buzunarul interior un plic gros şi-l aşeză pe banchetă.

– Aici sînt cincisprezece miare, în bancnote de cîte cincizeci. Pentru început. Urmează mult mai mult. Vreau ca afacerea să fie concepută cu cea mai mare grijă, iar banii nu vor fi o problemă.

Anthony luă plicul în mîna lui cărnoasă şi-l cîntări înainte să răspundă:

– Destul de corect, Alan, dar vreau să te previn că braţul lui Lewis este lung.

– Şi al meu este la fel, dragă Tony.

Donna tocmai ieşise de sub duş, cînd telefonul începu să sune.

– Alo?

– Bună, Donna, te-am sunat să-ţi spun că registrele îţi stau la dispoziţie.

– Bine. O să vin acolo pe la ora nouă seara.

– Ce face Georgio?

– Rezistă. Încerci să-l vizitezi şi tu?

Vocea lui Stephen deveni tăioasă.

– Este dificil, biletele mele de vizită sînt puţine la număr. Bănuiesc că tu eşti cea pe care doreşte să o vadă.

Donna simţea în receptor valurile de ostilitate.

– Sînt soţia lui, Stephen.

– Sigur că eşti. Numai că eu trebuia să te ajut să te ocupi de afaceri şi acum se pare că nu vrei aşa ceva. Sînt foarte supărat de faptul că mă verifici...

În timp ce Donna îşi asculta cumnatul, gura ei căpătă forma perfectă a literei O.

– Că te verific? Haide, Stephen, ştii doar că nu-mi exercit decît un drept. Sînt asociat la afacerea ta şi este normal că vreau să-mi fac o părere despre mersul ei. Tonul Donnei se înălţă, iar ea îşi impuse să se calmeze.

Stephen oftă.

– Nu deţii decît douăzeci şi cinci la sută din acţiuni,

atîta tot. Eu dispun de stocul majoritar. Cred că ai obrazul al naibii de gros, dar am înţelegere faţă de tine, numai pentru că eşti soţia fratelui meu. Dar, hai să nu mai discutăm despre chestiunea aceasta.

Donna rămase uluită, constatînd că el îi închisese telefonul. Strîngîndu-şi prosopul roz în jurul corpului, ea se aşează pe pat năucită.

Comportamentul lui Stephen nu putea fi cauzat doar de simplul fapt că ea ceruse să vadă registrele contabile. Încercă să-şi explice de ce oare fusese atît de insistentă în privinţa lor. La urma urmelor, nu prea contau. Dar, stînd acolo pe marginea patului, ea îşi dădu seama ce anume era de la o vreme în neregulă cu ea. *Nu avea încredere în Stephen Brunos.*

Descoperirea era înfricoşătoare.

Hattie ascultase răbdătoare exprimarea bombastică a lui Stephen şi acum dădu tristă din cap.

– Mai devreme sau mai tîrziu, ea o să afle şi atunci o să fie rău şi pentru tine şi pentru cei implicaţi.

Stephen se forţă să zîmbească.

– Aş, n-o să afle. Nimeni n-o să afle. Eu sînt mult prea deştept. Surîse ca s-o bine dispună, însă ea mai clătină o dată din cap.

– Nimeni nu este atît de deştept, băiete. Te joci cu focul. Nu poţi să alergi cu vulpea şi să vînezi cu ogarii. Nimeni nu poate.

El se ridică nervos şi o sărută pe Hattie pe creştet.

– Nu-ţi face griji, Hat, sînt în siguranţă.

Hattie sorbi din vodka cu tonic. El era mult prea chipeş. Toată viaţa ei fusese ahtiată după bărbaţi tineri şi frumoşi, iar acum îşi dădea seama că, deşi înaintase în vîrstă, nu avea să se schimbe.

– Ştie totul despre *Talkto Enterprises?*

– Nu, nu ştie şi nu există motiv ca să afle. Acum trebuie să plec, Hat. O să trec diseară tîrziu, dacă nu eşti prea ocupată.

Hattie nu putea să-l refuze.

– Pentru tine nu sînt niciodată prea ocupată.

Afişînd un zîmbet larg, el plecă, iar Hattie rămase

în mijlocul camerei, meditînd. El practica un joc periculos şi ea nu spera decît ca acesta să nu se întoarcă împotriva lui.

Donna intră în birourile firmei *Talkto* la ora nouă, aşa cum stabilise, şi constată cu surprindere că nu era aşteptată de Stephen, ci numai de o tînără îmbrăcată într-o rochie de seară, strîmtă şi neagră.

– Doamna Brunos?

Donna înclină din cap aprobator şi zîmbi.

– Eu sînt Cathy Harper. Domnul Brunos m-a rugat să vă poftesc înăuntru. Registrele sînt aici pe birou. Pot să vă aduc o cafea?

Donna încuviinţă. Cathy avea aplicat un strat gros de fard, care îi răpea prospeţimea şi naturaleţea înfăţişării ei plăcute. Trupul druduliu încorsetat în rochia neagră, cusută cu paiete, îi dădea un aer de frivolitate. Donna îşi încreţi nasul simţind copleşitorul miros de parfum *Charlie* şi de transpiraţie.

Se aşeză la masa de lucru a secretarei lui Stephen, remarcînd că celelalte birouri erau încuiate şi considerînd faptul ca pe o insultă subtilă la adresa ei. Fata se aşeză pe o canapea şi îşi aprinse o ţigară.

– O să mă aştepţi? întrebă Donna.

Fata înclină din cap, neatentă.

– Aşa mi-a spus domnul Brunos. Mi-a zis să vă poftesc înăuntru şi să stau cu dumneavoastră pînă terminaţi. Să vă conduc la plecare şi să încui uşa în urma mea.

Donna zîmbi încă o dată.

– Şi el este pe undeva, prin apropiere, aşteptînd returnarea cheilor?

– După cîte ştiu eu, era la clubul din strada Waldour, zise fata, dar este posibil ca la ora asta să fi plecat deja. Eu o să-i dau cheile lui Daragh.

– Daragh?

Cathy Harper zîmbi, auzind tonul iscoditor al Donnei.

– Daragh O'Flynn. Este un irlandez care administrează clubul pentru domnul Brunos. Ciudat nume, aşa-i? Noi rîdem de el, în lipsa lui, bineînţeles.

Donna rise împreună cu tînăra.

– Bineînţeles.

Cathy surîse, bucuroasă să constate că femeia care venise avea o fire plăcută. Se cam speriase de misiunea ei, ştiind că unii dintre oamenii cu care avea legături domnul Brunos nu erau exact răspunsul la rugăciunile unei fecioare, fiind duri, hotărîţi şi mai ales viciaţi. Această femeie plăcută, cu păr castaniu şi machiaj discret era ca o adiere de aer proaspăt. Cathy se aranjă comod pe canapea şi luă o revistă.

Donna îşi scoase ţigările din geantă şi-şi aprinse una, savurîndu-i lent aroma în timp ce trăgea fumul în piept.

– Unde lucrezi, Cathy? Întrebarea era destul de firească, însă sugera că Donna ştia mai multe despre afacere decît acea fată.

– Lucrez la cluburi şi fac animaţie lunea şi vinerea.

– Şi unde anume faci animaţie?

– La clubul *La Bohème,* pe strada Dean. Este o adevărată cocină. Mirosul este cumplit! Te doboară, dar te obişnuieşti.

– Lucrezi acolo pentru Stephen... domnul Brunos?

Cathy aprobă din cap.

– Lucrez pentru Brunos de la vîrsta de nouăsprezece ani. Nu este atît de rău. Toţi sînt cumsecade. Dar bănuiesc că dumneavoastră, fiind căsătorită cu unul dintre ei, ştiţi deja acest lucru.

Donna avu impresia că era tratată astfel, numai pentru că se numea Brunos. Fata rostise numele cu respect. Donna zîmbi din nou.

– Cum rămîne cu cafeaua? Scoase din poşetă o bancnotă de zece lire. Aş vrea şi un cheeseburger. Te superi dacă îmi aduci unul de la McDonald's?

Cathy luă banii şi ezită o clipă. Domnul Brunos îi spusese să nu părăsească biroul pînă ce femeia nu termina de privit prin registrele contabile.

Donna sesiză şovăiala ei şi scoase încă o bancnotă de zece lire, pe care i-o întinse fetei, spunînd:

– Nimeni nu trebuie să ştie că m-ai lăsat aici. Mor după o ceaşcă de cafea şi ceva de mîncare.

Fata smulse a două bancnotă şi părăsi biroul. Donna zîmbi, văzînd pe canapea cheile lăsate de Cathy. Ridicîndu-se de pe scaun, îşi stinse ţigara, luă cheile şi deschise biroul lui Stephen. Aprinse veioza de pe masa lui de lucru şi începu să-i umble prin sertare, căutînd ceva ce ar fi putut să-i atragă atenţia. Era sigură că Stephen îi ascundea ceva şi presimţea că, acest ceva, i-l ascundea şi lui Georgio. Nu putea să spună de ce simţea acest lucru, era doar o reacţie. Stephen se comporta nefiresc. Poate din cauză că ea aflase că afacerile lui nu erau prea cinstite, poate că acest lucru îl stingherea. Îi venea însă greu să creadă.

Trăgînd de ultimul sertar, Donna întîmpină rezistenţă. Luă atunci cheile de pe masă şi din a doua încercare reuşi să descuie sertarul. Pe fundul acestuia se aflau două dosare cu coperţi negre. Luîndu-le, Donna se încordă. Se lăsă în scaun şi începu să le răsfoiască.

Douăzeci de minute mai tîrziu, cînd Cathy se întoarse, gîfîind, cu doi cheeseburger-i şi cu un pahar mare cu cafea, Donna era din nou în biroul secretarei, frunzărind registrele lăsate de Stephen. Cathy observă că doamna Brunos era preocupată de ceva; nu mai era atît de vorbăreaţă ca înainte.

Încuind biroul după plecarea musafirei, Cathy se duse la O'Flynn şi după un gram de amphetamină se simţi mult mai bine. Pînă la ora unsprezece Donna îi dispăruse complet din minte.

Alan nu se arătă deloc surprins, văzînd-o pe Donna în biroul lui. Presimţise că ea avea să-şi facă apariţia. Îi oferi un mic brandy şi în timp ce ea îşi aprinse o ţigară, el se lăsă pe spătarul fotoliului său, delectîndu-se cu imaginea ei. Era o femeie plăcută la înfăţişare, deşi avea limba cam ascuţită.

– Aşadar, doamnă Brunos, cu ce-ţi pot fi de folos?

Sarcasmul din voce nu-i scăpă Donnei. Trăgînd puternic din ţigară, ea rosti cu blîndeţe:

– Trebuie să ştiu ce se petrece, domnule Cox.

Alan ridică o sprînceană.

– Poftim?

Donna simţi că-şi pierde cumpătul, dar, forţîndu-se să fie calmă, încercă o altă tactică.

– Ascultă, domnule Cox, eu speram să uităm ce s-a întîmplat şi să luăm totul de la început. Georgio se bazează pe noi şi nu cred c-ar fi bine ca el să afle că noi nu ne prea înţelegem. Cred că ar trebui să facem măcar o încercare şi dacă după o lună, să zicem, constatăm că nu merge, să regîndim situaţia. Ce spui?

Alan ţîţîi uşor.

– În caz că nu ai observat, te-am invitat în biroul meu, ţi-am oferit un brandy şi ţi-am aprins ţigara. Asta, cu-coană, în mentalitatea mea, înseamnă un act de iertare. Îţi voi da două săptămîni şi dacă nu vei dovedi suficientă minte, noi doi ne spunem la revedere şi-un praz verde, indiferent dacă lui Georgio o să-i placă sau nu. Corect?

– Destul de corect.

Donna poseda atîta agerime ca să-şi dea seama că Alan Cox nu era capabil de altă manieră de a-şi cere scuze.

– Pot să te întreb ceva, domnule Cox?

Remarcă mişcarea exagerată a umerilor lui şi simţi încă o dată valul de mînie, pe care el reuşea să i-l provoace de fiecare dată.

– Ştii ceva despre afacerile lui Stephen Brunos? Înainte de-a fi închis Georgio sau de după?

Observă cum pupilele bărbatului se măriră uluite şi simţi un fior de satisfacţie.

– Ce vreau să te întreb eu, domnule Cox, este dacă ştii ceva despre *Talkto Enterprises?*

Rămas mut cîteva secunde, Alan simţi că-şi pierde firea.

– În ce dracu' te-ai mai băgat acum?

Donna oftă şi începu să-i vorbească blînd şi chibzuit:

– Tot ce vreau să întreb este următorul lucru: *Talkto* ar trebui să fie o firmă telefonică, genul în care primeşti sfaturi la problemele de artrită etc., etc. Are o cifră de afaceri bună şi un profit frumuşel... Numai că în seara aceasta am găsit un al doilea rînd de registre, iar aceste registre nu aveau în ele decît liste de nume şi sume de bani scrise în dreptul lor. De pildă, pe un rînd scria

„Gilly, cincizeci şi cinci de minute, şaizeci şi cinci de lire. Apoi pe acelaşi rînd, dar într-o coloană separată, „zece lire". Presupun că acesta era cîştigul lui Gilly. Apoi, într-un alt registru am descoperit înscrise schimburi, şi încă o dată nume de fete, ore şi aşa mai departe. La birou era o tînără care lucra ca animatoare. Cred că al doilea registru, la aşa ceva se referea. Mă întrebam dacă poţi să faci puţină lumină în aceste lucruri.

Alan îşi bău brandy-ul şi rosti morocănos:

– Încerci să mă acuzi de proxenetism?

Ochii Donnei se măriră şocaţi.

– Bineînţeles că nu...

– Atunci de ce îţi închipui că aş cunoaşte ceva despre treaba asta?

Donna se sperie de reacţia lui.

– Pe dumneata nu te acuz de nimic, dar cum pari să fii membru al elitei din Soho, m-am gîndit că poate ştii despre ce este vorba. Atîta tot. Nu te acuz, şi repet, nu te acuz de absolut nimic.

– Aşa şi sper! Lasă-mă să-ţi dau un mic sfat. Indiferent ce face Stephen Brunos, este treaba lui, în regulă? Nu este a dumitale, nici a mea, nici a altcuiva. Asta este unul dintre primele lucruri pe care trebuie să le cunoşti. Nu judeca pe nimeni, nu iscodi pe nimeni şi, niciodată, indiferent de împrejurare, nu întreba pe cineva din ce-şi cîştigă existenţa. Nici chiar pe-o animatoare. Este o lege nescrisă, scumpo. Ţine-ţi nasul departe de afacerile altora. Poate fi foarte nesănătos, dacă afli prea mult despre cineva, ai priceput aluzia? Dacă Stephen Brunos se ocupă de cîteva prostituate, atunci, fir-ar al dracului să fie, este treaba lui, nu a dumitale şi-n nici un caz a mea.

Donna îşi aprinse o ţigară şi rosti cu glas tremurat:

– De ce eşti atît de agresiv cu mine? Înjurăturile mă deranjează.

Alan pufni în rîs.

– I-auzi, te deranjează înjurăturile şi vrei să fii complicele meu! Glasul lui era sceptic. Dragă, înjurăturile în casa asta sînt ca „Dumnezeu să te binecuvînteze" într-o parohie. Se spun tot timpul, fără discernămînt. Aşa că fă

bine şi obişnuieşte-te. Acum, hai să privim situaţia din punctul de vedere al lui Stephen Brunos, vrei? Bănuiesc că s-a dus la Georgio şi i-a zis: „Eşti de acord, frăţioare, cu o mică derivaţie?“ „Da“, i-a zis probabil Georgio şi se lasă „uns“ cu cîteva miare. El era asociat inactiv sau aşa-numitul asociat „adormit“, nu-i aşa? De fapt, nu era doar „adormit“; după cum îl ştiu pe Georgio era precis în comă! Exact cum îmi plac mie să-mi fie asociaţi „adormiţi“, exact cum le place tuturor să le fie asociaţii „adormiţi“! De-asta, fir-ar să fie, scumpico, le şi zice *asociaţi „adormiţi“!*

Donna se îndreptă în scaun, faţa arzîndu-i înroşită de jenă.

– Nu voiam decît un sfat...

Alan o întrerupse:

– Şi exact asta ai primit. Şi pentru că tot eşti aici, am să-ţi mai dau unul: Cînd ne vom apuca de trebuliţa noastră, sper să nu mă pomenesc că-mi faci vreo figură de genul ăsta. Că începi să mă verifici, că o să încerci să faci pe *Fetiţa Minune*, pentru că dacă o să se întîmple aşa ceva, am dat-o în bară. Dacă îţi spun să sari de pe stîncă, sari. Fără nici un comentariu. Treaba ta este să faci ce-ţi spun eu şi să duci mesajele *Fericitului Harold* de pe Insulă. Asta este. Eu sînt şeful, şi *asta* să fie lămurit o dată pentru totdeauna.

După ce ceruse un alt număr doi, Alan primise vorbă că acea femeie din faţa lui, era tot ce avea fie că îi plăcea, fie că nu. Era atrăgătoare, era o persoană cumsecade, dar bună pentru companie, nu pentru a lucra zi de zi la o afacere ce putea deveni periculoasă, riscantă şi asupra căreia deja plana ameninţarea lui Lewis asemeni Sabiei lui Damocles.

Donna era şocată şi rănită de cuvintele lui. Nu ştia că Alan îşi făcuse griji pentru ea. Se ridică nesigură. Luîndu-şi geanta, se răsuci şi o porni spre uşă. Alan oftă.

– Iartă-mă, Donna.

Ajunsă în dreptul uşii, ea se întoarse, iar el zări strălucirea lacrimilor din ochii ei. Se apropie de ea şi o cuprinse în braţe. Faptul o făcu pe Donna să izbucnească în plîns. Suspină aşa cum nu mai suspinase din ziua în

care Georgio fusese condamnat.

Cît timp Donna plînse, Alan o ţinu la piept, incapabil să-şi înţeleagă neaşteptata reacţie de tandreţe pentru ea, incapabil să-şi înţeleagă senzaţia că ceea ce făcea era un lucru bun. Faptul că o văzuse stînd în faţa lui, cu obrajii supţi şi cu mintea ocupată de afacerea lui Stephen Brunos, nu cu afacerea în care era deja implicată, îl enervase. Îl iritase pentru că se simţise neputincios. Voia să o întrebe ce părere avea despre faptul că soţul îi punea viaţa în pericol, pentru că exact asta făcea. Aici nu era vorba despre o simplă evadare, cu toate că şi acest lucru ar fi fost suficient. Era o evadare pe sub nasul şi fără ştirea lui Donald Lewis.

– Iartă-mă, Alan, cred că mă consideri o proastă.

El îi zîmbi delicat, privindu-i chipul. Machiajul i se întinsese, ochii îi erau umflaţi şi roşii, dar, cu toate acestea, lui îi părea mai atrăgătoare decît oricare altă femeie pe care o cunoscuse.

– Eşti supărată, Donna, şi nu mă surprinde faptul. Am fost brutal şi-mi pare rău. Nu ştiu ce m-a apucat.

Ea trase adînc şi tremurat aer în piept.

– Cred că astăzi amîndoi am fost întorşi. Amîndoi am fost la locul nepotrivit în momentul nepotrivit. De obicei, nu sînt o plîngăcioasă, Georgio poate să confirme.

Numele lui deschise parcă o prăpastie între ei. Fiecare, inconştient, făcu un pas în spate, depărtîndu-se pentru a evita repetarea îmbrăţişării.

– Hai să mai bem un brandy, propuse Alan, şi să discutăm în linişte despre problema cu care ai venit la mine, da? Promit să nu te muşc.

Donna îşi mai şterse o dată ochii şi zîmbi şovăielnic. Alan îi întinse o batistă mare, albă, iar ea îşi tamponă cu grijă faţa, îngrozindu-se văzînd dungile negre lăsate pe olanda imaculată.

Alan umplu din nou paharele.

– Bea-ţi coniacul. Glasul lui Alan era coborît. Simţea atmosfera electrizantă din încăpere şi-şi dădea seama că şi Donna o percepea.

– Mă tem că astăzi am avut o zi împuţită, Donna, iar tu ai venit la sfîrşitul ei...

Ea îl întrerupse:

– Nu, Alan, ai avut dreptate în tot ce ai spus. N-ar fi trebuit să vin aici şi să-ţi cer un asemenea sfat. Tu îl cunoşti pe Stephen de mult timp; Soho este teritoriul tău, stilul tău de viaţă. Eu am apărut ca o şcolăriţă tîmpită punînd întrebări prosteşti despre o fantezie, şi te rog să crezi, a fost o fantezie. N-a fost nimic concret, doar o bănuială. O să-l sun mîine pe Stephen şi-o să mă scuz. Consideră probabil că am abuzat de bunătatea lui ca să-l înşel. A dovedit o mărinimie extraordinară cînd Georgio a fost condamnat. Aşa că te rog... nu te scuza. Eu ar trebui s-o fac, pentru că te-am deranjat.

Alan mormăi. De n-ar fi fost atît de umilă!

– Ascultă, Donna, sincer îţi spun, nu mă deranjează să-mi pui întrebări. Numai că astăzi am fost puţin întors pe dos, atîta tot. Acum, în legătură cu ce-ai spus despre Stephen, cred că ar fi mai bine să-l laşi să se ocupe de *Talkto*. În regulă? Lasă-l să facă un lucru la care se pricepe foarte bine. Zău, Donna, este tot ce poţi să faci. În privinţa celeilalte afaceri, mingea a început să se rostogolească, şi crede-mă, că de îndată ce ne vom afunda mîinile pînă la coate, nu vom mai avea vreme de fleacuri.

Alan avea, desigur, dreptate, ea nu era îndreptăţită să-i spună lui Stephen cum să-şi conducă afacerile. Se descurcase perfect şi fără ea.

– Bea-ţi coniacul, scumpo, şi hai să ne relaxăm o clipă. Uşa de-acolo duce la baie. Cînd o să te simţi în stare, să te duci să te speli pe faţă, o să-ţi facă bine.

Cinci minute mai tîrziu, se auzeau robinetele curgînd, iar Alan se blestemă pentru ceea ce făcuse. Era conştient de supărarea pe care i-o pricinuise, dar, în acelaşi timp, îşi spunea că aceasta nici nu se compara cu cea pe care i-o rezerva următorul pas al operaţiunii.

Cînd Donna ieşi din baie, el îi zîmbi, în minte plănuind o vizită la Georgio ca să încerce să vorbească cu el. De îndată ce luă această hotărîre, faţa lui căpătă altă expresie.

Donna, pe de altă parte, se simţea încă stînjenită şi umilită. Deşi fusese de acord cu Alan Cox în privinţa lui

Stephen, în adîncul sufletului ea ştia că în afacerile cumnatului ei se petrecea ceva ce nu se vedea cu ochiul liber... Aşa că se hotărî să continue cercetarea afacerii *Talkto,* chiar dacă Alan şi Georgio o sfătuiau să nu se amestece.

Cei doi se aşezară vizavi unul de celălalt, ambii făcînd planuri în minte, ambii zîmbind, ambii bucurîndu-se de compania celuilalt. Ambii sperînd să uite ceea ce se întîmplase, deoarece îi afectase mai mult decît dorea vreunul din ei să recunoască.

CAPITOLUL 18

Timmy şi Georgio stăteau la masa mică, mîncînd omleta cu brînză şi salata pregătite de Sadie.

Timmy îşi îndesă în gură jumătate din omletă şi fără să observe repulsia ivită pe chipurile lui Sadie şi a lui Georgio, începu s-o mestece zgomotos.

– Foarte bună, Sadie, mai fă-ne una.

Sadie ţîţîi şi, ieşind din celulă, se duse la bucătărie.

– Sadie asta a mea, nu este o ţîfnoasă d-alea ale dracului, nu-i aşa, Georgio?

Acesta zîmbi şi zise:

– Nu. De fapt, este foarte de treabă.

Mulţumit de răspuns, Timmy îndesă în gură şi cealaltă jumătatea de omletă.

– Te-a învăţat şi pe tine cineva vreodată, Timmy, care sînt bunele maniere?

Robustul bărbat ridică din umeri. Cu gura plină de mîncare, el mormăi:

– Nu, pentru ce să fi făcut asta? Doar n-o să stau vreodată la masă cu Regina, nu?

Georgio rîse.

– Cred că am putea să presupunem că eşti chiar acolo. Zău aşa, mănînci de parcă n-ai mai fi mîncat de luni de zile.

Timmy luă furculiţa şi începu să se scobească în dinţi cu ea.

– Păi, a fost o omletă pe cinste, nu-i aşa? Nu ştiu de ce te deranjează toate la mine: cum mănînc, cum miros. Doar sînt bărbat, nu? Bărbaţii sînt puţin... mai virili.

Georgio împinse restul omletei pe farfuria lui Timmy.

– Dar asta nu înseamnă că dacă eşti bărbat, nu te mai speli sau că trebuie să clefăi, Timmy, zise el amuzat. Dumnezeule, cît de departe crezi că ar fi ajuns Sylvester Stallone, dacă ar fi mîncat ca un porc şi ar fi mirosit ca o pucioasă? Uneori, noaptea este un adevărat chin să dormi în celula asta. Zău, Timmy, îţi spun toate lucrurile astea, ca prieten ce-ţi sînt.

Corpolentul bărbat nu apucă să răspundă, pentru că în mica celulă intră Lewis.

– Ar trebui să-l asculţi, Timmy. Lui Georgio îi place ca bărbaţii să miroasă frumos. Dacă nu eşti atent, o s-o facă pe Sadie să te părăsească.

Timmy îşi văzu mai departe de mîncare, ignorîndu-l pe bărbatul din faţa lui.

– Cred c-ar fi bine să te duci la bucătărie după Sadie, ca să pot să stau puţin de vorbă cu prietenul meu.

Timmy îşi luă farfuria şi cînd ajunse în dreptul uşii, se auzi strigat de Lewis:

– Apropo, Timmy, vreau să-ţi faci duş seara şi dimineaţa. Puţi. Mă jigneşti.

Timmy înclină încet din cap.

– Da, domnule Lewis.

Scoţînd o batistă, Lewis şterse scaunul, pe care îl folosise Timmy, şi se aşează.

– Nu ştiu cum de suporţi să stai cu el. O să aranjez să ţi-l scoată de aici şi să-l mute cu Sadie, în regulă?

Georgio sorbi din cafea.

– Şi mie pe cine o să-mi aduci?

– Pe-un amic de-al meu, pe nume Măciucă Harris. Lewis zîmbi, faţa schimonosidnu-i-se într-o grimasă ameninţătoare. Îl ştii pe Măciucă. Este tare dulce.

Georgio îşi simţi mîna strîngînd puternic ceaşca albă. Era inutil să mai spună ceva, după cum îi subliniase de altfel Lewis. El vorbise deja. Şi cînd Lewis vorbea, oamenii din acel loc săreau, indiferent că voiau sau nu.

– Dar sînt destul de mulţumit cu Timmy, rosti Geor-

gio, făcînd o ultimă încercare.

Lewis rîse.

– Sigur nu vrei să fii o piedică în calea a doi oameni care se iubesc, nu-i aşa? Gardienii se prăpădesc de rîs văzîndu-i cum încearcă să fie împreună. Acum vor trebui să-şi găsească distracţia în altă parte. Îmi pare rău, Georgio, am stabilit deja totul; tu n-ai nici un cuvînt de spus.

Georgio aprobă din cap. Era înfrînt.

– Ţi-l aduci aminte pe Măciucă, nu-i aşa? continuă el, insinuant. În după-amiaza asta o să-l debarce de la Durham. Cît o să stea aici, o să lucreze pentru mine. Eu şi Măciucă ne cunoaştem de mult. O să-mi facă plăcere revederea cu el.

Georgio îşi ţinea ochii pironiţi în masă.

Lewis se ridică şi-i aruncă lui Georgio o privire urîtă.

– O să-ţi placă de Măciucă. Are de ispăşit douăzeci de ani. A ucis doi bărbaţi, ambii nişte secături. Unuia i-a tăiat pur şi simplu capul. Bun băiat, Măciucă ăsta. Tu şi cu el ar trebui să vă înţelegeţi trăsnet. Băiatul ăsta al meu, e din Liverpool.

Văzîndu-l pe Lewis plecînd şi auzindu-i rîsul, Georgio strînse din dinţi, înfuriat şi supărat. Trebuia să evadeze, să scape cît mai repede de aici. Acum, că Lewis îi aducea în celulă una dintre „gorilele" lui bine antrenate, nevoia de evadare devenea şi mai acută.

Alan şi Donna se aflau în localul lui Joe Allen, mîncînd ouă *Benedinct* şi bînd vin alb cu gheaţă.

În timp ce-l asculta pe Alan, Donna simţea cum la fiecare cuvînt al lui, apetitul îi mai scădea puţin.

– Donna, problema este că trebuie să mergem în Scoţia, la sfîrşitul săptămînii. Acolo o să ne întîlnim cu Jimmy Mac. El o să ne treacă prin arsenalul lui, lucru deosebit de important dacă vrem să-l scoatem pe Georgio...

Alan se întrerupse cînd chelnerul veni să le reumple paharele. Donna zîmbi încordată tînărului chipeş şi-şi înghiţi cu noduri mîncarea.

Alan reluă discuţia.

– ...Va trebui să ştim exact ce vom folosi. Mîine vom merge pe Insulă şi vom vedea ce putem depista pe-acolo. Bănuiesc că operaţiunea va trebui făcută cu elicopterul. Parkhurst este una dintre puşcăriile cel mai bine păzite, dar, ca majoritatea fortăreţelor, are şi ea punctele ei slabe. Treaba noastră este acum să i le găsim.

Donna îşi aşeză, cu eleganţă, cuţitul şi furculiţa pe mijlocul farfuriei.

Alan rîse.

– Ţi-a pierit pofta de mîncare?

Ea sesiză sarcasmul din glasul lui şi-şi ţuguie buzele.

– Nu chiar. Sînt interesată de ceea ce spui, rosti Donna, întrebîndu-se, încă o dată, de ce el reuşea mereu s-o enerveze.

– Cum spuneam, trebuie să ne gîndim la un loc în care să-l ducem. Personal, cred că ar trebui să încercăm să-l scoatem cînd este transferat disciplinar sau să încercăm să-l punem să facă pe bolnavul ca să fie mutat la un spital civil. Aspectul ăsta o să-l mai discutăm. Deocamdată, primul lucru pe care îl vom face va fi să mergem în recunoaştere.

Donna îşi aprinse o ţigară.

– Există vreo metodă prin care să putem obţine planul de la Parkhurst?

– Eu deja îl am, scumpo, şi, pentru orice eventualitate, îl am şi pe cel de la Durham. Normal, cînd eşti închis pe termen lung te repartizează fie la Durham, fie pe Insulă. Aşa că, în caz că el va fi mutat la Durham, înainte ca noi să fim gata, eu n-o să fiu afectat. Închisoarea Durham s-ar putea să fie, sub aspectul multor privinţe, chiar mai bună, deşi din ambele închisori este greu de evadat.

– Mie mi se pare mai cumplită Parkhurst.

– Într-adevăr, este. În primul rînd, există un zid de şaptezeci şi cinci de metri care o înconjoară. Marginea superioară a acestuia este rotunjită şi şlefuită, astfel că nu vei putea să arunci, sub nici o formă, o frînghie acolo. După aceea, pe partea interioară există un gard de sîrmă electrică, tot de vreo şaptezeci şi cinci de metri, cu întrerupătoare automate la tot pasul. Dacă este atins

de vreun obiect mai mare de trei kilograme, alarma se declanşează. În plus, mai există trei rînduri de sîrmă ghimpată, de care nimeni nu poate să treacă, şi camere de luat vederi plasate peste tot. Bineînţeles nu lipsesc reflectoarele, cîinii şi tot restul. Singura cale de evadare este pe sus. Aici intervine elicopterul. Aşa că, după cum vezi, este o operaţiune de mare amploare. De îndată ce-l vom scoate de-acolo pe Georgio, va trebui să ne mişcăm repede. Cum de la sine înţeles este că nu-l vom transporta cu feribotul, vom avea nevoie de o ambarcaţiune şi de o destinaţie secretă unde să-l ducem, un loc de unde să poată fi luat şi ajutat să dispară. Cred că sudul Irlandei ar fi o idee bună. Toată lumea se îndreaptă spre Spania. Irlanda este mică, dar are destule locuri în care îl putem ascunde, pînă se mai potoleşte furia.

Donna stătea şi-l asculta îngrozită pe Alan. Acum, că totul era real, simţea o gheară strîngîndu-i inima. Revenindu-şi în fire, ea stinse ţigara şi zise:

– Deci, de îndată ce iese din Parkhurst, aranjăm ca o ambarcaţiune să-l ducă în Irlanda?

– Nu. Aranjăm ca o barcă să-l ducă undeva pe coastă. Apoi îl transbordăm într-un alt vehicul. Vom merge în Scoţia, iar de acolo în Irlanda. Ei vor căuta o barcă, nu-i aşa? Dacă o vom scufunda, ei tot o vor căuta. Nimeni nu va bănui că el este în Scoţia pentru o vreme. Cînd cineva evadează, se ţine sub observaţie zona pe o rază de vreo sută de kilometri. Foarte puţini sînt cei care reuşesc să parcurgă în forţă asemenea distanţă. De regulă, norocul îi ajută să nu fie prinşi de prima dată, însă de obicei acesta îi părăseşte după cîteva zile. Noi însă trebuie să fim pregătiţi foarte bine pentru orice eventualitate. Trebuie să avem un plan de rezervă, în caz că ceva nu merge şi să fim stăpîni pe situaţie. Georgio depinde de noi. El ştie că mingea a fost pusă în teren şi aşteaptă ca noi să-i asigurăm toate cele necesare. Ce vreau eu să ştiu este dacă acum, după ce ai auzit toate acestea, crezi că te vei descurca?

Donna afişă un zîmbet încordat.

– Nu te îngrijora, Alan, o să suport totul.

De îndată ce auzi răspunsul lui, ea îşi regretă cuvintele.

– Mă bucur să aud asta, pentru că, începînd de vineri, cînd vom pleca în Scoţia, şi pînă la sfîrşitul operaţiunii, va trebui să suporţi tot noroiul care ţi se va arunca în faţă.

Ridicîndu-şi paharul cu vin, el bău în cinstea ei, iar Donna abia se abţinu să nu-i plesnească acea faţă cu zîmbet batjocoritor.

– În Scoţia? rosti Dolly cu glas ridicat. Dar ce naiba cauţi acolo?

Donna se enervă puternic. După ce-l ascultase pe Alan Cox spunîndu-i, în termeni şovăielnici, că nu credea că ea îi putea fi de ajutor, acum trebuia să suporte şi interogatoriul lui Dolly.

– Îmi iau şi eu o minivacanţă de sfîrşit de săptămînă, ce-i rău în asta?

Dolly sesiză nervozitatea din glasul Donnei şi tăcu.

– Doamne, Dolly, cred că dacă vreau, pot să-mi petrec şi eu un sfîrşit de săptămînă afară din oraş, nu?

– Sigur că poţi, iubito, numai că mi s-a părut cam neaşteptat.

Donna îşi trecu mîna peste faţă.

– Paddy a dat vreun telefon?

– Nu, scumpo. Cred că o să dea, ca de obicei, pe la ora şapte şi jumătate.

Donna încuviinţă şi, ieşind din bucătărie, se duse în birou. Discuţia de astăzi cu Alan fusese o experienţă înfricoşătoare; simţise fiori de spaimă în fiecare por al pielii. Cu toate că îl iubea enorm pe Georgio, ea abia acum înţelesese întreaga însemnătate a actului pe care soţul ei i-l ceruse să-l facă. Donnei Brunos i se ceruse să pună la cale o evadare dintr-o puşcărie, împreună cu oameni despre care ar fi preferat să nici nu ştie că există, darmite să-i mai şi întîlnească.

Dolly îi aduse o ceaşcă cu cafea şi o scrisoare.

– Asta este de la soţul tău şi a venit cu poşta de după-amiază.

Donna apucă scrisoarea, de parcă aceasta ar fi fost

un şarpe viu. Aşezînd cafeaua pe măsuţa de lîngă fotoliul Donnei, Dolly ieşi din cameră ca să-i ofere stăpînei puţină intimitate.

Donna deschise scrisoarea şi începu să citească obişnuitele cuvinte de dragoste, de singurătate şi de nevoie. Citea printre rînduri implorarea lui de-al ajuta să evadeze. Simţea valurile de frustrare emanînd din cele două foi ale scrisorii trimise din puşcărie. Arhicunoscutele declaraţii: *Te iubesc, Mi-e dor de tine* şi *Am nevoie de tine* erau presărate cu *În tine îmi pun nădejdea*. Recitind scrisoarea, îşi dădu seama că nu mai exista cale de întoarcere. La bine şi la rău, ea trebuia să-şi îndeplinească obligaţia ce-i revenea din tîrgul încheiat. Împăturind scrisoarea, o lăsă să cadă pe covorul gros. Mai tîrziu, în timpul nopţii nedormite, avea să-şi dea seama că, deşi îşi iubea enorm soţul, în simţămintele ei intervenise ceva. Resentimentul!

Un gînd însă o urmărea în permanenţă. Indiferent ce senzaţii simţea, indiferent cît de speriată era, indiferent de situaţiile pe care trebuia să le înfrunte, îi datora lui Georgio măcar atîta lucru.

În bucătărie, Dolly vorbea la telefon cu Paddy care se arătă foarte surprins auzind că Donna urma să plece la sfîrşitul săptămînii în Scoţia.

Paddy înţelese că Donna se întîlnea prea des cu Alan Cox, iar acest fapt nu putea să însemne decît un singur lucru: voiau să-l ajute pe Georgio să evadeze. Şi mai ştia că Donna, indiferent că avea sau nu să-i împărtăşească şi lui secretul, urma să aibă nevoie de tot sprijinul.

Maeve îl ascultă pe Stephen discutînd cu fraţii lui. De cîteva zile simţea în vocea lui un vaiet ciudat cînd vorbea despre Donna. Îşi dădea seama că cei doi se certaseră, dar de la ce anume, nu ştia. Cel mai groaznic era că nici nu putea să întrebe. Era o situaţie dificilă.

În clipa de faţă acesta era ultimul lucru pe care ea şi l-ar fi dorit. Condamnarea lui Georgio, le diminuase deja familia cu un membru. Ea nu voia să deschidă gura ca să îndepărteze încă doi.

Nuala i se adresă pe un ton încordat fratelui ei:

– Ce s-a întîmplat aşa, dintr-o dată, între tine şi Donna? Ce-i cu supărarea asta?

Stephen ridică din umeri.

– Nu este chiar o supărare, eu nu vreau decît să-şi vadă de treburile ei şi pe-ale mele să le lase în pace.

Nuala îşi dădu enervată părul spre spate.

– Dar ai vorbit cu ea să se ocupe de toate afacerile, toţi i-am spus acest lucru, şi ea nu face decît ce i s-a pretins. Eu, personal, am ştiut că o să se descurce de minune...

Stephen o întrerupse:

– Tot ce vreau să spun, este că ar trebui să nu-şi bage nasul în afacerile mele. Cînd l-am rugat pe Georgio să-mi fie asociat, nu m-am gîndit nici o clipă că nevestica lui o să-mi stea în coaste.

Maeve era tulburată şi supărată de tonul fiului ei.

– Ai ceva de ascuns, de ţi-a devenit afacerea atît de dragă? Care-i treaba, Stephen? Copila asta nu face decît ce-a vrut soţul ei, nimic mai mult, şi după cum a spus Nuala, asta am sfătuit-o noi.

– „Copila" asta, mamă, este o femeie în toată firea, rosti el cu răutate, şi poate să preia cîrma tuturor afacerilor lui Georgio, dacă vrea. Nu mă interesează cîtuşi de puţin. Amestecul în treburile mele mă deranjează.

Maeve zîmbi scîrbită.

– Aşa că te întreb din nou, ce aşa mare secret ascunzi de Donna de nu poate să-l cunoască? Este ceva în legătură cu *Talkto*? Vocea lui Maeve era plină de insinuări, iar Nuala asculta uluită cearta care se iscă între mama şi fratele ei.

– *Talkto* este o companie profitabilă...

Maeve îşi întrerupse fiul, ridicînd furioasă glasul:

– Tu pe mine mă iei drept tîmpită, băiete? Din prima zi am ştiut ce este de fapt acea agenţie de însoţitoare şi nu mi-a trebuit mult să pricep ce este cu porcăria aia de *Talkto.* Eşti fiul meu şi Dumnezeu ştie cît te iubesc, dar uneori stau şi mă întreb oare cît de proşti ne crezi tu pe mine şi pe taică-tu. Am văzut cîteva din aşa-numitele fete care lucrează pentru tine. Pînă şi secretara aia cu faţă

de murătură, nu este atît de la locul ei precum vrea să pară. Cum de poate să răspundă la telefon şi să adulmece în acelaşi timp cu nasul ăla băgăcios, nu-mi dau seama. Aşa că nu veni la mine cu faţa asta de parvenit şi nu-mi vorbi mie despre Donna Brunos! Ar trebui să înveţi de la ea, fiule, ca să vezi cum se conduce o afacere. Am prea multă minte, de mă abţin să nu-ţi ard una peste cur, aşa mare cum eşti.

– Mamă! rosti Nuala scandalizată.

– Nici o „mamă", Nuala. Ăsta de-aici se crede vreun dar de la Dumnezeu? Ei bine, este timpul să-şi mai cunoască şi el lungul nasului. De ani de zile ştiu că se ocupă de prostituţie. Desigur, tatăl vostru şi-a dat şi el seama imediat. Agenţie de însoţitoare, pe dracu'! Şi acum are tupeul să vină şi să mi-o critice pe Donna, pentru că se pare că a aflat cu ce se ocupă domnu' şi, fiind o fată cuviincioasă, nu vrea să mai aibă de-a face cu aşa ceva. El şi Georgio m-au dezamăgit foarte mult. Georgio, pentru că n-a văzut niciodată ceea ce deja avea, ci numai ce voia, şi el, pentru că nu este suficient de bărbat ca să se apuce de o afacere adevărată. Cînd mă gîndesc la femeile alea mi se întoarce stomacul pe dos. Acum, Stephen Brunos, ai aflat că ştiu totul despre tine şi că nu-mi place deloc.

El se ridică nesigur.

– Am să uit ceea ce tocmai ai spus, mamă. Văd că eşti surescitată.

Maeve rîse dispreţuitor.

– Întotdeauna te-ai priceput la cuvinte. Chiar de cînd erai copil ştiai să dai bine din meliţă. Ei bine, hai să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna. Ori de cîte ori mă gîndesc la ceea ce faci, simt în mine o silă, exact ca preotul aflat la o nuntă jidovească. Tu şi Georgio mi-aţi zdrobit inima, şi vreau să ştii că m-am săturat de voi pînă peste cap. Cînd mă gîndesc la cum vorbeşti tu, ticălos făţarnic, despre Donna, îmi vine să-ţi rup picioarele.

– Cred că ar fi mai bine să plec.

Nuala îşi trase fratele de braţ, şocată de spusele mamei sale.

– Oh, lasă-l să plece, Nuala, m-am săturat să-l mai văd în faţa ochilor.

Nuala îşi privi fratele ieşind din cameră, iar cînd acesta ajunse în dreptul uşii de la intrare, Maeve alergă în capătul scărilor şi-i strigă:

– Şi spune-i tîrfei ăleia grase, cu care te distrezi, că e mare păcat ce face. Este destul de bătrînă ca să-ţi fie mamă!

Nuala încremeni cu degetele în dreptul gurii. Maeve o împinse şi trecu ca o vijelie pe lîngă ea, îndreptîndu-se spre micuţa încăpere din faţă.

– Neruşinaţii! L-am văzut cu ochii mei pupîndu-se şi pipăindu-se cu babornţa aia, Dumnezeule! Mi-a venit să le smulg capetele de pe umeri. Ce-am născut eu, Nuala? Un băiat condamnat pînă la Judecata de Apoi şi un altul amorez de bunici. Dacă n-ar fi atît de trist, ar fi comic.

– Oh, mamă!

– Iisuse Cristoase şi Sfîntă Fecioară, tu doar atît ai învăţat la mănăstire? „Oh, mamă"! Nu i-am spus decît adevărul, era timpul să i-l zică cineva.

Maeve se aşeză pe vechea canapea care gemu sub greutatea ei.

– Camera asta era odată plină de copii. Mă simţeam blagoslovită, pentru că cei şase copii ai mei mîncau bine şi erau sănătoşi. Obişnuiam să-i mulţumesc lui Dumnezeu în genunchi, în fiecare seară, pentru tot. Acum îl întreb pe El ce s-a întîmplat? Ce n-a mers bine? Mario este dubios, are apucături de homosexual, Georgio este închis pentru optsprezece ani, iar Stephen, deşteptul şi frumosul Stephen, se ocupă de femei şi duce o viaţă destrăbălată. Numai tu, Mary şi Patrick păreţi mai normali. Mary însă este atît de plictisitoare, că dacă vorbeşti cu ea la telefon poţi să şi adormi. Nu discută decît despre vecini şi despre ce-o să creadă lumea. Iisuse, nici ea nu-i mai zdravănă!

– Oh, mamă!

Maeve îşi aprinse o ţigară Number Six şi rosti printre dinţi:

– O singură dată dacă mai îmi spui „Oh, mamă", îţi

smulg părul din cap şi ţi-l calc în picioare!

Nuala rămase încremenită, în timp ce mama ei trăgea din ţigară în reprize scurte şi dese. După un timp, zise cu blîndeţe:

– Să-ţi fac o cafea, mamă?

Maeve clătină din cap.

– Nu, fetiţă. Scapă de figura asta, că mi se sfîşie inima. Noi două o să coborîm acum în restaurant, o să deschidem o sticlă de coniac şi o să bem pînă dăm în rîs. Dar, te previn, fetiţo, s-ar putea să dureze ceva timp.

Dolly bătu la uşa biroului şi intră.

– Te simţi bine, dragă? Începusem să-mi fac griji din pricina ta.

Donna îşi ridică privirea şi se ruşină amintindu-şi de modul în care îi vorbise mai devreme.

– Da, mă simt, Dolly. Intră şi pune-ţi şi tu puţin vin de Xeres.

Dolly îşi umplu zdravăn paharul cu băutură şi se aşeză într-un fotoliu, de lîngă fereastră.

– Întotdeauna mi-a plăcut încăperea asta, Donna. Cînd închid ochii, îl văd pe Georgio stînd în locul tău, zbierînd la telefon şi făcîndu-mi în acelaşi timp cu ochiul. Ce mai băiat era! Glasul ei trăda tristeţe şi nostalgie.

Donna se aplecă mai în faţă, ascultînd cu interes spusele lui Dolly.

– Îţi mai aminteşti cînd te-ai dus odată la Blackpool şi în ultimul moment m-ai făcut să merg cu tine? Ce zile au fost alea, Doamne, şi cum mi-aş dori să nu fi trecut. Ce om bogat era Georgio!

– Dolly, dar n-a murit, trăieşte încă, femeie!

Menajera ridică din umeri şi sorbi din vin.

– Aruncat în nenorocita aia de puşcărie este ca şi cum ar fi mort. Ce viaţă să aibă el acolo, te întreb eu pe tine, Donna? Este destul de greu pentru tine, care eşti liberă, darămite pentru el?

Donna observă cum faţa lui Dolly se lumină.

– Ascultă, Donna, mai ţii minte cînd a venit după mine bărbată-miu şi a început să urle la uşă? Ce mutră a făcut cînd ai ieşit Georgio la el. N-am să uit niciodată!

Georgio şi-a ieşit din fire şi l-a ţinut pe moşul meu numai în şuturi pînă l-a alungat de pe alee.

Donna zîmbi, văzînd amuzamentul femeii.

– De ce ai rămas cu el, Dolly?

– Întrebare grea, fetiţo. Asta-i întrebare de şaizeci şi patru de mii de dolari. Dolly îşi lăsă capul într-o parte, cumpăni o clipă şi apoi continuă: În primul rînd, pentru că nu aveam unde mă duce. Nu mă puteam întoarce la mama. Pe capul ei mai rămăseseră încă şase fraţi de-ai mei mai mici. În al doilea rînd, pentru că într-un fel îl iubeam. L-am iubit multă vreme, să ştii. Îmi dau seama că este greu de crezut, dar trebuie să înţelegi că pe timp de război, căsătoriile se făceau repede, deoarece nu ştiai ce te aşteaptă la cotitură. Puteai să fii bombardat, împuşcat, puteai să mori oricînd. Aşa că făceai lucruri pe care în timpuri normale nu le-ai fi făcut. Ca de pildă, lăsai un tip de optşpe ani să ţi-o „tragă" în grădina din spate, pe stiva de cărbuni. Atunci a fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea. Ar fi putut să-şi aleagă orice fată, dar m-a ales pe mine. Toate voiau să pună mîna pe el!

Donna reumplu paharul lui Dolly.

– Dar acum eşti fericită?

Dolly aprobă din cap.

– Nu mă lua în seamă, scumpo, dar pur şi simplu mi-e dor de soţul tău. Voi doi întotdeauna m-aţi tratat cumsecade. Aici este refugiul pe care n-aş fi crezut să-l am vreodată. Aici am un mic apartament, aici am munca, aici vă am pe voi doi. Este mai mult decît m-aş aştepta vreodată să obţin şi uneori mă gîndesc că este mai mult decît merit.

Donna se uită în paharul ei şi oftă adînc.

– Şi mie îmi este dor de el, Dolly. De cînd nu mai este acasă, totul pare să se fi destrămat.

Dolly simţi tristeţea din glasul Donnei.

– De îndată ce soţul tău o să se întoarcă acasă, totul o să revină la normal, zise ea cu blîndeţe.

Donna se lăsă pe spătarul fotoliului şi-şi dădu de pe faţă părul des.

– Crezi că Georgio este vinovat? Dar, sincer vorbind. Crezi c-a meritat pedeapsa care a primit-o?

Dolly vorbi cu fermitate:

– De ce naiba mă întrebi aşa ceva? Sigur că n-a meritat! Este nevinovat ca un prunc. Ce te-a apucat, Donna Brunos, să mă întrebi asemenea lucru? Nu-mi vine să cred că am auzit asta.

Dolly se ridică. Terminîndu-şi băutura, ea rosti cu amărăciune:

– Îţi dau un sfat, Donna. Nu gîndi prea mult. De cum începi să gîndeşti, devii iscoditor, iar iscodeala duce la bucluc. Ascultă-mă pe mine. Dacă ai fi fost măritată cu bărbatul meu, te-aş fi înţeles, dar fiind cu Georgio nu te înţeleg. Bărbatul ăsta te-a venerat şi întotdeauna am crezut că şi tu îl venerezi. Aşa că nu-i strecura vreo bănuială. Asta l-ar ucide. El nu este mort, într-adevăr, dar, cum am spus, în Parkhurst este ca şi mort. Tot ce şi-a dorit şi a iubit în viaţa lui se află în această casă, să nu uiţi. Dacă te pierde pe tine, pierde totul. El în tine îşi pune nădejdea ca să treacă acest hop, ca să nu-şi piardă încrederea de sine. Nu uita aceste lucruri, domnişoară!

Donna o privi înmărmurită cum Dolly se evapora din încăpere. Nădejde! În ultima vreme cuvîntul părea să nu-i mai iasă din minte. Georgio îşi punea nădejdea în ea, toţi îşi puneau nădejdea în ea ca să ducă mai departe afacerile lui. Era ca un dangăt prevestitor de moarte.

Trase un ultim fum din ţigară, o stinse şi se ridică. Voia să ia un calmant şi să se culce devreme. Să-şi scoată totul din cap pînă a doua zi.

Însă nu reuşi să adoarmă, deşi luase un somnifer. Nu s-ar fi simţit alinată, dacă ar fi ştiut că şi Maeve Brunos stătea trează în pat.

Şi Georgio avea probleme cu somnul.

Întins în pat, avîndu-l pe Măciucă aşezat confortabil în patul de deasupra, el auzea geamătul jeluit al tînărului de douăzeci şi unu de ani, condamnat pe viaţă pentru jaf şi tentativă de omor. Suspinele îndurerate ale băiatului îi umeziră ochii lui Georgio, deoarece simţea ecoul lor în inimă.

Măciucă se răsuci zgomotos în pat.

– Bietul băiat. Mă întreb dacă băbuța, pe care a prădat-o, plînge şi ea noaptea la culcare?

– Nu-i aici pentru că a jefuit o băbuţă, rosti Georgio cu glas încordat.

Măciucă rîse dezgustat.

– Poate că nu, dar poţi să-ţi pui gîtu' că pe undeva există o babornițăcare îşi aminteşte de el. Aşa am început toţi.

– Vorbeşte pentru tine, amice.

Măciucă rîse, bucuros că reuşise să-l zgîndăre pe Georgio.

– Oh, sigur că da, Georgio. Sigur că da. Eu mi-aş omorî şi sora dacă preţul ar fi bun. Asta să ne fie clar.

Georgio închise ochii, deşi ştia că făcea un lucru zadarnic. După cuvintele rostite de Măciucă, somnul nu avea să se mai lipească de el.

Plînsul băiatului începuse să-l enerveze. Sunetul era cumplit în întunericul celulelor. Cinci minute mai tîrziu, toţi bărbaţii parcă ar fi simţit acelaşi lucru. Unul dintre ei strigă:

– Pune-ţi, bă, o şosetă în gură!

Închisoarea se cufundă încă o dată în linişte. Nu se mai auzeau decît sforăituri, mormăieli şi chiorăiturile intestinelor.

CAPITOLUL 19

Georgio se trezise cu mult înainte de clopoţelul deşteptător. Stătea întins, ascultîndu-şi zgomotul respiraţiei greoaie. Din patul de deasupra lui, sforăiturile se auzeau încet şi regulat. Măciucă dormea. Georgio se gîndi să se dea uşor jos din pat şi să-l lovească puternic cu căldarea metalică din colţul celulei. Odată ce ideea îi trecu prin minte, renunţă repede la ea. Orice i-ar fi făcut lui Măciuca, i s-ar fi plătit înzecit. Pe puţin.

Ştia că bărbatul de deasupra lui era infiltrat de Lewis; cel puţin Lewis nu făcea nici un secret din acest lucru.

Mai ştia că pentru a supravieţui, el trebuia să rămînă în graţiile lui Lewis, lui Măciucă şi-a altor bandiţi angajaţi de Lewis.

Măciucă însă avea părţile lui bune: îşi făcea duş, îşi spăla ciorapii, îşi ţinea în ordine cărţile şi instrumentele de ras, ceea ce era un cîştig faţă de Timmy. Cu toate acestea, lui Georgio îi era acum dor de fostul lui coleg, de toate mirosurile şi obiceiurile lui murdare.

Măciucă se mişcă în pat, făcînd un zgomot greoi. Fiinţa aceea mătăhăloasă, de deasurpra lui, l-ar fi omorît dintr-o toană. Dintr-un capriciu al lui Lewis. Acest lucru îl neliniştea pe Georgio.

Auzind zornăitul îndepărtat al uşilor şi zgomotele matinale ale puşcăriei, se relaxă. Zilele erau suportabile, însă nopţile erau chinuitoare.

Se consolă însă la gîndul că Alan şi Donna se ocupau de evadarea lui şi acest lucru îl bine dispuse. Numai Dumnezeu ştia cîtă nevoie avea să se agaţe de ceva. Gîndul la Măciucă, la Lewis şi la tot restul îl făcu să-şi piardă pînă şi erecţia de dimineaţă.

În timp ce Georgio îşi strecură mîna în pantalonii scurţi, Măciucă sări din pat cu o mişcare rapidă.

– Ai luat-o deja la labă, Brunos?

Georgio îşi scoase mîna din pantaloni, de parcă ar fi fost ars.

– Nu, mi-o scărpinam.

Măciucă rîse şi dîndu-şi jos chiloţii, rămase în toată splendoarea sa în faţa lui Georgio. Ochii acestuia fură imediat atraşi de cel mai mare penis văzut vreodată.

Măciucă, evident obişnuit cu reacţia, zîmbi, arătîndu-şi dantura incredibil de albă.

– O să te obişnuieşti cu el, omule. Întotdeauna oamenii se manifestă aşa, cînd îl văd prima dată, în special femeile!

Măciucă se îndreptă spre uşa metalică a celulei, îi scoase icul şi începu să bată cu pumnii în ea.

– Deschide uşa asta afurisită. Vreau să merg la budă! Răsucindu-se spre Georgio, zise cu nonşalanţă: Lumea îşi închipuie că porecla mi se trage de la faptul că folosesc măciuca. Dar după cum vezi, nu este adevărat.

Uşa fu deschisă de un gardian, iar Măciucă, luînd un prosop, ieşi pe palier.

Georgio îl urmă şi, deşi n-ar fi vrut, rămase uluit de reacţia celorlalţi bărbaţi. Măciucă, gol puşcă, înainta spre duşuri, ca un armăsar de rasă. Sadie ieşind din celulă, strigă încîntată:

– Vai, scumpule, jumătate vreau şi eu!

Zîmbind, Măciucă intră la duşuri.

Strîmbîndu-se spre Georgio, Timmy rosti cu uimire şi teamă:

– Să fiu al dracu', lu' ăsta îi trebuie o jumătate de săpun să-şi spele „ciocanu'"!

Lewis era deja în sala de duşuri. Terminase cu spălatul şi trecînd pe lîngă Georgio îi zîmbi.

Zdrahonul Petey Jones strigă de sub duş:

– O duci bine, Măciucă? Nu te-am văzut de mult. Am auzit că în Durham ţi-ai aruncat peste pervaz „scula" şi jumătate din pîrnăiaşi au evadat, coborîndu-se pe ea!

Măciucă, cu zîmbetul pe buze, îşi lăsă jos prosopul. Luîndu-şi săpunul Camay, se apropie de un irlandez cu gît gros, pe nume Davey O'Keefe.

Davey îl privea prudent, dar bărbaţii îşi dădură seama că urma să se întîmple ceva.

În sala de duşuri se aşternu tăcerea.

– Bună, Davey, nu ne-am văzut de mult.

El încuviinţă din cap.

– O duci bine, Măciucă?

Acesta îşi puse mîinile în şolduri şi rosti tare:

– Oare cînd ne-am întîlnit ultima oară? Oh, îmi amintesc. În Durham. Tocmai mă turnaseşi că ţi-am maltratat prietenul... Cum îl chema?

Davey privea fix la colosul din faţa lui, fără să scoată un cuvînt. Stătea resemnat în faţa sorţii; ştia că-l aştepta o ciomăgeală şi voia ca totul să se termine.

– A, da, Tommy Blackmoore. O lepădătură de prima clasă. Ştiu că-ţi era amic, Davey, aşa că lua asta ca pe o chestiune personală.

Cînd Măciucă îşi ridică pumnul, Davey O'Keefe se întoarse să iasă din sala de duşuri. Dintr-o dată, gîndul la încăierare devenise de nesuportat.

În clipa următoare, cei doi bărbaţi, goi şi înfierbîntaţi, o luară la fugă pe palier. Domnul Ellington, gardianul de serviciu la baie în acea dimineaţă, tocmai îşi părăsea micul birou cînd îi văzu trecînd pe lîngă el. Atunci se trase înapoi în încăpere şi puse lanţul de siguranţă la uşă. Luînd o ediţie a ziarului *Sport,* hotărî cu înţelepciune să nu se amestece.

Domnul Borga şi ajutorul lui priveau cu zîmbetul pe buze reprezentaţia. Cînd Măciucă îl prinse de păr pe Davey şi-l tîrî înapoi, ambii clătinară încîntaţi din capete. Toţi deţinuţii se uitau. Era un pic de uşurare, un pic de puls care se aducea unei zile altfel plictisitoare.

După ce-i dădu cîţiva pumni, Măciucă îl ridică pe Davey, stătu cu el deasupra capului cîteva secunde, ca un campion la haltere, apoi îl aruncă pe palier, în ţipetele de uimire ale spectatorilor.

Parcurgînd traiectoria în urlete, Davey aterizâ în plasa de protecţie ce fusese pusă special pentru astfel de cazuri, dar şi pentru a preîntîmpina sinuciderile.

Tinerii se adunară în jurul lui Davey, iar gardienii îl traseră jos pe palier.

– Mamă, ce l-a mai buşit! Ai văzut ce mîini are individu'? Parcă sînt lopeţi!

Domnul Borga rosti atunci cu glas tare, spre amuzamentul tuturor:

– Ar fi putut să fie şi mai rău, fiule. Ar fi putut să-i plesnească una cu „sula" şi atunci să fi văzut durere!

Georgio îl privi pe Măciucă cum reintră ţanţoş, cu zîmbetul pe buze, în sala de duşuri.

În două minute Măciucă făcuse o treabă de nota zece. În primul rînd, îşi atrăsese simpatia oamenilor, achitîndu-şi o datorie de onoare. Turnătoria se plătea cu moartea, chiar dacă era vorba despre un prieten. În al doilea rînd, nu-l bătuse prea rău pe Davey, ci doar îl speriase, ceea ce fusese destul de corect, deoarece Davey O'Keefe nu era un dur. În al treilea rînd, uşurinţa cu care primea remarcile la adresa enormului său membru, îl înscrisese în categoria tipilor de treabă. „Măciuca" lui avea să fie subiectul de discuţie al zilei atît printre deţinuţi, cît şi printre gardieni. Acesta era bărbatul cu

care stătea închis Georgio, un bărbat care i-ar fi făcut rău la cel mai mic semn.

Gînditor, Georgio se întoarse la duşuri. Privindu-l pe Măciucă, care stătea sub jetul de apă, se întreba cît avea să mai treacă pînă ce Lewis o să-i ceară din nou banii.

Alan Cox se trezi devreme, luă micul dejun singur, iar acum era la a patra ceaşcă cu cafea. Îşi aprinse primul trabuc, o mică ţigară de foi, şi suflînd alene fumul se schimonosi cînd primul acces de tuse îl zgudui. Avea multe de făcut astăzi, multe pregătiri. Punea la cale evadarea lui Georgio, simţea cunoscutul iureş al adrenalinei şi pentru acest lucru îi era recunoscător lui Dumnezeu. De aşa ceva avea nevoie.

Singura lui spaimă era Donna Brunos. Încercase toate metodele ca s-o elimine de pe poziţia a doua a operaţiunii. În adîncul sufletului, ştia că ea era speriată de moarte, dar, cu toate acestea, continua să susţină că avea să se descurce. Pentru acest lucru el o admira şi o respecta, chiar dacă îl enerva, deoarece avea senzaţia că ea urma să se dovedească o responsabilitate.

Într-un fel, Alan recunoştea în sinea lui că se simţea puţin gelos pe Georgio. Soţia lui n-ar fi acceptat să facă nici cel mai mic lucru pentru el. Ar fi fost scandalizată şi dezgustată dacă el i-ar fi propus aşa ceva.

Ceea ce îl frămînta cu adevărat pe el, era de ce Georgio o implica pe ea. Era ceva suspect la mijloc, ceva ce nu putea să priceapă... ceva nu părea în regulă.

De ce Georgio ţinea morţiş ca soţia lui să fie numărul doi? De ce nu Stephen, fratele lui? De ce nu Uriaşul Paddy, mai vîrstnicul lui prieten? De ce o femeie mignonă, cu ochi mari, albaştri, şi cu picioarele cele mai frumoase pe care le văzuse vreodată?

Mai tîrziu, cînd intră sub duş, îşi reaminti toate cele pe care le făcuse Georgio pentru el şi de faptul că Donna Brunos era soţia prietenului său cel mai bun.

Maeve şi Mario ajunseră la Donna acasă la ora opt şi un sfert. Maeve îşi parcă *Lada* pe alee, un familiar

val de plăcere străbătînd-o la vederea vilei. Donna le deschise personal uşa, faţa ei albă purtînd un zîmbet sincer. Maeve îi observă cearcănele din jurul ochilor şi, înjurîndu-l pe Georgio în gînd, o întrebă cum o ducea fiul ei.

Mario, în maniera lui tăcută, o sărută pe Donna uşor şi o întrebă dacă dormise bine.

Încîntată de venirea lor, Donna îi asigură că se simţea bine şi-i pofti în bucătăria mare la o cafea.

Văzîndu-i intrînd, Dolly le zîmbi.

– Bună, Dolly, scumpo. Donna este atît de ocupată în ultimele zile, că i-am zis lui Mario: „Hai să descindem dis-de-dimineaţă, ca s-o mai prindem acasă!"

Mario îi zîmbi.

– Arăţi bine, Doll, mă bucur că te văd.

Dolly îi răspunse la salut şi plecă la bucătărie să pregătească cafeaua.

– Încă mai lucrezi cu John? îl întrebă Donna.

– Nu, Don, mă tem că ne-am certat. Acum mă gîndesc serios să plec în străinătate. Unchiul meu, Costas, din Rodos, mi-a oferit un post acolo. Să văd ce-o să fac. Mi-ar plăcea un an sau doi în Falaraki. M-am gîndit că dacă mi-aş lua un mic apartament în Lindos, aş putea profita de tot ce-i mai bun din cele două lumi. Ştii, nebunia şi frenezia din Falaraki şi frumuseţea liniştitoare din Lindos. Şi prietenul meu, Casper, se află acolo şi o vreme, pînă mi-aş găsi o gazdă, aş putea să stau la el.

– Cred că un an sau doi în Grecia o să-ţi facă foarte bine, zise ea. Casper mai are barul acela în Lindos?

– Se gîndeşte să mai cumpere unul acum, zise Mario vesel. Într-un orăşel pe nume Afando, lîngă Falaraki. Aşa că o să pot lucra fie la Casper, fie la unchiul Costas. Slujba nu este o problemă.

Maeve îşi ţuguie buzele şi schimbă subiectul.

– Ce faci duminică, Donna? M-am gîndit că poate voi două veniţi la noi la masă.

– Îmi pare rău, Maeve, dar la sfîrşitul săptămînii plec din oraş. Mă duc în Scoţia.

Sprîncenele lui Maeve se ridicară mirate.

– Scoţia! Dar ce cauţi pînă acolo?

Donna rise.

– Toată lumea reacţionează de parcă m-aş duce în Himalaya! Trebuie să rezolv o problemă legată de afacerile lui Georgio, atîta tot. Este complicat, aşa că n-o să vă plictisesc cu ea. Dar sînt convinsă că Dolly o să vrea să vină la tine la prînz.

– Te rog, Maeve. După un weekend în care o să stau aici singură cuc, abia o să aştept puţină bîrfă.

– O să-l trimit pe flăcăul ăsta să te ia în jur de ora unu, hotărî Maeve. În regulă? Duminica, noi nu mîncăm prea tîrziu.

– O să fac un desert bun. Asta o să fie contribuţia mea.

– Să faci prăjitura care îmi place mie, „Moartea prin Ciocolată". Glasul lui Mario era plin de dorinţă.

Maeve clătină din cap.

– Bagă în el ca un porc şi nu pune pic de grăsime. Ţi se rupe inima dacă-l vezi pe-ăsta mîncînd!

Mario zîmbi şi, imitîndu-i glasul, zise:

– Şi or să-ţi cadă urechile dacă o să-l auzi toată ziua clefăind!

Toată lumea rîse, iar Donna îşi dădu seama că Mario fusese adus pe post de paravan. Ştia că Maeve şi Dolly voiau să afle amănunte despre plecarea ei în Scoţia, dar, mulţumită lui Mario, ea nu mai trebuia să suporte un alt interogatoriu.

Numai Mario observă că atunci cînd Maeve şi Dolly începuseră să discute avantajele cuptorului cu microunde şi a maşinii de spălat vase, Donna devenise tăcută şi retrasă. O compătimea şi i se părea că arăta foarte mică, foarte singură şi cumplit de înspăimîntată.

Donna se afla la biroul parcului de maşini, răsfoind prin acte. Carol stătea în faţa ei, chipul fiindu-i încremenit într-o mască încordată de dezgust.

– Carol, problema este, explică Donna, că eu personal i-am verificat lui Masters posibilităţile de creditare. Este pe lista neagră şi i-am spus lucru acesta lui Davey. Acum constat că el a devenit proprietarul unui *Mercedes*

Sports, pe care îl cumpără prin societatea de credit *JCY.* Mă tot izbesc de societatea aceasta, dar nu o găsesc în Yellow Pages[1].

Carol trase adînc din ţigara ei Rothman's şi zîmbi răutăcios.

– N-o s-o găseşti acolo, scumpo. *JCY* este o filială a companiei numită *Talkto.* Este o societate care acordă împrumuturi particulare, pe care o folosim pentru cei care nu pot să obţină credite, deoarece sînt falimentari sau cine ştie ce alte probleme au, dar despre care noi ştim sigur că banii nu sînt o problemă. Este simplu.

Donna reuşi cu greu să-şi mascheze şocul pe care îl simţi cînd află că *Talkto* avea o filială care era o companie de împrumuturi. Sau o casă de escrocherii, ar fi fost termenul mai corect, deoarece nu te apucai să împrumuţi sume mari de bani, fără să ai garanţia că ţi se vor restitui. Pînă şi ea învăţase atîta lucru.

– Şi ce se va întîmpla dacă Masters dintr-un anume motiv nu poate plăti?

Carol se linse pe buze.

– Nu-ţi face griji, o să plătească. Masters este unul care locuieşte în Essex, scumpo. Are o casă mare, o maşină frumoasă, un standard de viaţă ridicat, dar nu are un angajament propriu-zis. Asta este tot ce pot să-ţi spun. Mereu şi-a cumpărat maşinile de la noi şi mereu şi le va cumpăra. Este simplu ca bună ziua. Din cînd în cînd ne mai face cîte un serviciu, iar noi i-l răsplătim. Hai să lăsăm lucrurile aşa cum sînt, nu vrei?

– Îmi pare rău, Carol, dar nu le pot lăsa aşa. Vreau să ştiu ce servicii ne-a făcut Masters şi de ce îi sîntem atît de recunoscători.

Chipul lui Carol se înăspri şi pentru o clipă Donnei i se făcu frică de ea. Carol Jackson era cunoscută ca o femeie dură, iar Donna mereu ştiuse acest lucru. Pînă şi poliţia s-ar gîndi de două ori înainte să înceapă să i se

---

1. Publicaţie care cuprinde informaţii referitoare la firmele existente într-o anumită ţară.

învîrtească în jurul casei. În această privinţă era ca un bărbat. Avea acelaşi comportament. Era o bătăuşă, o luptătoare cu pumnul. Donna însă rămase neclintită.

– Ascultă-mă, Donna, dar ascultă-mă bine! Există nişte lucruri pe care nu este nevoie să le ştii. Nici Georgio nu este nevoie să le ştie. Eu şi Davey conduceam foarte bine această firmă, pînă ca Georgio să fie închis. N-o să spun acum că n-am mai făcut pe-ici pe-colo nişte „mişculaţii". Dar în astea nu eşti nici tu implicată şi nici soţul tău. Sînt doar eu şi Davey. M-ai înţeles? De-a lungul anilor, Georgio şi-a luat banii şi s-a bucurat al naibii de mult cînd l-au scos de la ananghie. Nici măcar o dată nu ne-a chestionat în legătură cu metodele prin care îi obţineam. În nouă ani de zile, nici măcar o dată nu am fost traşi pe sfoară de Masters şi nici de alţii care folosesc compania noastră de credit. Aşa că, te rog, să laşi lucrurile cum sînt.

Donna simţi furia lui Carol Jackson. Pînă şi limbajul trupului ei era agresiv. Faţa ei era încordată, braţele şi torsul îi erau înţepenite de indignare. Dintr-o dată, Donna îşi dori să nu fi fost deloc amestecată în firma de maşini. De la început mirosise a necaz.

– Ne-a contactat compania de asigurări pentru a ne achita sumele pe maşinile distruse?

Carol se relaxă. Donna avu prezenţa de spirit să schimbe subiectul; îşi permitea să fie mărinimoasă.

– Da, a venit aici. O să mai treacă marţi din nou. O astfel de chestiune poate să dureze un an sau doi. Îţi iau banii de asigurare, dar nu le place să ţi-i dea înapoi.

Trasă şi palidă la faţă, Donna se ridică.

– Răspunde-mi la o singură întrebare, Carol, şi-ţi promit că n-am să te mai întreb niciodată nimic despre *JCY.* De cît timp folosiţi această societate financiară?

Carol îşi trecu peste frunte mîna încărcată de bijuterii.

– De şase ani şi jumătate. Georgio ne-a prezentat-o. Toţi comercianţii de maşini folosesc diferite societăţi de credit. Ştii care este necazul tău, Donna? Eşti prea naivă pentru genul ăsta de învîrteli. Ei bine, lasă-mă să-ţi mai spun un lucru. Ca să supravieţuieşti într-o asemenea afacere, ai nevoie de un avantaj. *JCY* este avantajul

nostru. Ei bine, într-o astfel de competiţie trebuie să ai ceva în plus de oferit. *JCY* este plusul nostru şi trebuie să fii recunoscătoare pentru că există, căci de nenumărate ori l-a scos din rahat pe bărbatul tău.

Donna se ridică şi-şi luă poşeta.

– În regulă, n-am să mai deschid niciodată subiectul. La sfîrşitul acestei săptămîni voi pleca din oraş, aşa că nu ne vom mai vedea decît săptămîna viitoare.

– Perfect. Faci bine că-ţi iei o minivacanţă. De aşa ceva aveai nevoie.

Donna schiţă spre ea un zîmbet şi ieşi din birou.

În drum spre maşină se simţea strivită de griji. De cînd Georgio fusese întemniţat, viaţa devenise o povară grea. Euforia pe care o simţise la gîndul că el avea să se întoarcă, se evaporase în clipa în care înţelese ce misjune trebuia să îndeplinească pentru realizarea acelui scop. Acum ştia că *Talkto* era o firmă pe care Georgio o înfiinţase împreună cu Stephen, de paravan.

Stătea în maşină şi se întreba ce anume trebuia să facă. Să ignore ceea ce aflase? Aceasta părea cea mai viabilă soluţie. Trăise douăzeci de ani fără să ştie nimic şi în acest moment tînjea încă o dată după ignoranţa ei de odinioară.

O văzu pe Carol urmărind-o de la fereastra biroului şi răsuci cheia în contact. Carol putea să răzbească în orice situaţie. Donna era perfect conştientă că Davey Jackson s-ar fi gîndit de două ori înainte să întreprindă ceva fără ştirea soţiei, şi pentru acest lucru Donna o invidia pe Carol. Davey îi acorda soţiei respectul pe care îl merita.

Făcuse oare Georgio aşa ceva vreodată cu ea? De îndată ce-şi puse întrebarea se înspăimîntă, deoarece ştia răspunsul, deoarece înăuntrul ei ştiuse întotdeauna răspunsul.

Ei bine, avea să-i arate ea lui. Avea să facă ceea ce-i ceruse. Acest lucru nu putea decît să-i apropie. Din clipa în care Georgio evada, ei, practic, deveneau proscrişi. Mica ei lume urma să fie aruncată în aer; nu avea să se mai întoarcă niciodată în Anglia. Îşi dădu seama că avea să renunţe la multe lucruri pentru a fi din nou împreună

cu soţul ei, însă faptul merita orice efort. Merita pînă şi abandonarea vieţii pe care o ducea aici; orice merita pentru ca Georgio să fie din nou alături de ea. Tot ce aflase despre el era un nimic în comparaţie cu dragostea pe care ea i-o purta.

În drum spre casă se opri prin centru şi merse pe la Carpenter, agentul imobiliar. Georgio îi spusese să scoată casa la vînzare, deoarece aveau nevoie de cît mai mulţi bani. De îndată ce aveau să plece din ţară, proprietăţile urmau să le fie sechestrate. Adunarea banilor era o chestiune dificilă. Se pregătea să-şi piardă familia adoptivă, s-o piardă pe Dolly, să piardă casa minunată, dar cu toate acestea ea nu ezită şi intră hotărîtă în agenţia de vînzări imobiliare.

Ceea ce făcea acum era pentru Georgio şi pentru ea.

Donna încercă un mic sentiment de satisfacţie cît vorbi cu agentul imobiliar; începuse să se experimenteze în minciuni. Georgio ar fi fost mîndru de ea.

– Care-i poanta, doamnă? Tînărul chipeş din faţa ei o privea neîncrezător.

– Oh, n-ai înţelege.

Îşi luă la revedere şi plecă, întrebîndu-se care avea să fie reacţia lui Dolly la aflarea veştii. În definitiv, aceasta era şi căminul ei.

Sidney Carpenter zîmbi satisfăcut şefului său.

– Ştii cine era doamna, nu-i aşa?

– Da, soţia lui Brunos. Deci vinde casa? Pesemne că este la mare ananghie acum că stăpînul ei este închis la Parkhurst. Niciodată nu mi-a plăcut individul, era o jigodie. Cîţi bani cîştiga, dar cînd era vorba de vreuna dintre proprietăţile lui se tîrguia pînă în pînzele albe ca să-i scădem comisionul.

Peter Downs intră în micul lui birou şi ridică receptorul. Formă numărul primăriei şi-l ceru pe consilierul Robertson.

Harry Robertson tocmai ieşise dintr-o şedinţă a comisiei edilitare. Votase împotriva construirii unui alt supermagazin cu parcare la parter, ştiind că specialistul în

construcţii avea să i-o plătească la următoarea întrunire. El ridică receptorul cu aerul unui bărbat mulţumit de sine, mulţumit de viaţă.

– Bună ziua, sînt Harry Robertson.

Nu-şi spunea niciodată „consilier", preferînd să fie cunoscut drept simplu prieten al omului. Harry nu avea pretenţie la titluri, mai ales de la alegători.

– Domnule consilier Robertson, ce mai faci?

Harry se încruntă.

– Salut, Peter. Nu te-am văzut de mult, amice. Harry îşi dădea seama că celălalt bărbat rîdea la telefon. Downs rîdea mereu, chiar şi atunci cînd aducea vreo veste proastă.

– Am avut un vizitator astăzi. Pe soţia lui Georgio Brunos, zise vocea entuziasmată. A scos casa la vînzare. Cam în pripă, aş spune.

Harry ştia că trebuia să dea un răspuns, însă simţea că se sufocă.

– Serios, Peter? Şi de ce crezi că ar prezenta vreun interes pentru mine?

– Păi, ştiind cît de apropiaţi sînteţi, m-am gîndit că poate vrei să afli. Eu am organizat mereu vînzările proprietăţilor imobiliare ale lui Georgio, dacă îţi mai aminteşti. Ştiu că întotdeauna ai avut o predilecţie pentru casa lui şi m-am gîndit că poate te interesează, atîta tot. Este o reşedinţă încîntătoare, bazin, teren de tenis şi e practic un chilipir, zău aşa, trei sferturi de milion. Ea pare grăbită să o dea. Probabil nu mai poate să o întreţină.

Harry conchise că îl ascultase pe Peter destul şi că era timpul să se comporte ca un consilier. Peter era un tip prea puţin respectuos pentru gustul lui Harry.

– Uite ce este, Downs, tot ce mi-ai spus a fost fascinant, dar acum trebuie să plec. La două şi un sfert am programată o şedinţă şi vreau să apuc să mănînc ceva de prînz.

– Nu-ţi face griji, amice, ştiu cum eşti cînd vrei să apuci ceva. Transmite-i lui Bunty multe salutări din partea mea.

Harry considerase important să se distanţeze de Georgio, din noaptea în care acesta fusese arestat, să

se prefacă şocat şi îngrozit, să manifeste orice sentiment care să-l pună într-o lumină bună între consilieri. El însă era amestecat în afaceri cu Georgio pînă peste cap, iar acum telefonul de la Peter Downs îi confirmă suspiciunile lui cele mai groaznice. Georgio se apucase de vîndut. Donna n-ar fi mişcat un deget dacă Georgio nu i-ar fi dat permisiunea. Georgio era cel care voia să scape de reşedinţă. Poate că erau strîmtoraţi. Acest lucru ar fi explicat vînzarea pripită.

Dar lăsînd casa la o parte, Georgio ştia o groază despre afacerile, treburile şi activităţile lui Harry... Consilierul începu să se simtă puţin îngrijorat. Îi părea rău că se lepădase de Georgio şi Donna atît de repede. Ar fi trebuit să fi stat alături de ea, în particular, bineînţeles. Nu se cădea să apară în public, însoţind soţia unui infractor, căci aşa fusese categorisit Georgio la proces. Dacă el n-ar fi fost atît de lacom, pînă acum ei ar fi adunat banii cu grebla.

Harry gemu. Strînsul cu grebla era doar un fel de-a spune. Ar fi avut fiecare cîte o avere şi nici el, nici Georgio nu se puteau numi sărăntoci.

În acel moment în birou intră secretara lui, legănîndu-şi şoldurile şi zîmbind încîntător,dar Harry nu observă chipul plăcut şi înfocat.

Era prea absorbit de gînduri.

De îndată ce Donna se muta, avea să dispară din orbita lui şi el nu putea să-şi permită acum acest lucru. Atîta vreme cît ştia unde se afla, el putea să o supravegheze. Georgio avea oare de gînd să încheie un tîrg ca să iasă mai repede? Avea de gînd să-l vîndă pe el? Avea cîteva afaceri de încheiat, iar un scandal l-ar fi putut ruina. Dar mai mult decît atît, dacă Georgio deschidea gura despre industria de soft pe care voiau s-o creeze, el avea să sfîrşească în spatele gratiilor, căzut în dizgraţie cu o lungă condamnare. Cu fiecare secundă care trecea, inima îi slăbea mai mult.

– Harry? Mai ai nevoie de mine sau pot să mă duc la masă?

Trăsăturile plăcute ale lui Sally nu-l impresionară pe Harry care se simţea de parcă primise un pumn în

punctul sensibil din faţă.

– Oh, tu erai. Cară-te fetiţo şi vezi-ţi, pentru Dumnezeu, de prînzul tău.

Ochii lui Sally se măriră uluiţi, iar pe chipul ei se aşternu expresia îndurerată a unui cîine bătut. Îmbujorată şi cu lacrimi în ochi, fata ieşi fugind din încăpere.

Harry îşi cuprinse capul în mîini. Trebuia acum să-i ceară iertare fetei, ca nu cumva să audă toată primăria ce-i spusese. La naiba cu Peter Downs, la naiba cu Georgio Brunos!

Se hotărî să o sune pe Bunty şi să o roage să treacă pe la Donna. Auzi uşa de la secretariat trîntindu-se şi-şi muşcă unghia degetului mare. Sally era mult mai supărată decît îşi dăduse el seama.

Ridică receptorul şi se pregăti sufleteşte pentru vocea stridentă a lui Bunty şi pentru accesul de furie pe care aceasta urma să-l facă cînd va auzi ce-i spunea el. Din multe puncte de vedere îl invidia pe Georgio pentru soţia lui; acum se înverzise de-a binelea.

Bunty nu era o femeie căreia să-i spui să facă anume lucruri.

Inspirînd adînc, formă numărul de-acasă.

CAPITOLUL 20

Bunty Robertson făcuse o criză de nervi. Şedea în mijlocul sufrageriei şi-şi privea încruntată soţul care încercă să o liniştească.

– Bunty, iubito. Ochii lui o rugau fierbinte.

– Tacă-ţi fleanca, Harry. N-o să mă duc, şi-ţi repet, n-o să mă duc la tîrfa aia acasă nici pentru dragoste, nici pentru bani. Ai priceput? Sau vrei să-ţi scriu în frunte?

Harry simţi cum inima i se strînge în piept.

– Bunty, pentru Dumnezeu, ascultă-mă. Trebuie să faci asta. Dacă Georgio deschide gura, o să ne înfunde pe toţi pînă la gît. Inclusiv pe tine şi pe taică-tu.

Pe faţa prelungă a lui Bunty se întipărise un zîmbet batjocoritor.

– Iartă-mă, dacă par atît de grea de cap, dragul meu Harry, însă dacă Georgio avea de gînd să-şi deschidă gura, pînă acum ar fi făcut-o. La ce naiba i-ar folosi să spună acum totul? Deja a căpătat optsprezece ani. Am crezut că te duce capul cînd e vorba de ceva atît de simplu.

Glasul strident al lui Bunty răzbi teama lui de ea, iar Harry Robertson ţipă pentru prima dată la soţia lui înaltă şi slabă:

– Tîmpito, el încearcă acum să obţină recursul şi dacă nu-l obţine, ar putea să accepte un tîrg. Ţie şi lui taică-tu nu v-a trecut aşa ceva prin minte? Taică-tu nu s-a gîndit deloc că Georgio s-ar putea să ceară clemenţă, iar în schimbul acesteia să-şi deschidă gura despre scandalul care ne-ar băga în rahat, despre afacerea care ar sta pe buzele tuturor, o industrie dezgustătoare cu care aţi fost toţi de acord? Cu toate că eu m-am opus la început. Acum îmi dau seama că măcar o dată ar fi trebuit să ascult de mine, şi nu de tine şi de codoşul ăla de taică-tu, maiorul Browning. Maior, pe dracu'! Mai departe de închisoarea militară pentru dezertare n-a trecut. Acum încetează cu smiorcăiala şi du-te de reînnoadă relaţia cu tîrfa aia de soţie a lui Georgio.

Ochii lui Bunty erau larg deschişi şi pătrunzători. Albăstrimea lor de gheaţă păstra un luciu de oţel, de parcă ea ar fi încercat să-şi taie soţul cu privirea.

– Cum îndrăzneşti! Cum îndrăzneşti să vorbeşti astfel despre tatăl meu? Maiorul este un om respectat...

Harry gemu zgomotos şi-şi întrerupse soţia. Coborîndu-şi glasul, rosti trist:

– De ce insişti în şarada asta, Bunty? Eu sînt Harry, soţul tău, îţi mai aminteşti? Te-am întîlnit cu ani în urmă, cînd locuiai în Huddersfield şi tăticu' era închis în Strangeways pentru înşelăciune. Tatăl tău este un pungaş, iubito, unul bun, recunosc, dar tot pungaş rămîne. Tu n-ai mers niciodată la o şcoală particulară, n-ai avut niciodată un ponei şi n-ai fost niciodată la Singapore. Aşa că nu mai juca teatru cu mine, da? Ascultă şi tu o dată. Urcă-te în maşină şi du-te pînă la Donna Brunos. Ai grijă să înţeleagă că sîntem de partea soţului ei. Să-i

spui că am aşteptat să se liniştească totul ca să facem prima mişcare. O să înţeleagă, este mult mai inteligentă decît o crezi. Află care-i treaba şi ce se întîmplă cu Georgio. Fă acest lucru, Bunty, deoarece viitorul nostru, al meu, al tău şi-al maiorului, la ora actuală este în mîinile lui Georgio.

Surîzînd diabolic, Bunty rosti dispreţuitoare:

– În regulă, Harry, dacă insişti. Dar te avertizez, o singură remarcă insinuantă dacă face, am pus punct.

Harry respiră uşurat.

Dolly era plecată la cumpărături, iar Donna şedea în solariu cu o cafea şi o ţigară. Privea grădina, dar gîndurile îi erau departe.

Sunetul puternic al soneriei o trezi din visare şi aşteptîndu-se să o vadă în prag pe Dolly, ea străbătu casa cu paşi grăbiţi. Fu şocată însă să întrezărească prin geam cunoscuta siluetă a lui Bunty Robertson. Deschizînd uşa, rămase cu privirea pironită pe chipul femeii.

– Cu ce-ţi pot fi de folos?

Bunty îi zîmbi vesel.

– Ce mai faci, Donna, dragă? M-am gîndit să trec pe-aici să-ţi spun bună ziua. Era evident că ea se aştepta să fie invitată în casă.

Pentru prima dată, Donna Brunos se uită la Bunty Robertson şi nu se simţi mică, nu se simţi intimidată de tonurile ei nazale, de accentul aristocratic şi de hainele caselor de mode.

– Bună ziua, atunci. Acum, dacă nu te superi, Bunty, am multă treabă. Donna urmări cu satisfacţie cum faţa lui Bunty îşi recăpătă obişnuita alură acră.

– Vai, Donna, nu aşa se tratează o prietenă.

Donna zîmbi.

– Nu? Poate ai prefera să-ţi întorc spatele în oraş? Sau să nu-ţi răspund la telefoane? Tu aşa ai procedat, nu-i aşa? Cu prietenii tăi. Donna se încruntă, de parcă ar fi meditat asupra unei probleme importante, în sinea ei bucurîndu-se s-o vadă pe Bunty înroşindu-se de nervi.

– Haide, Donna, sînt convinsă că la început te-ai aştepta la aşa ceva. În definitiv, Harry...

Donna termină fraza în locul ei.

– Este consilier şi demnitar local. Ştiu Bunty. Soţul meu l-a ajutat să ajungă acolo, îţi mai aminteşti? Acum, dacă mă gîndesc bine, soţul meu a făcut multe pentru voi doi, iar voi nici măcar un telefon nu i-aţi dat ca să-l încurajaţi. Pleacă de-aici, Bunty. Nu mai avem ce ne spune.

Donna dădu să închidă uşa, dar Bunty îşi propti piciorul în prag.

– Te rog, Donna, hai să nu ne despărţim astfel!

– Ĭ-aţi piciorul, Bunty, căci altfel am să trîntesc uşa peste el. Vrei să ştii ceva? Niciodată nu te-am simpatizat. Te-am acceptat pe tine şi pe beţivanul de bărbată-tu din cauza lui Georgio. Acum el nu mai este aici, aşa că eu nu mai sînt obligată să-ţi ascult accentul pretenţios sau să suport pipăielile bărbatului tău. De fapt, acesta este singurul lucru bun cu care m-am ales din tot necazul. Aşa că acum, ia-ţi piciorul din uşă, urcă-te în maşină şi cum ar spune menajera mea, valea!

Bunty îşi retrase piciorul.

– Înţeleg că reşedinţa este de vînzare. Am venit să-ţi ofer o mînă prietenească, să văd dacă nu te putem ajuta, în caz că ai probleme financiare. Nu m-am aşteptat să fiu insultată pentru deranjul meu.

Donna pufni în rîs.

– Dar repede mai circulă veştile pe-aici! Cît despre mîna prietenească... Dacă aş fi fost pe o navă în derivă, n-aş fi sărit în aceeaşi barcă de salvare cu tine, Bunty. Dacă aş avea nevoie de o liră ca să-mi cumpăr de mîncare, aş prefera să mor de foame decît să iau de la tine. Dar lăsînd toate acestea la o parte, află că am preluat toate afacerile lui Georgio şi că mă descurc foarte bine din ele. Transmite-i acest lucru din partea mea soţului tău. O duc foarte bine şi nu am nevoie de paraziţi. În regulă? Acum pentru ultima dată te rog, pleacă de pe proprietatea mea.

Pe chipul lui Bunty se aşternu uluirea.

– I-ai preluat toate afacerile? Toate, toate?

Donna zîmbi.

– Exact. Cînd şi dacă voi avea nevoie de voi, am să

vă anunţ. Acum îţi spun la revedere pentru ultima dată.

Închizînd uşa, Donna se întoarse în solariu cu inima plină. Îi făcuse foarte bine faptul că o văzuse pe Bunty, că-i spusese tot ce gîndea despre ea şi că o dominase.

Uitîndu-se încă o dată la fotografia soţului, şopti:

– Ai fi fost mîndru de mine, Georgio. În fine, m-am maturizat.

—

– Urăsc joile. Urăsc toate zilele. Pentru prima dată glasul lui Sadie păru trist.

Georgio îi zîmbi.

– Curaj, Sadie, ar putea fi şi mai rău.

Sadie îi întoarse zîmbetul.

– Oare? Oh, da ştiu. Avertismentul de patru minute ar putea să dispară. Mare şansă am avea aici, toţi gardienii ar da fuga să plece şi ne-ar închide în drumul lor cum s-ar nimeri.

– Aşa-i mai bine. Tu mereu ai făcut cîte o glumă, indiferent cît de rău a fost aici.

– Ăsta este necazu' meu, îi zise Sadie. În viaţă am căutat mereu lucrurile bune, şi crede-mă că n-am găsit atît de multe ca să mă entuziasmez cu adevărat. Ochii căprui ai lui Sadie se întristară din nou. Uită-te la mine. Nici măcar treizeci de ani nu am, dar sînt condamnat pentru o crimă. Sînt bizar ca pederast, prefer să mă îmbrac ca o femeie, mă simt ca o femeie, ăsta este necazul vieţii mele, dar lăsînd toate astea la o parte, acum am o mare problemă.

Georgio se uită fix la persoana din faţa lui, întristat de ochii îndureraţi şi de umerii împovăraţi.

– Lewis s-a dat la mine cînd eram la duşuri. Ce dracu' să fac?

Ochii lui Georgio se măriră uluiţi. Lewis se dăduse la Sadie? Lewis care se ţinea cît mai departe posibil de televizor? Lewis care îşi vedea homosexualitatea ca pe o expresie a virilităţii, ca pe un simbol al bărbatului dur, al pederastului dur. Aproape că auzeai vocea lui Lewis spunînd: „Haide, te provoc să faci o glumă despre pederaşti". Lewis să se dea la Sadie? Era de necrezut?

– Dumnezeule, Sadie. Eşti sigură?

Ochii lui Sadie licăriră mînioşi.

– Oi fi eu în multe feluri, Georgio, dar tîmpită nu sînt. M-a pipăit peste tot şi m-a întrebat dacă nu vreau să fiu atît de bună ca să iau prînzul cu el. Bietul Timmy. O să fie distrus. El chiar ţine la mine, să ştii.

– Şi ce o să faci?

– Nu prea am de ales, nu-i aşa?

Pînă să apuce Georgio să răspundă, în sala de recreere îşi făcu apariţia un gardian.

– Vizitator! Brunos, mişcă-ţi fundul.

– Vorbim mai tîrziu, Sadie.

Ea îi zîmbi.

– Sper să fie soţia ta.

– Astăzi nu. Astăzi am alt peşte de fript. Făcîndu-i cu ochiul lui Sadie, ieşi din încăpere.

Donna trecu de porţile electrice şi intră în Parkhurst. În timp ce aştepta ca uşile interioare să se deschidă, îşi scoase din geantă permisul de vizită. Simţindu-se privită, ea se răsuci şi văzu o tînără înaltă şi blondă care o fixa insistent. Donna îi zîmbi, însă fata întoarse brusc capul. Tocmai atunci un băieţel brunetel, de vreun an şi jumătate, se împiedică şi căzu, iar Donna uitînd de privirea stranie a fetei se grăbi să-l ridice. Copilul ţipă din tot sufletul. Cînd Donna ajunse lîngă el, fata blondă îl ridică.

– A căzut rău.

Trăsăturile delicate ale fetei şi părul lung, deschis la culoare, contrastau cu vocea ei aspră.

– Mereu cade. O să supravieţuiască.

Donna o privi îndeaproape.

– Te cunosc? Am văzut că mă fixai, mai devreme.

Fata zîmbi cu naturaleţe.

– Vă admiram costumul. Este foarte frumos.

Donna se relaxă.

– Ca să fiu sinceră îl am de ani de zile, dar se poartă bine la călătorii lungi. Este copilul dumitale?

– Nu. Sînt aici cu sora mea, am grijă de el pînă îşi termină ea vizita. Uşile se deschiseră. Mai bine aţi intra, că dacă pierdeţi rîndul o să staţi pe urmă o veşnicie la coadă.

Donna ciufuli uşor perişorul copilului.

– Mulţumesc, este un scump, sora dumitale este foarte norocoasă, zise ea.

Copilul se cuibărise în braţele mătuşii şi plîngea încet.

Donna o urmări pe fată părăsind puşcăria şi se înghesui cu ceilalţi vizitatori ca să fie controlată, să i se stabilească identitatea şi să fie dusă în sala de vizite. Obişnuitul miros puternic de parfum ieftin şi transpiraţie de copil o însoţea. Salutînd din cap pe ici pe colo, figuri cunoscute, ea trecu prin toate proçedurile, iar după ce îşi depuse geanta de voiaj în dulap, intră în sala vorbitorului, permanenta închidere a uşilor în spatele ei dîndu-i o imagine asupra senzaţiei pe care o simţea probabil Georgio care era obligat să le suporte neîncetat.

Cînd intră în sala vorbitorului fu surprinsă să-l găsească pe Georgio deja acolo, aparent aşteptînd-o. Chipul lui era uluit şi plăcut impresionat.

Ea se grăbi spre el, simţind obişnuitul val de dorinţă în timp ce-i privea fizionomia.

– Pun pariu că nu te aşteptai să mă vezi, nu-i aşa? L-am convins pe Paddy să-mi cedeze permisul lui de vizită. Am făcut bine că mi-am trecut numele pe legitimaţiile tuturor. Ţi-am spus că aşa voi face, nu-i aşa? Astfel dacă ei nu pot veni sau dacă eu îi conving să nu vină, ne putem vedea mai des.

Georgio se uită la ea de parcă n-ar fi văzut-o niciodată.

– Ei, n-ai de gînd să mă săruţi?

El o trase în braţe şi o sărută apăsat pe buze.

– Nimic n-ar fi putut să mă bucure mai mult, zise el. Îl aşteptam ori pe Paddy, ori pe Stephen. Acum că te-am văzut pe tine, sînt în al nouălea cer. Ce mai faci, iubito?

Mulţumită că reuşise să-i facă o surpriză, Donna zise:

– Bine, domnule Brunos. Acum stai jos, căci astăzi o să mă duc eu să aduc ceaiurile, *KitKat*-ul şi batoanele de *Mars.* Mi-am spart înadins puşculiţa!

Zece minute mai tîrziu şedeau mînă în mînă.

– Ca să fiu sinceră, Georgio, i-am şterpelit permisul

lui Paddy dintr-un anume motiv. Mîine plec în Scoţia cu Alan Cox. Ne întîlnim cu un individ care să ne ajute în evadare!

Donna îl văzu schimbîndu-se la faţă şi-l privi întrebătoare.

– Ce s-a întîmplat, Georgio? Am crezut c-o să te bucuri.

Îndurerat, el îi strînse mîna.

– Cum adică, pleci în Scoţia cu Alan Cox?

Georgio se întunecă la faţă şi se arătă mai mult decît surprins cînd Donna, lăsîndu-şi capul pe spate, pufni într-un rîs delirant.

– Încetează, Donna, toată lumea se uită la noi.

Ea îşi duse mîna la gură, sufocîndu-şi hohotele puternice, umerii împovărîndu-i-se cu veselia înăbuşită.

– Oh, Georgio, eşti nemaipomenit, ştii? Nu pot să cred, eşti gelos! Chiar eşti gelos. Mă convingi să intru în povestea asta şi cînd demarează, primul lucru pe care îl faci este să devii gelos. Dacă n-ar fi atît de amuzant, aş fi foarte supărată.

Georgio simţi furia din cuvintele ei şi pentru prima dată recunoscu în sinea lui că soţia lui se schimbase foarte mult. Îl chestionase, îl provocase, îi înfruntase, lucruri pe care nu le-ar fi făcut înainte de şederea lui în Parkhurst. Dar cu toate acestea, el ştia că ea avea dreptate. Gîndul că ea şi Alan Cox urmau să plece la sfîrşit de săptămînă era de nesuportat. El se aşteptase ca Alan să facă toată treaba, iar Donna să transmită mesajele; nu se aşteptase ca Alan să o implice efectiv pe ea.

– Donna, iubito, cred că ar trebui să lămurim ceva. Nu-mi doresc nimic mai mult decît ca tu să fii intermediarul. Dar poţi să renunţi în clipa asta la orice călătorie în Scoţia. Te implici într-un lucru periculos şi cu cît eşti mai puţin amestecată, cu atît este mai bine. Spune-i lui Alan că mă bazez ca el să te ţină cît mai departe de afacerea asta. De-a ce dracu' se joacă? Care este următorul pas? Tu, făcîndu-ţi rondul într-un afurisit de elicopter?

Donna îi răspunse soţului pe un ton care lovea cu spic de gheaţă.

– Nu înjura în faţa mea, Georgio Brunos. Uneori stau şi mă întreb unde vrei să ajungi. Mă convingi să-mi pun libertatea în primejdie, să-mi pun viaţa în mîinile lui Alan Cox şi pe urmă ai tupeul să faci pe gelosul şi să-mi spui că nu pot să plec ca să fac treaba pe care în mod anume mi-ai cerut-o. Ţi-a trecut cumva prin minte, continuă ea înfierbîntată, că eu pot să intru în mai multe locuri decît ai putea tu sau Alan? Că pentru ceea ce facem, eu am cea mai bună acoperire dintre toţi? Că am ceva mai multă minte în cap decît ţi-ai închipuit tu? Oh, nu sînt atît de încuiată precum crezi. Ţin şi eu ochii deschişi şi urechile ciulite. Dacă ai auzi discuţiile de pe feribotul care vine aici, ai roşi pînă şi tu. Aşa că spune-mi tu ce trebuie să fac?

– Iartă-mă, Donna. Îmi fac griji pentru tine, iubito.

Ea se relaxă puţin şi rosti încet:

– Păcat că nu ţi le-ai făcut înainte de toată povestea asta, atunci nici unul din noi n-ar mai fi fost aici.

Expresia deznădăjduită de pe chipul lui Georgio o făcu să se simtă ca un om de nimic. Dezmierdîndu-i tandru obrajii, zise:

– Te iubesc, Georgio. Numai Dumnezeu ştie cum te iubesc cu fiecare fărîmă a fiinţei mele. Te vreau înapoi, alături de mine, nu poţi să înţelegi? Am reuşit să depăşesc frica iniţială şi grijile care mi le făceam, gîndindu-mă în ce mă amestec. Cum poţi să-mi refuzi acum aşa ceva? Vreau să te ajut pe orice cale, zise ea cu blîndeţe.

Georgio inspiră adînc. Avea nevoie de această femeie mai mult decît orice pe lume. Instinctiv, el îşi dădu seama că atîta vreme cît Donna îl sprijinea, nu avea de ce să-şi facă griji. Momentul lui de gelozie trecu la fel de repede precum venise. Aşa cum îi spuse lui Sadie, avea alt peşte de fript.

– Iartă-mă Donna, dar eşti o femeie atrăgătoare.

Ea îi zîmbi tandru, din adîncul inimii.

– Mă bucur că în fine ai observat, Georgio.

El îşi trecu mîna peste faţă. Se aşteptase la multe lucruri astăzi, dar la Donna şi la noua ei independenţă, nu.

– Am scos casa la vînzare, îl anunţă brusc Donna, şi

ghici ce s-a întîmplat? Am primit vizita lui Bunty Robertson.

Chipul lui Georgio se întunecă.

– Ce-a vrut parazita aia?

– Păi, asta-i partea nostimă, Georgio. Am rămas tablou cînd am văzut-o în prag, după ce m-a tratat aşa cum a făcut-o cînd te-au arestat. M-am supărat că ştia deja despre casă, pentru că nu era pus nicăieri nici un afiş pe care să scrie „DE VÎNZARE". Am vrut ca totul să se desfăşoare discret, aşa cum mi-ai cerut. Toţi cei interesaţi, să primească o broşură color. N-am nici un chef să-mi ciocăne lumea la uşă ca să arunce o privire prin casa noastră, căci de obicei cam asta se urmăreşte. I-am telefonat apoi agentului şi l-am făcut de două parale.

– Nu-mi vine să cred.

Donna oftă.

– Se pare că în ultima vreme muştruluiesc pe toată lumea. Mă tem că în curînd or să-mi ştie toţi de frică!

– Te descurci foarte bine. Dacă găseşti client pentru casă, o să-ţi dau un număr de cont de investiţii în străinătate ca să depui banii acolo. Indiferent de ceea ce se întîmplă, spui la toţi cei interesaţi că nu te poţi muta pînă în jurul datei în care crezi că o să fac eu paşi.

Donna încuviinţă din cap.

– Bine. Ca să fiu sinceră, nu cred c-o să dureze prea mult. Am cerut trei sferturi de milion. Ceea ce înseamnă o economie de cel puţin două sute cincizeci de mii, aşa că orice persoană cu puţină minte n-ar mai sta pe gînduri.

Georgio zîmbi.

– Foarte bine, fetiţo. Un tîrg este un tîrg. Păcat însă cînd te gîndeşti cîtă muncă am investit în locul acela.

Donna îi apucă mîna şi oftă din nou.

– Şi eu m-am gîndit la acest lucru şi m-am întristat. Dar căminul nostru va fi oriunde vom putea fi împreună. Mi-a luat mult timp, Georgio, pînă m-am împăcat cu toate.

Uitîndu-se la mîinile lor unite, Georgio simţi brusc cum respiraţia i se precipită. Sincera adoraţie a Donnei,

vădita ei dorinţă, îi făcea situaţia de neîndurat.

– Mulţumesc pentru tot, Donna. Îmi pare rău că s-a întîmplat aşa. Te iubesc, fetiţo. Mereu te voi iubi.

– Nu i-am zis încă lui Dolly c-o să ne mutăm, rosti ea după un minut. Ce crezi că ar trebui să-i spun?

Georgio ridică din umeri.

– Nu-i spune nimic. Să-i zici doar că sîntem în căutarea unei locuinţe mai mici. Vestea proastă o să i-o dai cînd se va apropia data.

Donna se încruntă uşor.

– Pare puţin cam dur, după toţi anii în care ne-a servit.

– Ascultă, Donna, în toţi aceşti ani am fost generoşi cu ea, nu-i aşa? Acum nu este momentul pentru sentimente. Eu îmi voi părăsi părinţii, fraţii şi surorile, pe toţi cei la care ţin. Dolly este în finalul listei mele. Trebuie să scap de-aici cît mai repede posibil. Nu pot să mai rezist mult. Aşa că nu mă lua pe mine acum cu Dolly. O să supravieţuiască ea.

Donna îşi muşcă buza auzind cuvintele lui aspre şi-şi dădu seama de postura în care se afla el. Momentele disperate însemnau măsuri disperate. Însă atitudinea lui faţă de Dolly o străpunse în inimă.

Georgio citi acest lucru pe chipul ei şi trăsăturile lui se mai îmblînziră.

– Ascultă, Don Don, Dolly va primi o sumă importantă şi o călduroasă strîngere de mînă. N-o să fie împinsă pe scări afară, îţi promit. În clipa de faţă nu mă preocupă decît evadarea. Lewis şi oamenii lui strîng tot mai mult cercul în jurul meu. Ai răbdare să ies şi atunci voi lămuri situaţia cu Dolly şi cu toţi ceilalţi, în regulă?

– În regulă. Să ne întoarcem acum la Scoţia. Mergem acolo ca să aranjam traseul pe care îl vom urma după ce te scoatem din puşcărie. Probabil că cea mai mare parte a itinerarului se va desfăşura pe uscat. O să-ţi dau mai multe amănunte data viitoare cînd o să te vizitez.

Georgio se pomeni zîmbind.

– Vorbeşti de parcă ai fi nevastă de gangster!

– Aşa mă şi simt! rosti Donna rîzînd. Cine ar fi crezut c-o să rîd de un asemenea lucru? Eu, timida Donna,

care ani de zile n-am deschis gura decît dacă îmi spuneai dinainte despre ce să vorbesc! Mă învîrt şi fac acum tranzacţii prin lumea interlopă a Londrei!

– Să fii atentă la sfîrşitul ăsta de săptămînă, iubito. Să ştii că nu-i de joacă. Vei întîlni o serie de oameni periculoşi, unii chiar violenţi. Să fii atentă şi să te îmbraci cu ceva mai lung. Arăţi mult prea bine pentru cretinii cu care te vei întîlni.

Donna zîmbi auzind cuvintele lui, însă le pricepu mesajul.

– Nu-ţi mai face griji, Georgio. Intenţionez să lucrez orice şi cu oricine ca să te aduc acasă. La început am fost supărată, dar acum mi-am dat seama că te-aş accepta în orice condiţii. Nimic din ceea ce ai putea face, n-ar reuşi să mă împiedice să te iubesc şi să te doresc.

Ochii ei se umeziră de lacrimi, iar Georgio îşi puse braţul pe umerii ei.

– Nu te-am meritat niciodată, Donna. De fapt, ca să spun adevărul, încă nu te merit. Cine ar fi crezut că Donna mea o să răspundă atît de prompt?

Pînă să apuce să replice, ea auzi numele soţului ei strigat de o voce rafinată:

– Georgio! Prezintă-mă încîntătoarei tale interlocutoare. Cuvintele fuseseră rostite tăios, fără pic de emoţie.

Donna îşi ridică privirea spre bărbatul din faţa ei. Acesta nu era foarte înalt şi nici foarte bine legat, însă întreaga lui alură trăda o fire violentă.

– Donna, el este Donald Lewis, rosti Georgio pe un ton categoric. Ea îl simţi stînjenit să se ploconească în faţa bărbatului scund din faţa lui.

– Îmi pare bine, domnule Lewis.

Donald privi spre chipul încordat şi alb, şi, deşi n-ar fi vrut, îl găsi impresionant. Aproape că-i simţea frica femeii, atunci se uită la ea, dar dintr-un anume motiv hotărî să fie fermecător. Ar fi fost frumos s-o intimideze, ca să-l scoată din răbdări pe Georgio. Dar ceva lăuntric îl îmboldi să nu procedeze astfel. Rămase uluit să constate că îi plăcea să o privească pe femeie. Avea aerul mamei lui şi fizionomie asemănătoare. Ştia să se

îmbrace cu gust, iar gustul îi trăda o educaţie aleasă. Asemenea lucruri întotdeauna le admirase. Nu, înfricoşarea avea să o lase pe altă dată; astăzi avea să se poarte frumos. Se aşezâ lîngă ea, conştient că imixtiunea lui fu observată de toţi ce-i din jur.

– Georgio mi-a povestit multe despre tine, draga mea, pot să-ţi spun Donna? Pînă să apuce ea să răspundă, el continuă: Dar nu mi-a spus niciodată cît eşti de frumoasă. Sînt uluit că o femeie cu situaţia ta mai stă încurcată cu un bărbat ca Georgio. Este într-adevăr un tip norocos. Eu trăiam cu impresia că gusturile lui se orientează mai mult spre femei fără rafinament. Dar vezi cum te poţi înşela?

Lewis savură stingherealа lui Georgio, dar îl ignora, avînd siguranţa că aluziile lui atinseseră ţinta.

– Am auzit că ai preluat şi afacerile. Mama mea este o femeie puternică, Donna. Eu întotdeauna am respectat femeile, deşi nu sînt un mare iubitor al lor în general. Gusturile mele se îndreptă mai mult spre prieteniile masculine, înţelegi. Dar din cînd în cînd mai apare cîte o femeie care îmi place şi am senzaţia că tu vei fi una dintre ele.

– Mulţumesc, domnule Lewis, am să consider remarca, drept un compliment. Mama vă vizitează astăzi?

– Astăzi nu. Poate luni. Este un drum obositor pentru ea. Are peste şaptezeci de ani, dar se ţine extraordinar pentru vîrsta ei. Un prieten de-al meu o aduce aici cu maşina o dată la două săptămîni. Este extraordinar să ai prieteni în afară, nu-i aşa, Georgio? Mai ales atrăgători. Îţi mai înseninează zilele de aici.

– Abia aştept să o cunosc pe mama dumneavoastră, domnule Lewis, pare să fie o femeie uluitoare. Eu mi-am pierdut părinţii cînd eram foarte tînără. Întotdeauna am avut senzaţia că mamele sînt foarte deosebite, mai ales pentru fiii lor.

Pentru prima dată, Georgio îl văzu pe Donald Lewis zîmbind sincer cuiva şi constată cu uimire că surîsul îi era adresat soţiei lui.

– Eşti o fată foarte perspicace şi văd că prima mea impresie nu a fost înşelătoare. Cred că noi doi vom fi

prieteni grozavi, Donna Brunos. Se uită spre Georgio. Sper că o apreciezi cum se cuvine pe această fată, Georgio?

El se relaxă vizibil.

– Nu-ţi face griji, Donald. Nu numai că o apreciez, depind de ea în multe privinţe.

Donna zîmbi tristă. Georgio depindea de ea. Acest cuvînt apărea din nou. Dar măcar, de astă dată n-o mai înfricoşă atît de mult.

Donald Lewis nu numai că o înspăimînta, ci o îngrozea pur şi simplu, însă ea continuă să-i zîmbească şi să discute cu el, ştiind că şederea soţului ei în închisoare depindea de bunăvoinţa acestui bărbat.

Cu toate că Lewis în acest moment îi apărea o persoană mică şi prietenoasă, ea îi vedea violenţa latentă a caracterului în felul insinuant în care îi vorbea lui Georgio.

Şocată de servilismul pe care soţul ei îl manifesta în prezenţa acelui bărbat, ea deveni mai hotărîtă să-l scoată din puşcărie cît mai repede posibil. Cinci minute cu Donald Lewis erau destul de epuizante. Dar oare ce simţeai atunci cînd îl ştiai urmărindu-te pas cu pas zi de zi? Lewis era capabil de crimă, dar totodată, recunoscu ea, putea să fie extraordinar de fermecător.

Combinaţia celor două era mai înspăimîntătoare decît orice altceva.

CAPITOLUL 21

– Lewis este un tip înfricoşător, scumpo. Crede-mă, de-a lungul anilor eu m-am ciocnit de el.

Donna se uită pe geamul maşinii, bucurîndu-se de schimbarea peisajului.

– Ei bine, pe mine a reuşit să mă sperie. În jurul lui pluteşte un fel de primejdie înăbuşită şi ai senzaţia că în orice moment se va năpusti asupra ta.

Alan rîse.

– Asta este remarca anului, Donna. Aş putea să te

prezint unui tip din Soho, care a suferit ceea ce în lumea noastră se cheamă „scalpare facială". Nu tu urechi, nu tu nas, numai minimum de pleoape. Asta se întîmplă cînd îl superi pe Donald Lewis.

Donna păli.

– Glumeşti! rosti ea cu glas stins, pierzîndu-şi răsuflarea.

Alan îşi dădu seama că ceea ce spusese avea să o facă să se îngrijoreze mai mult pentru soţul ei. Îi aruncă o privire şi văzîndu-i chipul palid şi încordat îi veni să se ia la palme.

– Nu, nu glumesc. Dar, nu-ţi face griji, Georgio n-o să se aleagă cu aşa ceva de la Lewis. Îţi garantez.

– Cum poţi să-mi garantezi?

Glasul lui Alan se mai domoli.

– Pentru că tipul care a păţit necazul era unul dintre iubiţii lui Lewis. Şi a făcut greşeala să-şi ia un prieten. Lui Lewis nu i-a plăcut chestia. El îşi stăpîneşte iubiţii, înţelegi; ei sînt proprietatea lui. Mai ales cînd cheltuie ceva avere ca să-i instaleze într-un apartament şi se joacă de-a mama şi tata cu ei, înţelegi ce vreau să spun? Dacă o să-i facă rău lui Georgio, o să aleagă un mod mult mai civilizat. Pur şi simplu o să-l omoare.

– Ei bine, trebuie să recunosc că mă simt mult mai bine! Îţi mulţumesc foarte mult, Alan, exact de aşa ceva aveam nevoie astăzi.

Alan opri la marginea drumului. Autoturismele şi camioanele treceau şuierînd pe lîngă *Mercedes*-ul lui. Apucînd-o de braţ, Alan o răsuci cu faţa spre el. Îi părea rău pentru teama care o vedea pe chipul ei, dar în acelaşi timp era enervat de felul ei copilăros de-a fi.

– Ascultă, Donna, eu ştiu că tu eşti o fată bine crescută şi aşa mai departe, dar din acest moment ai pornit să întîlneşti oameni pe care şi Lewis s-ar strădui să nu-i supere. Noi doi ştim că pe-acolo pe unde patinează Georgio, gheaţa este subţire şi, cunoscîndu-l aşa cum îl cunosc eu, probabil că sigur a ajuns acolo. Dar lăsînd la o parte acest lucru, eu şi cu tine ne vom da de ceasul morţii ca să-l scoatem din una dintre cele mai păzite puşcării din ţară. Dacă vrei să te porţi ca şi cînd am

merge la un picnic, treaba ta. Eu însă intenţionez să-mi păzesc fundul, spatele şi tot ce-m pot supraveghea fără să-mi rup gîtul. Ţi-aş sugera să faci şi tu la fel. Toată chestia asta cu spaima, şocul şi atitudinea de lady nu valorează două parale. Cu cît îţi vei da seama mai repede, cu atît ne va fi mai bine. Nu pot să-ţi port mereu de grijă şi nu văd de ce ar trebui s-o fac. Mai ai încă timp să alegi. Fie că te las la gara cea mai apropiată, fie mă însoţeşti mai departe în Scoţia. Este la latitudinea ta.

Donna îşi smulse braţul din încleştarea lui. Chipul ei era palid, însă de astă dată de furie.

– Eşti un ticălos, Cox! Îţi place la nebunie chestia asta, nu-i aşa? Îţi pui în minte să mă înspăimînţi şi cînd constaţi că ai reuşit, te legi de mine. Ei bine, în ochii tăi s-ar putea să-ţi *par* o lady, dar în ochii mei *sînt.* Dacă nu voiam să mă implic, nu eram aici. Cu toate acestea, nu văd motivul pentru care îmi tot bagi pe gît primejdia în care ne aflăm. Ştiu asta, pentru numele lui Dumnezeu. Nu dorm ca lumea, pentru că nu mă gîndesc la altceva. Dar sînt aici, şi asta cu siguranţă trebuie să-ţi spună ceva. Am venit cu tine, încerc să mă ocup de bucăţica mea, dar nu vrei să mă sprijin deloc. Eşti o jigodie, amice. O jigodie de douăzeci şi patru de carate, şi tare mi-aş fi dorit să nu te fi întîlnit niciodată. N-ai respect pentru nimeni şi pentru nimic, şi ce-i mai rău este că-ţi face plăcere să mă înspăimînţi. Scalpare facială! Vorbim despre Lewis sau despre afurisiţii din Haiti! Ştii ce cred? Cred că discuţia asta violentă este numai ca să mă sperie şi să mă retrag. Cred că tu te temi, te temi că s-ar putea să mă descurc de minune.

– Vrei să-ţi spun ceva, Donna? Dacă ţi-aş spune jumătate din toată afacerea, ai face pe tine de frică. Încă nu ţi-am spus nimic. *Nimic!* Şi da, aş vrea să te retragi dracu' din treaba asta. Georgio suferă probabil de vreo senilizare timpurie, de te-a băgat în echipă. Dar acum am să-ţi promit un lucru: n-am să mai deschid niciodată gura. Să vedem cum o să te înţelegi cu scoţienii. După aceea, noi doi vom lămuri o dată pentru totdeauna dacă vrei să mai continui sau preferi să priveşti de pe margine ultimul dans.

Porni motorul maşinii şi se încadră în traficul autostrăzii. Deschise CD-player-ul şi maşina se umplu imediat de acordurile melodiei „Tu eşti doamna mea" interpretată de Freddie Jackson. Donna mai privi o dată peisajul superb. Afară se întunecase, soarele ascunzîndu-se în spatele unui nor gros. Îşi înăbuşi supărarea şi lacrimile, şi luă o hotărîre.

Avea să le arate lui Alan Cox şi lui Georgio.

Avea să le arate la toţi.

Ce anume exact avea să le arate, nici ea nu ştia sigur.

Cei doi se îndreptară spre dealurile Scoţiei, obsedanta voce a lui Freddie Jackson acoperind zgomotul motorului.

Sadie stătea cu Donald Lewis în camera de recreere. Televizorul era deschis. Argoul australian din serialul *Vecinii* răsuna prin încăpere.

– I-aş trage-o eu.

Cineva strigă de la masa de cărţi.

– Tu i-ai trage-o şi lu' bunică-mea!

Timmy se uită urît spre Lewis şi Sadie care jucau domino. Sadie îi surprinse privirea, iar Timmy citi deznădejdea în ochii ei. Părul lui Sadie era strîns din nou în coadă, iar faţa îi era lipsită de fard. Purta cămaşa din dril a uniformei şi o pereche de blugi mulaţi pe corp, moda din puşcărie pentru hainele de homosexual. Se terminase cu cămaşa legată sub piept, cu mersul legănat şi cu tuşul gros de pe pleoape. Se conformase dorinţelor lui Lewis.

Toţi erau uluiţi de decizia lui Lewis de a o lua la bord pe Sadie. Lui îi plăceau tinerii proaspeţi la faţă, cu trupuri musculoase şi trăsături plăcute. Exista o motivaţie în nebunia lui Lewis, dar pînă acum nimeni nu o intuise.

– Timmy, fii atît de bun şi adu-mi o ceaşcă cu ceai.

Încăperea încremeni de încordare, în timp ce Timmy îşi ridică greoi trupul mătăhălos din scaun. Toţi bărbaţii din cameră, inclusiv gardienii, ştiau că Timmy o iubea pe Sadie în felul lui. Dincolo de porţile închisorii, Timmy nu şi-ar fi pierdut o clipă cu ea. Însă ca individ care îşi

petrecuse mai mult de jumătate din viaţă închis într-o puşcărie de maximă securitate, el avea două rînduri de principii, unul pentru interior şi altul pentru exterior.

În exterior, Timmy avea soţie şi copii, pe care îi adora în stilul lui grosolan. În interior, el întotdeauna agăţa cîte un tip. Îi plăcea sexul, prietenia şi faptul că băiatul avea nevoie de el.

Timmy nu cunoştea exact definiţia dragostei, nu putea să o explice nimănui, nici măcar lui. Ceea ce ştia era că îi plăcea să fie cu cineva, să aibă grijă de cineva. Sadie fusese întruchiparea soţiei, a amantei şi a copilului.

Acum ea era cu Lewis, iar el nu se consola decît cu faptul că ştia că Sadie era nemulţumită de situaţie. Un alt pederast s-ar fi entuziasmat de faima pe care Lewis i-ar fi oferit-o, însă Timmy ştia că Sadie era foarte ataşată de el. Era sinceră, într-o lume în care această calitate era greu de dobîndit. Sadie era un diamant.

Lewis îl urmări pe Timmy care ieşi agale din încăpere, statura lui mătăhăloasă fiind un balsam pentru ego-ul lui Lewis.

– Ce s-a întîmplat, Sadie, ţi-e dor de fostul tău iubit?

Sadie se concentră la joc.

– Doar mă cunoaşteţi, domnule Lewis. Însă eu şi Timmy am fost buni prieteni.

Lewis privi atent delicatele trăsături ale chipului ei.

– Ştii de ce te-am ales pe tine, Sadie?

El o urmări cum nega, din cap.

– Te-am ales, pentru că deşi arăţi ca o tîrfuliţă şi ştiu că de fapt asta eşti, ai o anumită vulnerabilitate care îmi place. Aş putea să fiu nemernic cu tine, şi cu toate că mi-ar face mare plăcere, m-aş simţi vinovat. Nu mă aştept să înţelegi asta, dar am vrut să-ţi spun totuşi.

Sadie îl privi direct în ochi, iar Lewis rămase surprins de căutătura ei pătrunzătoare.

– Domnule Lewis, oamenii îmi fac asta de cînd eram copil. Ştiu mai multe decît îşi închipuie lumea. Indiferent că a fost vorba despre afaceristul pe care l-am agăţat pentru o partidă rapidă de sex oral sau de un zidar mătăhălos şi păros, deoarece din asta mi-am făcut o

meserie. Mă speriaţi, domnule Lewis, dar pentru cu totul alte motive.

Sadie se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe. Chipul lui Lewis se încordase, pielea de pe pomeţi lucindu-i. Ea ştia că Lewis scrîşnea din dinţi.

Totuşi, el zîmbi.

– Atîta vreme cît eşti speriată, Sadie, este bine. Motivul pentru care eşti speriată te priveşte. Tonul lui se ridică. Unde este ceaşca aia de ceai?

Timmy intră încet în încăpere, ţinînd ceaşca şi farfurioara atent ca nu cumva să se răstoarne ceaiul peste buză şi o aşează cu exagerată grijă lîngă Lewis.

Acesta se uită în ceaşcă, de parcă s-ar fi temut să nu fie altceva acolo.

– Ceaşca lui Sadie unde este Timmy?

– Mulţumesc, dar eu nu vreau nici o ceaşcă cu ceai, domnule Lewis, se răsti Sadie.

În *Vecinii* interveni o dispută, vocile puternice şi stridente răsunînd în atmosfera tensionată din încăpere.

– Închide porcăria aia! strigă Lewis cu asprime. Televizorul fu închis imediat. În liniştea încăperii, cuvintele lui vibrau ameninţătoare.

– Dacă eu spun că vrei o ceaşcă cu ceai, Sadie, atunci să ştii că asta vrei. Adu-i un ceai, Timmy.

Georgio sesiză sentimentele care se perindară pe chipul lui Timmy înainte ca acesta să se răsucească şi să iasă din încăpere. Douăzeci de perechi de ochi îl urmăriră cum pleacă, uluiţi de calmul cu care el accepta ceea ce se petrecea. Şi totuşi nici unul dintre bărbaţi nu-l desconsideră; toţi ştiau c-ar fi procedat la fel. Ar fi făcut la fel ca să supravieţuiască.

Lewis, distrîndu-se, ridică o piatră a dominoului.

– Şase-şase. Se pare că învinq, Sadie.

Sadie îl mai privi o dată în ochi. Cu glas blînd şi feminin, ea rosti încet:

– Mereu învingeţi, domnule Lewis.

Georgio observă că discuţiile din jur începură din nou. Lewis era captivat de un nou joc de domino. Georgio îl urmărea atent. Acum că Timmy era supărat de pierderea lui Sadie, îşi dădu seama că avea un aliat.

În timp ce-i privea pe cei mai înrăiţi criminali din Marea Britanie, se minuna că un singur om putea să-i intimideze atît de rapid şi de groaznic. După evadare, avea să aibă grijă ca toată lumea să afle că îl fentase pe psihopatul de Donald Lewis. Gîndul era ca un balsam pentru el, deoarece pînă atunci, trebuia să meargă pe vîrful picioarelor, la fel ca toţi ceilalţi.

Se uită la Sadie cum îşi răsuci o ţigară şi-l cuprinse un sentiment de respect şi afecţiune.

Sadie era de partea lui. Timmy era de partea lui. Nu era chiar atît de singur.

Georgio îl văzu pe Timmy întorcîndu-se cu ceaiul lui Sadie. Expresia de pe chipul lui exprima ură înăbuşită şi pentru o clipă Georgio speră ca Timmy să-i facă ceva lui Lewis. Lamele erau din abundenţă aici, cum de altfel erau şi pistoalele lucrate manual, cu un singur glonţ.

Dacă Timmy era destul de supărat, era posibil să-l scoată pe Lewis din competiţie.

Era un gînd care nu-l părăsi pe Georgio toată seara.

– Salut, Paddy.

Paddy se răsuci consternat la auzul vocii.

– Salut, Maeve. Ce te aduce pe meleagurile astea?

– Ce crezi tu că mă aduce aici? Aruncă pe podea pufoaica murdară de pe scaun şi luă loc. Cum de reuşeşti să suporţi şantierele astea, nu ştiu. Bietele mele ghete s-au şi distrus.

Paddy se aşeză în spatele biroului mic din baracă. Ştergîndu-şi faţa cu mîna, el aşteptă ca Maeve să înceapă să vorbească.

– Ce s-a întîmplat, Paddy, ţi-a mîncat pisica limba? Te-am întrebat ceva.

El se simţi stînjenit. O cunoştea bine pe Maeve Brunos. Mîncase în bucătăria ei şi în restaurantul ei. O cunoştea pe ea şi pe soţul ei de un car de ani. Îi respecta, ţinea la ei şi lucru cel mai important era că lucra pentru fiul lor.

– Nu ştiu ce te-a adus, Maeve. Te gîndeşti cumva să te extinzi cu afacerile în construcţii?

Ea îşi împinse pieptul în faţă, într-un gest necontrolat,

moştenit de la bunica Riley.

– Ce se întîmplă cu Donna, cu Georgio şi cu toate afacerile? întrebă Maeve punînd accentul pe „toate".

Chipul lui Paddy era inexpresiv.

– În ce sens? Donna după cum ştii supraveghează tot...

Maeve interveni nervoasă:

– Paddy, tu nu eşti o persoană tîmpită şi nici eu nu sînt. Nuala mi-a zis că tu eşti acum principalul coordonator al afacerilor. Destul de corect. Tot acum am aflat că Davey şi scîrboasa aia de nevastă-sa se ocupa de parcul de maşini. Dolly mi-a spus că Donna dimineţile, după-amiezele şi nopţile şi le petrece pe ici, pe colo, pe dincolo. Aşa că te întreb din nou, şi ai grijă că eu îmi pierd repede puţinul cumpăt pe care îl am, ce se întîmplă?

– Asta este altă întrebare, Maeve...

– Of, pentru Dumnezeu, Paddy, nu te mai ascunde după deget! Nu am chef de joacă. Stephen se învîrte cu o mutră de om nebun. Donna s-a pus să-i scoată sufletul. Dolly îmi spune cîte ceva, dar nu tot ce ştie. Tu te uiţi la mine, de parcă mi-ar mai fi crescut un cap, iar Donna a plecat în weekend în Scoţia. Acum te întreb pentru ultima oară, înainte de a-ţi smulge puţinele fire de păr care ţi-au mai rămas: ce se întîmplă?

Paddy îşi scoase sticla de buzunar şi sorbi prelung din ea.

– Nimic nu se întîmplă, Maeve.

– Întotdeauna mi-ai plăcut, Paddy, eşti un irlandez pe cinste. Dacă nu încetezi cu îmbrobodeala şi nu-mi spui ce se întîmplă, mă duc să-l întreb pe Georgio.

Paddy mai lua o înghiţitură din sticla pe care o purta în buzunar, lichidul arzîndu-l pînă în stomac.

– Nu pot să-ţi spun, Maeve. Cu cît ştiu mai puţin oameni, cu atît este mai bine. Nu am de gînd să te insult şi să-ţi spun că nu se petrece nimic. Dar mulţumeşte-te cu faptul că ţi-am spus că nu pot să discut problema.

Paddy simţi o durere în inimă, văzînd cum gura lui Maeve se strînse într-o linie subţire.

– Bine atunci. Dacă atît ai de spus, am să mă duc la

Georgio. O să-l iau şi pe Stephen cu mine. De fapt, cred c-o să-l pun să facă nişte investigaţii...

Paddy o întrerupse:

– Cu cît Stephen stă mai departe de treaba asta, cu atît este mai bine, Maeve. Nu-i spune absolut nimic lui. Ăsta este unul dintre lucrurile pe care Georgio le-a specificat în mod anume. Nu vrea ca el să fie implicat în vreun fel.

Ochii lui Maeve se strînseră, lăsînd vederii o crăpătură fină.

– De ce? Este fratele lui. Este cumva ceva primejdios?

– S-ar putea.

– Dar nu prea periculos pentru Donna, presupun. Unde s-a dus în weekend-ul ăsta?

– În Scoţia.

Maeve se foi indignată în scaun.

– Nu te obrăznici cu mine, Paddy Donovon. Am vrut să întreb, unde în Scoţia şi cu cine se întîlneşte acolo?

Paddy îşi ridică braţele într-un gest deznădăjduit.

– Cunoşti despre treaba asta aproape la fel de mult ca mine. Nici măcar eu n-am avut privilegiul să aflu acest amănunt. Tot ce ştiu este că s-a dus acolo pentru Georgio. Cred că este ceva în legătură cu una dintre afacerile lui.

– Şi ce fel de afaceri sînt, mă rog? Legale sau ilegale?

Paddy se mişcă stînjenit în scaun.

– Haide, Maeve, mai lasă omul în pace.

– Nu, n-am să te las, Paddy. Este ceva ce ar putea să o pună în pericol pe Donna?

– Nu ştiu, Maeve. Nu ştiu nimic.

Maeve se ridică brusc în picioare.

– Ei bine, n-am pentru ce să-ţi mulţumesc. Cred că trebuie să mă duc să-mi întreb fiul, nu-i aşa?

– Aşa să faci. Paddy răsuflă uşurat.

Ea îşi pironi ochii pe chipul lui Paddy, intensa ei privire vlăguindu-l.

– Tata va afla de această conversaţie, Paddy. Asta ţi-o promit. Cred că eu şi el avem dreptul să cunoaştem

ce se petrece în jurul nostru. Georgio este alăptat, eu l-am crescut. Am dreptul să ştiu ce pune la cale.

Paddy urmări cum femeia ieşi din biroul lui, ţinîndu-şi spatele încordat şi emanînd, practic, indignare.

Îşi termină whisky-ul din sticlă şi oftă. La naiba, Maeve. Trebuia să ia legătura cu Georgio. Dacă tata Brunos apuca să se amestece, se lăsa cu crimă. Cît îl vedeai de prietenos pe tata Brunos, trebuia să te trezeşti devreme dimineaţa ca să-l poţi fenta cu ceva.

Foarte devreme.

Maeve se urcă în maşină lîngă Mario.

– Nimic. Nu mi-a spus nimic, dar într-adevăr se petrece ceva.

– Şi ce ai de gînd să faci?

Maeve ridică din umeri şi porni motorul maşinii.

– Tu ce crezi, copile? O să stau de vorbă cu taică-tu.

Intră pe şosea, maniera ei nebunească de şofat semănînd panică printre vehiculele aflate în circulaţie. Ignorîndu-le, Maeve vorbi din nou:

– Este ciudat, Mario, dar Paddy mi-a spus că lui Stephen să nu i se zică nimic.

Mario înclină aprobator din cap.

– Cred că are dreptate. Eu nu am încredere în Stephen. Niciodată n-am avut. Şi dacă îţi mai aminteşti, mamă, nici Georgio nu avea cînd era vorba despre lucruri importante.

Maeve viră brusc, hîrşîind roata de bordură.

– Ce viaţă! Fiul meu să zacă în puşcărie şi acum să aflu că restul copiiilor mei nu au încredere unii în alţii. Eh, ştii cum se spune, nu? Cît trăieşti înveţi.

Mario zîmbi.

– Noi avem încredere unul în altul, mamă; numai că nici unul dintre noi nu are prea multă încredere în Stephen.

– Este groaznic ce am să spun, ştiu, dar nici eu nu am deplină încredere în el. De cînd era copil, avea un fel aparte de a fi. Of, n-ai cum înţelege.

Mario îşi puse tandru mîna pe braţul mamei lui.

– Înţeleg mai mult decît îţi închipui, mamă.

Maeve oftă. Zîmbind ca pentru sine, rosti:

– Presupun că înţelegi, Mario, presupun că înţelegi.

Tăcuţi, se îndreptară apoi spre Canning Town.

Era seara tîrziu cînd Alan şi Donna se opriră în faţa unei pensiuni de lîngă Edinburgh. După ce scoase genţile din portbagaj, Alan apăsă pe butonul soneriei unei case înalt, cu patru etaje. Uşa le fu deschisă de o femeie scundă, cu păr negru, care părea să aibă în jur de treizeci de ani.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Avem nevoie de două camere pentru noaptea aceasta. Mic dejun mîine dimineaţă şi poate un sandvis acum.

Glasul lui Alan se schimbase, era mai rafinat, iar Donna, care stătea în umbra aleii lungi, îl privea surprinsă.

– Cu aşa ceva ne-om descurca. Poftiţi, intraţi.

Femeia deschise larg uşa şi Alan intră. Donna îl urmă încet. În ultimele şase ore îşi vorbiseră foarte puţin şi se opriră o singură dată la un bufet, ca să mănînce aşa-zisa plăcintă ciobănească ce avea mai mult gust de ciorapi ciobăneşti.

Femeia îi pofti într-un salon în care se aflau o canapea, două mese şi un televizor portabil.

– Luaţi loc. Am să vă aduc imediat o oală cu ceai şi o gustare. Am puţin bannock, doriţi?

Alan zîmbi.

– Orice. Murim de foame. Ce loc încîntător aveţi aici.

Mărunţica femeie radie de bucurie auzind complimentul şi ieşi în grabă din cameră.

– Trebuie să recunosc că nu m-am aşteptat la aşa ceva.

Glasul Donnei ruginit parcă de atîta nefolosinţă trăda nervozitate. De la discuţia aprinsă pe care o purtaseră mai devreme între ei se aşternuse o încordare ce urma să fie greu de îndepărtat.

Alan ridică din umeri.

– Acest loc este perfect pentru ce ne trebuie nouă. Este curat şi retras.

Donna îşi deschise poşeta şi-şi scoase ţigările. Alan

o urmări cum îşi aprinde una şi se minună văzînd-o că putea să execute actul cu atîta graţie.

– O să-ţi prindă bine o baie, fetiţo. La amîndoi o să ne prindă bine una. Eh, cum ţi se pare Scoţia?

Donna savură stinghereala lui Alan. El voia să discute acum, da? Ea ridică nepăsător din umeri.

– Perfectă, din cîte am văzut pînă acum.

Femeia intră în încăpere cu o măsuţă pe rotile, încărcată cu sandvişuri, prăjiturele, chifle, ceai şi o sticlă mare de whisky.

– Ce privelişte pentru nişte ochi întristaţi, doamnă...

– Doamna MacIntyre. Dar îmi puteţi spune Emma. După ce vă potoliţi foamea, am să vă conduc în camere. Tariful este de douăzeci şi două de lire de persoană, plata se face în avans, şi el include un mic dejun scoţian complet. Rîzînd, femeia continuă: Ouă cu slăninuţă şi, desigur, porridge la început.

Dona privi la ademenitoarele gustări şi zîmbi uşor.

– Ce se vede aici este de-a dreptul încîntător.

– Eu îmi pregătesc toate aluaturile. Prăjitura aceasta cu fructe am făcut-o de dimineaţă, ca de altfel şi pîinea şi bannock-ul. Sandvişurile sînt cu carne de vită, Aberdeen Angus, bineînţeles! V-am pregătit şi cîteva cu şuncă şi roşii. Îmi place să-mi văd oaspeţii bine hrăniţi. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, mă găsiţi la bar. Acesta este deschis pînă la ora două şi jumătate, dacă sînteţi în căutare de puţină companie. Soţul meu o să fie încîntat să vă cunoască.

Donna zîmbi femeii.

– Mulţumim, la asta o să ne mai gîndim. Cît datorăm pentru tot ce este aici?

– Ne socotim mai tîrziu. Acum luaţi de mîncaţi.

Cînd Emma ieşi din încăpere, Alan surîse.

– O fărîmă de perfecţiune, nu-i aşa? El luă un sandviş cu şuncă bine pregătită. Mama mea obişnuia să pregătească singură slăninuţa. Tăia toate porcăriile care se găsesc acum la magazin.

Alan turnă whisky în două pahare.

– Ia o gură din ăsta, Donna. O să te ajute să dormi mai bine.

Ea luă paharul şi sorbi din el, în timp ce Alan, ţinînd sandvişul în dinţi, turnă în ceşti ceaiul fierbinte.

– Mă simt atît de obosită că nu cred să am nevoie de ceva ca să mă ajute să dorm.

– Nu eşti nervoasă? întrebă el cu glas coborît.

– Nu, nu sînt şi dacă nu te superi n-aş vrea s-o luăm de la capăt. Cred că mai devreme te-ai făcut foarte bine înţeles.

Alan înghiţi ultimul dumicat din sandviş.

– Nici tu nu te-ai lăsat mai prejos. M-ai pus foarte bine la punct.

Donna luă un sandviş cu carne de vită.

– Bine că măcar a ieşit ceva bun din toată chestia asta.

Un timp mîncară lacomi fără să scoată un cuvînt.

– N-am vrut să te jignesc astăzi, Donna. Numai că-mi fac probleme pentru tine, atîta tot.

Ea sorbi din ceai.

– Ei bine, nu-ţi mai face. Pot să-mi port singură de grijă.

– Dacă insişti. Mă întreb însă de-a ce s-o juca bărbatul ăsta al tău? Eu nu i-aş fi cerut soţiei mele să facă ceea ce ţi-a cerut el ţie, rosti el cu un glas coborît, dar serios.

– Poate că tu şi soţia ta nu aţi avut acelaşi gen de relaţie. Eu şi Georgio sîntem foarte apropiaţi. După ceea ce i s-a întîmplat şi după tot ce am aflat, eu încă îl iubesc. De fapt, cred că îl iubesc chiar mai mult.

Alan îşi dădu whisky-ul peste cap.

– Acest lucru mă surprinde. Pe tine nu te deranjează tot ce ai descoperit?

– După asta, nimic din ceea ce aş putea afla despre Georgio nu m-ar mai deranja.

Alan luă un alt sandviş.

– Eşti sigură?

Donna trînti ceaşca în farfurioară.

– Da, sînt sigură. Ai de gînd să începi iarăşi? Ce este cu tine? Astăzi te-ai luat de mine din cauza chestiunii pe care o fac. Acum ai început cu remarcile insinuante la adresa soţului meu, aşa-zisul tău prieten. Dacă ai ceva

de spus, Alan Cox, aş vrea să-ţi deschizi gura şi să-i dai drumul. M-am săturat de-atîtea „fiţe"! Dumnezeu mi-e martor că am suportat destule de la soţul meu ca să-mi ajungă pentru toată viaţa. Donna stătea să izbucnească în lacrimi.

Ridicîndu-se, străbătu încăperea şi rămînînd în dreptul ferestrei, îşi plimbă privirea în întunericul de-afară. Îl auzi pe Alan mişcîndu-se şi oftînd. Cînd simţi braţele lui în jurul ei, se smuci şi se trase în lături.

– Te rog, scuteşte-mă.

– Ascultă, îmi pare rău dacă te-am supărat. Alan părea chinuit de remuşcări. Nu ştiu ce m-a apucat.

Donna îşi linse buzele.

– Nu poţi să încerci să te înţelegi pur şi simplu cu mine? Ştiu că mă consideri o responsabilitate, dar crede-mă cînd îţi spun că nu va fi nici o problemă. Georgio are deplină încredere în mine, tu de ce nu poţi încerca să ai o fărîmă din încrederea lui? Pentru mine este şi aşa destul de dificil, nu trebuie să-mi mai îngreunezi şi tu situaţia. Eu mă străduiesc, mă străduiesc din răsputeri chiar să-mi aduc soţul acasă. El mi-a dăruit atîtea că nu-mi vor ajunge anii ca să mi le amintesc. Acum vreau să-i dau şi eu ceva în schimb. Vreau să-l ajut, trebuie să-l ajut. El este tot ce am.

– Dacă el este tot ce ai, scumpo, atunci îţi plîng de milă.

Donna închise ochii şi se întoarse din nou cu faţa spre fereastră.

– Aş vrea să pui capăt la toată chestia asta, rosti el cu glas stins.

– Nu pot. Hai să ne vedem mai departe de treburi.

Donna simţea pe ceafă respiraţia lui.

– Bine, Donna, ai cîştigat. Vom face ce avem de făcut, cu o singură condiţie.

– Care anume?

Alan o întoarse uşor şi o privi drept în ochi.

– Promite-mi că atunci cînd vei simţi că este prea mult pentru tine, îmi vei spune. Pînă atunci îţi voi acorda tot respectul pe care i l-aş fi acordat lui Georgio, în regulă?

Donna încuviinţă din cap.

– Îţi promit că dacă voi simţi că este prea mult, vei fi primul care va afla.

– Eu n-am spus *dacă*, Donna, am spus *cînd.*

– Lucrul cel mai enervant la tine, Alan, este că te crezi atotştiutor.

El rîse.

– Soţia mea obişnuia să spună aşa.

Donna îl împinse şi trecînd pe lîngă el se întoarse pe canapea.

– Soţia ta a şi divorţat de tine. Şi înţeleg şi de ce.

– În regulă, runda asta îţi aparţine, dar ce-am zis rămîne în picioare. Cînd vrei să ieşi, să-mi spui. Acum, hai să terminăm sandvişurile astea şi să mergem la culcare.

Donna îşi mai puse o ceaşcă de ceai.

– Sînt într-un totul de acord, domnule Cox.

Alan închise ochii ca să-şi păstreze calmul.

– Totdeauna trebuie să ai ultimul cuvînt, nu-i aşa?

Donna muşcă dintr-un alt sandviş şi cu gura plină de şuncă rosti:

– Da, trebuie. Mai ales în ceea ce te priveşte.

CAPITOLUL 22

Domnul Ellington şi domnul Borga se arătară uluiţi cînd Eric Mates, altfel liniştit şi retras, îi invită în celula lui. O ceaşcă cu ceai şi o privire asupra noilor lui picturi era o ofertă prea bună pentru a fi refuzată. Eric Mates se afla în puşcărie ispăşind aşa-numita „papară", o pedeapsă enorm de lungă. Condamnat pentru uciderea soţiei, a copiilor şi a amantului soţiei, el nu avea să mai iasă niciodată din închisoare. Petrecuse paisprezece ani în „Apartamentul Ţicniţilor", aripa C a puşcăriei, în care se aflau cazurile de psihiatrie, şi fusese internat acolo pentru ieşirile violente pe care le avusese faţă de deţinuţi, dar şi faţă de gardieni. Apoi descoperise pictura şi aceasta fu salvarea lui.

Picta imagini dezolante din lume, aşa cum le vedea el. Pictase copiii din Bosnia murind, împodobiţi cu flori. „Frumuseţea printre nenorociri", îşi intitulase el tabolul.

Aşadar, o ceaşcă cu ceai şi o privire la ultimele lui opere nu era o ofertă de respins. Domnul Borga aproxima cît ar fi putut obţine pe *Soarele* sau pe *Oglinda.* Domnul Borga nu scăpa niciodată ocaziile favorabile, motiv pentru care se şi înţelegea atît de bine cu deţinuţii.

Acest lucru ei îl respectau.

În timp ce Eric pregătea ceaiul, cei doi bărbaţi admirau tablourile, neştiind ce se întîmplă dincolo de uşa celulei, pe palier.

Benjamin Dawes voia ceva şi dorea acel lucru de ani de zile. Găsise în fine o cale de a-şi satisface dorinţa şi acesta era motivul pentru care Eric Mates le ţinea companie celor doi gardieni.

Era o lege nescrisă în Parkhurst. Dacă reuşeai să strecori ceva în celulă fără să fii văzut de gardieni, acel lucru îţi rămînea definitiv în posesie.

Ceea ce dorea Benjamin depăşea imaginaţia gardienilor şi a multor puşcăriaşi. Oricum, cînd ceea ce urma să se întîmple făcu turul puşcăriei, hohotele de rîs izbucniră de peste tot.

Douăzeci de minute mai tîrziu, cînd domnul Borga şi domnul Ellington ieşeau din celula lui Eric Mates, rîsetele amuţiseră, ţigările de haşiş se aprinseră, aerul se încărcase cu mirosul de cannabis şi totul părea normal.

Exceptînd patul de pe palier.

– Al cui este patul?

Benjamin Dawes ieşi din celulă.

– Al meu. Nu-l mai doresc.

Domnul Borga rîse.

– Ai probleme cu spatele?

Mulţi deţinuţi dormeau pe podeaua celulei pe o saltea. Un pat abandonat pe palier nu era un lucru atît de grav.

– În regulă, am să chem brigada de curăţenie să-l demonteze. Nu vrei să păstrezi salteaua?

Benjamin Dawen rîse.

– Nu. N-o să mai încapă aici, acum am mobilier din trei piese.

Toată lumea rîse, iar Benjamin intră înapoi în celula lui şi închise uşa.

– Mobilier din trei piese, pe dracu'! Ar vrea el. Domnul Borga pufni în rîs şi-şi văzu mai departe de treabă. În cincisprezece minute patul dispăru şi toată lumea aştepta cu nerăbdare apelul de după prînz. Atmosfera era excitantă, spiritele înfierbîntate. Gardienii puseră totul pe seama cantităţii mari de haşiş care intra în puşcărie prin contrabandă. Acest lucru nu deranja pe nimeni, atîta vreme cît deţinuţii erau liniştiţi, bucuroşi şi veseli.

Slujba lor devenea mai uşoară.

– Vreau să ştiu unde ai fost, Davey, şi vreau să aflu acum!

Davey îşi trecu agitat mîna peste faţă.

– Ascultă, Carl, noi sîntem căsătoriţi, nu lipiţi unul de altul. Am fost la un pahar cu un tip, atîta tot.

– Uite ce este amice, să ştii că eu nu sînt tîmpită, şi mă jur în faţa lui Dumnezeu că dacă nu-mi spui adevărul, înfig cuţitul în tine.

– Mamă, pot să-mi iau mîine prînzul la pachet?

Jennie Jackson, obişnuită cu scandalurile violente dintre părinţi, intră nepăsătoare în încăpere.

Răsucindu-se ca o nebună spre fiica ei, Carol zbieră:

– Întreabă-l pe taică-tu, căci dacă nu primesc un răspuns astăzi, m-am dus dracului din casa asta şi poate să se spele cu voi pe cap!

Jennie, ridicînd ochii spre tavan, zise pe un ton resemnat:

– Presupun că asta înseamnă nu. Copilul ieşi din încăpere.

Carol îşi pironise privirea pe chipul soţului. Simţindu-şi glasul sugrumat de lacrimi, ea îşi coborî tonul şi rosti:

– Vorbesc serios, Davey. Dacă ţi-ai făcut iar de cap, s-a terminat. Mi-ajunge cît am suportat. În pantalonii tăi am găsit un bon de la un restaurant. Depăşeşte o sută de lire şi ştiu clar că n-ai fost cu mine acolo!

Davey se uită la chipul îndurerat al soţiei. În acel moment simţi pentru ea o fărîmă de afecţiune. Conştientizînd starea în care se afla Carol şi dîndu-şi seama că

şansele de a sfîrşi înjunghiat creşteau cu fiecare secundă, hotărî să-i spună adevărul. Un lucru avea bun Carol: dacă ridicai mîinile şi capitulai, era destul de înţelegătoare.

– Tu mă cunoşti, Carol, o pereche de ţîţe mă dau gata. N-a fost decît o boarfă.

– Cine a fost, Davey? O cunosc?

El oftă adînc.

– Nu o cunoşti, drept cine mă iei? Ştii că m-am dat vreodată la amicele tale? Recunoaşte-mi şi mie puţină „glagorie". Mai calc eu în străchini din cînd în cînd, dar am ceva etică!

Carol zîmbea acum, iar Davey ştia că aproape ajunsese acasă. Se putea alege cu un ghiveci în cap, dar cuţitul nu mai era o ameninţare.

– Eu tot vreau să ştiu cine este.

– O gagică oarecare, rosti el plictisit. Nici măcar nu-mi aduc aminte cum o chema. Avea pe ea o fustă scurtă, kile de parfum, Opium, cred, şi tot atîta fard. Mutra ei era departe de a fi dorită, însă eu luasem ceva la bord. Cu un glas plîngăreţ, continuă: Ce dracu', măi Carol, doar ştii că nu-i prima dată. De ce trebuie să trecem de fiecare dată prin toate astea, măi fată? Doar vin acasă? Astea nu sînt decît nişte fufe. Tu eşti soţia mea.

Carol înghiţi profund.

– Eşti un rahat, Davey, ştiai?

Zîmbind diabolic, el zise:

– Îmi tot spui asta.

În clipa în care el ajunse în uşa salonului, un ghiveci mare din ceramică îl lovi în moalele capului. Îl atinsese uşor, însă el se hotărî să-şi bată joc de ea.

Apucîndu-şi capul cu amîndouă mîinile, se aplecă, gemînd.

– Lua-te-ar naiba, Carol, m-ai lovit cumplit!

Jennie, împingîndu-şi tatăl, îşi făcu loc pe lîngă el, îşi luă haina pe care o agăţase de balustradă şi le spuse veselă:

– Ne vedem mai tîrziu.

Deschizînd uşa, ea rămase încremenită în prag.

– Mamă, aici afară e o tipă.

Zîmbi apoi tatălui ei şi o apucă în fugă pe alee înapoi spre şcoală.

Deschizînd larg uşa, Carol se uită urît la femeia înaltă din faţa ei şi se răsti:

– Da? Ce vrei? Ţi se pare ceva anormal aici, scumpo?

Bunty îşi linse buzele uscate şi i se adresă.

– Aş putea te rog, să vorbesc cu domnul Jackson?

Davey, cu faţa lividă, apăru în spatele soţiei.

– Ai face bine să intri în casă pînă nu te văd vecinii.

– Sigur este că te-au auzit, Carol. Eu te-am auzit din capătul străzii.

Ea se încruntă.

– Ce vrei, Bunty?

– Trebuie să vorbesc cu Davey.

Chipul lui era înmărmurit, iar Carol, observînd, zise:

– Este cam verde la faţă, pentru că tocmai a primit un ghiveci în moalele capului.

Privind pămîntul de pe covor şi vasul făcut ţăndări, Bunty rosti sarcastică:

– Nu mi-aş fi dat seama.

Subaprecierea lui Carol Jackson fusese prima ei mare greşeală. Înfigîndu-şi degetul în faţa mai vîrstnicei femei şi clătinîndu-şi-l ameninţător, Carol rosti cu duritate:

– Ştii ceva, cucoană? Ai grijă ce scoţi pe gura aia afurisită, că s-ar putea să dai peste cineva care să ţi-o închidă, definitiv!

Davey se interpuse între cele două femei.

– Gata, Carol, du-te şi pregăteşte o ceaşcă de Rosie Lee. Conducînd-o pe Bunty în salon, el zise: Soţul tău te-a trimis aici?

Închizîndu-i lui Carol uşa în faţă, Davey îşi coborî glasul şi se rugă în adîncul sufletului ca soţia lui să nu insiste să afle ce anume se petrecea.

Ştia şi aşa destul.

Stephen se afla în *The Bordello*, unul dintre localurile lui din Soho. În timp ce îşi ridica încasările de la director, el discută cu acesta despre starea generală a economiei.

– Ascultă, băiete, dacă prostituatele nu scot, atunci înseamnă că nu există bani. Pînă şi afurisiţii de turişti au cam rărit-o, graţie Armatei Republicane Irlandeze. Anul trecut curgeau banii gîrlă, deşi o parte din gagici erau urîte cu draci.

Stephen înclină din cap, în deplin acord.

– O fost o vară afurisită, îţi garantez. Cît ai pus deoparte anul ăsta?

Cei doi bărbaţi îşi zîmbiră unul altuia.

– Nu atît cît aş fi putut, Brunos, doar ştii acest lucru. De-asta m-ai şi angajat. Eu niciodată nu mi-am tras parte.

Stephen zîmbi.

– Just. Cum merge localul?

În acel moment se porni un număr de rock strident, ai cărui başi începură să zguduie mica încăpere a biroului.

– Cum naiba poate gagica să danseze după o astfel de porcărie, nu ştiu!

Pînă să apuce Stephen să răspundă, se auzi un strigăt puternic:

Ridicînd ochii în tavan, directorul se ridică de pe scaun şi o apucă pe coridorul zonei de lucru.

– Oh, fir-ar să fie! Mickey, lasă uşa şi vino aici!

Stephen privi uluit cum directorul, Terry Rawlings, intră printr-o gaură din perete. Unul din paravane dispăruse complet, iar în mijlocul nişei se vedea un bărbat robust bătînd o fată care stătea pe jumătate dezbrăcată într-un pat dublu.

Aşternuturile erau deja pline de sînge.

Negrul Mickey, portarul mătăhălos, şi Terry îl traseră pe bărbat la o parte. Ţinîndu-i mîinile la spate, cei doi îl forţară să îngenuncheze.

– Ce problemă ai, amice? Linişteşte-te! Glasul lui Terry era exasperat.

Bărbatul era, evident, beat criţă, iar cînd răspunse i se simţi uşorul accent german.

– A început să rîdă de mine. Am văzut-o rîzînd de mine.

– Sigur că rîdea amice, asta-i meseria ei. Ce-ai fi vrut, să plîngă?

Terry ţîţîi. Răsucindu-se spre Mickey, rosti:

– Goleşte-i jigodiei buzunarele. Găseşte-i cecurile de turism şi încasează-i-le. Să plătească pentru pagube. Se pare că are de unde să suporte. Apoi fă-i brînci.

Mickey îl tîrî pe bărbat pe coridor spre spatele localului. Acesta începuse să strige acum în germană şi în engleză, însă nimeni nu-l luă în seamă.

Terry îşi netezi părul cu mîna lui osoasă şi mare.

– Ce nenorocit! Toate specimenele le găseşti aici, Stephen.

Fata şedea pe pat, ochiul drept fiindu-i umflat cît trei, iar sîngele picurîndu-i din rănile de la arcadă şi buză.

– Şi cu mine cum rămîne! Glasul ei părea foarte tînăr şi tremura de şoc şi spaimă.

Terry o privi de parcă uitase de ea, ceea ce de fapt se şi întîmplase.

– Ce vrei să spui?

– Păi, eu ce fac?

El îi controlă faţa cu ochi-de expert, atent să nu atingă sîngele.

– O să supravieţuieşti. Du-te la spital. O să scapi cu cîteva copci.

Întorcîndu-se cu Stephen înapoi în birou, el zise:

– O să trimit o pipiţă aici. În două ore ne apucăm din nou de treabă. Ce porcăria naibii!

Zece minute mai tîrziu, Stephen se depărtă de club în *Mercedes*-ul lui.

Fata încercă înnebunită să ia un taxi, însă ţinuta ei, cartierul şi cantitatea mare de sînge garantau că nimeni nu avea să oprească pentru ea.

Fata plîngea.

Bărbaţii din puşcărie erau încă într-o stare de agitaţie euforică. Încuiaţi după masa de prînz în celulele lor, unii dormeau, alţii citeau, însă cei mai mulţi se drogau. Cînd domnul Borga începu să facă apelul, toate celulele amuţiră, aşteptînd ca balonul să explodeze.

Domnul Borga deschidea ferestruica din uşă, se uita prin încăpere şi striga apoi numărul celulei şi „prezent", dar numai după ce vedea cu ochii lui că persoanele

dinăuntru erau cele care trebuiau să fie şi *erau* într-adevăr prezente.

Cînd ajunse la celula lui Benjamin Dawes, bărbaţii îl auziră strigînd:

– Celula nouăsprezece, prezent.

Apoi paşii lui se depărtară spre celula douăzeci.

Ascultîndu-i ţăcănitul pingelelor, ei îşi dădură seama că domnul Borga se întorsese la Benjamin Dawes şi-l auziră deschizînd din nou ferestruica.

Balonul, în fine, exploda, zece secunde mai tîrziu cînd domnul Borga rosti cu un glas piţigăiat, şocat şi uluit:

– Jigodia şi-a luat mobilier din trei piese.

Întreaga aripă a puşcăriei izbucni în rîs.

Deţinuţii auziră uşa celulei deschizîndu-se şi vocea lui Benjamin zbierînd:

– V-am spus mai devreme că de-asta arunc patul.

Georgio şi Măciucă, alături de toţi oamenii din puşcărie, deţinuţi şi gardieni deopotrivă, se prăpădeau de rîs auzind schimbul de replici.

Glasul domnului Borga, încă plin de uluire, se auzi strigînd:

– Nu, să nu-mi spui că le-ai primit în zi de vizită, că te bag la carceră! De unde le-ai luat? Haide, vreau să aflu.

Benjamin, ieşind din celulă ca toată lumea să-l poată auzi, rosti pe un ton pocăit:

– Vă mai amintiţi că într-o vreme aveam lecţii de actorie?

Domnul Borga răspunse precaut:

– Da...

– Şi vă mai amintiţi că astea au încetat din cauză că un deţinut s-a legat de profesoară.

Domnul Borga pufni şi el în rîs.

– Da, îmi amintesc, Benjamin.

– Ei bine, decorurile le erau încuiate în sala de teatru, nu-i aşa? Acest frumos mobilier *Dralon,* din trei piese cu tapiserie roz, zăceau acolo, de pomană şi atunci mi-am zis: Nu pot să tolerez aşa ceva! Mai ales cînd s-ar potrivi de minune în celula mea.

Domnul Borga urlă cuprins de rîs.

– Nu-mi vine să cred! Sînt în puşcăria asta de două-

zeci de ani şi încă reuşeşti să mă uluieşti! De-asta ne-a invitat Eric la ceai şi la afurisitele lui opere de artă, nu-i aşa?

Benjamin aprobă ferm din cap.

– Să ne fi văzut, domnule Borga, încercînd să trecem cu mobila prin puşcărie fără să ne auziţi şi să ne vedeţi. A fost de comă! A trebuit s-o trecem pe sub nasul lui Eric. Divanul l-am cărat, călcînd pe pe vîrful picioarelor.

Rîsul domnului Borga devenise aproape isteric.

– Pot să le păstrez?

Scoţîndu-şi o batistă mare, albă, Borga îşi şterse ochii şi rosti tare:

– Sigur că poţi, Dawes. Oricine este în stare să mă fenteze astfel, merită să păstreze ce-a apucat să ia. Iisuse Cristoase, asta o să rămînă de pomină. Trei piese de mobilier! Asta depăşeşte pînă şi chestia cu cei şapte saci de cartofi!

În toată puşcăria, se aprinseră ţigările de marijuana şi se desfăcură cutiile de bere. Rîsul era manifestarea zilei.

Gardienii ştiau că Benjamin şi mobilierul lui nu aveau să plece nicăieri, iar trăsnaia îi amuza. Într-o astfel de puşcărie, astăzi rîdeai şi mîine te trezeai înjungeat. Acest lucru însă arăta cît de parşivi puteau să fie oamenii. Nimeni însă nu întreba cine anume deschisese uşa sălii de teatru.

Harry era în încurcătură, iar Bunty îl privea cu destulă satisfacţie.

– Eşti sigură de chestia asta?

– Cum nu se poate mai sigură. Ştie despre hoteluri. Davey nu este prea afectat de chestia asta, aşa că noi de ce am fi? Într-un fel, amestecul ei în afacerile lui Georgio nu poate fi decît benefic. Toată lumea poate astfel să stea cu ochii pe ea.

– Dar cu Carol Jackson cum a rămas?

Bunty izbucni în rîs.

– Ştie mai puţin decît îşi închipuie şi ăsta este un lucru bun. Am fost luată în colimator de gura aia spurcată a ei. Iisuse, să fi văzut ce scenă a fost azi acolo. I-a

aruncat lui Davey un ghiveci în cap.

Harry nu se deranjă să-i răspundă. Cînd o apucau pe Bunty pandaliile, era mai rea decît o babă isterică, însă precaut, el îşi păstră remarca pentru sine.

Ea privi atent chipul răvăşit al soţului şi oftă.

– Harry vorbi ca pentru sine:

– Sînt îngrozit. Dacă iese ceva la iveală, ceva oricît de mic, sînt terminat. Este suficient doar scandalul terenului, nu mai zic despre celelalte.

Bunty, renunţînd la instinctul de autoconservare, se apropie de soţul ei şi-l sărută tandru pe buze.

Privind-o atent, Harry revăzu în ea, pentru o clipă, pe fata ce o întîlnise cu ani în urmă, cu accentul ei pretenţios, care-l atrăsese, şi cu tatăl escroc, pe care nu-l agrease.

El crescuse într-un cartier cu locuinţe mizere, se spetise să atingă un anumit nivel de viaţă, un trai mulţumitor. Dar nimic din ceea ce dobîndise nu fusese făcut pe cai legale; întotdeauna jonglase pe muchie de cuţit. Timp de cîteva secunde se întrebă de ce oare se pretase la aşa ceva? Nu avea copii cărora să le lase avere.

Atunci Bunty îi zîmbi, iar el ştiu răspunsul.

Acea femeiuşcă subţirică şi rea i se strecurase sub piele şi rămăsese acolo pînă acum.

Lewis admiră celula lui Benjamin şi înclină aprobator din cap.

– Tot ce-ţi mai trebuie sînt nişte perdele. S-ar potrivi bine unele în culoarea pesmetului.

Donald Lewis era în elementul lui; devenise maestrul recunoscut al paletei coloristice, urmat la mică distanţă de Sadie. Nimeni nu-i ceru părerea lui Eric care, deşi se bucura de consacrare artistică, era considerat mult prea „dur" pentru asemenea lucruri.

Benjamin rosti cu înţelepciune:

– Am de gînd să lămuresc o chestiune, domnule Lewis. Acum vreau un covor frumos pe podea.

Georgio ascultă conversaţia fantezistă. Depărtîndu-se, se duse la bucătărie, unde o găsi pe Sadie pregătind un gulaş.

– Cum merge, Sadie?

Palidă la faţă şi lipsită de orice urmă de fard, ea ridică din umeri.

– Tu cum crezi? Ţi-ar plăcea să ţi-o înfigă Donald Lewis?

Georgio închise ochii, dezgustat.

– Şi ce o să faci?

Sadie ridică din nou din umeri, soarta inevitabilă a acestui tînăr mîniindu-l pe Georgio.

– Ce pot să fac? De Timmy îmi pare cel mai rău. Este ca un copil rătăcit. Ştiu că se făcea mişto de noi, dar eu ţin la Timmy. În lumea mea, oamenii ca el sînt foarte rari. El îmi asculta visele şi dorinţele. Of! Ştiu că este un grăsun ignorant, dar ţinea la mine, Georgio, şi pentru cineva ca mine, asta înseamnă mare lucru. Mă făcea să cred că pot realiza lucrurile pe care le vreau. Era sincer interesat de *mine,* Albert, cunoscut ca Sadie. Bărbatul care nu este femeie. Persoana dinăuntrul meu.

O vreme rămaseră tăcuţi, timp în care Sadie tocă ceapa şi pisă usturoiul.

– Eu şi Timmy formam un cuplu. Ştiam că odată ce va ieşi din puşcărie, mă va da uitării, şi-am acceptat acest lucru. Dar cît am fost împreună, am avut o fărîmă de protecţie.

Sadie se opri şi-şi trecu degetul peste pleoape, ca să-şi şteargă lacrimile.

– Şi spun că *eu sînt* o amestecătură. Unul dintre cele mai bune argumente pentru vizitele conjugale este numărul mare de violuri masculine care se petrec în puşcărie.

Georgio fu mişcat de cuvintele băiatului. Pînă să apuce să-i răspundă, Timmy se strecură în bucătărie.

– Ce faci, Sadie?

– Bună, Timmy, scumpule. Am gătit o porţioară şi pentru tine. Să vii să ţi-o scoţi din cuptor, după ce duc mîncarea pentru mine şi Lewis, da?

Timmy zîmbi, încîntat de idee.

Privindu-i, Georgio oftă.

– Cum o mai duci, Georgio? Cum te împaci cu Măciuca?

– Tu cum crezi?

– Lewis ăsta vrea să se păzească. Toţi vor să se păzească.

Sadie încetă să mai taie morcovi şi, cu un ton exasperat, rosti:

– Te rog, Timmy. O să se sature în curînd de mine şi pe urmă o să fim la fel ca la început. Ai răbdare.

Timmy deja devenise nervos.

– Vorbesc serios, Sadie. Eu nu înghit aşa ceva, fată. M-a făcut să arăt ca un popa prostu'.

Sadie se aplecă peste masă şi zise cu blîndeţe:

– Eşti un adevărat popa prostu'. Dar lăsînd asta la o parte, te rog să uiţi totul. N-ai scăzut cu nimic în ochii nimănui. Nu sînt mulţi bărbaţii care s-ar bate pentru indivizi de felul meu şi nici unul dintre oamenii de-aici nu l-ar înfrunta pe Lewis pentru mine, pentru tine sau pentru oricine altcineva. Aşa că las-o baltă, Timmy.

Georgio luă o bucăţică de morcov şi o băgă în gură.

– Sadie are dreptate, Timmy. Nimeni nu te desconsideră. Uită-te la mine, Lewis e cu gheara în gîtul meu. Lasă-te dus de val, amice, şi aşteaptă pînă s-o sătura el.

Timmy nu se lăsă înduplecat.

– Ştiu că intenţiile tale sînt bune, dar eu trebuie să rezolv problema asta pentru mine... Schimbînd brusc subiectul, el i se adresă lui Sadie: Ce părere ai de trucul cu mobila! Să mor de rîs, nu alta!

Chipul lui Timmy era destins şi zîmbitor, iar Sadie simţi un iureş de afecţiune pentru bărbatul burtos din faţa ei.

– A fost atît de nostim! Mai ales cînd bietul Borga a început strigarea. Aproape c-am făcut pe mine.

Georgio zîmbi.

– Dawes ăsta e de-a dreptul scrîntit. Eu şi Măciucă mai aveam puţin şi damblageam.

Cei trei bărbaţi începură să rîdă, însă temperatura în bucătărie scăzu la zero grade cînd îl văzură pe Donald Lewis în prag.

– Cum merge cu mîncarea mea, Sadie?

Ea zîmbi.

– M-am încadrat în timp, domnule Lewis, şi cum o

gătesc în oala sub presiune o să fie gata în următoarele patruzeci de minute.

Lewis se uită la Timmy şi Georgio, şi după cîteva secunde rosti tare:

– Bună bucătăreasă, Sadie asta a mea. Are mîini talentate, dar tu deja ştii acest lucru, nu-i aşa, Timmy?

Acesta rămase încremenit, culoarea scurgîndu-i-se din obraji. Văzînd că nu ripostează, Lewis se apropie de el cîţiva paşi şi rosti cu un glas răguşit:

– Şi gura o are talentată. Limba minunată, eh, Timmy? Pun pariu că-i duci dorul, nu-i aşa?

Apoi, rîzînd amuzat de mina întunecată a lui Timmy, se întoarse spre Georgio şi-i zise:

– Ar trebui să faci şi tu o încercare cu Sadie, Brunos. Am auzit că grecilor le cam place sodomia.

– Nu este cazul acestui grec. Şi de fapt, eu sînt englez.

Lewis zîmbi, ochii lui cenuşii, inexpresivi, arătînd ca două bucăţele de asfalt.

– Tu nu eşti englez. Tu eşti a doua generaţie de grecotei şi de irlandezi. Două naţiuni de lepădături. Nici vorbă să fii tu englez!

Răsucindu-se spre Timmy, zise:

– Afară! Acum! Şi dacă te mai văd vreodată în preajma lui Sadie, o să te fac să-ţi doreşti să fi murit de cancer.

Timmy şovăi o clipă şi Lewis îi urlă în faţă:

– M-ai auzit? Pleacă de-aici!

Timmy ieşi în grabă din încăpere.

– Aşa, Sadie, acum fă-mi o cafea şi trimite-mi-o în celulă, prin Georgio. Astăzi se transmite *Carmen* la radio. Tare îmi mai plac poveştile de dragoste tragice, ţie nu?

Georgio urmări calculatele gesturi de intimidare ale lui Lewis şi se minună încă o dată de puterea scundului bărbat. Deşi ştia că avea cu douăzeci de kilograme mai mult ca Lewis, el nu s-ar fi încumetat să-l înfrunte pînă nu s-ar fi gîndit de două ori înainte.

Lewis avea de partea lui puterea mentală.

Era atît de nebun, încît ar fi făcut orice.

CAPITOLUL 23

Măciucă îi privi pe Lewis şi pe Sadie pufnind dezgustat. Homosexualii nu-l deranjau prea mult, ci damele de teapa lui Sadie. Gîndul că bărbaţii se comportau asemeni unor fufe, era împotriva firii lui oarecum dure.

– Ce s-a întîmplat, Măciucă? Nu-ţi place prietenul meu?

Măciucă îi ului cu răspunsul lui pe toţi cei de faţă.

– Nu prea. E o javră.

Aburul apei se împrăştia prin încăperea rece. Bărbaţi de toate dimensiunile se săpuneau, încercînd să-şi îndepărteze mirosul de puşcărie.

Lewis rîse, trăgîndu-i lui Sadie părul lung.

– Cred că nu te place, iubiţelule. Poate ar trebui să încerci să fii mai drăguţ cu el.

Măciucă intră sub jetul de apă.

Georgio avea un prosop peste umăr şi aştepta să se elibereze un duş, cînd îl observă pe Timmy cu un prosop pe braţ. Îi zîmbi salutîndu-l şi, văzînd ce avea Timmy în mînă, se sprijini de perete, rămînînd în expectativă. Lewis era sub duş, flancat de două gărzi de corp, iar Sadie, udă leoarcă, stătea lîngă el.

Măciucă urmărea scena împreună cu Georgio, conştient de faptul că Lewis nu-i acordase lui Timmy şi nici sentimentelor lui prea mult respect. Timmy făcea parte din şcoala veche de infractori. Indiferent care era părerea lui despre Sadie, faptul că Lewis i-o luase de sub nas în faţa unei întregi puşcării, îl devasta ca un cancer. Sadie prezenta o serie de vînătăi în jurul feselor şi pe picioare. Caracterul vătămător al lui Lewis era bine cunoscut. Sadie, pe de altă parte, stătea liniştită, aşa cum ştia că i se pretindea.

Lewis tocmai îşi pusese şampon pe cap şi îl clăbucea, trupul lui viguros, fără pic de grăsime, strălucind sub spuma curgătoare, cînd Timmy îl lovi în spate cu mîna acoperită de prosop.

Ochii lui Lewis se măriră ieşind din orbite, iar pe faţă i se aşternu o expresie de uluire. Îşi duse mîna în dreptul rinichilor şi o luă de acolo plină de sînge. Pînă să apuce Timmy să repete figura, Măciucă se năpusti asupra lui.

Lewis îl privea năuc pe Timmy.

– Jigodie tîmpită! Pentru asta am să te omor, codoş umflat!

Cuvintele lui se stinseră, iar el se prăbuşi în genunchi. Clăbucul din păr îi alunecă în ochi, iar sîngele, prelins din spatele vătămat, înroşea apa şi se scurgea împreună cu aceasta în canal.

Înnebunit de furie, Timmy îl împinse cu mare uşurinţă pe Măciucă.

– N-o să-mi faci nimic, Lewis, mă auzi? Absolut nimic, amice. Mi-ajunge cît am suportat de la mulţi dintre voi. Ţinea ameninţător cuţitul făcut manual. Mai vrea cineva să-şi încerce norocul? Haide! Să vină la mine.

Doi gardieni stăteau tăcuţi în uşa băii. Nici unul nu încerca să intervină sau să declanşeze alarma. Chestiunea era între Lewis, Timmy şi oamenii lui Lewis. Dacă lui Timmy urma să i se facă de petrecanie, atunci era mai bine să nu intervină şi să lase totul la voia întîmplării, aşa cum procedaseră şi cu accidentul lui Lewis. Chipurile celor doi bărbaţi erau inexpresive; nu trădau nici o urmă de teamă sau de bunăvoinţă. Cel mai bun bărbat să cîştige.

Măciucă se trase în spate, urmărindu-i pe cei doi indivizi, pe care Lewis îi desemnase să se ocupe de paza lui. Nici unul nu părea să dorească să aibă de-a face cu Timmy care părea dement.

– Haide, Sadie. Du-te în celula mea şi aşteaptă-mă acolo.

– Oh, Timmy, prostule.

– Mişcă-te! Glasul lui era puternic şi acoperea cu uşurinţă şuieratul apei de la duşuri.

Sadie, practic, fugi din încăpere.

Lewis îngenunchease de-a binelea. Gemînd, încercă să se ridice. Georgio, văzîndu-l pe Timmy înaintînd spre Lewis ca să-l termine, i se aşeză în faţă.

– Dă-mi cuţitul, Timmy! Vrei să ţi se mărească pe-

deapsa cu încă cinci ani? Nu merită.

– Dă-te la o parte, Georgio. Am suportat destule în cloaca asta împuţită. M-am săturat de codoşul ăsta pervers, care să-mi tot spună ce pot să fac şi ce nu. Pe cine pot să am şi pe cine nu. El mi-a luat-o pe Sadie. Ştii doar.

Georgio observă că Timmy stătea să izbucnească în lacrimi. De asemenea, îi sesiză licărul neobişnuit din ochi. Era euforic. Traficul de droguri coordonat de Lewis se întorsese, în fine, împotriva lui. Drogul pe care Timmy îl înghiţise, indiferent care fusese, îi dăduse curajul să-l atace pe bărbatul aflat în vîrf.

– Dă-mi cuţitul, Timmy.

Privi cum Lewis se prăbuşi pe podeaua de la duşuri. Măciucă făcu un pas spre Timmy, însă acesta îi legănă, ameninţător, cuţitul în dreptul feţei.

– Vrei şi tu, măi nemernic de Liverpool? Pofteşte atunci.

– Dă-i, măi, omule, cuţitul lui Georgio. Beleaua în care te-ai băgat este şi aşa destul de mare. Glasul lui Măciucă era coborît. Fă-ţi un serviciu. Ai dus la bun sfîrşit ceea ce ai plănuit. Mie mi se pare că e mort.

Timmy îşi coborî privirea spre Lewis şi schiţă un zîmbet.

– Ar face bine să fie, căci dacă nu e, eu sînt ăla mort.

Georgio îi luă lui Timmy cuţitul din mînă şi, dîndu-i-l lui Măciucă, îl apucă pe Timmy de braţ.

– Hai să mergem să ne luăm cîte o ceaşcă de Rosie Lee şi puţin Holy Ghost, da?

Timmy zîmbi absent.

– Ceai şi pîine prăjită. Vom sărbători decesul acestui jeg, da?

Georgio încuviinţă cu înţelepciune din cap. Îl conduse apoi pe Timmy printre cei doi gardieni de la uşă şi clătină din cap spre ei într-un gest de avertizare. Cei doi bărbaţi se dădură deoparte, îngăduindu-i lui Georgio să treacă pe lîngă ei.

Toţi din sala de duşuri amuţiseră, şocaţi. Un bărbat din garda de corp a lui Lewis, Michael Clarkson, scuipă peste forma inertă. Apoi, luîndu-şi prosopul, ieşi din

începere, fluierînd încet.

Unul din gardieni îngenunche lîngă Lewis şi-i luă pulsul.

– Ar fi mai bine să chemi *măcelarul*, Daniels. Încă trăieşte. Ridicîndu-se, el se uită la bărbaţii de la duşuri. Faptul dă situaţiei un cu totul alt aspect, nu-i aşa? A văzut cineva ceva?

Încet, fiecare bărbat din încăpere, clătină din cap; unii chiar îşi văzură mai departe de spălat. Ridicînd din umeri, gardianul declanşă alarma şi supraveghe ducerea lui Lewis în spitalul puşcăriei.

Zece minute mai tîrziu, totul intrase în normalul unei zile dintr-o închisoare de maximă securitate.

Benjamin Dawes, spălîndu-se încă o dată, strigă:

– Dacă Lewis o mierleşte, îi şparlesc covorul şi perdelele. Se potrivesc de minune la mobila mea.

Toată lumea izbucni în rîs.

Introducerea Donnei în lumea interlopă a Scoţiei fu un adevărat şoc, deoarece primul contact se concretiză într-o vizită pe care ea o făcu împreună cu Alan într-o imensă casă de la periferia Edinburgh-ului.

Clădirea avea un acoperiş triunghiular, în faţă o lungă alee şerpuită, iar de-a lungul exteriorului în stil georgian era atîta iederă, cît să fi acoperit casa ei de cinci ori.

– Frumoasă reşedinţă, nu-i aşa? Toată lumea îşi imaginează magherniţe, cînd se gîndeşte la infractori. De-acolo om fi plecat cu toţii şi, deşi unii continuă să locuiască încă în aşa ceva, o parte din noi, între care şi Georgio, am tins spre înalta societate.

Donna nu se deranjă să-i răspundă.

După ce trecură de porţile electrice, trei ciobăneşti germani începură să latre la maşină.

– Nici măcar să nu încerci să deschizi geamul pînă nu soseşte Jamesie aici. O să te sfîşie.

Donna privi îngrozită la cele trei perechi identice de colţi ai cîinilor care săreau pe maşină.

– De fiecare dată îmi strică vopseaua, rosti Alan resemnat. Ascultă, Donna, să nu spui nimic, încă nu eşti

sigură că ştii despre ce vorbeşti, da? Jamesie e băiat bun, simpatic, dar în acelaşi timp nu-i suportă deloc pe proşti, ai înţeles ce-am vrut să spun?

Donna continuă să se uite la cei trei cîini imenşi, ale căror lătrături începuseră să-i dea dureri de cap.

Un bărbat scund, a cărui vîrstă era greu de stabilit, coborî treptele casei. Fluieră cîinii, iar aceştia imediat se potoliră şi începură să-şi agite cozile şi să sară la el. Bărbatul îi mîngîie brutal şi, zîmbind, înclină din cap aprobator spre Alan.

– Asta înseamnă că ne putem da jos din maşină.

– Şi cîinii? întrebă Donna cu un glas înfiorat.

– Nu-ţi face griji, acum că Jamesie este aici, nu se vor mai apropia de tine.

Alan coborî şi se îndreptă cu nonşalanţă spre bărbatul scund. Cîinii îi veniră în întîmpinare şi, aşteptînd să fie dezmierdaţi, începură să-l mirasă.

Alan îi mîngîie pe rînd, murmurîndu-le cuvinte de răsfăţ.

– Ce s-a întîmplat cu însoţitoarea ta? S-a speriat de băieţeii mei? Rîzînd, Jamesie se apropie de maşină şi deschise portiera. Haide, drăguţă, n-o să-ţi facă nici un rău. Mîngîie-i puţin şi-ţi vor fi prieteni toată viaţa.

Donna, o iubitoare de animale, mîngîie blana groasă a cîinilor şi, prudentă, se dădu jos din maşină:

– Jos, obraznicilor, pînă nu-i nenorociţi frumuseţea asta de costum.

Cîinii se aşezară ascultători şi Donna afişă un zîmbet.

– Sînt nemaipomeniţi. Se vede că îşi cunosc bine meseria. Îngenunche şi, cuprinzîndu-l în braţe pe cel mai mare dintre cîini, îi sărută botul păros.

Jamesie zîmbi.

– Vezi? N-are de ce să-ţi fie frică. Singurii oameni pe care îi atacă, fără ca eu să-i pot împiedica, sînt cei îmbrăcaţi în uniformă, dar nu prea mă sinchisesc, deoarece niciodată nu m-am dat în vînt după poliţişti.

Alan rîse şi, luînd-o de braţ pe Donna, îl urmă pe Jamesie în casă. Cei trei cîini se aşezară în prag, iar uşa le fu închisă în nas.

– Cu toate că-i iubesc foarte mult, locul lor este afară. În Germania dorm în zăpadă. Dacă i-ai ţine în

casă, ar năpîrli. Din cauza încălzirii centrale, înţelegeţi? Intraţi, iar eu să pregătesc ceva de băut.

În timp ce străbăteau impresionantul hol îndreptîndu-se spre un salon spaţios, patru pui de Jack Russell începură să schelălăie.

Donna îngenunche să-i mîngîie, impresionată de casă şi de animale.

– Cîţi cîini aveţi?

– Prea mulţi ca să-i mai număr. Sînt crescător de cîini, înţelegi? Am coteţe în curte. Cîinii mei sînt foarte bine îngrijiţi. Presupun că îţi plac cîinii?

Donna încuviinţă din cap.

– La nebunie. Bătrînul meu cîine a murit acum vreo doi ani şi încă îi simt lipsa.

– Într-adevăr, te ataşezi de ei. Jamesie începu să prepare un grog cald. Donna era de-a dreptul fascinată de ceainicul care atîrna deasupra focului de lemne. Luînd un şervet, el apucă ceainicul din cîrlig şi turnă lichidul aburind în [illegible] pahare groase.

– Acum vreun an, am vîndut două minunăţii unui comerciant din Wales şi soţiei lui. Ciudată pereche. Fiecare cîine a fost mai mult de o mie, deci ei au avut ceva parale. Mie îmi place să-mi supraveghez animalele chiar şi după ce le vînd, aşa că într-o zi am aterizat la ei acasă. Ah, bietele animale. Căţeaua era închisă într-un ţarc mic, puii erau adunaţi în jurul ei, iar de blană îi erau prinse toate mizeriile. Erau două dintre cele mai frumoase exemplare Rottweiler şi mi s-a frînt inima văzîndu-le zăcînd în acea cocină. Am ras locul de pe faţa pămîntului înainte de plecare; acareturile, ca să fiu mai precis. De casă nu m-am atins, pentru că aveau copii. Însă eram furios. Nici copiii nu erau mai bine trataţi. Am luat cîinii, inclusiv puii, şi i-am adus acasă.

– Ce cumplit. Acum ce fac?

– O să vă duc să-i vedeţi mai tîrziu. Trebuie să spun că Georgio a făcut o partidă excelentă. Nu am considerat niciodată că în privinţa femeilor are ceva minte...

Alan îl întrerupse în grabă:

– Şi unde mai pui că îi este foarte devotat, Jamesie, foarte devotat.

Jamesie continuă să pregătească grogul, chipul lui întunecîndu-se. Donna stătea pe marginea canapelei, uitîndu-se la cei patru căţeluşi, Jack Russell, care se gudurau la picioarele ei.

Jamesie întinse fiecăruia cîte un pahar, iar pe al lui îl ridic,ă toastînd:

– Pentru Georgio, nemernicul!

Alan şi Jamesie pufniră în rîs şi sorbiră prelung din băuturi, în timp ce Donna bău puţin şi puse paharul pe măsuţa cu suprafaţa de onix. Jamesie se aşează pe scaun şi se uită la Alan.

– Aşadar, ce anume doriţi de la mine?

Alan sorbi mai întîi din pahar şi apoi răspunse:

– Vrem să-l scoatem pe Georgio din puşcărie, şi vrem s-o facem repede.

Jamesie înclină din cap cu înţelepciune.

– Simţeam că o să fie ceva de genul ăsta.

Sadie eea în celulă cu Timmy, simţindu-şi inima bătînd cu putere. De la atacul de dimineaţă, toată puşcăria stătea ca pe ghimpi. Nimeni nu recunoscuse că văzuse ceva. Toţi se spălau pe cap şi erau cu clăbucul în ochi. Cei doi gardieni priviseră în direcţie opusă. Practic, Lewis se înjunghiase singur în rinichi.

Georgio intră în celulă cu trei ceaiuri.

– Afară este ca într-un coşmar, Timmy. Circulă tot felul de zvonuri. Unul spune că Lewis a murit, altul că a fost operat, altul – şi asta e lansat de Benjamin – că a fost luat de nişte gagici de la *Sunday Sport* şi dus la carceră să-şi ispăşească pedeapsa.

Sadie zîmbi auzind cuvintele lui.

– Sper că a murit, Georgio, pentru binele lui Timmy.

Acesta ridică din umeri şi sorbi din tăria amestecată cu alcoolul de puşcărie.

– Sper să fie mort. Îl urăsc pe ticălosul ăla. Ştiţi, este ciudat, dar cu toate că mi-era cumplit de frică de el, am simţit că s-a umplut paharul. Şi văzînd-o pe vechea mea Sadie acolo...

– Las-o mai moale cu vechimea, Timmy, dacă nu te superi.

– Măciucă este cu ochii în patru. Am face bine să ne păzim spatele. Lewis mi s-a părut mort, dar am senzaţia că este un tip de care nu scapi atît de uşor, înţelegeţi ce vreau să spun? întrebă Georgio.

Liniştea se aşternu din nou în celulă. Fiecare stătea cufundat în propriile gînduri, cînd domnul Marvello, un gardian neutru, intră în mica încăpere.

– Situaţia e criminală, scuzaţi-mi jocul de cuvinte. Directorul este ca o adolescentă virgină ieşită la întîlnire cu Casanova. Vrea să ştie de ce nimeni nu a văzut nimic. Mă face să rîd, băieţi. Deseori m-am întrebat de unde îi aduc pe toţi imbecilii ăştia. N-a fost în viaţa lui într-o puşcărie, dar vine aici pe leafă mare şi începe să ne spune nouă ce să facem. E de rîs. Oricum, băieţi, lăsînd toate astea la o parte, aflaţi că lui Lewis i s-a scos un rinichi. Acum este la reanimare într-un spital civil. Să sperăm însă c-o să dea ortu' popii şi atunci totul o să reintre în normal.

Sadie îl privi în faţă pe gardian.

– Ce înseamnă normal, domnule Marvello? Am uitat.

Marvello zîmbi.

– Iartă-mă că ţi-o spun, Sadie, dar este ceva cu care tu n-aş zice că eşti familiarizat. Ţine-ţi oricum pumnii strînşi. Rostind acestea, gardianul ieşi din celulă.

Timmy îşi bău ceaiul din trei înghiţituri.

– Sînt un om mort, ştiu asta.

– Aşteaptă să vezi ce se întîmplă, Timmy. Dacă Lewis se curăţă, ai văzut care este reacţia celorlalţi deţinuţi. Majoritatea speră ca el să fie eliminat din teren. Oricum, deocamdată, Lewis nu ne mai stă în cale. Toţi putem respira mai uşor acum.

Sadie se ridică.

– Eu mă duc în sala de recreere, să văd ce se mai zvoneşte. Veniţi?

Timmy clătină din cap.

– Nu-mi vine să cred c-am făcut asta. Oricum, nu lui Lewis. Oh, Sadie, fac pe mine de frică.

Sadie îl mîngîie pe cap.

– Acum, faptu-i consumat, după cum spunea mama mea. Dau o fugă pînă acolo ca să văd care e părerea

generală. N-o să întîrzii mult.

Ca de obicei, în sala de recreere era gălăgie, televizorul era deschis, casetofonul cînta. Bărbaţii urlau ca să se audă între ei. Sadie intră şovăind.

– Ce faci, Sadie? Ce-ţi mai face amicul?

Benjamin rîdea cu gura pînă la urechi.

– E adevărat că i-au scos rinichiul? Băieţi, aveţi grijă, nu gustaţi din plăcinta cu carne.

Rastafarianul Ricky Colosul îşi răsucea o ţigară de marijuana. Sadie ştia că dacă Lewis murea, Ricky era următorul pretendent la coroană. Era suficient de solid şi de violent ca să preia comanda. Credincioşii lui Lewis deja începuseră să se gudure pe lîngă Ricky. Sadie era mulţumită. Ricky era acceptabil. Îi lăsa pe homosexuali în pace, dar îi ura pe perverşi. Era o mare diferenţă între bărbaţii care întreţineau relaţii pe baza consimţămîntului reciproc şi bărbaţii care se atingeau de copii.

Măciucă stătea singur în faţa televizorului şi urmărea un film alb-negru de pe canalul patru. Sadie privea cum Lana Turner şedea lîngă camerista ei, vărsînd lacrimi amare.

– *Viaţa falsă!* Îmi place la nebunie acest film. Se aşează lîngă Măciucă şi lîngă alţi trei bărbaţi care erau absorbiţi de film. Îmi place partea în care ea se duce la clubul de noapte s-o ia pe fiică-sa şi se dă drept camerista ei.

Măciucă consimţi din cap.

– Ştiu, îţi înmoaie inima. Se înclină într-o parte şi strigă: Închide dracu' măgăoaia aia de-acolo! Încerc să urmăresc un film.

Muzica fu rapid oprită. Ricky se ridică şi deschise din nou aparatul, dînd volumul la maxim. Steel Pulse răcnea în încăpere. Acordurile din Ku Klux Klan se auzeau în toate celulele.

Măciucă se ridică ameninţător, iar Ricky îşi flexă muşchii. Toată lumea aştepta de mult confruntarea. Cineva trebuia să preia controlul asupra puşcăriei, iar balanţa înclina în favoarea lui Ricky, nebun recunoscut.

– Liniştiţi-vă, băieţi. Hai să vedem mai întîi care este situaţia, rosti Georgio cu glas tare. Lui Lewis i s-a scos un rinichi. Eu zic să aşteptăm să vedem dacă se mai

întoarce sau nu.

Oamenii fideli lui Lewis se depărtară de Ricky, neştiind sigur ce să facă.

– La dracu' cu Lewis, Brunos, la dracu' cu tine şi cu toţi nenorociţii de aici, grecotei împuţit! se răsti Ricky. Asta este între mine şi el.

Măciucă îşi dădu jos cămaşa de dril. Freamătul cuprinse întreaga încăpere. Şase gardieni sosiră în grabă şi, de parcă toţi ar fi primit o porţie de muştruluială de la director, îşi făcură treaba pentru care erau plătiţi.

Înăbuşiră încăierarea înainte de izbucnire.

Ultimul lucru de care aveau nevoie astăzi era un alt incident, o altă omucidere. Pentru ei era mult mai bine cînd puşcăriaşii se spînzurau între ei. O puteau rezolva mai uşor cu Ministerul de Interne.

– Hai, băieţi, nu este nici momentul, nici locul potrivit. Lewis n-a murit încă. Directorul este ca un motan turbat, aşa că nu-i daţi motive în plus să vă ridice privilegiile.

Tensiunea din încăpere era perceptibilă. La un moment dat, cineva închise şi televizorul şi casetofonul.

Ricky şi Măciucă se priveau fix în ochi.

– Să te păzeşti, băieţaş. Vocea lui Ricky fu apăsată şi coborîtă. Însă toţi observară că Ricky, cu toate comentariile lui, fu primul care îşi schimbă privirea.

Sadie şi Georgio se întoarseră la Timmy.

– De la ce s-a iscat tărăboiul? întrebă el.

Georgio oftă adînc şi-şi trecu mîinile prin părul des şi negru.

– Hai să spunem că regele n-a murit încă, dar asta nu înseamnă că nu poate fi răsturnat.

Timmy părea încurcat.

– Despre ce vorbeşte, Sadie?

– Să aşteptăm şi să vedem ce se întîmplă, da? Am crezut că plecarea lui Lewis o să fie definitivă, însă acum nu mai sînt atît de sigură.

Georgio zîmbi şmechereşte.

– Eu nu mă plîng.

Sadie chicoti.

– Acum, dacă stau să mă gîndesc bine, nici eu nu mă plîng.

Timmy întrerupse rîsul celor doi bărbaţi, zicînd:

– Asta era, nu-i aşa? N-a murit.

Tăcerea se aşternu încă o dată peste cei trei, făcîndu-i să se cufunde în gîndurile lor. Toţi însă meditau la acelaşi lucru.

La Lewis.

Jamesie fluieră printre dinţi, uluit.

– Vorbim aici despre puşti automate *Armalite,* elicoptere, fortificaţii. Parkhurst nu este un loc din care să evadezi uşor. Implică bani grei.

Alan se şterse la gură cu un şerveţel. Somonul fiert era extraordinar, cum de altfel erau toate mîncărurile din faţa lui.

– Sînt conştient de acest lucru. Eşti singura persoană care ne poate furniza toate astea şi în care am încredere. Tu eşti omul, Jamesie, toată lumea ştie asta.

Donna îl observă pe scundul bărbat cum se foi satisfăcut.

– Eu multe din materiale le obţin de la armată, după cum ştii. Cu mare uşurinţă aş putea să-mi înarmez propriul meu corp, dacă aş vrea. Dumnezeu ştie că am făcut-o pentru destule ţări africane. La arabi am tras linie, deci n-am prea avut de-a face cu ei.

Donna zîmbi, jucînd rolul intermediarului binevoitor.

– Am crezut că arabilor li s-a tăiat macaroana.

Alan aproape că se înecă auzindu-i exprimarea.

– Zvonuri, draga mea, rosti Jamesie amuzat. Aş putea să-ţi enumăr altele şi mai grozave. În zilele de astăzi eu fac tranzacţii în principal cu persoane de pe continent. Nici n-ai crede dacă ai afla ce lucruri mi se oferă...

– Ba, eu aş crede, îl întrerupse Alan. Uite, săptămîna trecută vorbeam cu Peter Tarus care îmi spunea că acum se ocupă de o afacere drăguţă – aruncătoare de flăcări, ieşite din circuitul armatei. Cică astea se vînd ca pîinea caldă.

Jamesie îşi frecă bărbia cu degetele lui groase.

– Rachetele sol-aer sînt adevăratele comori. Credeţi-mă că ştiu ce spun. Toată lumea se înarmează, indiferent de ce spun guvernele. Cu puţin timp în urmă am

fost în Cuba, în vacanţă. Asta este o ţară pregătită pentru preluare, luaţi aminte vorbele mele. Cît despre Haiti... acel Aristides nu poate avea grijă de un afurisit de cîine, darămite de o ţară întreagă. E o glumă. Eu nici măcar la ştiri nu mă uit. Aş putea să mă angajez colaborator la ziare ca să le spun ce se întîmplă în realitate.

Donna ascultă atentă, şocată de toate descoperirile. Se aşteptase la fel de fel de discuţii, dar nu la aşa ceva.

– Călătoriţi mult?

Jamesie o privi drept în faţă, încîntat de înfăţişarea ei plăcută şi de inteligenţa ei.

– Tot timpul. Prin America de Sud, Africa, Republica Sovietică... acum este de vizitat Moscova, pînă nu devine Benidorm-ul Europei de Est. Aţi vrea s-o vedeţi. Vă spun, vă lasă paf! Am făcut afaceri cu mulţi dintre noii îmbogăţiţi de acolo. Infractori, ca şi mine. Am un prieten la Londra, un bancher, el este omul lor de legătură. Ei plătesc cam trei sferturi de milion bani gheaţă pentru o vilă în Knightsbridge, să zicem, şi apoi împrumută bani punînd gaj casa. Astfel banii apar curaţi, înţelegi? Îi zîmbi Donnei. Ştiu că Georgio asta avea de gînd. Ultima dată cînd am vorbit cu el îşi înmulţea banii de afaceri. Acum spălarea este de succes.

Donna încuviinţă din cap, de parcă ar fi ştiut despre ce vorbea bărbatul din faţa ei.

– Uneori stau şi mă întreb dacă a rămas vreo plăcintă în care Georgio să nu-şi fi afundat degetele lui lacome. Ea rosti cuvintele cu mai mult calm decît se aştepta.

Jamesie continuă să mănînce, neobservînd paloarea Donnei. Alan schimbă repede subiectul discuţiei.

– Aşadar, ce părere ai, Jamesie, despre chestiunea care ne interesează pe noi? Eu strîng oamenii, toţi de soi, bineînţeles. Dar am nevoie de armament bun. Mă întrebam dacă n-aş putea să închiriez armele. Eu n-o să am prea mare nevoie de puşti automate, ştii doar, şi nici nu mă văd vînzîndu-le. Poţi să-ţi imaginezi vreun spărgător cu puşcă automată sau grenade? Nici nu suport să mă gîndesc la aşa ceva.

Jamesie chicoti.

– Deja m-am gîndit la aspectul ăsta, zise el. Am un transport de arme care soseşte pe 15 octombrie, adică peste patru săptămîni. Aş putea să te rezolv cu nişte piese de-acolo.

– Oricum, asta este o concluzie. Alan părea mulţumit. Cum merge prăsitul cîinilor?

– Oh, cu cîinii treaba merge excelent, zise Jamesie, glasul lui trădînd satisfacţie. Trebuie să-ţi arăt amenajările din curte, Donna, sînt convins că vei fi impresionată. Cîinii mei primesc de toate – căldură, mîncare excelentă – nimic nu este prea mult pentru ei.

– Mi-ar face mare plăcere să le văd.

Sorbi din vin şi se întrebă în gînd ce naiba căuta aici pălăvrăgind despre cîini, Cruft's şi puşti *Armalite.*

Închisoarea era cufundată în întuneric. Georgio se foia în pat, nereuşind să adoarmă. Îl auzea pe Măciucă fluierînd printre dinţi, sunetul făcîndu-l să-şi iasă din minţi.

– Eşti treaz, Georgio?

– Tu ce crezi?

Măciucă rîse încet.

– Am presimţit eu că s-ar putea să ai probleme cu zîzîitul. Eu cred că Lewis a mierlit-o, tu ce crezi?

– Măi Măciucă, cît de bine îl cunoşti tu pe Donald? Îmi aduc aminte cînd, pe la începutul anilor '70 a fost împuşcat. Şase gloanţe l-au nimerit, a fost crezut mort şi trei săptămîni mai tîrziu individul care a încercat să-l termine a fost găsit legat fedeleş şi ucis prin tortură. Pînă nu-l vezi pe Lewis cu ochii tăi în groapă, să nu crezi nimic, amice.

Măciucă stătu o clipă, cumpăni cuvintele lui Georgio, apoi zise:

– Eu ştiu că este un nemernic vînjos, dar fiecare cîine are zilele lui.

Georgio se ridică.

– Eu am senzaţia că zilele lui Lewis nu s-au dus încă, pricepi ce vreau să spun? Tu uiţi că el stăpîneşte încă o bună parte din această puşcărie. Fătălăii lui i-or fi luat azi partea cioroiului, dar de îndată ce Lewis, şontîc-şontîc, o să se întoarcă în această puşcărie, o să preia din

nou frîiele. Crede-mă, pentru că îl cunosc. Ar cumpăra tot ce ar avea nevoie. Este bogat şi mult prea rău. Este de fapt coşmarul cel mai urît pe care-l poţi avea, deoarece de îndată ce se va afla ce s-a întîmplat, va plăti înapoi fiecăruia. Cît mai cumplit posibil.

– Se pare că ştii o groază despre el?

Georgio îi răspunse cu o asprime în glas, pe care de fapt nu o simţea.

– Ascultă, Măciucă, îl ştiu pe Lewis de copil. Bătrînul meu îl ştie. Spre deosebire de poveştile care se spun despre alţi bărbaţi duri, cele despre el să ştii că sînt adevărate. Nu este nevoie să le exagerezi. Ştiu precis că este răspunzător de uciderea multor indivizi, între care şi cîteva femei. Este rău, groaznic de rău. Fii atent!

Măciucă se ridică din pat şi-şi aprinse o ţigară, faţa arătîndu-i cumplit în flacăra chibritului.

– Tu pari s-o duci bine. Am auzit că îi datorezi o mare sumă de bani, bani pe care el îi vrea înapoi. Şi observ că nu-i spui nimic.

– Asta din simplul motiv că o dată ce i-aş spune, aş fi terminat. Nu sînt mulţi oameni care mă înfricoşează, dar Lewis este unul dintre ei. Vorbesc serios. Fii atent, Măciucă. Îţi spun acest lucru nu pentru că te-aş simpatiza, ci pentru că am senzaţia că ai putea sfîrşi, făcîndu-ne la toţi necazuri. Lasă totul baltă. De îndată ce vom şti sigur care este situaţia, ne vom putea face toţi planurile noastre.

Măciucă trase prelung din ţigară.

– Şi care sînt planurile tale? Am senzaţia că aştepţi să pleci undeva. Nu prea te amesteci în nimic, eşti distant cu majoritatea. Mie îmi dai impresia că eşti pasager pe-aici.

Georgio rîse.

– Îmi aştept recursul, Măciucă. Am crezut că asta se ştie deja.

– Da, şi Regina-mamă vine mîine aici la agăţat. Drept cine mă iei tu pe mine? Cea mai mare parte din viaţa adultă mi-am petrecut-o în astfel de locuri. Eu pot să citesc oamenii. Văd mai mult decît îţi imaginezi.

– Atunci înseamnă că de data asta te înşeli. Vreau

să-mi treacă termenul cu cît mai puţină bătaie de cap. Atîta tot. Punct.

Măciucă se aşează pe pat lîngă el.

– Mă intrigi, Brunos. Atunci de ce te mai încurci cu Sadie şi Timmy, eh? De ce nu te foloseşti de reputaţia ta pentru a-ţi face viaţa mai uşoară aici? Ştiu totul despre tine, despre genul de afaceri în care eşti amestecat. Ai optsprezece ani de executat, băiete. Asta nu este pedeapsă de pervers. De ce te supui lui Lewis?

Georgio oftă.

– După cum ţi-am spus, eu îl cunosc mai bine decît oricine altcineva. Lewis nu este mort pînă nu este îngropat, crede-mă pe cuvînt. Şi chiar şi atunci, lîngă mormîntul lui să fiu, şi nu m-aş încumeta să-l consider de domeniul trecutului şi să-i iau locul. Văd că ştii multe despre mine. Ei bine, sfatul meu este să afli mai multe despre Lewis. S-ar putea să te şocheze. Întreabă în jur despre Jimmy Lansdown. Bănuiesc că ai auzit de el?

Măciucă încuviinţă din cap.

– Atunci ştii cum a murit. Dacă n-a fost Lewis în spatele acestei afaceri, atunci eu sînt popă.

– Chiar crezi că acum va scăpa? întrebă Măciucă.

Georgio rîse din nou, de astă dată mai puternic.

– Dacă a scăpat el fiind ciuruit de şase gloanţe, scoaterea unui rinichi n-o să-l facă praf. De fapt, nu m-ar mira să aud că şi l-a fript cu puţin ficat şi l-a mîncat îl cred în stare.

Măciucă se ridică şi se urcă înapoi în patul lui.

– O să mai vedem noi.

– Ce să mai vedem?

Măciucă se întinse şi rosti:

– O să mai vedem cum stau lucrurile. Dar te previn, dacă iese din joc, intru eu în loc, şi mă aştept să mă susţii, Brunos. E timpul să te dai şi tu de partea cuiva în puşcăria asta.

Georgio nu se deranjă să-i răspundă.

Stătu întins, întrebîndu-se cum se descurcaseră Alan şi Donna în Scoţia. Dacă Lewis se întorcea, se putea descurca; nu făcuse nimic dăunător.

Te rog, Dumnezeule, fă-l să moară! se rugă el.

CAPITOLUL 24

Donna şi Alan se aflau în maşină, îndreptîndu-se spre Glasgow. Tremurînd, ea căscă şi se lăsă comod în scaun.

– Ştiu că este foarte devreme, Donna, mai ales după seara trecută, dar avem multe de făcut în acest sfîrşit de săptămînă.

– Jamesie pare un tip cumsecade, nici n-ai zice că este genul de om implicat în tranzacţii de arme sau jafuri... Oh, ştii ce vreau să spun.

– Înţeleg ce vrei să spui, dar nu uita că nimeni nu este cine îţi închipui tu. Pînă şi gospodina obişnuită are ceva ce vrea să ascundă.

– Ei bine, scuză-mă, Alan, dar nu este cazul lui Jamesie. Noi discutam aici despre viaţa trăită în minciună, nu despre viaţa trăită în regrete.

Alan îi aruncă o privire încruntată.

– Ştii ceva, Donna? Asta este problema ta.

Alan simţi un nou val de furie, însă reuşi să şi-l stăpînească.

– Bărbatul tău nu este diferit de mine, scumpo, să nu uiţi asta.

Donna zîmbi. Obrajii ei erau din nou îmbujoraţi, iar tenul îi era radios. Arăta uluitor în lumina dimineţii.

– Dar pe dumneata nu te iubesc, domnule Cox, şi întîmplător pe soţul meu îl iubesc enorm. Indiferent ce a făcut. Acum, ce facem, stăm aici toată ziua sau mergem mai departe la Glasgow?

Încadrîndu-se în trafic, el oftă. Ce situaţie! Avea să fie legat de ea multă vreme. Nu-şi dădea seama dacă perspectiva îl satisfăcea sau îl înspăimînta.

Ea era soţia lui Georgio, era rafinamentul.

Iar el o dorea.

În sala de reanimare, Lewis îşi recăpătă cunoştinţa. Deschise ochii în lumina puternică şi, uitîndu-se pe furiş,

ascultă zgomotele din jur, încercînd să le recunoască. Tot ce auzea era piuitul monitorului de lîngă patul lui. Întorcîndu-şi privirea, zări pe un scaun din apropiere un poliţist care citea *Daily Mirror.* Gîtul îi era uscat, iar pleoapele grele. Simţea mirosul specific de anestezic.

În acel moment îşi aminti totul. Retrăi durerea cumplită a lamei înfiptă în spate. Încercă să se mişte şi simţi durerea.

Zîmbi.

Trăia!

Poliţistul îl privi şi observă că se trezise.

– Domnule Lewis, te simţi bine? Să-ţi trimit o soră.

Bărbatul avea un uşor accent de Yorkshire. Lewis deschise gura să-i răspundă, dar singurul sunet pe care reuşi să-l scoată fu un geamăt. Avea nevoie să bea puţină apă, să-şi spele dinţii şi să afle care era situaţia, în ordinea aceasta. Cînd poliţistul se duse s-o cheme pe sora de gardă, el îşi mişcă mîinile şi picioarele.

Nu era schilod.

Gîndul era o mîngîiere pentru el. Ştia că spatele lui suferise o tăietură profundă; dacă lama i-ar fi atins coloana, ar fi fost terminat.

În minte îi apăru Timmy. Chipul i se schimonosi de durere, însă brusc i se lumină, iar buzele i se răsfrînseră într-un zîmbet.

Timmy avea să plătească, şi încă amarnic, pentru furia lui turbată. Acest lucru avea să-l ţină pe Lewis în viaţă. În timpul convalescenţei avea să-i pregătească lui Timmy ceva cu totul aparte.

Lewis era vestit pentru plata datoriilor.

Aceasta avea să fie plătită însutit.

Oraşul Glasgow fu un şoc pentru Donna. Frumoasele clădiri nu erau toate aşa cum şi le imaginase ea.

Intrară într-un labirint de blocuri joase, unele cu obloane, altele cu perdele frumoase la ferestre. Copiii se jucau peste tot, fizionomiile lor agresive fiind sesizabile chiar şi dintr-o maşină în trecere. Donna simţea încordarea plutind în aer.

– Unde sîntem?

Alan zîmbi.

– Acesta este locul numit Govan.

Donna se răsuci cu faţa spre el.

– Ce înseamnă cuvîntul?

Alan parcă în faţa unui bloc vechi şi ridică din umeri.

– Nu ştiu. Este probabil cuvîntul galez pentru găoaza lumii. Haide, ia totul din maşină. Nu lăsăm nimic înăuntru. Ăştia de-aici sînt în stare să-ţi spargă parbrizul pentru un pachet de ţigări lăsat pe bord.

Donna ieşi din maşină şi privi în jur neputincioasă. Nu se aşteptase la aşa ceva. După casa mare a lui Jamesie, îşi imaginase că toate locurile aveau să fie la fel. Ce Dumnezeu puteau să caute aici?

Cînd intră în micul bloc, nu lipsi mult ca trei adolescente, care fugeau pe uşile holului, rîzînd zgomotos, să se lovească de ei.

Alan ţinu uşa, iar Donna intră în căldura urît mirositoare a blocului. La etajul doi erau două uşi. Alan ciocăni la o uşă deteriorată, vopsită în verde, şi aşteptă răbdător. Nimeni nu răspunse. Ciocăni din nou, de astă dată mai tare. Donna auzi voci venind dinăuntru. Voci ridicate, una dintre ele fiind a unei femei.

Uşa fu deschisă de un băiat de vreo nouă ani. Acesta avea părul tăiat scurt, un jerseu în dungi, blugi murdari şi o pereche de teneşi *Fila.*

– Ce vreţi? întrebă copilul pe un ton aspru.

– Taică-tu este acasă?

Băiatul se şterse la nas cu mîna şi după ce o măsură pe Donna de sus pînă jos răspunse:

– Cine vrea să ştie?

Alan se ghemui pînă ajunse la înălţimea copilului.

– Ascultă, măi durule, afurisitul de taică-tu este sau nu acasă? Dacă este, spune-i că a venit Alan Cox. Dacă nu este, zi-mi numele cîrciumii unde s-a dus şi poate capeţi cîteva lire.

Băiatul rămase cu privirea pironită pe faţa lui Alan, cumpănind dacă să-i spună ceva sau dacă să tacă. Fu salvat din dilemă de apariţia unui bărbat scund, cu gît de taur şi cu cea mai mare burtă umflată, pe care Donna o văzuse vreodată.

– Salut, Alan, vechiul meu prieten. De mult nu te-am văzut.

Accentul londonez din East End fu o mîngîiere pentru Donna, după ce ascultase groasele tonalităţi de Glasgow ale celorlalţi.

– Annie! Pune, fată, ibricul pe foc, c-avem musafiri. Se întoarse spre Alan, zîmbind bucuros. Trebuie să ne luaţi aşa cum ne-aţi găsit. Tu o ştii pe Annie a mea. Nu le-a prea avut niciodată cu curăţenia.

Alan rîse. În acel moment apăru pe hol o femeie blondă, plăcută la înfăţişare, de vreo treizeci şi cinci de ani.

– Bună, Alan. Glasul ei era tipic scoţian. Femeia îi zîmbi seducător, deşi era în stare avansată de graviditate.

Donna fu ignorată şi înţelese imediat că mereu avea să fie nebăgată în seamă de acea femeie, atîta vreme cît în jur existau bărbaţi. Tot ce îi oferi Annie fu o superficială privire încruntată.

– Mă duc să fac ceaiul.

Alan şi bărbatul luară loc. Un copilaş intră de-a buşilea în cameră, iar Donna, uluită, îl privi pe Alan ridicîndu-l şi strîngîndu-l la piept.

– S-a făcut mare, Jonnie. Cît are ea acum?

El ridică din umeri.

– Aproape un an. Încă n-a început să meargă. Justin şi Wayne´au pornit-o de timpuriu, dar ea este o tîmpiţică leneşă.

– El este Jonnie H. Jonnie, ea este Donna Brunos, soţia lui Georgio.

În timp ce se făceau prezentările, în încăpere intră Annie cu tava cu ceai. Se uită la Donna mult mai respectuos.

– Eşti soţia lui Georgio? Măi, măi, măi. Întotdeauna am considerat un zvon răutăcios faptul că el ar avea o soţie. Deci, practic exişti? Minunile nu încetează niciodată.

Îi întinse o ceaşcă ciobită, plină cu ceai slab. Donna îi mulţumi înclinînd din cap, iar Annie o ignoră încă o dată.

– Şi ce vă aduce în fundătura asta? Vocea muzicală i se adresă lui Alan.

– Am venit să-l văd pe bărbată-tu, Annie. Am o ghiduşie pentru el.

Ea zîmbi, arătîndu-şi dinţii drepţi şi albi.

– Numai vreo spargere să nu fie, Alan. Mie mi se apropie sorocul şi cînd nasc vreau ca Jonnie să fie ca de obicei lîngă mine.

– Asta este o *dulceaţă,* Annie. O afacere bănoasă numai pentru o zi de muncă.

– Şi cît de bănoasă o să fie?

Glasul lui Annie era tăios şi expeditiv, iar Donna privea uluită cum Jonnie H. aştepta ca soţia lui să termine ce avea de spus.

– Cîteva miare.

– Şi ce-o să facă Jonnie al meu pentru cele cîteva miare ale lui?

Alan zîmbi.

– O să mă ajute pe mine să scot un amic din Parkhurst, asta o să facă.

Annie rămase o clipă cu privirea pironită la mîini, cumpănind ceea ce el tocmai spusese. Apoi îşi ridică pleoapele şi, uitîndu-se drept în ochii lui Alan, rosti grav, glasul ei muzical căpătînd un ton aspru:

– Cincisprezece miare, opt în avans, şi Jonnie este al tău, Alan.

El pufni într-un puternic hohot de rîs.

– Nevastă-ta este o şarlatancă afurisită.

Jonnie rînji răutăcios.

– Nevastă-mea îmi ştie valoarea şi nu care cumva să uiţi asta, Cox.

Alan ridică fetiţa în aer şi vorbi spre ea:

– În afaceri, maică-ta este cea mai bună negociatoare, scumpo.

Copilul chicoti, mişcîndu-şi neastîmpărat picioruşele dolofane în cerc.

Alan o coborî pe fetiţă din nou pe podea şi privind-o pe Annie, rosti:

– Destul de corect. S-a făcut. Ce vreau eu acum, este să-mi găsiţi nişte oameni de încredere. Nimeni nu

va afla despre ce este vorba decît cu o zi înainte de raid, clar? Vreau oameni necunoscuţi în sud-est, oameni duri, care să poată suporta cîţiva pumni şi care să-şi poată ţine gura.

Donna o urmărea pe Annie cum asculta cu atenţie cuvintele lui Alan. Deşi n-ar fi vrut, era impresionată de femeie.

– Uite ce este, Alan. Îţi fac o propunere. Noi îţi dăm numele, iar pentru fiecare om pe care te hotărăşti să-l iei, primim un comision de zece la sută. Ce zici? Dacă vrei, îi recrutăm noi pentru tine. Jonnie are cîţiva amici buni aici în Govan. Dumnezeu ştie, ce bine le-ar prinde banii.

Alan încuviinţă din cap.

– Asta este ideea, fată dragă. Faceţi voi recrutarea. Singura condiţie este să fie în stare să-şi ţină gura înainte şi după raid. Mai ales după.

– Am înţeles. Cine mai vrea ceai? Am o bucăţică de şuncă. O să fac nişte sandvişuri. Ai vrea să-mi dai o mînă de ajutor? i se adresă ea Donnei, zîmbindu-i pentru prima dată.

Donna se ridică nesigură şi o urmă în mica bucătărie.

– Pîinea este acolo şi untul în frigider. Apucă-te de uns.

Donna se supuse, stăpînindu-şi cu greu iritarea pe care i-o provoca atitudinea femeii.

– Şi ce mai face, Georgio? A trecut ceva vreme de cînd nu l-am mai văzut. Cu ani în urmă, Jonnie H. era bun amic cu el.

Donna îşi linse untul de pe degetul mare.

– Face bine, mulţumesc. Să-i transmit salutări din partea ta? rosti ea cu duritate.

Annie rîse.

– Da, aşa să faci. Să-i spui că a întrebat Annie de el. Atîta doar.

Donna zîmbi încordat.

– O să ştie cine eşti?

Annie îşi sprijini mîinile de pîntecul imens şi rosti:

– O să ştie, nu-ţi face griji din pricina asta.

Lucrară în liniște o vreme, atmosfera din spațiul strîmt al bucătăriei fiind încărcată.

Annie vorbi din nou:

– Cum se face că ești cu Alan? Crezi că lui Georgio i-ar plăcea să știe că umblați împreună? Mai ales, cînd el nu este acasă. Îmi amintesc cînd Jonnie al meu a fost închis în Barlinnie, aproape că mi-am ieșit din minți. Aveți copii?

– Annie, Georgie știe că eu sînt aici. Cît despre copii, nu avem nici unul.

– După cum te îmbraci, nu pari genul care să rămînă gravidă.

Donna trînti cuțitul cu care tăia sandvișurile.

– Ce cunoști tu despre chestiunea asta? Ce, ești vreun oracol, de ai început să le știi dintr-o dată pe toate?

Annie zîmbi.

– Liniștește-te, Donna. N-am făcut decît o constatare. Pariez că mai degrabă ai fi murit decît să te vezi arătînd așa ca mine.

– Asta denotă exact cît știi, nu-i așa? Am pierdut două sarcini și am avortat un băiețel, dacă chiar trebuie să știi. N-am prea avut noroc în privința copiilor. Acum ești satisfăcută?

Annie era pe punctul de a-i răspunde, cînd Alan intră în bucătărie.

– Totul este în ordine, fetelor? întrebă el cu o veselie falsă în glas. Jonnie H. a coborît să ia o sticlă de scotch. Pot să vă ajut cu ceva?

– Nu, mulțumim, Alan, eu și Donna ne descurcăm.

Annie se apropie de Donna și o atinse ușor pe braț.

– Sînt o scorpie, nu mă lua în seamă. Hainele tale frumoase și silueta m-au enervat. Îmi pare rău pentru ceea ce am spus, sincer.

Aflat în salon cu fetița, Alan auzise cuvintele pe care Donna i le spusese lui Annie.

Un băiețel mort. Cuvintele i se învîrteau în minte și fiecare nuanță a durerii ei era în acele trei cuvinte.

Un băiețel mort.

Nu era de mirare că Georgio era averea ei. La vîrsta

ei nu mai avea ce să caute, ce să aştepte cu plăcere.

Hotărî atunci şi acolo să o ajute să obţină ceea ce dorea: pe Georgio, chiar dacă acesta ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut.

Avea să mute munţii din loc ca să-i îndeplinească această dorinţă.

CAPITOLUL 25

Alan şi Donna ieşiră din bloc, iar el verifică maşina înainte de a se urca în ea. Rămaseră amîndoi uluiţi văzînd că aceasta era intactă. În timp ce se îndreptau spre strada Argyle, Donna se lăsă comod pe spătarul scaunului.

– Ce părere ai despre Annie? o întrebă Alan.

Ea ridică din umeri.

– Mi-a plăcut, dar nu de la început! După ce am avut o mică discuţie, totul a fost în regulă. M-a surprins că Jonnie H. e londonez. Mi s-a părut o ciudăţenie să-i aud accentul după atîtea inflexiuni scoţiene.

Alan rîse împreună cu ea.

– Este o întreagă poveste cu Jonnie H. şi Annie. Cînd locuiau la Londra, era mare gagicar. Întotdeauna era în căutare de senzaţii tari. Apoi tam-nesam ne-am pomenit cu Jonnie că se însoară. Am rămas cu toţii trăsniţi. Eu am pregătit mîncarea pentru nunta lui. Să-ţi spună Georgio.

Donna se răsuci în scaun.

– Vrei să spui că Georgio a fost acolo? La nunta lor?

Alan înghiţi cu greutate. Inspirînd profund, el zise:

– Nu, bineînţeles că nu. Am vrut să spun că evenimentul a fost subiectul de bîrfă al oraşului. Nimic mai mult. S-a aflat că Annie, care pe atunci avea şaptesprezece ani, era şi ea o prostituată din piaţa Shephard. A agăţat-o într-o seară cînd era cu maşina şi asta a fost tot. A luat-o definitiv de-acolo.

Donna îl privea.

– Mie mi s-au părut fericiţi.

Alan îşi legănă mîna spre ea.

– *Sînt* fericiţi, cel mai fericit cuplu pe care l-am văzut. El o venerează.

– Mie mi se pare că în relaţia lor, Annie este cea care dirijează.

– Oh, într-adevăr este, consimţi el. Annie este foarte deşteaptă. A ştiut ce-i poate oferi Jonnie, şi-a pus mîna. Ca majoritatea borfetelor, ea îi este loială. Prostituatele mereu sînt loiale. Ciudat lucru. Sînt loiale proxeneţilor, prietenilor, soţilor. Întotdeauna reuşesc să mă uimească.

Coborî din maşină şi-i deschise Donnei portiera.

– Ce căutam aici?

– Aici, Donna, este locul de unde ne vom lua complicii. Cunosc cîţiva indivizi care ne pot ajuta.

Ea îl urmă în căldura de la *The Waterloo.* Aceasta era o cunoscută speluncă de homosexuali.

– Două scotch-uri mari, te rog. Nick Carvello este aici?

Barmanul încuviinţă şi arătă cu capul spre colţul încăperii. Alan plăti băuturile şi, împreună cu Donna, se strecură spre Nick Carvello şi prietenul lui, Albie Doyle.

Nick era înalt, zvelt şi foarte chipeş, părul des şi roşu îl purta legat într-o coadă la spate, iar ochii îi erau verzi ca de pisică. Albie era scund, îndesat, şi îmbrăcat în salopetă. Donna avea senzaţia că dăduse buzna la un concert al formaţiei Village People.

La un moment dat Nick strigă puternic:

– Alan! Ce surpriză plăcută. Ia uită-te, Albie, ce s-a ajuns cotoiul. Hai, staţi jos şi puneţi-mă la curent cu noutăţile. Aşază-te lîngă mine, Albie dragă, dar mai întîi du-te şi mai adu un rînd de băuturi.

Se întoarse spre Donna şi rosti conspirativ:

– De cînd s-a lansat rahatul ăsta de Relax, îşi închipuie că toată lumea moare după astfel de tîmpenii. Este revoltător, nu-i aşa?

Donna zîmbi, simţindu-se nelalocul ei.

– Nu eşti scoţian, nu-i aşa? rosti ea şovăielnic.

Nick pufni într-un rîs strident.

– Născut şi crescut în Essex, dragă. Sadea din Essex. Care-i numele tău, dragă? Sper că este la fel de

fermecător ca şi tine.

Donna îi privi chipul desăvîrşit machiat şi zise:

– Donna, Donna Brunos.

Ea văzu ochii lui Nick mărindu-se, uluiţi. Îl privi rapid pe Alan şi rosti cu sotto voce:

– Sîntem o fetiţă norocoasă, nu-i aşa?

Donna fu salvată de apariţia lui Albie care se întorsese cu noul rînd de băuturi.

– Ah, Albie, eşti un scump. Albie, fă cunoştinţă cu Donna Brunos. Georgio ne-a ascuns-o ani de zile. Frumoasă ca un tablou, nu-i aşa? Îmi place părul la nebunie. Este culoare naturală?

Donnei i se părea amuzantă maniera lui de a vorbi pe nerăsuflate, mai ales cînd sărea atît de repede de la un subiect la altul.

– Aşadar, Alan. Ce este de făcut, dragule?

Alan zîmbi şi dădu peste cap scotch-ul.

– Încetează cu maimuţăreala asta afurisită. Ştii că nu-mi place.

Nick deveni serios şi răspunse cu o voce joasă:

– De-asta o şi fac, scumpule. Trebuie să le ofer un spectacol clienţilor, nu?

Alan oftă.

– Am o mică afacere pentru tine şi Albie. Am nevoie de o ambarcaţiune, de o casă curată – şi curată să fie – şi de nişte provizii.

Nick sorbi din romul amestecat cu Coca-Cola şi după ce-şi linse buzele, întrebă:

– Ce fel de ambarcaţiune vrei, şi unde o vrei ancorată? Dacă vrei să călătoreşti pe mare, o să-ţi fac rost de o ambarcaţiune de pescuit. Dacă ai nevoie de o ambarcaţiune rapidă, am trei posibilităţi de alegere. Spune-mi ce vrei să faci şi o să-ţi spun dacă mă încumet să particip, cît o să te ardă la buzunar şi dacă merită sau nu riscul. Nu mă mai ocup acum de droguri. Petey al meu a luat-o pe viaţă, iar eu nu am nevoie de bătaie de cap, în regulă? Acum e rîndul tău, Alan, şi te rog fii scurt.

Alan începu să vorbească, iar Donna rămase uimită constatînd că el nu-i lua deloc în seamă pe oamenii din jurul lui. Părea să fie destul de degajat în mijlocul lor.

– Am nevoie de o ambarcaţiune de pescuit, dar una care să se poată schimba, pricepi ce vreau să spun? Am nevoie de o casă în care să ne ascundem în cazul că n-am reuşi să ajungem la timp cu ambarcaţiunea. Am nevoie de un echipaj bun, de încredere, care să fie mormînt. Mai am nevoie de o hartă pentru a ajunge în Irlanda. Acolo va fi marfa debarcată.

Nick încuviinţă din cap.

– Cred că afacerea n-are nimic de-a face cu irlandezii? întrebă el cu un ton şovăielnic.

– Într-un fel, da. Individul este pe jumătate irlandez şi vrem să-l scoatem din puşcărie, spuse el arătînd cu capul spre Donna.

Nick zîmbi.

– Am priceput. Georgio va fi cel expediat! În acest caz, am să te rezolv, Alan. În definitiv, un amic este un amic, iar în jocul meu poţi să ai oricît de mulţi.

El ridică paharul într-un gest de toast şi dădu restul romului peste cap dintr-o înghiţitură.

Georgio şi Măciucă stăteau în celula lor şi jucau poker. Măciucă avea toate cărţile cîştigătoare. Luă o sorbitură zdravănă din băutura puşcăriei şi expiră zgomotos cînd alcoolul îi arse gura.

Georgio rîse.

– Nu ştiu cum poţi să bei porcăria asta.

– Nevoia te obligă cînd diavolul te-mpinge, rosti Măciucă zîmbind.

Uşa celulei fu deschisă de unul dintre gardienii din tura de noapte, un bărbat înalt şi robust, cu o mustaţă mare, răsucită.

– Lewis este în afara oricărui pericol şi în zece zile se întoarce în penitenciar, anunţă el. Am un mesaj pentru tine, Brunos. Domnul Lewis a zis ca tu să-i fii pînă atunci, ochii şi urechile.

Uşa ţăcăni, închizîndu-se.

– Nu-mi dau seama de jocul lui Lewis, zise Georgio.

Măciucă amestecă profesionist cărţile.

– Nu? El ştie că te-ai băgat singur în belea, aşa că vrea un ciripitor. Îşi închipuie că, fiindu-i deja dator, vrei

să mai reduci din diferenţa de scor. Se ştie că el vrea de la tine nişte bani şi că tu nu-i spui unde sînt, şi crede că tu vei spiona pentru el ca să te pui bine cu el. Asta este toată şmecheria.

Georgio se ridică în picioare şi se privi în mica oglindă sprijinită de pervaz.

– Nu-ţi face griji, Brunos, arăţi încă bine.

El îşi trecu mîinile prin păr.

– Nu te înţeleg, Măciucă. După spusele lui Lewis, noi am fost întemniţaţi anume împreună. Aici, tu erai ochii şi urechile lui, ca să spun aşa. El o ia pe coajă şi tu vrei să devii numărul unu. Care-i şmecheria ta? Hai, dă cărţile pe faţă.

Măciucă rîse.

– Eşti mortal, Brunos. Ai fost un peşte mare într-un iaz mic...

Georglo îl întrerupse.

– Asta vrea să arate cît de multe ştii, nu-i aşa? Dacă n-aş fi fost închis aici cu Lewis şi cu toate gorilele lui tîmpite, l-aş fi terminat de mult pe codoşul ăla. M-am săturat de locul ăsta, te avertizez. M-am săturat de miros, de peisaj şi de oameni. Nu-mi pune răbdarea la încercare, Măciucă. Nu mi-e teamă de tine şi nici de porecla ta.

– Dar de Lewis îţi este, presupun.

Georgio încuviinţă, chipul rămînîndu-i împietrit.

– *Aici* îmi este, da, şi dacă ai fi cu judecată, ai ţine minte asta. Lewis stăpîneşte această puşcărie, are băneţul care să-i permită acest lucru. Este un individ periculos, răzbunător şi viclean. Ai face bine să nu uiţi lucrurile astea, dacă ai de gînd să-i iei locul.

Măciucă îşi aprinse o ţigară mică, pe care abia o răsucise.

– Oricine ar crede că îţi faci griji pentru mine.

– Exact, Măciucă, îmi fac. Nu vreau să te găsesc ciopîrţit la budă într-o dimineaţă, pentru că aşa ceva o să i se întîmple lui Timmy, iar el ştie.

Măciucă îl ascultă tăcut pe Georgio, remarcîndu-i intonaţia şi cumpănindu-i spusele.

– Deci să înţeleg că tu vei deveni turnătorul lui?

– Nu, drept cine mă iei? O să-i torn vechile mele baliverne. Nu vreau să mă trezesc cu cuţitul altuia în coaste. Îmi ajunge beleaua pe care o am, ştiindu-l pe Lewis în spatele meu. Duşmani am o groază, nu am nevoie de alţii în plus.

– De ce îmi spui mie toate astea? întrebă Măciucă sincer interesat, cu glas coborît.

– Îţi spun toate astea, Măciucă, pentru că sîntem întemniţaţi împreună şi, aşa cum mi-a subliniat Timmy odată mie, dacă tu eşti incendiat într-o noapte, ard şi eu odată cu tine. Cu puţin timp înainte de venirea mea, Lewis a dat ordin ca un tip dintr-o altă aripă a puşcăriei să fie ars de viu şi ştii de ce? Lui Lewis i s-a părut că individul l-a privit urît în capelă. Dacă asta nu-ţi spune ce vrei să ştii, atunci nimic n-o va face.

Măciucă trase adînc din ţigară, şi apoi dădu încet fumul afară, meditînd la ceea ce-i spusese Georgio.

– Lewis m-a însărcinat să te bag în sperieţi, dar ştii deja asta; ţi-am spus-o mai de mult. Ai alura unui om care vrea s-o ia din loc, Brunos, şi poate, nu ştiu sigur, poate... o să vreau să merg cu tine.

Georgio se aşeză pe pat şi-şi trecu mîinile prin păr.

– Nu ştiu despre ce naiba vorbeşti. Tot ce ştiu este că dacă Lewis se poate mişca, atunci o să se întoarcă în infirmeria spitalului. Dacă şi vreau să spun *dacă*, voi face paşi, vei fi primul care va afla. Deocamdată vreau să-mi trec timpul fără durere de cap.

Măciucă încuviinţă cu nonşalanţă. El fusese foarte clar şi ştia acest lucru.

– Eşti un tip ciudat, Brunos. Am auzit că eşti un tip dur.

– Sînt. Dar sînt şi deştept. Ştiu cînd să-mi ţin gura şi să ascult, şi cînd s-o deschid şi să pun lucrurile la punct.

– Genul ăsta de individ, eşti?

Georgio îl privi.

– Sînt de asemenea şi un bărbat înfricoşat. Lewis mă înspăimîntă şi nu-mi este ruşine să recunosc acest lucru. Faţă de el, Saddam Hussein pare unul dintre cei Trei Ursuleţi. Sînt înspăimîntat, iar dacă ai avea ceva minte în cap, ai face pe tine de frică.

Măciucă îi răspunse încet de astă dată.

– Cred că ai dreptate, Brunos. S-ar putea să ţin seama de avertismentul tău.

Georgio se trînti în pat. Stînd întins, îşi puse mîinile sub ceafă.

– Fă ce vrei, dar ţine minte ce ţi-am spus. Dacă intenţionezi să-ţi duci planul pînă la capăt, mută-te din celulă mai întîi.

Măciucă se aplecă spre el, deschizîndu-şi în acest timp gura ca să vorbească. Georgio scoase de sub saltea o lamă fină.

– Taci, Măciucă. Ai început să mă calci pe nervi. S-ar putea să-mi flexez muşchii puţin pe tine şi asta nu cred c-o să-i placă domnului Lewis.

Măciucă rămase uimit de schimbarea de pe chipul lui Georgio. Ochii îi ardeau de mînie, iar dinţii îi erau încleştaţi; expresia de pe faţa lui era feroce. Măciucă îşi dădu seama că îl subestimase pe Georgio şi că îl judecase după comportamentul lui. Retrăgîndu-se precaut din faţa lamei, ridică mîinile.

– Stai liniştit, Georgio.

Celălalt bărbat rîse răguşit.

– Nu mă pune la ambiţie, jigodie de Liverpool. M-ai călcat de prea multe ori pe coadă şi nu-mi place. Ţi-am dat un sfat, urmează-l sau tacă-ţi fleanca. Fă ce crezi de cuviinţă, dar nu mă amesteca pe mine, clar? Îmi ajunge Lewis şi n-am nevoie de paiele tale pe foc.

Măciucă luă o parte din cărţile de pe masă şi concentrat, începu să le amestece.

Aflase ce voia şi Georgio avea să stea liniştit o vreme. Putea să pună pariu că tovarăşul lui de celulă intenţiona s-o şteargă, să evadeze, şi cînd acest lucru avea să se întîmple, el voia să fie exact în spatele lui.

Donna ieşi din *The Waterloo* în aerul rece al serii. Tremurînd uşor, ea se îndreptă însoţită de Alan spre maşină.

– Ce părere ai despre Nick? o întrebă Alan curios.

– Mi-a plăcut.

Alan îi deschise portiera şi în timp ce ea se aşeză pe scaun, îi zise:

– Să-ţi spun un secret? Nick nu este homosexual. Este un travestit care cu ani în urmă a fost atras de lumea pederaştilor. Din cînd în cînd se întîlneşte cu o femeie.

Gîndul o făcu pe Donna să-şi mărească uluită ochii.

Alan se urcă în spatele volanului şi zîmbi.

– Zău, este adevărul gol-goluţ. Un puşcăriaş bătrîn mi-a spus. Joacă rolul damei. Dar vreau să-ţi spun că asta este pentru el perfecta acoperire.

– Acum unde mergem? întrebă Donna.

Maşina o porni încă o dată pe strada Argyle.

– Noi doi o să mergem să mîncăm ceva gustos la un restaurant asiatic pe care îl ştiu eu. Se numeşte Amber House. O să-ţi placă.

Donna era încîntată.

– Sînt lihnită de foame. N-am mîncat decît sandvişurile acelea şi am băut întruna. Glasul ei era mai puternic decît de obicei, iar Alan rîse uşor.

– La capitolul ăsta sînt tare, Donna, rezist la băutură. Îl moştenesc pe bătrînu' meu. Ce ticălos mai era. Şi cum îl mai uram.

Opri într-o parcare şi rosti vesel:

– Am ajuns, fetiţo. Ăsta este *Amber House.*

Cîteva minute mai tîrziu se instalau în restaurant. Proprietarul îl cunoştea pe Alan şi le oferi o masă retrasă. Donna îşi aprinse o ţigară. Aplecîndu-se peste masă, ea zise:

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, Alan. Veneaţi pe-aici foarte des şi cum se face că toată lumea îl cunoaşte pe Georgio? Dacă nu-mi răspunzi, s-ar putea să mă apuc să fac singură nişte investigaţii.

Vocea ei era glumeaţă, însă el îi simţi nuanţa dură.

– Fumezi cam mult, doamnă.

Donna pufni într-un rîs neelegant care-l făcu să tresară.

– Cred că mă crezi tîmpită, Alan Cox. Sînt o femeie în toată firea şi vreau un răspuns la întrebarea mea afurisită. Nu sînt un copil, ca să mă duci cu anecdote şi cu remarci spirituale referitoare la sănătatea şi la bunăstarea mea. Ai de gînd să-mi răspunzi?

El sorbi din scotch şi zîmbi enervant.

– De ce vrei mereu să ştii totul? De ce nu vrei doar să rezolvi afacerea asta? Iisuse, nu pot spune că-l invidiez pe Georgio că este însurat cu tine, scumpo. Mereu întrebări şi iar întrebări, şi aş îndrăzni să adaug că probabil nici răspunsurile pe care le capeţi nu-ţi plac.

În clipa în care rosti cuvintele, le regretă. Băutura era cea care vorbise şi el îşi dădea seama.

– Mulţumesc foarte mult, Alan, este frumos să ştiu că pot avea încredere în tine atît de mult şi că sentimentul este reciproc. O să-i spun lui Georgio să lase afacerea în mîinile tale capabile şi o să-l întreb ce se întîmplă, ce este cu Scoţia şi cu toţi oamenii pe care i-am întîlnit aici.

Alan ridică neputincios din umeri.

– Fă ce crezi că trebuie, scumpo. Tot ce pot să spun este că în chestiunile ce privesc treburile mele n-ai dreptul să-ţi bagi nasul. N-am să-ţi spun nimic despre tranzacţiile mele. Cît despre afacerile soţului tău, este la latitudinea lui să hotărască, nu a mea. Să fim înţeleşi, scumpo. Eu nu am să-ţi spun nimic. Întreabă-l pe el, bine?

Donna îşi stăpîni impulsul de-a se ridica şi de a ieşi din restaurant, deoarece ştia că acesta era lucrul pe care îl dorea Alan Cox. Era destul de deşteaptă ca să-şi dea seama că el nu era deloc încîntat de prezenţa ei.

Privind-o drept în faţă, el îi zîmbi.

– Ascultă, Donna, este vina mea că tu nu ai încredere în soţul tău?

Ea îşi aprinse o altă ţigară şi sorbi din paharul cu Perrier. Alan Cox lovise drept la ţintă.

Ea nu avea încredere în Georgio. Motiv pentru care se şi afla în Scoţia.

Descoperirea o şocă.

– Nu-mi placi deloc, Alan Cox. Te suport numai pentru binele soţului meu. Nu-ţi face griji, n-o să-ţi mai pun nici o întrebare.

Alan îşi ridică sprîncenele într-un mod straniu.

– Înţeleg că pleci, aşa că n-am să comand decît pentru mine, da?

În timp ce studia meniul, el îşi dădu seama că

atinsese o coardă sensibilă şi faptul îl întristă. Îşi ridică privirea spre ea şi, uluit, văzu un pahar cu apă venindu-i direct în faţă. Era prea tîrziu ca să lase jos capul.

Ud pînă la piele, se rezemă de spătarul scaunului şi rosti printre dinţi:

– Dacă ai fi fost altcineva, Donna, ţi-aş fi spart paharul acela în faţă, fără să stau pe gînduri. Acum o să mă duc la toaletă ca să mă curăţ şi să mă calmez, pentru că sînt foarte nervos, femeie. Dacă vei mai fi aici cînd mă întorc, vreau nişte scuze şi apoi vom vedea dacă vom mai continua. Iar dacă îmi vei mai face vreodată o figură ca asta, am să te snopesc în bătaie.

Livid şi consternată de ceea ce făcuse, Donna îl urmări pe Alan cum îşi scoase batista şi cum se şterse pe faţă. Cînd el ieşi ca o vijelie din sala de mese, îndreptîndu-se spre toaletă, ea îşi dădu seama în ce se amestecase.

Alan Cox era un om primejdios, şi la fel era şi soţul ei.

Nu vrusese să arunce apa pe el; vrusese să o arunce în faţa soţului ei.

Avea ciudata senzaţie că Alan Cox înţelesese acest lucru înaintea ei.

CARTEA A DOUA

CAPITOLUL 26

Jack Coyne era un individ din Liverpool, a cărui origine era aproape pur irlandeză. Numele era irlandez, ochii albaştri erau irlandezi... însă mama lui Jack fusese o vietnameză de vîrstă îndoielnică şi de o virtute şi mai îndoielnică. El crescuse într-o atmosferă de violenţă înăbuşită, de puternică dragoste maternă şi de privaţiuni.

Kek To, mama lui, trăise într-o micuţă clădire de locuinţe ieftine, din inima Handsworth-ului, suplimentîndu-şi mizerul ajutor social făcînd trotuarul pe strada Lime şi în zona docurilor.

Kek To murise cînd el avea treisprezece ani. Arătînd mult mai matur şi avînd deja un metru şaptezeci şi şapte înălţime, el se angajă pe docuri la încărcarea navelor şi încercă pe cît posibil să evite societatea. La şaptesprezece ani, deja plictisit de lume, îl întîlni pe JoJo O'Neil. JoJo avea treizeci şi cinci de ani, era cunoscut în cercurile de pe docurile din Liverpool ca proxenet şi văzu în solidul Jack Coyne potenţialul violenţei.

Luîndu-l drept gardă de corp, JoJo îl învăţă subtilităţile proxenetismului, plasării mărfurilor furate şi nenumărate alte căi de a cîştiga necinstit cîteva lire în plus. Împreună ei deveniră o forţă şi după douăzeci de ani Jack şi JoJo erau tot împreună, numai că acum erau parteneri şi dirijau multe afaceri. Nici unul nu stătuse după gratiile puşcăriei şi nici nu doreau.

Coyne trăia acum într-o casă mare din Cheshire, o zonă de locuinţe scumpe din Liverpool. Casa avea douăzeci de camere, o piscină încălzită în curte şi un

bazin de nouă metri pe nouă în care Jack îşi ţinea crapii Koi. Terenul din jurul casei care se întindea pe aproape un acru, adăpostea multe animale. Familia Coyne era formată din Bethany, soţia lui Jake, mama ei, Violet, şi copiii, patru băieţi şi două fete.

Bethany gătea şi întreţinea singură curăţenia casei, îşi cultiva propriile plante în grădina din spate şi nu învăţase să şofeze sau să mînuiască un video. Se îmbrăca frumos, era foarte îngrijită şi nu se farda niciodată. Jack se uita la ea ca la o madonă neagră. Acum era din nou însărcinată şi ca de fiecare dată situaţia o bucura.

La această stranie familie poposiră Alan şi Donna duminică după- amiaza în drumul lor de la Glasgow la Londra. Atmosfera din maşină era stînjenitoare.

După ce Donna se scuzase, ei plecară de la Amber House fără să comande; Alan condusese maşina direct la hotel şi o lăsase pe Donna în dreptul uşii ei. Ea intrase în cameră şi desfăcînd o sticlă de coniac, se aşezase pe pat şi se gîndise îndelung la evenimentele din ultimele zile. A doua zi cînd coborî la micul dejun era o altă femeie şi amîndoi înţeleseră acest lucru.

Alan apăsă butonul interfonului din zidul porţilor duble. În timp ce acestea se deschiseră automat, Donna inspiră adînc văzînd cum casa ascunsă în spate se etală treptat.

– Ce mai casă!

Alan schiţă un zîmbet văzînd uluirea pasagerei de lîngă el. În sudul Angliei clădirea cu terenul din jur cu uşurinţă ar fi depăşit două milioane. Era una din cele mai frumoase reşedinţe pe care el personal le văzuse. Donna era încîntată, aşa cum îşi imaginase Alan că o să fie. Încă o dată le ieşiră în întîmpinare cîinii, de astă dată însă două corcituri negre, flocoase, care îi lătrară prietenoşi. Alan ieşi din maşină pe aleea circulară şi-i scărpină pe cei doi cîini după urechi.

– Salutare, băieţi. Donna, fă cunoştinţă cu Veselul şi Morăcănosul. Sînt cîinii copiilor lui Jack. Jack a văzut pe cineva la docuri aruncînd un sac în apă şi cînd şi-a dat seama că ceva mişcă înăuntru a sărit după el. Ei erau cei în cauză.

Donna îngenunche şi îngădui cîinilor să-şi frece botul de faţa ei, să-i lingă gîtul, senzaţia creîndu-i plăcere. Rîzînd, ea se întoarse să-l privească pe Alan şi îngheţă. În uşa casei şedea cel mai mare bărbat pe care îl văzuse vreodată. Pe lîngă el, Geoff Capes părea ca bebeluşul lui Finn McCool. În spatele lui se afla o scundă şi cumplit de slabă negresă.

Bărbatul enorm, cu faţa brăzdată de un zîmbet, se apropie cu paşi greoi de ei ca să-i salute. Donna îi observă expresia orientală şi se pomeni strîngînd o mînă mare, care foarte uşor ar fi putut să-i cuprindă braţul pînă la cot. Bărbatul era surprinzător de blînd.

– Bună ziua! Dumneata trebuie să fii soţia lui Georgio.

În timp ce rostise cuvintele, el înclinase întruna din cap, de parcă ea ar fi fost o regină sau cel puţin o prinţesă. Donna îşi dădu seama atunci că acesta era un om căruia îi plăcea să respecte femeile.

– Donna, el este Jack Coyne, ea este soţia lui, Bethany.

Bethany stătuse pînă atunci retrasă. Acum, că fusese prezentată corespunzător, făcu timidă cîţiva paşi în faţă şi strînse mîna Donnei. Încleştarea ei se dovedi a fi fermă, iar pielea rece. Donna rosti un salut timid. Imediat, şase copii, de diverse nuanţe şi înfăţişări, ieşiră din casă, ţipînd şi rîzînd în gura mare.

Jack le făcu un semn din mînă, iar ei amuţiră şi se apropiară ca să fie prezentaţi Donnei.

Jack zîmbi copiilor şi rosti cu mîndrie:

– Cele două fete ale mele, Jade şi Ruby. Două copile înalte, cu sînii în formare şi picioare lungi surîseră în semn de salut. Ambele moşteniseră ochii oblici ai bunicii, numai că ai lor aveau o nuanţă strălucitoare de albastru.

– Fiii mei, Jack junior, Petey, Davie şi tînărul Harold.

Jack junior, Petey şi Davie, erau chipeşi, aveau pielea cafenie şi părul des şi mătăsos ca al tatălui lor. Cel mai mic dintre băieţi, Harold,a vea bucle aspre şi pielea neagră de african. Ochii îi avea şi el albaştri, la fel ca fraţii şi surorile lui. Fiecare copil era exotic şi uluitor

de frumos, perfecţiunea lor tăindu-i Donnei respiraţia.

– Sînt nişte copii superbi, domnule Coyne. Cred că eşti foarte mîndru de ei.

Fură poftiţi în casă, după care Bethany se scuză:

– Eu trebuie să pregătesc copiii. Fetele se duc la o petrecere şi băieţii merg la karate. N-o să lipsesc mult.

Un asemenea comportament normal şi o discuţie atît de domestică păreau nelalocul lor, avînd în vedere planurile lor. Donna se uită la Alan şi-şi dădu seama că şi el experimenta aceleaşi senzaţii.

– Aşadar, Alan, cu ce-ţi pot fi de folos? Mai durează pînă vine JoJo, aşa că beţi-vă cafeaua şi relaxaţi-vă.

Alan se lăsă pe spătarul scaunului şi începu să vorbească despre un violent proxenet din Londra. Donna ştiu atunci că prima impresie de vrajă pe care i-o făcuse casa şi ocupanţii acesteia, nu avea să mai revină niciodată. Oftînd, ea sorbi din cafea şi privi frumosul peisaj de afară.

CAPITOLUL 27

Timmy şedea întins pe pat, pe faţa lui rotundă ca o lună plină fiind întipărită o expresie tristă. Georgio îi simţea mirosul fricii care emana din el.

– Sigur nu vrei să vii în sala de recreere, Tim? Nu vrei să joci o carte sau altceva?

– Nu. Du-te, Georgio. O să-mi fie bine. Vreau să stau întins şi să meditez.

Georgio părăsi celula, lăsînd în urmă duhoarea tălpilor lui Timmy, şi trecu prin dreptul bucătăriei tocmai cînd Sadie ieşea de-acolo.

– Am pus o plăcintă la copt, zise ea, agitîndu-se inutil. Lui Timmy îi place la nebunie plăcinta cu rabarbura. Unde te duci?

Georgio arătă spre capătul culoarului.

– Tu unde crezi? În sala de recreere. Nu mai pot să stau în celula aia. De ce nu vii şi tu puţin acolo? O să înceapă în cîteva minute un film pe canalul patru.

Winslow se numeşte. Ai nevoie de o pauză, Sadie.

Ea se uită o clipă spre celula lui Timmy şi apoi îl urmă pe Georgio în sala de recreere. Filmele vechi, alb-negru, erau preferatele ei.

Înăuntru, zgomotul era asurzitor. George se aşeză la o masă liberă şi începu să-l privească pe Leroy, mîna dreaptă a lui Ricky, decupînd din *Parade,* poze cu femei goale.

– N-am observat pînă acum niciodată cîte femei din reviste sînt blonde. Ciudat, nu? Glasul lui Leroy era uluit. Cînd eram afară nu m-am ocupat niciodată de aşa ceva, mereu se ţinea cîte o gagică după mine. Acum îmi satisfac poftele uitîndu-mă la poze. Al naibii patetism, nu-i aşa? Aruncă revistele pe masă şi oftă. Vrei să facem un şah, Georgio?

Acesta se arătă surprins.

– Ştii să joci?

Leroy pufni într-un hohot puternic.

– Dacă ştiu? Îl ai în faţă pe campionul şcolii de corecţie Hollandsy Bay, amice. E drept, titlul l-am obţinut uşor, pentru că acolo toţi jucau ca nişte cizme. Mă duc s-aduc tabla.

Glasul lui Benjamin se auzi puternic.

– Plăcinta aia e durere, Sadie. Mi-a înnebunit nasul. Îmi dai şi mie o bucată cînd e gata?

Ea îi zîmbi copilăros.

– Ai o burtă atît de lacomă! Cum naiba de te-a suportat maică-ta?

Benjamin îşi supse dinţii.

– Mama mea n-a gătit niciodată, Sadie. Ea nu făcea decît să iasă cu tipi.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Bine, bine. Ce mi-aş fi dorit să nu fi stricat Harrison video-ul. Mi-ar fi plăcut să înregistrez filmul ăsta.

Filmul începu şi Sadie împreună cu alţi şase bărbaţi se postară în faţa televizorului aşezat la vreo trei metri pe raft.

Benjamin strigă spre Georgio:

– Ai auzit-o p-aia cu puştiul care se duce la şcoală şi zice: „Scuzaţi-mă c-am întîrziat, doamnă, dar pe tata l-au

ars unii de dimineaţă". Învăţătoarea îi spune atunci: „Vai ce groaznic, şi l-au ars rău?" Şi puştiul îi răspunde: „Păi, ăia la crematoriu nu se joacă, doamnă."

Toată sala izbucni din nou în rîs.

– Eşti nebun, Dawes, rosti Ricky amuzat.

Benjamin ridică din umeri şi zîmbi.

– Dacă nu rîzi, înnebuneşti, nu-i aşa? Da' pe-asta cu... Începu un alt banc şi toţi pufniră încă o dată în rîs.

Cînd gluma se sfîrşi, glasul lui Sadie interveni puternic şi autoritar:

– Dacă nu încetezi cu gălăgia, Benjamin Dawes, n-o să primeşti plăcinta. Vreau să văd acest film.

El îşi arcui umerii şi-şi dădu ochii peste cap, prefăcîndu-se îngrozit. Toată lumea începu să chicotească din nou.

– Vorbesc serios, Dawes.

Aroma aluatului cuprinsese acum întreaga încăpere şi Sadie era conştientă că înainte ca plăcinta să se coacă, bărbaţii aveau să-i ofere ţigări, ceai şi cafea în schimbul unei bucăţi.

Măciucă şi Ricky nu se scăpau din ochi, iar ceilalţi bărbaţi îi urmăreau îndeaproape. Conversaţia se stinse într-un murmur, iar Georgio îşi începu partida de şah cu Leroy.

– Ăstora doi o să le sară muştarul, iar Lewis n-o să se bucure deloc, rosti Georgio cu vocea joasă.

Leroy ridică din umeri şi-i lua lui Georgio pionul negru.

– Lasă-i în pace. Dacă Ricky are nevoie de ajutor eu sînt aici, cum de altfel este tot contingentul negru. Nu-ţi pierde vremea cu tîmpenii, Georgio. Lewis s-ar putea să nu se mai întoarcă. Încă nu ştim ce se va întîmpla.

Georgio se nelinişti.

– Şi dacă se *întoarce?*

– Atunci vom cînta după ureche. Acum, vrei te rog să te concentrezi la partidă? Eu iau şahul foarte în serios. Eu nu-ţi las regina deschisă, aşa cum ai lăsat-o tu cînd ai jucat cu Lewis.

Georgio scrîşni din dinţi auzind aluzia şi făcu o mutare. Brusc, atmosfera fu tulburată de sunetul alarmei.

Ridicîndu-şi privirea, Georgio simţi un uşor miros de ars. Sadie sări din scaun.

– Oh, fir-ar să fie, plăcinta mea trebuie scoasă.

Fugi din sală şi toată lumea îşi văzu mai departe de treabă, în timp ce alarma răsuna prin toată puşcăria.

– Închide-ţi dracu' porcăria aia, noi încercăm să ne concentrăm aici.

Leroy urlă, cu un glas puternic şi aspru, însă soneria alarmei nu încetă. La un moment dat un miros greu invadă încăperea, iar Sadie începu să urle. Toată lumea se catapultă de pe scaune într-un timp record şi coridorul se umplu.

Georgio constată imediat că gardienii nu se vedeau nicăieri. Un fum negru, înecăcios, venea dinspre zona celulelor. Pînă să ajungă acolo, oamenii înţeleseseră ce se întîmplase.

Timmy stătea nemişcat în pat şi ardea ca o marionetă. Mirosul de cauciuc era puternic, pe lîngă un altul. Georgio îşi încreţi nasul, încercînd să-şi amintească unde-l mai simţise. Atunci, atenţia îi fu atrasă de Timmy. Cineva îi pusese o mască de cauciuc pe faţă, iar aceasta se topea intrîndu-i în piele. Sadie ţipa nestăpînit; Ricky o pocni scurt de cîteva ori ca să-şi ţină firea.

Oamenii amuţiseră şi nu se auzeau decît trosnetele trupului care ardea învăluit de văpăi. Pînă şi alarma de incendiu se oprise. Mîinile lui erau în flăcări şi se răsuceau. Georgio îşi dădu atunci seama că Timmy era în viaţă, dar că era paralizat.

Fugind la uşi, el bătu puternic în ele şi strigă:

– Veniţi aici şi aduce-ţi nenorocitele alea de extinctoare. Este încă în viaţă. Este încă în viaţă!

După un timp, care păru să dureze cît un secol, uşile se deschiseră şi apărură patru gardieni, dotarea lor ca pentru revoltă făcîndu-i să pară nelalocul lor. Toţi deţinuţii îi priveau uluiţi. Gardienii erau înarmaţi.

– Intraţi în celule! Acum! Nu vrem să avem necazuri cu voi.

Bărbaţii se uitară unii la alţii şi apoi la gardieni.

– Timmy arde, pentru Dumnezeu, trebuie să aduceţi medicii.

– Cu cît intraţi mai repede în celule, cu atît vom aduce medicii mai repede. Acum, mişcaţi-vă! Ultimul cuvînt fusese, practic, urlat, iar deţinuţii se supuseră fără să crîcnească.

Ultimele imagini pe care Georgio le văzu înainte de a se întoarce în celula lui fuseseră mîinile şi picioarele lui Timmy arzînd. Sadie fu împinsă în celulă cu el.

Benjamin Dawes strigă:

– Domnule Jackson, să închideţi focul şi la plăcinta lui Sadie, da? Să n-o lăsaţi să se ardă.

Georgio se prăbuşi pe patul de jos şi-şi cuprinse capul în mîini.Trebuia să evadeze din acest loc.

Trebuia să evadeze.

JoJo O'Neil era un individ pe care Donna, de cum îl văzuse, îşi dădu seama că nu avea să-l simpatizeze.

Era îmbrăcat într-un costum *Armani* albastru, din mătase, bluzon alb pe gît şi purta ghete *Timberland.*

– Aşadar, Alan, pînă la urmă aţi ajuns? Ea este nevasta lui Georgio, nu? Îşi umplu un pahar cu băutură şi se aşeză în faţa căminului, de parcă acea casă ar fi fost a lui, nu a lui Jack.

Donna văzu că Alan se uita la bărbat cu aversiune şi se simţi străbătută de un fior de teamă.

– Văd că tot spilcuit te îmbraci, JoJo. De unde îţi mai faci cumpărăturile? De la Oxfam sau de la Sally Army?

JoJo rîse amuzat.

– Ai tupeu, Cox, să vii aici şi să ceri luna de pe cer. Cînd Jack mi-a spus ce vrei, aproape că am făcut pe mine de rîs. Tu şi Brunos sînteţi doi netrebnici şi cu cît vă veţi da mai repede seama de acest lucru, cu atît va fi mai bine.

Alan se ridică în picioare şi Donna simţi cum atmosfera din încăpere se tensiona. Jack dădu să se ridice de pe scaun, însă Alan îl împinse la loc, de parcă ar fi fost un nimic.

– Nici să nu te gîndeşti, Jack. Întotdeauna mă asigur, ştii doar. Dacă mi se întîmplă ceva, cincizeci de indivizi vor răscoli ca bezmeticii autostrada M1. Nu uita de zona de demarcaţie nord-sud, fiule, şi nu te amesteca.

Se îndreptă spre JoJo care era cam de aceeaşi înălţime şi conformaţie, dar mai puţin robust, şi nu atît de dur în înfăţişare.

– Nu-mi placi deloc, eşti un jeg, O'Neil, dar îmi eşti dator şi îi eşti dator şi lui Georgio. Acum am venit să încasez datoria amîndurora. El se uită spre Jack. Mă surprinde că ai intrat în asemenea afacere cu el, tu care eşti un familist. După cum ştiţi amîndoi, eu am omorît un om pentru mai puţin decît face acum codoşul ăsta şi jur că vă rup în bucăţi dacă mă mai trataţi cu neobrăzare, m- aţi înţeles?

JoJo rămase neclintit, chipul devenindu-i o adevărată mască. Donna nici măcar nu putea să ghicească la ce se gîndea. Apoi, dintr-o dată, bărbatul afişă un zîmbet vesel şi prietenos, care însă nu-i lumina ochii.

– Am avut grijă de tine cînd ai fost închis, Alan. Nu-ţi datorez nimic, amice. M-am îngrijit s-o duci bine în puşcărie, m-am îngrijit de toate pentru tine, dar a trebuit s-o faci în public. N-ai putut să-l aştepţi pe chinezoiul ăla pe vreo alee dosnică. A trebuit s-o faci în faţa tuturor, pînă şi în văzul împuţiţilor ălora de turişti! Nu-ţi sînt dator cu nimic, tu îmi eşti mie. Eu mi-am respectat partea mea din tîrg. Nu te-am tras în piept. Toţi am pierdut o groază de sovietici din cauza ta, amice, am pierdut o avere.

– O lamă de ras nu mi-ai trimis cît am stat la gherlă, băiete, Georgio a fost cel care s-a îngrijit de mine şi de familia mea. *Georgio*. El a venit de cum am deschis gura, în timp ce tu ai dat bir cu fugiţii. Glasul lui Alan devenise acum un urlet fioros. Îmi eşti dator, jigodie. Şi vei rămîne mereu dator, pentru că am omorît un om, pe care nu-l mai doreai în cale. Eu am fost un ţap ispăşitor, convenabil pentru tine, dar apoi am aflat de la Georgio că tu erai mînă în mînă cu chinezoiul. Aşa că nu întinde prea mult coarda astăzi, băiete. Nu sînt bine dispus. Iar codoşii nu mi-au plăcut niciodată, ar trebui să ştii acest lucru.

Donna observă cum JoJo mai întîi scrîşni din dinţi şi apoi răspunse.

– Ce vrei să facem? Dacă te-ai dus la scoţieni să te rezolve...

Alan îl întrerupse nervos:

– Nu vorbi ca un tîmpit. Ştii că nu pot veni aici dimineaţa, la prînz şi seara. Vreau ca voi doi să supravegheaţi totul de aici. De asemenea, mai doresc o altă casă sigură, de care să nu fie legat numele meu sau al lui Georgio. Ştii ce-mi trebuie mie, O'Neil, ai făcut acest lucru de nenumărate ori pentru alţii. Acum poţi să-ţi foloseşti experienţa pentru mine şi Georgio. Şi lasă-mă să-ţi mai dau un avertisment: Brunos este amestecat în treburi grele, mai grele decît ai putea să bănui, aşa că fii atent, amice. Are prieteni unde nu te aştepţi, şi eu la fel. Aveţi grijă cu cine vorbiţi, băieţi, că eu sînt Dumnezeul turnătorilor – ei îmi spun totul. De-asta mă aflu aici, solicitînd şi de-asta voi trebuie să faceţi ce cer.

JoJo încercă să-şi mai salveze puţin din demnitatea ştirbită.

– Bine, luăm problema în primire, rosti el de parcă ar fi avut vreo posibilitate de alegere.

Alans se uită la Jack zise:

– Cum de-l suporţi pe tîmpitul ăsta? Haide, Donna, să plecăm. Aici am terminat treaba.

Îşi luă poşeta şi-l urmă spre uşă. În holul de la intrare, Bethany stătea, ţinîndu-şi pumnii încleştaţi. Pe chipul ei, Donna văzu oglindită aceeaşi teamă pe care o simţea şi ea.

Georgio era întins pe podeaua celulei, ascultînd uşoarele sforăituri ale lui Sadie, căreia un medic îi făcuse o injecţie. Măciucă stătea pe marginea patului său de sus, cu o ţigară în gură.

– Ştiu de la ce-a fost mirosul, Măciucă, zise, brusc, Georgio. De la tetraclorură. O ţin minte de cînd am început afacerile în construcţii. Era singura substanţă care se putea folosi ca dizolvant pentru vopseaua de cauciucuri. Iisuse, cum de au reuşit să aducă aşa ceva aici?

Măciucă ridică din umeri.

– Într-un flacon, într-un termos de supă sau în vreo sticlă de buzunar. Este o incinerare similară cu cea la care am asistat în Durham. Numai că ăla de-acolo era un maltrator de copii. Nimeni n-a dat două parale pe el.

Georgio clătină din cap, gîndindu-se la imaginile la care fusese martor.

– Dar cum de era paralizat? Era încă viu, l-am văzut mişcîndu-se.

Măciucă zîmbi.

– Nu, măi omule, nu era paralizat în sensul pe care îl ştii tu. Avea ceva băgat pe gît, probabil vreo minge de ping-pong sau vreo şosetă. Apoi a fost legat bine cu sîrma, pe care n-ai putut s-o vezi din cauza focului şi a fumului. Apoi i s-a tras pe faţă masca de cauciuc şi i s-a turnat diluant peste tot. După cîteva clipe au aruncat un băţ de chibrit peste el şi aşa a început fumul. Este un truc arhicunoscut în puşcăriile din nord.

Georgio simţi că i se întoarce stomacul pe dos şi inspiră adînc. Măciucă pufni într-un hohot de rîs.

– Mă faci să rîd, Brunos. Se vede de la o poştă că n-ai mai fost într-o închisoare. Îţi închipui că aici e rău, dar stai să vezi în alte părţi, amice. Trebuie să te întăreşti, să te obişnuieşti cu tot, dacă vrei să supravieţuieşti. Asta n-a fost cine ştie ce, eu am asistat la lucruri şi mai groaznice. Am văzut bărbaţi cărora li s-au tăiat sculele de nuntă, li s-au băgat în gură şi apoi li s-au cusut buzele cu ace groase şi cu sfoară de la atelier. Trebuie să te înveţi. Am crezut că eşti un tip dur.

– Sînt dur cînd trebuie, n-avea tu grijă. Însă numai o bestie putea să facă aşa ceva. O fiinţă umană n-o putea ordona.

– Bine măcar că asupra unui lucru sîntem de acord, rosti Măciucă. Lewis este în spatele la toată treaba asta, după cum amîndoi bine ştim, şi el este o bestie, o jigodie inumană şi pînă să ne dezmeticim o să ne trezim cu el înapoi. Acest mic spectacol de astăzi a fost în folosul meu, al tău, al tuturor. O altă manieră prin care Lewis ne arată că braţul lui este lung.

– Aş putea să-l omor eu.

– Asta este cel mai logic lucru, pe care l-am auzit în seara asta. Între noi vorbind, împreună am putea să-l radem pe jegul ăsta de pe faţa pămîntului. Gîndeşte-te la treaba asta, Brunos, şi scoate-ţi-l din minte pe prietenul tău afumat. Eu o să mă culc. Mîine dimineaţă o să fie

scandalul de pe lume, gardienii o să ne piseze cu întrebările, căci ei o să pretindă că habar n-au avut despre evenimentele de azi.

Se întinse în patul lui, iar Georgio se aşeză peste pătura aşternută pe podea.

Mirosul de ars era încă persistent, iar slaba miasmă de dizolvant îi înţepa nările. Gîndul la suferinţa lui Timmy, pricinuită de tetraclorura care îl arsese, de cauciucul care i se topise pe faţă, în ochi şi în gură, îi provocă greaţă lui Georgio. Timmy nu merita aşa ceva.

Nu făcuse nimic ca să merite aşa ceva.

Cum spusese Măciucă, Lewis vrusese să-şi arate încă o dată forţa, iar ideea îl făcu pe Georgio să vadă roşu în faţa ochilor.

Trebuia să i se mai taie din nas lui Lewis, iar după mutilarea lui Timmy şi după cuvintele lui Măciucă, Georgio conchise că era posibil ca el să fie persoana care să facă acel lucru.

Într-un tîrziu adormi... şi-l visă pe Timmy, pe soţia lui, pe copiii lui... şi pe Sadie.

Somnul nu-l făcu să se simtă mai bine, visele îi erau mult prea zbuciumate şi tulburătoare. În cele din urmă, la ora patru şi jumătate dimineaţa vomită în oala de noapte.

Nu era sigur, dar ar fi putut să jure că auzise un chicotit înfundat venind dinspre patul lui Măciucă.

CAPITOLUL 28

La ora patru şi un sfert dimineaţa, Alan parcă în faţa locuinţei lui din Soho. Opri motorul şi se întoarse cu faţa spre Donna care dormea lîngă el. Ispitit, el întinse mîna şi o puse pe umărul ei. Donna deschise ochii, îi zîmbi încrezătoare şi cînd amintirea îi reveni, se îndreptă brusc în scaun.

– Unde sîntem? Glasul ei era încă somnoros, iar Alan zîmbi.

– În faţa casei mele. Am ajuns la Londra. Haide, am

să-ţi fac cafea, iar după ce te împrospătezi puţin, te poţi urca în clădirea înaltă. În interiorul apartamentului fu surprinsă să găsească totul în ordine. Pînă şi agenda telefonică era aşezată perfect pe măsuţa din hol, lîngă telefon, cu un pix şi un creion alături. Alan o privi cu milă şi puse în priză ibricul de cafea.

– Ce-ar fi să-ţi faci un duş? îi propuse el. Te-ar mai înviora. Îţi aduc valiza, ca să te şi schimbi, ce zici?

Donna înclină recunoscătoare din cap. Călătoria de la Liverpool o vlăguise.

Cinci minute mai tîrziu stătea sub jetul fierbinte al duşului. Închise ochii şi lăsă apa să-i curgă pe faţă, îngăduindu-i să o trezească şi să-i redea o parte din energie.

Spre final se săpuni între picioare, savurînd din plin senzaţia. Trecuse atît de multă vreme de cînd un bărbat nu-i mai atinsese acel loc tainic... Trăgîndu-şi degetele înapoi, de parcă s-ar fi ars, îşi termină duşul şi se înfăşură într-un prosop mare, alb. Apoi luă unul mai mic şi şi-l strînse ca un turban în jurul capului.

Zărind un halat mare, negru, agăţat de uşa de la baie, îl îmbrăcă, împături prosopul şi-l aşeză peste uscător. Aruncă o privire de ansamblu băii, ca să se asigure că totul era pus în ordine, şi deschise uşa. Cînd îl văzu pe Alan stînd în dormitorul lui, simţi că se înroşeşte toată şi că leşină de jenă.

– Ţi-am adus o ceaşcă cu cafea; valiza este pe pat.

Se priviră îndelung unul pe celălalt, Donna dîndu-şi seama că Alan Cox poseda ceva ce o atrăgea. Brusc, înţelese de ce se contraziceau atît, de ce nu se înţelegeau.

Intuiţia era o revelaţie pentru ea. Fără să-i întîlnească privirea, ea zîmbi încordat.

– Mulţumesc. N-o să mai dureze mult şi după aceea voi pleca acasă.

Alan înţelese aluzia şi ieşi din încăpere.

Donna se şterse şi se îmbrăcă în pripă, dojenindu-se în gînd. Trebuia să părăsească apartamentul lui Alan şi să se retragă în propriul teritoriu, cît mai repede posibil. Era de prea multă vreme singură, asta era problema.

De îndată ce Georgio avea să revină acasă, totul avea să reintre în normal. Terminînd de îmbrăcat, îşi luă valiza şi plecă.

Era atît de absorbită de aceste gînduri, că nu observase că Paddy parcase afară.

Alan ascultă ştirile matinale pe Radio 4, cînd azi soneria. Încruntîndu-se, apăsă pe butonul interfonului şi întrebă:

– Cine este?

Auzind glasul lui Paddy se linişti.

– Sînt eu, Alan, deschide uşa.

Două minute mai tîrziu, Paddy se afla în holul lui Alan, buzele fiindu-i răsfrînte într-un zîmbet neliniştit. Remarcă halatul de baie şi părul proaspăt spălat.

– Mă aşteptam să aud de tine, Paddy, zise Alan. Dar am crezut că acest lucru se va întîmpla la o oră normală de zi sau de seară.

Paddy îl urmă pe Alan în bucătărie.

– Cafea sau ceai? îl întrebă.

Paddy ridică din umeri.

– Ce ai? Se aşeză la masă şi-şi aruncă privirea peste titlurile ziarului.

Alan îi puse o ceaşcă de cafea în faţă şi rosti răspicat:

– Ce doreşti?

Paddy îl fixă o clipă cu privirea.

– Tocmai am văzut-o pe Donna plecînd. Am avut impresia că este doar mesager, nu şi altceva. Mă întreb ce o să spună Georgio cînd o să audă că a plecat de-aici cu părul ud? Ştiu că din capul locului nu l-a încîntat prea mult ideea ca ea să meargă în weekend cu tine.

Tacticos, Alan îşi aprinse un trabuc. Suflînd fumul peste masă, în faţa lui Paddy, el rosti cu răutate:

– Spune-i împuţitului de Georgio că nevastă-sa este pînă peste cap băgată în afacere. L-a luat drept bun şi acum vrea să organizeze totul cu mine. Dacă nu-i place, terminăm. Îi fac un mare serviciu şi ar fi bine să nu uite asta. Dar înainte de-a deschide fleanca, adu-ţi aminte,

Paddy, cu cine stai de vorbă. Alan sorbi din cafea, avînd încă în faţa ochilor imaginea Donnei.

Paddy oftă.

– Care-i treaba cu scoţienii?

Alan zîmbi.

– Cît de mult ştii Paddy şi cît de mult bănuieşti? Ştiu sigur că de o lună nu i-ai făcut nici o vizită. Numai Donna a fost acolo şi aproape că l-a speriat de moarte cînd şi-a făcut apariţia în aceeaşi zi cu una dintre prietenele lui. Aşa că de unde ai informaţia? De la Dolly sau ai pus cap la cap mesajele lui? Indiferent care este sursa, un lucru să-ţi fie clar: Donna este atractivă, recunosc, dar eu şi cu ea nu-l avem în comun decît pe Georgio Brunos. Acum, dacă nu te superi, Paddy, pînă ce Georgio nu mă va instrui altfel, nu pot să-ţi mai spun nimic. Şi o ultimă chestiune: Dacă vei mai insinua vreodată ceva despre mine şi Donna, vei regreta. Vei regreta amarnic, crede-mă.

Paddy îşi plecă ochii şi sorbi apoi din cafeaua caldă.

– Ştiai că Lewis a fost înjunghiat şi că şi-a pierdut un rinichi? El avu satisfacţia de a vedea ochii lui Alan mărindu-se de uimire.

– Cu siguranţă că nu de Georgio?

– Nu, a fost tăiat de un găinar. Unul care nu intră în sfera intereselor noastre. Lewis trăieşte, deşi este regretabil. Se pare că i-a suflat tipului gagica, o damă pe nume Sadie.

– Dar Georgio este bine, nu?

Paddy încuviinţă din cap.

– Oh, da, excelent. A scăpat o vreme de Lewis. Revenirea lui la gherlă este programată peste zece zile.

– Sadie asta este în acelaşi sector cu Georgie?

– La fel ca acest Timmy, iubitul care a fost ars de viu sîmbătă noapte. Cunoşti şmecheria: plasa de sîrmă şi diluantul. Mereu aceeaşi şmecherie nordică. Dar braţul lui Lewis este lung. Am auzit că acest Timmy este pe moarte.

Alan se încruntă.

– Sper să moară, nenorocitul.

Paddy ridică din umeri.

– Este problema lui. Deocamdată cred că Georgio vrea ca lucrurile să se miște cît mai repede posibil.

– O să mă strădui. Lewis ăsta e dat dracu'.

– Adevărat. Atunci ţii legătura cu Georgio?

Alan încuviinţă.

– Transmite-i tu un mesaj. Spune-i că povestea din dimineaţa asta i-o înghit, pentru că ştiu ce înseamnă să fii închis, dar dacă mai bagă vreo strîmbă despre mine sau Donna, îl las cu fundu' în baltă, clar? N-am nevoie de astfel de porcării.

Paddy se ridică şi încuviinţă din nou din cap, barba lui roşie ascunzîndu-i adevăratele gînduri.

După ce Paddy plecă, Alan se aşeză fumînd, aşteptînd ca mînia să-i părăsească trupul.

Aşadar, Georgio îşi închipuise că el încerca să-i seducă soţia? Ei bine, recunoscu Alan în sinea lui, era lucru care i-ar fi plăcut cel mai mult. Şi ştiind atîtea despre Georgio Brunos, probabil că nici nu i-ar fi fost greu.

Sadie era îngrozită şi Georgio ştia. Sosiseră trei deţinuţi noi în sectorul lor. Unul era un negru pe nume Eros, un tip cu o constituţie robustă, tipul de proxenet devenit gangster. Jamaicanii pătrunseseră acum peste tot. Şi pe deasupra era şi schizofrenic. eilalţi doi erau cu totul altceva. Amîndoi aveau în jur de cincizeci de ani, destul de solizi şi evident prieteni. Nu discutau cu nimeni şi toate tentativele de integrare primiră refuzuri politicoase.

Georgio îi urmări cu privirea pe bărbaţi şi zîmbi în sinea lui. Ştia exact cine erau şi aceeaşi constatare avea s-o facă şi Lewis. Ştia şi motivul pentru care ei se aflau acolo şi cochetă un timp cu ideea de a-l da în vileag. Deocamdată însă hotărî să nu procedeze astfel; avea să păstreze informaţia pentru altă dată. Îi ignoră şi la fel făcură şi ei, deşi ştiau cine era el. O privire dură de-a lui Georgio fu suficientă ca să-i facă pe cei doi să-şi ţină gurile şi le dădu să înţeleagă clar acest lucru, împingîndu-i deoparte cînd ieşiră la plimbare prin curte.

Sadie îi cunoştea şi ea pe indivizi, motiv pentru care era atît de înfricoşată. Prima oară îi întîlnise în Soho, cînd

avea cincisprezece ani. Ţinîndu-se pe lîngă Georgio, ea îi privi prudentă pe cei doi bărbaţi. Cînd ajunseră în curte, ea îi zise:

– Eu îi cunosc pe-ăştia doi. Sînt periculoşi, Georgie. Iisuse, sînt cei mai mari perverşi şi cei mai sadici. Au fost arestaţi pentru moartea copilului pe care l-au agresat sexual anul trecut. Cum de mai umblă pe-aici, nu ştiu. Dacă ar ştii cineva cine sînt... Îşi dădu ochii peste cap.

Georgio îi privi pe cei doi bărbaţi.

– Ştiu foarte bine cine sînt, dar păstrez informaţia pînă la un moment cînd îmi va fi de folos, aşa că gura închisă, clar? Cred că atunci cînd o să se întoarcă, Lewis n-o să se mai ocupe de nimic altceva decît de ăştia doi.

Sadie înţelese logica lui şi înclină din cap.

Georgio se îndreptă cu nonşalanţă spre un gardian şi-i ceru un foc. Cînd bărbatul scăpără chibritul, Georgio îi şopti:

– Nu-i scăpa din ochi pe cei doi, pînă la sosirea lui Lewis. El mi-a cerut să fiu ochii şi urechile lui, cît e plecat. Lasă-l pe el să-i aranjeze cînd o veni. Are de reglat nişte conturi cu cel chelios.

Gardianul înclină din cap, aproape imperceptibil, şi zise:

– Timmy a murit acum o oră.

Georgio se întoarse la Sadie. În ciuda înfăţişării ei ciudate şi a metehnei ei, Georgio o simpatiza şi îi păru rău că trebuia să-i împărtăşească veştile proaste.

Sadie plînse ca un copil, aşa cum toată lumea ştia că avea să facă.

Anthony Calder vorbea la telefon cu Jonnie H. în acelaşi timp supraveghindu-şi şi fetiţa care mergea de-a buşilea pe podea.

– Înţeleg unde vrei să ajungi, Jonnie, dar eşti sigur că aşa este mai bine? În felul acesta nu putem efectua decît o singură tentativă. Ştii ceva, lasă-mă să vorbesc cu Alan şi te sun eu mai tîrziu.

Puse telefonul în furcă şi ridicîndu-şi de jos fetiţa îi sărută perişorul pufos de pe cap.

– Salut, scumpete. Copilul chicoti de bucurie. Aşezînd-o în poală, el apăsă tastele formînd numărul lui Alan. Acesta într-o oră veni la el acasă.

Cînd Alan intră, îl găsi pe Anthony Calder schimbînd scutece şi vorbind în acelaşi timp la telefon. Anthony îşi dădu ochii peste cap şi Alan zîmbi în sinea lui.

– Dar vino te rog acasă, da? Eu am de lucru. Nu, nu mă supăr dacă îţi cumperi costumul albastru; cumpără tot magazinul, dacă vrei, Sharon, dar vino mai repede acasă. Copilul o să mă facă să mă urc pe pereţi.

Lăsă receptorul jos şi rosti cu seriozitate:

– A sunat Jonnie H. El crede că ar fi mult mai bine să-l săltăm pe Georgio cînd va fi transferat disciplinar. Se pare că Parkhurst este o puşcărie mult prea păzită, ca să poţi ieşi din ea, înţelegi ce vreau să spun?

Alan încuviinţă din cap.

– Şi de unde vom afla noi dacă va fi vreun transfer? Nimeni nu ştie, nici măcar gardienii. Numai directorul ştie şi în aceeaşi zi se şi întîmplă. Eu mi-am imaginat că noi vom evada cu un elicopter şi cu cîţiva tipi care să asigure paza. Aşa cum s-a procedat în Durham.

– Tocmai asta este. Din cîte am auzit, pe Insulă nu mai există locuri neţinute sub observaţie. Au pus sîrmă electrică peste tot. Nici un elicopter nu aterizează în apropierea puşcăriei. Personal, cred că ideea cu transferul este bună, numai că trebuie să reuşim de la prima încercare. Transferul disciplinar de la Parkhurst se efectuează mereu la Wandsworth, nu-i aşa? Va trebui să aranjăm traseul de acolo. Va fi o chestiune de încercuire a dubei şi de scoatere afară a şoferului. Trebuie să-l scoatem afară, pentru că fără el nu putem ajunge în spate la Georgio.

Alan încuviinţă din cap.

– Georgio este un deţinut de categorie A, ştii asta, continuă Anthony. Convoiul va fi format dintr-o dubă, un *Rover*, două motociclete şi un *Range-Rover* în coadă. Este foarte greu să treci de toţi ăştia. Nu trebuie să uităm nici poliţia locală, care va trebui să deschidă drumul. Ştii doar că un astfel de convoi are trecere liberă.

– Ce trebuie să facem este să definitivăm planul tra-

seului. Odată ce terminăm cu asta, ne putem concentra la găsirea unui pretext ca să i se facă transferul lui Georgio, zise Anthony.

– L-am contactat pe JoJo O'Neil şi pe greoiul lui partener ca să ne găsească nişte case sigure în nord, pentru orice eventualitate, şi pe cocota masculină din Glasgow ca să rezolve problema ambarcaţiunii. În zona aceea ar trebui să fim în ordine. Jimmy Mac ne asigură armele. Crezi că vom mai avea nevoie de elicopter?

– Acum nu. Nu avem nevoie de elicopter, dar vom avea nevoie de nişte motociclişti *afumaţi* pentru izolarea dubei. Trebuie să verificăm ruta de la Portsmouth la Wandsworth şi să găsim locul cel mai potrivit pentru atac. Izolarea va trebui să se facă undeva în apropierea unui pod ca să se poată efectua schimbul de pe motociclete pe maşini. Dacă poliţiştii vor vrea să ne urmărească, nu vor putea face asta decît pe jos, înţelegi? Pînă vor veni întăririle cu maşini, noi vom fi departe.

Alan încuviinţă din cap, simţindu-şi trupul străbătut de un sentiment de emoţie.

– Să ne gîndim cu toţii bine, să rezolvăm cu ruta şi cu casele. Ambarcaţiunile, începînd de săptămîna viitoare, ne aparţin. Am putea să- l săltăm pe Georgio în patru-cinci săptămîni.

Anthony zîmbi.

– O să beau pentru asta. În spatele tău este o sticlăd e scotch. Adu-o te rog încoace î mpreună cu două pahare.

Alan turnă pentru amîndoi cantităţi generoase. Anthony îşi înmuie degetul gros în pahar şi-l frecă apoi de gingia fetiţei.

– Pe Sharon ar apuca-o pandaliile dacă m-ar vedea făcînd aşa ceva, dar bătrîna mea mamă băga mîna în foc pentru metoda asta. Noroc!

Alan zîmbi văzînd fetiţa strîmbîndu-se şi scuipînd scotch-ul de parcă ar fi fost cucută.

– Aşa cum am zis, bine că în afară de păr n-a mai moştenit nimic de la tine. Se pare că nici whisky-ul nu-i place.

Anthony zîmbi şi sorbi tăria.

– Dacă ne punem toţi pe treabă ar trebui să terminăm pînă să apucăm să ne dezmeticim. După aceea nu ne-ar mai rămîne decît să aşteptăm ziua. Asta o să fie partea cea mai grea. Neapărat avem nevoie de puşti *Armalite*, parbrizul dubei este antiglonţ. Gardianul o să ne rîdă în nas pînă o să vadă puştile *Armalite,* apoi o să facă pe el.

– O să aduc data viitoare hîrtiile cu posturile de control şi o să parcurg de cîteva ori traseul săptămîna asta. Te voi ţine la curent.

Anthony zîmbi.

– Îţi place treaba asta, nu-i aşa?

– Da! exclamă Allan.

Donna asculta de douăzeci de minute pălăvrăgeala lui Dolly şi începuse să-şi cam piardă cumpătul. De cînd intrase în casă, menajera nu se mai oprise din vorbit decît ca să tragă aer în piept.

– Paddy se duce astăzi să-l viziteze pe soţul tău. Cred că are multe de lămurit cu el. Dolly îi aruncă o privire încruntată Donnei.

Aceasta încuviinţă din cap şi sorbi din cafea.

– Cum a fost în weekend?

Exact întrebarea pe care Donna o aştepta.

– Bine, mulţumesc. Cum a fost la masă la Maeve?

Dolly zîmbi, în ochii ei cenuşii strălucind un licăr rece.

– Bine. Soacra ta este o bucătăreasă excelentă, iar gagii îl aveau, majoritatea, pe vino-ncoa. Dar eu sînt mai interesată de Scoţia. Unde ai fost? Ai vizitat locuri frumoase? Am auzit că mîncarea este excelentă şi că oamenii nu sînt atît de răi precum se zice.

– A fost minunat şi oamenii la rîndul lor au fost minunaţi.

Dolly nu cedă uşor.

– Georgio ştie că nu ai fost singură? În clipa în care cuvintele îi ieşiră din gură, ea regretă.

– Poftim? Ce vrei să spui, Dolly? Donna îşi fixă privirea întunecată pe femeia din faţa ei şi o văzu pălind. Încerci să insinuezi ceva? N-am înţeles eu bine? Am fost plecată cu afaceri, nimic mai mult. Ai uitat cînd Georgio

hoinărea cu afaceri peste tot prin lume? Sri Lanka, Italia, Germania... ca să numesc doar cîteva dintre călătoriile lui. Călătorii pe care le făcea singur, Dolly. Călătorii în care stătea uneori cîte şase săptămîni, în timp ce eu rămîneam sechestrată aici cu tine şi c-un cîine negru, bătrîn. Aşa că să lămurim un lucru. Dacă eu vreau să plec de-acasă nu trebuie să dau socoteală nimănui, nici ţie, nici lui Georgio, nici lui Charlie regele străzilor. Unde mă duc şi cu cine este treaba mea. Să faci bine să ţii minte acest lucru. Asta este casa mea, banii din cont sînt ai mei, afacerile sînt ale mele şi mă voi ocupa de ele aşa cum voi considera de cuviinţă.

Donna se abţinu şi nu-i mai spuse că minunatul Georgio ar fi fost chiar foarte fericit s-o azvîrle în stradă pe destoinica menajeră, fără ca măcar să-şi ceară scuze.

– Astăzi a sunat agentul imobiliar, îi spuse Dolly cu un glas sugrumat. Are o familie care doreşte să viziteze casa. I-am spus să aştepte pînă te întorci, căci nu cunosc deloc problema.

Donna îşi plecă ochii. Dolly o lovise acolo unde o durea.

– Aveam de gînd să-ţi spun, începu ea cu stîngăcie. Georgio vrea să vîndă casa. Este prea mare doar pentru noi doi...

Dolly o întrerupse:

– Era mult prea mare şi pentru noi trei, dar pînă acum n-a vrut s-o vîndă.

Donna bătu cu pumnul în masă.

– Ei bine, acum vrea! Avem nevoie de bani, Dolly. Sacul fără fund a secătuit, iar găina care făcea ouăle de aur vegetează în Parkhurst. Gîndeşte-te şi tu. Factura de gaze în casa asta iarna depăşeşte şapte sute douăzeci şi cinci de lire, electricitatea la fel. Asta, fără a mai pune la socoteală restul. Numai piscina costă peste două sute de lire pe lună, cu Voxanne-ul, cu substanţa contra algelor şi cu toate celelalte. Deocamdată este prea mult pentru noi. Avem nevoie de ceva mai mic.

Observă expresia chinuită de pe chipul lui Dolly, iar cuvintele pe care le rosti femeia o zguduiră:

– Şi cu mine ce-o să se întîmple? Intru şi eu în această reducere?

Donna se ridică grăbită de pe scaun.

– Sigur că nu, Dolly. Nu te prosti. O trase pe femeie la piept şi o strînse puternic. Cum aş putea să trăiesc eu fără tine? Chiar dacă mă mai calci tu pe nervi cîteodată.

Dolly apucă mîna Donnei şi-şi lăsă capul pe umărul ei.

– Tu eşti ca şi copilul meu, Donna. De fapt, mai mult. Vocea i se sugrumă. De cînd Georgio a fost prins, totul s-a schimbat. Mi-aş da zece ani din viaţă ca să-l pot vedea din nou intrînd pe uşă şi să-l aud glumind ca de obicei. Totul a ieşit pe dos, totul s-a schimbat, iar eu sînt prea bătrînă ca să mă mai schimb. Sînt prea înrădăcinată în mentalitatea mea. Şi pe Georgio Brunos l-am iubit ca pe un fiu, continuă ea cu lacrimi în ochi. Vă iubesc pe amîndoi şi îmi dau seama de dezbinarea care se profilează, chiar dacă tu n-o vezi încă. De ce te-ai dus în Scoţia cu Alan Cox? De ce tocmai cu el? Georgio nu are de-a face cu el. Afacerile lui Alan sînt acum curate ca lacrima.

Donna rămase cu privirea pironită la capul grizonat al lui Dolly, în timp ce cuvintele *Georgio a fost prins* şi *Afacerile lui Alan sînt acum curate ca lacrima* i se învîrteau în minte. Îşi dădu atunci seama că Dolly, Paddy – efectiv toţi, chiar şi mama lui – ştiau că Georgio era mai vinovat decît susţinea. Din prima zi ei ştiuseră cu ce se ocupa el. Toată lumea ştiuse, mai puţin ea – soţia.

Donna îngenunche pe gresia italienească din bucătărie şi o făcu pe Dolly s-o privească în faţă.

– Ai ştiut că este vinovat, nu-i aşa? Mereu ai ştiut.

Dolly mîngîie delicat obrazul Donnei.

– N-am ştiut niciodată sigur, dar venind de unde vin şi ştiind ce ştiu, nu pot să-ţi spun decît că băieţii din mahalale nu obţin toate astea cu sudoare. Georgio a fost un tip înţelept şi s-a folosit de acest lucru ca să evolueze, iar cît a fost în ascensiune ţi-a dat tot ce există pe pămînt, fetiţo. Să nu uiţi asta. Alan Cox este un criminal cu sînge rece, ai face bine să ţii minte acest lucru cînd eşti în preajma lui. A omorît în bătaie un individ în

plină stradă. A fost o crimă oribilă, fără sens. Nu-l judeca prea aspru pe Georgio, cînd îţi petreci sfîrşitul de săptămînă cu de-alde Cox.

– Nu mi-am petrecut sfîrşitul de săptămînă cu el, Dolly. Am fost plecată cu el, în scopul unor afaceri. Dumnezeule, de-a lungul anilor Georgio a avut mai multe femei decît Warren Beatty. Dacă eu aş fi avut o aventură, ceea ce n-am avut, ar fi fost o nimica toată comparativ cu ce mi-a făcut el mie toată viaţa.

Donna zîmbi .

– Nu este aşa, Donna. Ar fi mult mai rău.

Donna oftă.

– Pe-asta de unde ai mai scos-o?

– Din faptul că tu te-ai implica sentimental. Georgio umbla după fuste. Asta este diferenţa. El nu te-a iubit decît pe tine, fetiţo.

– Oh, Dolly, noi două sîntem la fel de oarbe. Eu totdeauna nu mi l-am dorit decît pe Georgio, indiferent de ceea ce se spune că a făcut. În inima mea, mie nu-mi pasă. Încetează a-ţi mai face griji pentru Băiatul Minune. O să-i fie bine. Mereu o să-i fie bine. Mai ales cît vor exista femei ca noi, care să-l sprijine.

– Şi Alan Cox?

Donna ridică din umeri.

– Ce-i cu Alan Cox? Este un bărbat, un bărbat arătos, care a comis, după cum te-ai exprimat, cu sînge rece o crimă cumplită. Îl ajută pe Georgio să evadeze, atîta tot. Georgio ştie că am fost în Scoţia. Ştie totul. Fu cît pe ce să adauge: *Mulţumită ţie şi lui Paddy*, însă se abţinu. Dacă Dolly ar fi ştiut numai cît de necruţător era Georgio, dar, gîndindu-se că ea însăşi continua să-l iubească şi după ce aflase cît de necruţător şi egoist era, conchise că şi Dolly avea să facă probabil la fel.

Dolly îşi aprinse o ţigară şi trase puternic fumul în piept.

– Aţi mers împreună atîta drum, ai trecut cu el prin multe, să nu-l abandonezi acum, fetiţo. El se bazează pe tine. Nu ştiu sigur ce se întîmplă, dar stau cu ochii şi urechile deschise. Dacă Georgio va fi săltat, să ai grijă ca saltul să fie destul de înalt şi de lung ca să-l scoată

din Anglia. Acum, ce-ai zice de o cafea proaspătă?

Donna nu se arătă surprinsă de faptul că Dolly intuise ce se petrecea. Nimic nu o mai surprindea.

– Stai jos, Dolly, lasă că fac eu cafeaua.

Aflată în dreptul chiuvetei, ca să umple ibricul cu apă, Donna o auzi pe Dolly rostind încet:

– Dacă pot să ajut cu ceva, să-mi spui, scumpo. Aş face orice pentru acest om. *Orice.*

Nick Carvello dormea dus. Fără cumplitul machiaj şi fără hainele bizare, arăta o cu totul altă persoană. Se răsuci în pat şi o strînse drăgăstos în braţe pe femeia de lîngă el. Aceasta se trezi, murmurînd uşor şi se cuibări în braţele lui. Deschizînd somnoroasă ochii, spuse:

– S-a făcut tîrziu, curînd trebuie să plec.

Nick îi săruta tandru lobul urechii.

– Fă un ceai, Sandy, şi te duc eu acasă.

Femeia zîmbi, dezvelindu-şi dinţii albi şi drepţi.

– Eşti un mare puturos, Nick.

El rîse, ţinîndu-şi ochii încă închişi.

– De fapt, află că mi se scoală iar.

Sandy se dădu jos din pat. Trupul ei era subţire, iar sînii mici. Nu avea un gram de grăsime în plus. Nick o privi. Cîteva vergeturi albicioase de pe abdomen trădau faptul că era mamă.

– Ce face micuţul?

Sandy se întinse.

– Creşte. Dacă vrei, îl aduc vineri. Vocea ei era plină de speranţă.

– Mai adu-mi fotografii, iubito. Sînt de-ajuns.

Sandy îmbrăcă o pereche de blugi şi o bustieră strîmtă.

– Mă duc să fac ceaiul.

Cînd ea ieşi din dormitor, Nick se relaxă în pat. Pentru el, fiul lui reprezenta o anomalie. Îi plăcea ideea că undeva exista o fiinţă întrupată din el, dar îi era teamă să o întîlnească personal. Îi era teamă să nu se ataşeze prea mult. Se ridică din pat şi se întinse după ţigări.

În acel moment se dezlănţui iadul.

Uşa de la intrare fu doborîtă în hol de doi bărbaţi cu

baroase. Pînă să apuce Nick să articuleze vreun cuvînt, patul îi fu înconjurat de bărbaţi.

El îşi aprinse o ţigară şi zîmbi somnoros.

– Salut JoJo, văd c-ai rămas tot cu intrările tale ciudate. Glasul lui era fandosit, iar limbajul trupului efeminat.

Nu reuşi însă să-i păcălească pe nici unul dintre bărbaţii din jurul patului. Dacă voiai să-l sperii pe Nick Carvello, veneai cu gaşca.

Nick se uită galeş la bărbaţi, savurîndu-le stînjeneala pe care le-o provoca faptul că le fixa mai mult pantalonii decît chipurile.

– Ce s-a întîmplat, băieţi? A fost cumva bombardat Liverpool-ul? Nu mai sta acolo ca o jigodie, JoJo, aşază-te undeva şi spune-mi cărui fapt datorez spectacolul. Am început să mă cam plictisesc.

JoJo, spre uluirea haidamacilor plătiţi, se aşeză pe pat şi începu să rîdă.

Nick se uită spre uşa dormitorului şi zîmbi.

– Bună, Albie dragule, intră şi spune bună ziua.

Bărbaţii se răsuciră spre uşă şi păliră. Albie, care zîmbea, avea o mitralieră *Uzi* în mînă.

Nick îl bătu uşor cu degetele pe obraz pe JoJo.

– Niciodată să nu subestimezi o damă, JoJo. Dintre toţi, tu ar trebui să ştii acest lucru. Acum spune ce vrei?

– Vreau să aflu tot ce ştii despre Georgio şi Alan Cox. Prietenul tău mut nu mă sperie.

Nick zîmbi şi înclină din cap spre Albie care se apropie cîţiva paşi şi trase două focuri în covorul din dreptul picioarelor lui JoJo.

– Ar trebui să-ţi fie frică, JoJo. Ar trebui să-ţi fie foarte frică, pentru că ştiu care-i semnul dintre tine şi Coyne, şi personal cred că pute. Albie, trage-i în mînă, ca să-i dăm o lecţie.

Albie ţinti mîna lui JoJo. Prima împuşcătură îi seceră trei degete, iar următoarele două îl loviră în coapsă.

Gărzile de corp ale lui JoJo rămaseră nemişcate. Toţi bărbaţii erau înarmaţi şi prea inteligenţi ca să-şi atingă pistoalele. Albie făcea impresia nebunului care era, astfel că, automat, ei acceptară situaţia.

Nick ţîţîi tare.

– Ascultaţi cu atenţie, băieţi! Vreau să scoateţi acest rahat din casa mea, iar după aceea vreau să vă întoarceţi cît mai repede la Liverpool. Dacă mai prind picior din voi prin preajma mea, va ieşi mare tărăboi. Acum, duceţi-l acasă pe JoJo. Mi-a pătat covorul şi cearceaful cu sînge.

Cinci minute mai tîrziu apartamentul se golise, iar Nick stătea şi-şi sorbea în linişte ceaiul, în timp ce Albie începuse să cureţe resturile uşii.

Sandy dădu întristată din cap.

– O să se întoarcă, Nick, cu Jack Coyne în dinţi.

– Nu, n-o să se întoarcă, iubito, rosti Nick zîmbind. A aflat ce voia să afle, aşa că nu-ţi îngrijora de pomană căpşorul ăla al tău frumos. Ar fi bine să încep să mă machez, astăzi mă întîlnesc cu multă lume.

Conversaţia se termină.

Privindu-l pe Nick agitîndu-se prin apartament, ea reflectă asupra sentimentelor ei pentru el. Nimeni, dar mai ales mama ei, nu putea să înţeleagă fascinaţia pe care acest om o exercita asupra ei. Nimeni nu-l cunoştea pe Nick aşa ca ea, nimeni nu-l cunoştea pe bărbatul nopţii întunecate care îi iubea trupul şi mintea. Dar numai ea ştia acest lucru, iar dacă voia să-l păstreze pe Nick, trebuia să păstreze secretul.

– De ce l-ai lăsat pe Albie să-l împuşte? întrebă ea.

Nick surîse.

– Pentru că este un pervers, iubito, e un pervers de genul celui care i-a tăiat lui Albie limba. Să nu-ţi fie milă de JoJo. Îmi pare rău că Albie nu i-a zburat boaşele.

Sandy îşi domoli bătăile puternice ale inimii.

– Să-ţi mai fac un ceai?

Nick îi zîmbi cuceritor.

– Da, iubito. Va trebui să-l aduc pe Bill Costelivu' să cureţe mizeria de-aici. Podeaua mea arată mai rău ca la abator.

Sandy făcu ceaiul.

Alan rămase surprins văzîndu-l pe Anthony Calder la *Amigo* la ora şase şi jumătate. Venise însoţit de

încîntătoarea Sharon care se aşezase la o masă strategic plasată, de unde putea să-i privească bine pe ospătari. Sharon avea douăzeci şi doi de ani, era scundă, avea sîni mari şi păr blond. Alan n-o găsea deloc atît de deosebită, încît să fi meritat să fie luată de soţie, însă Anthony îşi pierduse minţile după ea. Alan puse faptul pe seama copilului. El idolatriza copilul şi, ca atare, o idolatriza şi pe mama acestuia.

Alan zîmbi.

– Care-i poanta?

– Îl ştii pe Albie al lui Nick? În după-amiaza asta l-a împuşcat pe împuţitu' de JoJo O'Neil. Scurt pe doi. L-a împuşcat în mîini şi în coapse. A pierdut trei degete şi mult sînge. Jack Coyne mi-a spus.

Ochii lui Alan se măriră uluiţi.

– Îţi baţi joc de mine?

Anthony rîse din nou.

– Scurt pe doi. Cu un *Uzi*. Am ştiut c-o să fie un conflict acolo, dar să fiu al naibii dacă am bănuit c-o să fie ceva de genul ăsta. Tu te-ai aşteptat la aşa ceva?

– Nu, deloc, dar aşa cum spune reclama, cunosc un tip care se aştepta.

– Doar nu crezi că Georgio... Chipul lui Anthony se întunecă. De ce să vrea aşa ceva?

Alan turnă în două pahare puţin brandy şi rosti calm:

– Ştiu de ce, şi sincer aş vrea să-ţi spun, Ant, dar nu pot. S-a folosit de noi ca să-şi regleze nişte conturi, dar ăsta este Georgio, nu? O să-l căsăpesc pentru asta. Trebuia să-mi fi dat seama de la început.

Anthony sorbi din brandy.

– Ce se întîmplă, Al? Am dreptul să ştiu, dacă tot sînt amestecat în rahat.

Alan oftă.

– Este o poveste lungă. Şi eu cunosc doar jumătate din ea, dar ştiu destul ca să deduc restul. Dacă aş putea să-ţi spun, ţi-aş spune. Am o datorie faţă de Georgio, una mare, şi el ştie asta. Nu te pot asigura decît că acesta a fost finalul. JoJo şi-a primit avertismentul şi-o să ţină seama de el.

Anthony dădu din cap, uluit.

– Sincer, crezi că Jack Coyne va înghiţi faptu' că i-a fost împuşcat camaradul? Ce, eşti într-o ureche? Aia, acolo în nord, o să se taie pe capete. După chestia asta n-o să mai reuşim nici o partidă amicală de fotbal să organizăm.

Alan ridică mîinile.

– Tot ce pot să spun, este că Nick ştia care este treaba. El îi era dator lui Georgio. A ştiut ce-o să se întîmple şi s-a prins în joc. Jack Coyne nu va replica, pentru că şi el ştie care este buba. În cîteva zile lucrurile se vor linişti, bag mîna în foc.

– Deci ceea ce vrei să spui este că Georgio s-a folosit de mine şi de toţi ceilalţi?

– Într-un fel, cred că da. Alan oftă cu greutate. Ascultă, Ant, dacă ar fi să-i sară cuiva capacele, atunci mie ar trebui. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Aşa că nu te supăra. S-a terminat, las-o moartă.

Anthony Calder se aplecă peste biroul lui Alan şi rosti printre dinţi:

– Să-i spui jigodiei de Georgio Brunos, că dacă *vreodată* mai îmi face vreo astfel de figură, cînd îmi voi da drumul, Lewis îi va părea mic copil. Nu-mi place să fiu folosit, mai ales de grecotei din Canning Town puşi la *răcoare*, care au nevoie de mine mai mult decît eu de ei. Specialitatea mea sînt aranjamentele şi dacă îl voia pe JoJo aranjat, l-aş fi rezolvat. Cum trebuie, încă. Eu, personal, nu mă amestec în nici una dintre afacerile mele. Dar spune-i lui Georgio că dacă mă mai calcă vreodată pe bătături, îi rup capul şi i-l arunc de n-o să şi-l mai vadă.

Alan zîmbi.

– Exact cu cuvintele astea, Ant? Numai c-o să mă coste o avere ca să i le transmit. Este mai mare decît stenograma transcrisă a procesului pe care l-a avut!

Anthony rîse, însă nu din toată inima şi amîndoi ştiau de ce.

– Ştii despre ce vorbesc, Alan. Să lămureşti chestiunea. Ar fi putut să ne atragă neplăceri la toţi. Eu îl folosesc pe Jack şi pe JoJo destul de mult în afacerile mele, cum de altfel îl folosesc şi pe Nick Carvello. În

clipa de faţă nu-mi pot permite să-i las să se războiască între ei. Hai să fim serioşi, pînă şi eu mă feresc de Jack Coyne, şi la fel faci şi tu, dacă ai fi sincer şi-ai recunoaşte. Este nebun cu acte în regulă.

Alan ridică din umeri.

– Jack Coyne şi JoJo şi-au trăit traiul. Georgio n-a făcut decît să-i avertizeze. A fost o poliţă personală de plătit.

Calder îşi termină brandy-ul, meditînd.

– Ascultă, Alan, eu sînt un om de lume, tu eşti un om de lume... Chestia este cumva legată de afacerile din străinătate ale lui Georgio? Am auzit nişte zvonuri despre ele. Pot să trag nişte concluzii din ceea ce mi-a trecut pe la urechi?

– Nu-ţi pot promite decît atît: cînd o să pot, o să-ţi spun tot.

Cei doi se ţintuiră ochi în ochi, după care îşi schimbară simultan privirea. Alan ştia că Anthony Calder pusese cap la cap informaţiile şi pînă în final avea să afle chichiţa.

– Ar fi bine să cobor la Sharon, ca să nu se supere. Anthony se ridică. O singură chestiune, Al. De ce îl ajuţi pe Georgio atît de mult?

– De dragul timpurilor de odinioară, îi spuse Alan. Mi-a făcut un serviciu cînd eram în puşcărie, un serviciu care trebuie întors. Ştii, dacă n-ar fi fost el, n-aş fi avut motiv să mai vreau să ies de-acolo.

Anthony înclină din cap, înţelegător.

– Mie nu mi-a plăcut Georgio niciodată, mărturisi el. N-am avut niciodată încredere în el. Nu ştiu de ce, mie personal nu mi-a făcut nimic; este doar o senzaţie. Şi această senzaţie o am acum.

Alan se ridică şi-şi privi prietenul drept în faţă.

– Ţine minte un lucru, Ant. Eu sînt cel care plăteşte tot, aşa că nu uita. Serviciile sînt pentru mine, nu pentru Georgio Brunos. O să ţii minte asta, nu?

Anthony înclină aprobator din cap. La uşă, el se întoarse şi rosti calm:

– Ai grijă ca Georgio să afle ce părere am despre ceea ce s-a întîmplat. Ai grijă să afle că nu mă intere-

seazã cîtuşi de puţin cine plăteşte, cînd el îmi pune oamenii de legătură în asemenea situaţii, ai priceput?

– O să-i spun, Anthony. Nu-ţi face griji. Şi nu uita, cu masa fac eu cinste. Distracţie plăcută.

– Mulţumesc, Al, dar spre deosebire de Georgio Brunos, eu îmi plătesc propriul drum. Pe curînd.

Alan îl urmări cum iese din încăpere şi se simţi cuprins de o puternică furie.

Georgo reuşise să otrăvească o prietenie pe care Alan o întreţinuse ani de zile. Anthony Calder nu avea să se mai încreadă în el mult timp de-acum încolo şi acest lucru îl întristă.

Pentru că între Anthony şi Georgio, el îl prefera oricînd pe Calder.

CAPITOLUL 29

În drum spre Maeve, Donna trecu prin faţa lotului ei de maşini. Privind în curte rămase trăsnită văzîndu-i pe Stephen Brunos şi pe Davey Jackson încărcînd nişte cutii într-o camionetă *Ford*, albă. Îşi parcă maşina la mică distanţă de parcare şi întorcîndu-se pe jos se apropie încet de cei doi bărbaţi.

– Bună, Stephen, Davey. M-am gîndit să trec să văd dacă a fost plătită asigurarea.

Davey scăpă pe asfalt cutia pe care o ridicase şi se întoarse cu faţa la ea.

– Bună, Donna, scumpo, ce faci? Hai înăuntru să te servesc cu o cafea şi să te pun la curent cu toate noutăţile. El privi peste umăr la Stephen şi zise: Tu te descurci singur, nu?

– Sigur. Mergeţi înăuntru. Te sun şi vorbim mai tîrziu, Davey, răspunse el, continuînd să încarce cutiile.

– Ce sînt astea? întrebă Donna pe un ton aspru. Ce se află în cutii?

– Crede-mă, scumpo, n-ai vrea să ştii. Nişte marfă şterpelită, pe care o mutăm pentru un prieten.

Ea se încruntă, iar cînd Davey dădu să o prindă de

braţ, se smuci îndepărtîndu-l. Pînă şi Davey rămase surprins de reacţia ei.

– Marfă şterpelită, ascunsă în parcarea mea, acum cînd pe-aici mişună agenţii de la asigurări. N-aş putea spune că-i o mişcare inteligentă. Ce fel de marfă este?

Stephen puse încă o cutie în camionetă şi se întoarse spre Donna, cu un chip întunecat de mînie.

– Ascultă, Donna, treaba asta nu te priveşte. Acum du-te în birou, bea-ţi cafeaua şi nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala, în regulă?

Înroşindu-se de jenă, ea simţi căldura arzătoare din obraji.

– Mie să nu-mi vorbeşti aşa, Stephen Brunos. Ţi-am tolerat destule în ultimele luni...

Stephen oftă teatral şi se uită spre Davey.

– Cum de-a suportat Georgio ca muierea asta băgăcioasă să-i stea în coaste, nu ştiu. Ascultă, Donna, nu ai dreptul să ştii nimic, ai priceput? *Nimic*. Aşa că întoarce-te la maşina ta şi du-te la afacerile tale. Du-te şi te joacă de-a adulţii dacă vrei, dar nu cu mine, clar? Înţelegi un mesaj atît de simplu sau să ţi-l transpun în cuvinte şi mai simple? Valea!

În timp ce el se întoarse cu faţa spre camionetă, Davey Jackson îl apucă de braţ şi-l răsuci.

– Nu vorbi aşa cu ea, Stephen. Nu admit şi nici fratele tău n-ar admite, dacă ar fi aici.

Stephen rîse răutăcios.

– O, Dumnezeule, nu-mi spune că vrei să-ţi strecori şi tu mîinile sub fusta ei. Iisuse, Donna, nu te-ai distrat niciodată atît de bine, aşa-i? Stai să vezi cînd i-oi spune-o pe-asta lui Georgio. Nu ţi-a ajuns escapada din Scoţia, cu prototipul Cillei Black de bărbat fatal, vrei să-l seduci cu dulcegării şi pe Davey Jackson. Fereşte-te de Carol, scumpo. O să te mănînce cu fulgi cu tot.

Davey se apropie de Stephen, însă Donna îl dădu la o parte cu duritate.

– Ai mintea bolnavă, ştiai Stephen? Stai să vezi cînd i-oi spune eu lui Georgio despre prostituţia care se ascunde sub personalul firmei tale. Să vedem ce părere o să aibă despre asta.

Stephen rîse, plin de dispreţ.

– O, încetează, pentru Dumnezeu, borfetă tîmpită. Mă calci pe nervi.

Davey interveni din nou, pe un ton coborît:

– Ţi-am spus să nu-i mai vorbeşti aşa, Stephen. Ia seama la ce-ţi spun, că încep să-mi pierd cumpătul.

Donna observă subtila schimbare de pe chipul lui Stephen şi-şi dădu seama că era speriat de Davey, de posibila lui manifestare.

– Las-o baltă, Davey, îi spuse ea. Pot să-mi port singură de grijă.

Stephen fixă chipul Donnei. Acesta era alb acum. În ochii ei strălucea furia, dar în acelaşi timp şi teama. O teamă ascunsă, după cum îşi dădu el seama, amuzîndu-se. Acest lucru îl excita. Îi plăcea să o înspăimînte.

– Mă faci să rîd, Donna, ştii asta? zise el duşmănos. Te învîrteşti în costumele tale scumpe şi-n pantofii de comandă, conduci o maşină extra, însă fratele meu ţi-a dat totul – casa, afacerile. Fără el ai fi înţepenit într-un apartament semidecomandat, trăncănind de una singură, pentru că orice alt bărbat s-ar fi descotorosit de tine imediat, văzînd că nu eşti în stare să faci un copil. Fratele meu te-a ridicat cînd s-a căsătorit cu tine, dar tu n-ai putut să vezi niciodată acest lucru. Te-ai uitat de sus la mama, la tata, la noi toţi, tîrfă arogantă!

Donna îl privea şi asculta şocată. Îl văzu apoi pe Stephen împingîndu-l pe Davey şi urcîndu-se ca o vijelie în camionetă. Învîrtind volanul *Transit*-ului şi scrîşnind cauciucurile pe alee, el dispăru.

Donna îşi duse mîna la gură, de parcă ar fi vrut să-şi stăvilească greaţa care o simţea în stomac.

Davey îi privi chipul chinuit şi se simţi învăluit de un sentiment protector. Ea nu merita aşa ceva, nu merita nimic din ceea ce Georgio şi familia lui îi aruncau în faţă. Donna era o femeie spre care să aspiri, numai că pramatia aceea de Georgio nu înţelesese acest lucru.

– Hai, înăuntru, scumpo, zise el în liniştea care se aşternuse. Stephen este un nemernic, întotdeauna a fost. Nu-l lua în seamă, este un ipocrit împuţit.

Donna se uită la Davey şi-şi trecu limba uscată peste

buzele şi mai uscate.

– Mă urăşte, iar eu nici măcar n-am ştiut pînă acum.

Cu o rară sclipire de intuiţie, Davey clătină din cap.

– Nu te urăşte, Donna, te doreşte. Întotdeauna te-a dorit. Asta este problema crucială.

Ridică ultimele două cutii de jos şi le cără înapoi în birou. Donna îl urmă, şocată de evenimentele ultimelor minute.

– Să pun de cafea, da?

Lăsînd cutiile lîngă uşă, el intră în chicinetă. Donna auzi apa curgînd şi zornăitul vaselor. Trăgînd capacul cutiei de lîngă ea, privi înăuntru. Inima îi sări din piept. Cutia era plină cu dischete. Suportase tot perdaful pentru nişte dischete?

Ridică una dintre ele şi o privi uluită. Cînd Davey vîrî capul pe după uşă, ea strecură obiectul în buzunar.

– Să nu-ţi faci probleme, Donna, el nu crede nici jumătate din ceea ce a spus.

Ea inspiră adînc şi cu vocea puţin mai puternică, rosti:

– Nu vreau ca acest loc să mai fie vreodată folosit pentru mărfuri de furat. Vorbesc foarte serios, Davey. Avem prea multe de pierdut dacă sîntem prinşi, mai ales că mişună atîţia agenţi de la asigurări pe-aici. Şi aşa sînt destul de suspicioşi pentru că am ridicat valoarea asigurării pînă în pînzele albe cu puţin înainte de raidul devastator. Aşa că nu uita acest lucru pe viitor. Traiul tău, al lui Carol şi-al copiilor depinde de acest loc.

Davey încuviinţă şi se întoarse să termine cafeaua.

Sectorul de încarcerare era liniştit. Moartea lui Timmy îi afectase pe toţi într-un fel sau altul.

Cînd deţinuţii ieşiră din celule pentru duşul de dimineaţă, starea generală din aripa A era deprimantă. Pînă şi măscăriciul sectorului, Benjamin Dawes, era tăcut. Cei doi nou-internaţi se spălau unul lîngă celălalt. Georgio îi urmărea din privire cum discutau între ei şi savură gîndul că foarte curînd avea să-i demaşte.

Perspectiva îi mai domoli durerea pricinuită de moartea lui Timmy. Sadie era încă sub sedative. Chiar şi

gardienii erau întristaţi de suferinţa ei cumplită. Îi aduceau ceai şi ţigări, neuitînd nici o clipă că ea era încă proprietatea lui Donals Lewis şi că pînă avea el să se descotorosească de ea, trebuiau să-i acorde oarece respect.

Georgio se spăla, neluînd în seamă la nimic în jur.

Legîndu-şi prosopul în jurul mijlocului, Georgie ieşi de la duşuri. Cînd ajunse în celula lui, un nou gardian stătea lîngă fereastră. Sadie nu se vedea nicăieri.

– Unde este Sadie?

Bărbatul zîmbi.

– *Măcelarul* a vrut s-o vadă. Închide uşa, Brunos, şi pune pana, trebuie să vorbim.

Georgio îl fixă cu privirea cîteva clipe, cumpănind dacă să-l asculte sau dacă să-l dea afară. Lewis putea să-l aranjeze şi el conştientiza perfect acest lucru.

Gardianul păru să-i citească gîndurile. Închise singur uşa şi propti pana cu gheata.

– Numele meu este McNamara şi începînd de astăzi, lucrez pentru Alan Cox. Eşti în mare rahat amice şi sfatul meu este să mă asculţi cu atenţie. Eu îţi voi transmite mesaje, mesaje obişnuite. Primul este următorul: Cox şi Anthony Calder vor să ştii că sînt foarte supăraţi de mînăria cu O'Neil şi cu Carvello. Dacă se mai întîmplă vreodată ceva asemănător, o rup cu tine şi te lasă baltă. Cox a mai spus că o singură dată dacă mai insinuezi că ar fi ceva între el şi D., îşi ia mîna de pe tine. Curînd o să revin şi cu alte veşti.

Îndreptîndu-se spre uşă, McNamara privi peste umăr şi zise:

– Să nu uit, Lewis se întoarce în patru zile. S-a refăcut miraculos, dar copcile o să-l cam jeneze o vreme. Pierderea unui rinichi te slăbeşte. Însă mintea şi-a pus-o din nou la treabă, după cum bănuiesc că deja ţi-ai dat seama. Pe curînd.

Rămas din nou singur, Georgio se aşeză în patul lui şi se lăsă cuprins de furia care creştea înăuntrul lui. Avea nevoie de Calder şi de Cox, dar de îndată ce va deveni liber, va face ce poftea. Se agăţă de acest gînd, ca să-şi înfrîneze pornirea de a urla. Patru zile şi Lewis

era înapoi... Cuvintele îi răsunau în minte ca un dangăt prevestitor de moarte. Patru zile pînă ce totul revenea ca la început: spatele păzit, cuvintele măsurate, Lewis şi gărzile lui de corp supravegheate îndeaproape. Trebuia să-l vadă pe Davey Jackson, şi asta trebuia să se întîmple foarte curînd. Indiferent că avea să-i placă sau nu, soţioara lui dragă trebuia să-şi amîne vizita, fapt pe care, după prestaţia ei din Scoţia, Georgio recunoscu în sinea lui că nu-l regreta deloc.

În acel moment, Sadie intră în celulă şi se aşeză pe patul de jos.

– Doctori tîmpiţi, ce ştiu ei? Mi-au făcut încă un test SIDA. Le-am spus că sînt curat. De la sfîrşitul anilor '80 îmi fac regulat controale. În meseria mea trebuie să-ţi faci, nu-i aşa?

– Ai dreptate, Sadie. Dar nu te mai gîndi la asta, avem şi aşa destule probleme.

– Aşa este, Georgio, ar putea fi şi mai rău. Ai fi putut să fii mort. Mai ales că Lewis este prin preajmă.

– La dracu' cu Lewis, Sadie. În clipa de faţă este ultimul pe lista problemelor mele. De fapt, dacă o să deschidă gura, o să-i smulg copcile, să văd dacă o să-i placă.

Sadie închise ochii şi rosti calmă:

– Alan Cox o fi în multe feluri, Georgio, dar crai nu este. Soţia ta este mai în siguranţă cu el decît cu oricine altcineva. Paddy merită un şut în fund, pentru că spune altfel.

– Nu. Ea a ieşit din apartamentul lui, cu valiza cu schimburi de noapte şi cu părul ud. Nu-mi spune mie, dragă, că a fost acolo ca să-şi facă un duş, de florile mărului. Să nu crezi că sînt chiar atît de tîmpit.

Sadie se ridică şi zîmbi.

– Oare? Atunci de ce tot circul ăsta? Vorbind ca femeie, ce ştii că în felul meu sînt, eu cred că ea este curată ca lacrima. Hai să stăm strîmb şi să judecăm drept. Dacă s-ar fi combinat cu Alan Cox, de ce crezi că ar mai face pe dracu' în patru ca să te scoată de aici? Poate că a avut nevoie de un duş ca să se învioreze după o noapte de drum. Nu te lăsa prins în capcană

ca majoritatea condamnaţilor. Soţia ta este de partea cealaltă a zidului şi nu poţi să faci nimic decît doar să pui pe cineva să-i facă rău. Asta doreşti de fapt? Să trimiţi pe cineva să-i stîlcească faţa? Cunosc o mulţime de indivizi care au făcut acest lucru şi pe urmă au regretat, amice. Au regretat amarnic. În clipa de faţă ea este singurul motiv pentru care îţi duci viaţa. Numai de-ai înţelege acest lucru. Bărbaţii întotdeauna îşi închipuie că-şi posedă nevestele, şi asta este greşeala lor fatală. Ea ar fi putut să facă acel duş pentru o mie de motive. În schimb, tu a trebuit să te gîndeşti la cel mai evident dintre ele: ea a fost acolo ca să se reguleze cu el. Paddy a spus că n-a stat decît o oră, după care s-a urcat în maşină şi a plecat acasă. Era probabil epuizată din cauza drumului lung, din cauza plînsului. Aşa că a făcut un duş, şi-a schimbat hainele şi a şters-o. Nu-mi spune că tu n-ai fi făcut la fel, pentru că ştiu că exact aşa ai fi făcut.

– Este soţia mea. Voiam ca ea să mă ajute să ies de-aici; am crezut că pot avea încredere în ea. Dar ca majoritatea femeilor, a început să-şi facă de cap de cum am părăsit arena. Este simplu ca bună ziua, Sadie, şi nimic din ceea ce o să spui tu sau oricine altcineva n-o să mă facă să gîndesc altfel. Alan Cox ştie regulile. Nu inviţi soţia prietenului la tine acasă, pur şi simplu nu o faci. Crede că mă are la degetul mic? Ei bine, nu mă are, şi acelaşi lucru este valabil şi pentru ea.

Sadie închise ochii şi se întinse pe spate.

– Ai căpătat aşa-numita paranoia de puşcărie. Mulţi tipi o fac. E provocată de faptul că eşti închis şi gîndeşti prea mult. În curînd o să începi să-ţi distrugi propriii fraţi cînd o să auzi că au plimbat-o cu maşina. O să fii convins că s-a schimbat faţă de tine, că este distantă, şi automat vei presupune că atitudinea ei este aşa, din cauză că este deservită de altcineva. Dar nu din cauza asta este aşa, Georgio. Ci din cauză că la fiecare vizită, ei îi va fi tot mai greu să poarte o discuţie cu tine. Tu tot timpul vei aştepta ca ea să rostească ceva incriminator, ceva care să te dezlănţuie, şi pînă la urmă ea îşi va pierde răbdarea şi tu vei fi convins că ai avut dreptate.

Dar, de fapt, ea te va părăsi din cauză că totul este mult prea greu pentru ea. Abia *atunci* va întîlni pe altcineva, amice, pe cineva care să-i spună toate lucrurile pe care ar fi trebuit să i le spui tu, dar pe care, fiind prea încăpăţînat şi prea ignorant, nu te-ai deranjat să i le spui. Pentru că stai aici zi şi noapte, şi ţi-o imaginezi pe felie ba cu Tom, ba cu Dick, ba cu Harry. Eşti un prost, Georgio! Un prost de douăzeci şi patru de carate.

Georgio îşi ascultă şocat prietena. Niciodată Sadie nu-i mai vorbise aşa.

– Ce te face să fii aşa de expertă în materie?

Sadie zîmbi.

– Îţi spun eu ce mă face să fiu. Mi-am petrecut partea cea mai frumoasă a vieţii în puşcărie, amice, şi am văzut mulţi bărbaţi ca tine. Bărbaţi atraşi de sexul opus, pederaşti, tot felul. Criminali, perverşi, tîlhari. Pînă şi violatori. De îndată ce ai intrat în puşcărie, ai rupt-o cu viaţa. Cînd eşti închis, te scrîntesti. Este simplu ca bună ziua.

Georgio o ascultă pe Sadie şi deşi o fărîmă din mintea lui conştientiza adevărul spuselor ei, restul îl respingea în totalitate.

Părul ud şi mica valiză cu lenjerie de noapte erau lucruri importante pentru un bărbat în puşcărie. Mai ales că veştile fuseseră transmise ca o aluzie răutăcioasă.

Paddy îi dăduse lui Georgio gloanţele, iar el era pe cale de a le trage.

Nick Carvello se uită la ambarcaţiune şi fu mulţumit. Era un mic vas de pescuit motorizat care arăta uzat şi reparat, dar care avea la bord un motor puternic, un bar bine dotat, un pat confortabil şi un radio de frecvenţă înaltă. Putea atinge viteza riscantă, dar era destul de mic ca să o reducă rapid, în caz de necesitate.

– Îl vreau în stare perfectă de funcţionare pînă duminică cel tîrziu, iar după aceea îl vreau mutat de aici şi pus la păstrare în cel mai sigur adăpost. Nu vreau să-şi mai amintească cineva c-a existat vreodată aici, clar? i se adresă Nick, bărbatului care deretica prin interior.

Tînărul aprobă din cap, faţa fiindu-i ascunsă de căciula groasă, pe care o purta.

Nick se mai uită o dată la vas, apoi, mulţumit, formă numărul lui Anthony Calder de pe telefonul lui mobil.

– Salut. Aici sîntem toţi pe poziţii, gata de plecare în orice clipă pentru evadare. Şi eu sînt gata, în regulă?

Strecură telefonul în buzunar şi întorcîndu-se încă o dată spre tînăr, zise pe un ton familiar:

– Să faci provizii cu mîncare de calitate, conserve, bineînţeles, şi să pui şi o sticlă cu vin roşu. O, şi una de Glenmorangie; clientul meu preferă acel whisky. După aceea vreau să-mi faci un alt serviciu. Vreau să mi-l găseşti pe *Piciul* Dicky şi să-i spui că doresc să stăm de vorbă. Este urgent. Crezi că poţi ţine minte toate astea?

Tînărul se apropie de el şi zîmbi.

– Pot.

Nick se fandosi asemeni unei cocote.

– Ce viril şi ce puternic eşti. Dă-mi un pupic.

Tînărul îşi îndreptă spatele şi zîmbi.

– Te-ai şoca dacă ţi-aş spune da, Nick?

Faţa lui Nick îşi pierdu o clipă buna dispoziţie şi afişă o tristeţe prefăcută. Apoi, cu glas normal, rosti:

– Pe viaţa ta că m-aş şoca. Dar n-aş fi nici pe jumătate cît ar fi nevastă-ta, dacă i-aş spune.

Cei doi rîseră amuzaţi.

Jonnie H. ascultă atent ceea ce i se spunea. Intenţionat nu-şi privea soţia; curînd avea să-i preia gîndurile. Annie nu se sfia să iasă la înaintare. De îndată ce constatau că ea era adevărată negociatoare, oamenii mai întîi se retrăgeau precauţi, iar apoi se arătau plăcut surprinşi de perspicacitatea ei.

Danny McAnulty era un bărbat mic şi îndesat, cu un puternic accent de Glasgow. Fratele lui, Cyril, recunoscut pentru violenţa lui şi pentru faptul că era mîndria mamei lui, stătea calm şi aranja negocierea din partea lor. Al treilea frate, Iain, era de acord cu tot ceea ce hotărau ei. Danny ştia că această evadare avea să fie profitabilă şi rapidă – genul de afaceri pe care le prefera. Peste noapte aveau să ajungă în sud şi înapoi în pat, pînă ca poliţia să se dezmeticească. Era lucrătură perfectă. Dar mai ştia şi că Jonnie H., altfel un om cinstit şi

respectat în tot Regatul Unit, era viclean sau, mai bine zis, soţia lui era.

– Noi credem că avem nevoie de cel puţin şapte mii de fiecare pentru o zi de muncă. Ne expunem unui mare risc...

Annie îl întrerupse.

– Este vorba de două ore de muncă. Tot ce trebuie să faceţi este să aşteptaţi la cotitură. Nimic mai mult. N-o să fiţi implicaţi efectiv în asalt. Vă ofer cinci miare, şi cu asta basta.

Danny clătină din cap, iar Cyril îi urmă gestul, cum de altfel era de aşteptat.

– Cu tot respectul, doamnă H., dar noi vom fi cele mai importante persoane de-acolo. Noi vom fi cei care-l vom duce pe evadat la destinaţia finală...

Annie interveni:

– Nu, nu veţi fi voi aceia. Voi îl veţi conduce doar cîteva mile, după care veţi dispărea de pe teren. Cinci miare de fiecare, şi cu asta basta.

Danny se uită la femeia însărcinată şi oftă.

– Opt.

Annie zîmbi.

– Şapte.

– S-a făcut.

Jonnie H. zîmbi şi el cînd Danny bătu palma cu Annie.

– Am să vă comunic detaliile cînd se va apropia termenul. Peste cîteva săptămîni. Vi se va asigura maşina, ca de altfel şi hainele de lucru. Tot ce va trebui să faceţi va fi să vă ţineţi cît mai departe de încăierări. Pînă să vă dezmeticiţi, vom fi pe cai.

– Îmi place să fac afaceri cu voi doi.

Annie zîmbi şi îi conduse la uşă. Cînd se întoarse înapoi în salon, Jonnie pufni în rîs.

– Eşti teribilă! Ştii că îi cotasem la zece mii de căciulă.

– Şi exact atît va crede Calder că vor primi. Meritam şi noi să scoatem un ban în plus din afacerea asta. De fapt, eram gata să ofer opt. Bărbaţii, eh? Niciodată nu vă apreciaţi cît trebuie. Lăsaţi o simplă femeie să vă jupoaie.

Îşi puse mîna peste pîntecul rotunjit.

– Bebeluşul ăsta ar face bine să se grăbească, Jonnie. De îndată ce-o să se termine cu afacerea asta, o să ajungem la o sută de miare.

El zîmbi.

– Am văzut deja în Wales o mică proprietate. Treizeci şi şapte de mii. Ne vor rămîne astfel bani suficienţi din care să trăim şi nu ne vom ocupa decît cînd şi cînd de mici expediente. Vreau să scot copiii din mahalaua asta.

Annie îşi ridică sprîncenele şi zise serioasă:

– Dar vom reuşi să scoatem vreodată mahalaua din copii?

– Asta, iubito, rămîne de văzut.

Annie se aşeză pe canapeaua de piele.

– Ai face bine să-i anunţi pe Calder şi pe Alan care-i situaţia. Sîntem gata de start.

Jonnie încuviinţă din cap.

– O să-i sun acum.

În timp ce tricota o pereche de botoşei, Annie rosti peste umăr:

– Auzi, bagă şi ibricul ăla în priză, dacă tot eşti acolo. Mor după o ceaşcă cu ceai.

Jonnie chicoti şi formă numărul lui Alan. Annie era singura care putea să-l facă fericit. Era fenomenală. Tatăl lui îi zisese cu ani în urmă, în glumă: Însoară-te cu o tîrfă, fiule, mai jos de-atît n-are unde să se mai afunde.

Ei bine, tatăl lui avusese dreptate în multe privinţe. Cînd erai tîrfă la intersecţia Kings, nu aveai decît două alternative: fie te ridicai, fie intrai în pămînt. Annie voia să se ridice şi îl luase cu ea şi pe el.

Pentru asta el avea să-i fie mereu recunoscător.

Jamesie mîngîie capul căţelei Rothweiler şi-i vorbi blînd:

– Uite, iubiţica mea, iese, gata. O fetiţă. O sperbă, cum n-am mai văzut.

Ridică nou-născutul pui şi-l aşeză uşor lîngă capul căţelei. Aceasta începu să-şi lingă puiul.

Janet care făcea curăţenie în coteţele lui Jamesie se apropie cîţiva paşi, însă se retrase brusc cînd căţeaua

se repezi la ea, mîrîind şi arătîndu-şi colţii fioroşi.

– Stai mai departe, Janet, căţeaua nu este în apele ei. Du-te şi pregăteşte-mi un grog fierbinte, iar căţelei încălzeşte-i nişte lapte şi pune-i în el o picătură mare de Glenfiddich. O s-o liniştească. Naşterea e pe sfîrşite.

Janet ieşi. Nu avea încredere în acea căţea, niciodată nu avusese.

Jamesie văzu ultimul cap apărînd şi zîmbi. Şase minunăţii. Era în culmea fericirii.

Zece minute mai tîrziu, cînd căţeaua era hrănită cu lapte cald şi whisky, iar el îşi sorbea grogul, admirînd puii, telefonul mobil sună.

Deschizîndu-l, rosti zîmbind:

– Salut, Alan. Am şase minunăţii aici, nou-născute, una mai frumoasă decît cealaltă. Da, nu-ţi face griji, totul este gata şi te aşteaptă. Am pregătit şi echipamentul *forte* pentru eventualitatea că te răzgîndeşti. Trebuie să mă duc acum. Vorbim mîine.

Închise telefonul şi mîngîie din nou capul căţelei, liniştind-o.

– Gata, frumoasa mea. Relaxează-te. O să mă întorc repede.

Zece minute mai tîrziu, era în pivniţa casei; acolo jos era un adevărat arsenal. Luă o puşcă *Armalite* şi după ce o controlă, începu pregătirea celorlalte arme ce aveau să fie folosite în asalt.

Jack Coyne era în vizită la JoJo. Tăcut, el îl ascultă pe JoJo descriindu-i cu lux de amănunte ce anume avea să-i facă lui Nick Carvello, de îndată ce se punea pe picioare. Jack oftă adînc.

– De ce oftezi, Jack? rosti JoJo pe un ton aspru.

Jack se afundă şi mai mult în scaunul neconfortabil de spital.

– Ţi-au găsit degetele?

– Pe dracu'! Codoşul ăla le-a dat probabil la aurit şi şi le-a pus la gît. Dar îţi promit un lucru; de cum iese Georgio, le-o plătesc la toţi, inclusiv lui. El a fost în spate la toată mînăria. A vrut să ne facă să înţelegem că nu are încredere în noi. Păi, dacă îşi vrea banii din afacere,

ar fi bine să înceapă să-mi arate puţin respect. Eu acum mi-am pierdut nu numai degetele. Mi-am pierdut poziţia şi respectul, iar Georgio trebuie să înţeleagă că nu-mi poate face mie aşa ceva.

Jack se foi din nou în scaun.

– Vrei să stai liniştit? se plînse enervat pacientul. Mă calci pe nervi.

Jack îşi dădu ochii peste cap.

– Nu vreau să mai fiu amestecat în treaba asta. Totul ne iese pe nas. N-ar trebui să te bagi. Oricum ai privi, JoJo, totul pare anapoda.

JoJo rosti calm:

– O fi anapoda, amice, dar va fi cea mai bănoasă afacere din lume, iar noi sîntem băgaţi în ea pînă peste cap. De cum vom da lovitura, ne vom putea retrage mai bogaţi decît am visat vreodată. Şi totul este aproape legal.

– Tot nu-mi place, JoJo, niciodată nu mi-a plăcut. N-ar fi trebuit să mă bag în chestia asta.

JoJo începu să se îngrijoreze. În afacerile lor, Jack făcuse ceea ce el îi ceruse, fără să crîcnească. Nu Jack era cel care vorbea acum, ci nevasta lui slăbănoagă.

– Ascultă, îi zise JoJo, noi nu am făcut decît să punem banii. Distribuţia a fost la latitudinea lui Georgio. Cînd afacerea va ieşi la iveală, el va primi bobîrnacii. Nimeni n-o să ştie că noi am pus bani, dacă Georgio o să tacă, şi aşa o să facă.

Jack îşi dădu seama că JoJo încerca să-l calmeze. Se părea că el nu mai avea deplină încredere în judecata lui. Acest lucru ar fi trebuit să-l deranjeze.

Însă nu-l deranja.

Jack Coyne îşi cunoştea propriile posibilităţi mai bine ca oricare altcineva. Uneori acestea fuseseră singurele atuuri în lumea în care trăia. Jack ştia că era un individ masiv, intimidant, un proxenet. Aceasta era meseria la care se pricepea cel mai bine, iar afacerea era destul de profitabilă. Îl ţinuse ani de zile pe linia de plutire, îi oferise bani şi fericire. Nu voia ca din cauza lui JoJo sau a lui Georgio să-şi pună în pericol această viaţă pe care şi-o crease.

– Ascultă, Jack, ce-ar fi să-l sun pe Alan şi să-i spun să-şi găsească alţi muşterii care să-i supravegheze lucrurile în zona asta? Doar n-o să se aştepte cineva ca acum să-l protejăm pe Calder, fără să se işte belele. Alan va vedea mişcarea. Astfel, ne retragem din operaţiune, iar Georgio poate să gîndească ce-o vrea. Să fac aşa?

Jack cumpăni cuvintele lui JoJo şi după un timp, ce păru un secol, consimţi zîmbind.

JoJo se relaxă. Voia o cale de scăpare şi avea una. Cu toată lăudăroşenia lui, el nu dorea să se ciocnească din nou cu Nick. Ceea ce dorea era să dispară de pe faţa pămîntului cu banii din escrocherie.

Era o afacere nespus de profitabilă, şi spre deosebire de Jack, JoJo nu avea remuşcări în legătură cu ceea ce făcea. Intenţiona să plece undeva departe, peste ocean, să-şi schimbe identitatea şi să înfiinţeze o afacere în stil mare. Era bănoasa escrocherie a viitorului, menită să reziste oricărei legislaţii.

– Crezi că Alan o să fie de acord?

Glasul lui Jack îl readuse la realitate.

– Sigur c-o să fie. Nervozitatea reapăru în vocea lui JoJo. Cum să-şi închipuie că o să păzesc un om care m-a lăsat fără degete? Pune- ţi dibla la contribuţie, Jack, ce naiba.

Jack încuviinţă.

– Pot să-ţi aduc o sticlă de Lucozade?

JoJo îşi dădu ochii peste cap.

– O zi aici mă costă peste o mie de lire. Sună şi o să ţi se aducă un scotch mare, dacă vrei. Dar, Jack, niciodată, absolut *niciodată,* să nu comanzi Lucozade cît eşti aici. N-aş putea să supravieţuiesc umilinţei.

Jack oftă şi se cufundă din nou în tăcere, în timp ce JoJo continuă să vorbească, de parcă sunetul vocii ar fi dus la creşterea degetelor care îi lipseau.

Alan Cox primi mesajul de la Anthony Calder şi zîmbi.

Erau gata de asalt, erau aliniaţi la start. Tot ce mai lipsea era acţiunea propriu-zisă.

Anthony pregătea o întîlnire cu un bărbat care te putea scoate dintr-o puşcărie turcească, dintr-una thailandeză sau îţi putea răpi copilul de pe orice stradă din lume. Era un fost mercenar, un fost combatant în trupe paramilitare... şi cunoştea sistemul puşcăriilor pe toate feţele.

Alan simţi prin vene iureşul adrenalinei. Stătuse prea multă vreme pe tuşă. Acum intrase din nou în teren şi savură fiecare clipă.

De îndată ce planul evadării urma să fie definitivat şi operaţiunea lansată, el avea să se relaxeze şi să guste din plin spectacolul.

Tot ce trebuia să facă acum era să-i telefoneze Donnei Brunos, să o invite să prînzească împreună şi să-i explice totul. Ar fi putut rezolva chestiunea la telefon, dar nu voia. Se amăgise că nu avea încredere în telefoane. În particular, însă ştia că dorea pur şi simplu să o vadă. Ea era parte din starea lui emoţională.

În timp ce formă numărul ei, şi-o imagina fără prosop şi fără inhibările ei, în dormitorul lui.

Îşi dorea să şi-o poată închipui fără Georgio.

CAPITOLUL 30

Piciul Dickey era un homosexual în vîrstă de şaptezeci de ani. Nu avea decît un metru cincizeci în înălţime, fapt care îi atrăsese şi porecla. Era slab, iar părul îi dispăruse de mult. Trăsăturile plăcute erau îmbătrînite, dar completate de ochii căprui, foarte expresivi, făcîndu-l să pară prototipul bătrînelului simpatic. În realitate, *Piciul* Dicky era un auditor.

În loc să-şi furnizeze, contra cost, informaţiile poliţiei, Dicky le vindea băieţilor răi. Dacă voiai să ştii unde se punea la cale vreo mînărie, Dicky trebuia întrebat, mai ales dacă erai persoana care o organiza. El afla tot ce putea şi-ţi raporta. Astfel îţi făceai idee cine trăncănea prea mult în operaţiunea ta şi în cine te puteai încrede. Printr-o reţea de tîrfe, peşti, homosexuali, tîlhari, spăr-

gători şi barmani, Dicky auzea tot, iar tot ce nu auzea, nu merita două parale. Era o afacere profitabilă. Zvonul care circula pe stradă, susţinea că Dicky nu vorbea niciodată cu poliţia, iar acest lucru îi făcea pe toţi, inclusiv pe *Piciul,* să se simtă în siguranţă. Dicky ştia că viaţa lui depindea de discreţie.

El îşi făcu apariţia acasă la Nick, la ora cinci şi un sfert, zîmbind prietenos ca un ursuleţ de pluş maro. Nick însă îl cunoştea foarte bine. Dicky mînuia cuţitul, din copilărie. Umbla vorba că putea să taie pe oricine, oriunde, fără să-şi ridice ochii de la trotuar. Dincolo de acel zîmbet destins şi de figura prietenoasă se ascundea un ghem de ură.

– Salut, Dicky. Cum îţi merg treburile? Glasul lui Nick era normal. Îl ştia pe Dicky prea bine ca să-şi joace şi faţă de el rolul.

Dicky ridică din umeri într-un gest cuceritor şi delicat.

– Bine. Dar ţie?

Odată introducerea făcută, cei doi se aşezară în bucătăria lui Nick, în faţa unei sticle cu rom.

– Ce vrei să ştii, Nick? Despre JoJo sau despre Jack Coyne?

Nick Carvello îl trecu mental pe Dicky la răboj.

– Veştile circulă repede.

Dicky rîse.

– Ia spune, omule, ce dracu' ai făcut cu degetele lui?

Nick rîse încet cu Dicky, de parcă s-ar fi amuzat împreună de un banc bun.

– Le-am azvîrlit la budă.

– Un loc pe măsura lor, după părerea mea.

Nick încetă să mai zîmbească.

– Dar cine ţi-a cerut ţie părerea? Motivul pentru care te afli aici, este să-mi spui ce-ai auzit despre mine, JoJo şi Jack. Dă-i drumul, Dicky, că n-am toată ziua la dispoziţie.

Dicky sorbi din romul alb şi ridică din umeri.

– Păi, toată lumea ştie despre împuşcătură, mai puţin poliţia, bineînţeles. Dar aşa trebuia să fie. Iar pe lîngă asta, am mai auzit că pregăteşti o evadare pentru cineva

şi că acel cineva este la cuţite cu JoJo. Aşa că tu i-ai făcut un fel de serviciu, fără să-ţi dai seama. Am mai auzit că sînt o groază de indivizi în sud, care vor să ştie ce se petrece aici şi care sînt dispuşi să plătească bani grei ca să afle. Asta am auzit, Nick. Vrei să mă luminezi mai departe?

Nick îşi trecu lent limba peste dinţi.

– Cine ţi-a spus chestiile astea?

– Eh, ştii doar că nu pot divulga o asemenea informaţie, Nick. Acest lucru m-a ţinut atîta vreme în viaţă. Dicky nu trăncăneşte niciodată despre nimeni. Dintre toţi, tu ar trebui să ştii cel mai bine logica acestui fapt.

Nick aprobă.

– Ascultă-mă, Dicky, chestia de acum e groasă rău, dar deja ştii acest lucru. Ascultă-mă cu atenţie. Te fac angajatul meu exclusiv, pînă ce se termină povestea asta. Dacă cineva îţi oferă un sfanţ, mi-l raportezi prin radio-şanţ, desigur. O să-i fac eu personal o vizită, nu va trebui să-ţi mînjeşti tu mîinile. O să te păzesc şi o să te stimulez, dar trebuie să-ţi dai cuvîntul c-o să lucrezi numai pentru mine. Dacă mă tragi în piept, o să fii găsit fără cap, fără limbă şi fără cocoşel. Ai priceput?

Dicky stătu cîteva clipe de parcă s-ar fi gîndit la propunere. Ştia că trebuia să o accepte, cum de altfel ştia şi Nick. El era regele nedisputat al pederaştilor şi stăpînea mulţi oameni. Dicky aprecia faptul că Nick simulase rugămintea. Nu era cine ştie ce greutate să-i arate bătrînului puţin respect. Nick ştia regulile jocului şi juca după ele.

– În regulă, dar vreau cinci miare în avans şi vreau să mă asiguri că n-o să am de-a face cu Albie. Mi se face pielea ca de găină cînd îl văd.

Nick zîmbi prietenos.

– O să primeşti trei miare în avans şi-o să-l pupi în fund pe Albie, dacă aşa o să spun eu. Dar să începem cu începutul. Tot ce vei auzi pe stradă va ajunge direct la urechile mele. Am să-ţi dau numărul telefonului meu mobil şi al celui de pe maşină, vreau ca nici una dintre ştirile fierbinţi să nu ajungă la presă. Vreau să-mi transmiţi tot ce afli, indiferent cît de irelevant este. Despre

orice mînărie care se pune la cale, despre toate operaţiunile în care sînt implicate arme sau găşti, mai ales dacă se petrec în sud. Vreau să ştiu cînd JoJo O'Neil stă pe closet şi cînd la masă, vreau să ştiu tot despre afacerile lui, vreau să ştiu ce număr poartă la sutien nevasta lui Jack Coyne, pe unde se preumblă, cu cine vorbeşte. Pe scurt, vreau să ştiu *totul.*

– Asta îl include şi pe Alan Cox?

Expresia inocentă a bărbatului îl făcu pe Nick să pufnească în rîs.

– Mai vreau să ştiu de ce cunoşti deja toate astea. Cine-i veriga fisurată, Dicky? Spune-mi acest lucru acum şi îţi dau în avans şi celelalte două mii.

– Jonnie H. După ce-l observă pe Nick pălind, Dicky rînji şi continuă: Nu-ţi face griji, Jonnie n-a suflat o vorbă. Totul a pornit de la o chestie pe care am aflat-o într-un club. Jonnie H. a primit vizita unui bărbat solid şi-a unei femei frumoase sosiţi cu o maşină extra. Nu mi-a trebuit mult ca să deduc totul, dat fiind şi celelalte zvonuri care circulau. Cînd ani de zile stai şi tragi cu urechea, aşa ca mine, nu-ţi trebuie prea multă minte ca să stabileşti cît fac doi şi cu doi. Cox a fost tîmpit la faza asta. N-ar fi trebuit să vină pe malul Clyde-ului. Dumnezeule, cineva care îşi plăteşte lăptarul cu două săptămîni în avans stîrneşte comentarii. Stai liniştit, n-am auzit pomenindu-se numele lui Cox. Secretul tău îl ştiu numai eu. Am mai auzit că Jonnie H. îi caută pe alde McAnulty. Şi ştiindu-l pe Jonnie, cred că i-a găsit. Eu aud tot, omule, absolut tot, şi ceea ce n-aud eu, înseamnă că nu merită să fie ştiut.

– Dar tu ştii să păstrezi un secret, nu-i aşa?

Dicky îşi termină romul şi-şi umplu din nou paharul.

– Sînt precum mormîntul, omule. Mai ales cînd sînt plătit în avans. O grămadă de bani sînt de mare ajutor auzului, înţelegi ce vreau să spun. De asemenea mă ajută pe mine să ţin minte ce aud şi cui să spun.

Nick nu se simţi ofensat de comentariul bătrînului. El întotdeauna respectase puterea banilor. Fără bani erai fără putere; cu ei aveai măcar idee de ceea ce urma să ţi se întîmple.

– Am să-ţi aduc banii în seara asta la tine acasă, îi promise el lui Dicky. Stai cu urechea la pămînt, băiete, şi nu uita: Asculţi numai pentru mine.

Maeve ajunse la Donna, surîzătoare şi ducînd în braţe un tort de ciocolată. Dolly îi deschise uşa, iar vocile lor puternice ajunseră pînă în biroul lui Georgio, unde Donna mai controla o dată prin hîrtiile lui. Oftînd, ea ieşi din încăpere şi arborînd un zîmbet, intră în căldura bucătăriei.

– Bună, scumpo. Treceam pe-aici şi mi-am zis să intru cîteva clipe.

Donna zîmbi. Nu era cu putinţă să treacă cineva întîmplător pe la ea. Cele trei femei ştiau acest lucru, dar toate acceptau jocul.

– O să fac un ceai. Dolly începu să-l pregătească, iar Maeve, fixînd chipul Donnei, înclină din cap spre uşa din spate a bucătăriei. Donna se încruntă.

– Am auzit că ai scos casa la vînzare. S-au arătat interesaţi ceva antreprenori?

– Nu, dar astăzi, mai tîrziu, o să vină un cuplu s-o vadă.

Maeve înclină din cap înţelegătoare.

– Cum arată grădina?

Dolly se întoarse şi răspunse la întrebare:

– Frumos ca de obicei, o îngrijeşte grădinarul. În ultima vreme, de cînd cu toate treburile, Donna nu mai are timp de ea.

Maeve străbătu bucătăria şi deschise uşa din spate. Ieşi în grădină, iar Donna o urmă.

– Strigă-ne cînd este ceaiul gata, Dolly.

Cele două femei dispărură, iar Dolly le urmări cum apucară pe potecuţa care ducea spre terenul de tenis.

– Ce este cu tot suspansul ăsta, Maeve?

Femeie oftă şi rosti abătută:

– Am auzit despre tine si despre Stephen. N-am vrut să mai pomenesc despre asta faţă de Dolly. Ea aude şi aşa destul de multe.

Donna se încruntă, ascultînd vocea posacă a lui Maeve.

– Cred că Stephen a dat de bucluc. Aseară am primit la restaurant vizita a trei bărbaţi. Şi hai să spunem, că nu erau chiar nişte oameni de afaceri respectabili. Au spus să-i transmitem lui Stephen că Donald Lewis i-a trimis.

Donna simţi că tot sîngele i se scurse din obraji.

– Lewis? Dar ce să vrea el de la Stephen?

– Tu să-mi spui, scumpo. Se-ntîmplă ceva, ceva se petrece şi eu nu pot să-i dau de cap. I-am pomenit chestiunea lui Mario, iar el pur şi simplu a ridicat din umeri, mi-a zis că Stephen se poate păzi singur, însă eu nu sînt atît de sigură. Am senzaţia că este ceva în legătură cu Georgio. Este fiul meu, Donna, dar Dumnezeu să mă ierte, în ultima vreme îmi vine greu să mai ţin la el. Nu ştiu în ce-o fi implicat, dar sigur că împreună cu el este amestecat pînă peste cap şi Stephen. De ce ăştia nu l-au căutat pe Stephen la birou sau la el acasă? De ce au venit la restaurant? Acest lucru mă îngrijorează. Au venit la noi acasă, de parcă ar fi ştiut că aşa Stephen o să se teamă mai mult.

Donna se gîndi o clipă.

– Cum arătau?

Maeve se strîmbă.

– Nişte mitocani solizi, cu mutre supărate, îmbrăcaţi în costume scumpe. Tipul de prieteni ai lui Georgio, dacă vrei.

Donna o strînse pe Maeve de mînă.

– V-au ameninţat? Efectiv, vreau să spun.

Maeve sesiză inflexiunea de gheaţă din glasul Donnei şi oftă.

– Ştii că ai început să semeni exact cu Georgio şi Stephen? Acum un an ai fi stat şi te-ai fi dat de ceasul morţii cu mine. Acum am senzaţia că vrei să faci să plătească. Acest lucru se simte în glasul tău, se vede în atitudinea ta. Ascultă, Donna, ieşi din toată povestea asta cît mai ai încă posibilitatea. Lasă-l pe Georgio să conducă totul din puşcărie. Eu mi-am pierdut pînă şi dorinţa de a-l vedea acasă. Nu-l lăsa să te facă şi pe tine ca pe el, ca pe Stephen, ca pe Donald Lewis. De-asta ei sînt acolo şi noi aici.

– Stephen nu este acolo.

Maeve scutură din cap.

– Poate că nu este încă, dar simt c-o s-ajungă curînd. Dacă nu anul acesta, atunci anul viitor. Stephen este ca Georgio, un accident care aşteaptă să se întîmple. Ai grijă să nu ţi se întîmple şi ţie.

Donna era şocată de cuvintele lui Maeve şi de adevărul acestora. Gîndul că mama şi tata Brunos primiseră vizita gorilelor lui Lewis, îi stîrni un puternic val de mînie; preţ de o clipă simţi dorinţa de a-i zdrobi, de a-i nimici. Niciodată în viaţa ei nu simţise aşa ceva. Întotdeauna fusese o pacifistă, întotdeauna fusese glasul raţiunii. Maeve avea dreptate. Se schimba şi nu era sigură dacă în bine sau în rău.

– Am să-i spun lui Georgio, rosti ea. O să lămurească el lucrurile.

Maeve zîmbi tristă.

– Tu îţi dai seama că noi nici măcar nu ne mai prefacem că el nu este vinovat? Şi ştii ce mă doare mai mult ca orice? Faptul că te-ai împăcat cu ideea. Ştiindu-l ce este cu adevărat, în loc să-i întorci spatele, i te alături în schemele sălbatice şi în dorinţe, Donna. Vinzi pînă şi minunăţia asta de casă. Femeia îşi trecu mîna zbîrcită peste sprîncene şi continuă: Părăseşte-l, Donna, cît eşti încă tînără şi poţi fugi. În cîţiva ani, timpul o să te întreacă. Crede-mă, căci ştiu despre ce vorbesc. Atunci va fi prea tîrziu să-ţi mai urmezi drumul, deoarece l-ai urmat pe-al lui atît de mult, încît obişnuinţa va fi greu de întrerupt.

– Indiferent ce este, indiferent ce a făcut, rosti Donna vehementă, el rămîne soţul meu. El a stat alături de mine cînd am pierdut sarcinile, cînd am fost supărată, cînd am suferit toate traumele. Acum trebuie să fac şi eu acelaşi lucru pentru el.

Maeve clătină din cap. Tristeţea de pe chipul ei era atît de mare că Donnei îi venea să plîngă.

– N-a stat alături de tine, Donna. Tu îţi aminteşti cu înflăcărarea entuziasmată a unei femei. Te-a lăsat singură, a călătorit prin lume şi şi-a văzut mai departe de viaţă. Din cînd în cînd s-a culcat din milă cu tine, iar tu i-ai fost recunoscătoare. Ştii ceva? Am fost foarte fericită

cînd am văzut cît de devotată îi erai şi mi-am dat seama că găsise dragostea adevărată. Abia după cîţiva ani de la căsătoria voastră am constatat că sentimentul era unilateral. Oh, nu te speria, nu pun la îndoială faptul că te-a iubit. Dar nu mai este îndrăgostit de tine. Te-a iubit aşa cum şi-a iubit maşina sau afacerile. Te-a posedat. De ce nu-ţi dai seama, Donna, şi nu pleci?

Donna fixă chipul soacrei sale.

– Dacă cele ce mi-ai spus n-ar fi atît de dureroase, aş rîde. Toate glumele acelea despre fata care nu este pe placul soacrei. Cum de imaginile o prezintă mereu pe mama care o respinge pe fata ce i-a luat minunatul băiat, iar eu m-am ales cu tine, Maeve? Eu îl venerez pe fiul tău şi îţi imaginezi că o să-l părăsesc acum? După douăzeci de ani de devotament îţi imaginezi că o să-i întorc spatele? Dacă n-ar fi atît de cumplit, ar fi chiar nostim.

– Se foloseşte de tine, Donna, şi de Stephen. Să mă ierte Dumnezeu, îl iubesc din tot sufletul, dar văd ce este. Numai Dumnezeu ştie în ce-o mai fi amestecat. Tîlhăriile şi crimele nu sînt suficiente pentru el. Este fiul meu, eu l-am născut şi-l cunosc mai bine decît oricine. De mic a avut o fire ticăloasă. Georgio porneşte după dorinţele lui şi nouă din zece şi le satisface. Nu uita acest lucru. Şi mai ţine minte că nu-i pasă cine o să sufere în final.

Donna îşi pierdu cumpătul.

– Nu mai ascult nimic de genul ăsta, Maeve. Eşti evident surescitată. Cine te-a vizitat, a avut probabil un motiv întemeiat. Am să aflu despre ce este vorba şi o să mă ocup să rezolv chestiunea. Acum hai să mergem înăuntru, să bem o ceaşcă de ceai şi să nu ne mai referim niciodată la această discuţie, da?

Maeve oftă adînc.

– Deci, vei afla cine m-a vizitat şi te vei ocupa să rezolvi chestiunea? Ai vorbit exact ca Georgio, Stephen sau Davey Jackson. Ba chiar ca Paddy. Devii dură, Donna, şi te afunzi pînă peste căpşorul tău drăgălaş. Dacă nu te superi, amîn pe altă dată invitaţia la ceai.

Maeve Brunos merse singură înapoi spre casă, trupul ei mic trădînd indignare şi supărare.

După ce o văzu dînd colţul spre grădina bucătăriei, Donna simţi lacrimi în ochi. Nu erau lacrimi de durere, recunoscu ea în sinea ei. Erau lacrimi de mînie.

Paddy se aşează vizavi de Georgio în sala vorbitorului din Parkhurst şi zîmbi.

– Arătaţi bine.

Georgio ridică din umeri.

– Ce anume s-a întîmplat cu Donna şi cu Alan, Paddy? Vreau să aflu totul.

– Ce ţi-am spus, îi zise irlandezul. S-a dus la el în apartament şi a ieşit de-acolo cincizeci şi şase de minute mai tîrziu. Era evident c-a făcut un duş şi că s-a schimbat. S-a urcat în maşină şi a plecat acasă.

Georgio îşi privi prietenul în faţă.

– Crezi că s-a petrecut ceva necurat acolo, Paddy? Vreau adevărul ca prieten. De insinuat, ai insinuat destul.

Paddy se uită la chipul lui Georgio şi oftă.

– Sincer, habar nu am. Cunoscînd-o pe Donna, aşa cum o cunosc, aş spune nicidecum. Nu este stilul ei.

Georgio se aplecă peste masă.

– Şi tu ştii care este stilul ei, nu-i aşa?

Paddy se depărtă de Georgio şi-l ţintui cu privirea.

– Ce vrea să însemne asta? Dacă n-ai fi umblat cu toate pe şest, poate că acum n-ar fi trebuit ca Donna să-ţi facă aranjamentele. Ştiu ce se petrece şi vreau să-ţi spun un lucru: mi-am dat seama ce pui la cale, din clipa în care am văzut-o că l-a contactat pe Alan Cox. Şi dacă eu am dedus, poţi să fii sigur că au făcut-o şi alţii.

Georgio închise ochii.

– Trebuie să ies de-aici, Paddy, şi asta foarte curînd.

– Dacă m-ai fi solicitat pe mine, n-ai mai fi avut acum sîcîiala asta pe cap. Eu îţi conduc şantierele alea blestemate şi crede-mă, soţia ta a făcut o treabă excelentă cu ele. Este o întreprinzătoare înnăscută. Mă refer strict la şantier. Cît despre evadarea ta, se pare că ai însăilat-o. Eu îi supraveghez pe Donna şi Alan, tu îi supraveghezi tot pe ei şi împreună îl supraveghem pe Lewis. Nu e nimic complicat în treaba asta, nu-i aşa? Ar fi trebuit să vii direct la mine şi am fi rezolvat problema între noi.

– Nu se putea. Lewis ştie că sîntem apropiaţi. Ar fi dedus imediat. Şi dacă astăzi te afli aici este pentru că Lewis nu-i aici.

Paddy zîmbi răutăcios.

– Dar gărzile lui de corp sînt. Pînă la ora ceaiului, vizita mea va fi pe buzele tuturor. Pe mine mă implici acum din cauza Donnei. Nu pentru alt motiv. Vrei ca eu să-i urmăresc pe Donna şi pe Cox. Ei bine, aşa am şi făcut sau mai bine-zis i-am pus pe alţii să o supravegheze. Încă ţin sub observaţie casa şi am să-ţi spun ceva ce nu o să-ţi placă. Trei gealaţi de-ai lui Lewis au vizitat aseară restaurantul lui taică-tău, căutîndu-l pe Stephen. Lewis strînge laţul, Georgio. Dacă aş fi în locul tă,u m-aş da bătut şi aş ieşi din joc. Devine prea periculos pentru toţi cei implicaţi.

Expresia îngrijorată de pe chipul lui Georgio îl satisfăcu pe Paddy.

– Îl bag în mă-sa pe Lewis! Vreau să ştiu ce se întîmplă cu Donna şi cu Alan.

Paddy îşi aprinse o ţigară.

– Pun pariu că nu se întîmplă nimic. Gîndeşte-te, Georgio. Donna se dă peste cap ca să te scoată de-aici. Nu pune totul în primejdie doar pentru că îţi imaginezi că Alan îţi tăvăleşte nevasta. Este ilogic, mai ales că noi ştim ceea ce ştim. Ai lăsa-o pe Donna imediat cu buza umflată, dacă acest lucru ar fi în favoarea ta, şi nu încerca să-mi spui altfel, Georgio. Te cunosc de prea multă vreme, ca să mă las fraierit.

Georgio oftă prelung.

– Gîndul mă stresează. Ştii ce înseamnă să fii ferecat într-o celulă şi cînd se dă stingerea să nu te obsedeze decît ideea că nevastă-ta îşi face de cap, în timp ce tu eşti închis doar cu amintiri îndepărtate.

Paddy înclină din cap aprobator.

– Ştiu, dar este un lucru cu care condamnaţii pe termen lung trebuie să se obişnuiască. Ea este afară, tu înăuntru. Ea se poate trezi oricînd, poate face tot ce pofteşte. Este noţiunea de libertate. Tu presupui că libertatea îi îngăduie să facă lucruri pe care normal nu le-ar fi făcut. Ca de pildă, să se combine cu Alan Cox.

Nu te mai perpeli, Georgio, revin-o în lumea reală. Evadează şi dacă descoperi ceva palpabil între ea şi Coxy, abia atunci întreprinde ceva.

Georgio acceptă logica lui Paddy şi zîmbi.

– Eşti un prieten, Paddy. Ai dreptate. Nu pot să fac nimic atîta vreme cît sînt blocat aici, iar dacă se întîmplă ceva necurat între ei, aş vrea s-o rezolv personal.

Paddy aprobă din cap şi-şi stinse ţigara.

– Aşadar, care-i treaba?

Georgio îl privi intens cîteva clipe, gîndindu-se cît anume să-i spună.

Alan Cox şi Anthony Calder aşteptau răbdători sosirea Donnei la taverna *The Barking Dog* de pe strada Barking. Comandaseră Guinness şi pălăvrăgeau amical, zîmbind cînd şi cînd spre femeile încărcate de pachete, care intrau, împreună cu copiii, să mănînce un sandviş sau un burger, după o sîmbătă de cumpărături. Donna îşi făcu apariţia exact la ora două şi cinci. Ca de obicei ea arăta impecabil şi în timp ce se apropia de ei, Alan, Anthony şi încă trei bărbaţi de la bar o priveau admirativ, fără să se ferească.

– Scuzaţi-mă că am întîrziat.

Cei doi bărbaţi se ridicară.

– N-avem timp pentru o băutură, scumpo, o să ne tratăm cu una cînd ajungem la destinaţie.

Două minute mai tîrziu, Donna se afla pe bancheta din spate a *Cosworth*-ului negru al lui Calder, în drum spre Ilford. Bărbaţii păstrară tăcerea pînă ce maşina se opri în dreptul unei case din Mortlake Road.

– Asta este o casă demnă de încredere, Donna. Ne vom întîlni cu cel care va fi creierul operaţiunii. Să-ţi ţii gura închisă, capul plecat şi să asculţi cu atenţie ce spune, căci nu are obiceiul să repete de două ori.

Ea coborî din maşină, conştientizînd că era cuprinsă de spaimă. Pînă şi Alan şi Anthony erau smeriţi. Indiferent cine ar fi fost acest bărbat, se vedea clar că era o persoană ce trebuia respectată.

Alan deschise uşa cu o cheie şi cei trei intrară într-un hol slab luminat. În dreapta lor era o uşă la care Alan

bătu uşor înainte de a deschide.

– Eric? Salut, amice. Nu te-am văzut de mult.

Donna îl urmă pe Anthony în camera din faţă a casei. Încăperea ea confortabilă, dar nu luxoasă. Într-un fotoliu de lîngă fereastră stărea un bărbat de vîrstă greu de apreciat, cu păr scurt, grizonat, cu umeri masivi şi cu un zîmbet îngăduitor, dacă nu sincer. Avea ochi cenuşii, de gheaţă, şi purta un trening ieftin *Tesco*.

– Alan, într-adevăr a trecut mult timp.

Donna fu surprinsă de tonul lui elevat.

– El este Eric. Eric, Donna Brunos. Pe Anthony deja îl cunoşti.

Anthony îi strînse mîna şi toţi luară loc. Donna observă că Eric, indiferent cine era, nu-i acordă decît o privire trecătoare încruntată. Instinctiv, ea se aşeză pe locul cel mai apropiat de uşă şi-i lăsă pe Alan şi pe Anthony să stea aproape de el.

Bărbatul umplu trei pahare cu vodcă şi le oferi, fără să întrebe dacă cineva dorea alte ingrediente. Donna îşi puse băutura pe măsuţa de lîngă scaunul ei şi-şi linse buzele uscate. Niciodată nu mai simţise atîta putere emanînd dintr-o persoană, atîta senzaţie de primejdie.

– Acum că aţi pus mîna pe mine, ce anume doriţi?

Stînd pe scaun, Anthony se aplecă mai în faţă.

– Organizăm o evadare. Pînă acum am făcut rost de toate cele necesare, de armament şi de oameni. Ce ne mai trebuie este experienţa ta în plănuire şi executare.

– Vă va costa.

Alan zîmbi; asta era discuţia pe care o înţelegea.

– Avem bani, Eric, nu-ţi fie teamă.

Eric schiţă un zîmbet.

– Mă bucur să aud asta. Eu nu fac opere de caritate.

Încăperea se cufundă în tăcere, de parcă toată lumea ar fi lăsat replica să se dizolve.

– Unde trebuie să se producă evadarea? Deşi n-ar mai trebui să întreb acest lucru, de vreme ce se află aici drăguţa soţie a lui Georgio. Pentru prima oară el îi zîmbi Donnei, iar ea îi întoarse un surîs şovăielnic. Ce-ţi face soţul? continuă el cu blîndeţe. De mult n-am mai făcut afaceri cu el. Sincer, îţi transmit cele mai profunde re-

grete ale mele, dar Georgio era tipul pentru care preconizam un asemenea sfîrşit. Era ceva firesc.

Donnei nu-i plăcea panta pe care aluneca discuţia. Se uită spre Alan, căutînd sprijinul lui, însă el asculta atent ceea ce spunea Eric.

– Aşadar, evadarea trebuie să aibă loc de pe Insulă. Numai pe Georgio trebuie să-l luăm de-acolo sau mai sînt şi alţii pe listă? Mi s-a întîmplat aşa ceva cu cîţiva ani în urmă, în Turcia. Am scos un tînăr traficant de droguri, poate vi-l mai amintiţi din ziare – Kirkson. A fost găsit cu gîtul tăiat dincolo de poarta închisorii. Prost băiat. În douăzeci şi patru de ore l-aş fi adus teafăr acasă. A încercat să mă tragă în piept, după cum spuneţi voi, londonezii din East End. Cea mai mare greşeală pe care a făcut-o. Dacă m-ar fi informat că voia să-şi scoată şi iubita cu el, sigur că l-aş fi ajutat. Dar cu onorariul corespunzător, bineînţeles.

– Desigur, rosti Alan pe un ton jovial.

Eric dădu votca peste cap şi imediat îşi turnă din nou tărie în pahar.

– Şi v-aţi gîndit cum să procedaţi, ca să-l scoateţi de-acolo?

– Ne-am gîndit la elicoptere...

Eric îl întrerupse:

– Nici vorbă, aşa ceva este exclus pe Insulă. De la evadarea din Durham nu mai există un milimetru liber în cele patru puşcării de maximă securitate. Toate sînt împînzite cu sîrmă electrică. O pană, nu poate zbura de-acolo, darămite nişte elicoptere.

Se uită la Alan şi Anthony, de parcă ar fi aşteptat alte idei.

Alan zîmbi.

– Ne-am gîndit să-l eliberăm cînd este transferat disciplinar.

Eric îi întoarse surîsul răutăcios.

– Aşa mai merge, numai că nu ştiţi sigur cînd va avea loc acest transfer. Nu, trebuie să ştim exact cînd Georgio va fi mutat. Asta este singura cale. Numai dacă, bineînţeles, nu puteţi afla cînd îi va aplica Articolul 43. Nici directorul puşcăriei nu află decît cu douăzeci şi

patru de ore înainte, cei de la Ministerul de Interne sînt habotnici în privinţa asta. Vedeţi, această metodă a fost instituită pentru terorişti, nu pentru tîlhari. O lege barbară, după părerea mea, dar asta este. Organizaţia *Pity Amnesty* mai bine ar demasca ce se întîmplă aici şi n-ar mai boci atîta condiţiile din America de Sud.

– Tu poţi să afli cînd va avea loc un transfer disciplinar?

Eric clătină din cap.

– Nici vorbă, Alan. Mă tem că sînt foarte secretoşi în privinţa asta. Am un om de legătură la Ministerul de Interne, dar el nu va şti decît cu o zi înainte. Nimeni nu ştie, în afară de comandant şi de personalul lui apropiat.

Alan părea resemnat.

Anthony îşi termină vodca şi întinse paharul. Eric i-l umplu pînă aproape de margine.

– Problema este următoarea: chiar dacă am afla, am putea să adunăm oamenii la timp? Nu cred. O activitate atît de intensă ar fi remarcată şi, în plus, n-am şti nimic despre potera de escortă. Ar putea fi vorba despre unul sau doi poliţişti pe motociclete şi despre un *Rover,* sau ar putea fi vorba despre elicoptere, despre mecanisme sofisticate. Ce ne trebuie nouă, este ziua exactă, în funcţie de care să demarăm planul.

Donna nu reuşi să se mai abţină şi rosti tare:

– Dar de unde să ştim acest lucru, dacă nu stă în puterea noastră s-o stabilim?

Eric începu să rîdă.

– Isteaţă, fată, băieţi. Exact asta trebuie să facem noi. S-o stabilim.

Alan se încruntă.

– Dar cum?

Eric se ridică.

– Să-ţi aduc un ceai, dragă? Văd că vodca mea nu este pe gustul tău.

– Nu, mulţumesc, nu este nevoie.

Eric ridică un sac mare din pînză groasă şi scoase dinăuntru o hartă a punctelor de control.

– Eu am plănuit deja traseul. Tot ce ne mai trebuie este transferul. În cazul pedepselor disciplinare, deţinuţii

sînt transferaţi mereu de la Parkhurst la Wandsworth. Drumurile sînt lăsate libere, iar poliţia locală este pusă în stare de alertă. Cunoaşteţi cu toţii scenariul. Dar din cînd în cînd, mai apare şi cîte o mişcare neprevăzută. O pedeapsă disciplinară este la discreţia directorului puşcăriei. Aşa îl vom sălta pe Georgio. Din Parkhurst, nu-l vom putea scoate niciodată. Este mult prea păzită, şi am fi nebuni dacă am încerca. Cît este închis, el nu poate decît să stea acolo. Afară însă este altă mîncare de peşte. Afară, o să-l culegem ca pe o cireaşă din pom.

Donna ascultă absorbită, fascinată de cunoştinţele bărbatului şi de felul în care le expunea.

– Ce vrei să spui prin *discreţia* directorului de puşcărie? întrebă ea.

Aranjînd cu degetele fiecare capăt al hărţii rulate, Eric privi cele trei chipuri din jurul lui. Zîmbind, el zise:

– O să-l scoatem pe bază de OPSD.

Anthony şi Alan rîseră încîntaţi.

Donna, neînţelegînd cauza amuzamentului lor, întrebă:

– Ce înseamnă OPSD?

– *Ordine perfectă şi disciplină!* Chiar asta înseamnă, doamnă. Şi ne vom folosi de-aşa ceva, ca să-ţi aducem soţul acasă.

– Dar cum? Cum o să-l aducă aşa ceva pe Georgio acasă?

Luîndu-şi paharul cu vodcă, el îl ridică vocea ca pentru un toast.

– Pentru că, draga mea, anunţă el pe un ton răsunător, soţul tău îl va răhătui pe directorul de la Parkhurst.

CAPITOLUL 31

Donna asculta hohotele de rîs ale celor trei bărbaţi şi-şi stăpîni cu greu enervarea.

– Aş vrea să-mi explice şi mie cineva ce găsiţi atît de amuzant.

Eric îşi şterse ochii. Aşezîndu-se din nou în fotoliul lui, o privi intens.

– Dacă eşti închis pe termen lung sau dacă eşti deţinut de gradul A, obligatoriu eşti tratat ca o persoană subversivă – şi desigur, pînă la urmă asta şi devii. Toată viaţa ţi-o trăieşti încercînd să obţii ce-i mai bun din sistem. Este o luptă între Noi şi Ei. Şi ca atare trebuie să folosim acest lucru în avantajul nostru. Dacă, de pildă, un deţinut din categoria celor amintiţi se hotărăşte să organizeze o grevă sau să incite la revoltă, atunci directorul puşcăriei poate hotărî mutarea acelei persoane din închisoare. Asta înseamnă, dragă doamnă, că soţul tău va fi transferat într-o dubă escortată probabil doar de un *Rover*. Exact cum ne trebuie nouă. Calea cea mai bună de a garanta producerea acestui lucru este acostarea directorului. Aici intervine partea cu răhătuirea directorului.

Alan înclină aprobator din cap.

– Şi eu am făcut acest lucru, Donna. Umpli toată săptămîna ţucalul cu excremente, iar cînd vine directorul în vizită prin puşcărie i-l arunci în faţă. Dacă Georgio ar provoca o tulburare, ar putea să fie principalul vinovat şi dacă şi-ar face nevoia pe director atunci l-ar expedia cît mai repede posibil.

– Dacă face mizeria înainte de prînz, zise Eric, atunci îl vor transfera după-amiază. Nu vom avea nevoie decît de un pămpălău cu un telefon mobil, la debarcaderul feribotului, care să ne anunţe dacă duba a urcat sau nu la bord. În caz afirmativ, ne punem în mişcare.

Donna se încruntă.

– Şi dacă îl transferă în timpul nopţii?

Eric ridică din umeri.

– Idem şi la fel. Sigur, aş prefera lumina zilei, dar nu pot să spun că noaptea m-ar încurca, atîta vreme cît el nu are o escortă prea mare şi poliţia nu va apuca să se organizeze.

Donna era năucită.

– Dar de ce l-ar muta pe Georgio atît de repede dacă este de categoria A?

– Gîndeşte-te, scumpo, îi spuse Anthony. Vor să-l izoleze pe instigator, ca să liniştească spiritele. Cît timp este acolo, oamenii aflaţi în spatele lui vor vrea să

meargă mai departe, nu-i aşa? Trebuie să-i ducă pînă la capăt. Să fie marele mahăr. Autorităţile puşcăriei nu-l vor mai vrea acolo şi dacă nu-l azvîrle în carceră, atunci îl vor transfera disciplinar într-o altă puşcărie şi-l vor izola cîteva luni. Dar nu vor fi trei-patru luni de detenţie obişnuită, ci de detenţie solitară, scumpo, căci asta îi scrînteşte pe oameni.

Eric umplu din nou toate paharele cu vodcă, mai puţin pe cel al Donnei.

– Ştiţi dacă sînt ceva perverşi în penitenciar? Asta ar fi un avantaj excelent. Toţi vor să-i ologească pe perverşi; face parte din viaţa de puşcărie. Dacă Georgio o să poată face rost de-o armă, o să-i poată foarte bine ataca pe perverşi. O să-i snopească în bătaie şi apoi va instiga deţinuţii la răzmeriţă. Autorităţile vor vrea să-l izoleze, aşa cum se întîmplă de regulă. Cînd pedofilii sînt torturaţi după canoanele cunoscute, ei nu dau două parale, dar cînd gluma se îngroaşă şi trei-patru dintre ei sînt făcuţi praf, atunci se cam sperie. Cei de la *Sun* o să-i asalteze pentru început. Mai ales dacă noi o să avem grijă ca aceştia să afle. Apoi ne vom înhăţa omul în timp ce-l vor duce să-şi ispăşească pedeapsa. Aici este partea în care intervine OPSD, termină el. *Ordine perfectă şi disciplină!* Este un regulament antic, care ne poate fi de folos în operaţiunea asta. OPSD-ul este aplicat cînd eşti categorisit drept element distructiv sau în cazul perverşilor, pentru propria lor protecţie.

– Deci s-ar putea să-i ia şi pe pedofili cu el?

Alan clătină din cap.

– Mai întîi, vor trebui să iasă din spital, scumpo. Georgio va trebui să-i cotonogească bine; şi ştiindu-l pe Georgio, o va face cu plăcere. Nimănui nu-i plac pedofilii. *Nimănui.* Nici măcar gardienilor. De-asta trebuie să-l răhătuiască şi pe director. Va fi glazura de pe prăjitură, înţelegi? De îndată ce va fi umilit în faţa deţinuţilor, directorul nu-l va mai vrea pe Georgio în puşcăria lui, o vreme..

Anthony înclină aprobator din cap.

– Probabil că va încasa şi o mamă de bătaie înainte de-a fi transferat, dar va merita. Planul este strălucit.

Totul va fi bine.

Donna privi prin încăperea murdară, cu mobilă uzată, arsă de ţigări şi pătată de grăsime şi cu tapetul decolorat de pe pereţi.

Singurul lucru la care se putea gîndi, stînd acolo, în frig, fără prieteni şi înspăimîntată, era că revenirea lui Georgio la ea merita orice efort.

Absolut orice efort.

Ea trebuia să creadă acest lucru mai mult decît orice altceva.

Abătut, Georgio stătea întins în pat ,gîndindu-se la evadare. Trebuia neapărat să afle ceva concret, căci altfel avea să înnebunească. Peste patruzeci şi opt de ore, Lewis avea să revină în puşcărie. Acest lucru însemna întoarcerea la viaţa dinainte, la păzirea spatelui, la ascultarea paşilor, la căutarea armelor ascunse.

Lewis nu lăsa niciodată pe nimeni să se simtă în siguranţă. Aşa reuşea să-i domine pe oameni. Aşa că avea nevoie de Donna ca să-şi capete banii, deoarece ea era singura persoană din lume în care putea să aibă cu adevărat încredere.

Donna lui, cea mai de încredere soţie.

Dar Georgio, fiind un realist, ştia că nu putea să aibă niciodată încredere în el. Donna voia ca el s-o dorească numai pe ea, iar la finalul acestei poveşti ea avea să-i ceară loialitate, considerînd că era un lucru pe care îl cîştigase, însă Georgio ştia că nu putea promite nimănui aşa ceva. Nici măcar... Videi.

Nici măcar lui.

Donna nu putea să doarmă. Evenimentele zilei îi tulburaseră liniştea. Stătea în biroul lui Georgie, ţigara şi paharul cu whisky fiindu-i singurii tovarăşi.

Întîlnirea cu Eric îi demonstrase clar în ce se implicase. Se uitase la Alan şi la Anthony, le ascultase discuţia nonşalantă, constatase uşurinţa cu care acceptaseră ceea ce urma să se întîmple şi o teamă adevărată o învăluise.

Se ridică şi se apropie de fereastră. Zărind maşina

parcată pe partea stîngă a aleii, îşi dădu seama că era încă supravegheată, iar faptul o deprimă şi mai mult. De îndată ce casa avea să fie vîndută, iar ei aveau să plece, acesta urma să devină un stil de viaţă. Aveau ei oare să fie supravegheaţi în permanenţă, aveau să mai cunoască vreodată liniştea?

Continuînd să privească pe fereastră, Donna oftă uşor. Totul era aranjat acum. Chiar dacă ar fi vrut să se retragă, nu mai putea, era amestecată pînă peste cap. Georgio ştia acest lucru, cum de altfel îl ştia şi ea. Faptul o supără. Ea se închipuise ţinîndu-se oarecum departe de toată operaţiunea, se închipuise părtaşă, dar neluînd, practic, parte la ea. Acum îşi dădea seama că greşise. Putea fi arestată în orice moment; dacă cineva ar fi avut cea mai mică bănuială în legătură cu ceea ce se punea la cale, ea ar fi putut fi tîrîtă într-o secţie de poliţie şi interogată. Ar fi putut fi acuzată de conspiraţie. De îndată ce Georgio evada, ea ar fi putut fi pusă în spatele gratiilor, dacă ar fi fost prinşi.

Deşi aceste gînduri i se perindaseră prin minte de mai multe ori în ultimele luni, niciodată nu le lăsase să prindă rădăcini, deoarece ştia că dacă ar fi cumpănit prea mult la ele, ar fi dat înapoi, dovedindu-se o laşă. Acum, după întîlnirea cu Eric, ştia exact ce făcuse şi avea idee de sfîrşitul posibil, care o aştepta.

Cînd Maeve o acuzase că devenise ca Georgio, ea îşi dăduse seama cît de perspicace era soacra ei. O înfuriase gîndul că oamenii de pază ai lui Donald Lewis veniseră la restaurant. Oare mînia existase mereu înăuntrul ei sau se dezvoltase în ultimele luni? Întrebarea o înfricoşa. Tot ce dorea era ca soţul să i se întoarcă acasă. Soţ de care fusese convinsă că era curat ca lacrima. Zîmbi, gîndindu-se la naivitatea ei. Meditase ea oare vreodată profund la acest lucru, de-a lungul anilor? Gîndise ea oare că Georgio era un om perfect?

Ţîrîitul puternic al telefonului îi întrerupse gîndurile şi o făcu să ridice automat receptorul. Nu auzi însă decît tonul. Îi trebui o clipă ca să-şi dea seama că pe masă se afla un fax. Se duse la aparat şi ascultă sunetul ciudat pe care acesta îl făcea. Cînd hîrtia începu să se

deruleze, ea pufni în rîs, simţind o senzaţie de uşurare. Se îngrozise degeaba.

Luînd bucata de hîrtie, îşi trecu privirea peste ea şi răsuci veioza, ca să vadă mai bine. Era un scris de mînă, un scris neciteţ. Strînse din ochi ca să poată citi.

„PENTRU DAVEY ŞI GEORGIO

NECAZURI LA HOTELURI. NECAZURI GUVERNAMENTALE.

NEVOIE AJUTOR

ÎNCETAT EXPEDIEREA PÎNĂ LA NOI DISPOZIŢII.

CANDY".

Donna se uită la fax, de parcă n-ar mai fi văzut unul înainte. Cine naiba era Candy? Hîrtia trimisă purta antetul hotelului *Bay View* din Sri Lanka. Citi şi reciti faxul, dar totuşi nu putu să-l priceapă. Despre ce expediere era vorba? Georgio deja îi spusese că guvernul stopase construcţia, deci ce alt neçaz putea să mai fie? Totul i se şterse din minte cînd începu să studieze mesajul.

Trebuia să-l înţeleagă, iar Davey trebuia curînd să înceapă să răspundă la nişte întrebări. Observă numărul de fax de pe antetul hîrtiei şi fără să-şi dea seama de ce, încuie mesajul în sertarul biroului. Dolly se perinda mereu prin casă şi ceva îi spunea Donnei să păstreze deocamdată secretul.

Acesta era un alt mare mister de-al lui Brunos; şi ştiindu-l pe Georgio aşa cum îl ştia, îşi dădea seama că de la el nu avea să capete un răspuns sincer.

Cînd Donna sosi la birou, o găsi pe Carol acolo, iar cele două femei sporovăiră în faţa unei ceşti cu cafea. Discuţiile mărunte erau uşor de purtat cu Carol Jackson.

– Chrissy al meu este băgat în tot felul de belele la şcoală. I-am spus lui Davey să-i tragă o mamă de bătaie, dar n-a vrut. Va trebui să mă descurc ca de obicei.

– Dar ce-a făcut?

– Dacă ţi-aş spune, nu m-ai crede, Donna. Băiatul ăsta este leit taică-său, e piua întîi la toate. Are cincisprezece ani, dar merge spre treizeci, ăsta este necazul lui.

Donna zîmbi compătimitor.

– Apropo, unde este Davey? Voiam să vorbesc ceva cu el.

Carol ridică din umeri.

– A ieşit. Nu ştiu cînd o să se întoarcă. Are nişte treburi.

Donna îşi ridică ochii în tavan.

– Dacă am primi cîte un penny de cîte ori ne spune chestia asta...

Carol rîse şocată. Donna vorbea ca orice soţie de escroc. Carol nu-şi dădea seama dacă îi plăcea schimbarea.

– Te-aş putea ajuta eu? întrebă ea, ezitînd.

Donna o măsură atent pe Carol înainte de a-i răspunde. Machiajul ei era ţipător ca de obicei, părul îi era pieptănat spre spate, iar bijuteriile de aur îi ieşeau în evidenţă... Privind dincolo de acest aspect exterior, Donna remarcă latura maleabilă a lui Carol şi, ca atare, îşi luă inima în dinţi şi întrebă:

– Ce se petrece în Sri Lanka, Carol?

Observă cum Carol îşi linse nervoasă buzele şi cum îşi plecă ochii.

– Nu ştiu. Spune-mi tu.

Donna inspiră adînc, simţind că următoarele ei cuvinte aveau să răcorească atmosfera din încăpere.

– Haide, Carol, doar nu sînt tîmpită. Ce se întîmplă în Sri Lanka? Tu ştii probabil mai mult decît Davey. Ştiu foarte bine că tu nu concepi să nu cunoşti totul, aşa că ce-ar fi să-mi împărtăşeşti şi mie din cunoştinţele tale? În definitiv, eu sînt proprietara pămîntului de-acolo, inclusiv al celui din Thailanda. Cred că am dreptul să mi se spună ce se petrece.

Carol îşi aprinse o ţigară Rothmans şi o privi pe Donna drept în faţă.

– Vrei adevărul, Donna? Adevărul este că nu ştiu exact ce se petrece acolo. Stephen se ocupă de acel sector, împreună cu Davey. Este unul dintre puţinele lucruri pe care nu le-a discutat niciodată cu mine.

Donna simţi îngrijorarea din glasul lui Carol şi insistă:

– Crezi că ceea ce se întîmplă acolo este ilegal?

Carol rîse crispat.

– Tot ce ating ei este puţin dubios. Amestecul lui Stephen este ceea ce mă îngrijorează pe mine. De cum intră el pe fir, lucrurile tind să se împută.

Donna o privi în ochi pe Carol.

– Să se împută? În ce sens?

Carol îşi strivi ţigara în scrumieră şi rosti printre dinţi:

– Se împut pur şi simplu. Se strică şi devin putrede. Ce te-a făcut să întrebi despre Sri Lanka, Donna? Ce ai auzit?

Donna înghiţi cu greutate.

– Am găsit nişte hîrtii în seiful lui Georgio şi m-am întrebat ce-i cu ele, atîta tot. N-am auzit nimic, după cum ai spus tu.

Carol îşi aprinse o altă ţigară.

– Arăţi groaznic, fetiţo, de-a dreptul groaznic. Ca o femeie cu multe pe cap.

Donna zîmbi.

– N-am dormit prea mult azi-noapte, Carol. Şi într-adevăr am multe pe cap.

– Îţi este dor de Georgio?

Donna înclină uşor din cap.

– Uneori îl urăsc pentru ceea ce a făcut, pentru ceea ce vrea ca eu să fac. Dar deşi ştiu toate astea, îmi dau seama că voi face tot ce vrea.

– Şi eu simt la fel pentru Davey, recunoscu Carol. Ştiu că pentru tine, el nu are nici o valoare. Dar pentru mine, el este sîngele vieţii mele. N-aş putea exista fără el, ştii? Uneori, zise ea, îmi dau seama că aş fi în stare să-l omor în bătaie cu bîta de baseball, mai ales cînd ştiu că a fost la agăţat. Însă adevărul este că nici măcar nu pot să mă gîndesc cum ar fi să trăiesc fără el. Tu eşti puternică, Donna. Numai de-ai putea să-ţi dai seama. A trebuit să fii mai puternică decît afurisitul de Arnold Schwarzenegger ca să păstrezi un bărbat ca Georgio, timp de douăzeci de ani. Nu te subestima, dragă. Ai făcut un lucru extraordinar. Puterea ta este mai mare, pentru că tu n-ai ştiut niciodată că te luptai pentru Georgio. N-ai cunoscut niciodată competiţia. Eu mi-am păzit tot timpul căsnicia. Pe Jamie am făcut-o la vîrsta de patruzeci şi unu de ani ca să-l ţin locului pe ticălos. El o

venerează, este slăbiciunea lui. Acesta este singurul atu pe care eu îl am acum, şi sînt sinceră şi recunosc.

– Asta înseamnă că tu ai ceva mai mult decît mine, Carol.

Lui Carol îi venea să-şi muşte limba pentru ceea ce spusese, însă nu procedă astfel.

– Exact asta voiam să-ţi spun: tu ai reuşit să-l păstrezi pe Georgio, fără ca vreo amantă să-ţi dea dureri de cap, ceea ce cu un bărbat ca el nu este puţin lucru.

Donna se ridică.

– O, au existat destule amante, Carol. Singurul lucru a fost că le-am suportat pe toate. Se îndreptă nesigură spre uşă şi o deschise. Dacă îţi mai aminteşti ceva despre Sri Lanka, o să mă anunţi, da?

Spunînd acestea, ea dispăru, lăsînd-o pe Carol Jackson cu dorinţa de a-şi coase gura spartă. Fugind la uşă, ea o deschise şi o strigă pe Donna care străbătea curtea, îndreptîndu-se spre maşină.

– Donna! Dacă ai nevoie de mine, sună-mă! Da?

Donna înclină afirmativ din cap. Făcîndu-i un semn de rămas-bun din mînă, ea continuă să meargă, incapabilă să distingă drumul printre lacrimi.

CAPITOLUL 32

Donald Lewis se întoarse în puşcărie plin de zîmbete. Arăta pămîntiu, bolnav şi mai bătrîn. Dar părea mai feroce decît înainte. Strălucirea de gheaţă i se întipărise în privire, iar obrajii scobiţi şi ochii încercănaţi nu făceau decît să-i accentueze înfăţişarea ameninţătoare. Mergea uşor gîrbovit, încadrat de cele două gărzi de corp ale lui, cu alură de războinici. Nimeni din încăpere n-ar fi bănuit ce chin era pentru Lewis să vină pînă acolo. Privi în jur, înclinînd din cap ici-colo la diverşi bărbaţi. Singurul zîmbet adevărat i-l adresă lui Sadie. Era epuizat. Tot ce voia era să se întoarcă la el în celulă şi să se întindă în pat, dar ştia că orice semn de slăbiciune avea să fie remarcat şi ţinut minte. Se aşeză cu băgare de seamă

pe un scaun şi afişă un zîmbet răutăcios spre Georgio.

– Salut.

Georgio îi răspunse, înclinînd din cap.

– Cum te simţi?

Lewis continuă să zîmbească şi zise printre dinţi:

– Tu cum dracu' crezi? Îmi simt spatele de parcă acum mi l-ar fi străpuns cineva cu fierul roşu, dar altfel mă simt extraordinar.

Georgio îl privi, sincer preocupat. Stînd atît de aproape, observă cît era Lewis de slăbit. Contrar raţiunii, rosti încet:

– De ce nu te duci să te întinzi puţin, Donald? Arăţi groaznic, amice. Nespus de groaznic. Nimeni de-aici nu vrea să se măsoare cu tine în nici o privinţă. Du-te şi te odihneşte-te, omule, pînă nu păţeşti ceva.

Lewis rînji.

– Mă faci să rîd, Brunos. Aproape că m-ai făcut să cred. O să supravieţuiesc. Am scăpat eu ciuruit de gloanţe, amice, şi-o să mă sperii de-un rinichi scos?

– Ai supravieţuit pierderii unui rinichi, Donald, datorită ajutorului medical. Acum te-ai întors din nou în puşcărie şi te supui unui stres prea mare. Iisuse, ai suferit o operaţie grea. Să nu-ţi închipui că eşti Dumnezeu. Chiar şi tu trebuie să fii conştient că eşti muritor. L-ai lichidat pe Timmy, toţi sînt încă sub şoc. Tu eşti încă regele, aşa că ce dracu' vrei să demonstrezi?

Lewis rise, numai că de astă dată hohotul fu mai aspru şi atrase privirile celor din jur.

– Vreau să demonstrez o dată pentru totdeauna că nimic nu mă doboară. Acum, hai să ne întoarcem împreună în celula mea, ca să mă pui la curent cu ce s-a mai întîmplat pe-aici. Am auzit că avem doi locatari noi, interesanţi, şi vreau ca tu să-mi spui tot ce ştii despre ei, în regulă?

Georgio înclină aprobator din cap. Ridicîndu-se, el făcu greşeala să-i ofere lui Lewis ajutorul. Mîna îi fu lovită cu o ferocitate care dezicea starea nenorocită a bărbatului.

Întreaga sală de recreere îi privi ieşind, urmaţi de cele două gărzi de corp. Sadie îşi lăsă capul pe braţe şi

începu să se gîndească la Timmy şi la Lewis. Brusc, simţi o atingere pe mînă şi se ridică tresărind. Era tînărul Benjamin Dawes, măscăriciul puşcăriei.

– E vreo şansă să ne distrăm şi noi, Sadie?

Ea se uită în ochii tînărului şi simţi o profundă amărăciune înăuntrul ei.

– De cît timp eşti la răcoare, Benjamin? rosti ea printre dinţi. Un an ai fost reţinut pentru cercetări, iar de trei luni eşti aici şi, gata, ai şi devenit jigodie? Să-ţi dau un sfat, scumpule. Recunosc, te afli aici pentru una groasă, dar dacă nu-ţi controlezi pornirile o să te trezeşti cu una şi mai dihai – SIDA. Aici există deja trei purtători ai virusului, de care ştiu eu. Fă-ţi un serviciu, băiete. Fă-ţi din lăbuţă cel mai bun prieten, iar dacă te mai dai vreodată la mine am să-ţi scutur cocoşelul pînă ţi-o cădea, după care îl voi lua şi-l voi purta ca talisman. Pricepi ce vreau să spun?

Benjamin se ridică, simţindu-şi demnitatea ştirbită.

– Am întrebat şi eu, n-am dat cu parul.

Sadie, recăpătîndu-şi obişnuita fanfaronadă, rosti pe un ton fandosit:

– Sper că pe fetele adevărate le tratezi mai frumos decît pe mine, băieţaş.

Întreaga sală de recreere pufni în rîs. Benjamin ieşi ca o vijelie, strigînd:

– Fir-aţi ale dracu' de cocote, toate sînteţi la fel!

Sadie îşi dădu ochii peste cap şi oftă.

– I-auzi, strigă ea, vorbi glasul experienţei!

Toţi bărbaţii rîseră din nou, respectînd-o pe Sadie pentru că îl pusese la punct pe tînăr, ştiind toţi că dacă băiatul ar fi fost prins cu Sadie, ar fi fost abuzat sau folosit de indivizii mai mari, înainte de-a fi eliberat condiţionat. În puşcărie trebuia să fii în stare să te păzeşti singur contra violului şi al abuzurilor care se produceau dincolo de uşa celulei. Mai ales cînd erai adolescent ca Benjamin şi credeai că le ştii pe toate, dar, de fapt, nu ştiai nimic.

Sadie se lăsă din nou pe spătarul scaunului, în minte învîrtindu-i-se un singur gînd.

Lewis se întorsese.

Lewis se întorsese şi se comporta, de parcă nimic nu se întîmplase.

Lewis îi zîmbise, ceea ce însemna că erau încă împreună. Ea însă nu putea să facă nimic în această privinţă.

Dacă tînărul Benjamin ar fi fost singura ei problemă, cît de uşoară ar fi fost viaţa...

Lewis se aşeză pe patul lui, iar Georgio se cocoţă pe masa micuţă.

– Aşa, Georgio, ce s-a mai întîmplat?

El ridică din umeri, degajat.

– Una, alta. Ne-am căpătuit cu doi perverşi, după cum, fără îndoială, ai aflat deja. Nu m-am socotit cu ei; m-am gîndit să-ţi las ţie această plăcere. Sînt pedofili, orientaţi cu precădere spre băieţei, dar şi spre fetiţe. Fac parte dintr-un cerc care operează de ani de zile. I-au arestat pe şefi şi le-au dat cincisprezece şi, respectiv, optsprezece ani. Sînt nişte jeguri.

Lewis închise ochii şi încuviinţă încet.

– Îi ştiu. Ce oameni ne aduc aici? Ce-o să ne facem cu ei, dacă ne facem singuri dreptate? Nu ştiu, Georgio. Directorul cred că e sărit de pe fix, de i-a băgat aici cu noi. Cine mai ştie despre ei?

– Sadie, însă nimănui altcuiva nu i-a mai scăpat porumbelul din gură. L-am văzut pe Ricky Colosul cercetîndu-i, dar n-a venit nimic concret din partea lui. Cred că doar a încercat să-i sperie. Oamenii au început să devină bănuitori, pentru că cei doi stau împreună şi nu-şi discută cazul, ceea ce aici este inadmisibil, nu-i aşa? Toată lumea îşi povesteşte cazul, acesta fiind singura cale de-a rezista în primele luni.

Lewis îşi ridică mîna, cerîndu-i să tacă.

– Ce s-a spus despre Timmy?

Georgio îşi plecă ochii.

– Ţi-ai pierdut minţile şi ştii că este adevărat. Nu merita aşa ceva şi asta este părerea generală. Dar, cunoscîndu-te aşa cum te cunosc eu, bănuiesc că acest lucru n-o să te deranjeze prea mult. Hai să nu ne mai codim, Donald, ţie îţi place notorietatea, nu-i aşa?

Lewis zîmbi, arătîndu-şi dinţii mici şi albi.

– Eu mi-am pierdut un rinichi şi tu ai tupeul să stai aici şi să-mi spui că eu mi-am pierdut minţile! Cît timp am lipsit? Nici măcar trei săptămîni şi tu îmi spui ce gîndeşti, de parcă aş fi un jeg. Mi-am pierdut un rinichi. Ticălosul ăla a avut noroc că am fost în spital cînd i s-a făcut de petrecanie. Dacă aş fi putut, l-aş fi torturat pe codoş cu mîinile mele.

Georgio îşi trecu degetele prin părul des şi negru şi-şi dădu seama, pentru prima oară de cînd se afla în Parkhurst, că nu-i era teamă de Lewis. Individul era slăbit acum. Ca un cîine ce miroase căpetenia haitei, Georgio descoperise că Lewis era mai neputincios decît îşi imaginase el... iar acest lucru nu putea să fie decît spre binele lui Georgio.

– Să fim cinstiţi în chestiunea asta, Donald, rosti el cu fermitate. L-ai lichidat pe Timmy, deoarece ai vrut să fii sigur că oamenii nu te-au uitat sau că n-au uitat de ce eşti în stare. Nu pun la îndoială faptul că ai primit o lovitură, ştiu c-aşa a fost, dar în final l-ai eliminat pe Timmy. Ţi-ai făcut din el un atu. Pentru prima dată cineva a încercat să ţi-o plătească şi astfel ţi-ai pierdut un rinichi pentru o tîrfă travestită, care acum nici de cocotă masculină n-ar mai fi bună. De ce l-ai vrut, Lewis? De ce ai luat-o pe Sadie de lîngăTimmy? Ce-ai avut de cîştigat?

Lewis îi zîmbi din nou.

– Am luat-o pe Sadie, pentru că aşa am vrut. Cine a fost tipul ăla care a spus că a urcat pe Everest, pentru că era acolo? Ei bine, de asta am luat-o pe Sadie de la Timmy.

Georgio oftă.

– Nu eşti întreg, ştiai asta?

Lewis rîse.

– Sînt perfect conştient de acest lucru, Georgio. Asta mă şi ţine în formă. Alt om să fi trecut prin ce-am trecut eu, ar fi şi-acum pe patul de spital, hrănit cu linguriţa. Viaţa este dată ca s-o trăieşti, şi ca să trăieşti trebuie să fii cel mai bun, să fii în vîrf, iar într-un astfel de loc înseamnă să fii ticălosul cel mai al dracului. Acum, să

revenim la perverşi. Ce-au de spus în apărarea lor?

Georgio ridică din umeri.

– Cum am spus mai devreme, nu prea multe. Dar dacă vor fi căsăpiţi, îi laşi în sarcina mea?

Eric, aflat în maşină cu Alan, şofa pe drumul pe care urma să aibă loc evadarea. De la Portsmouth, o luară pe autostrada M275 spre Cobham şi de acolo pe A27 spre Drayton. De la Drayton urmară autostrada A3 pînă la Horndean, iar de acolo merseră aproape o oră, discutînd vrute şi nevrute, pînă ajunseră la locul pe care Eric îl alesese pentru asalt. Era o porţiune de şosea mărginită de un peisaj pitoresc şi însoţită de un drum de ţară. Era o zonă deosebit de frumoasă, cunoscută sub numele de *Scobitura Pumnului Diavolului.*

Eric parcă într-un loc special amenajat pe marginea drumului şi îi zîmbi lui Alan.

– Ce părere ai?

Alan deschise portiera şi se uită la maşinile care treceau în viteză pe lîngă ei şi la peisajul din jur.

– Este perfect.

– Mai bine-zis liniştit, Al, rosti Eric zîmbind şi apropiindu-se de el. Puţin mai încolo este un drumeag de ţară, care duce într-o zonă deosebit de pitorească. Mai bine de atît nici că s-ar putea, nu-i aşa?

– Este ideal. Să fiu al naibii dacă nu este superb. Eşti sigur că asta este ruta pe care va merge duba?

– Asta este, întotdeauna urmează acest drum. Poliţia locală cunoaşte situaţia, cunoaşte procedura transferului disciplinar. Este mai uşor decît să tot alegi noi rute. Sînt convinşi că totul merge strună şi aşa şi este. Dar nu în caz de OPSD, înţelegi? Dacă Georgio o să poată acţiona ca să fie mutat din puşcărie, atunci toţi o să rîdem. Căci nu va trebui să ne ocupăm decît de o dubă. O putem încercui din faţă şi din spate, putem scoate din cursă motocicletele însoţitoare şi chiar maşina poliţiei, dacă va fi necesar. Apoi nu ne rămîne decît să-l scoatem pe şofer afară din cabină, deoarece este singurul care are cheile de la uşa din spate. Georgio va fi întemniţat într-un mic separeu din dubă. Trebuie să deschidem uşa

şi să eliminăm poliţia cît mai repede posibil. Apoi ne vom putea elibera omul.

Alan înclină aprobator din cap.

– Cum rămîne cu celelalte maşini? zise el. Se va face coloană în spatele nostru, dacă vom bloca drumul.

– Exact asta şi vrem, Alan. Unul dintre oameni va lua cheile de la primele trei-patru maşini şi le va arunca. Asta înseamnă că poliţia va avea greutăţi să ajungă la locul faptei, înţelegi? Vom avea motociclete rapide şi-o vom întinde pe drumul de ţară. Vor trebui să rezolve atîtea, că va fi o adevărată nebunie, iar noi vom cîştiga astfel timp preţios.

Alan se uită la şosea, de parcă în faţa ochilor s-ar fi desfăşurat toată acţiunea.

Eric îşi aprinse o ţigară şi arătă în direcţia maşinii lui.

– Am să-ţi explic acum totul pe scurt. Vom sta acolo, pe drumul de ţară, cu un excavator, corect? Nimeni de pe autostradă nu va şti că sîntem acolo. El arătă spre stînga lui. Camioneta *Mercedes* va fi parcată acolo, ca şi cînd ar fi în pană. Va avea lipită pe ea avertismentul poliţiei şi tot restul. În camionetă vor fi trei motociclete de mare putere. Cînd duba se va apropia, excavatorul şi noi vom intra pe şosea. Aşa o vom încercui. Vor trece două-trei minute, poate chiar mai mult, pînă se vor dezmetici poliţiştii, dar ne vom strădui ca în două minute să rămînem de partea teafără a baricadei. Toţi vom fi înarmaţi pînă în dinţi. Eu voi lua o *Armalite* şi mă voi aşeza în faţa dubei. Şoferul o să facă pe el, cînd o să mă vadă. O să fac două-trei găuri în parbriz, apoi am să torn puţină benzină. Am să-l ameninţ că-l ard de viu dacă nu iese din dubă. Între timp, continuă Eric, trăgînd un fum de ţigară, tu, Jonnie H. şi băieţii lui veţi împînzi zona. Unul dintre voi va lua cheile de la maşini, iar restul se vor ocupa de motociclişti şi de maşina poliţiei. În clipa în care convoiul se va opri, va trebui să tragem în cauciucuri şi în însoţitori. Fiind pe motociclete, ne pot produce mari şicane, pot demara în cîteva secunde, aşa că ei sînt cei importanţi. Aş spune să-i rănim, nu să-i ucidem, dar o să fie aşa o nebunie, că Dumnezeu ştie ce-o să se mai întîmple. De îndată ce-o să înceapă tirul,

în special de pe ţevile puştilor *Armalite,* ar trebui să ne aşteptăm la o cooperare din partea lor. Dar nu garantez. Ştii cum sînt oamenii cînd devin înspăimîntaţi. Cad fie într-o extremă, fie în cealaltă. Oricum, după ce ne vom ocupa de toţi, restul o să fie un mizilic. În paralel eu mă ocup de individul din dubă. Ţii minte – numai şoferul are cheile de la uşile din spate. El este singurul care cunoaşte procedura de deschidere a lor. Vezi tu, încuietoarea este ca un seif: întorci cheia în anumite poziţii. Şoferul le ştie pe dinafară. Aşa că, îl fac să deschidă uşile, îi pocnim zdravăn pe gardieni, îi încuiem acolo şi-o ştergem. Eu îl voi lua pe Georgio pe motocicleta mea. O vom apuca cu toţii pe cîmp spre drumul de ţară şi ne vom îndrepta în răspîntie. Ei se vor aştepta ca noi să ne *depărtăm* de şoseaua pe care au venit ei, dar de fapt noi vom merge în direcţie opusă pînă vom ajunge la Gibbet Hill, care se află cam la vreo patru sute de metri distanţă. Acolo vom abandona motocicletele, vom trece pe jos podul de cale ferată, iar dincolo ne vor aştepta maşinile. Ne vom da jos salopetele de muncitori, glugile cu mască şi ne vom debarasa de arme. Georgio va sta ghemuit pe podeaua din dreptul locului din faţă al primei maşini. Va merge ori cu mine, ori cu tine în maşină. Restul vor lua maşina a doua şi de-aici încolo rămîne să alegi spre ce casă vă îndreptaţi. Podul de cale ferată este o chestie excelentă, pentru cazul că poliţia se hotărăşte să ne urmărească, îi spuse el lui Alan entuziasmat. Are de jur împrejur pereţi de cărămidă. Putem să-l traversăm şi să plecăm într-o clipă. Cînd vom începe să fugim, eu o să descarc de cîteva ori *Armalite*-ul, ca să priceapă că sîntem bine înarmaţi. Dar personal nu cred c-o să fim urmăriţi. Dacă vom fi, vor avea senzaţia c-au dat lovitura, dar, de fapt vor rămîne ca nişte nătăfleţi. Nu merită osteneala? Ce părere ai?

Alan îl ascultase cu interes şi entuziasm. Zîmbind spre Eric, rosti:

– Cred că este al naibii de perfect, amice. Excelent!

Eric era mulţumit. Îşi aruncă chiştocul pe şosea şi-l strivi cu piciorul.

– Am făcut deja rost de măşti şi de salopete. Am mai

achiziţionat şi cinci pulovere roşii, pe gît. O să le tăiem gulerele şi pur şi simplu o să le îmbrăcăm; aşa, orice martor ne va descrie pe toţi la fel: tricouri roşii, salopete negre şi măşti negre. Cel puţin doi martori vor spune c-am fost negri, întotdeauna spun aşa cînd sînt la mijloc arme. Vom purta mănuşi tricotate şi bocanci. Nu vor vedea nici o fărîmă din noi. Cînd toată lumea este îmbrăcată la fel, martorii devin confuzi. Nu se distinge culoarea ochilor, a părului, absolut nimic. Singurul Georgio va fi văzut, dar poliţia ştie deja cum arată el. Pe martori dorim noi să-i derutăm, continuă el, aşa că vom ţipa tot timpul, mai puţin eu care îl voi convinge pe şofer să deschidă uşa. Ţipătul este forma cea mai bună de comunicare într-un asalt, deoarece vocea este complet diferită de cea normală. În acelaşi timp intimidează oamenii şi aşa ceva şi trebuie să facem, nu-i aşa? Să-i speriem de moarte, inclusiv pe poliţişti. Eu am să folosesc un accent cînd o să vorbesc cu şoferul, aşa că lui o să-i fie imposibil să mă identifice. O să-l pun să deschidă uşa şi am să-i promit că va fi acasă la ora ceaiului dacă o să coopereze. Dialogul cu şoferul este cel mai greu lucru de rezolvat, pricepi? El este sigur că nimeni nu poate ajunge la el prin parbrizul antiglonţ. De cum va vedea puşca *Armalite,* va îngheţa şi va cădea sub bordul maşinii. Şi cînd îl va lovi mirosul de benzină, pur şi simplu se va dezintegra în faţa ochilor tăi. Nimeni nu vrea să fie ars de viu, nu-i aşa? Alan rîse de propriul lui vicleşug. Va fi blînd ca un mieluşel.

Alan rîse împreună cu el, entuziasmul cedînd locul euforiei.

– Abia aştept să le văd mutrele poliţiştilor, tu nu?

– Da, atîta vreme cît ei nu ni le văd pe-ale noastre, glumi Eric. Acesta este lucrul cel mai important. Hai să plecăm. Nu departe este un bufet expres şi tare aş bea o ceaşcă cu ceai.

Se întoarseră la maşină. Alan rămase cîteva clipe lîngă portieră admirînd golful şi peisajul pitoresc. Zîmbind, el rosti încet: *Scobitura Pumnului Diavolului,* eh? Chicotind, se urcă în maşină lîngă Eric.

– Ce mai nume o să scrie şi poliţia asta în declaraţii.

Nu-i deloc rău, în actualele împrejurări.

Eric încadră *Volvo*-ul în traficul intens.

– Pe hărţi locul este marcat ca o zonă de-o frumuseţe ieşită din comun. După asalt, poliţia nu va mai putea să treacă pe-aici, fără să nu se înfioare... şi acest lucru, pentru mine, este partea cea mai frumoasă.

Alan consimţi din cap şi începu să privească pe geam peisajul pe care îl lăsau în urmă.

Georgio o privea pe Donna cum înainta degajată spre el, ţinînd în mînă ceştile cu ceai şi batoanele de *KitKat*. Arăta uluitor. Taiorul era închis cu nasturi mari, aurii, iar ea îşi asortase la ţinută cercei şi brăţări de aur. Pantofii erau din antilopă neagră, cu tocuri de patru centimetri, simpli ca model, dar evident scumpi. Remarcă faptul că ea atrăsese privirile bărbaţilor şi ale femeilor din sala vorbitorului şi văzînd o tînără blondă, drăguţă, făcîndu-i cu mîna, se încruntă.

Cînd Donna ajunse la masă, o întrebă:

– Cine este blondina?

Donna ridică din umeri.

– O fată. O mai iau cu maşina din cînd în cînd, mai ales că vine cu copiii. De ce?

Dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, Georgio simţi un profund resentiment. Mult mai tăios decît intenţionase, el rosti:

– Este poama unui tîlhar, să n-o mai iei cu maşina. Bărbată-su este borfaş. O secătură. Stai cît mai departe de ea.

Donna se aşeză şi-şi privi soţul, fără să-şi ascundă surprinderea.

– Poftim?

Fie că nu remarcase tonul ei, fie că nu dorise s-o ia în seamă, el rosti răutăcios:

– Am zis să stai departe de ea. Ce naibii ai tu în comun cu astfel de oameni? Nu vreau ca tu s-o mai iei pe ea sau pe oricare dintre borfetele de-aici în maşina ta, da?

Donna îi trînti în faţă un *KitKat*.

– Ascultă, Georgio, nu ştiu cine ţi-a zdruncinat

cutiuţa astăzi, dar să nu mai gîndeşti vreodată că tu poţi să-mi spui mie ce să fac şi ce nu. Am o groază de lucruri în comun cu acea fată, principalul fiind faptul că soţii noştri sînt la răcoare pentru multă vreme. Şi ei îi este dor de el, la fel cum îmi este şi mie de tine, dar spre deosebire de mine, ea trebuie să întreţină doi copii din nenorocitul de ajutor social. Dacă o să vreau ca ea să vină să locuiască în casa mea, o s-o aduc, Georgio. Au apus de mult zilele în care tu îmi spuneai tot ce să fac.

Georgio şi Donna se priviră şocaţi, ambii fiind conştienţi că ceva se schimbase între ei, nici unul însă nedorind să-şi asume responsabilitatea faptului. Donna era speriată şi entuziasmată în acelaşi timp. Chipul lui Georgio se înăspri şi pentru prima oară ea îl văzu aşa cum probabil apărea altora.

– Frumos discurs, Donna, n-am ce zice. Cine ţi-a pus cuvintele în clanţă? Alan Cox, presupun.

Şocată, Donna rămase cu gura căscată.

– Poftim? Ce vrei să spui?

Georgio sesizase încordarea din glasul ei, de pe chipul ei, dar, deşi îşi dădea seama că era nedrept, continuă să vorbească. Faptul că o văzuse cu acea femeie îl înfricoşase. Îl înspăimînta gîndul că fata i-ar fi putut pomeni Donnei despre alţi vizitatori în compania cărora era posibil să-l fi văzut. Această frică era cea care îl făcea să vorbească împotriva raţiunii.

– Ai auzit foarte bine. Ştiu că te-ai distrat excelent în Scoţia. A fost plăcut duşul din apartamentul lui? V-aţi scăldat cumva împreună? Ţin minte că-ţi plăcea ca eu să ţi-o pun cînd erai sub duş, nu-i aşa, iubito?

Ea auzi cuvintele, dar nu-şi îngădui să răspundă. Urmărea cum se mişcă gura lui Georgio şi avea impresia că primise o lovitură puternică în plexul solar.

– Hai să nu ne mai ascundem după deget, fetiţo. Ai avut un weekend ca să-l cunoşti, nu-i aşa? A meritat? Ţi-a tras-o bine?

Donna dădu să se ridice, deşi se simţea nesigură pe picioare. Nu-i venea să creadă că Georgio i se adresa ei, c-o putea împroşca în faţă cu asemenea porcării, de parcă ea ar fi fost un nimeni. Văzînd-o ridicîndu-se,

Georgio o prinse de mînă şi i-o strînse între degetele lui groase, pînă îi pricinui durere.

– Dă-mi drumul, Georgio. Vreau să plec, dă-mi drumul la mînă. Chipul Donnei se întunecase, vocea i se coborîse, iar cuvintele fuseseră rostite printre dinţi.

Georgio se simţi cuprins de un val de panică şi, disperat, zise:

– Stai jos, Donna. Te rog, aşază-te din nou. Nu ştiu ce m-a apucat. Te rog, Donna, te implor, aşază-te la loc.

Îi privea disperat chipul, rugînd-o din ochi să se aşeze şi să asculte ce avea să-i spună. Donna luă loc, inima bătîndu-i cu putere, primele broboane de sudoare apărîndu-i la subsuoară şi pe gît.

Vocea lui Georgio devenise mai blîndă, iar tonul îi coborîse.

– Iartă-mă, Don Don! Dumnezeule! Nu ştiu ce-i cu mine în ultima vreme. Sînt atît de gelos pe tine, iubito. M-am uitat la tine mai devreme şi am simţit înăuntrul meu cea mai teribilă senzaţie de pierdere. A fost cumplit! Brusc, mi-am imaginat viaţa fără tine. Dacă m-ai părăsi, sufletul meu ar muri, Don Don. Zău, jur în faţa lui Dumnezeu. N-aş putea să mai trăiesc, gîndindu-mă la tine şi la Alan Cox. Îl cunosc, Donna, este un curvar. Ştiu că este prietenul meu, dar femeile nu-i rezistă un minut de îndată ce-şi începe repertoriul...

Donna îl întrerupse:

– Adică, vrei să spui că sînteţi la fel, nu Georgie? rosti ea cu glas scăzut. Ţie întotdeauna ţi-au plăcut doamnele sau ar trebui să spun fetele? Ei bine, poftim, mi-am făcut un‹duş în apartamentul lui Alan Cox. Mare scofală. Eram după o noapte de drum. Dar lăsînd toate astea la o parte, mă doare că nu ai încredere în mine, că mă iei drept tîrfă. După toţi aceşti ani, îndrăzneşti să mă acuzi de aşa ceva! Pe mine, Donna, jumătatea fidelă a căsniciei noastre. Se aplecă în faţă şi rosti apăsat: Ştii ceva? Ţi-ar fi prins bine dacă aş fi avut o aventură, Georgio. Te-ar fi făcut poate să-ţi dai seama ce posezi. Îmi pun pielea la saramură pentru tine, amice. Mă strădui să menţin totul în mişcare, iar tu tot ce poţi să faci este să vorbeşti cu mine de parcă aş fi una dintre aşa-numitele

însoţitoare de la afurisita aia de *Talkto*. Ei bine, fii foarte atent, Georgio! O dată dacă îmi mai faci figura asta, între noi totul s-a terminat. Ai priceput? *Adios Marios,* după cum obişnuiai să zici cu ani în urmă. Ai tupeul să spui că *mi-o puneai*, cînd cea mai frumoasă parte a căsniciei noastre ai petrecut-o regulînd tot ce nu depăşea douăzeci şi unu de ani, purta fustă pînă la fund şi arăta abordabilă. Ai tupeu, Georgio! Ai tupeu cu carul!

Şocul, pe care cuvintele Donnei i le provocară lui Georgio, fu atît de mare, încît el se simţi cuprins, mai întîi, de un val de fierbinţeală şi apoi de unul de greaţă. Acea Donna care îi vorbea lui astfel, era de lăudat. Faptul îi arăta cît de independentă devenise soţia lui, astfel că autoritatea pe care el o exercitase asupra ei se destrămase.

Donna devenise o femeie matură, iar gîndul îl cutremură pe Georgio, deoarece ştia că nu putea să o accepte ca egal. Ca atare, abordă un zîmbet pe buze şi începu să vorbească, în timp ce în gînd îi încolţea sămînţa nemulţumirii, văzîndu-se umilit de soţia lui.

– Am spus că-mi pare rău, Donna, ce pot să mai fac? Am fost un prost. Sînt gelos, atîta tot. Cunosc indivizi care şi-ar da zece ani din viaţă pentru o femeie ca tine, pe jumătate cît tine. Te rog, spune-mi că m-ai iertat. N-aş putea suporta ca astăzi să ne despărţim supăraţi. Zău, Don Don, lucrul ăsta m-ar ucide.

Donna îl privi pe Georgio şi se arătă surprinsă să constate că implorarea plină de pasiune a lui nu o mai zgudui din temelii, aşa cum ar fi făcut-o înainte ca el să fie închis. Oare atît trebuia să fac, ca el să mă observe? Ar fi trebuit să-l fac gelos de-a lungul anilor? Ar fi trebuit să-i replic, atunci cînd îmi era infidel? Să fi fost oare atît de simplu? Să-l fi făcut să creadă că am primit avansuri de la un individ arătos? Faptul o uluise prin simplitatea lui. Fusese atît de uşor şi ea nu-şi dăduse pînă atunci seama. Acum, el o privea de parcă *într-adevăr* ar fi fost soţia lui. O privea ca pe o femeie, iar senzaţia era plăcută. Deosebit de plăcută.

– Te iert, Georgio, cu o singură condiţie. Să nu-mi mai vorbeşti niciodată astfel. Sînt soţia ta! Nu amanta şi

nici tîrfuliţa unei aventuri de-o noapte. Eu sînt doamna Donna Brunos şi ai face bine să-ţi aminteşti acest lucru pe viitor.

Georgo înclină aprobator din cap, deşi îi venea s-o plesnească peste faţă. După ce-l ţintui cu privirea alte cîteva clipe, Donna îşi plecă ochii la ceaşcă şi rosti:

– Operaţiunea o să aibă loc peste o săptămînă. Este programată pentru 29 noiembrie, iar tu va trebui să provoci aici un tărăboi ca să-l determini pe director să te transfere disciplinar. Trebuie să se impună regulamentul OPSD, dar tu va trebui să-i faci să dorească să te mute din actuala puşcărie, nu doar din blocul de detenţie. Eric crede că ar trebui să-i ataci pe toţi perverşii, să provoci o revoltă în puşcărie, iar apoi să-l răhătuieşti pe director, ca tacîmul să fie complet.

Georgio îşi ascultă uluit soţia. Ziua de astăzi fusese o adevărată revelaţie pentru el.

– O să-l răhătuiesc pe director, Donna. O să-mi facă plăcere.

Ea înclină afirmativ din cap. Privindu-l din nou în ochi, ea rosti fermă:

– Trebuie să provoci aşa un tărăboi, ca ei să dorească să te îndepărteze. Eu aş zice să provoci o grevă sau ceva mai puţin primejdios...

Georgio interveni:

– Nu, cotonogirea perverşilor este metoda cea mai bună; cu aşa ceva îi dezlănţui pe băieţi. O să mă asigur ca gardienii să ştie că eu am fost incitatorul. Bănuiesc că vor s-o produc dimineaţa, la prima oră?

Donna încuviinţă.

– Trebuie să-mi fac şi eu un plan. 29, ai zis? întrebă el zîmbind. Pînă atunci voi pune totul la punct. Iubito, apoi noi doi vom fi din nou împreună acasă. Apropo, ce s-a întîmplat cu casa?

Donna îşi umezi buzele.

– Nimic. Am scos-o de pe lista vînzărilor. Văzu gura lui deschizîndu-se şi atunci ridică mîna. Cred că ar fi mai bine s-o lăsăm mai moale cu casa o vreme, măcar pînă după evadare. O s-o putem scoate după aceea la licitaţie. Întreaga poveste a stîrnit şi aşa destule discuţii.

Harry a şi trimis-o pe neobrăzata de nevastă-sa să dea tîrcoale. Nu, Georgio, eu cred că este mai bine să te scoatem de aici şi după aceea să abordăm celelalte probleme.

El aprobă, deşi faptul că ea începuse să hotărască în locul lui îl mînia cumplit.

– Dacă aşa vrei tu, Donna...

Ea îi zîmbi tandru.

– Da. M-am gîndit mult la acest lucru, Georgio.

Minţea, dar constată că-i făcea plăcere să-l mintă. Se gîndise doar la acel lucru, dar presimţea că făcea ceea ce trebuia.

Georgio schiţă un surîs forţat.

– Cum vrei tu, iubito. Fă ceea ce trebuie făcut, dragă.

Donna zîmbi încă o dată şi-şi aprinse o ţigară.

– Aşa o să fac, nu te teme.

Trase puternic din ţigară şi dînd fumul afară, aruncă cea mai mare bombă a după-amiezei, deşi nu-şi dădu seama de acest lucru decît după ce rostise cuvintele şi-şi văzu soţul împietrind:

– Acum, Georgio, vreau să ştiu ce se petrece în Sri Lanka?

CAPITOLUL 33

Dona privi, înmărmurită, cum soţul ei îşi pierdu culoarea din obraji şi cum îşi ridică repede la piept degetele groase, asemeni unei biete neveste de pescar, căreia i se adeveresc cele mai groaznice presimţiri.

– Ce vrei să spui?

Vocea lui Georgio era încordată şi accentuată. Donna îşi dădu seama că dorea să ştie nu numai ce se petrecea în Sri Lanka, dar şi ce era în capul soţului ei.

Donna îi zîmbi cu nonşalanţă.

– Ce-am spus. Ce se întîmplă în Sri Lanka? Mai precis, la hotelul *Bay View.*

– Nimic despre care să ştiu.

Donna insistă:

– Dar acolo *există* un hotel *Bay View*? A fost construit? Noi am primit un fax de-acolo acum cîteva zile şi aş vrea să ştiu cînd a fost construit, cine este proprietarul şi dacă prin el putem să scăpăm de Lewis. În definitiv, de la hotel ţi se trage toată tărăşenia cu el, nu-i aşa?

Georgio încuviinţă din cap, chinuindu-se să găsească o explicaţie plauzibilă pentru ea.

– Ar trebui să fie terminat pînă acum, zise el în pripă. Este un loc minunat, Don Don. O reşedinţă de-a dreptul extraordinar de bine cotată. O să facem o mică avere din ea.

Donna îşi aprinse o ţigară şi zise calmă:

– Cum o să ne descurcăm cu chestia asta? Cum o să mai conducem o afacere cînd vei ieşi de-aici?

Georgie se relaxă. Intraseră pe un teren pe care ştia că-l putea stăpîni.

– Foarte simplu, iubito. O să pun totul pe numele lui Stephen. O să se ocupe el de-aici de tot, nu-ţi face griji.

Fumînd, ea îl privi pe Georgio fix în ochi, iar el continuă să vorbească:

– Urma să fie o surpriză pentru tine. Voiam să mergem acolo, o vreme măcar. Îţi imaginezi, Donna, să fim proprietarii unui hotel. Este un loc într-adevăr luxos, numai podele de marmură şi decor colonial. Acolo voiam să fie destinaţia noastră finală, înţelegi? Voiam să-ţi fac o surpriză.

Vocea lui era blîndă şi în timp ce Donna îl asculta, cuvintele pe care el le rostea erau ca o melodie pentru urechile ei.

– Dar cum rămîne cu Lewis, Georgio? insistă ea.

El zîmbi.

– Dacă totul este construit şi dat în funcţiune, atunci o să ne putem socoti şi cu el, nu-i aşa? Este adevărat, o fi pierdut el în Bangkok, dar măcar afacerea srilankeză este încă solidă.

Donna oftă.

– Acel fax, Georgio, pe care l-am primit acum cîteva seri, spunea ceva despre nişte probleme, probleme guvernamentale, şi cei de-acolo au nevoie de ajutor. Era semnat Candy.

Georgio refuză să se lase biruit de ea.

– Ascultă, singura problemă pe care cei de-acolo ar putea-o avea cu guvernul, ar fi cea a ciubucurilor, rosti el zîmbind. Să nu-mi faci morală, iubito, aşa este lumea acolo. Totul revine celui care ştie cine ce este şi care plăteşte mai mult. Dacă te gîndeşti bine, nici nu se deosebeşte prea mult de ce-i aici, nu?

Zîmbiră amîndoi.

– Dar am crezut că s-a dat chix cu toate...

Georgio se îndreptă în scaun şi rosti serios:

– Auzi, s-a dat chix? Asta este un coxism! Te-ai transformat într-o tipică fată de periferie. Va trebui să pun bătuta pe tine cînd voi ieşi de-aici, ca să-ţi scot chestiile astea din cap.

Donna nu rîse de remarca sarcastică a lui Georgio, iar el o prinse strîns de mînă.

– Era doar o glumă, iubito.

– Aşa şi sper, căci dacă vreodată vei ridica mîna la mine, Georgio, vei avea şocul vieţii tale. N-ai decît să-l întrebi pe Alan Cox ce fel de femeie am devenit. Lui i-am aruncat paharul cu apă în faţă.

Donna fu satisfăcută să vadă cum uluirea care se aşternu pe chipul lui Georgio îi făcu maxilarul să se contracte.

– Ce-ai făcut?

Donna zîmbi răutăcios.

– Zău, am avut o discuţie în contradictoriu. Oh, Georgio, uneori omul ăsta devine insuportabil. Oricum, eu mi-am pierdut cumpătul şi i-am aruncat un pahar cu apă în faţă. Eram într-un restaurant din Scoţia şi l-am făcut fleaşcă.

Georgio dădu uluit din cap.

– Dumnezeule, dacă mi-ar fi spus cineva că tu ai făcut aşa ceva, aş fi refuzat să cred. Şi tocmai lui Alan Cox! Şi el ce-a făcut?

Donna îşi muşcă buza şi apoi răspunse:

– Ca să fiu sinceră, am crezut c-o să mă lovească. Ea hotărî să nu-i spună lui Georgio că el o amenințase cu bătaia.

– Fir-ar să fie, Donna, dar ce te-a apucat?

– Nu ştiu, Georgio. M-am schimbat. Cred că din cauza a tot ceea ce s-a întîmplat – cred că acesta este efectul.

– Nu-ţi face griji, dragă, o să mă întorc curînd acasă şi-o să preiau din nou frîiele. Cît despre ceea ce i-ai făcut lui Alan, mi-ar fi plăcut să fiu acolo. Sincer, mi-ar fi plăcut.

Rîseră împreună, fără prea mare zgomot.

– În ceea ce priveşte hotelul din Sri Lanka, spune-i lui Davey să se ocupe de problemă. El ştie despre situaţia de-acolo. Acum, ce-ai zice să mă duc să mai iau cîte o ceaşcă cu ceai şi să-mi povesteşti care este exact stadiul operaţiunii?

Cînd dădu să se ridice, o fetiţă se apropie de masa lor şi le zîmbi.

– Bună, Donna.

Ea întinse braţele.

– Bună, Chivonne. Unde-i Micky?

Chivonne se aşează în poala Donnei.

– Cu mama şi cu tata. El este tatăl tău? Fetiţa se uită spre Georgio, iar Donna rîse, amuzată de cuvintele ei. Unde a dispărut băieţelul tău? continuă Chivonne.

Georgio îşi linse buzele şi se încruntă.

– Ai încurcat bărbaţii, fetiţo. Al cui este copilul ăsta, Donna?

– Este fiica prietenei mele, Caroline, zise ea. Tu du-te şi ia ceaiul, şi eu am s-o duc înapoi la maică-sa.

Georgio plecă, iar Donna o luă pe Chivonne şi o duse la Caroline. Rîzînd, ea îi salută şi îi povesti lui Caroline că fetiţa crezuse că Georgio era tatăl ei.

– O, iartă-mă, Donna, am crezut că era la leagăne.

– Unde a dispărut, mamă, băieţelul lu' nenea?

Donna se încruntă.

– Tocmai i-a spus acest lucru şi lui Georgio. Despre ce vorbeşte?

Caroline ridică din umeri.

– Nu ştiu. Uite, soţul tău s-a întors cu ceaiul. Nu-ţi irosi timpul pe-aici. Ne vedem la ieşire, da?

– Bine. Zîmbi în semn de rămas-bun şi se întoarse la Georgio.

– Ce copil ciudat! zise el. Cum ai spus că i-ai cunoscut?

– O, mama ei este soţia unui bandit – mai ţii minte? O mai duc din cînd în cînd cu maşina. Copiii nu sînt deloc ciudaţi, ci extraordinari.

Georgio ridică din umeri. Sorbind din ceai zise:

– Ce noutăţi mai ai despre evadare?

Donna trase puternic din ţigară şi rosti:

– De îndată ce vei evada, vei fi dus în nordul Angliei. Vei petrece o noapte la Liverpool şi vei fi dus mai departe în Scoţia. Exista acolo o casă sigură, dar sperăm să te scoatem afară din ţară în treizeci şi patru de ore. Vei pleca apoi în sudul Irlandei şi de acolo oriunde vei vrea. I-am spus lui Alan că va fi într-un loc însorit.

Georgio îi zîmbi, chipul lui radiind de plăcere.

– Mă cunoşti atît de bine, iubito, şi acum îmi cunoşti şi secretul. Noi doi vom pleca în Sri Lanka. După această mizerie, mi-ar prinde bine puţin soare.

Donna aprobă din cap.

– Să ştii că nu trebuie să te hotărăşti imediat. În Irlanda vor fi provizii pentru şase săptămîni. Vei ocupa o mică reşedinţă care este foarte sigură, după spusele lui Eric şi lui Alan. După aceea o să ne putem hotărî unde să mergem. În definitiv, şi eu va trebui să trăiesc acolo, nu-i aşa?

Georgio încuviinţă.

– Tot ce vei vrea, Donna. Abia aştept să ies de-aici, ca să-ţi dăruiesc ceva la care visez de luni de zile, iubito.

O privi lacom, iar Donna simţi din nou vechile dorinţe şi porniri, pe care el le trezea înăuntrul ei cînd o atingea. Însă ceva se întîmplase cu ei, avea senzaţia că pierduse ceva.

Donna îi lăsă pe Caroline şi pe copii în faţa blocului, ajutînd-o pe Caroline să urce cu bagajele. Ajunse în apartament, Donna puse ibricul pe foc şi făcu cafeaua, în timp ce Caroline aranja copiii în faţa televizorului.

– Acum pe bune, cum o duci?

Caroline puse întrebarea pe care de obicei o punea cînd 'Vonne nu era prin preajmă. Chivonne, ca multe

fetiţe, putea repeta cuvînt cu cuvînt o conversaţie şi era mai bine să nu discuţi prea multe în faţa ei.

Donna ridică din umeri.

– La fel. Pot să te întreb ceva, Caroline? Crezi că te-ai schimbat de cînd Wayne nu mai este acasă? Te simţi altfel?

Caroline sorbi din cafea, pe chipul tînăr apărîndu-i un zîmbet.

– Cum să nu! Cînd el o să se întoarcă acasă, situaţia o să fie cu totul alta. A trebuit să mă descurc singură atît de multă vreme, că nu cred c-o să-l mai suport să vină aici şi să facă pe grozavul. A început chiar să-mi placă să dorm singură. La început mi-a fost greu, dar acum îmi place să mă întind pe tot patul şi să mă relaxez.

Donna rîse împreună cu ea.

Caroline zîmbi şmechereşte. Închizînd uşa de la bucătărie, murmură:

– Am un tip cu care mă văd. N-ai fi crezut, nu-i aşa? L-am întîlnit la *Bingo*. Venise s-o ia pe maică-sa şi s-a oferit să ne ducă acasă cu maşina. După aceea a început să vină pe-aici, doar ca prieten. Şi ce s-o mai lungesc, într-o seară am băut împreună o sticlă cu vin, am urmărit *Basic Instinct* pe video, apoi ne-am făcut de cap. Ea arăta pe jumătate încîntată, pe jumătate ruşinată.

– Nu se poate! Şi cum ţi s-a părut?

– Straniu la început, ciudat. Ştii, te obişnuieşti cu un singur tip. Dar după aceea ţi se pare bine, foarte bine, deoarece nu există dragoste la mijloc.

Caroline strînse mîna Donnei peste masa şubredă şi rosti nerăbdătoare:

– Am aflat că Wayne al meu avea o gagică în Plaistow. Asta m-a scos din sărite. Soţul tău ţi-a fost vreodată necredincios?

Donna îşi dădu capul pe spate şi începu să rîdă din toată fiinţa ei.

– Din prima zi, Caroline. Numai că de-a lungul anilor eu n-am lăsat ca acest lucru să prindă rădăcini înăuntrul meu. Fiind genul de persoană care eram, l-am lăsat să-şi facă pur şi simplu de cap. Nu puteam să-mi

imaginez viaţa fără el.

Caroline zîmbi şi mîngîie mîna Donnei.

– Şi acum?

– Acum? Donna închise ochii. Acum cred că vreau să mă mulţumesc şi pe mine. În ultima vreme am făcut lucruri la care acum un an nici n-aş fi visat şi, deşi sînt rele, pentru mine au fost bune. Găseşti logic? Georgio tot timpul n-a făcut decît să-mi dăruiască lucruri. În douăzeci de ani nici măcar o dată nu mi-a dat o părticică din el.

Deschise pleoapele şi privi în ochii strălucitori ai tinerei ei prietene.

– Înainte n-aş fi putut vorbi cu cineva astfel. Ciudat, nu-i aşa? Întotdeauna am păstrat totul în mine, deoarece Georgio aşa a dorit şi, fiind o vacă tîmpită, am făcut tot ce-a vrut el. Ceea ce-a însemnat, bineînţeles, şi renunţarea la felul meu de-a fi. Şi totuşi, cu toate cele pe care le-am spus, eu îl doresc încă. Îl iubesc încă. Dar în condiţiile mele. Îl doresc în condiţiile mele.

Chivonne intră în bucătărie, strîngînd în braţe un ursuleţ.

– Noapte bună, Donna.

Donna sărută obrazul catifelat al copilului.

– Noapte bună, 'Vonne.

– Mai stai puţin, Donna. Pune din nou ibricul, iar eu o să culc copiii.

Zece minute mai tîrziu ele sorbeau cafeaua şi fumau.

– Mă întreb ce-o fi determinat-o pe Chivonne să creadă că Georgio are un băieţel?

Caroline ridică din umeri.

– Habar nu am. Copiii scot mai tot timpul ciudăţenii pe gură.

– Dar părea foarte sigură. Mai ales după felul în care îl privea.

Caroline trase puternic din ţigară şi zîmbi.

– Cum a fost vizita ta? Wayne a fost ca de obicei sclipitor.

Donna rîse împreună cu ea.

– N-a fost rea. Astăzi, Georgio a fost cel de altădată, bărbatul de care m-am îndrăgostit. Cred că ai avut

dreptate în ceea ce-ai spus. Singurătatea te schimbă. Acum doresc mai mult decît înainte. Vreau ceva pentru mine.

Caroline ridică expresiv din umerii ei osoşi.

– Oare nu toţi dorim?

Alan se uită din nou peste harta posturilor de control şi urmări traseul cu degetul. Dacă totul mergea conform planului, operaţiunea se putea sfîrşi în şapte minute, iar Georgio putea să fie în drum spre Liverpool înainte de instalarea filtrelor de şosele. Zîmbi în sinea lui.

Poliţia şi gardienii nu aveau să ştie ce îi lovise. Chestiunea urma să devină o problemă de securitate naţională, iar presa şi televiziunea aveau să-i acorde spaţii largi. Trebuiau să se asigure că totul în Liverpool şi în Scoţia avea să decurgă, conform planului.

În timp ce-şi sorbea băutura, auzi telefonul sunînd, dar lăsă robotul să preia mesajul.

Îşi ascultă propria voce spunînd apelantului că nu era acasă şi se încruntă cînd auzi glasul lui Jonnie H.

– „Alan, sună-mă cît mai repede posibil. Am veşti pentru tine."

El ridică receptorul şi zise:

– Jonnie? Ce s-a întîmplat?

Vocea lui Jonnie era agitată.

– Ca să fiu sincer, Alan, nu ştiu. Dar am auzit că lui Georgio i se pune în cîrcă alt jaf. Şi mai circulă zvonul cum că ar fi implicat în ceva tare de tot.

Alan răspunse pe un ton sarcastic:

– Cu tot respectul, Jonnie, dar noi auzim astfel de zvonuri tot timpul. Le-am auzit şi despre mine...

Jonnie îl întrerupse:

– *Poftim?* Doar nu vrei să-mi spui c-ai auzit că tu ai fi implicat în pedofilie? Aşa umblă vorba despre Georgio.

Glasul lui Alan căpătă un ton uluit:

– Pedofilie! Ai sărit de pe fix, omule?

Jonnie H. rîse.

– Ştiu că sună nebuneşte, dar nu-ţi zic decît ce-am auzit, Alan.

– Tu spune-i celui care împrăştie asemenea minciuni

că eu îl cunosc pe Georgio Brunos din copilărie şi că este implicat în pedofilie tot aşa cum este şi turnător. Cine ţi-a spus, Jonnie? Zi-mi, ca să mă socotesc eu cu ei.

Glasul lui Jonnie se auzi atît de încet pe fir, că Alan crezu că nu înţelese corect.

– Mai spune o dată, Jonnie! Cine?

– Nick Carvello, şi tu îl ştii pe Nick. Vrea să ştie exact situaţia.

Alan puse receptorul în furcă, convins că toată lumea o luase razna. Nick Carvello nu era genul de om pe care să-l trişezi, dar ideea cu molestarea sexuală era de domeniul fantasticului. Dacă Nick ajungea să creadă că Georgio era implicat în aşa ceva, atunci Georgio putea să-şi ia adio de la evadare şi probabil şi de la picioare.

Ridicînd din nou receptorul, formă un număr şi constată că mîinile îi tremurau.

Era pregătit să primească un şoc şi mai mare.

Donna ridică receptorul numai după ce poliţista îi îngădui, făcîndu-i un semn din cap.

– Bună. Glasul ei era stins şi înfricoşat.

Îl ascultă pe Alan şi-l întrerupse:

– Nu pot să vorbesc acum, mamă, poliţia este aici şi-mi scotoceşte casa.

Lăsă jos receptorul şi se uită din nou la poliţista care o ţintuia cu privirea, de parcă o găsea o` fiinţă primejdioasă. Donna îşi plecă ochii năucită şi auzi în acel moment vocea stridentă a lui Dolly venind dinspre birou.

– Aveţi un tupeu oribil să veniţi aici şi să întoarceţi cu fundul în sus casa unui om supus legii. Ce faceţi? De-abia am terminat curăţenia. Sper să faceţi ordine la loc cînd plecaţi.

Donna se aşeză din nou în fotoliul din salon. Acesta arăta de parcă în mijlocul lui căzuse o bombă. Sertarele erau răsturnate, covorul era dat la o parte, sticlăria din vitrine era risipită peste tot. Poliţiştii scoteau acum scîndurile duşumelei din dormitor, iar ea le auzea bufniturile înfundate ale sculelor.

Donna se ridică de la locul ei şi se îndreptă spre uşă.

Poliţista se aşează imediat în faţa ei.

– Nu pleci nicăieri, cucoană.

Vocea fu groasă, aproape bărbătească, iar Donna văzu şi în acelaşi timp auzi satisfacţia femeii din faţa ei. Cuprinsă de un iureş de furie, ea o împinse pe poliţistă în lături.

– Partea cu *cucoana* ai nimerit-o. Acum vreau să discut cu şeful de aici şi vreau să ştiu ce naiba fac, de s-au apucat să-mi distrugă casa.

Ieşi ca o vijelie în hol şi rămase nesigură acolo cîteva clipe, neştiind ce să facă. Ridicînd receptorul de onix al telefonului de pe hol, formă numărul lui Harry şi Bunty. Răspunse Harry.

– Bună, Harry? Poliţia îmi răvăşeşte casa şi ai spus că dacă am nevoie de ajutor, nu trebuie decît să cer. Ei bine, îl cer acum. Georgio ispăşeşte deja optsprezece ani. Ce Dumnezeu mai vor oamenii ăştia? Ce se mai crede că a făcut? Îi punea lui Harry întrebările de parcă el i-ar fi putut răspunde.

– Stai liniştită, Donna. Am să văd ce pot rezolva.

– Aşa să faci, Harry. Aşa să faci.

Donna trînti receptorul în furcă şi, urcînd ca o vijelie treptele, intră în dormitor. Un ofiţer de poliţie ţinea ridicat un sutien negru; evident, el făcuse o glumă, iar Donna clocotea de furie.

– După cum vezi, tinere, nu este prea mare ca să poţi ascunde ceva în el, aşa că pune-mi-l la loc în sertar, ca un băieţel cuminte, şi ieşiţi dracu' cu toţii din casa mea.

Frank Laughton, aflat în pragul băii dormitorului, o compătimi o clipă pe femeia din faţa lui. O vedea îndurerată, înfricoşată şi confuză.

– Nu ne facem decît datoria, scumpo, îi zise el ferm. Am primit informaţii în legătură cu o serie de delicte în care bănuim că a fost implicat soţul tău. Trebuie să le verificăm.

Donna se uită la chipul bărbatului şi rosti printre dinţii încleştaţi:

– Sper să le puteţi dovedi, pentru că eu în viaţa mea n-am primit nici măcar o amendă pentru parcare

incorectă. Aceasta este casa mea, eu sînt stăpîna ei şi îmi cunosc drepturile. O să te tîrăsc prin tribunale şi-o să te acuz de hărţuială. O să am grijă să plătiţi cu toţii pentru ziua de astăzi. De va fi să fie ultimul lucru pe care-l fac, o să-ţi mut zîmbetul trufaş la spate. Soţul meu ispăşeşte optsprezece ani – nu-ţi ajunge acest lucru, domnule Laughton? Ce ţi-am făcut noi dumitale? Despre ce mai este vorba acum?

Laughton nu o putu privi în faţă. Se apropie în schimb de măsuţa ei de toaletă şi-i puse în sertare lenjeria.

– Soţul tău este un infractor violent, fie că vrei sau nu să recunoşti. A fost judecat de o Curte de juraţi şi condamnat, în conformitate cu legile acestei ţări. Am fost informaţi, după cum am spus mai devreme, că soţul tău, Georgio Brunos, a fost implicat în alte activităţi. Un bărbat care a fost arestat sub acuzaţia de omor prin imprudenţă şi jaf, l-a denunţat pe soţul tău, iar nouă ne-a revenit onoarea de a verifica acuzaţiile pe care el le-a făcut.

Donna îşi strînse pumnii şi îi zise lui Laughton:

– Şi deci dumneata crezi că eu am banii ascunşi sub duşumea, da?

El pufni în rîs.

– Nu tu, scumpo. Poate că soţul tău a ascuns ceva acolo. S-au mai văzut cazuri.

– Aţi întors casa asta cu fundul în sus, după ce l-aţi arestat. Dacă veţi găsi ceva acum, domnule Laughton, o să credeţi că le-am pus eu acolo. Cu siguranţă că asta urmează, nu-i aşa? Aşadar, mă acuzaţi de ceva astăzi?

Laughton oftă şi privi spre tinerii poliţişti de lîngă el. Expresia lui lăsă să se înţeleagă că Donna era o femeie nechibzuită şi că îşi pierdeau vremea cu ea. Răsucindu-se, Donna ieşi în mare grabă din încăpere. La capătul scărilor, poliţista stătea cu braţele încrucişate. Donna o ignoră şi strecurîndu-se pe lîngă ea se îndreptă spre bucătărie.

Şi această încăpere era vraişte. Dolly stătea la masă, faţa ei încordată trădînd mînie.

– Să nu-ţi vină să crezi, nu-i aşa? Ai văzut ce-au făcut

în biroul lui? Parcă este o cocină. Nu sper decît c-o să curețe la plecare.

În timp ce Dolly vorbea, sună telefonul, iar Donna ridică receptorul, după ce împinse un polițist care îi stătea în cale și după ce-l privi urît pînă se retrase.

– Bună ziua. Zîmbi, depărtînd receptorul de ureche. Spune-i, te rog, domnului Laughton, că-l caută superiorul.

Zece minute mai tîrziu, Donna închise ușa de la intrare în urma lui Laughton și a ofițerilor lui. Urmări de la fereastra salonului cum mașinile poliției plecară de pe aleea ei, rușinea provocată de cele întîmplate rivalizînd cu mînia care clocotea în ea. În clipa în care ultima mașină dispăru, fugi în biroul lui Georgio. Sertarul mesei de lucru fusese forțat, iar ea se simți cuprinsă de groază; deși nu știa sigur de ce. Dolly rămasă în prag, ținea în mînă un fax și un pachet de scrisori.

– Pe-astea le cauți, Donna?

Ea luă hîrtiile din mîna întinsă și scoțînd discheta din buzunar, le strînse pe toate la piept.

– O, Dolly, îți mulțumesc.

Dolly se uită în ochii ei, apoi, scuturînd din cap, se retrase puțin.

– Ești băgată pînă peste cap, iubito. De mult îmi dau seama că se întîmplă ceva. Glasul ei era trist. Voi face un ceai și apoi zic să ne apucăm de curățenie. Pînă să te dezmeticești, te vei trezi aici cu Maeve, poate și cu Stephen, așa că fii pregătită.

Donna privi la hîrtii și la dischetă. Nu știa de ce acele lucruri i se păreau importante, dar instinctul așa îi spunea. Aceasta era partea cea mai cumplită. Se prinsese în joc și acum trebuia să joace.

Trecuseră de mult zilele în care putea să aleagă.

Alan ascultă glasul polițistului și abia se stăpînea să nu-i spună să se ducă naibii. Îi murmură cuvintele de rigoare și puse receptorul în furcă. Se părea că un tînăr pe nume Danny Kilbride îl denunțase pe Georgio c-ar fi participat la trei jafuri din Essex. Alan știa că băiatul mințea. Ce dorea el să afle era pentru cine mințea

băiatul şi de ce.

Brusc, se auzi soneria de la uşă, iar el apăsă, prudent, pe butonul interfonului, neştiind sigur ce alte surprize îi mai rezerva noaptea. Era Stephen Brunos, iar Alan îl lăsă să intre, respirînd uşurat că nu era poliţia, întrebîndu-se de ce era atît de sigur că aceasta ar fi venit să-l caute.

Stephen arăta la fel de plăcut ca de obicei, cele cîteva riduri de pe frunte trădînd ceea ce el simţea cu adevărat.

– Bănuiesc că ai auzit? zise Alan. Se pare că un tinerel pe nume Danny Kilbride i-a făcut o înscenare lui Georgio. În seara asta am auzit de la Jonnie H. că Georgio va fi acuzat pe nedrept, dar n-am crezut să se întîmple atît de repede.

Stephen ridică din umeri.

– Totul este un rahat. Probabil un alt joc de-al lui Lewis.

Alan pricepu logica, dar continuă:

– Tot astăzi am mai auzit că Georgio este implicat în molestări sexuale infantile. Este ceva adevărat în treaba asta?

El văzu cum ochii lui Stephen se măriră uluiţi.

– Tu ce naiba crezi, Alan? Îl vezi pe Georgio implicat în aşa ceva? Doar îl cunoşti la fel de bine ca toţi ceilalţi, nu? Asta este altă porcărie. Pun pariu că Lewis a avut o zi plină de evenimente. Îţi dai seama cum îi va fi lui Georgio acolo înăuntru, dacă îl înfundă în noroiul ăsta?

Alan sorbi din nou din scotch, mintea lui depănînd toate întîmplările zilei.

– Georgio şi-a făcut o serie de duşmani, Alan, continuă Stephen, şi eu cred că tu ştii exact care-i treaba între el şi Lewis. Dar lăsînd asta la o parte, noi îl vrem scos de-acolo. Toţi îl vrem afară, nu-i aşa? Cînd este programată evadarea, Alan, spune-mi?

El ridică din umeri.

– Nu ştiu, în preajma Anului Nou, cred. Ţie ce ţi-a spus Georgio?

Alan urmărea bătălia care se dădea în Stephen. Ştia că Stephen nu cunoştea nimic şi că aceasta era dorinţa

lui Georgio. De ce oare credea Stephen că Alan avea să-i divulge ceva, rămînea de văzut.

– Cît de mult ştii, Stephen? Faţă de mine, Georgio n-a fost prea vorbăreţ. Cred că numai Donna ştie ce se întîmplă cu adevărat.

El îi urmări reacţia lui Stephen.

– Nu ştiu mai mult decît tine, Alan, recunoscu cu amărăciune Brunos. În ultima perioadă, eu şi Donna nu mai sîntem în relaţii prea amicale. Ea îşi bagă nasul peste tot – căţeaua, este o pacoste pe capul omului. Sper ca atunci cînd va fi liber, Georgio să se lepede de ea ca de ştirile săptămînii trecute. Vrei să ştii ce mă face cu adevărat să rîd? Ea se vede cu el mult mai des acum, de cînd este închis, decît în toţi anii de căsnicie. Ştii, Georgio mereu umbla haihui. Stephen rîse încîntat şi apoi continuă: Femeia asta este ca lipitoarea împuţită. Timp de douăzeci de ani s-a agăţat cu ghearele de el. Aş putea să-i spun nişte chestii, de-ai rămîne mască, dar n-o voi face. Nu încă. Voi aştepta pînă îi voi putea provoca cel mai mare rău. Atunci îmi voi deschide gura şi mă voi bucura văzînd-o zvîrcolindu-se.

Alan era şocat de ura cu care Stephen vorbea despre Donna. El nu-şi dăduse seama cît de mult ajunsese Stephen să o dușmănească.

– Ce ţi-a făcut Donna, Stephen? întrebă Alan de-a dreptul curios.

Stephen se uită în ochii lui şi rosti cu seriozitate:

– A încercat să se bage în afacerile mele, şi vreau să-ţi spun un lucru, Alan, nimeni, dar absolut nimeni, nu face asta. Nici măcar Georgio nu mă întreba ce făceam. Ea ar putea să provoace multora multe necazuri, dacă ar vrea. Este periculoasă, foarte periculoasă, iar fratele meu nu poate vedea acest lucru.

– Fratele tău îşi iubeşte foarte mult soţia.

Stephen zîmbi cu subînţeles.

– Oare? Mai vedem noi, Alan. Donna Brunos va primi o veste şocantă şi abia aştept să-i văd mutra cînd va afla despre ce este vorba. Îşi privi încruntat ceasul. Ar fi bine să mă duc la ea. Poliţia cred c-a plecat de mult, iar eu va trebui să joc rolul fratelui supus. Dar o să mă socotesc

eu cu ea. Dacă ai cunoaşte măcar jumătate din adevăr?

Rîse, eliberînd un sunet înfundat.

– Molestare sexuală infantilă? Georgio? Hai, că asta-i culmea!

Alan îl conduse la uşă şi reluă în minte toate spusele lui Stephen.

De ce oare o ura el atît de mult pe Donna? Care era cauza adevărată? Ce anume ar fi putut Stephen să ştie care să-i pricinuiască ei un rău atît de mare? Cele două întrebări îl obsedau, chiar şi atunci cînd ridică receptorul ca să se intereseze despre Danny Kilbride şi Donald Lewis.

CAPITOLUL 34

Chipul lui Bunty era o imagine clară a stării de lucruri existente. În ciuda groazei lui, Harry savură situaţia încurcată în care se afla ea.

– Femeia aia ar putea, dintr-o neglijenţă, să ne spulbere pe toţi. Nu putem să facem nimic? se văicări ea.

Stephen căscă şi-şi duse mîna la gură. Nu o plăcuse niciodată pe Bunty; o simpatizase mai puţin chiar decît pe Donna.

– Trebuie să ne păstrăm calmul, Bunty, îi spuse el. Mîine o să plec în Sri Lanka şi o să rezolv totul cînd ajung acolo. De îndată ce lămurim chestiunea asta, lucrurile vor intra pe făgaşul normal. Toţi facem o groază de bani, mai ales tu. Banii lui Georgio au fost depuşi la bancă. Încetează să-ţi mai faci griji. Am tras o spaimă, dar acum s-a sfîrşit.

Bunty se uită la el cu o ură vădită.

– Ce ştii tu despre chestia asta? Harry s-a făcut luntre şi punte în seara asta, ca pramatia să nu mai fie hărţuită. Ea ştie mai multe decît lasă să se înţeleagă, Stephen. Ai face bine să afli cît de mult ştie. Întreabă-l pe Georgio ce i-a spus. În clipa de faţă ne are pe toţi la degetul mic.

Stephen se ridică.

– O să lămuresc eu chestiunea asta, în regulă? Am spus deja c-o voi face, nu? Dinţii lui erau încleştaţi. De cum o să mă întîlnesc cu Candy şi cu bărbatul de acolo, lucrurile se vor rezolva, şi totul va reveni la normal. Pînă la Anul Nou, cea mai mare parte din afacere va ajunge în Germania şi în Franţa. Calmează-te, nu te mai îngrijora şi, mai ales, urmează mai departe jocul. Nimeni nu vă va bănui pe voi doi. Cît despre acest Danny Kilbride, dacă n-o lucra pentru Lewis, atunci eu sînt Jack Nicholson. E doar o altă spaimă pentru Georgio, atîta tot. Lewis încearcă să-l facă pe Georgio să plătească pentru banii lui. Dacă ne ţinem firea, o să se rezolve totul cît am bate din palme. Acum am plecat.

Harry îl urmări pe Stephen depărtîndu-se de casa lor.

– Ce părere ai, Bunty? N-ar trebui s-o tăiem acum? Să le cedăm totul lui Georgio şi lui Stephen?

Bunty făcu din vîrful buzelor un zgomot neelegant.

– Nu vorbi cu fundul, Harry, ştii că mă enervează. În următoarele douăsprezece luni am putea face o avere imensă. Uită-te cît de mult am cîştigat deja. Se aşează pe canapea lîngă soţul ei şi rîse uşor. Mai stăm un an, iar după aceea eu, tu şi tata ne vom putea retrage şi vom putea face tot ce vom dori, fără să ne mai punem întrebarea de unde ne vin banii.

Harry închise ochii.

După această seară, perspectiva banilor nu-i mai părea atrăgătoare. Erau implicaţi în ceva foarte important şi gîndul îl speria, provocîndu-i insomnii. Îşi dorea să nu-l fi întîlnit niciodată pe Georgio Brunos, îşi dorea să nu fi fost tentat să se amestece în această afacere.

De fapt, îşi dorea să nu-i fi întîlnit niciodată pe Bunty, pe tatăl ei sau pe toţi ceilalţi.

– La ce te gîndeşti, Harry?

Vocea lui Bunty fu aspră. Tonul ei îi zgîria timpanele.

– La ce mă gîndesc? Chiar la tine, dragă.

Observă expresie de plăcere de pe chipul ei şi oftă.

Era prins în capcană şi-şi dădea seama.

Donna privi cum Stephen bătu scîndurile la loc şi aşează carpeta de deasupra.

– Va trebui să chemi un mochetar ca să înlocuiască totul pe-aici. Nenorociţii dracului, ţi-au smuls covoarele din şina lor. Pun pariu că ai avut un şoc cînd ai ajuns acasă şi i-ai găsit cotrobăind, nu-i aşa?

Vocea lui nu era pătimaşă, iar Donna consimţi înclinînd din cap.

– A fost ceva de nedescris. Bine măcar că n-au găsit nimic. Asta este important.

Stephen rămase uluit de cuvintele ei. Faptul că Donna recunoscuse deschis că ar fi putut exista ceva de găsit, îl şoca. Se părea că ea se maturizase. Zîmbind în sinea lui, el se ridică.

– Georgio este un supravieţuitor, Donna. Va scăpa din chestia asta la fel cum a scăpat din toate celelalte.

Donna îl privi batjocoritor.

– Eu n-aş putea numi scăpare optsprezece ani de temniţă, tu ai putea?

Stephen îşi ţuguie buzele şi se gîndi înainte să-i răspundă:

– Acum depinde din ceea ce a vrut el să scape, nu-i aşa? Evident, ţi-ai dat seama că bărbatul tău minunat este băgat în chestii grave. Dacă s-ar cunoaşte măcar jumătate din adevăr, nu numai c-ar fi închis, dar s-ar arunca şi cheia de la puşcărie. Dar nu este treaba mea, nu-i aşa?

Zîmbi dispreţuitor, iar Donnei îi veni să-i cîrpească chipul nesuferit.

Fu salvată de la replică de Maeve care intră în încăpere cu două ceşti cu cafea.

– O, uită-te ce este aici! Stau şi mă întreb, ce Dumnezeu or fi căutat? Ea privi prin cameră. Poftim, luaţi de beţi, zise ea, întinzîndu-le ceştile. La ce oră ai avionul mîine, Stephen?

– La ora două şi jumătate. O s-o şterg într-o clipă, n-am apucat să-mi fac nici un bagaj.

Donna sorbi din cafeaua aromată, recunoscătoare pentru căldura şi mireasma ei.

– Te duci iar în Rodos? întrebă ea. Mario cînd pleacă?

Maeve ridică nişte lucruri de pe podea şi le aşeză pe pat.

– Stephen nu se duce în Rodos, pleacă într-o scurtă vacanţă în Sri Lanka. Şi-a făcut o rezervare acum cîteva zile.

Donna simţi în ceafă o senzaţie de gheaţă, care o cuprindea ori de cîte ori se anunţa un necaz şi rosti cu nonşalanţă:

– Ce chestie. Şi mie mi-ar plăcea să vizitez Sri Lanka. Eu şi Georgio plănuiam să mergem acolo înainte... făcu o pauză... înainte ca toate acestea să se întîmple.

Stephen avu bunul-simţ să nu o privească, atunci cînd replică:

– M-am gîndit să mă desprind puţin de tot ce mă înconjoară, atîta tot. Întotdeauna mi-a plăcut acolo. Dacă m-ai ţii minte, anul trecut am fost în Goa.

Donna îl urmărea precaută.

– Şi unde anume te duci?

Stephen ridică din umeri într-un gest ce exprima uitarea.

– Nu-mi aduc aminte numele.

Maeve·care aşeză lucrurile pe umeraşe se răsuci şi zise:

– Parcă Hikkadoa îi spune, nu-i aşa? Sau ceva în genul ăsta. Te-am auzit ieri spunîndu-i-l lui Mario şi mi-a rămas în minte.

Donna zîmbi.

– N-am auzit de el, deşi sună frumos.

Stephen puse ceaşca jos cu zgomot.

– Mă întreb dacă l-or interoga pe Georgio în seara asta? zise el brusc. Dacă au răscolit ei casa, vă daţi seama c-o să-l tîrască la interogatoriu. Ce naiba or fi căutat? Ai idee, Donna?

Maeve îi urmări cum se priveau unul pe celălalt şi oftă în sinea ei, văzînd ura de pe chipurile lor.

– Absolut nici una. Chiar crezi că-l vor interoga?

– Pun pariu. Nu fac aşa ceva dintr-un moft. Trebuie să fi avut ceva solid la mînă de-au obţinut mandatul de percheziţie pentru casă. Să fii atentă de-acum încolo, că s-ar putea să te urmărească.

– De ce să mă urmărească pe mine? rosti Donna cu un ton ofensiv.

– Nu ştiu. Dar, făcînd chestia asta, s-ar putea să creadă că tu eşti cumva amestecată. N-ai spus chiar tu că au percheziţionat casa cînd l-au arestat? De ce ar mai fi făcut-o acum încă o dată?

Stephen savură expresia de teamă de pe chipul Donnei. Mulţumit că reuşise să-i scoată din minte Sri Lanka, se întoarse spre mama lui şi o sărută pe obraz.

– Ar trebui s-o iau din loc, fetelor, mîine am de făcut o călătorie lungă.

După ce Stephen ieşi din cameră, Maeve rosti uşor:

– Este fiul meu, Donna, dar în ultimele zile îmi este tot mai greu să-l plac. A căpătat un fel slugarnic de-a fi, înţelegi ce vreau să spun?

– Oricît ţi s-ar părea de ciudat, dar să ştii că înţeleg perfect ce vrei să spui.

Georgio fu adus înapoi în penitenciar, exact în timpul micului dejun. El se duse direct în celula lui Lewis şi intră fără să ciocăne. Donald Lewis mînca porridge dintr-un castronaş, iar în faţa lui, pe masă, era deschis *The Guardian*. Fără să-şi ridice ochii din ziar, el rosti:

– Salut, Georgio, te aşteptam.

Georgio smulse ziarul de pe masă şi-l mototoli.

– Despre ce dracu' a fost porcăria de-aseară, Donald? Să nu-mi spui că nu ştii nimic amice, pentru că din prima clipă mi-am dat seama că e mîna ta. Din prima clipă!

Lewis rîse. Dinţii lui mici şi albi păreau galbeni în lumina celulei.

– Ai prins curaj, aşa, dintr-o dată? Dădu la o parte castronul cu porridge şi rosti răutăcios: Stai jos, Brunos, şi tacă-ţi fleanca. Dacă o să doresc părerea ta, o să ţi-o cer.

Ricky stătea în pragul uşii.

– Ai nevoie de ceva, domnule Lewis?

– Dacă o să am, o să te chem, Ricky. Stai afară şi ţine-i la distanţă pe băgăcioşi.

Georgio se aşeză, deoarece ştia că n-avea încotro.

– Măi, Georgio, noi doi am început să ne înţelegem foarte bine de cînd am ieşit din spital, dar a rămas încă

nerezolvată chestiunea banilor mei. Am ajuns la concluzia că-i vreau, şi încă repejor. Dacă n-o să capăt ce doresc, atunci o să am grijă să nu mai ieşi niciodată de-aici. Te pot aranja la fel de uşor cum îmi pot mînca micul dejun. Un tinerel pe nume Danny Kilbride este acuzat de crimă. Am aranjat ca el să coopereze cu poliţia şi deja se vorbeşte despre omor prin imprudenţă. I-am trimis vorbă lui Kilbride să dea vina pe tine pentru trei jafuri din nordul Angliei. S-ar putea să scapi de acuzaţia asta, dar n-o să influenţeze în bine recursul tău, nu? Îmi vreau banii, Georgio, şi îi vreau cît mai repede. Mingea este în terenul tău. Apropo, casa ţi-a fost aseară întoarsă cu fundul în sus; scîndurile scoase şi lucrurile răvăşite de Laughton, prietenul şi mentorul tău. O să te şicanez, băiete, că pînă o să termin, n-o să mai ştii dacă te duci sau te întorci. O să rad de pe faţa pămîntului restaurantul părinţilor tăi, iar pe sora-ta, Mary, şi pe copiii ei o să-i căutaţi pe lista dispăruţilor. Jur în faţa lui Dumnezeu că ori ne înţelegem între noi şi devenim iar prieteni la cataramă, ori o să te transform în cel mai mare duşman al meu – şi cred că ştii ce înseamnă acest lucru aici, nu?

Georgio simţi cum gîtul i se usucă. Nu avea nevoie acum de aşa ceva. Peste două săptămîni avea să părăsească acest loc. Lewis avea să rămînă o amintire urîtă.

Lewis observă lupta care se dădea în Georgio şi aruncă în joc ultima carte.

– Să nu mă mai iei cu cioacele alea răsuflate, că dacă te omor n-o să-mi mai văd banii niciodată. Chestia asta n-o mai fac din cauza banilor, Brunos. Acum a devenit o ambiţie personală. Am să te omor dacă nu-mi capăt partea, iar moartea lui Timmy o să ţi se pară floare la ureche, faţă de ceea ce ţi-am pregătit ţie, băiete.

Georgio ştia că Lewis spunea adevărul. După atacul pe care îl suferise, trebuia să apară mai impunător şi mai puternic decît fusese. Georgio ştia că deţinuţii auziseră că el îi datora bani lui Lewis, iar acum Lewis se agăţa de această problemă ca să-şi salveze reputaţia. Ca să-şi arate forţa. Georgio nici măcar nu contestase acest

lucru. Era legea puşcăriei, mult mai dură decît legea pămîntului.

– Aşadar, Georgio, ce alegi?

El se supuse inevitabilului; după o plănuire rapidă în minte, zîmbi într-o manieră ce trăda înfrîngerea.

– O să-ţi capeţi banii în douăzeci şi opt de zile. Trebuie să pun pe cineva să-i aducă, dar asta nu va fi o problemă. Vreau însă cuvîntul tău că acesta va fi sfîrşitul. Vreau ca noi doi să ne înţelegem bine de-acum încolo, nu vreau ca după chestia asta să rămînem supăraţi.

Lewis întinse mîna. Cîştigase jocul şi-şi permitea să fie mărinimos.

– Fără resentimente, Georgio. O să-ţi iau poliţia de pe cap şi, împreună, o să plănuim ce-o să facem în această puşcărie. Trebuie să fie scuturată şi, între noi fie vorba, cred că putem face o treabă bună.

Georgio zîmbi.

– Ai cîştigat, cinstit şi pe drept, Donald. Acum, în legătură cu cei doi perverşi... Îmi dai cuvîntul că mi-i laşi mie? Mi-am stors creierii ca să le-o coc ăstora şi cred că, în acelaşi timp, aş putea dezmorţi locul ăsta. În numele tău, bineînţeles.

Donald începu să se scobească în dinţi cu unghia.

– Desigur.

Georgio şi Lewis îşi zîmbiră unul altuia, iar Georgio îi făcu cu ochiul. Îşi permitea să fie prietenos. Situaţia n-ar fi putut evolua mai bine.

De acum încolo Lewis avea să fie ca fratele lui siamez. El îşi voia banii, iar Georgio dorea să creeze o turbulenţă, aşa cum Parkhurst-ul nu mai pomenise.

– Să mă aduc cîte o ceaşcă cu ceai? se oferi el.

Lewis încuviinţă bucuros din cap.

– De ce nu?

Alan o zări pe Donna înainte ca ea să-l observe. O studie văzînd-o stînd în restaurantul lui, la masa de lîngă fereastră, sorbind apă minerală şi urmărind lumea din jurul ei.

Alan se apropie de ea, zîmbind şi aşteptînd să-i simtă parfumul. Mireasma coloniei Chloé devenise pentru el

simbolul imaginii ei. Floral, răcoros şi proaspăt! Toate acestea o defineau pe Donna Brunos.

– Bună, Donna. Nu mă aşteptam să te văd astăzi.

Donna îşi ridică faţa spre el, iar Alan văzu teama din ochii ei.

– Poliţia a făcut o razie la mine acasă, Alan. Glasul îi era coborît. Aşezîndu-se pe scaunul din faţa ei, el îi făcu un semn chelneriţei.

– Am auzit. Dar acum s-a rezolvat totul. După spusele unui prieten de-al meu, Lewis i-a înscenat totul lui Georgio. El îi datorează lui Lewis o sumă mare de bani.

Donna încuviinţă.

O tînără cu păr negru, îmbrăcată în regulamentara fustă neagră şi bluză albă, se apropie de masă. Donna observă zîmbetul adresat lui Alan şi pentru o clipă se simţi geloasă pe felul degajat în care fata trata cu bărbaţii.

– Charlotte, adu-ne, te rog, o sticlă cu vin roşu... din cel foarte bun. Şi meniul, da?

Fata era splendidă.

– Sigur, domnule Cox.

Donna închise ochii. Ca perfecţiunea să fie de necontestat, fata avea şi un foarte atractiv accent franţuzesc.

– Drăguţă fată.

Alan încuviinţă din cap.

– Foarte drăguţă. N-are decît douăzeci de ani, dar este deşteaptă ca Einstein. O să se descurce bine.

Donna sorbi din nou din apa minerală.

– Ştii de ce îi datorează Georgio bani lui Lewis?

Alan ridică din umeri, nedorind să se amestece.

– Am auzit cîteva zvonuri. Dar nimic concret.

Fata se întoarse cu vinul, iar Donna simţi un subtil damf al parfumului *Coco*. Charlotte destupă profesionist sticla şi turnă vinul în pahare. Puse în faţa fiecăruia un meniu şi, zîmbind, se retrase.

Alan sorbi din Mouton Cadet şi se linse pe buze.

– Care-i treaba între Lewis şi bărbatul tău? întrebă el.

– Georgio a făcut cu el nişte afaceri în Sri Lanka şi în Thailanda. Urmau să construiască acolo nişte hoteluri şi

să se lanseze în turism. În definitiv, Georgio este un constructor, după cîte ştii. Totul urma să fie legal, aşa mi-a spus. S-a dovedit că el nu avea permisiunea să construiască şi, din păcate, la fel şi Lewis. De-asta s-a amestecat Georgio în jaf. Şi-a jupuit celelalte afaceri de capital şi aproape că s-a ruinat.

El tăcu o clipă, lăsînd informaţia să i se imprime în minte şi întrebîndu-se în acelaşi timp cît din aceste lucruri erau adevărate şi cît poveşti inventate de Georgio.

– Tu ce ştii despre Sri Lanka şi despre Thailanda? Ai ceva acte, ceva hîrtii care să confirme aceste lucruri?

– Nu cine ştie ce. Doar cîteva scrisori şi pliante. Am primit un fax alaltăieri, în care cei de acolo spuneau că au probleme. Apoi seara trecută, după raidul poliţiei, a apărut Stephen şi am aflat că pleacă în Sri Lanka. Mie acest lucru mi s-a părut foarte suspect. Nu prea am încredere în el. Dacă Stephen este implicat, îmi pun capul că se petrece ceva necurat. Faxul mai avea şi un alt mesaj care sp ea: „Încetat expedierea pînă la noi dispoziţii."

Alan o prinse de mînă.

– Curaj, fetiţo, o să aflăm noi cum stă treaba, de îndată ce Georgio va veni acasă. Recunosc că Stephen poate să fie o pacoste pe capul omului, dar în ciuda acestui lucru, este un individ deştept. Poate că Georgio vrea ca el să rezolve problema, mai ales dacă Lewis îl tot sîcîie. Trebuie să recunosc că dacă ai fi fost soţia mea, n-aş fi vrut ca Lewis să vină după tine. Ţinînd seama de acest lucru, eu nu mi-aş face prea multe griji din pricina lui Stephen. Tu concentrează-te asupra operaţiunii noastre. Nu mai este mult şi vom afla care este situaţia.

Chelneriţa se întoarse şi-i întrebă dacă se hotărîseră ce să comande.

– Adu-ne două porţii din specialitatea casei şi trimite-l pe Julio să aranjeze masa la mine în birou. Deschide o altă sticlă cu vin şi pe urmă lasă-ne în pace, da, scumpo?

Pe chipul fetei se aşternu consternarea, iar Donnei i se făcu milă de ea. Alan luă paharele şi sticla cu vin.

Donna îl urmă pe scări, în biroul lui.

El o instală pe micuţa canapea, iar ea îl urmări cum îl dirija pe Julio unde să pună masa. Cînd el se aşeză lîngă ea, Donna îi zîmbi.

– Eşti într-adevăr un om cicălitor, Alan Cox, ţi-a mai spus vreodată cineva acest lucru?

El chicoti.

– Nevastă-mea obişnuia să-mi zică. Întotdeauna am fost un organizator. Asta e firea mea.

– Te-ai mai recăsători, Alan?

Fu surprins de întrebarea ei, iar ea observă acest lucru.

– Nici mort. N-o să mă mai leg de nimeni niciodată. Dar tu?

Donna se încruntă.

– Eu ce?

– Te-ai mai recăsători?

Donna se lăsă pe speteaza canapelei, uluită că trebuia să se gîndească la asemenea întrebare.

– Dar eu nu sînt divorţată. Sînt încă măritată.

Alan îşi fixă paharul, de parcă acesta ar fi fost cel mai interesant lucru de pe lume.

– Desigur, mi-a scăpat acest amănunt.

Cei doi pufniră în rîs, ambii conştienţi că ea evitase răspunsul.

– Tu ce crezi că se întîmplă în Sri Lanka? o întrebă Alan.

Donna ridică din umeri.

– Chiar nu ştiu. În privinţa Thailandei am fost cam sceptică, trebuie să recunosc. Mai ales de cînd am aflat că este amestecat Stephen. Să fiu sinceră, nu m-ar mira să aud că acolo este un bordel. Însă nu şi Georgio. Ştiu că a fost amestecat în afacerea *Talkto*, dar numai la nivel de sponsorizare. El este partener „adormit".

Alan zîmbi.

– Vrei să spui că *tu* eşti un partener „adormit". Acum afacerea îţi aparţine. După cum îl ştiu eu pe Georgio, cred că şi hotelurile sînt pe numele tău.

Donna îl privi fix printre gene.

– Sînt. De fapt, pe hîrtie eu sînt o femeie destul de bogată.

– Să încerc să te seduc pînă n-o să te asalteze toţi gigolo?

El se uită spre uşă, de parcă s-ar fi aşteptat să-i vadă năpustindu-se în încăpere, iar Donna zîmbi.

– Gigolo? Chiar atît de bătrînă arăt?

Alan o atinse tandru pe obraz.

– Arăţi minunat, Donna. Întotdeauna mie mi-ai părut încîntătoare.

Se ridică brusc şi reumplu paharele, după care se reîntoarse la locul lui şi-şi aprinse un trabuc.

– Aşadar, Stephen a plecat în Sri Lanka. Mă întreb ce-or fi expediind? Stephen este amestecat într-atîtea, că este greu să ghiceşti ce face acolo, nu-i aşa?

Donna înclină aprobator din cap.

– Dacă este Stephen, atunci clar este ceva dezgustător. Peste tot unde se află el, este. De fapt, mă gîndeam să mă duc şi eu pînă acolo. Eu *sînt* proprietară, împreună cu Lewis, aşa că am dreptul să văd ce se petrece. Dar Georgio nu vrea să mă amestec pînă nu evadează, aşa c-o să-mi văd de treabă.

– Şi eu la fel aş face, las-o baltă. Lasă-l pe Georgio să rezolve încurcătura care s-a produs. Este timpul să-şi scoată influenţa de la teşcherea.

Cei doi pufniră în rîs.

– Vinul acesta mi s-a urcat la cap, Alan. N-am mîncat nimic toată ziua.

Ea se rezemă încă o dată de spătarul canapelei şi închise ochii. Chipul ei părea atît de atrăgător în lumina veiozei, că Alan simţi o strîngere în piept. Aplecîndu-se spre ea, îşi atinse buzele de ale ei. Pleoapele Donnei tremurară şi se ridicară. Se uită în ochii lui albaştri şi deschise gura să primească o altă sărutare. O sărutare adevărată, foarte senzuală.

Lăsîndu-se pradă senzaţiei de a fi atinsă de un bărbat care nu îi era soţ, ea îi îngădui să o dezmierde, vibrînd de dorinţa de a-l întîmpina. Simţi mîna lui strecurîndu-i-se pe sub fustă şi-şi desfăcu involuntar picioarele, dorind atingerea lui. În timp ce degetele lui îi explorau coapsele, se auzi un ciocănit în uşă.

Donna îl împinse, de parcă ar fi fost un violator,

şi, sărind de pe sofa, îşi răsturnă paharul cu vin. Simţindu-se incapabilă să vorbească, intră în baie şi închise uşa în urma ei. Se rezemă de aceasta, punîndu-şi fruntea pe tocul rece şi inspiră adînc de cîteva ori. Îl auzi pe Alan dîndu-i indicaţii chelnerului. După ce se stropi cu apa rece pe faţă, se privi în micuţa oglindă. Ochii îi străluceau, iar obrajii îi erau îmbujoraţi. Rujul îi dispăruse, şters de sărutul lui Alan Cox.

Îşi dădu seama că-l dorea pe Alan de multă vreme. Şocant pentru ea fu faptul că şi el simţea acelaşi lucru pentru ea. El nu era un bărbat care să o cucerească în mod nechibzuit. În nici un caz pe soţia lui Georgio.

Nefiind o femeie care să încurajeze bărbaţii, ea se întreba cum de îl încurajase pe Alan Cox. Probabil că o făcuse, deoarece el nu s-ar fi atins de soţia prietenului, dacă n-ar fi considerat că are dreptul.

Deschise uşa şi reveni în încăpere. Alan stătea la masă, mîncînd din friptură, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Te simţi bine? Hai, vino să mănînci ceva. Ai avut dreptate, vinul cred că ni s-a urcat amîndurora la cap.

Donna îşi luă poşeta şi se îndreptă spre uşă.

– Îmi pare rău, Alan, dar cred că ar fi bine ca eu să plec acum. Hai să uităm seara asta, a fost un moment de nebunie provocat de prea mult vin. Ea îşi păstrase vocea dezinvoltă.

Alan îşî tăie o altă bucăţică de carne şi ridică din umeri.

– Cum spui tu, scumpo. Tu eşti şefa.

Donna ieşi din cameră, simţindu-şi inima grea, deoarece mai mult decît orice altceva, ar fi vrut să rămînă acolo. Să rămînă şi să transpună în realitate scena pe care o interpretase în mintea ei.

Ştia un singur lucru. Trebuia să iasă acum şi să se ţină cît mai departe.

Avea şi aşa destule probleme.

Donna şi Dolly stăteau împreună, bînd ciocolata fierbinte şi mîncînd pîine prăjită şi Marmite.

– N-am mai mîncat aşa ceva de mult, Donna, nu-i aşa?

Ea consimți din cap și mestecă, plescăind, pîinea prăjită.

– De ce ai retras casa de la vînzare, scumpo? Am sunat la agentul imobiliar, deoarece astăzi urma să sosească o altă familie și de acolo am aflat.

Donna se șterse la gură și zise:

– M-am gîndit să n-o mai vînd, atîta tot. E adevărat că pe Georgio nu l-a încîntat prea mult ideea, el voia să lichidăm tot.

– Ai făcut un lucru bun, scumpo, îi zise Dolly cu franchețe. Donna, trebuie să te întreb ceva și vreau un răspuns sincer.

Donna o privi ciudat.

– Ce este, Dolly?

– Știu că Georgio o să evadeze. Femeia își ridică mîna, ca să oprească încercarea Donnei de a confirma sau de a infirma spusele ei. Ce doresc să aflu, este dacă tu susții tot ce-a făcut?

Donna inspiră adînc.

– Așa se pare, nu-i așa?

Donna puse pe masă felia de pîine prăjită și îi întoarse privirea lui Dolly.

– Hai să spunem că accept ceea ce a făcut, Dolly. Nu pot să spun că sînt de acord. Dar de ce pui asemenea întrebare?

Dolly își plecă privirea, concentrîndu-se asupra mesei, de parcă aceasta ar fi avut răspunsurile la problemele omenirii. Apoi începu să vorbească:

– Nu de mult am dat peste niște lucruri care cred că ne-ar fi adus mari necazuri, Donna. S-a întîmplat exact după ce-a fost arestat Georgio. Le-am lăsat la locul lor, dar nu știu de ce. Am știut că vor pricinui probleme și eu nu doream așa ceva. Nici pentru mine, nici pentru tine, nici pentru Georgio. Mai ales pentru Georgio. Tu știi că eu am ținut mereu la el ca la copilul meu. Pe amîndoi vă iubesc. Dar ceva mă frămîntă și cred că ar fi mai bine să-ți spun. Știu că între noi relațiile s-au răcit mult și mă consider vinovată de acest lucru. Vezi tu, Donna, eu i-am spus tot lui Paddy. El lucra pentru Georgio, înțelegi? Poți să-ți dai seama. Am crezut că fac bine...

Donna privi părul alb al femeii.

– Dolly, zise ea cu blîndeţe, consternată şi nerăbdătoare. Eu nu ştiu despre ce vorbeşti.

Dolly se ridică de la masă şi se duse la geanta ei mare din imitaţie de piele. Scoase dinăuntru două reviste şi întorcîndu-se la masă, puse una în faţa Donnei.

Coperta acesteia prezenta o fată de vreo doisprezece ani. Un bărbat stătea în spatele ei, ţinîndu-şi mîinile încleştate pe sînii abia formaţi. Faţa fetei era strident machiată, făcînd-o să arate ca o copie neizbutită a unei femei; organul genital, în perfecte nuanţe de roz şi oliv, era lipsit de părul pubian.

Donna privi imaginea şi se simţi copleşită de repulsie. Dolly îi puse în faţă şi cealaltă revistă, iar Donna rămase uluită.

Aceasta prezenta un băieţel cu trăsături asiatice şi ochi mari, negri, care priveau fix la obiectiv. Teama lui era evidentă, cum de altfel era şi trupul lui mic şi dezgolit. Lîngă el erau doi bărbaţi, doi bărbaţi cu pîntece mari, ale căror feţe erau ascunse obiectivului. Din unghiul din care era făcută fotografia era foarte clară intenţia celor doi.

– De unde dracu' au apărut astea? rosti Donna în şoaptă, deoarece fără să i se fi spus, ea cunoştea răspunsul.

– Ambele reviste erau în garaj. Erau acolo cutii ticsite cu aşa ceva şi cu dischete. Paddy a luat cutiile, dar nu înainte de-a fura eu două reviste. Nu ştiu de ce am făcut acest lucru, dar l-am făcut. Să-ţi explic: Paddy m-a sunat şi m-a rugat să mă duc în garaj şi să-i scot afară cutiile. Mi-a spus să nu-ţi zic ţie nimic, dar noi toţi ştiam deja acest lucru. Georgio ascundea totul de tine, aşa că nu era ceva neobişnuit. Numai că acele cutii n-au fost sigilate şi mi-au stîrnit curiozitatea. Îmi doresc să nu fi fost niciodată în preajma lor. Oricum, continuă Dolly, mi le-am scos din minte, convinsă că nu aveau de-a face cu Georgio, ci numai cu Paddy. Nu puteam să cred că este implicat în... ea arătă spre reviste... în porcăriile astea. Dacă o să te uiţi prin ele, o să ţi se întoarcă stomacul pe dos. Sînt copii, Donna, sînt doar nişte copii.

Glasul ei se stinse, iar Donna o apucă de braţ.

– Dar ce legătură au acestea cu Georgio? întrebă ea înnebunită. De ce mi le arăţi acum?

– Pentru că, Donna, cutiile care le-am scos afară pentru Paddy erau adresate lui Georgio Brunos. Aveau ştampila de Liverpool.

– Asta nu înseamnă că...

– Dacă îi erau lui adresate, atunci trebuie să fi ştiut de ele. A călătorit în Sri Lanka. Dacă o să răsfoieşti revistele astea o să vezi că toţi aceşti copii sînt străini; au înfăţişare indiană sau thailandeză. Acum Stephen a plecat acolo, după ce tu ai primit faxul în care se spune că se încetează expedierea.

Donna o fixă pe Dolly, încercînd să înţeleagă ce-i spunea.

– Niciodată, nici într-un milion de ani. În nici un caz Georgio. Lepădătura de Stephen este. El, vînzătorul de femei, peştele, el este în spatele acestei afaceri, Dolly. Georgio al meu urăşte tot ce este pervers. Ţii minte cum obişnuia să gîndească despre agresorii sexuali? Nu se poate ca el să fie amestecat în aşa ceva, ştiu că nu se poate. El nici măcar un film erotic n-a adus vreodată acasă. Nu pot, nu vreau să cred că el ştie ceva despre chestiile astea.

Dolly oftă şi-şi aprinse altă ţigară de la chiştocul anterioarei.

– Ei bine, Donna, de undeva au venit. Dacă poliţia le-ar fi găsit... Ea lăsă fraza neterminată.

Donna se ridică şi începu să se plimbe prin bucătărie.

– Asta este! Poate că Georgio nu ştie nimic. Poate că Paddy a folosit acest loc ca depozit. Ticălosul naibii! Să aducă asemenea porcării în casa mea.

Dolly o urmări pe Donna cîteva clipe şi apoi rosti:

– Dar, din cîte ştim, Paddy nu are nici o investiţie în Sri Lanka sau în Thailanda. Lewis şi Georgio aveau afaceri acolo şi, ştiindu-l pe Lewis aşa cum îl ştiu eu, acest lucru nu m-ar surprinde la el. Ca să fiu sinceră, acum nu m-ar mai surprinde nici la Georgio.

Donna se răsuci spre Dolly ca o fiară.

– Să nu îndrăznești să arunci asemenea calomnii asupra soțului meu, Dolly. N-am să tolerez așa ceva, m-ai înțeles? Georgio este un ticălos, și a trebuit să mă împac cu această idee, dar așa ceva n-am să accept. Niciodată! Pun capul că nu este adevărat.

Încetă să se mai plimbe prin bucătărie și-și aprinse o țigară.

– Ai menționat mai devreme ceva despre niște dischete? Ai zis că erau cutii cu dischete?

Dolly înclină din cap.

Donna închise ochii.

– Afacerea încă merge, Dolly, zise ea cu un glas cutremurător. Stephen este în spatele ei.

Fugi în biroul lui Georgio și luă discheta pe care o furase din parcarea de mașini.

– Afacerea încă merge, iar Davey Jackson este amestecat în ea.

Rîse ușurată.

– Nu este Georgio. Știam că nu putea să fie el. Știam că el nu se putea coborî atît de jos.

După ce rosti cuvintele o podidi plînsul.

CAPITOLUL 35

Donna se așeză în fața calculatorului lui Georgio. Acesta era un *Gateway 2000*, iar în ultimele luni ea începuse să-l folosească ocazional pentru corespondență și pentru facturile necesare în afaceri. Acum, calculatorul îi provocă o senzație sinistră. Biroul căpătase o întunecime, pe care ea nu o remarcase pînă atunci. Conectă calculatorul, și introducînd discheta, ascultă cu maximă atenție obișnuitele bîzîituri și hîrîituri care se auzeau atunci cînd se citeau informațiile de pe suportul extern.

Dolly rămase lîngă ea, respirația ei simțindu-se tare în încăpere. De îndată ce pe ecran apăru indexul, Donna introduse discheta.

– Adu cîte un scotch, Dolly, cred că vom avea nevoie de așa ceva.

Dolly ieşi din birou, iar Donna rămase cu privirea aţintită pe ecranul care licărea misterios în lumina palidă a încăperii.

Conţinutul dischetei fu afişat pe ecran, iar Donna începu să-l studieze cu atenţie.

Mesaje
Băieţi şi fete veniţi la joacă
Copii în pădure
Numai băieţi
Numai fete

Donna simţi o senzaţie de greaţă în stomac. Poziţionînd mouse-ul pe opţiunea Mesaje, apăsă tasta Enter. Ecranul se şterse şi în faţa ei apăru o scrisoare, concomitent cu revenirea lui Dolly în încăpere.

– Poftim băutura, iubito.

Donna nu-şi dezlipi privirea de la ecran, iar Dolly îi aşeză whisky-ul pe masă.

– Despre ce este vorba? Ea începu să citească scrisoarea cu glas tare:

Salutare,

Totul decurge conform programului şi sîntem în avans faţă de termen. Germania este pregătită, Insulele Maldive au primit adaptoare de linie. Curînd va putea începe distribuirea în Liverpool, ocolind Londra.

Această nouă serie este probabil cea mai bună.

Eu deja m-am cam săturat de toate. Noul individ se descurcă bine.

Transmite salutările mele tuturor celor de la The Black Dog *şi spune-le că în curînd termin.*

Donna şi Dolly priveau concentrate ecranul, de parcă acesta avea să le răspundă la întrebările nerostite. Donna ieşi din Mesaje şi pe ecran apăru din nou indexul.

Cu un glas ridicat, Dolly rosti:

– *BĂIEŢI ŞI FETE VENIŢI LA JOACĂ*. Ce dracu' mesaj este ăsta?

Donna poziţionă mouse-ul în dreptul opţiunii şi apăsă tasta Enter.

– O să aflăm imediat.

Ecranul se şterse. După cîteva secunde chinuitoare de bîzîituri, în care se citi informaţia, fu afişat mesajul.

BĂIEŢI ŞI FETE VENIŢI LA JOACĂ!

Donna apăsă tasta pentru trecerea la pagina nouă şi imediat în faţa ochilor apăru o imagine plină de culoare şi izbitor de clară.

Aceasta înfăţişa o fetiţă de vreo zece ani, în uniformă de şcoală. Fetiţa era asiatică, cu păr des şi negru prins în codiţe şi era fardată grotesc: cu roşu pe buze şi albastru strident pe pleoape. Îşi ţinea fustiţa ridicată, arătîndu-şi buricul şi sexul, şi zîmbea. Şocată, Dolly făcu un pas în spate.

– Sfîntă Fecioară! Nu ştiam că poţi pune poze pe chestiile astea.

Donna trecu la pagina următoare. În faţa ochilor le apărură băieţei, apoi fetiţe şi băieţei împreună, în dezgustătoare poziţii. Fete cu fete, băieţi cu băieţi. Abia la pagina douăzeci apăreau pe ecran şi bărbaţi, însă feţele lor nu erau niciodată vizibile. Ei fie stăteau cu capul întors, fie figura le era ascunsă de piciorul sau braţul vreunui copil.

Dolly luă băutura Donnei de pe masă şi i-o puse în mînă.

– Cum fac aşa ceva, Donna? N-am ştiut că se pot realiza asemenea lucruri.

Donna luă o înghiţitură mare de scotch şi oftă.

– Tehnologia este uluitoare acum, Dolly. Dacă nu mă înşel, ei trimit acum aceste pagini prin intermediul liniilor telefonice, iar receptorul este ecranul. Ca şi cînd ai avea o convorbire vizuală. Grafica este extraordinară în zilele de astăzi, după cum vezi.

– Deci, Georgio folosea acest calculator pentru a introduce în ţară asemenea chestii?

– Avînd un calculator compatibil, Dolly, poţi face acest lucru de oriunde.

– Ei bine, eu cred că aici toţi sînt amestecaţi în ceva dubios, zise Dolly cu violenţă. Davey Jackson, Georgio, toţi.

– Asta va trebui să descopăr, nu-i aşa? rosti ea cu amărăciune.

Dolly oftă.

– Şi cum o să faci acest lucru, fetiţo? O să-ţi întrebi bărbatul?

– Nu, Dolly, nu-l voi acuza pe Georgio de aşa ceva, pînă nu voi avea dovada. Deocamdată nu o am.

– Ce vrei mai mult de-atît, fata mea? Cînd este vorba de el te laşi orbită, ştiai?

– În fişierul de mesaje se spunea: „Transmite salutările mele celor de la *The Black Dog*. Ei bine, *The Black Dog* este unul dintre localurile pe care le deţin împreună cu Stephen, prin intermediul firmei *Talkto*. Am să extrag adresa din dosare şi am să mă duc acolo să văd ce pot afla.

Dolly era enervată.

– Nu vrei să spui nimic împotriva lui, Donna, nu-i aşa? Nu-ţi dai seama că nu se poate ca el să nu fie implicat în asta? Vrei să-mi spui că totul se desfăşura fără ştirea lui?

– Nu ştiu, Dolly, dar o să aflu, rosti Donna disperată. Şi pînă nu o să ştiu sigur, voi presupune că soţul meu, bărbatul pe care ai spus că-l iubeşti ca pe un fiu, este nevinovat. Nu pot să accept că Georgio ar avea de-a face cu aşa ceva. Îl cunosc mai bine decît oricine, Dolly. Mai bine decît tine, Stephen sau oricine altcineva.

– Da, îl cunoşti atît de bine, încît a pus la cale jafuri.

Donna o întrerupse:

– Nu, Dolly, tu nu înţelegi. Eu îi cunosc *inima* şi el n-ar putea să facă aşa ceva. Stephen şi Davey Jackson sînt principalii vinovaţi în chestiile astea.

Hohotul gros al lui Dolly o surprinse. Împingîndu-şi scaunul din faţa ecranului, Donna rosti cu vehemenţă:

– Doamne, Dolly, ţi-ai schimbat glasul.

Chipul lui Dolly arăta pămîntiu în lumina palidă a ecranului de calculator.

– Poate că mi l-am schimbat, Donna, dar am o cumplită presimţire că vei descoperi lucruri despre care n-ai visat, pe care nu ţi le-ai imaginat nici în coşmaruri şi că toate te vor conduce la o singură persoană: Georgio.

– Ai grijă cum vorbeşti, cucoană, că poate o să te trezeşti pe drumuri.

Spunînd acestea, ea ieşi din birou, lăsînd în urmă o Dolly năucită.

Edna McVee era o fată robustă, care îşi cunoştea valoarea. Ea impuse acest lucru în timp ce trase din ţigară şi rosti cu glas tare:

– La dracu', Henry. Ori îmi dai zece lire de număr, ori am plecat în altă parte.

Henry, un maltez cu osatura mică, cu o mustaţă subţire, de parcă ar fi fost desenată cu vîrful unui creion, şi cu pantofi lucraţi manual, cumpăni în minte posibilitatea de a o înfrunta pe Edna, fără o lamă în mînă. El oftă profund şi-şi dădu seama că probabil ea avea să- l ucidă.

– Destul de corect, boarfă umflată, rosti el mîrşav. Dar vreau un număr bun şi clienţii să mă plătească pe mine mai întîi. Batem palma?

Edna zîmbi.

– Clienţii mă plătesc pe mine, Henry, cred că n-ai uitat? mîrîi ea.

– N-am glumit deloc, colega, şi mi se pare că devii lacomă, iar dacă devii lacomă, atunci ne spunem la revedere şi un praz verde. Să ştii că asta nu este singura bombă din Londra.

Zîmbind viclean, Henry se aplecă spre chipul plin de adversitate al tinerei femei de o sută de kilograme din faţa lui.

– Mişcă-ţi fundul ăla gras în cabină, avem clienţi care aşteaptă.

Edna se ridică în toată splendoarea ei masivă, bustiera de mătase chinuindu-se să-i susţină sînii imenşi, şi se îndreptă spre cabina ei. Edna ştia că era populară. Bărbaţilor le plăceau fetele solide, cu sîni mari, coapse şi funduri albe, proeminente.

Henry o urmări pe fată cum ieşi, legănîndu-se, şi zîmbi în sinea lui. Şi-ar fi dorit să mai aibă cîteva ca ea, dar cele ca Edna McVee erau rare în spectacolele de streptease. Majoritatea se drogau pînă nu mai ştiau de ele, căci altfel n-ar fi putut executa prestaţia.

Fluierînd, el îşi părăsi biroul şi coborî scara spre

micuţul bar. Bărbaţii şi femeile care mergeau la *The Black Dog* căutau acest accesoriu, iar el li-l asigura. Sau cel puţin încerca.

Fumul îl învălui de cum intră în bar şi-l făcu să tuşească uşor.

– Dă drumul la ventilator, Carrie, ce naiba. Ce, vrei să-i înăbuşi pe clienţi?

Carrie rîse şi acţionînd comutatorul vechi al ventilatorului din tavan, rosti tare:

– Nu, Henry, ei mă plătesc ca să mă înăbuşe!

Rîse amuzat de glumă şi-şi roti ochii şireţi prin încăpere.

Henry străbătu barul şi intră într-o altă încăpere. Aici, draperii de brocart separau mici saltele, ce treceau drept paturi. Pe parcursul serii, paturile, douăzeci şi şase la număr, erau folosite din plin. Îşi încreţi nasul simţind mirosul acru şi se întoarse înapoi la bar, lăsînd uşa deschisă în urma lui, ca semnal pentru cei ce lucrau acolo că noaptea începuse.

Imediat un bărbat şi un băiat de vreo şaisprezece ani, îmbrăcat în haine de damă, se strecurară pe uşa deschisă.

Carrie trecu cu creta un mic X pe o tăbliţă din spatele tejghelei. Noaptea începuse şi ea ştia că de acum încolo trebuia să fie vigilentă. Numărul celor care voiau să se strecoare fără să plătească onorariul creştea.

Fluierînd din nou, Henry urcă scările şi o apucă spre cabinele de streptease. Se apropie de una dintre acestea şi-şi duse la nas batista ca să nu mai inhaleze mirosul de sudoare şi de spermă care îi făcea greaţă. Păşind precaut, ca să nu-şi strice pantofii din antilopă, el introduse o monedă de cincizeci de pence în îngusta fantă din faţa lui.

Un mic oblon se ridică, iar el reuşi astfel să o vadă pe Stela, o animatoare cu experienţă, învîrtindu-se în jurul unui taburet. Femeia era înaltă, subţire, şi nu mai purta decît un minuscul slip. Satisfăcut că ea îşi executa numărul, deschise cu o cheie cutia cu bani şi răsturnă monede de cincizeci de pence într-un săculeţ pe care îl ţinea în buzunar.

Mirosul era dezgustător şi închizînd repede cutia, ieşi grăbit, strigînd puternic:

– Sid, spală mizeria asta de aici. Miroase ca o hazna turcească.

Sid, un bătrîn de şaptezeci de ani, cu un mătăuz şi o căldare în mînă, rosti gîfîind:

– Spăl şi eu cît de repede pot, Henry. Astăzi a fost aglomeraţie mare.

Henry rîse.

În timp ce-şi ştergea pantofii cu o batistă albă, curată, Henry rămase consternat văzînd o femeie extraordinar de frumoasă stînd în prag. Abordînd din nou farmecul lui linguşitor, rosti imitîndu-l perfect pe Bob Hoskins:

– Cu ce te pot ajuta, scumpo?

Donna se uită la dinţii albi ai bărbatului scund şi la costumul *Armani*.

– Henry Pratt, bănuiesc.

El zîmbi din nou şi zise:

– Păi, doar nu doctorul Livingstone, scumpo. Ce te interesează?

Donna înaintă spre el şi rosti calmă:

– De fapt, dumneata mă interesezi. Eu sînt Donna Brunos. Stephen m-a rugat să supraveghez treburile cît este el în vacanţă. Lui Henry îi plăcu partea cu vacanţa din replica ei şi cu toate că pentru el cuvîntul însemna eleganţă şi echilibru, femeia nu-i inspira încredere. Henry nu avea încredere nici în mama lui; avea bine înrădăcinat sentimentul de a nu se încrede nimeni.

– Păi, scumpo, el mie nu mi-a spus nimic.

Donna făcu un efort ca zîmbetul să nu-i părăsească chipul şi răspunse:

– De vreme ce deţin douăzeci şi cinci la sută din această afacere, nu văd de ce-ar fi fost nevoie să-ţi spună ceva, domnule Pratt. Acum, aş dori să beau ceva şi să arunc o privire prin jur, iar după aceea am să-ţi spun şi de ce am venit.

Henry îşi trecu limba peste dinţi şi apoi ridică din umeri.

– Cum doreşti, dar trebuie să-mi faci dovada că eşti

cine spui, dragă. Nu pot să las pe orice Tom, Dick sau Harry să umble creanga prin local. Ai putea să fii de la poliţie, dragă, deşi, scuză-mi remarca personală, nu ai mirosul lor specific.

Donna îşi deschise servieta şi scoase un dosar din mapa *Talkto*, pe care i-l întinse bărbatului, împreună cu permisul ei de conducere.

Henry le privi superficial şi apoi zise:

– Ar fi trebuit să aduci şi o fotografie de la nuntă, căci de ani de zile sînt aici şi pînă acum nu te-am văzut niciodată, cucoană.

Donna îi smulse dosarul din mînă şi rosti:

– Pînă acum nici soţul meu n-a mai făcut optsprezece ani de puşcărie. Dacă vrei să-i telefonezi lui Paddy, sînt sigură c-o să-ţi confirme cine sînt.

Donna îşi simţi inima bătîndu-i puternic în piept, temîndu-se ca Henry să nu sune la Paddy. Apoi, într-o inspiraţie de moment, rosti:

– Sau să-ţi spun altceva. Ce-ar fi să dau o fugă după colţ ca să-l aduc pe Alan Cox? El îţi va fi o dovadă suficientă pentru identitatea mea?

Îl văzu pe bărbat pălind şi zîmbi în sinea ei.

– N-ar fi nici un deranj, aş putea să-l aduc foarte uşor aici, continuă ea. Eu mă ocup acum de toate afacerile lui Georgio, inclusiv de cele în care este implicat Alan Cox, aşa că nu-ţi face griji c-o să-l deranjez. O să înţeleagă.

Henry dădu din cap şi zîmbi delicat.

– Nu este nevoie, scumpo, dar trebuie să înţelegi că sînt obligat să fiu puţin circumspect, avînd în vedere poliţia care mişună printre noi. Poftеşte, am să te duc jos la bar pentru o băutură.

Donna îşi puse la loc dosarele în servietă şi trecu pe lîngă cabine împreună cu Henry. În clădire muzica era dată tare, iar Donna percepu vibraţiile lor ca pe nişte zvîcnituri în tîmple.

– Aici sînt cabinele unde se desfăşoară streptease-ul, scumpo. Vrei să arunci o ocheadă?

Donna încuviinţă, îngrozită de ceea ce urma să facă.

Luînd o monedă de cincizeci de pence din pungă, Henry intră în cabina cea mai apropiată şi puse banul în

lăcaş, satisfăcut că Siddy curăţase mizeria de pe scaune şi de pe podea.

Donna urmări cum oblonul se ridică. Încreţind nasul la mirosul acru, ea îşi apropie precaută ochiul de deschizătură. Aceasta avea dimensiunea unei cutii de scrisori şi era suficient de largă ca să-ţi poţi strecura mîna sau faţa. Zări o fată solidă, care dansa în ritmul unei muzici şi păli. Văzînd-o cum îşi strecura mîna între coapsele durdulii, îşi îndreptă spatele şi înghiţi de cîteva ori în sec pentru a-şi îndepărta senzaţia de greaţă care o cuprinse. Era însă mulţumită că măcar în cabină era o femeie şi nu un copil. Îşi dădu seama că o parte din ea se aşteptase să zărească acolo un copil.

– Care-i vîrsta medie de-aici?

Henry pufni în rîs.

– În privinţa vîrstei se minte. Tîrfele mint despre tot, chiar şi despre ce-au mîncat; face parte din viaţa lor, înţelegi? Însă vîrsta aici oscilează între şaptesprezece ani şi patruzeci şi cinci. Avem o femeie de cincizeci de ani, pe care o folosim miercurea pentru că atunci cam fluieră vîntul pe-aici.

Henry rîse de comparaţia lui, iar Donna îl urmă pe culoar spre bar.

Cînd se apropiară de bar, Henry zise:

– Aici se fac banii adevăraţi, după cum ştii. Streepteas-ul este un bun paravan, este legal şi destul de urît mirositor, ca să-i ţină cît mai departe pe cei de la brigada de moravuri. Ei mereu urmăresc peştele mare, întotdeauna au făcut-o, deşi ne-au închis de cîteva ori localul din cauza mizeriei de sus. Cabinele putrezesc de-atîţia clienţi. Iar în căldurile verii duhoarea ar putea să doboare un elefant. Unele fete put ca nişte dihori. Cu ce pot să te servesc?

– Vin alb cu sifon, te rog.

La o masă din colţ, Donna zări o fată de vreo cincisprezece ani, discutînd cu un bărbat de vreo şaizeci. Fata avea o mică bustieră şi o fustă strîmtă, de piele.

Cînd Henry îi întinse băutura, ea arătă cu capul spre fată şi rosti:

– Pare cam tînără. Sigur dăm de bucluc dacă

angajezi minore. Vocea ei fu aspră şi neutră, uluind-o pînă şi pe ea.

Henry ridică din umeri.

– Are şaisprezece ani, scumpo. Pare tînără, dar n-o să mai dureze mult. Cîţiva ani de prostituţie şi se trec peste noapte. Te trezeşti că le vezi într-o zi şi te şochează. Dar asta este profesionistă, a lucrat la Cross doi ani, pînă a ajuns la noi. Este dură ca fierul şi excelentă profesional. Cu tot respectul, doamnă Brunos, dar ăsta este finalul dur al unei meserii dure. Dacă nu le angajăm noi, le angajează alţii. Cumnatul ăsta al tău, este puţin cam lacom, iar oamenii de-aici îşi cunosc valoarea. Sînt obligaţi, ca să supravieţuiască.

Donna încuviinţă. Doi bărbaţi se ridicară şi ieşiră din încăpere. Henry se uită cum Donna îi urmări pe cei doi.

– Urmează-mă, scumpo.

Donna străbătu barul în urma lui, apoi trecu pragul unei uşi. În lumina becurilor fără abajur ea văzu o încăpere despărţită de paravane, dar îi trebuiră cîteva secunde ca să înţeleagă ce se petrecea acolo. Înaintînd în cameră ea îi observă pe cei doi bărbaţi, îmbrăţişîndu-se intim. Draperia nu era trasă, iar mai tînărul bărbat privi peste umărul celui mai vîrstnic şi îi făcu impertinent Donnei cu ochiul.

Henry rîse, văzînd-o înverzindu-se la faţă.

– Cu aşa ceva avem noi de-a face. Sînt animale, dragă. Îţi ajunge cît ai văzut?

Donna consimţi şi se întoarse repede la bar. Îşi sorbi în pripă vinul şi-l înghiţi cu noduri.

Făcîndu-i-se milă de ea, Henry zise:

– Iartă-mă scumpo, n-ar fi trebuit să fac acest lucru.

Donna se întări şi rosti cu răutate:

– *Damele* homosexuale sînt cele pe care le urăsc. Îmi provoacă greaţă.

Vocea ei fu atît de aspră că el o crezu fără nici o urmă de îndoială. Acest lucru îi impresiona neplăcut pe mulţi. Lesbienele nu deranjau pe nimeni, dar doi bărbaţi erau ca o pînză roşie fluturată în faţa unui taur.

– Termină-ţi băutura, şi apoi să mergem la mine în birou.

În timp ce urca scările în urma lui, ura pentru Stephen Brunos crescu înăuntru ei ca un val.

Acest loc era ca un canal de deversare, iar oamenii dinăuntru erau ca niște șobolani.

În birou, ea își recăpătă siguranța și spuse:

– Te-a sunat Stephen din Sri Lanka?

– Niciodată nu sună cînd este plecat peste mări și țări. Cel puțin cu mine nu ia legătura. Dar am auzit că hotelul merge bine. Candy trece și mă vizitează cînd vine prin Londra, altfel nu am veşti de la ea. Candy locuiește în apartamentele din strada Wardour. Lui Candy îi plac chinezoaicele și-acolo sînt cu duiumul.

El chicoti, iar Donna aprobă din cap, întrebîndu-se despre ce naiba vorbea acel bărbat.

– Tu folosești apartamentele de acolo, Henry?

– Prea scumpe pentru mine, dragă. Dar nu numai atît, puștimea nu este pe gustul meu. Eu am soție și copii. Și-mi ajunge.

Dîndu-și seama de gafă, Donna zîmbi.

– Iartă-mă, ar fi trebuit să mă gîndesc înainte să te întreb acest lucru.

– E-n regulă, doamnă Brunos, Stephen poate să-ți spună că n-am fost amestecat în astfel de treburi și, ca să fiu sincer, nici nu vreau să știu despre ele. Îi las pe cioroii de la *The Heartbreaker* să se ocupe de ele. Trebuie să-l întîlnești pe Christopher care lucrează acolo. El o să-ți dea toate cheile și explicațiile. Vrei să vezi registrele? Eu sînt un om ocupat. Să nu te consideri jignită, doamnă Brunos, dar afacerea de jos o ia pe coajă, dacă n-o țin din scurt.

– E-n regulă. Am vrut doar să mă informez asupra prestațiilor. Peste registre o să mă uit altă dată. Mulțumesc pentru ajutor.

Henry zîmbi.

– O să preiei afacerea cînd Stephen o să plece în Germania?

Mascîndu-și surprinderea, Donna îi răspunse rîzînd:

– Asta rămîne de văzut, Henry.

El se ridică și-i întinse mîna.

– Mi-a părut bine că, în sfîrșit, te-am cunoscut.

Transmite-i lui Georgio salutările mele. Ne mai vedem?

Donna încuviinţă din cap şi-i strînse mîna. El se întoarse la bar, iar Donna se îndreptă spre ieşire. Cînd trecu de cabina de la intrare, un bărbat ieşi trăgîndu-şi fermoarul de la pantaloni. Donna îi observă roşeaţa excitaţiei şi tremurul mîinilor.

El o privi pe Donna în ochi şi văzînd repulsia ei, se înroşi jenat.

Împiedicîndu-se, el ieşi în răcoarea serii, iar Donna îl urmă la mică distanţă.

The Heartbreaker era un mic club, chiar pe strada Wardour. Cînd Donna trecu de uşile duble, un negru masiv se apropie de ea. Era robust, avea o piele strălucitoare şi era foarte chipeş. Îi zîmbi dezinvolt, dezvelindu-şi o dantură albă, perfectă.

– Da? Vocea lui păru amuzată.

Donna îl privi fix în faţă şi apoi zise:

– Christopher?

Bărbatul îşi linse buzele groase.

– Nu, femeie, nu sînt Christopher. Cine îl caută?

– Spune-i, te rog, că îl caută soţia lui Georgio Brunos. Stephen m-a rugat să trec pe-aici.

Ea observă cum sprîncenele bărbatului se ridicară şi ar fi zîmbit, dacă n-ar fi fost atît de îngrozită. Forţîndu-şi însă o privire dură, ea rosti cu agresivitate:

– Să ştii că nu am toată noaptea la dispoziţie.

Bărbatul îi întoarse spatele, masivitatea lui încetinîndu-i înaintarea spre biroul de recepţie. O femeie cu păr roşu îl privi întrebătoare, văzîndu-l ridicînd receptorul şi formînd un număr.

– Bună, Chrissy? Este o femeie aici, care spune că este soţia lui Georgio şi care vrea să te vadă. Să o expediez?

El puse receptorul la loc în furcă.

– Aşteaptă aici, o să sosească imediat.

Donna rămase în mica zonă de primire şi privi cercetătoare în jurul ei. Roşcata avea în jur de cincizeci de ani şi era cumplit de slabă. Ochii îi erau frumos machiaţi, iar Donna îi admiră profesionalismul. La o observaţie mai

atentă, Donna constată cu stupoare că femeia avea pe puţin şaizeci de ani. Ea îi zîmbi Donnei şi cînd portarul intră în clubul propriu-zis, îi zise:

– Ce te aduce aici, doamnă Brunos?

Donna îi zîmbi într-o manieră prietenească.

– Mici afaceri, de ce?

Femeia ridică graţios din umeri.

– Mă întrebam şi eu. Ce-ţi mai face chipeşul soţ? Nu l-am mai văzut de mult. Dar bănuiesc că nici tu nu-l mai vezi acum atît de mult, nu-i aşa?

Cu un licăr în ochi, Donna îi replică femeii:

– Îl văd destul de des, scumpo.

Femeia zîmbi batjocoritor.

– Nu te ambala aşa, am făcut şi eu o remarcă. N-a avut noroc. Se uită spre uşa dinspre club şi, aplecîndu-se peste masă, rosti încet: Să-ţi dau un sfat. Fii atentă cu Chrissy. Este un tip periculos şi arată ca untul care nu se topeşte, ai priceput aluzia?

– Am să ţin minte acest lucru.

În timp ce vorbea, un chipeş şi înalt bărbat de culoare îşi făcu apariţia pe uşa clubului.

– Te pot ajuta?

Donna rămase uluită de accentul lui englezesc, aristocratic.

– Mă aflu aici, deoarece am nevoie de cheile de la apartamentele din strada Wardour. Stephen m-a rugat să supraveghez afacerile, cît este plecat. Eu sînt Donna Brunos, soţia lui Georgio.

Ea întinse mîna însă îi fu ignorată.

Christopher zîmbi şi apoi rosti într-un dialect al negrilor din vestul Londrei:

– Ascultă, cucoană, nu mai pot eu de cine eşti tu şi de ce vrei. Stephen Brunos n-are dreptul să-ţi spună nimic, clar? Acum, întoarce-te de unde ai venit şi să nu te mai prind că te apropii vreodată de mine, ai înţeles sau vrei să pun pe cineva să-ţi bage mesajul în cap?

Donna se uită în ochii negri şi reci şi-şi dădu seama că se afla în pericol de moarte. Văzînd-o că nu răspunde, bărbatul o apucă de braţ.

– M-ai auzit sau nu, femeie? Georgio nu mă sperie,

nu s-a născut încă omul care să mă sperie pe mine, însă eu îi bag în sperieţi pe mulţi, inclusiv pe bărbată-tu şi pe cumnată-tu. Acum cară-te de-aici, cucoană, pînă nu-mi pierd firea.

Roşcata îşi părăsi biroul de recepţie şi rosti cu blîndeţe:

– Gata, Christopher, de-aici mai departe mă descurc eu. Tu întoarce-te înăuntru şi lasă totul în seama mea. O s-o duc eu afară pe doamna Brunos.

Bărbatul se răsuci, deschise gura de parcă ar fi vrut să protesteze, dar se retrase ca o vijelie, namila urmîndu-l la un semn discret al femeii.

– Haide, scumpo, te conduc la maşină.

Donna se lăsă condusă din foaierul localului *The Heartbreaker*, pieptul fiindu-i strîns de teamă şi de şoc. Afară, femeia o însoţi prin aerul rece al nopţii spre o micuţă cafenea de pe strada Wardour.

– Sincer, mă simt bine.

Roşcata o făcu să se aşeze.

– Bea o cafea, o să-ţi facă bine.

Femeia comandă două cafele. Îndulcind-o pe a ei, ea rosti către Donna:

– Ce te-a adus la *The Heartbreaker?* În nici un caz, Stephen Brunos, scumpo. El te urăşte de moarte. Ce vrei de fapt?

Cu mîini tremurînde, Donna îşi aprinse o ţigară.

– Tu cine eşti?

Roşcata zîmbi.

– Răspunde-mi mai întîi la întrebări şi pe urmă mai vedem noi cu prezentările.

Donna oftă.

– Vreau doar să ştiu ce este în apartamentele de-acolo.

Femeia îşi aprinse o ţigară din pachetul Donnei.

– De ce? De ce eşti atît de interesată?

Donna îşi fixă ceaşca de cafea fără să răspundă.

Femeia îi ridică faţa şi o privi în ochi.

– Ţi-am pus o întrebare – de ce atîta interes? Dacă n-o să aflu eu, o să afle Christopher. Iar eu îl cunosc, scumpo, mai bine decît oricine altcineva. Va vrea să ştie

care-i treaba. Eu încerc să te ajut, în caz că n-ai sesizat.

– Vreau să ştiu cine sînt fetele, pentru cine lucrează şi de unde au venit. Atîta tot. Donna o ţintui cu privirea pe femeie şi o văzu relaxîndu-se.

– Lasă-mă să-ţi dau un sfat valoros. Din afacerile lui Christopher Scott, să nu încerci niciodată să afli ceva. Pînă şi poliţia îl lasă în pace. Doamnă Brunos, eu zic să te duci acum frumuşel acasă şi să uiţi de seara asta, da? Eu am să-i spun lui Chrissy că a fost o neînţelegere. El o să mă creadă şi toţi o să uităm că acest incident s-a întîmplat vreodată, în regulă?

Donna nu răspunse.

– Nu cred că soţul tău o să-ţi mulţumească că l-ai necăjit pe Christopher; de fapt ştiu sigur că n-o să-ţi mulţumească. Nici Stephen n-o să fie prea bucuros. El şi aşa este trecut pe lista neagră a lui Chrissy.

– Soţul meu lucrează cu Christopher... în acele apartamente vreau să spun?

Femeia negă şi rîse.

– Nu. Georgio n-are de-a face cu apartamentele, scumpo. Afacerea este între Christopher şi Stephen. O văzu pe Donna respirînd uşurată şi zîmbi din nou. Acum eşti fericită?

Donna nu răspunse.

– Uită de seara asta şi de apartamente, insistă femeia. Crede-mă cînd îţi spun că îţi dau un sfat bun. Christopher Scott nu este un bărbat pe care să-l păcăleşti.

Simţindu-se mai bine, Donna rosti direct:

– Cum se face că ştii atît de multe despre Christopher, Stephen şi soţul meu?

Roşcata îşi aprinse o altă ţigară.

– Christopher este fiul meu, scumpo. Eu sînt Violet Scott.

Ea văzu cum ochii Donnei se măriră şocaţi şi pufni în rîs.

– Eu sînt patroana clubului *The Heartbreaker*. Christopher lucrează acolo, dar este localul meu. Eu am cinci băieţi, iar Chrissy este cel mai mare. M-am prostituat ani de zile, nu ştiu cine sînt taţii lor, dar nu-ţi spun lucruri

care nu se ştiu deja prin zonă, aşa că nu-ţi închipui că-ţi fac confidenţe. Eu sînt binecunoscută, scumpo, foarte, foarte binecunoscută. Pari o femeie drăguţă şi n-aş vrea să te văd pocită. Întreabă-l pe Stephen despre apartamente, dar nu mai veni niciodată în preajma mea sau a fiului meu. N-o să fiu răspunzătoare de ceea ce-ţi va face, m-ai înţeles?

Donna o fixă pe femeie cu privirea, dar nu răspunse.

Violett Scott oftă.

– Eşti o fată nesăbuită. Există anumiţi oameni pe care nu poţi să-i păcăleşti, iar fiul meu este unul dintre ei. Lasă-te păgubaşă şi cu asta basta.

Ridicîndu-se, femeia părăsi cafeneaua. Donna însă rămase acolo, îngheţată şi obosită, bîndu-şi cafeaua şi încercînd să stabilească exact ce avea să facă mai departe.

CAPITOLUL 36

Donna ajunse acasă la ora patru şi un sfert dimineaţa, găsind-o pe Dolly trează şi aşteptînd-o.

Chipul femeii era ca o mască tragică, iar Donna, amintindu-şi cuvintele crude pe care le rostise mai devreme, se simţi copleşită de ruşine. De-a lungul anilor, Dolly mereu fusese acolo pentru ea, fusese ca o mamă adoptivă, iar ea în ultima vreme o răsplătea cu vorbe grele şi ameninţări.

Dolly îi turnă cafea într-o ceaşcă şi se aşeză la masa din bucătărie.

– Ce s-a întîmplat, scumpo?

Donna se uită fix la chipul încordat şi ridat din faţa ei şi se simţi învăluită de zădărnicia lucrurilor pe care le făcuse. Stăpînindu-şi cu greu lacrimile, spuse:

– Am fost la un club numit *The Black Dog*. Este un local cu cabine de streptease, plin de bătrîni murdari, cocote masculine şi feminine, ca să numesc doar cîteva. După aceea m-am dus la un club căruia îi zice *The Heartbreaker,* unde am fost ameninţată de un masiv

bărbat de culoare pe nume Christopher Scott şi tratată cu o cafea şi cu alte ameninţări, mai subtile de astă dată, de mama lui, Violet.

– O ştiu sau mai bine-zis am auzit despre ea. Nu este chiar atît de rea. Fiii ei sînt maniaci.

– Bună sau rea, femeia asta m-a ameninţat şi m-a gonit de-acolo, Dolly. Există nişte apartamente în strada Wardour cu copii chinezi în ele. Ştiu că sînt copii, am o presimţire. Un singur lucru am aflat de la această femeie şi anume că Georgio nu este amestecat. În apartamente, vreau să spun. Stephen este. Mereu este nenorocitul de Stephen.

Dolly îşi plecă uşor capul şi oftă.

– Ceea ce mă înfurie cel mai mult, Dolly, este faptul că Georgio face optsprezece ani de puşcărie, iar nemernicul ăsta este liber şi se plimbă prin Sri Lanka. Probabil adunînd alţi copii. Rezolvîndu-şi poate nevoile cu ei, n-am de unde să ştiu. Dar un lucru pot să-ţi spun sigur. Am să mă urc în primul avion la care găsesc bilete şi am să plec acolo ca să aflu adevărul.

– Nu se poate să vorbeşti serios, rosti Dolly buimacă.

– Ba vorbesc foarte serios, Dolly. Am să mă duc să văd ce naiba se petrece acolo, în acest aşa-zis hotel *Bay View*, să aflu odată pentru totdeauna dacă Georgio este implicat. Şi să-ţi mai spun ceva ce nu te costă nimic. Dacă într-adevăr este implicat, o să am grijă să putrezească în puşcărie, cu frate-su alături. Stephen, Bărbatul Fatal, o să primească o vizită neaşteptată.

Dolly se ridică şi spuse aspră.

– Nu te duci singură acolo. Nici vorbă. Doar nu eşti tîmpită?

Donna rîse din tot sufletul.

– O, stai jos, Dolly, pentru Dumnezeu. Trebuie să mă duc. Cine altcineva ar putea să facă acest lucru, eh? O să te duci tu? Sau Paddy? Cine altcineva să facă acest lucru în afară de mine? Glasul ei se îmbună. Nu înţelegi, Doll, trebuie să mă duc. Trebuie să ştiu exact ce se petrece acolo şi cine este în spatele acestei afaceri.

Cu lacrimi în ochi, Dolly zise tristă:

– Faci o mare greşeală. Du-te la poliţie, Donna, lasă-i

pe ei să rezolve problema.

– Nu pot, nu încă.

– Ce vrei să spui, este că trebuie să afli dacă soţul tău este implicat sau nu?

Donna o privi în ochi şi încuviinţă din cap cu amărăciune.

– Trebuie să mă lămuresc într-un sens sau altul, Dolly. Trebuie să aflu pentru mine.

Dolly rămase tăcută cîteva clipe, apoi zise:

– Îmi aduc aminte cum arătai cînd am venit să lucrez prima dată aici: o fătucă drăgălaşă, tăcută, nebuneşte îndrăgostită de soţul ei, care încerca să fie o soţie perfectă. În ultima vreme, mă întreb unde o fi dispărut acea fătucă.

Cu o voce mîhnită, Donna îi răspunse:

– Fătuca aceea s-a maturizat, Dolly, în ziua în care soţul ei a fost condamnat la optsprezece ani de puşcărie şi ea a fost obligată să trăiască în lumea adevărată. Vrei să-ţi spun ceva? Dacă nu va ieşi nimic bun din necazul acesta cu Georgio, măcar m-am maturizat, Dolly. Şi nu înainte de vreme. Acum trebuie să aflu ce se petrece. Trebuie să cunosc situaţia şi să fac ceea ce trebuie făcut acolo, în Sri Lanka.

– Şi dacă o să afli ceva ce n-ai vrea să ştii? Dacă o să afli ceva ce o să-ţi zdrobească inima?

Donna înghiţi şi spuse:

– Voi trece această punte cînd voi ajunge la ea.

Dolly se îndreptă spre uşă. În prag, femeia se răsuci şi zise:

– Sper să-ţi fie bine.

Donna o privi cum se depărta şi simţi în piept familiara senzaţie de teamă.

Donna se îmbarcă în avionul de pe aeroportul *Heathrow.* Cumpărase şi locul de lîngă ea, ca să nu o deranjeze nimeni cu discuţiile. Era epuizată, obosită şi nervoasă. Ajunsă la locul ei, îşi puse servieta pe fotoliul de lîngă ea şi se pregăti pentru lunga călătorie.

Indiferent de ceea ce spunea sau insinua Dolly, ea nu avea să creadă niciodată că Georgio era implicat în

pornografie infantilă, cu toate că bunul-simţ îi spunea că era curios faptul că Dolly nu tăgăduia acest lucru. Maeve fusese cea care mereu nutrise bănuieli despre fiul ei. Maeve, cu care Donna niciodată n-ar fi discutat actuala criză, deoarece Maeve ar fi fost probabil de acord cu Dolly.

Un bărbat, aşezat pe fotoliul de pe partea cealaltă a culoarului, îi zîmbi în treacăt. Donna îl ignoră şi privi din nou pe hublou. El îi sesiză jena şi savură situaţia. Bărbaţii erau cei care cumpărau porcăriile pe care ea le văzuse pe masa ei din bucătărie. Fără bărbaţi, n-ar fi existat o asemenea cerere. Nu auzeai niciodată despre femei care să cumpere pornografie infantilă.

Avionul începu să ruleze cu viteză pe pista de decolare, iar Donna se lăsă pe spătarul scaunului, privind cum aparatul se ridică în aer şi cum luminiţele de pe aeroport rămîneau jos, răspîndite ca într-un pom de Crăciun.

Deschizîndu-şi servieta, scoase dinăuntru imaginea hotelului *Bay View* creată de un pictor. Aceasta era realizată în culori naturale, făcînd-o să arate mai mult ca o fotografie decît ca un desen în creion.

Arăta superb, iar Donna intenţiona să se cazeze într-una dintre camerele somptuoase, pînă avea să afle ce căuta Stephen Brunos acolo. Hotelul era în Hikkadoa. Stephen avea să-l folosească ca paravan, avea să folosească investiţia lor şi s-o pîngărească, aşa cum făcea cu tot ce atingea.

Strîngînd desenul la piept, ea se imagină stînd împreună cu Georgio, într-unul dintre marile dormitoare cu vedere la ocean. Amîndoi bronzaţi şi frumoşi. Amîndoi bucurîndu-se de mare, de briza şi de viaţa uşoară din Sri Lanka.

În adîncul sufletului, ea ştia că Georgio fusese amestecat în jaf şi se împăcase cu gîndul. După ce se întîlnise cu oamenii cu care făcea el afaceri, ea îşi dăduse seama că ar fi fost de-a dreptul tîmpită să nu accepte ideea. Dar în privinţa pornografiei infantile, ea nu credea nici în ruptul capului că soţul ei ar fi avut de-a face cu aşa ceva. Ceea ce o îngrijora într-adevăr, era ca nu cumva

Stephen să-i fi implicat, pe ea şi pe soţul ei, în această afacere, fără ştirea lor. Dacă el se folosea de o altă sucursală a firmei *Talkto...* şi Dumnezeu ştia că existau o groază... numele ei, ca de altfel şi al lui Georgio, putea să fie în porcăria pe care o ducea acum în geantă.

Ricky şedea în celulă şi citea ziarul, cînd Georgio îi ciocăni la uşă.

– Ce faci, Ricky? Nu-mi spune că ştii să şi citeşti?

Ricky rîse puternic.

– Şi să socotesc, Georgio, atunci cînd sînt nevoit. Cu ce te pot ajuta? Nu vii tu să-mi zgîrîi uşa, doar ca să stăm la taclale.

Georgio se aşeză pe micuţul scaun cu spătar de plastic şi zîmbi.

– Am nevoie de o armă, bătrîne. Sînt dispus să plătesc pentru asta.

Ricky împături ziarul *The Guardian* şi-l aşeză pe pat, lîngă el.

– Ce fel de armă?

– Una periculoasă. Mică, dar care să schilodească.

Ricky se relaxă, cîrlionţii lungi şi neîngrijiţi ascunzîndu-i faţa.

– Pentru ce-ţi trebuie? Sau, mai precis, pentru cine îţi trebuie?

– Asta este un lucru pe care îl ştiu eu şi pe care tu trebuie să-l descoperi, nu-i aşa? Atîta vreme cît nu este pentru tine, ce te doare?

Ricky zîmbi, dezvelindu-şi dantura mare şi albă.

– Este pentru Lewis?

Georgio clătină din cap, furios.

– Nu, bineînţeles că nu este pentru Donald. Eu şi el am ajuns la o înţelegere...

Ricky îl întrerupse:

– Eu ştiu zvonul care circulă pe-aici, băiete. Trebuie să-i plăteşti banii. Mie mi se pare însă că tu nu vrei să i-i mai dai. El este acum slăbit, nu este chiar atît de bine protejat, am dreptate? Ai putea să-i faci rău. Este vulnerabil.

Georgio înţelese aluzia şi rîse.

– Codoş negrotei! Vrei şi tu ceva, nu-i aşa?

Ricky îşi întinse lent un cîrlionţ şi-şi scoase o ţigară de marijuana. O aprinse cu un *Zippo* argintiu. Trăgînd adînc din ea, ţinu fumul în plămîni cîteva clipe, apoi rosti.

– Partea cu negroteiul ţi-o trec cu vederea, Georgio, dar codoş nu sînt. Rîse şi-i dădu ţigara lui Georgio, care o acceptă. Problema este că am impresia că pregăteşti ceva şi aş vrea foarte mult să ştiu despre ce este vorba. Ia pune-mă în temă, grecoteiule, şi poate, *doar* poate, încheiem tîrgul.

Georgio trase cîteva clipe din ţigară şi apoi i-o înapoie lui Ricky. Mintea lui lucrase tot timpul.

– Nu trebuie să mai spui la nimeni. O să ne ocupăm împreună de chestiune, în regulă?

Rcky aprobă din cap şi se aplecă în faţă ca să audă mai bine.

– Îi ştii pe tipii aduşi săptămîna trecută? Tweedledum şi amicul lui? Boşorogii?

Ricky încuviinţă din nou din cap.

– Ei bine, sînt perverşi. Dar nu nişte simpli perverşti, ci nişte perverşi barosani. Fac parte din grupul de pedofili care a fost arestat de curînd. Ei sînt cei care încheiau tranzacţiile. Sadie îi cunoaşte şi mi-a vîndut pontul. Se pare că i-au făcut şi ei felul cînd era copil. Vreau să mă asigur că nu vor uita niciodată ce au făcut. *Niciodată*. Vreau să-i fac să zbiere, să se cutremure puşcăria.

Chipul lui Ricky se înăspri.

– Ticăloşi împuţiţi! Accentul lui cockney ieşise la iveală, ştergînd ultima fărîmă de timbru specific Indiilor de Vest. Nemernicii dracului. I-au ucis pe copilaşii ăia, nu-i aşa?

Georgio încuviinţă din cap.

– Printre altele. Cel mare, Hall, este de ani de zile în meserie. El este şeful. Torturează mai întîi copiii şi îşi înregistrează totul pe bandă video. Au făcut avere din vînzarea materialelor. Celălalt, Denning, este mai pămpălău. Prost de dă în gropi. Dar nu-i mai breaz. El este cel care îi ademenea.

– Şi stau şi mănîncă la masă cu noi? Ieri am acceptat

pînă şi o ţigară de la împuţitul ăla de Denning. Fir-ar să fie! O să fie măcel aici cînd o să afle.

Georgio oftă.

– De-asta nu trebuie să se afle, înţelegi? Vreau să le fac eu felul. De-asta am nevoie de o armă. Acum sînt dispus să te cooptez şi pe tine, Ricky, pentru că îmi pari de încredere. Lewis ştie că îi vreau şi este bucuros că eu le voi da onorul. Iar dacă tu te hotărăşti să-i faci felul lui Lewis în aceeaşi zi... eu nu pot să fac nimic în legătură cu asta, nu-i aşa?

Ricky zîmbi din nou.

– Deci nu simţi că ar trebui să faci ceva ca să-l ajuţi pe bietul Donald, eh?

– Nu m-aş fi gîndit că un băiat mare ca tine ar avea nevoie de ajutor la un jeg ca el. Dar în privinţa haidamacilor lui, alta-i treaba...

– Pricep ce spui, Georgio şi cred că noi doi putem rezolva chestiunea. Cînd urmează să se întîmple?

– Peste zece zile, bine?

– O putem face mai devreme. De armă pot face rost în trei sau patru zile.

– Peste zece zile. Aşa am făcut planul şi nu vreau să-l schimb. Ţi-am spus secretul, Ricky. Fii îngăduitor cu mine, da?

Bărbatul de culoare încuviinţă.

– Destul de corect. Probabil că ai tu motivele tale. Să discutăm acum despre armă. Pot să-ţi fac rost de un şiş, un şiş foarte periculos. Te satisface?

Georgio înclină aprobator din cap.

– O să băgăm în draci puşcăria asta.

Ricky rîse.

– Ai grijă de namila aia din Loverpool. Pun pariu că în curînd o să înceapă să-şi impună autoritatea.

– Măciucă este ultima noastră grijă, putem să-l aranjăm odată cu Lewis, dacă vrem.

– Mi se pare corect, Georgio. În definitiv, nu dorim să sărim peste cal, nu-i aşa?

Cei doi bărbaţi rîseră împreună.

Luînd o alură serioasă, Georgio zise:

– O ultimă chestiune, Ricky. Nu sugera nimănui cu

vorba sau cu fapta motivul pentru care Hall şi prietenul lui se află aici. Vreau să le facem o surpriză tuturor celor vizaţi. Poţi să-ţi înştiinţezi gaşca în ziua respectivă, dar nu mai devreme. Dacă o să afle gardienii că vrem să le facem felul, o să-i mute cît ai bate din palme.

– Ştii cum le spune tînărul Benjy, nu-i aşa? Beavis şi Butthead.

Georgio rîse pe înfundate.

– Mi se pare corect. Dar promite-mi că n-o să baţi toba decît în ziua cu pricina.

Ricky zîmbi răutăcios.

– Nu-ţi face griji, grecoteiule, nimeni n-o să afle nimic, pînă n-o să consider eu de cuviinţă.

Maeve, tata şi Mario aranjau mesele în restaurant pentru seară. Activitatea lor se desfăşura într-o linişte deplină. Tata dăduse ultimul retuş la şerveţelele de olandă şi se trăsese cîţiva paşi în spate ca să-şi privească opera.

– În anul care vine, trebuie să ne gîndim la o redecorare.

Tata Brunos înclină aprobator din cap.

– Ce zici, mamă?

Maeve îşi întinse corpul, spatele trosnindu-i dureros.

– Iisuse, mi-ar prinde bine şi mie una. Dar, ai dreptate, Mario. Localul a început să arate jalnic, chiar şi pentru noi. Rosti cuvintele rîzînd, eliberînd un hohot gros şi fals.

Mario şi tata Brunos se priviră cîteva secunde unul pe celălalt şi apoi se uitară la ea. Tata oftă şi îşi conduse soţia spre un scaun de lîngă bar.

– Haide, Maeve, dă-i drumul. Ce te nelinişteşte?

Ea ridică din umeri.

– Totul. Zău, tată, tu ştii cum sînt eu. Ignoră-mă. Astăzi s-a umplut paharul, ba cu una, ba cu alta.

– Haide, Maeve, sîntem de prea multă vreme împreună pentru ca o asemenea şaradă să mai continue. Te nelinişteşte ceva. Spune-mi, femeie. Spune-mi despre ce este vorba.

– Este vorba despre tot. Georgio este în închisoare,

Stephen mă pune la grea încercare. Nu am încredere în nemernicul ăsta. Apoi, matahalele alea care au apărut săptămîna trecută, încercînd să bage frica în noi, numai pentru a-l speria pe Georgio. Mă îngrijorează pînă şi Donna. A fost plecată în Scoţia. Acum am aflat de la Dolly că a şters-o într-o vacanţă. Auzi, vacanţă! Bărbată-su ispăşeşte optsprezece ani de temniţă, iar ea pleacă în vacanţă cînd noi n-avem bani nici ca să schimbăm tapetul de pe pereţi. Asta mă deprimă. Atîta tot. O, şi faptul că Stephen este un fustangiu notoriu, că Georgio nu este atît de curat precum vrea să ne facă pe toţi să credem, că Nuala se întîlneşte tot cu nenorocitul ăla de escroc al ei. Se pare că pe toţi i-am crescut prost.

Tata puse un braţ pe umerii ei.

– Noi i-am crescut, dar acum sînt adulţi. Îşi aleg singuri drumul. Noi nu putem decît să adunăm cioburile şi să-i ajutăm la nevoie. Asta nu este înflăcărata mea irlandeză!

Ea îi răspunse cu nepăsare:

– A îmbătrînit, tată. A îmbătrînit.

Tata Brunos şi Mario o urmăriră pe Maeve cum părăsea restaurantul, observîndu-i spatele adus şi picioarele care i se tîrşîiau pe podea. Părea înfrîntă.

Tata îl ţintui cu privirea pe Mario, în ochii lui licărind lacrimile, şi clătină din cap.

– O să-i treacă, tată.

El îşi şterse lacrimile de la un ochi.

– Oare? Oare o să ne treacă vreunuia dintre noi?

Mario nu răspunse, pentru că nu ştia ce să spună. El îşi urmă, în schimb, mama sus în apartament. Maeve sorbea dintr-o ceaşcă cu ceai şi fuma o ţigară.

– Unde a plecat Donna în vacanţă?

Maeve ridică din umeri.

– Nu ştiu, Dolly mi-a zis că nu i-a spus, dar ştie foarte bine. Nu-i scapă prea multe, baborniţei ăleia băgăcioase.

Mario se aşeză la micuţa masă de bucătărie şi-şi turnă ceai într-o ceaşcă.

– Ştii, Mario, este ciudat, dar tocmai mă gîndeam la voi toţi, cînd eraţi copii. Încercam să-mi dau seama dacă

aş fi putut să prevăd cum o să evoluaţi.

– Mamă, tu ne-ai crescut, dar aşa cum a spus şi tata, noi ne alegem drumul propriu în viaţă, luăm singuri decizii. N-are nimic de-a face cu tine sau tata. Uite eu, de pildă, îmi pare rău că nu-mi plac fetele. El zîmbi delicat. Ar trebui să reformulez, nu-i aşa? Îmi plac fetele, dar nu ca prietene. Ştiu. Faptul că sînt homosexual îţi zdrobeşte inima şi îmi pare rău, mamă. Îmi pare nespus de rău, dar ăsta sînt. Ştii că la clubul la care merg vin bărbaţi căsătoriţi între ei. Au trăit ani de zile o minciună. Există femei care habar nu au că soţii lor sînt homosexuali. Eu sînt fiul tău, mamă, şi sînt ceea ce sînt. Nu am de gînd să caut acum scuze şi nici nu vreau ca tu să le cauţi pentru mine. Dacă aş fi făcut asta sau dacă aş fi făcut astălaltă... Toată polologhia asta este vorbă în vînt, după cum ai spune tu. Eu sînt ceea ce sînt şi Georgio este ceea ce este, pentru că noi am ales aceste drumuri.

– Şi cu Stephen care-i treaba?

Mario inspiră adînc, apoi îi răspunse:

– Cu Stephen? Păi, dacă tot am ajuns să fim sinceri, ar fi bine să-ţi spun ce cred despre el, nu? Eu cred că dintre noi toţi, el este rău, stricat de rău, şi cred că pentru el ar trebui să-ţi faci griji, mamă.

Maeve se uită la chipul frumos al lui Mario şi pentru prima dată, după luni de zile, judecata ei nu mai fu afectată de preferinţele lui sexuale. Ea îl văzu aşa cum ar fi apărut altei femei sau altui bărbat: chipeş, desăvîrşit, inteligent.

Îi apucă mîna şi o ţinu strîns între palme.

– Ai dreptate, este rău. Stricat, putred de rău! Închise ochii o clipă ca să se reculeagă şi apoi rosti senină: Ştii ceva, eşti fiul de care o femeie ar fi mîndră, chiar dacă eşti homosexual.

Cuvintele fuseseră rostite cu sinceritate şi Mario îi zîmbi mamei, cea mai mare iubire a vieţii lui.

– Îmi pare rău, mamă. Zău, că-mi pare.

Maeve îi mîngîie obrazul cu un deget înăsprit de muncă.

– Să nu-ţi pară, Mario. Fă ceea ce simţi că trebuie să faci.

Mario simţi că pieptul avea să-i explodeze de dragoste pentru femeia scundă din faţa lui. Ridicîndu-se, el părăsi încăperea, incapabil să-şi stăpînească lacrimile. Maeve îl privi cum pleacă, sufletul ei simţindu-se mult mai împăcat, acum că problema sexualităţii fusese deschis discutată.

Ajuns în camera lui, Mario îşi deschise servieta şi scoase dinăuntru o agendă telefonică. Formă un număr de pe telefonul lui mobil şi cînd auzi vocea de la capătul celălalt rosti:

– Salut, Pierre? Ai putea să-mi faci un serviciu, amice? Vreau să aflu o destinaţie, de pe o linie aeriană. Cred că biletul a fost reţinut cu specificaţie de vacanţă şi achitat cu carte de credit. Mă ajuţi, te rog, şi pe mine?

În timp ce-i dădea amănuntele despre Donna, el spera din tot sufletul ca presimţirea lui să nu se adeverească, deşi după toate aparenţele nu era posibil acest lucru.

Donna stătea lîngă valiza ei în faţa aeroportului *Colombo*. Căldura era înăbuşitoare, apăsătoare şi umedă. Trase de gulerul costumului şi-şi suflă în jos spre piept. Bluza pe care o purta i se lipise deja de corp. Un hamal se apropie de ea şi-i urcă valiza într-un cărucior mic.

– Unde este autocarul dumneavoastră, doamnă?

Donna începu să-i explice:

– Nu sînt cu autocarul. Îmi trebuie un taxi pînă la Hikkadoa. La hotelul *Bay View*. De unde pot lua unul?

– Eu ştiu un taxi foarte bun. O să vă duc personal la el.

Donna îl urmă pe bărbat. Peste tot pe unde se uita abundau flori roşii şi mov. Iasomia înmiresma aerul cu parfumul ei, iar cerul era de un albastru limpede. Cu toate că era agitată, nu putea să nu recunoască frumuseţea din jurul ei.

Hamalul o duse la un şir de taxiuri şi începu să-i vorbească unui şofer. După aceea, el i se adresă Donnei:

– El este Raj, un bun prieten de-al meu, şi o să vă ducă la hotelul dumneavoastră. Hamalul îi puse valiza în portbagajul unui *Nissan* uzat, iar Donna îi strecură în

buzunar o hîrtie de o sută de rupii. Două minute mai tîrziu ea pornise în direcţia Hikkadoa.

După o jumătate de oră intrară în oraşul Colombo. Donna privea uluită lumea de pe stradă. Sari-urile femeilor erau în toate culorile pămîntului, oamenii îşi vindeau mărfurile pe trotuar, iar copiii se alergau printre maşini. Traficul era aglomerat, reunind autoturisme, biciclete, trăsuri şi autobuze.

După douăzeci de minute taximetristul o luă pe drumul de coastă şi, urmînd benzile înguste şi prăfuite, se îndreptă spre Moratuwa, oraşul pe lîngă care treceau ca să ajungă la Hikkadoa.

Raj, relaxat şi bucuros că avea un client, începu să discute cu Donna într-o engleză aproape perfectă.

– Cît o să staţi în Hikkadoa?

Donna scutură scrumul ţigării pe geam şi răspunse:

– Nu ştiu sigur.

Neglijent, Raj o privi peste umăr în timp ce conducea.

– Vă întîlniţi cu cineva?

– Sînt venită cu afaceri. Donna spera ca răspunsul ei să pună punct conversaţiei.

– Ce fel de afaceri ar putea să facă o doamnă atît de drăguţă în Hikkadoa? Glasul lui trădă îndoială.

Donna oftă din greu.

– Pur şi simplu afaceri.

Raj ridică din umeri. El îi cunoştea destul de bine pe britanici, ca să-şi dea seama cînd trebuia să tacă.

Mario intră în restaurantul *Amigo* şi îi zîmbi chelnerului care se apropie.

– Aveţi o rezervare, domnule?

Mario observă ochii negri şi privirea puţin prea lungă, şi-şi dădu seama că ambii recunoscuseră în persoana celuilalt genul propriu. Zîmbind senzual, el răspunse:

– Aş putea să-l văd pe Alan Cox? Spune-i că-l caută Mario Brunos, o să mă primească.

Chelnerul încuviinţă din cap, îi oferi un loc la bar şi dispăru pe scările ce conduceau la biroul lui Alan. Cinci minute mai tîrziu, Mario era condus pe trepte de tînărul

bărbat care înainte de a-l lăsa în compania lui Alan îi luă comanda de băutură.

Alan se uită la Mario, afişînd un zîmbet abia schiţat, dar păstrîndu-şi privirea vigilentă. Cunoştea reputaţia lui Mario şi se întreba de partea cui se afla el în războiul familial: de partea Donnei sau de partea lui Stephen. Observă apoi maniera delicată în care el se aşează picior peste picior şi zîmbi în sinea lui. Bine măcar că ştia pe ce parte a patului se culca.

– Mario, cu ce te pot ajuta?

Mario privi îndelung chipul lui Alan, apoi răspunse:

– Am venit să-ţi cer un sfat şi ajutorul.

Alan îşi deschise larg braţele.

– Cere, fiule. Nu-ţi pot promite nimic, dar te pot asculta.

Mario îşi aprinse o mică ţigară de foi şi rosti încet:

– Donna a plecat în Sri Lanka; a plecat în dimineaţa asta. Stephen este de asemenea în Sri Lanka. Eu nu ştiu cît de multe cunoşti dumneata, domnule Cox, dar după timpul pe care l-ai petrecut în compania cumnatei mele, aş spune că ştii mai multe decît mine. Eu nu am încredere în fratele meu, Stephen. Nu-mi place ideea că ea se află acolo cîtă vreme se află şi el. Dacă eu aş pleca acolo, aş fi trimis înapoi valvîrtej. Dacă ai putea trimite pe cineva în Sri Lanka, nu numai eu ţi-aş fi recunoscător, dar şi Georgio.

Mario savură expresia de uluire pe care o văzu aşternîndu-se pe chipul lui Alan Cox. Aceasta trăda faptul că aşa-numita vacanţă a Donnei era o noutate pentru Cox, aşa cum fusese şi pentru el şi pentru mama lui.

– A plecat în Sri Lanka, zici?

Mario înclină aprobator din cap şi fu salvat de la răspuns de tînărul chelner care le adusese băuturile. De îndată ce uşa se închise din nou, Alan relua discuţia.

– Ascultă, Mario, vreau să ştiu ce cunoşti şi vreau să ştiu ce bănuieşti. Apoi voi încerca să găsesc o logică la tot şi voi vedea ce trebuie făcut.

Mario sorbi delicat din vinul alb şi încuviinţă din cap.

– Tot ce ştiu, domnule Cox, este că dacă Stephen se află acolo, asta înseamnă bucluc. Ştiu că Georgio are

afaceri acolo, cum de altfel are şi în Thailanda. Acum între noi fie vorba, Georgio este falit ca un bancher londonez, întotdeauna a fost. Cred că a fost implicat în ceva important înainte de-a se prăbuşi. De aceea şi-a stors afacerile de ultimul ban. Ştiindu-l pe fratele meu aşa cum îl ştiu, eu cred că el este încă implicat şi, indiferent de afacerile pe care le are, s-ar putea să fie periculoase pentru Donna. Ea nu este pregătită să tranzacţioneze cu oameni ca Stephen. O, ea crede că este, dar de obicei aici l-a avut pe Georgio în spate. Acolo i se poate întîmpla orice, căci nimeni nu trebuie să fie prea bine informat. Ai priceput aluzia, nu-i aşa?

Alan încuviinţă din cap.

– Înainte de-a mă apuca să fac vreun comentariu, pot să te întreb ceva, Mario? Tu, personal, ce crezi că se întîmplă acolo? Care crezi că este afacerea?

Mario luă o sorbitură din vin.

– Confidenţial?

Alan consimţi încă o dată din cap, temîndu-se de ceea ce avea să audă, dar ştiind că trebuia să audă oricum.

Mario inspiră adînc.

– Dacă este implicat Stephen, trebuie să fie ceva cu femei sau cu pornografie, sau cu amîndouă. Acesta este punctul lui forte, acestea sînt afacerile tipice lui. *Talkto* este o linie de borfete. El se mai ocupa de case de toleranţă şi de tinerii prostituaţi. Ştiu acest lucru sigur, de fapt îl ştiu de multă vreme. Tranzacţionează cu extremele pieţei, cu sadicii agăţaţi ocazional şi cu doamne din înalta societate. Este un peşte de patruzeci şi două de carate.

Alan îşi aprinse unul dintre trabucurile lui mari şi-i puse următoarea întrebare:

– Crezi că Georgio este implicat în aceleaşi afaceri?

Mario rîse sincer.

– Exclus! Pun pariu că nu este implicat. Ştiu că Georgio voia să intre în industria hotelieră, de fapt cred că toată lumea ştie acest lucru. Dar de pornografie nici nu poate fi vorba. Indiferent pentru ce motiv se află Stephen acolo, sigur nu are nici o legătură cu Georgio. Fratele

meu o avea multe păcate, dar nu este un pervers. Nu, eu cred că Stephen este cu mîinile pînă la coate în vreo afacere şi se foloseşte de Georgio şi de legăturile lui. După spusele Donnei, afacerea cu hotelurile s-a dus de ani de zile pe apa Sîmbetei, motiv pentru care Lewis se ţine acum de capul lui. Paravanul lui Stephen este Sri Lanka şi Georgio.

– Şi de ce crezi că Donna ar fi în primejdie?

Mario îşi ridică sprîncenele şi rosti precaut şi apăsat:

– Pentru ca Donna este proprietară a ceea ce există acolo, Alan, şi se va duce cu obişnuita-i viteză să le pună legea pe masă. Dacă Stephen se află acolo ca să încheie o tranzacţie, ultimul lucru pe care îl va vrea va fi apariţia ei în faţa partenerilor lui. Ştiu că n-ar trebui să spun acest lucru, dar Stephen ar fi în stare s-o omoare, atît de mult o urăşte. Mereu a urît-o.

– Dar de ce? De ce o urăşte?

Mario ridică din umeri.

– Cine poate şti ce are fiecare în minte? Stephen mereu a fost ciudat, chiar şi cînd eram copii. Este ranchiunos, aşa este firea lui.

– Şi pentru ce fel de tranzacţie crezi că s-a dus Stephen acolo? Care-i treaba cu el?

– Bănuiesc că nu poate fi vorba decît de vreun bordel sau de ceva porno. Ştiu că a adus fete tocmai din China, care lucrează în apartamentele din Bayswater şi din strada Wardour. Au intrat în ţară ca angajate ale unei agenţii de menaj şi se întreţin din presupusa muncă pe care o desfăşoară pentru diverse familii. În realitate, stau închise zi şi noapte pînă devin de încredere şi pot fi lăsate singure pe stradă. la aminte, majoritatea acestor fete lucrau acasă în mici bordeluri. Venind aici, au senzaţia că sînt mai bine cotate. Dar ştii cum sînt chinezoii: de cum pun mîna pe o fată, aceasta le aparţine pe viaţă. Simplu ca bună ziua.

Alan zîmbi feroce.

– Ştiu de ce sînt în stare chinezoii, amice. Cît despre Stephen, crezi că este amestecat în agresarea sexuală a copiilor?

Mario privi la masa de lucru şi rosti cu tristeţe:

– Fără nici cea mai mică umbră de îndoială. Stephen nu are nici un fel de scrupule. Pentru el oamenii sînt nişte obiecte de uz curent. În ochii lui, o fată de doisprezece ani, care se prostituează, nu este diferită de una de şaisprezece ani. El este de asemenea proprietarul şi-a unor linii erotice infantile, în care fetele se prefac a fi copii. Nu cred că lui Stephen îi pasă de ceea ce face sau cine face. De-asta sînt atît de preocupat de Donna.

– Cred că ai toate motivele să te îngrijorezi pentru ea, dacă ceea ce spui este adevărat.

Mario părea nerăbdător.

– Deci, o să trimiţi pe cineva pînă acolo să o supravegheze?

Alan trase puternic din trabuc.

– Imediat, Mario, băiete. De fapt, cred c-o să mă duc chiar eu. El observă surprinderea de pe chipul lui Mario, dar se prefăcu că nu o sesizează.

– Este un avion în seara asta la ora opt şi un sfert de pe *Gatwick*. Aş putea să-ţi aranjez să-l iei.

– Cred c-ar fi bine.

– Un prieten de-al meu lucrează la *Gatwick* la biroul de rezervări. Aşa am aflat unde a plecat Donna. Sper din tot sufletul să nu ajungă acolo şi să i se opună lui Stephen, pentru că am mai aflat ceva...

Alan se încruntă.

– Ce anume?

– De cinci ani, Stephen a lucrat cu şi pentru Donald Lewis.

– Poftim! Alan deveni sceptic. Cum naiba ai aflat asta?

– De la unul dintre prietenii lui Lewis, un bărbat pe nume Greg Gordon. Mulţi ani el a fost mîna dreaptă a lui Lewis în mai multe sensuri. Cînd a devenit prea bătrîn pentru Lewis, a fost abandonat ca iubit, dar a fost păstrat în afaceri. Conduce un club numit *The Pink Paradise,* în nordul Londrei. Este evident un club de homosexuali şi l-am întîlnit acolo. Am rămas uimit că îl cunoştea pe fratele meu, Stephen. Şi mai uimit cînd am aflat că are afaceri cu el. Chiar au conlucrat ca să demareze

afacerea pentru Lewis şi Georgio.

– Dar Stephen nu este nominalizat pe nicăieri. Georgio a aranjat singur acea afacere, nu-i aşa?

– Exact. Am trecut astăzi pe la Donna pe-acasă şi, încălcînd dorinţa lui Dolly, m-am uitat peste hîrtiile din biroul lui Georgio. Nu există nimic care să-l lege pe Stephen de hoteluri, cel puţin nu în actele lui Georgio, aşa că ceva sinistru se derulează.

– Lucrurile acestea sînt mult prea complicate pentru mine, Mario. Ce vrei tu să spui, este că atunci cînd Georgio a intrat în afacerea hotelieră, Stephen lucra contra lui?

Mario ridică din umeri.

– Ştii la fel de mult ca mine. Poate că înainte de-a se prăbuşi totul, lucra cu Lewis pentru Georgio. Nu ştiu, variantele sînt nenumărate, nu-i aşa? Poate că a fost urechea lui Lewis. Tot ce ştiu, este că Stephen nu pare un om în care să te încrezi, iar dacă Lewis l-a trimis acolo, atunci fii sigur că n-o să vrea ca Donna să-i sufle pe ceafă. Indiferent de motivul pentru care el se află acolo, pentru Donna înseamnă belea. Ea o să clocotească şi o să-l sîcîie, iar el o să se răzbune.

– Cu siguranţă, fiule. Rezervă-mi un bilet la avion şi o să plec în seara asta.

Mario se ridică.

– Încă un lucru, domnule Cox. De ce te duci dumneata acolo?

Alan se ridică în picioare şi-l privi pe furiş pe tînărul uscăţiv din faţa lui.

– Hai să lămurim o chestiune din capul locului, nu? Numele meu este Alan sau Al, ţi-l alegi singur. Cît despre plecarea mea acolo, eu cred că reputaţia mea va fi singurul lucru care-l va opri pe fratele tău să nu facă vreo prostie, nu-i aşa? Stephen mă cunoaşte, îmi ştie renumele şi are idee despre ceea ce sînt în stare. În plus, eu şi Georgio sîntem aşa. El îşi încrucişă degetele. Toată lumea ştie asta. Stephen nu va încerca să facă ceva, atîta vreme cît eu sînt acolo. Nu sper decît să ajung la timp.

– Dacă am şti exact ce se întîmplă.

– Crede-mă, băiete, o să aflăm. Pentru că eu o să-mi asum şi răspunderea de a afla totul. La ce bun să ai un cîine, dacă trebuie să latri singur, nu?

Mario zîmbi.

– Destul de-adevărat.

El se îndreptă spre uşă şi cînd ajunse în dreptul acesteia se întoarse.

– Să ai grijă de ea, da? Cu toată independenţa ei nou dobîndită, singură pe-acolo va fi ca un peşte pe uscat.

Alan zîmbi.

– Nu te îngrijora, o să am grijă de ea, atîta lucru îţi pot promite.

Cei doi bărbaţi se ţintuiră cîteva clipe cu privirea.

– Mă bucur că te are, domnule Cox. Indiferent ce se va întîmpla, ştiu că vei face ce va fi mai bine pentru ea.

Mario dispăru.

Alan se aşeză din nou în fotoliul lui şi oftă.

Îşi dorea să poată avea grijă de ea aşa cum trebuia, zi de zi, noapte de noapte. Însă ea era soţia lui Georgio, iar Georgio era prietenul lui. Alan se plictisise şi obosise de cînd îşi tot spunea aceste lucruri.

Aruncîndu-şi trabucul într-o scrumieră, se ridică din fotoliu. Trebuia să se ducă acasă şi să împacheteze.

Pînă la decolare nu mai avea nici şase ore.

CAPITOLUL 37

Noaptea se lăsa uşor şi în timp ce maşina trecea cu viteză prin Hikkadoa, atenţia Donnei era atrasă de muncitorii extractori de grog. Raj, observînd interesul ei, încetini şi începu să-i explice rolul lor. Îi povesti cum lucrătorii îşi petreceau ziua mişcîndu-se de-a lungul funiilor plasate între palmieri, extrăgînd seva din arbori ca să producă o băutură numită *Arrack,* asemănătoare coniacului. Donna zîmbi cînd bărbatul o avertiză să n-o bea, căci era foarte tare.

– Cît mai este pînă la hotel?

Raj ridică din umeri.

– Nu ştiu sigur. Asta este Hikkadoa, acum va trebui să găsim destinaţia dumneavoastră.

O femeie trecu pe lîngă ei, iar el i se adresă într-un dialect rapid. Donna o văzu pe femeie uitîndu-se la ea şi răspunzînd pe un ton neîncrezător. Apoi aceasta se depărtă, trăgîndu-şi sari-ul pe lîngă corp într-o manieră protectoare.

Noaptea se lăsă repede, iar gîndul că se afla într-un loc necunoscut, printre oamenii necunoscuţi o făcu pe Donna să simtă un fior de teamă.

Inspirînd adînc, îşi aprinse o ţigară şi-i zîmbi lui Raj.

– Ce-a spus femeia?

El o privi consternat.

– Doamna este sigură că doreşte să ajungă la hotelul *Bay View?* Aici sînt hoteluri foarte bune, la care aş putea să vă duc.

– Zău, trebuie să găsesc hotelul *Bay View* şi trebuie să-l găsesc repede.

– Şi sînteţi sigură că acolo aţi făcut rezervarea?

Donna înclină din cap, foarte convinsă.

– Doamnă, eu nu încerc să vă fac mincinoasă, dar trebuie să vă spun că *Bay View* nu este hotel. Nu cred că aţi vrea să mergeţi acolo. Absolut deloc.

Donna se uită în ochii lui. El era un bătrînel cumsecade, dar primea probabil un comision dacă trimitea persoane ca ea la alte hoteluri. Încerca să scoată nişte bani în plus. Deschizîndu-şi poşeta, ea scoase o bancnotă de o mie de rupii şi apoi încă una.

– Acestea sînt pentru tine, dacă mă duci la *Bay View,* în regulă?

Raj luă banii.

– Am să vă duc doamnă, dar ştiu sigur că n-o să vreţi să staţi acolo.

Deschizîndu-şi servieta, Donna scoase un pliant cu hotelul *Bay View* şi îl aruncă pe scaunul de lîngă şofer.

– Vezi? Este un hotel foarte frumos.

Raj se uită la fotografie şi ridică din umeri.

– Eu nu ştiu hotelul acesta, doamnă. N-am auzit niciodată de el.

Donna zîmbi.

– N-a fost deschis încă pentru publicul larg. Abia s-a terminat construcţia lui. Eu sînt proprietara lui, înţelegi. Sau mai bine-zis, eu şi soţul meu sîntem proprietarii lui.

Raj se încruntă şi încuviinţă din cap.

– Prea bine, doamnă, am să vă duc acolo. Dar eu n-am auzit de nici un hotel nou în Hikkadoa.

Spunînd acestea şoferul porni motorul.

Conduse încet prin orăşel şi se îndreptă spre periferie. Cînd se apropiară de un drum îngust şi prăfuit găsiră un indicator pe care scria *Hotelul Bay View* şi pe care se afla desenată o săgeată ce arăta direcţia.

Donna zîmbi uşurată.

– Vezi? Ţi-am spus eu că există aici?

În timp ce înaintau pe drumul neasfaltat, ocolind făgaşele, Donna zări o familie de maimuţe care se hrăneau. Imaginea n-o încîntă deloc, ba dimpotrivă o percepu ca pe ceva sinistru.

Mintea ei se întreba de ce nu exista un drum adecvat. Celelalte hoteluri pe lîngă care trecuseră aveau alei asfaltate şi frumoase ronduri de flori. Da, dar hotelul abia fusese construit, îşi zise ea în sine. Poate că drumurile se făceau la sfîrşit. Dar oare, se gîndi ea, cum aduseseră utilajele cu care ridicaseră actuala construcţie?

– Fiţi atentă la maimuţe, doamnă. Muşcă şi pot fi purtătoare de rabie.

Cuvintele lui Raj o aduseră înapoi la realitate.

El continuă să coboare uşor panta drumului prăfuit şi opri în cele din urmă maşina cam la cincizeci de metri distanţă de o clădire dărăpănată.

– Acesta este hotelul *Bay View,* doamnă.

Donna privea consternată peisajul.

– Nu, Raj, nu se poate să fie acesta. Se uită la fotografia care îi înfăţişa somptuosul complex hotelier.

– Acesta este, doamnă, uitaţi-vă la firmă.

Donna văzu firma de deasupra intrării. Într-adevăr, pe aceasta scria cu nişte litere negre, decolorate: *Hotelul Bay View.*

Clădirea în sine era mare, construită din lespezi de piatră care evident fuseseră tencuite la vremea lor.

Ferestrele erau lipsite de geamuri, fiind acoperite doar cu plase contra ţînţarilor.

Ceea ce într-adevăr îi captă atenţia fu veranda care înconjura clădirea şi unde se aflau bărbaţi albi care şedeau pe scaune din trestie, fie pe treptele de lemn, în compania unor copii, unor fetiţe.

Unele nu păreau să aibă mai mult de opt-nouă ani.

Muzica devenea tot mai asurzitoare, de parcă lăsarea nopţii i-ar fi mărit volumul.

La un moment dat, Donna zări un bărbat care ieşi din casă purtînd pe umeri un băiat.

Bărbatul era mare, robust, cu un pîntec rotofei, umflat de bere, şi cu o guşă proeminentă. Strigă ceva în germană şi toţi ceilalţi bărbaţi începură să rîdă. Băieţelul nici nu rîdea, nici nu plîngea. În lumina palidă ce răzbătea din casă, Donna observă expresia de resemnare de pe chipul lui.

Această imagine o impresionă mai mult decît toate celelalte. În cîteva secunde, ea înţelese totul foarte clar.

Acolo nu era nici un hotel de lux, niciodată nu fusese.

Această clădire fusese ridicată la repezeală pentru a servi unui singur scop: favorizarea întîlnirilor dintre turişti şi copiii care existau din abundenţă aici.

Raj observă expresia şocată de pe chipul ei şi-i păru rău pentru ea.

– Ar trebui să mergem, nu?

Fiind într-o stare de şoc, Donna abia îl auzi. Dar conştientiză că el avea dreptate. Acum nu mai putea să facă nimic. Nu cît era întuneric şi *Bay View* era deschis pentru afaceri. Trebuia să revină înarmată cu informaţii şi pe lumină.

– Du-mă departe de-aici, Raj. Acum.

El întoarse rapid maşina. Nimeni nu păru să-i observe.

– V-am spus eu, doamnă, că n-o să vreţi să staţi aici. Este un loc foarte urît pentru doamne.

Donna se aplecă în faţă şi-l bătu uşor pe umăr.

– Ce ţi-a spus femeia mai devreme, Raj? Care au fost cuvintele ei exacte?

El o privi pe Donna în oglindă.

– A spus că este un bordel, doamnă. Un bordel de copii. El observă uluirea Donnei şi continuă: Doamnă, aici sînteţi în Hikkadoa. Aşa este aici. Să ştiţi că nu este singurul. Srilankezii vin de peste tot ca să-şi vîndă copiii. Este o cale de a cîştiga bani şi oamenii care vin aici ştiu acest lucru. Ziua, Hikkadoa este un loc frumos, plajele sînt curate şi drăguţe, ţestoasele îşi depun ouăle şi toată lumea este fericită. Dar noaptea, copiii încep să fie munciţi.

– Este dezgustător.

– Doamnă, aceasta este Sri Lanka. Eu am verişoare în Anglia, surori medicale, şi duc o viaţă bună acolo. Aici nu ai nimic şi nimeni nu-ţi dă de pomană. Pentru unii oameni, singurele lucruri mai de preţ sînt copiii lor. Din aceştia pot avea cu duiumul. Bărbaţii vin aici să-i cumpere, pentru că este foarte simplu. Unii vin cu soţiile, seara, poate chiar după cină, ies la o plimbare. La periferie astfel de locuri au devenit foarte cunoscute. Unii srilankezi practică astfel de lucruri în casele lor. Femeile merg seara pe plajă cu copiii şi şi-i oferă celor care le ies în cale. Am auzit că acum la fel este şi în Goa. Nu-i judecaţi prea aspru. Ştiu că vă scîrbeşte, cum de altfel mă scîrbeşte şi pe mine, dar trebuie să nu uitaţi că sărăcia îi împinge. Din prostituarea unui copil se poate hrăni restul familiei. Este cumplit să faci aşa ceva, ştiu, dar poate este necesar, nu? Ştiu că cei mai mulţi englezi n-au cunoscut niciodată sărăcia adevărată şi foametea. Aici, acestea sînt la ordinea zilei pentru cea mai mare parte din populaţie.

– Du-mă la un hotel cuviincios, Raj. Nu departe de-aici.

– O să vă duc la cel mare şi nou din Albalamgoda. Este la numai o jumătate de oră şi am să vă însoţesc personal înăuntru; sînt cunoscut acolo. Raj este cunoscut peste tot în Sri Lanka pentru bunătatea lui, iar mîine, dacă vreţi, o să vă duc la sanctuarul elefantului.

Donna afişă un zîmbet, pe care nu credea să-l mai găsească în fiinţa ei.

– N-am timp de sanctuarul elefantului, Raj, mîine am

o treabă de făcut.

El ridică din umeri înţelegător.

– Alungaţi-vă din minte hotelul *Bay View*, doamnă. Hikkadoa nu este pentru o doamnă drăguţă ca dumneavoastră. Trebuie să vedeţi adevărata Sri Lanka; ţestoasele de pe plajă, peisajul magnific şi templele noastre budhiste. Astea sînt într-adevăr lucruri de văzut. Kandy este un oraş minunat.

Donna îl lăsă pe bărbat să vorbească, vocea lui cu inflexiuni melodioase avînd un ciudat efect încălzitor asupra ei.

Strîngîndu-şi puternic ochii, ca să-şi împiedice lacrimile de supărare şi de durere, ea începu să se roage.

Se rugă mai tare decît o făcuse atunci cînd pierduse copilul. Deoarece acum nu se ruga numai pentru ea şi pentru băieţelul ei mort, ci şi pentru copiii anonimi, pentru fraţii şi surorile lor ce aveau să le urmeze.

Donald Lewis îi zîmbi lui Georgio în timp ce jucau şah.

– Eşti foarte tare la joc, Georgio. Dar cum să nu fii, nu? Eşti mult mai inteligent decît vrei să arăţi. Şmecheria este bună, dar am dibuit-o din prima zi.

Lewis îşi mută nebunul şi se lăsă fericit în spătarul scaunului, ştiind că avea să-l învingă pe Georgio din următoarele două mutări. Nu ţinuse însă seama de tura lui Georgio, iar cînd nebunul lui dispăru de pe tablă, faţa lui se împietri. Cei mai mulţi care jucau cu el îl lăsau intenţionat să cîştige, făcînd obişnuitele remarci la adresa deşteptăciunii lui. Ochii lui se înăspriră, devenind ca două cremene cenuşii, iar Georgio afişă un zîmbet superior.

– Scapă dacă poţi fără să muţi.

Lewis apucă regele şi-l aruncă pe tablă.

Asemeni unui copil, Lewis acceptă cu greu înfrîngerea. El era un bărbat cu o fire competitivă, care îl făcea să dorească victoria fie prin superioritate, fie prin trişare.

– Te bag undeva, Brunos, codoş grecotei.

Georgio rîse.

– Nu poţi să pierzi, nu-i aşa, Donald? Cuvintele fuseseră rostite cu seriozitate.

El îl fixă pe Georgio cu o privire dură.

– Nu, nu pot. Îi urăsc pe înfrînţi, Georgio.

– Atunci pe mine ar trebui să mă iubeşti, Donald, bătrîne, căci eu tocmai am cîştigat şi nici n-am trişat. Vrei o ceaşcă de *Rosie Lee*?

Lewis dădu aprobator din cap.

În timp ce Georgio se duse să aducă ceaiurile, Lewis îl privi printre gene.

Georgio Brunos începuse să nu-şi prea mai poată încăpea în piele. Se purta într-un fel ciudat, de parcă ar fi fost un puştan cu un mare secret. Era de parcă Georgio ar fi ştiut că Lewis era pe ducă. De parcă ar fi ştiut că el urma să fie uzurpat. În ultima vreme se părea că petrecea mult timp în compania lui Ricky şi-a lui Măciucă. Donald Lewis zîmbi în sinea lui.

O să stea cu ochii şi urechile larg deschise şi la primul semn de răzvrătire avea să-i şteargă pe toţi trei de pe faţa pămîntului. Banii pentru el erau importanţi, dar nu aşa ca reputaţia lui. Aceasta era lucrul cel mai important pentru el.

Aceasta era cea care îl ţinea în viaţă.

Hotărî să se înarmeze şi să-şi înarmeze gărzile de corp. Paza bună trecea mereu primejdia rea, mai ales cînd vremurile erau tulburi.

Piciul Dicky stătea ca de obicei cu romul lui alb în faţă şi răspundea la întrebările lui Nick.

– Haide, Dicky, dă-i drumul. Nu te plătesc de pomană.

– Circulă zvonul că prin sud este un irlandez pe nume Paddy care se tot interesează de evadarea pe care o organizezi. Se pare că are un interes personal în operaţiunea asta. Pune multe întrebări despre Alan Cox şi despre amiciţia lui cu o anume Donna Brunos. Am impresia că el crede că acest Cox se ţine cu ea. Eu ştiu că nu este aşa. Am dedus că ea a fost folosită ca intermediar. Am mai auzit că Donald Lewis face valuri în legătură cu Georgio Brunos, lansînd ideea că ar fi per-

vers. Vrea să se asigure că totul ajunge la urechile tuturor cartierelor generale. Un sîmbure de adevăr există, dar nu ceva despre care să pot da informaţii precise. Ştiu că fratele lui se ocupă de curvăsăreală, dar asta înseamnă depravare la nivel respectabil, după cum foarte bine ştii. Numita Donna Brunos a dispărut şi am aflat că acest Paddy o caută în lung şi-n lat. Se zvoneşte că a plecat într-o vacanţă. Mie nu mi-a trebuit mult ca să ajung la o concluzie. Pot să vorbesc sincer cu tine, Nick?

El încuviinţă, copleşit de respect şi de admiraţie pentru acest bărbat.

– Sigur că poţi. Sînt stăpînul tău, ca să spun aşa; poţi să spui ce vrei.

Dicky îşi înghiţi romul şi-şi mai turnă unul, înainte de-a relua discuţia:

– Tu organizezi evadarea pentru Georgio Brunos, Georgio îi datorează o groază de bani lui Lewis, iar Lewis lansează zvonul că Brunos este depravat. Gîndeşte-te, Nick. Care este calea cea mai simplă dacă vrei să aranjezi definitiv pe cineva? Îl acuzi de perversitate. Nimeni nu simpatizează declasaţii. Este o lege nescrisă, nu-i aşa? Cît despre ceea ce doreai să ştii, dintr-un motiv bine ştiut de el, Paddy vrea să afle ce pune la cale şeful lui. De ce Brunos nu l-a implicat, nu pot să aflu. Poate a gîndit că este mai bine să ştie cît mai puţină lume. Este normal, avînd în vedere că este vorba despre o evadare. Cît despre acuzaţia de perversitate, cred că Lewis îl învinuieşte de aşa ceva pe Brunos, ca să-l strîngă cu uşa şi să-l facă să-i plătească banii furaţi din jaful pentru care a căpătat optsprezece ani. Te-ai prins? De îndată ce Georgio evadează, va fi treaba lui, nu a noastră dacă îi va plăti sau nu banii lui Lewis, aşa că eu zic că nu ai de ce te teme. În legătură cu Jonnie H. pot să-ţi spun că i-a recrutat pe McAnultys care sînt tămîie. Pe-acolo nimeni nu ştie care-i şmenul. Nimeni pare să nu dorească să afle. Alan Cox tranzacţionează cu Eric Lunaticul, mercenarul nebun. Presupun că în vederea evadării. Am aflat acest lucru prin deducţie şi dînd cîteva ciubucuri la cine trebuia. Să nu te temi pentru siguranţa

ta, da? S-a lucrat discret. Foarte discret. Aşa cum am mai spus, totul este mişto. Jack Coyne şi JoJo O'Neil s-au dat la fund şi-şi ţin gurile. Nimeni nu mai este interesat şi eu mi-am terminat treaba.

– Dar despre Paddy, ce părere ai? Crezi că ne va face necazuri?

– Aş. Este oricum de partea lui Georgio, fiind pe statul lui de plată. De îndată ce Georgio va ieşi, părerea mea este că Paddy va intra din nou în afaceri. Faptul că adulmecă atîta, îl face să fie ca o pacoste. Are muşchi, dar în afară de un partener de afaceri de-a lui Georgio, Davey Jackson, n-are alte contacte. Acest Jackson ori habar n-are de nimic, ori îl ţine la distanţă.

Nick zîmbi.

– Mulţumesc, Dicky. M-ai liniştit. Ştii ce simt eu pentru perverşi. Dar după toate cîte mi le-ai spus, ceva mă frămîntă încă în legătură cu Brunos. Pur şi simplu nu-mi dau seama ce este.

Dick zîmbi.

– Emoţia evadării; toată lumea o capătă. Gîndeşte-te ce-o simţi Brunos? El este cel care trebuie să evadeze. El este motivul acestei operaţiuni. Şi, pe deasupra, îl mai are şi pe Lewis în cîrcă.

– Adevărul, Dicky, adevărat. O să am grijă să-ţi primeşti banii, dar mai ţine urechea la pămînt şi-n următoarele săptămîni. Vreau să aud tot ce auzi tu.

– E ca şi făcut.

După ce plecă Dicky, Albie intră cu cafeaua de după-amiază a lui Nicky şi i-o aşeză uşor pe masa de bucătărie.

– Toate bune, Albie?

Albie încuviinţă din cap, bucuros că fusese observat de bărbatul pe care îl venera, de bărbatul care fusese modelul lui ani de zile.

– Am aflat că Georgio nu umblă cu perversiuni, Albie, aşa că toţi băieţii pot dormi liniştiţi în paturile lor.

Albie zîmbi din nou. Faţa lui rotundă era atît de încrezătoare şi de plăcută, că Nick se simţi copleşit de sentimentul groazei nuanţate cu milă, pe care numai Albie i-l putea trezi.

– Niciodată nu m-aş băga cu cineva care se ocupă de perversiuni, ştii asta, nu-i aşa? Acum pot să-mi continui planurile cu bună-credinţă, nu?

Albie încuviinţă cu fermitate din cap.

– Stai jos, Albie, porţelanul meu, şi relaxează-te. De ce trebuie să fii mereu în preajma mea, eh? Ce-oi fi avut de te-am luat cu mine? Sînt prea bun la suflet, ăsta-i necazul meu, nu-i aşa? Ca de obicei, el vorbea întrebînd şi răspunzîndu-şi singur la întrebări; era un obicei pe care îl căpătase de-a lungul anilor, deoarece Albie nu putea să vorbească.

Albie părea trist şi speriat acum, iar Nick oftă.

– Nu-ţi fie teamă, Alb, tu eşti ca propriul meu copil. De fapt, eşti mai mult decît atît, pentru că eşti tot timpul aici, fie că eu vreau sau nu. N-am să te alung niciodată, aşa că fruntea sus. Noi doi sîntem o echipă.

Evident mai fericit, Albie se relaxă în scaunul lui.

Sorbind din cafea, Nick începu să mediteze la viaţa lui, la viaţa lui Albie, şi dacă să creadă sau nu tot ce auzise de la *Piciul* Dicky.

Mai erau patru zile pînă la evadare şi mintea lui era obsedată de Jack Coyne şi de JoJo O'Neil, iar uneori gîndul îi mai aluneca şi la Donald Lewis. Exista pe undeva o legătură şi avea s-o afle, chiar dacă ar fi plătit cu viaţa.

Donna stătea într-un mic hotel din Hikkadoa, sorbind dintr-un pahar ceai cu gheaţă. Îi privi pe turişti relaxîndu-se la soare şi se gîndi din nou la ceea ce ascundea acest loc idilic. Se corectă. De fapt nu ascundea nimic. Totul se desfăşura ostentativ, sub acoperirea călduroaselor nopţi tropicale, deşi cei mai mulţi oameni care se aflau acum în preajma ei nu ştiau nimic din ceea ce se întîmpla chiar sub nasurile lor. Un cuplu în vîrstă se aşeză la o masă vecină, iar ea îi salută zîmbindu-le.

Ţinea sub observaţie drumul care ducea spre *Bay View*. De la ora zece dimineaţa, de cînd îl supraveghea ea, ieşiseră de-acolo patru maşini şi numai una intrase. Luîndu-şi pălăria de soare, ea lăsă cîteva rupii pe masă şi o apucă pe cărarea ce ducea spre hotel. Inima îi

bătea puternic în piept, picioarele îi tremurau de teamă, însă ea îşi impuse să meargă mai departe.

Cînd dădu colţul care îi aduse în faţă imaginea hotelului, se opri şi privi o clipă.

Locul părea părăsit, însă observă mişcare în interior. O femeie albă, robustă, cu păr des, blond, stătea în prag, avînd alături un copil de vreo şapte ani. Donna îşi dădu seama că era în cîmpul vizual al femeii şi adunîndu-şi curajul se îndreptă spre ea.

Femeia se apropie de scările verandei şi se uită în jos la Donna.

– Cine eşti şi ce vrei?

Donna rămase în dreptul treptelor. Puternicul accent cockney al femeii era un şoc cultural în acest peisaj luxuriant tropical. La o analiză mai atentă, Donna observă ca femeia era mai în vîrstă decît îşi închipuise ea. Părul des şi blond era cel care, de la distanţă, o făcea să pară tînără.

Pînă să apuce Donna să răspundă, copilul deschise uşa verandei şi zise într-o engleză stricată:

– Domnişoară Candy, eu acum mă duc să mă spăl.

Femeia consimţi legănîndu-şi braţul, ochii ei rămînînd fixaţi pe Donna.

Îndreptîndu-şi spatele, Donna inspiră adînc şi urcă treptele. Trecu pe lîngă Candy şi împinse uşile verandei, de parcă i se cuvenea să fie acolo.

Candy se răsuci pe călcîie.

– Hei, alo! Unde naiba crezi că te duci? Cine dracu' eşti, cucoană?

Donna o înfruntă pe femeie şi, imitînd-o pe Carol Jackson, rosti:

– Sînt Donna Brunos, scumpo. Am venit ca răspuns la faxul tău. Îmi oferi ceva de băut şi-un scaun, sau trebuie să fluier ca să le capăt?

Chipul lui Candy deveni instantaneu prietenos.

– De ce nu spui aşa? Poftim în biroul meu, dragă, şi se rezolvă imediat. Iartă-mă pentru primire, dar cu sîcîiala din ultima vreme trebuie să fiu foarte atentă, ştii.

Femeia o conduse pe Donna într-un birou mare din spatele clădirii. Donna simţi adierea înviorătoare a

ventilatoarelor electrice şi răsuflă uşurată. Căldura zilei era atît de copleşitoare, că răcoarea o făcu să transpire şi mai tare.

Candy zîmbi.

– O să te obişnuieşti, dragă. Să te servesc cu o ceaşcă cu ceai?

Donna scutură din cap.

– Doar un pahar cu apă, mulţumesc, şi după aceea să-mi spui exact ce se petrece aici.

Candy umplu două pahare cu apă îmbuteliată şi se aşeză în spatele unui birou.

– Aşadar, ce anume s-a întîmplat

Candy o privi îndelung pe Donna, apoi răspunse:

– Te-ai întîlnit cu Stephen? Mi-a fost dor de el. Acum, a plecat în munţi la *vînătoare de păsărici,* cu fratele meu, Jake. Avem nevoie de mai multe fete aici... fără mămicile lor, ca să fiu sinceră. Acum că în Thailanda puştimea a devenit obiectul contrabandei şi planează ameninţarea cu SIDA, am desfiinţat hotelul de acolo. Localul din Goa se va termina curînd şi va fi dat în folosinţă. Stephen a zis că Georgio este foarte mulţumit de cum merge treaba. Apropo, ce mai face el? De la Davey nu prea aflu mare lucru, pentru că nu corespondăm decît prin fax. Ştii cum este acea Carol Jackson. Maica Tereza în combinezon.

Donna rîse împreună cu Candy, hohotul ei aspru părînd fals pînă şi urechilor ei.

– Eu sînt reprezentanta soţului meu aici. Eu hotărăsc peste Stephen şi peste Davey. Vrei să-mi spui exact care este problema? Soţul meu este interesat să-şi protejeze investiţia, şi la fel sînt şi eu.

Candy aprinse o mică ţigară de foi şi ridică din umeri.

– Computerul din Colombo s-a defectat acum cîteva săptămîni. N-am putut să transmitem nimic spre Liverpool. Stephen o să ia materialul cu el. Trebuie să batem fierul cît este cald, înţelegi? De îndată ce ne vom lansa în Germania, nu vom mai avea nevoie de JoJo sau de Jack Coyne, dar în clipa de faţă ei sînt pîinea şi untul nostru, iar noi vom face avere. Jack Coyne ne-a făcut

rost de copiatoare şi de contacte, aşa că va trebui să ne agăţăm de el, deşi probabil ştii că Stephen vrea să se descotorosească de el, cînd vom intra în Europa, şi să pună în locul lui pe un tip din Amsterdam...

Donna o întrerupse:

– Ascultă, Candy, poţi să-mi spui te rog, ce materiale n-am reuşit să primim şi de ce?.

Donna era depăşită de discuţia lui Candy despre Germania, Europa, JoJo O'Neil şi Jack Coyne. Ea voia să ştie ce anume se petrecea acolo.

Candy se încruntă, văzîndu-i consternarea.

– Aceleaşi ca şi pînă acum, scumpo; fotografii cu puştime. Doar ştii despre ce vorbesc, nu-i aşa? Ea strînse ochii şi o privi printre gene pe eleganta femeie din faţa ei.

Donna oftă din greu.

– Ştiu foarte bine despre ce vorbeşti, ce vreau să ştiu este de ce naiba n-au ajuns?

– Modem-ul nu mai este de folosit. Cineva a pătruns în sistemul nostru. A trebuit să ne oprim. Transmiterea materialelor prin linia telefonică a fost ingenioasă, dar ne-am dat seama că o parte dintre informaţii o luau razna. Nu ştim cine este, dar şi-a făcut un obicei de-a intra în sistemul nostru. Ar putea să fie guvernul, dar nu ştiu. Ar putea să fie Interpolul, pe-ăştia îi apucă damblaua cînd este vorba despre copii folosiţi în pornografie. Părerea mea este că aveam de-a face cu un maniac pervers. Oricum, după cum ştii, deocamdată ne-am oprit. Jack însă o să ne doteze cu o altă linie prin Insulele Maldive. O să devină funcţională în cîteva zile. Pe-asta o să pună atîtea parole, că va trebui să fii Einstein în persoană ca s-o poţi sparge. Cred că problema a fost cu Internet-ul. Uneori ne face fiţe calculatorul nostru principal; o parte din contacte le stabilim de-acolo, de aceea trebuie să facem aceste legături cît mai dificile, ceea ce am şi făcut. Sistemul Maldive va trimite totul direct în Germania. Vom ocoli total Londra, ceea ce nu poate fi decît spre binele nostru. O să punem totul în mîinile nemţălăilor şi o să adunăm paralele.

– Cînd se întoarce Stephen?

– Azi, mîine. Depinde. Nu-mi place cînd se duc la vînătoare, mă scîrbeşte, sincer. Nu-mi plăcea nici cînd eram în Thailanda. Însă bărbaţilor le place. Se duc la munte după fete, iar plantaţiile de ceai sînt pline de jeguri care abia aşteaptă să fie cumpărate pentru cîteva lire. Le ţinem un an, după care taţii vin şi fie renegociem preţul, fie le iau înapoi. Să ştii că asiaticii ăştia sînt de-a dreptul ciudaţi. Şi-ar vinde şi bunicile pentru un pumn de rupii. Am crezut că în materie de prostituţie infantilă am văzut totul în Thailanda şi în Filipine, căci acolo se practică aşa ceva de ani de zile. Aici este o noutate, iar lumea se calcă în picioare ca să-şi vîndă copiii. Cei mai mulţi sînt urîţei. Măcar în Thailanda fetiţele erau drăguţe, iar drăgălăşenia face bani. Aici toţi sînt jigăriţi şi au puroi la ochi. Cheltui mai mulţi bani pe unguente decît pe mîncarea lor. Candy rîse răguşit.

Donnei îi veni să o plesnească pe femeia din faţa ei. Pe Candy o apucă un acces de tuse şi văzu cum femeia scuipă într-o batistă cu margine galbenă.

– Cum merge afacerea aici?

Accesul de tuse se stinse şi Candy luă o sorbitură din paharul ei cu apă.

– Bine. Am primit de cîteva ori vizita sticleţilor locali, dar i-am îndulcit repede. Cîteva fete mai mari şi o mie de rupii pe săptămînă îi ţin departe. Trebuie să înţelegi, dragă, că aici multe lucruri sînt ignorate. Sistemul castelor este similar cu structura socială din Thailanda. Săracii sînt pentru a fi folosiţi şi abuzaţi. Asta este esenţa. Toţi cred în reincarnare şi sînt convinşi că data viitoare se vor întoarce ca bogătani, aşa că-şi acceptă soarta fără să crîcnească. Cei mai mulţi sînt nişte ignoranţi.

– Într-adevăr. Singurul cuvînt rostit de Donna o făcu pe Candy să înţeleagă că Donna o punea şi pe ea pe aceeaşi treaptă şi, ca atare, chipul ei se înăspri.

– Ascultă colea, madam Înţepata Brunos. Bărbată-tu abia a aşteptat să intre în afaceri cu noi şi ghişeftul făcut a fost frumuşel. Presupun că l-aţi împărţit, aşa că nu mă privi pe mine de sus, cucoană. Fac ce fac, pentru că e tot ce ştiu. Şi nu mă justific ţie şi nimănui altcuiva. Te afli aici, pentru că deocamdată e chibzuită treaba şi bănuţii

au cam secat. Aşa că nu îndrăzni să te consideri superioară mie, că nu admit. Ar fi trebuit să-l laşi pe Stephen sau pe Paddy să rezolve problema, dacă ştiai că nu suporţi.

– Sau pe Davey Jackson. Donna îşi redobîndise aplombul. Cu tot respectul, Candy, dar să ştii că nu trebuie să-mi placă ce facem, nu-i aşa?

Cealaltă femeie se relaxă din nou în scaun şi oftă.

– Nu, nu trebuie. Nu mai mult decît mie, bănuiesc. Dar este aşa cum spune Jake: dacă n-o făceam noi, o făcea altcineva, dar măcar cea mai mare parte din timp eu am grijă de copiii ăştia.

Donna încuviinţă, incapabilă să rostească vreun cuvînt.

Telefonul sună, trimiţînd un fior de şoc prin încăperea liniştită.

Candy ridică receptorul şi rosti scurt:

– Da?

Donna urmări expresiile care se perindară pe chipul femeii.

– Ce vrei să spui? Ascultă, Stephen, soţia fratelui tău este aici cu mine.

Consternată, Donna se ridică. Candy îi făcu semn să stea la locul ei, în ochi strălucindu-i teama. Donna ieşi din încăpere şi se îndreptă spre spatele casei. Rămase în pragul unei uşi şi privi copiii.

Stătea şi-i privea, cînd Candy se apropie de ea şi-i spuse:

– Cred că noi două ar trebui să stăm puţin de vorbă, nu-i aşa, doamnă Brunos?

CAPITOLUL 38

Candy o apucă dur de braţ şi o conduse înapoi în birou. Donna se prăbuşi încă o dată în fotoliu. Părea îngrijorată.

– Ce te-a adus aici, cucoană?

Donna îşi aprinse o ţigară şi trase profund din ea.

– Tu ce crezi? Habar nu aveam ce se petrece aici. Am avut bănuielile mele, dar m-am gîndit că dacă vin aici şi aflu cum stă treaba, hotărăsc ce să fac. Trebuia să văd dacă soţul meu este implicat, înţelegi?

Candy zîmbi.

– O, este implicat pînă peste cap. Asta a fost ideea lui, scumpo. Georgio a fost creierul afacerii. Dar vei discuta lucru ăsta cu Stephen. O să vină aici mai tîrziu. Ea observă expresia de teamă care trecu peste chipul Donnei şi, zîmbind, continuă: Ar trebui să-ţi fie frică, scumpo, pentru că Stephen mănîncă pămînt. Am dat din meliţă, nu-i aşa? Dar după cum i-am spus şi lui, nu mi-am dat seama că fac ceva rău. Nici nu ştii ce te aşteaptă, iar menirea mea este să stau cu ochii pe tine pînă soseşte el. Aşa că să stabilim un lucru. Dacă încerci să pleci, o să-ţi rup picioarele şi asta nu este o ameninţare aşa de florile mărului. Să ştii că sînt capabilă să fac acest lucru. Asta era specialitatea mea la bordelul din Bangkok. Eram şefa fetelor, înţelegi? Pentru mine toate sînt lepădături.

– Ce s-a întîmplat cu pălăvrăgeala de mai devreme, eh? Despre grija pe care o porţi copilelor?

Candy rămase consternată.

– Dar am grijă de ele. Ăsta-i schepsisul, înţelegi? Am grijă de ele, dar toate sînt la fel, scumpo.

Donna se uită în podea.

– Soţul meu n-are de-a face cu aşa ceva, ştiu mai bine decît tine. Cînd va afla ce se întîmplă aici, va face moarte de om.

Candy rîse şi-şi aprinse o ţigară de foi.

– Preţiosul tău bărbăţel, scumpo, a fost acum cîţiva ani în Thailanda. I-am furnizat prospătură de treisprezece-paisprezece ani. Cel mai mult îi plăcea prestaţia orală triplă.

Remarcînd expresia şocată şi dezgustată de pe chipul Donnei, femeia zîmbi cu tristeţe.

– Ştiu că sînt greu de admis asemenea lucruri. Dar adevărul doare, nu-i aşa? Soţul tău este implicat în afacerea asta la fel de mult ca şi mine. A fost ideea lui să nu ne deranjăm cu decorarea spaţiului. Bărbaţii care vin

aici nu dau două parale pe ambianţă. De fapt, cred că de ce este mai sordid, de aceea le place mai mult. Duhoarea îi excită. Degradarea este un drog care ţi se urcă la cap, scumpo, de-asta scoatem atîta bănet.

Donna se ridică.

– Eu am plecat.

Se îndreptă spre uşă, însă Candy o prinse puternic de mînă.

– N-ai să pleci nicăieri, iar dacă voi fi nevoită o să te leg, jur că o voi face. Stephen vrea să aibă o vorbă cu tine şi după voce se pare că l-ai cam enervat. Dacă aş fi în locul tău, aş sta jos şi m-aş gîndi la ce i-aş spune cînd o să sosească. Nu este un individ pe care să-l trişezi. Crede-mă, că ştiu.

Donna observă strălucirea hotărîtă din ochii lui Candy şi muşchii încordaţi din braţul ei. Cu ochii în lacrimi, ea se smulse din încleştare.

– Este dezgustător! Eşti o lepădătură, ştiai? O lepădătură afurisită! Şi o să vezi c-o să dau totul în vileag.

Un ţipăt strident răsună în clădire. Candy deschise uşa biroului instantaneu, iar Donna o urmă. Afară se afla un tînăr srilankez de vreo optsprezece ani.

– N-o scăpa din ochi pe doamna asta, Kasim. Ai grijă să nu plece de-aici.

Băiatul încuviinţă din cap, privind-o pe Donna cu uimire şi teamă în acelaşi timp. Toţi trei o apucară pe culoarul din dreapta lor. Vocea copilului devenise un geamăt stins. Candy deschise o uşă de lemn şi intră într-o încăpere mare, urmată de Kasim şi Donna.

Camera era mizerabilă. Un miros urît asaltă nasul Donnei. Pe pat era o fetiţă de vreo zece ani. Părul ei era legat de o bucată de lemn de la capul patului. Lîngă ea stătea, îmbrăcat doar într-o cămaşă albă, un bărbat uscăţiv alb. Avea părul nisipiu, iar faţa şi corpul îi erau roşii de prea mult stat la soare. Părea înspăimîntat, iar la o cercetare mai atentă a copilului, Donna îşi dădu seama şi de ce.

Trupul mic stătea sprijinit de capul patului într-o poziţie ciudată. Bărbatul încercase s-o întoarcă pe fetiţă cu faţa în jos, iar părul împiedicase acţiunea. Capul

copilului era într-un unghi straniu, iar din gură şi din nas îi curgea sînge. Fetiţa era dezbrăcată, iar sîngele i se întinsese pînă pe picioare.

Bărbatul îşi trase pantalonii, respiraţia greoaie auzindu-se aspru în liniştea încăperii.

– Ce dracu' se întîmplă aici?

Candy examină rapid copilul. Apoi, luîndu-i lui Kassim de la brîu cuţitul de vînătoare, tăie părul fetiţei şi continuă:

– Cine ţi-a dat drumul înăuntru, domnule Gainsborough?

Bărbatul se uită fix la copilul ale cărui gemete erau tot mai stinse.

Donna se apropie de pat. Scoţînd o batistă din buzunar, ea şterse faţa copilei. Sîngerarea se mai oprise.

– N-a fost vina mea, Candy. S-a zbătut... s-a tot zbătut.

Candy se uită enervată la bărbat şi rosti apăsat:

– La fel ai fi făcut şi dumneata dacă te-ar fi legat cineva de păr. N-ar trebui să fii ziua aici. Cine ţi-a dat permisiunea, eh?

Domnul Gainsborough, om căsătorit, care lucra ca asistent de director, într-o bancă din Surrey, îşi păstră demnitatea.

– Am aranjat acest lucru cu Jake. Prefer să vin aici ziua, nu-mi place cînd este aglomeraţie.

Candy întoarse copilul cu faţa în sus şi rosti cu glas puternic:

– Nu dau două parale pe ce-ţi place dumitale. Nimeni nu-mi leagă fetele, nimeni. Este un lucru pe care nu-l tolerez. Sfatul meu este să te duci acum pe plajă sau la bordel, şi să te întorci diseară. Altfel, nu mai călca pe-aici, domnule. Copiii ăştia nu lucrează decît noaptea, cînd eu sînt aici. Nu şi ziua. Acum, cară-te!

Ea se întoarse cu spatele la bărbat şi-i spuse Donnei:

– Ajută-mă să o bag în pat. A făcut-o fiartă. Cred că i-a rupt gîtul bietei tîrfuliţe.

– Are nevoie de tratament medical, Candy. Du-o la spital.

Candy o privi fix în ochi pe Donna.

– O să-i fie bine. Ajută-mă s-o bag în pat.

Donna strigă atunci cu un glas care o şocă pînă şi pe ea:

– Copilul ăsta moare, tîrfă tîmpită. Imbecilul i-a zdrobit traheea! Iisuse, du-o la un spital.

Donna simţea cum întreaga fiinţă îi este cuprinsă de furie. Deschise gura să strige din nou, însă Candy o pocni în faţă. Următorul lucru pe care îl conştientiză fu că era prăbuşită pe podea şi că în faţa ochilor i se descătuşase o explozie de lumini, iar în obraz simţea o durere surdă.

Candy stătea aplecată deasupra ei.

– Să nu îndrăzneşti să-mi spui tu mie ce să fac, cucoană. Ai venit aici ca să iscodeşti şi-ai băgat zîzanie între mine şi Stephen. Şi-acum vii să-mi spui ce este bine pentru fetele mele? Ei, află că pînă aici ţi-a fost. Kasim, du-o într-una dintre camere şi încui-o acolo pînă vine domnul Stephen. Nu vreau să mai aud un cuvînt de la ea, clar? Şi pune-l pe Aheem în faţa ferestrei pentru eventualitatea că-i vine ideea să scape pe-acolo. Domnul Stephen vrea s-o vadă mai tîrziu, ai priceput? Aşa că nu trebuie să plece nicăieri.

Kassim încuviinţă din cap şi, ajutînd-o să se ridice, o scoase pe Donna din cameră, cărînd-o tîrîş.

Obrazul Donnei ardea de durere, iar mintea îi urla de teamă: teamă pentru copil şi teamă pentru ea. Afacerea în care intrase era mult mai serioasă decît anticipase. Ştia că viaţa îi era în pericol, iar gîndul dădu temerii ei o dimensiune fizică ce eclipsa durerea.

Ştia că Stephen o ura, iar acum, cînd descoperise ce se petrecea, cînd văzuse cu ochii ei totul, gîndul confruntării cu el o înspăimînta mai mult decît orice.

Uriaşul Paddy şi Davey Jackson stăteau amîndoi în bucătăria Donnei, sorbind ceai, în timp ce Dolly pălăvrăgea.

– Ţi-am spus de-aseară că habar nu am unde a plecat Donna. Cred că la Marbella, dar nu sînt sigură. Fata avea nevoie de o mică vacanţă. Vreţi o bucată de

prăjitură la ceai? Ieri am făcut-o, este gustoasă şi pufoasă.

Paddy oftă.

– Ascultă-mă, Dolly. Donna ar putea să fie în mare bucluc şi noi trebuie să o ajutăm, aşa că ce-ar fi să ne spui unde a plecat?

Vocea lui era insinuantă, iar Dolly simulă ignoranţa.

– Doar ţi-am zis că nu ştiu. Nu fi jigodie, Paddy. Da' în ce fel de pericol ar putea să fie?

Ea se hotărî să întoarcă roata.

Paddy se ridică şi timp de cîteva secunde statura lui mătăhăloasă o înspăimîntă.

– Îmi pierd răbdarea, Dolly. Spune-mi unde este!

Ea îl împinse cu ambele mîini.

– Mă ameninţi, Paddy Donovon?

Davey se ridică, faţa lui deschisă fiind preocupată.

– Hei, Paddy, fii om cu minte şi las-o mai moale.

Paddy întoarse capul spre el.

– Nu te amesteca, Davey, da? Se răsuci spre Dolly şi cu o mînă cărnoasă, o apucă de părul din ceafă şi-i trase puternic capul spre spate.

– Spune-mi unde a plecat, cucoană, căci dacă nu, te zvînt în bătaie.

Davey interveni cu glas şocat:

– Paddy, pentru Dumnezeu!

– Ajunge! Spune-mi ce vreau să ştiu. Ţi-am spus: îmi pierd răbdarea.

Dolly ridică spre Paddy nişte ochi îngroziţi. Acesta era un bărbat pe care pînă atunci nu-l mai văzuse, o brută care o înspăimînta de moarte. Cu un glas stins, ea rosti:

– A plecat la Liverpool, atîta ştiu. Unde a fost şi înainte.

Mintea ei lucrase în permanenţă ca să găsească o destinaţie, iar acum, că găsise una, spera din tot sufletul ca el să o creadă.

Faţa lui Paddy se schimonosi consternată.

– Liverpool? Dar de ce naiba?

Dolly începu să plîngă încet şi cu un glas înăbuşit de lacrimi, zise:

– Nu ştiu, îţi jur. Mi-a spus să nu spun la nimeni. Nu-mi spune niciodată nimic şi acum poţi să-ţi dai seama de ce. Nu sînt demnă de încredere, nu sînt demnă de încredere! O, Paddy, te rog, dă-mi drumul, mă doare.

El îşi desprinse mîna din părul ei şi-i mîrîi în faţă:

– Dacă m-ai minţit cumva, nenorocito, o să regreţi amarnic.

Ieşi ca o vijelie din bucătărie, iar Dolly se prăbuşi pe masă, ţinîndu-se cu mîna de ceafa rănită.

– Îmi pare rău, Dolly, scumpo, n-am crezut că el...

Dolly îl întrerupse:

– Pleacă de-aici, Davey. Indiferent despre ce este vorba, am să mă rog la Dumnezeu ca la amîndoi să vi se înfunde. Ceva putred se întîmplă şi sper din tot sufletul să vă primiţi răsplata. Asta va fi rugăciunea mea, începînd de astăzi.

Femeia îi întoarse spatele. Davey, după ce se uită cîteva clipe la umerii aduşi ai femeii, ieşi grăbit din casă şi se urcă în maşină.

Paddy stăta deja la volan.

– Dacă s-a dus la Liverpool, s-a dus la JoJo sau la Coyne.

Davey înclină din cap imperceptibil.

Strîngîndu-şi ochii pînă nu mai rămăseseră decît două linii, Paddy rosti sacadat:

– Sau s-a dus la cocota aia de Nick. Şi într-un caz şi-n celălalt, ar putea să ne pună la mulţi beţe-n roate. Băgăcioasa naibii. Lipseşte şi Cox.

– Poate că definitivează ultimele amănunte ale evadării.

Paddy încuviinţă din cap cumpănind posibilitatea.

– S-ar putea, dar eu nu am încredere în el şi nici în ea. Prea s-au zvonit multe. Iar Donna prea a pus multe întrebări. Stephen mi-a zis că s-a băgat în toate. Dacă a dedus ceva, eh? Dacă descoperă adevărul despre bărbatul ei, o să-l dea în gît, uite aşa! El pocni din degete. Şi noi vom intra la apă împreună cu el.

Nervos, continuă:

– Trebuie să aflăm unde este şi trebuie să aflăm repede. Pînă şi Georgio ar fi de acord cu acest lucru.

Cei doi o porniră spre Londra. Davey îşi simţea inima grea în piept; dorea să nu se fi implicat deloc în afacerea asta.

Dacă vreodată Carol avea să afle... Simţi un val de teamă atît de puternic, că aproape îi simţi gustul.

Ura totul. La mijloc era lăcomie, nimic altceva decît lăcomie. Georgio era acum închis, materialele erau pe stradă, iar el răspundea de distribuirea lor prin poştă. Davey era implicat în afacere pînă peste cap şi ştia că nu putea să se retragă.

Stephen ajunse la ora opt seara înfierbîntat, prăfuit şi nervos. Hotelul tocmai îşi începea activitatea, iar el intră pe uşa din faţă fixîndu-şi un zîmbet pe chip. Imaginea copiilor nu-l impresiona deloc. Înclină din cap spre bărbaţi şi se îndreptă spre biroul lui Candy.

Femeia şedea şi sorbea dintr-un brandy mare cu *Seven Up*. Chipul îi era dur. Stephen închise uşa uşor în urma lui şi apoi zise:

– Cît de mult ştie?

– Mult prea mult. A intrat aici de parcă ar fi ştiut locul, Stephen. Mi-a spus că a venit ca să se intereseze de investiţia lui Georgio. Mi-a spus că el a trimis-o.

Stephen rîse răutăcios.

– O, aşa ţi-a zis?

Candy încuviinţă.

– Am avut şi-un mic necaz cît a fost ea aici. Individul ăla, Gainsborough, a legat-o pe fetiţa din Colombo. Împuţitul a legat-o cu părul de capul patului. Şi probabil că la un moment dat, în timpul partidei, părul i s-a răsucit fetei în jurul gîtului şi a sugrumat-o.

Stephen se încruntă.

– Şi acum se simte bine?

– E pe moarte. Pînă mîine dimineaţă se duce. Ca să fiu sinceră, este mai puternică decît am crezut. Cred că este paradită şi pe dinăuntru. Pentru că a tot sîngerat pe gură şi pe nas. Am încuiat-o într-una dintre camerele din pod.

Stephen se aşeză cu greutate.

– Şi Donna a văzut totul?

Candy încuviinţă din cap. Observă cum el îşi trecu degetele prin părul des şi negru.

– Jake unde este? întrebă ea.

– A rămas la Colombo. L-am lăsat să mai rezolve nişte treburi. Poliţia a încercat să ne închidă din nou barul.

Candy strînse din ochi.

– Cînd e să plouă, toarnă, nu-i aşa? Am auzit că au început să închidă o mulţime din barurile pederaştilor. Mai lasă-i cîteva săptămîni şi pe urmă îl redeschidem. Mereu este la fel. Doar circ, nimic serios.

– Dă-l dracu' pe-ăsta, pe mine mă interesează mai mult ce se va întîmpla cu tîmpita asta. O să aibă un accident, nu-i aşa? Doar n-o să fie prima turistă care s-a dus să înoate beată. Se întîmplă tot timpul. *Arrack*-ul este mortal pentru turişti. Curentul submarin este puternic spre plajă, aşa că va fi perfect. Am văzut cu ani în urmă un astfel de caz, în Phuket. Ca să fiu sincer, mi-a părut mai rău de ghidă, ea a trebuit să lămurească toate amănuntele.

Stephen rîse, iar Candy zîmbi neîndurător.

– Dar asta înseamnă crimă.

El deschise larg ochii şi rosti cu o voce copilăroasă:

– Nu! N-aş fi bănuit! Lui Gainsborough ce crezi că i s-a întîmplat astăzi? Un mic accident, nu? Nu face cu mine pe miloasa, Candy, că nu am chef.

– Eşti dur ca fierul, nu?

În timp ce ea luă o sorbitură din băutura ei şi-şi aprinse o ţigară, Stephen zise:

– Sînt mai dur decît atît, Candy, şi în clipa de faţă este suficient că unul din noi este, nu-i aşa?

– Cum rămîne însă cu Georgio? Te-ai gîndit la el, la ce-o să spună cînd o auzi că i-ai lichidat nevasta?

Stephen rîse răutăcios.

– Îl bag undeva pe Georgio. Eu şi Lewis lucrăm să-l scoatem din joc, numai că el nu ştie acest lucru, deocamdată. Aşa că te rog, du-mă la Donna.

Candy deschise uşa biroului. Ceea ce tocmai auzise se aşternuse pe chipul ei într-o expresie de consternare.

– Eşti un ticălos, Stephen. Glasul ei trăda sinceră admiraţie.

– Ăsta sînt eu, Candy; mereu cu un pas înaintea concurenţei. Hai, unde dracu' ai dus-o?

– Am băgat-o într-unul dintre dormitoarele din spate. Kassim păzeşte uşa şi un alt flăcău fereastra. Este şireată, dar şi traumatizată de cele văzute. O adevărată vestală, soţia asta a lui Georgio. Unde-o fi găsit-o, nu ştiu.

Stephen rînji.

– În piaţa Roman Road.

Candy rîse amuzată.

– Uluitor ce poţi agăţa din pieţele astea, nu-i aşa?

Donna şedea ţinîndu-şi picioarele strînse sub ea. Îi era sete, dar nu şi foame. Teama îi provoca senzaţia de a merge la toaletă, dar se abţinu cu mare efort. Prin preajmă nu era nici un grup sanitar. Ceea ce figura pe post de baie era o văgăună umplută cu praf.

Auzea mişcarea insectelor care mişunau în întunericul care se lăsa şi trebui să-şi înăbuşe ţipătul. Cînd văzu mînerul rotund al uşii răsucindu-se, se simţi cuprinsă de un val de panică.

Stephen apăru în prag, conturat de lumina de pe hol. Cînd răsuci comutatorul luminii, Donna îşi feri ochii cu mîna.

Candy îl urmă în încăpere şi rosti tare:

– De ce n-ai aprins becul, tîmpito? Vrei să mănînci sau să bei ceva?

Glasul femeii părea atît de normal, că pentru o secundă Donna simţi că avea să-şi piardă minţile.

– Ce face copilul? Vocea ei era răguşită de parcă nu ar fi folosit-o de ani de zile.

Candy îşi dădu ochii peste cap.

– Am pus nişte oameni s-o ducă la spital. O să se facă bine.

Donna îşi linse buzele uscate.

– De cînd stau aici n-a plecat nici o maşină.

Candy se uită la Stephen, de parcă i-ar fi spus: Înţelegi ce vreau să spun?

– O să-ţi aduc ceva de băut, bine?

Cînd femeia plecă, Stephen se apropie şi se aşeză pe pat.

– De ce ai venit, Donna? De ce ţi-ai băgat nasul unde nu-ţi fierbea oala? Îţi dai seama că acum nu te mai pot lăsa să pleci de-aici, nu? Aici miza este prea mare. Ai văzut şi ai auzit prea multe. Eşti ca o lipitoare, ştiai? Ca o suliţă în coasta lui Cristos.

Vocea lui coborîtă şi melodioasă o înfricoşă pe Donna mai mult decît dacă ar fi lovit-o sau dacă ar fi ţipat la ea.

– Văd c-ai primit un croşeu de dreapta. Îi atinse delicatul obraz umflat, cu degetele. Donna îşi trase brusc capul. Dezmierdarea lui avea ceva erotic şi o scîrbi.

– Tot de gheaţă, nu? Dumnezeule, mă faci să rîd. Fecioara lui Georgio pînă în ultima clipă. Ştii ceva, Donna? El n-a iertat nimic, a regulat tot ce i-a ieşit în cale şi acest lucru era ştiut de toată lumea. Alan Cox ar fi putut să te lumineze, căci Georgio le-a dus pe multe la *Amigo*. Gagicile înalte şi blonde erau preferatele lui. O, nu te arăta atît de şocată. Trebuie să fi ştiut sau măcar să fi bănuit.

Donna îl privea cu ochi temători. Stephen se amuza, se desfăta, văzînd-o pe domnişoara Înţepată îngenuncheată.

– Georgio este artizanul a tot ce există aici. Îşi ridică braţele şi arătă în jur. Ideea i-a venit după ce am vizitat împreună Thailanda: Eu l-am luat peste tot. După cum ştii, mie mi-a plăcut acel loc, întotdeauna mi-a plăcut. Şi lui i-a plăcut la fel de mult. I-au plăcut fetiţele. „Sînt ca nişte bucăţi de carne", zicea el. Fără faţă, fără nume, poţi să faci ce vrei, că pe ele nu le deranjează. A cumpărat fete de bar la un dolar bucata, care ştiau meserie nu glumă. Lui Georgio îi plăceau la nebunie toate prestaţiile. Unele nu aveau decît doisprezece sau treisprezece ani. La cele foarte mici trăgea linie. Întotdeauna a avut această înclinaţie victoriană, Georgio al nostru.

Donna îşi acoperi urechile cu mîinile.

– Încetează! Încetează, Stephen!

Îi trase mîinile în jos şi le ţinu cu forţa în poală.

– Ştii că este adevărat, Donna. De-a lungul anilor ai fost cel mai bun paravan al lui şi nu ţi-ai dat seama niciodată. Obişnuia să-ţi rîdă în spate. Toţi obişnuiam,

pînă şi Paddy. Toţi sîntem amestecaţi în afacerea asta, inclusiv Davey Jackson. Ai crezut că te protejau de mine şi de alţii ca mine, dar de fapt tot timpul m-au protejat pe mine şi pe Georgio de tine. Ciudat cînd stai să te gîndeşti, nu?

Candy reveni în cameră cu trei pahare pe o tavă. Îi dădu unul lui Stephen şi unul Donnei. Aceasta îl luă pe-al ei, dar nu bău din el.

Stephen sorbi din al lui şi apoi i-l dădu Donnei.

– Nu-ţi fie teamă, dragă, n-avem de gînd să te otrăvim. Rîse şi clătină din cap. Ai citit prea multă literatură.

Donna sorbi mai întîi din Arrack-ul cu Cola şi apoi îl dădu peste cap, gîtul ei uscat de sete avînd nevoie de băutura răcoritoare.

– Trebuie să duci acel copil la spital, Stephen, căci altfel va muri.

El rîse din nou, iar Donna observă strălucirea nebunească din ochii lui. Îşi dădu seama că Stephen era enervat la culme.

– O, *trebuie?* Cuvîntul tău nu contează aici, Donna. Eşti în mare rahat, cucoană. Tu vei ajunge la spital, scumpo. Nu copilul. Pînă mîine dimineaţă o să fii la morgă.

El văzu teama din ochii ei şi savură senzaţia pe care acest lucru i-o stîrnea. Îngenuncherea ei era ca un balsam pentru egoul lui.

– Ştii care-i partea nostimă? Cînd o să se constate că ai murit, va trebui să te identific, nu? Rîse din nou. O să-mi facă plăcere. O să-mi facă mare plăcere!

Donna era îngrozită.

– Eşti nebun, Georgio va afla ce s-a întîmplat.

Stephen îşi frecă mîna de faţa ei, dezmierdîndu-i încă o dată obrazul umflat.

– Georgio îmi va fi recunoscător, dragă. Nu avea de gînd să mai stea cu tine, tîrfă tîmpită.

În timp ce el vorbea, Donna se repezi spre uşă. Mişcarea ei fu atît de neaşteptată că îi luă, pe el şi pe Candy, prin surprindere. În clipa în care ea ajunse în prag, Stephen o prinse de păr şi o tîrî înapoi pe pat.

– N-o să pleci nicăieri, cucoană. Nu încă.

În aceeaşi clipă, uşa se deschise şi în încăpere intră Alan Cox însoţit de doi bărbaţi mătăhăloşi.

– Salutare la toată lumea. Te distrezi în familie, Stephen?

Donna se catapultă din pat, de parcă ar fi luat startul, şi fugi spre Alan, uşurarea care o învălui cînd îl văzu luminîndu-i faţa.

Stephen rămase încremenit.

– Surprins să mă vezi? Alan îşi puse braţul în jurul Donnei şi îi zîmbi. O dădu apoi delicat deoparte şi se îndreptă spre Stephen.

Acesta nu-şi revenise încă din şoc, cînd Candy, dîndu-şi seama de ceea ce se întîmpla, se apropie de Alan ca să-l lovească cu paharul ei. Donna strigă, prevenindu-l, iar Alan se întoarse spre femeie şi o lovi cu pumnul în abdomen. Paharul îi scăpă din mînă, iar ea căzu în genunchi.

Donna privi şocată cum Stephen se chirci în pat, în încercarea de a evita ploaia de pumni care se abătuse asupra lui, lovindu-i capul cu o ferocitate pe care Donna nu o crezuse posibilă. Cînd Stephen căzu la podea, Alan începu să-l lovească puternic cu picioarele şi să rostească în acelaşi timp:

– Doare, nu-i aşa, Brunos? Ţi-e frică, nu? Marelui codoş i-e frică, nu-i aşa?

În mintea ei, Donna îl văzu atunci pe Alan omorîndu-l în bătaie pe chinezul din Soho. În inima ei, ea ştia că episodul avea să se reediteze într-un mizerabil hotel-bordel din Sri Lanka.

Agăţîndu-se de el, ea începu să-l tragă.

– O să-l omori, Alan, o să-l omori!

El se scutură şi o îndepărtă, de parcă ea ar fi fost o muscă.

Donna se uită atunci spre cei doi malaci, însă aceştia stăteau şi priveau impasibili.

– Să-l oprească cineva, pentru Dumnezeu.

Însă nimeni nu schiţă un gest. Pînă şi Candy privea tăcută.

Aşezîndu-se în faţa lui Alan, ea îşi ridică mîinile pe faţa lui şi-i cuprinse bărbia în palme.

– Nu merită să ajungi la puşcărie din cauza lui, Alan, mai ales aici. Lasă-l. S-a terminat. Lasă-l.

Alan îşi coborî privirea spre ea, de parcă ar fi fost în transă. Atunci umerii lui se încovoiară, iar trupul păru să i se relaxeze.

Ochii lui lunecară spre faţa însîngerată de la picioarele lui, iar mintea înregistră faptul că Stephen încă mai respira. În sufletul lui îi părea rău; ar fi vrut să-l fi omorît. Niciodată nu dorise atît de mult moartea cuiva.

Se uită spre cei doi bărbaţi care aşteptau la uşă. Chipurile lor erau lipsite de orice expresie.

Donna îl trase de lîngă corpul inert al lui Stephen.

– Aici este o fetiţă rănită, în mare suferinţă. Are traheea ruptă. Trebuie să aflăm ce s-a întîmplat cu ea, Alan.

Candy se ridică de jos sprijinindu-se de pat.

– Ţi-am spus c-a fost dusă la spital.

Donna se uită la ea.

– Spune-ne la ce spital este şi-o să mergem acolo.

Alan o privi pe femeie şi rosti printre dinţi:

– O să rad locul ăsta din temelie. Sfatul meu este să-i spui doamnei ce vrea să afle, căci altfel o să scot eu adevărul din tine.

Candy se uită la Stephen, apoi la Alan şi la bărbaţii de lîngă uşă şi oftă.

– Este într-una dintre camerele din pod.

Donna păli.

– Dar era pe moarte.

Candy încuviinţă din cap.

– Sînt perfect conştientă de acest lucru, doamnă Brunos.

– Atunci ai face bine să ne conduci acolo. Vocea lui Alan răsună în încăpere.

El se uită apoi la bărbaţii de lîngă uşă şi le zise:

– Ştiţi ce aveţi de făcut.

Aceştia consimţiră din cap şi părăsiră încăperea.

– Hai să mergem, că n-avem toată noaptea la dispoziţie.

Candy îi duse la cămăruţa din pod, iar cînd deschise uşa acesteia căldura dinăuntru îi doborî. Era de parcă ar

fi deschis un cuptor.

Copilul era întins pe podea, pe o pătură ponosită. Ochii îi erau închişi, iar gura uşor întredeschisă. Cînd Donna fugi spre fetiţă, de jos se auziră nişte ţipete, iar Candy dădu să plece.

– Rămîi pe loc, cucoană, cu tine n-am terminat încă. Jos mai am nişte oameni. Am venit bine pregătit. Aşa că n-o să pleci nicăieri.

Alan ridică uşor fetiţa şi ieşi cu ea din încăpere, urmat de Donna şi de Candy. O duse în camera în care o găsise pe Donna. Acolo, Donna îl văzu pe Kassim cu o tăietură mare în frunte, vorbind singur într-un dialect indian.

Alan aşeză fetiţa pe pat, însă Donna îşi dădu seama de cum o văzu că murise. Limba îi era umflată – lucru evident în lumina strălucitoare –, iar buzele vinete. Ochii mari, căprui erau pe jumătate deschişi.

După ce rămase cîteva secunde cu privirea pironită la trupul lipsit de viaţă, Donna auzi un sunet strident, puternic. O clipă se întrebă de unde venea? Poate de la vreun copil, însă cînd simţi braţele lui Alan în jurul ei, îşi dădu seama că venea dinăuntrul ei.

Alan se uită la chipul încordat al Donnei Brunos şi simţi o durere în piept. Toată dorinţa şi nevoia ei era scrisă în privire, fiecare înfrîngere săpată pe chip. Şi totuşi, în adîncul ochilor, exista un licăr lăuntric, o forţă care nu mai existase pînă atunci acolo. El o zărise o dată sau de două ori, însă acum devenise permanentă. Donna Brunos, soţia lui Georgio, dispăruse.

Donna Brunos, Femeia, îi luase locul.

Alan o lăsă să plîngă. Trupul lipsit de viaţă al copilului era pretext ca ea să se descarce de toate suferinţele acumulate, iar Alan Cox era perfect conştient de acest lucru.

Bunătatea ei, capacitatea de a se dărui din tot sufletul, era ceea ce-l atrăsese pe el la ea.

În timp ce o strîngea la piept, auzi zgomotul provocat de distrugerea hotelului şi se simţi încă o dată curăţat de nelegiuirile care îi fuseseră atribuite.

Distrugea toate fărădelegile trecutului şi începea să

scrie o pagină nouă în viaţa lui.

O viaţă pe care voia să o împartă cu femeia din braţele lui.

Ea devenise ca un drog pentru el şi acum ajunsese la concluzia că avea nevoie de ea mai mult decît avusese vreodată nevoie de cineva sau de ceva.

Şi odată cu distrugerea imaginii lui Georgio Brunos, exista posibilitatea ca el să o cucerească.

CAPITOLUL 39

Donna sorbea dintr-un pahar cu limonadă, în timp ce Alan şi gărzile lui de corp rezolvau problema hotelului *Bay View*. Unul dintre bărbaţi, un tip robust, cu gît gros ca de taur, ochi căprui şi păr des, ondulat, vorbea repede la telefon în *urdu*.

Alan îi zîmbi cu mîhnire Donnei. Amîndoi se uitau la Stephen care stătea prăbuşit într-un scaun, privind în gol, de parcă ar fi fost în transă. Chipul lui era vînăt, umflat şi plin de sînge. Donna nu simţea nimic pentru el.

– Trebuie să fi fost nebun dacă şi-a închipuit c-o să scape cu crima. Georgio ştia că la nevoie tu i-ai fi omorît nevasta? Alan răsuci capul lui Stephen ca să-l privească.

Bărbatul rănit zîmbi, însă gestul îl făcu să tresară, căci buzele îi plesniră din nou.

– Avea de gînd s-o părăsească, amice. Plănuise să-i ia şi banii de pe casă. Avea de gînd să te lase cu ochii în soare, iubito. Aici era marea lui dragoste.

– Tacă-ţi fleanca, Stephen! Glasul lui Alan fu aspru, însă Donna, aplecîndu-se în faţă pe scaunul ei, rosti:

– Nu, lasă-l să termine, vreau să aflu.

Stephen clătină din cap, de parcă ea ar fi fost un copil recalcitrant.

– Eşti o vacă tîmpită, Donna, ca întotdeauna. Chiar şi acum vrei să ştii adevărul, nu-i aşa? El începu să rîdă isteric şi continuă: Lewis habar n-a avut că banii i-au fost folosiţi în toată chestia asta. Aici urma să intervin eu să

rezolv problema, înţelegi? De cum Georgio avea să facă paşi. Lewis chiar a crezut că eu i-am investit banii şi că o să şi-i înmulţească. M-am cam dat de ceasul morţii, gîndindu-mă că el şi Georgio o să trăncănească unul cu altul. Chestia aia pe care Georgio ţi-a spus-o cu Lewis şi cu banii pierduţi în afacerea cu hotelurile, a fost o bazaconie – o invenţie de moment. Eu l-am implicat pe Lewis şi pe urmă aveam de gînd să-l elimin pe Georgio, pricepi? Pentru că eu am aranjat toată chestia. N-am avut nevoie decît de banii lui, dar Georgio, fiind Georgio, a vrut să conducă tot. A vrut chiar şi somptuosul hotel. Eu am fost cel care a aranjat totul. Eu îmi cunosc valoarea, lucru pe care Georgio nu l-a apreciat niciodată la mine.

– Eşti o scursură.

Cuvintele fuseseră rostite de Joey, conducătorul poterei lui Alan, cu un puternic accent din Newcastle.

Stephen chicoti.

– Şi-atunci voi ce sînteţi, eh? Oamenii acestei insule au făcut totul posibil. Se luptau cu cerul şi cu pămîntul ca noi să le luăm copiii, să li-i cumpărăm. Să-i închiriem un an şi apoi să renegociem. Cererea şi oferta, amice, metoda britanică de a face afaceri.

Alan clătină din cap şi zise ca pentru sine:

– Încă nu-mi vine să cred peste ce-am dat aici. Mai sînt şi alte operaţiuni în curs? Care-i treaba la Londra?

Stephen ridică din umeri.

– Cu ce mă aleg eu pentru informaţiile mele?

Alan se uită la chipul cotonogit şi umflat, şi după cîteva momente îndelungate, îi răspunse:

– O să te alegi cu ieşitul de-aici. După care, vei dispărea de pe faţa pămîntului, amice, căci o să dau sfoară în ţară despre tine, Brunos. Despre toată chestia de-aici, despre minunatele tale achiziţii cu copii din Asia.

Stephen avu bunul-simţ să-şi mute privirea, dîndu-şi seama că era prins în ceva ce-i scăpase de sub control.

– Aşadar, cum sînt implicaţi Jack şi JoJo?

Stephen îşi tamponă o dîră de sînge şi înghiţi cu greutate înainte să răspundă:

– Jack a vrut să se retragă chiar de la început, dar ştii cum sînt Jack şi JoJo. Unde merge JoJo, inevitabil

urmează şi Jack. Ei au rezolvat problema tipăririi materialelor în Anglia. Cărţile sînt bănoase, ai fi surprins să vezi cîţi bărbaţi doresc ceea ce furnizăm noi. Ingeniozitatea lui Georgio a fost modemul. Ştii cît îi plac lui calculatoarele. Acesta a fost un pas înainte faţă de ce făceam aici, înţelegi? Noi filmăm copiii, facem poze, iar apoi le comercializăm. Georgio a venit cu primele titluri. Acum sîntem răspîndiţi în toată lumea, mulţumită unei legături de la o universitate din nord. Individul a lansat materialele pentru noi prin Internet, dar pe urmă am hotărît să facem singuri acest lucru.

– Şi cu copiii cum a fost, Stephen? Glasul Donnei era sec.

– Cum să fie? Am spus mai devreme că îi cumpăram şi că plăteam bani pentru ei. El rînji spre ea, ştiind că o omorau aceste detalii crude. Unii copii sînt foarte pricepuţi, să ştii, continuă el nepăsător. De fapt, aceşti asiatici au un fel de talent. Sînt nişte lepădături, iar noi aveam o permanentă ofertă.

Pumnul lui Alan lovi atît de puternic capul lui Stephen, că urechea acestuia plesni, ameninţînd să se rupă.

– O să te ucid, Brunos, mă auzi? se răsti el.

Donna privea neimpresionată.

Joey răsturnă paharul ei cu limonadă şi rosti cu glas coborît:

– Mi s-a făcut şi mie propunerea să intru în afacerea asta, dar am refuzat şi acum mă bucur. De cîte ori mă uit la copiii mei, mă gîndesc la nenorociţii ăştia. Unii copii de-aici nici măcar nu ştiu de unde vin. Cred că va trebui să-i ducem la una dintre misiunile catolice. Să-i lăsăm pe ei să se ocupe de problemă. Cînd vor veni părinţii, localnicii o să le spună ce s-a întîmplat. Problema este că în cele mai multe cazuri, părinţii îşi vînd copiii şi pe urmă uită de ei.

Joey observă paloarea de pe chipul Donnei şi rosti calm:

– Du femeia de-aici, Alan, terminăm noi treaba. Este mai bine ca tu să dispari acum. Lasă pe seama mea şi-a poliţiei locale să curăţăm mizeria asta.

Alan întinse mîna.

– Mulţumesc, Joey. Îţi rămîn îndatorat.

Bărbatul zîmbi, etalîndu-şi dinţii imaculaţi.

– Plăteşti bine, dar îţi spun sincer că aş fi venit aici şi pe gratis.

Alan încuviinţă şi luînd-o pe Donna de braţ o scoase din cameră.

În timp ce treceau prin hotel, ea îi privi pe copii. Aceştia şedeau tăcuţi, chipurile fiindu-le lipsite de orice expresie, de orice sentiment, acceptînd această ultimă întîmplare din soarta lor aşa cum acceptaseră totul pînă acum.

– Ce se va întîmpla cu ei, Alan? Care va fi rezultatul final?

El deschise portiera maşinii.

– Nu pot să-ţi răspund, dragă. Părinţii lor au fost cei care i-au adus aici. Să-l lăsăm pe Joey să se ocupe de problemă. Am făcut tot ce-am putut, nu?

Ea se uită la chipul lui şi rosti:

– Am făcut oare? Atunci de ce nu mă simt mai bine?

Alan oftă şi Donna îl privi atentă.

– Cine ţine la ei? Cine ţine cu adevărat la ei?

– Nu ştiu, scumpo. Hai, urcă în maşină. Dumnezeu a făcut cîte un lucru pe zi, ţii minte, dar chiar şi aşa, El şi-a luat o zi liberă.

Dacă Donna ar fi găsit înăuntrul ei un început de zîmbet l-ar fi eliberat. Însă aşa cum era acum, nici să plîngă nu mai putea.

Jack Coyne părea îngrijorat, iar JoJo O'Neil începuse să se enerveze.

– Deci nu poţi să iei legătura. Ei, şi ce mare scofală. Ştii cum e acolo. Uneori nu se pot folosi telefoanele zile întregi.

– Nu-mi pasă, JoJo, ceva nu e-n regulă. Presimt asta.

JoJo rîse puternic.

– Eşti sigur? Presimţi! Hai c-am auzit-o şi pe-asta. După cum îl ştiu eu pe Stephen, sigur este la vînătoare de pipiţe, împreună cu scîrba aia de Jake. Parcă nu le-ai ştii metehnele. Jake aleargă după copii, iar Stephen

după bunicile lor. Rîse zgomotos de propria glumă.

Jack rămase tăcut o vreme, pînă ce JoJo rosti apăsat:

– Vrei să te duci acasă? Nu te mai suport cu mutra asta plouată. Peste puţin timp o să-mi vină o gagică şi vreau să-i creez dispoziţie de regulat, nu de spînzurat.

Jack îşi trecu mîna mare peste faţă.

– Eu tot cred că ceva nu e-n regulă. Nici măcar un fax n-am putut să le trimit. Ar fi trebuit să ne anunţe cînd urmează să sosească următorul lot de marfă şi n-am primit nimic. Pînă şi linia-modem este moartă.

JoJo îşi pierdu răbdarea.

– Jack, cară-te acasă. Joacă-te cu copiii, joacă-te cu tine dacă vrei, dar te rog, du-te acasă.

Jack privi la mîna bandajată a lui JoJo. Cioturile păreau umflate, iar el ştia că JoJo înghiţea calmantele ca pe seminţe, alături de obişnuita vadră de alcool zilnică.

– Este posibil ca Nick să te fi împuşcat şi-n cap, zise el cu răutate, căci de cînd ţi-a zburat degetele, eşti pe jumătate nebun.

Întunecîndu-se de furie la faţă, JoJo urlă:

– O să mă socotesc eu cu el! După ce se termină cu evadarea, al meu este. Mi-am făcut promisiunea asta. Al meu este şi-l voi face pe ticălos să ceară urlînd îndurare.

Jack îl întrerupse şi spuse cu sinceritate:

– După cum îţi tratezi afacerile, nu vei fi în stare să-ţi speli *rufele* tale murdare, darămite să-l mai aranjezi şi pe Nick Carvello. Băuturi şi droguri, droguri şi pipiţe, băuturi şi pipiţe. Asta-i tot ce faci.

JoJo îşi privi asociatul şi singurul prieten, şi rosti jovial:

– Alte noutăţi mai ai?

Jack oftă. În adîncul sufletului, el ştia că ceva rău se întîmplase în Sri Lanka, dar mai ştia că pînă nu demonstra faptul, prietenul şi mentorul lui nu voia să audă nimic.

Cinci minute mai tîrziu sosi o fetişcană cu sîni cît nişte mingi de rugby şi cu o gură ca o ventuză.

Jack plecă atunci acasă.

Tot ce-l interesa pe el era soţia, copiii şi evitarea

închisorii. De cînd JoJo plănuia să se răzbune pentru altercaţia cu Nick Carvello, el ştia că tot ce îndrăgea se afla în primejdie.

Alan stătea în splendida verandă a hotelului, sorbind dintr-un scotch mare. Camera era, practic, pe plajă, la vreo douăzeci de metri de mare.

Hotelul Donnei era discret şi luxos. Era pentru oameni cărora le plăcea solitudinea şi care erau dornici să plătească pentru ea. Era cu totul deosebit de hotelul *Bay View* din Hikkadoa.

Aici exista o cărare care ducea spre mare şi spre duşuri. Urmînd drumul, Alan se cufundă în valuri, lăsîndu-se împresurat de apa rece, care să-l cureţe de imaginile şi sunetele acelei zile. Voia să se spele de senzaţia de murdărie, pe care Stephen i-o lăsase.

Închise ochii strîns şi-şi aminti de trupul mic al fetiţei. Încerca să-şi scoată din minte imaginea şi gîndurile nedorite pe care i le trezea. Nici măcar nu ştiau cum o chemase.

Înotă zece minute şi apoi ieşi din apă. În timp ce înainta pe cărare, o zări pe Donna pe verandă, proaspăt ieşită de sub duş, înfăşurată într-un prosop subţire, care îi contura linia trupului.

Cînd el ajunse pe verandă, Donna stătea pe un scaun cu perniţă şi-şi luase un pahar cu scotch.

Alan se şterse şi apoi se aşeză lîngă ea.

– Cum te mai simţi, scumpo? o întrebă el tandru.

– Nu ştiu. Cred că au fost prea multe de suportat.

– Fetiţa este lucrul cel mai cumplit, nu-i aşa? rosti el, prinzîndu-i Donnei mîna.

– Era atît de mică, Alan, atît de vulnerabilă. Ca o păpuşă. Aş vrea să ne fi putut adresa autorităţilor.

– Ascultă, Donna, am discutat problema asta mai devreme. Ne-ar închide pe toţi, inclusiv pe tine, şi crede-mă cînd îţi spun că o puşcărie de lesbiene din Holloway ar fi de preferat uneia de-aici. Să-l lăsăm pe Joey să se ocupe de tot.

Donna inspiră adînc şi privi luna.

– Se pare că mereu îi lăsăm pe alţii să se ocupe de

lucruri. Vrei să-ţi spun ceva, Alan? Cînd i-am cunoscut prima oară pe Jonnie H., pe Nick Carvello şi pe restul, am fost îngrozită. A trebuit să mă prefac că sînt stăpînă pe mine, înţelegi? Pentru Georgio. Aveam disperată nevoie de el. Cum de l-am putut lăsa să-mi facă aşa ceva? Cum de s-a întîmplat, Alan? Cum de am îngăduit ca eu să fiu angrenată în aşa ceva?

Alan îi cuprinse obrazul în mîna lui grea.

– Pentru că aşa cum ai spus, Donna, l-ai iubit.

– Dar oare aceasta este într-adevăr o scuză... pentru aşa ceva? Îi trase mîna de pe faţa ei. A fost slăbiciune, Alan. În sufletul meu îmi doream o casă, maşini şi un soţ cu bani. Eu n-am muncit o zi. Am patruzeci de ani şi n-am lucrat o zi. Este chiar şocant, nu-i aşa? Le-am judecat astăzi pe mamele astea, care şi-au dus copiii la hotelul *Bay View,* dar eu o dată n-am dus lipsă de bani. De dragoste, de afecţiune, da, am dus lipsă, dar de bani niciodată. Georgio întotdeauna mi-a dat bani din belşug. Cine sînt eu să le judec, cînd eu n-am fost în stare să fac un copil?

Alan stătea tăcut, ştiind că ea trebuia să-şi descarce sufletul pentru a-şi putea duce mai departe viaţa.

– Eşti un om de treabă, ştiai? De ce nu mi-am dat seama pînă acum?

El ridică jenat din umeri.

– După toate cîte le-ai aflat despre soţul tău, Spintecătorul din Yorkshire ar putea fi decretat un om cumsecade.

Ridicîndu-se, ea se uită la chipul lui Alan. Îngenunche şi-şi lăsă capul în poala lui. Instinctiv, el îşi puse mîna mare pe părul ei şi începu să i-l dezmierde tandru, dorind să o facă să se simtă mai bine, ştiind că ea avea nevoie de cineva ca să îndrepte lucrurile.

Cînd simţi faţa ei foindu-se, el percepu primul semnal de excitaţie. Închizînd ochii, îşi implora corpul să nu-l pună mai departe în situaţie delicată. Abia cînd simţi mîna ei strecurîndu-i-se sub slip, îşi dădu seama de ceea ce făcea Donna.

Ea îi atinse cu buzele bărbăţia, iar el se lăsă şocat pe spătarul fotoliului. După ce îşi termină jocul erotic, ea îşi

ridică ochii spre Alan.

Îngropîndu-şi faţa în părul ei, îi repetă şoptit numele.

O oră mai tîrziu, şedeau împreună pe plajă, lăsîndu-se spălaţi de valuri. Donna cuibărită în braţele lui inhală mirosul salin şi aroma trabucurilor lui cubaneze impregnate în piele.

– Fir-ar să fie, Donna, nu-mi vine să cred, rosti el cu o voce calmă, plină de emoţie înăbuşită. Dacă ai şti de cîte ori m-am imaginat stînd aşa cu tine...

Donna se ridică în cot şi-l privi.

– Cred că amîndoi am simţit nevoia de aşa ceva. După ziua de astăzi, acesta a fost finalul normal.

Cuvintele ei îl îndurerară, îl tăiară în carne vie.

– Pentru mine a însemnat mai mult decît atît, Donna. Mult mai mult.

Ea se întinse din nou şi lăsă apa rece să-i împresoare din nou trupul. Nu-i putea răspunde.

– Spune-mi de ce l-ai omorît pe omul acela, Alan. Aş vrea să ştiu.

El oftă îndurerat.

– Eşti sigură?

Ea se cuibări mai aproape de el, simţindu-se atrasă de acel bărbat.

– Sînt sigură, şopti ea. După aceste ultime săptămîni, nu cred că mai există ceva ce ar putea să aibă efect asupra mea.

În cele din urmă, după clipe care părură o veşnicie, Alan începu să povestească.

– Cu ani în urmă cînd stăteam în West End, înainte să am restaurantul, mă ocupam de multe învîrteli. Între mine şi soţia mea se cam răcise treaba, aşa că eu îmi petreceam mare parte din timp la cluburi. Eram escrocul tipic al acelei perioade: ziua dormeam, nopţile lipseam de-acasă, codoşind pe ici pe colo pentru a scoate un ban. Terminasem cu boxul şi investisem acumulările în tot felul de chestii. Atunci l-am întîlnit pe tatăl lui Joey. Vezi tu, Donna, noi ne ocupam de aranjat chinezi. Se împînziseră peste tot şi ne-am dat seama că dacă nu eram atenţi, aveau să ne dea la o parte. Pe-atunci nu erau mulţi mahări ai lumii interlope, alde Kray erau singurii

care aveau un aşa-numit imperiu, însă comparat cu standardele actuale era un rahat. Dar, să mă întorc la poveste. Prima dată m-am întîlnit cu Jack Coyne şi JoJo într-o casă din Fulham. Toţi erau acolo: şi băieţii din Liverpool şi cei din Newcastle, şi cei din Birmingham, pînă şi afurisiţii de scoţieni. Străinii se împrăştiaseră peste tot şi se ocupau de femei. Asiaticii sau pakistanezii după cum le spuneam la toţi pe-atunci, erau ca noi. Aveau senzaţia că este loc pentru toată lumea. Însă gălbejiţii aveau alte păreri. Ei voiau totul: jocurile de noroc, femeile. Chinezoii erau renumiţi pentru copii. Nu trebuie decît să te uiţi la Thailanda şi înţelegi totul. Ce mai tura-vura, într-o zi ne-am dus să-l vedem pe acest Hep Keng sau cum l-o fi chemînd şi situaţia s-a agravat. Jack Coyne l-a împuşcat, l-a împuşcat în faţă. A urmat iadul pe pămînt. A început să se tragă din toate părţile. Alan tăcu o clipă, amintindu-şi. Noi toţi am scăpat teferi, singurul care a păţit-o a fost un scoţian care a fost împuşcat în spate. Am reuşit s-o ştergem, pînă a venit poliţia. Apoi, în timp ce am început să ne întărim pentru runda următoare, intru într-un club din Soho. Era acolo o gagicuţă cu care mă întîlneam şi care se numea Minerva. Era nostimă de tot şi tare mă mai amuza. Oricum, întreb de ea şi mă trezesc cu prietena ei, Jacqueline, nu mai ştiu cum; ultimul nume nu este necesar în Soho, după cum ştii. Am aflat că un chinezoi îi tăiase beregata Minervei cu un cuţit *Stanley*, după ce mai întîi o zvîntase în bătaie. Am auzit că de cîte ori îi bătea inima, sîngele îi ţîşnea un metru în aer, iar canalia stătea şi o privea cum murea. Şi asta numai din cauză că fusese gagica mea şi eu eram unul dintre cei care îl călcam pe bătături. Minerva avea şaptesprezece ani, era plină de viaţă, era grozavă. Am aflat cine a fost individul şi restul îl ştii.

Donna rămase tăcută, întipărindu-şi în minte tot ce auzise.

– Ce s-a întîmplat pe urmă?

Alan ridică din umeri.

– Am fost băgat la zdup, iar ceilalţi au rămas să se ocupe de probleme. JoJo O'Neil a făcut un pact cu ei, codoşul! De-asta nu mi-a plăcut niciodată de el. Întot-

deauna a căzut la învoială cu ei. Şi cu asta s-a terminat. N-am regretat nici o clipă ce-am făcut pentru ea. A fost puţinul pe care l-am putut face. Dacă n-aş fi fost eu, probabil ar fi trăit acum, ar fi fost măritată, ar fi avut copii, s-ar fi dat de ceasul morţii să-şi plătească ratele ca toată lumea.

Donna îl sărută delicat pe buze, iar el şopti:

– Dreptate dură, aşa îi spunem noi.

Ea îl sărută din nou.

– Aş vrea să-ţi spun şi eu o poveste ca asta despre Georgio. Tu valorezi de zece ori mai mult ca el.

Alan nu răspunse; nu voia să destrame vraja. O strînse la piept şi o sărută.

Trăgîndu-se din îmbrăţişarea lui, ea se uită spre mare şi zise:

– Mă simt de parcă mi s-ar fi ridicat un val de pe ochi, de parcă acum, pentru prima oară, după ani de zile, pot vedea lumea cum trebuie.

Cuvintele ei fuseseră ca o melodie pentru urechile lui Alan.

Sadie intră în mare grabă în celula lui Georgio. După ce Lewis îi spusese că devenise din nou liberă, ea ieşise în lume.

Purta cele mai bune haine, părul îi era proaspăt vopsit şi pieptănat pe spate. Fardul îi era aplicat cu exagerată grijă.

Georgio zîmbi.

– Să înţeleg că te-ai întîlnit cu noul tip?

Sadie zîmbi diavoleşte.

– Nu-i aşa că-i un drăguţ? Şi-am auzit că-i non-conformist.

Georgio rîse.

– Ce se mai aude, Sadie?

Ea se aşează netulburată pe un scaun.

– Ai face bine să fii atent, Georgio. După cîte am citit eu de pe buzele lui Lewis, el îşi înarmează gărzile. Nu ştii, o să fie vreun spectacol? L-am văzut de cîteva ori pe Ricky Colosul uitîndu-se într-un anume fel la el. Şi am văzut că se uita cam chiorîş şi la Beavis şi Butthead. Ce

se întîmplă?

– Nimic, după cîte ştiu eu. Stai cu ochii în patru şi citeşte orice informaţie poţi. Atîta trebuie să faci, scumpo.

– Şi cu Beavis şi Butthead cum rămîne atunci? Îţi spun, Georgio, dacă nu se face ceva curînd, o să pun eu singură ceva la cale.

Georgio închise ochii enervat.

– O să se rezolve curînd, bine? Ce naiba, Sadie, ce te-a apucat? Să fiu al naibii dacă nu-mi pare rău de tipul cu care te-ai combinat, eşti mai rea decît o femeie.

Sadie zîmbi.

– O să consider asta un compliment.

– Consideră-l ce vrei, dar scuteşte-mă cu povestea asta. Am multe pe cap.

Sadie ştia cînd să schimbe subiectul.

– Îmi place felul cum se îmbracă soţia ta, îi mărturisi ea. Deloc extravagant, dar sexy.

Georgio rîse încîntat.

– Asta este Donna. Într-adevăr, neextravagantă. Dar de partea cu sexy uneori nu sînt atît de sigur.

– Eşti un nemernic, Brunos, dar deja ştii acest lucru.

Georgio rîse din nou grosolan.

– Ascultă, Sadie, eu nu sînt omul care să fiu legat, iar nevastă-mea ştie acest lucru. Îţi ţine gura închisă şi capul plecat. Aşa îmi place mie să fie o soţie. Cu prietenele, alta e situaţia... ele îmi place să fie puţin neruşinate. Să aibă sare şi piper, ştii. Dar soţia îmi place să nu fie extravagantă.

– Cine este fata care te-a vizitat astăzi?

Georgio îşi ridică ochii la tavan.

– Dumnezeule mare! Nu ţi-a trebuit mult ca să afli, nu? Da' ce este domnule aici, Siguranţa Statului sau Colţul Bîrfitoarelor? Aceea, puişorule, este viitoarea mea soţie. Numai să nu-i spui nimic actualei, căci ea nu ştie încă.

Georgio rîse de propriul spirit, iar Sadie se ţîţîi dezgustată.

– Ai luat la bord pileală de puşcărie, nu-i aşa? Să ştii că te distruge la stomac.

– Sadie, scumpo, ar putea să-mi distrugă şi haina de pe mine, că tot nu m-ar interesa. Astăzi am avut nevoie şi m-am servit. Apropo, de unde vine heroina? Cum o aduce Lewis înăuntru?

Sadie dădu din umerii ei osoşi.

– Ăsta-i secret de stat, amice. Nimeni nu ştie. Dar cred că vine pe la bucătărie. Nu ştiu decît că negrul Dessie i-o aduce lui Lewis şi că el lucrează la bucătărie, aşa că am pus cap la cap informaţiile.

– Ştii unde îşi ţine Lewis marfa?

Sadie păru îngrijorată o clipă şi apoi rosti încet:

– Şi dacă aş şti?

Georgio zîmbi.

– Dacă ai şti, Sadie, ţi-aş da bani buni pentru informaţie şi aş avea grijă să ai şansa unei întîlniri cu noul băiat, ce zici?

Sadie zîmbi într-o manieră care o făcu să arate foarte tînără şi drăguţă.

– O ţine în radioul cu ceas. Dar nu care cumva să spui că ştii de la mine.

Georgio îşi împreună bucuros mîinile. Apoi, ridicînd salteaua, scoase o sticlă de whisky *Famous Grouse.*

– De unde ai aşa ceva? întrebă Sadie.

Georgio luă o înghiţitură lungă şi zise:

– Am un gardian care mi-e amic. Vrei o duşcă?

Sadie încuviinţă, iar el îi întinse sticla.

– Să nu care cumva să-mi mînjeşti buzele sticlei cu ruj.

Sadie îşi dădu ochii peste cap şi luă o înghiţitură. Apoi îi înapoie sticla lui Georgio şi-şi scoase din buzunar o ţigară cu marijuana. În timp ce şi-o aprindea, zise:

– Am putea să dăm o mică petrecere, eh?

Rîsul lor răsună în toată puşcăria.

Soarele se ridică pe cer, iar Donna şi Alan stăteau unul lîngă altul privindu-i strălucitoarea ascensiune.

– O să rezerv bilete la primul zbor.

Alan încuviinţă.

– Cu cît plecăm mai repede, cu atît mai bine. Avem încă destule de făcut.

Donna trase din ţigara ei şi expiră un lung nor de fum.

– Abia aştept să-l văd pe Georgio şi să-i spun că o să rămînă acolo mult şi bine. Abia aştept.

Alan o fixă în lumina roşiatică a răsăritului şi rosti grav:

– Nu poţi să-i spui asta, Donna.

– Poftim! Despre ce vorbeşti?

– S-au făcut prea multe. Evadarea o să aibă loc peste trei zile, Donna. N-avem cum s-o mai oprim. *N-avem cum*. S-au pus prea multe rotiţe în mişcare.

– Glumeşti! Spune-mi că glumeşti.

– Aş vrea să-ţi pot spune, rosti Alan gemînd, însă operaţiunea nu mai este în mîinile noastre. Este în mîinile lui Eric şi-a celorlalţi. Este evadarea lui Georgio şi numai el o poate anula. Asta este legea lumii criminale. Dacă ne-am duce noi şi-am anula-o, Georgio ar afla în cîteva ore şi în alte cîteva ar rearanja-o. Noi am fost trepăduşii. Acum Georgio trebuie să numească ziua.

Donna rămase uluită.

– Vrei să-mi spui că după ceea ce ai văzut aici, el tot o să mai evadeze? Că operaţiunea rămîne în picioare?

Alan consimţi.

– Te înşeli, Alan Cox. Pentru treaba de-aici, soţul meu va putrezi în puşcărie, chiar dacă va trebui să dau personal declaraţii. N-o să plece nicăieri. Şi în nici un caz în Irlanda. O să am grijă personal de acest lucru.

Se întoarse în camera de hotel şi-şi turnă un scotch mare.

Alan o urmă înăuntru.

– Ascultă-mă, Donna. Cînd vom ajunge acasă, pînă la evadare vor mai fi două zile, corect? Georgio deja va avea pregătită răzmeriţa. Aceasta se va întîmpla oricum. Eric va aştepta în sud, cu Jonnie H. şi cu toată camarila, declanşarea operaţiunii. Nu putem să mai oprim nimic. Numai Georgio poate, iar el va avea grijă ca totul să meargă înainte. Din acest moment, numai el îi poate împiedica pe oameni să facă lucrul pentru care au fost plătiţi.

– Sper că nu vorbeşti serios cînd îmi spui că vrei ca el să evadeze?

– Sigur că nu. Ce pot să fac este să mă îngrijesc să nu primească nici un ajutor. De fapt, ar fi bine să lăsăm operaţiunea să continue, pentru că dacă vom arunca în joc cărţile corecte, Georgio va fi părăsit, iar noi nu vom fi implicaţi. Oricum, nu direct.

Donna se uită la el, de parcă lui i-ar fi crescut coarne.

– Despre ce vorbeşti?

El se răsti la ea mînios:

– Ascultă-mă, Donna, eu am multă influenţă în lumea interlopă, în caz că ţi-a scăpat, află că şi soţul tău are. Adevărul este că dacă o să-i stricăm ploile lui Georgio, n-o să mai reuşim să dormim niciodată liniştiţi. Ştii doar că Paddy şi tot restul sînt implicaţi în afacere. Cînd totul va ieşi la iveală, o să fie multe feţe roşii, şi nu de jenă, ci de furie. Nici măcar nu ne puteam duce cu chestia asta la poliţie, pentru că s-a complicat prea mult. Va trebui să-i stricăm ploile astfel încît el să nu fie niciodată în stare să ne arate cu degetul. Înţelegi ce vreau să spun?

Donna dădu din cap, stupefiată.

Alan fixă chipul ei încordat şi continuă:

– Necazul este că în clipa de faţă nici eu nu înţeleg. Dar o să mă gîndesc la ceva, scumpo, nu-ţi fie teamă.

– Şi cu Stephen Brunos cum rămîne? El ştie mai mult decît destul despre tot. Dacă o să-i spună lui Georgio că eu şi cu tine am venit aici pe post de Batman şi Femeia Fantastică, şi i-am dat planurile peste cap? Atunci ce-o să facem?

Alan închise ochii şi rosti mîhnit:

– Donna, Stephen Brunos este mort.

Ea se încruntă consternată.

– Cum adică, mort?

Alan rosti calm:

– Mort de-a binelea. A ştiut că este un om mort din clipa în care m-a văzut intrînd în camera de hotel. Avînd în vedere ceea ce se petrece, n-aş fi putut să-l las să deschidă gura. Sînt prea mulţi oameni primejdioşi implicaţi, Donna, asta se pare că tot uiţi tu. Nu pot să opresc evadarea. N-aş îndrăzni. Numai soţul tău poate face acest lucru, dar care cred că este ultimul lucru pe

care îl doreşte. Operaţiunea va merge înainte, iar noi doi o vom lăsa, indiferent că ne place sau nu.

Donna se prăbuşi pe pat, de parcă cineva i-ar fi dat un pumn în plex.

– Evadarea trebuie oprită! Vocea ei căpătase accente isterice.

– Lasă totul în seama mea, scumpo, lasă totul pe seama mea. Viaţa ta este, la fel ca şi a mea, în mare pericol acum. Dacă nu chiar în mai mare pericol decît a mea, deoarece Georgio nu va înghiţi nici o minciună. Dacă va descoperi, sîntem în mare încurcătură.

Ea se uită la chipul lui Alan şi zise printre lacrimi:

– Cum naiba de am intrat eu în toată povestea asta?

Alan îi răspunse cu blîndeţe:

– Ai intrat din ziua în care te-ai măritat cu el, scumpo, numai că nu ţi-ai dat seama.

CARTEA A TREIA

CAPITOLUL 40

În aeroportul *Colombo* era înăbuşitor de cald; în timp ce ei aşteptau avionul, transpiraţia curgea şiroaie pe trupul Donnei.

Ea îl observă pe Alan venind cu două pahare cu ceai şi-şi plecă privirea; încă nu putea să discute cu el. Alan îi întinse ceaiul şi fără să scoată un cuvînt se aşeză din nou lîngă ea.

Aeroportul era plin de glasuri, mirosuri şi lume. Alan aprinse o ţigară şi i-o întinse Donnei, iar ea mormăi un mulţumesc.

– Uite ce este, Donna, crezi că dacă ai devenit mută o să faci vreun bine cuiva?

Ea rămase tăcută.

– Vrei măcar să-mi răspunzi, Donna? Te comporţi de parcă ar fi vina mea.

Ea se întoarse uşor ca să-l privească.

– Ce vrei să spun, Alan? Mulţumesc pentru ajutorul acordat în evadarea soţului meu?

Enervat, el se răsti.

– Oricum, ar fi un început. Doar m-ai rugat, nu-i aşa? Dacă îmi aduc aminte corect, tu ai venit la mine la restaurant şi practic m-ai implorat să te ajut.

Donna făcu un gest nervos din cap.

– Tu chiar nu pricepi, Alan, nu-i aşa? Chiar nu înţelegi nimic? *Atunci* nu ştiam nimic despre el, nimic care să merite să ştiu, oricum... nimic ce nu puteam ierta. Acum, după toate astea, tu continui să-mi spui că mergi mai departe cu operaţiunea de salvare...

El o întrerupse:

– Deci, ceea ce vrei să spui este că o să ai grijă ca noi toţi, Jonnie H., Eric, Nick Carvello, eu şi tu să ajungem la pîrnaie, da? Că preferi să faci acest lucru decît să mă laşi pe mine să rezolv situaţia cu minimum de pagube, nu?

– Şi cum o să rezolvi tu situaţia? De îndată ce Georgio va fi liber, totul se va termina, amice. N-o să se mai întoarcă. Vor trebui să-l omoare mai întîi.

– Păi, chiar aşa ceva s-ar putea să se întîmple, Donna. Niciodată nu ştii care ţi-e norocul. Ia imaginează-ţi cum ţi-ar sta ca văduvă.

Ea rămase tăcută.

– Necazul cu tine, Donna Brunos, este că nu te-ai adaptat încă la lumea reală, la lumea în care trăia soţul tău.

– Tu ai ştiut cum era el şi nu mi-ai spus niciodată, nici măcar o aluzie n-ai făcut. Am fost probabil nebună de legat de-am putut să cred, de-a lungul anilor, tot ce-am crezut! Cînd mă gîndesc la toţi oamenii cu care eram în relaţii, iar eu habar n-aveam cine erau cu adevărat. S-a folosit de mine, Alan; toţi v-aţi folosit într-un moment sau altul. Acum va trebui să dau ochii cu soacră-mea şi să-i spun că fiul ei n-o să mai vină niciodată acasă şi că celălalt fiu va fi un fugar toată viaţa. Şi asta numai din vina mea, din vina mea.

Alan o fixă, uluit, cu privirea.

– Cum naiba de este vina ta?

– Pentru că dacă n-aş fi venit la tine, se văicări ea, Georgio ar fi avut o şansă cu recursul. De cînd i-am transmis mesajul că eşti dispus să-l ajuţi, totul a început să meargă de-a-ndoaselea.

Alan rîse cu amărăciune.

– Aşa că acum vina este a mea, nu-i aşa?

– Alan, du-te de-aici. Te rog, du-te. Trebuie să mă gîndesc foarte bine la acest lucru, iar după aceea să hotărăsc ce voi face.

El se ridică brusc şi aplecîndu-se spre ea, îi zise:

– O să plec, scumpo, dacă asta vrei, dar, mai întîi, lasă-mă să-ţi dau un mic avertisment. Gîndeşte-te bine

pe cine o să torni ca să-l ţii după gratii pe bărbată-tu, pentru că îţi spun de pe-acum că viaţa ta nu va valora două parale dacă vei ciripi. Nimeni nu simpatizează turnătorii, iar această mică afacere afectează mai multe persoane decît ai tu habar. Aşa că gîndeşte-te *bine* la acest aspect, madam Fără-de-Pată.

Ea îl urmări cum se depărta. Îşi dădea seama cît era de furios după încordarea spatelui şi după înclinarea capului.

Cel mai acut sentiment în acel moment fu dorinţa de a-l chema înapoi.

Însă nu o făcu.

Eric parcurgea încă o dată planul operaţiunii, împreună cu Jonnie H. şi cu fraţii McAnultys.

– V-aţi asigurat că excavatorul merge bine, da?

Jonnie H. încuviinţă din cap, entuziasmat.

– L-am verificat personal în dimineaţa asta, Eric. Merge brici. După operaţiune va fi anunţat ca fiind furat de pe un şantier din Kent, al unui vechi amic de-al meu. Nu-ţi face griji.

– *Mercedes*-ul este perfect din punct de vedere al motorului, dar pe dinafară este burduşit rău de tot. Nimeni nu s-ar uita de două ori la el. Motocicletele sînt în spate, gata pregătite. Două *Kawasaki 250* pentru şosea şi una *125* pentru cazul că trebuie s-o luăm pe arătură. Maşina pentru ieşirea din scenă este deja în Kent, cum am stabilit, şi aşteaptă să fie dusă la destinaţie. La capitolul vehicule, totul este pus la punct.

Eric zîmbi. Era mulţumit atunci cînd lucra, dar era de-a dreptul entuziasmat cînd era vorba despre o evadare sau despre o răpire.

Deschise o ladă mare şi scoase armele. Jonnie H. fu impresionat de ele şi lăsă să se vadă acest lucru. Puşca *Armalite* se plimbă din mînă în mînă şi fu admirată de toţi.

– Ce minunăţii! Ar fi mişto să le vezi mutrele ălor din Tesco cînd ai apărea cu aşa ceva în mînă. Glasul lui Danny McAnulthy fu aproape reverenţios.

– Ai face puţină agitaţie, băiete. Numai că pe-astea le

dăm înapoi după evadare: Sînt doar închiriate, băieţi, doar închiriate.

Scoase trei puşti pe care bărbaţii le încercară, le cîntăriră bine şi apoi şi le aleseră.

– Sînt nou-nouţe.

Eric rîse din nou.

– Dotare ultra, ce naiba. Apoi, pe un ton serios, adăugă: Am vorbit serios. Tot echipamentul trebuie restituit după operaţiune. Aici mai sînt două pistolete. Unul îi va fi dat lui Georgio, iar pe celălalt îl iau eu. Dacă va trebui să tragem pentru alt motiv decît pentru sperietură, atunci o să folosesc eu pistolul. Georgio este evadatul şi este treaba lui să împuşte pe orice intrus, clar? Voi, ceilalţi, împuşcaţi doar ca să speriaţi. Danny, tu ai înţeles bine ce trebuie să faci?

– Eu voi lua cheile de la maşinile care se vor opri în spatele *Mercedes*-ului. Cyril va face acelaşi lucru pentru cele din spatele excavatorului. Şi le vom arunca în cîmp. De îndată ce lumea va vedea armele, totul o să fie în regulă. Iain va fi cel care va aranja motocicletele, în timp ce tu o să-l scoţi pe şofer din cabina dubei. Jonnie se va ocupa de poliţişti cînd se vor deschide uşile dubei. Toţi sîntem relaxaţi şi gata de acţiune.

– Bun. De îndată ce vom trece de pod, voi să vă evaporaţi cît mai repede, da?

Cei trei bărbaţi încuviinţară din cap.

– O să ne întoarcem în Scoţia în aceeaşi seară, aşa că nimeni nu va observa că am lipsit, îl asigură Danny zîmbind.

– Să nu uitaţi să strigaţi, le reaminti Eric, ca vocile să vă fie distorsionate şi să vă ţineţi mîinile şi feţele acoperite tot timpul. Mai ales tu, Iain. Tatuajele tale te-ar putea da de gol imediat.

Iain se uită în jos la mîini. *Ura* faptul că-şi tatuase nodurile degetelor şi că-şi scrisese TCST la încheieturi. TCST venea de la Toţi Curcanii Sînt Ticăloşi; era tatuajul standard al şcolii de corecţie din anii '70. De asemenea avea tatuată şi o linie în jurul gîtului, sub care stătea scris: „Taie Aici", ca în reclamele din reviste.

Iain îşi duse mîinile la spate ca un copil neascultător,

iar Eric, observîndu-l, zîmbi. Iain McAnulty avea minte cît o muscă, dar forţă fizică cît un elefant, fiind exact tipul de persoană agreată de Eric.

– Curaj, băiete, vei fi acoperit. Să nu-ţi expui mîinile şi faţa pînă nu se termină cu evadarea, da? Martorii îşi amintesc mereu cîte ceva după incident. Se va găsi vreo băbuţă care să povestească poliţiei despre scoţianul cu tatuaje care a cumpărat ţigări de la prăvălioara ei. Nu trebuie să riscăm în nici un fel, clar?

Toată lumea încuviinţă din cap, înţelegînd adevărul spuselor lui.

– Să nu vorbiţi cu nimeni, să nu vă parcaţi maşinile în locuri nepermise şi în nici un caz să nu depăşiţi limita de viteză decît după operaţiune. Să nu atrageţi în nici un fel atenţia asupra voastră, ceea ce înseamnă să nu pîsîiţi gagici, să nu vă luaţi la harţă cu alţi şoferi dacă ei vă admonestează şi mai ales să nu manifestaţi curiozitate faţă de maşinile poliţiei care v-ar putea depăşi pe şosea. M-aţi înţeles?

Toată lumea aprobă încă o dată din cap.

– Şi cel mai important dintre toate: Să nu intraţi în vreo cîrciumă sau în vreun magazin. Să nu fumaţi haşiş şi să nu beţi nimic, pînă nu se termină operaţiunea. Chiar şi după, eu v-aş sfătui să evitaţi motelurile la întoarcerea acasă. Pe oriunde v-aţi duce sînteţi străini, să vă intre bine în cap, iar străinii sînt noutăţi pentru majoritatea populaţiei, da? Chiar şi bufetele expres trebuie tăiate de pe listă.

Jonnie H. interveni, zicînd:

– Şi dacă vrem să facem pipi, Eric?

Toţi pufniră în rîs.

– O să faceţi pe cîmp, dar chiar şi atunci să aveţi grijă să nu vă vadă cineva, căci un bărbat care face pipi rămîne în mintea oamenilor. Aţi fi surprinşi dacă aţi afla ce lucruri mărunte au dus la capturarea oamenilor. Credeţi-mă că ştiu despre ce vorbesc. Un accent, o descriere sumară a unei maşini sau a unei persoane, şi vă veţi puteţi trezi peste cîţiva ani aranjîndu-vă propria evadare. Băgaţi bine la cap chestiile astea.

Toţi bărbaţii deveniră serioşi ascultîndu-i cuvintele.

– Acum, zise el cu răbdare, hai să mai repetăm reperele orare. La ce oră o să pleci dimineaţa cu excavatorul, Jonnie?

Nick Carvello recapitulă paşii pe care Georgio avea să-i urmeze după plecarea din Liverpool. Casa din Liverpool, unde avea să se adăpostească, era de fapt un garaj. Maşina care avea să-l aducă de la Liverpool în Scoţia era un *Cosworth* alb, metalizat, condus de un scoţian pe nume Baldy McIntyre. Baldy era un respectabil om de afaceri, departe de orice bănuială. Georgio urma să călătorească împreună cu el, iar pentru orice eventualitate urma să i se asigure un permis de conducere şi un costum de haine.

De cum ajungea în Scoţia, rolul lui Nick era să-l expedieze în Irlanda. Aceasta era operaţiunea cea mai grea dintre toate. Traficul maritim era la fel de des ca şi cel de pe autostrada M1, iar ambarcaţiunea trebuia să nu stîrnească nici un fel de suspiciune. Dat fiind că era o barcă de pescuit trebuia să nu întîmpine probleme de la paza de coastă. Adăpostul din Scoţia era un apartament de stat din Clyde, unde noile figuri erau ignorate, deoarece toată lumea fiind ocupată să-şi păzească propriul spate nu mai avea timp de al altora. Se afla într-o zonă care nu era în vizorul poliţiei, astfel că *Cosworth*-ul nu avea să fie remarcat, mai ales că nu avea decît să-l ducă pe Georgio pînă acolo. Nu se punea problema lăsării maşinii afară, căci în mai puţin de cinci minute ar fi fost furată.

În Irlanda, un vechi camarad de-al lui urma să-l preia pe Georgio. El acceptase să-i ajute numai cînd auzise că Alan Cox este implicat.

Alan ar fi trebuit să fi fost contactat pînă acum. Nick avea să încerce mai tîrziu la restaurant. Era ciudat că atît de aproape de operaţiune el nu era de găsit.

Privind pe hartă, Nick simţi obişnuitul amestec de adrenalină şi teamă, care însoţeau orice operaţiune de asemenea anvergură. Dacă eşua, se puteau alege toţi pînă la sfîrşitul anului cu lungi condamnări.

Gîndul că poliţia urma să fie fentată şi emoţia parti-

cipării la o operaţiune de un asemenea calibru erau elementele care îl atrăgeau pe el, ca de altfel şi pe Eric şi pe ceilalţi. Gangsterii de talia lor aveau nevoie de iureşul inoculat de acţiunile îndrăzneţe.

Acest iureş era cel care ducea pînă în final la arestarea lor.

– Urcă în maşină, Donna, pînă nu te împing cu forţa.

Tonul lui Alan era ridicat şi atrase privirile persoanelor aflate în parcarea aeroportului *Gatwick.*

– Nu poţi să-mi impui ce să fac!

Alan se schimonosi.

– Aici greşeşti, cucoană. Urcă în maşină!

Donna se urcă, iar Alan se aşeză în spatele volanului, faţa lui fiind încordată de furie. Răsucind volanul şi îndreptîndu-se spre ieşire, rosti printre dinţii încleştaţi:

– Crede-mă cînd îţi spun că eşti cea mai refractară şi nesuferită femeie pe care am întîlnit-o! Georgio n-o fi fost în toate minţile de ţi-a cerut să faci ceva pentru el! Acum ştii exact ce cred.

Donna îşi întoarse capul în direcţia opusă, astfel încît să nu-l aibă în faţa ochilor.

– Ei bine, dar mi-a cerut, nu-i aşa? Şi acum uite unde am ajuns. Tăinuirea lucrurilor ne-a adus nenorocirea, faptul că tu mi-ai ascuns ceea ce ştiai despre soţul meu.

După ce ieşiră din parcare, Alan opri maşina şi se întoarse spre ea.

– Recunosc, ştiam destule ca să-ţi întorc viaţa de-andoaselea, dar de ce să mă fi amestecat? Tu preferai să crezi că soţul tău era ceva între Papa şi Sfinţii Apostoli. Dacă ţi-aş fi spus adevărul, nu m-ai fi crezut – şi de ce să-ţi fi spus? *De ce* să-ţi fi spus? Ce erai tu pentru mine? Un nimic, atîta tot. Erai nevasta unui amic, venită să-mi ceară ajutor. Eu sînt un gangster, cucoană. Dacă bărbată-tu în toţi aceşti ani o tulea de-acasă ca să-şi facă de cap, ce motiv aveam eu să-ţi spun toate astea? Răspunde-mi, dacă poţi. De ce să mă fi amestecat eu, eh?

Donna se uită la faţa lui, ochii ei strălucind de mînie.

– Du-mă acasă, Alan. Nu vreau decît să mă duci acasă.

– O, vrei să te duci acasă, deci? Vrei să-ţi mai spun ceva? Dacă ai fi fost nevasta mea te-aş fi pălmuit, pentru că în viaţa mea n-am mai întîlnit o femeie atît de insolentă. Pentru că tu te crezi scîrţîitor de curată, îţi închipui că toată lumea o să-şi pună pielea la saramură pentru tine. Crezi că eu, şi Eric, şi Jonnie H., şi toţi ceilalţi, ar trebui să spunem: O, vai mie, Georgio a fost un băiat neascultător. Hai să-l lăsăm la zdup, băieţi, da? Ei află că mie mi-a încolţit în minte un plan ca să compromitem evadarea, şi asta-i tot ce putem face. S-o punem pe butuci. Cred c-o să pot rezolva chestiunea cu Nick Carvello. Dar despre rest, îţi place sau nu, de mers o să meargă mai departe. Şi încă o chestie, dacă tot sîntem la acest capitol. Există o veche zicală pe care ar trebui să ţi-o tatuezi pe fund. „Dacă nu poţi face pîrnaie, nu te-aduna cu gunoaie". Ai fost foarte bucuroasă să ne bagi la înaintare cînd credeai că bărbată-tu e uşă de biserică. Acum ai aflat că ai de-a face cu scursurile pămîntului, între care se află şi bărbată-tu, cucoană, şi vrei să ne opreşti. Ei bine, aşa cum ţi-am mai spus, nu poţi! Şi dacă vor fi arestaţi şi te vor turna, te-aşteaptă opt, nouă ani de temniţă pentru complicitate. Aşa că gîndeşte-te bine, dragă.

Porni motorul şi părăsi zona aeroportului.

Donna stătea nemişcată lîngă el, în urechi răsunîndu-i cuvintele lui.

– N-am vrut niciodată să fiu părtaşă la o crimă, Alan.

Auzind încordarea din vocea ei, pe el îl pufni rîsul.

– Dacă n-aş fi sosit în Sri Lanka, persoana ucisă ai fi fost tu, scumpo. Cînd te amesteci în jocurile barosanilor, trebuie să suporţi consecinţele barosanilor. De-asta n-am vrut niciodată să fii numărul doi în această operaţiune. Dacă îţi mai aduci aminte, am încercat să aduc pe altcineva, dar nu, madam Nevasta de Escroc a vrut să fie părtaşă şi uite unde am ajuns. Ştii care este adevăratul necaz cu tine? Încerci să învinuieşti pe toată lumea pentru această afacere, mai puţin pe tine. Ei bine, şi tu eşti condamnată la fel ca şi ceilalţi. De fapt mai mult chiar, deoarece te-ai băgat în ceva pentru care nu erai pregătită. Acum cineva a murit. Mare scofală. Nu-ţi dai seama

că dacă cineva va face o mişcare greşită în timpul evadării, persoana va fi împuşcată? Foloseşte-ţi bila aia. Doar erai de faţă cînd am cumpărat armamentul. Acum vrei să dai peste cap totul? Ai avea şanse mai mari să amîni a doua venire a lui Iisus, decît să opreşti această evadare. Singura cale prin care ai putea să o împiedici ar fi să te duci să torni la poliţie, dar în clipa în care ai făcut acest lucru, îţi vom vrea toţi capul. Nu uita acest lucru, Donna. Aşa că ţine-ţi gura închisă şi fundul în spatele uşilor încuiate, pînă se termină tot. Clar? Ai cauzat deja o crimă şi sînt sigur că nu vrei să fii instrumentul alteia, cel puţin nu al propriei tale morţi. Jonnie H. va avea grijă să fii torturată şi ucisă, dacă vei fi cea care a înlesnit separarea lui de copii şi nevastă. Şi asta ţi s-ar părea raiul pe pămînt, comparativ cu ce-ar fi în stare să-ţi facă ceilalţi.

Donna se simţea vinovată. Privea pe geam şi încerca să-şi stăpînească lacrimile de supărare şi de teamă, căci ştia că ceea ce spusese Alan era adevărat. Ea nu putea să-i toarne pe oamenii implicaţi, cum de altfel nu putea să ia parte la evadare.

Ea pusese mingea în mişcare; acum nu putea decît să aştepte, răbdătoare, ca aceasta să se oprească.

Şi nu avea să se oprească decît odată cu ajungerea lui Georgio în Irlanda.

Glasul lui Alan pătrunse în gîndurile ei.

– Şi tu ce crezi c-o să spună Georgio cînd o să afle că frate-su a murit? Şi că hotelul lui a fost ras din temelie? Ia să te gîndeşti la chestiile astea, Gură Spartă. Pentru că de aflat, o să se afle, nu te teme.

Donna tot nu răspunse. Privind-o cu coada ochiului, Alan simţi o mare părere de rău pentru ea. Donna era atît de naivă. Acesta fusese marele ei necaz.

Acum reuşise să o sperie atît cît să nu se mai amestece în nimic, pînă nu aranja el lichidarea lui Georgio.

Deoarece, acum că Stephen Brunos era mort, toţi erau în mare bucluc.

Singura lui speranţă era Nick Carvello. Nick a cărui aversiune pentru perverşi era legendară. Numai el putea

să-i mai salveze.

Pentru prima oară după ani de zile, Alan Cox era înfricoşat, teribil de înfricoşat.

Şi asta numai datorită femeii de lîngă el. Dacă ar fi fost un altfel de om, pînă acum ar fi plesnit-o peste gură.

Uitîndu-se la chipul ei împietrit, el îşi zise în sinea lui că există un început pentru fiecare lucru.

Dolly auzi cheile în broască şi trupul îi îngheţă de groază. De la vizita lui Paddy, ea trăise în spaimă gîndindu-se că, descoperind că îl minţise, el avea să se întoarcă.

Donna intră în căldura casei şi în îmbrăţişarea înlăcrimată a lui Dolly.

– O, Donna, Donna! Ce bucuroasă sînt că te văd.

Donna se trase delicat din braţele femeii.

– Linişteşte-te, Dolly. Am încercat să sun din Sri Lanka, dar este o nebunie cu telefoanele acolo. Trebuie să faci comandă cu mult timp înainte. Mai degrabă aş fi ajuns acasă, decît să capăt legătura.

Dolly intră în bucătărie şi cu mîini tremurînde puse ibricul pe foc.

– Am avut necazuri pe-aici, Donna. Paddy a venit cu Davey Jackson să te caute. M-a... m-a amenin̦at, Donna. Paddy m-a amenin̦at. M-a prins de păr...

Glasul ei se înăbuşi şi Donna o observă izbucnind în lacrimi. Ea încerca să înţeleagă ce voia să-i spună Dolly.

– Paddy? Paddy te-a atacat?

Dolly aprobă din cap agitată.

– Voia să ştie unde eşti, Donna. Şi cu cine eşti. I-am spus că te-ai dus la Liverpool cu Alan Cox, n-am ştiut ce să spun altceva. Voiau să ştie unde este şi el. Paddy era cadaveric la faţă, Donna. Părea în stare de crimă.

Donna se prăbuşi într-un scaun de bucătărie, iar prin minte gîndurile începură să-i alerge nebuneşte. Ce naiba se întîmplase? Se părea că lumea înnebunise de-a binelea. Dacă ea n-ar fi plecat în Sri Lanka, nici unul dintre incidentele ultimelor zile nu s-ar fi întîmplat. Alan avusese dreptate. Ea provocase toate problemele. Dar ce altceva să fi făcut? Erau implicaţi copii. Copii mici.

– Şi zici că Davey Jackson era cu el?

Dolly încuviinţă din cap.

– El a încercat să-l oprească pe Paddy. N-ar fi corect să nu recunosc, Donna. A încercat să-l oprească.

– Ce să-ţi spun, a făcut pe grozavul. Păcat că nu şi-a făcut griji pentru copiii pe care îi angajează.

Chipul lui Dolly se schimonosi uluit.

– Despre ce vorbeşti?

– Vorbesc despre bordelul din Sri Lanka. Vorbesc despre imaginile porno cu copii care vin din Asia în Anglia prin liniile telefonice. Vorbesc despre pornografiile stocate pe dischete, după care se fac reviste porno pentru pedofili, ce se vînd în Insulele Britanice prin comandă poştală. Vorbesc despre Georgio, Paddy, Davey şi despre toţi ceilalţi implicaţi. Despre asta vorbesc, Dolly. Ai avut tot timpul dreptate.

Faţa lui Dolly se desfigură.

– Deci, a fost Georgio. El a fost în spatele afacerii!

Donna încuviinţă.

– Am avut o presimţire că era el, recunoscu Dolly cu glas tremurat. Nu ştiu de ce, dar am ştiut. Păi, asta-i afacere mare. Nu-i de mirare că Paddy voia să ştie ce se petrece.

– Este, într-adevăr, o afacere mare, iar Georgio a vrut s-o facă atît de mare, încît şi-a stors de bani toate afacerile de-aici. Cred că, de-a lungul anilor, am fost mioapă, ce spun eu mioapă, am fost oarbă şi surdă. Dolly, cum am putut să trăiesc cu un om atîţia ani şi să nu-mi dau seama că era un stricat? O lepădătură.

Dolly oftă. Uitase de propria ei teamă acum cînd privea la femeia zdrobită din faţa ei.

– N-a fost mereu o lepădătură, Donna. Necazul lui Georgio a fost lăcomia. A fost mereu lacom – şi oamenii lacomi fac lucruri teribile. Ţi-l mai aduci aminte cu ani în urmă? Înainte ca şantierele să se extindă? Ce bărbat bun era pe-atunci.

Donna expiră zgomotos aerul pe nas.

– Oare? Era atît de bun că regula tot ce-i ieşea în cale, atît de bun era. Ştii cum mă simt, Dolly? Ai habar cum mă simt eu acum? Am descoperit că douăzeci de

ani din viaţă mi i-am irosit cu un gunoi. Cu o canalie. Cu un codoş grec. Am senzaţia că în aceşti ani toţi au rîs de mine. Tîmpita Donna, idioata din *Mercedes*. Eleganta, elevata soţie a celui mai mare curvar pe care Dumnezeu l-a lăsat pe pămînt. Şi vrei să ştii ce-i mai rău şi mai rău? Că mereu mă uitam de sus la oameni de genul lui Carol Jackson. Îi consideram vulgari. Deoarece eram licenţiată, mă consideram mai inteligentă decît ei. Şi totuşi Carol Jackson are mai multă minte, după cum ar zice ea, în degetul ei mic, decît am eu în tot corpul. Sînt o tîmpită, iar Georgio, ştiind acest lucru, m-a folosit în evadarea lui. A ştiut că sînt destul de proastă ca să cred orice mi-ar spune. O, dă-l dracu' de ceai, hotărî Donna. Hai să scoatem scotch-ul, Dolly. Mai am o groază de povestit.

Carol Jackson îl privi pe Davey în timp ce le puse copiilor ceaiul pe masă. El îşi rodea unghia degetului mare, semn de mare agitaţie, iar ea se întreba ce anume îl frămînta.

– Te simţi bine, Davey?

El se uită pierdut pe fereastră şi ignoră întrebarea ei.

– Davey! Te-am întrebat dacă te simţi bine.

Abia atunci se uită la ea. Ochii lui albaştri erau umbriţi de o asemenea teamă, că o făcură pe Carol să îngenuncheze lîngă scaunul lui.

– Ce s-a întîmplat, Davey? De la un timp nu eşti în apele tale. S-a întîmplat ceva? Te pot ajuta cu ceva? Există ceva ce pot să fac?

Davey îşi coborî privirea la chipul soţiei lui. Pentru prima oară, se întrebă ce s-ar face dacă şi-ar pierde soţia. Dacă ar pierde-o cu adevărat.

Se întrebă cum s-ar simţi dacă ea n-ar mai fi acolo să-l aştepte să se întoarcă, să-l aştepte cu masa, să-l aştepte ca să-i povestească. Se întrebă cum ar fi să deschidă sertarele şi să nu găsească lenjerie curată, şosete sau cămăşi împăturite de mîinile soţiei. Se întreba cum s-ar simţi dacă ar trebui să-şi viziteze copiii la sfîrşit de săptămînă, în loc să facă pe tatăl risipitor, cînd şi cum avea poftă. De regulă, de Crăciun şi la aniversări.

Se întrebă cum ar reacţiona Carol dacă ar afla, de la o terţă persoană, în ce era el implicat.

La această întrebare, el cunoştea însă răspunsul. Carol ar fi luat cuţitul de tăiat pîine şi i l-ar fi împlîntat în inimă.

Carol iubea copiii; era cumsecade în felul ei. N-ar fi arătat niciodată simpatie faţă de pedofili sau faţă de mărfurile lor. Ea credea că pe dischete erau femei adulte, deşi nu se arătase prea încîntată nici de ideea asta.

Dacă ar fi ştiut că pe ele erau copii, că aceştia erau abuzaţi ca să satisfacă lăcomia lui şi pofta unui pervers...

Ochii lui alunecară din nou la cuţitul de tăiat pîine de pe masă. Carol era capabilă de crimă.

Din nou Georgio era de vină. El mereu mersese alături de Georgio, iar Georgio îl ademenise cu bogăţii şi cu tot ce-ţi puteau aduce acestea. Copiii aveau să fie oricum folosiţi. Fie de ei, fie de alţii. Acolo era cu totul altfel, era chiar acceptabil. Georgio îi spusese că în China bărbaţii bătrîni se culcau cu copii, deoarece credeau că asta le aduce noroc. Se presupunea că aşa îşi recăpătau virilitatea.

Pentru Georgio totul fusese o mare lovitură, nimic care să îngrijoreze, iar Davey îl crezuse. Aşa cum mereu făcuse. Georgio îl convinsese să intre în toate afacerile, iar acum, pe zi ce trecea, el simţea laţul strîngîndu-i-se în jurul gîtului. Se afunda tot mai adînc şi nu ştia cum să mai iasă.

– Ai văzut-o cumva pe Donna sau ai auzit despre ea? întrebă el încet.

– Dar de ce eşti atît de preocupat de Donna, scumpule? Are necazuri?

El văzu teama din ochii ei şi îngrijorarea întipărită pe faţă. De-a lungul anilor, Carol n-o simpatizase pe Donna, însă de cînd Georgio era închis, ea îi acorda mai multă atenţie.

– O, Carol, iubito, te iubesc mai mult decît vei şti vreodată, mai mult decît vei bănui.

Ea se uită la Davey, de parcă atunci îl vedea prima oară. În toţi anii de cînd erau împreună, el niciodată nu-i

vorbise aşa. Nici măcar în întunericul nopţii, cînd îi acapara trupul. O dată îi dăruise o fărîmă din gîndurile lui, şi asta atunci cînd fusese în puşcărie. Atunci o iubise în scrisori. Îi scrisese poezii şi-i spusese că nu putea trăi fără ea.

Dar niciodată nu rostise cuvintele cu glas tare. Acest lucru o surprinsese total nepregătită şi o făcu să-şi dorească să plîngă.

Deoarece ştia că dacă Davey ajunsese să le rostească, însemna că el era la mare necaz.

Donna îi spuse lui Dolly totul, mai puţin amănuntul că ea se culcase cu Alan Cox.

Dolly o ascultase şocată, iar cînd Donna îi spuse despre Stephen Brunos, ea dădu, tristă, din cap şi zise:

– Biata Maeve. O să i se frîngă inima.

Atunci cînd începură să discute despre ceea ce se putea face, despre ceea ce trebuia făcut, se auzi un ciocănit la uşa de la intrare.

Dolly se ridică, mîinile şi picioarele tremurîndu-i.

– Iisuse! Precis că s-a întors Paddy.

Donna rămase cu sufletul la gură în uşa de la bucătărie. Însă nu era decît Carol Jackson care striga prin cutia de scrisori. Răsuflînd uşurată, Donna se duse şi deschise uşa.

Carol intră în casă, aducînd înăuntru mireasma parfumului *Estée Lauder* şi tipica ei judecată sănătoasă.

Se uită la Donna şi rosti cu seriozitate:

– Vreau să ştiu unde ai dispărut, ce-ai pus la cale şi ce legătură are cu bărbatul meu.

CAPITOLUL 41

Donna rămasă cu privirea pironită pe chipul încordat al lui Carol şi fu imediat cuprinsă de un sentiment de milă. Cunoscînd-o pe Carol aşa cum o cunoştea, Donna era conştientă că informaţiile pe care le avea, ar fi putut distruge viaţa lui Carol, deoarece ea era totuşi o femeie

cumsecade, care niciodată n-ar fi aprobat ceea ce făceau Georgio, Paddy şi soţul ei.

– Cred că ar fi bine să mergi în bucătărie, Carol, şi să bei ceva.

Carol privi cu teamă spre Donna şi, instinctiv, îşi dădu seama că ceea ce urma să audă avea să-i pricinuiască suferinţă.

– Chiar trebuie să beau ceva ca să aud ce ai de spus?

Donna se îndreptă spre bucătărie şi rosti peste umăr:

– Carol, scumpo, vei avea nevoie mai mult de un pahar, crede-mă pe cuvînt.

Carol se aşează nervoasă la masă, capul plecat al lui Dolly deranjînd-o mai mult decît orice altceva. Dacă faptul o supăra pe Dolly, atunci era într-adevăr ceva serios.

Donna luă şi ea loc şi-i turnă lui Carol un scotch.

– Înainte să încep, vreau să te întreb cît de mult cunoşti tu despre afacerile lui Georgio şi ale lui Davey, în Sri Lanka?

Carol simţi cum inima îi îngheaţă în piept.

– Ştiu destul, zise ea. Chestiunea este, cît de mult ştii tu?

În acel moment, Dolly îi aruncă lui Carol o privire dezgustată – o privire pe care Carol nu o înţelese; pe care nu ştiu cum s-o interpreteze.

– Bănuiesc că ai aflat că este vorba despre pornografie, da? zise ea în apărare. Sfatul meu este să cobori în lumea reală cu toţi ceilalţi, Donna. Pornografia este parte din viaţa noastră cotidiană, fie că este sub forma unui film erotic, fie sub forma unor imagini cu fete în diverse poziţii. Pornografia subtilă nu deranjează pe nimeni. Aşa că dacă pentru ceva puţin mai deocheat faci ca trenul, eu sînt aici ca să-ţi spun că greşeşti, Donna. Greşeşti amarnic.

Văzînd că Donna şi Dolly rămîn tăcute, Carol oftă adînc.

– Ascultă, bănuiesc că probabil pornografia te enervează, cum de altfel mă enervează şi pe mine, ca să fiu sinceră, însă este aşa cum spunea Georgio; dacă n-o

facem noi, altcineva o va face. De făcut se face şi ar fi bine s-o facem şi noi. Nu înţelegi sensul? Este pur economic, sută la sută economic.

Donna sorbi din băutură şi privi chipul fardat al lui Carol.

– Ai văzut vreodată vreuna dintre reviste sau conţinutul vreunei dischete? Ai văzut vreodată vreuna din aşa-numita pornografie subtilă pe care soţul meu şi-al tău o comercializează în stînga şi-n dreapta? Eu am văzut-o, Carol, şi, crede-mă, este dezgustătoare.

Carol îşi întinse mîinile.

– Dar ce este dragă, pornografie ostentativă? Filme porno? Ascultă, sora mea juca în astfel de pelicule prin anii '70 ca să-şi cîştige existenţa. Aşa ceva există de pe vremea filmului mut, scumpo...

Donna o întrerupse:

– Filmele şi fotografiile nu sînt cu femei, tîmpito, sînt cu copii! Hotelul din Sri Lanka pune la dispoziţie copii. *Copii mici,* Carol, de vîrsta copiilor tăi. Am fost acolo şi-am văzut tot, pentru Dumnezeu. Stephen Brunos era acolo, continuă ea în liniştea care se aşternuse, ca să se ocupe de următorul transport. Să asigure de fapt transmiterea materialelor prin linii telefonice astfel încît să fie recepţionate aici şi stocate pe dischete. Cu puţin timp în urmă, am găsit o tabelă de prognoză. Punctul de plecare era o liră, o singură liră. Şi se ajungea la milioane. M-am gîndit atunci că este vorba despre nişte calcule pe care Georgio le făcuse referitor la şantierele de construcţie. Era vorba despre dischete, Carol, iar Davey este la curent cu tot. Şi Paddy la fel.

Carol nu putea să creadă, nu voia să creadă ceea ce auzea. Culoarea pierise de pe chipul ei; ochii erau singurii care îi ardeau strălucitor.

– Davey în nici un caz! Georgio da, el şi-ar fi vîndut şi băieţelul pentru un pumn de bani, însă soţul meu nu. Nici vorbă. Ai înţeles totul greşit. Nu se poate, îţi spun eu. Hotelul din Sri Lanka este doar atîta, un hotel afurisit. Nu ştiu de unde ai căpătat informaţiile, cucoană...

Donna o întrerupse din nou:

– Tocmai m-am întors din Sri Lanka, dragă. Ascul-

tă-mă, femeie. Ştiu ce am văzut acolo. Ştiu cum merge treaba.

Carol continuă să clatine din cap.

– Eşti sărită de pe fix. Davey a avut dreptate. De cînd Georgio este închis, eşti ca profetul Ionah, mereu îţi bagi nasul în toate...

Donna încuviinţă din cap.

– De-asta trebuia Paddy să mă supravegheze, nu-i aşa? De-asta trebuia Davey să stea cu ochii pe mine? Ca să mă împiedice să aflu despre această afacere?

Carol urlă.

– Care afacere? De ce trebuie să cred cuvîntul tău? Eu stau cu Davey de ani de zile. Urăşte astfel de lucruri. Urăşte perverşii şi depravaţii... Vocea ei stridentă se înăbuşi.

Donna îşi trecu o mînă tremurîndă peste frunte.

– Arată-i revistele, Dolly.

Dolly se ridică, se duse la geanta ei mare, scoase revistele dinăuntru şi le puse în faţa lui Carol.

Carol fixă cu ochii înlăcrimaţi chipurile copiilor. Se cutremură.

– Asta tot nu înseamnă că Davey este implicat...

Dolly o întrerupse:

– Paddy şi Davey au venit aici ca să ia nişte cutii. Pînă să sosească ei, eu am şterpelit revistele astea dintr-una din cutii. Davey al tău este implicat. Toţi sînt. Toţi sînt nişte scursuri.

Carol se mai uită o dată la poze. Aplecîndu-se peste masă, Donna întoarse paginile revistelor.

Carol fixă copiii aliniaţi în faţa ei, observă chipurile lor inexpresive, trupurile lor expuse în faţa obiectivului, observă mîinile mari, ale bărbaţilor fără faţă, atingîndu-i, abuzîndu-i... şi simţi cum fierea i se descătuşează. Tot timpul se temuse de aşa ceva. Gîndul stătuse mereu ascuns într-un colţ din mintea ei.

Georgio Brunos era capabil de orice. Odată, cînd se afla în vizită la ei, îi povestise lui Davey despre Thailanda, despre cum puteau fi folosite femeile. Ea stătuse în bucătărie şi auzise fără să vrea lucrurile pe care le spunea şi le descria Georgio. Încă îi răsuna în minte

vocea entuziasmată a lui Davey, care îl îndemna pe Georgio să povestească şi alte detalii. Îi răsuna şi vocea lui Georgio care devenea tot mai puternică, pe măsură ce descria bordelurile, fetele de la bar.

Ea se dusese la culcare, ruşinată, pe de-o parte, că trăsese cu urechea, iar pe de altă parte, că nu zisese nimic. Cînd Davey plecase cu Georgio ca să viziteze şantierul presupusului hotel, ea ştiuse exact despre ce era vorba. Însă nu spusese nimic, pentru că dacă şi-ar fi exprimat părerea, ar fi recunoscut că ceea ce se petrecea era adevărat, iar acesta era ultimul lucru pe care îl dorea. De îndată ce ar fi recunoscut situaţia, între ea şi Davey totul s-ar fi terminat. Căsnicia ei s-ar fi terminat. Acum însă se terminase, îşi dădu ea seama. Se terminase din clipa în care ea întrase în această casă.

– Ştii ceva, Donna? În sufletul meu, am ştiut, numai că n-am recunoscut deschis. Era mai mult un gînd din subconştient. Dar este acelaşi lucru. Pur şi simplu n-am putut să recunosc că Davey era implicat în aşa ceva. Implicarea lui Georgio nu mă surprinde. Mereu a fost o jigodie. Mereu. A încercat chiar şi cu mine, cînd eram gravidă cu Jamie. Zicea că femeile gravide îl excitau.

Carol sesiză expresia îngrozită de pe chipul Donnei şi oftă.

– Ştii ceva, Donna? Eu am crezut că în privinţa lui Davey am purtat ochelari de cal. Dar tu, în privinţa lui Georgio, ai fost de-a dreptul oarbă.

Deoarece suferea cumplit, dorea să nu fie singură. Voia ca Donna, cea care îi dăduse viaţa peste cap, să sufere mai mult ca ea.

– Şi ştii ce-i mai rău? Că Georgio are un copil, un fiu.

Dolly dădu din cap, nevenindu-i să creadă.

– Acum taci, Carol. Las-o baltă. Nu este nici momentul, nici locul...

– La naiba, Dolly! Tot îţi mai protejezi Băiatul de Aur? Ea are dreptul să ştie. Cînd el va ieşi din puşcărie, acolo va trage. Şi vrei să-ţi mai spun ceva, Donna? Te-ai dus o dată la Parkhurst şi ea era acolo cu copilul. Venise tocmai de la Marbella cu Georgio junior. Ba chiar ai vorbit cu ea. Mi-a spus Davey. Georgio era să leşine cînd te-a

văzut pe tine intrînd în sala vorbitorului şi nu pe ea. Avea de gînd să te lase cu buza umflată, scumpo. De-asta voia să vinzi casa. Voia tot, absolut tot, iar pe tine te-ar fi lăsat cu degetul în gură. Pînă şi de tine, Dolly, mama lui adoptivă, s-ar fi descotorosit. Este diabolic, diabolic, şi l-a făcut şi pe soţul meu să decadă odată cu el. În afacerea asta era amestecat cu Bunty şi Harry. O, s-ar putea să te surprindă. De ce crezi tu că Harry a intervenit trap-galop în seara cînd ţi-a fost percheziţionată casa? Din loialitate faţă de Georgio? Pe dracu'! Cînd Georgio a fost arestat, n-a ştiut cum să se lepede mai repede de tine. Păi să-ţi spun eu de ce, scumpo. Pentru că aceşti copii erau calea lor spre bogăţii. Bogăţii incomensurabile, după cum zicea Davey al meu. Ticălos împuţit.

Donna rămase cu privirea pironită la mîini. Dintre toate lucrurile pe care le aflase, faptul că Georgio avea un copil, era cel mai cumplit. În minte revăzu scena întîlnirii ei cu tînăra blondă şi cu copilaşul ei cu ochi negri. Cînd ea intra în puşcărie, fata pleca. Simţi un strigăt lăuntric croindu-şi drum spre exterior, însă luptă din răsputeri să-l păstreze în minte, să nu-l lase să se dezlănţuie în faţa celor două femei.

– Ce încurcătură. Ce încurcătură împuţită.

Donna rămase uluită de cît de normală suna vocea ei, cînd de fapt în sufletul ei ea urla.

Carol, liniştită că-şi vărsase focul, dar părîndu-i rău de ceea ce zisese, o prinse pe Donna de mînă şi zise:

– Ce trebuie să hotărîm noi acum este ce vom face.

Chipul Donnei se schimonosi, puterea ei cedă şi cele trei femei izbucniră în plîns.

Fiecare trădată în felul ei, fiecare bazîndu-se pe cealaltă ca să scoată ceva bun din toată nenorocirea.

Ştergîndu-şi ochii, Donna rosti cu un glas sigur, cum nu-şi închipuise că putea să aibă:

– Ce vom face noi acum va fi să dăm totul în vileag.

Georgio se afla în camera de recreere urmărind o partidă de biliard. Ricky Colosul cu nou-sositul, Alfie Heartland. Acesta era o figură binecunoscută în Park-

hurst şi în celelalte închisori de securitate maximă; era respectat, plăcut la înfăţişare şi violent. Specializat în jafuri armate, Alfie executa acum cincisprezece ani pentru atacarea clădirii unei societăţi locale, în care ucisese un pictor beat. Alfie era recunoscut pentru simţul umorului şi pentru priceperea lui la cai. Om al jocurilor de noroc, el deja aranjase cu un gardian să-i înscrie pariurile la o agenţie.

În timp ce urmărea partida, Georgio îi zări pe Beavis şi pe Butthead discutînd într-un colţ. Ei ar fi trebuit să joace cărţi, însă Georgio observă că din cînd în cînd îşi aruncau privirea spre el.

Agitat din cauza evadării plănuite pentru a doua zi, el începu să dea semne de nebunie. Ei ştiau multe despre el şi dacă şi-ar fi deschis gurile, el ar fi putut să intre în mare belea. Georgio se îndreptă spre masa lor şi se aşeză lîngă ei cîteva minute. Nimeni nu observă, toţi erau preocupaţi ba de televizor, ba de meciul de biliard. Numai Sadie sesiză mişcarea şi, rămînînd încruntată pe scaunul ei de lîngă televizor, nu-şi dezlipi privirea de la Georgio. El vorbi ceva cu cei doi, după care se ridică şi se întinse uşor înainte de-a se întoarce la masa de biliard.

Sadie îl urmări mai multe secunde, apoi se strecură din încăpere, tăcută.

Georgio n-o văzu plecînd.

Alan Cox stătea în biroul lui sorbind tacticos dintr-un brandy şi fumînd un trabuc. Tot ce-şi dorea era să se retragă undeva şi să mai revină după patruzeci şi opt de ore cînd totul avea să fie terminat. Ştia însă că era mult prea încurcat cu Donna Brunos ca să facă acest lucru.

Dacă n-ar fi fost ea, îşi zise el în sinea lui, ar fi închis ochii la întreaga afacere. Apoi ridică imaginar din umeri, spunîndu-şi că totul nu era decît o minciună.

Acum, Stephen era mort, Georgio urma să evadeze... iar el, Alan, trebuia să încerce să-l împiedice.

Ciocănitul din uşă îi tulbură gîndurile şi-l făcu să rostească tare:

– Intră!

Uşa se deschise, iar el rămase uluit văzînd-o pe Donna intrînd în încăpere.

– Bună, Alan.

Se uită la ea, de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-o sticlă.

– Donna? Era o întrebare, iar ea zîmbi delicat şi luă loc în faţa lui.

– Surprins să mă vezi? A trebuit să vin. Carol Jackson ştie acum tot şi mulţumită ei, ştiu şi eu. Nu sînt amestecaţi numai Georgio, Davey şi Paddy, ci şi Harry şi borfeta aia ticăloasă cu care este însurat. Donald Lewis a fost jecmănit şi el habar n-are de ce. Crede că Stephen este un simplu ticălos. Carol ne-a spus tot ce ştia. Mi-a mai spus că JoJo O'Neil şi Jack Coyne sînt cu mîinile în rahat pînă la coate şi că Georgio l-a pus pe Nick Carvello să-i dea o lecţie lui JoJo, căci devenea tot mai lacom. Cu cît aflu mai mult, cu atît este mai complicat şi cu atît îl urăsc pe Georgio mai mult. Dar cred că ai bănuit toate astea, dacă nu chiar ai ştiut despre ele.

– Da, am bănuit aproape tot din ceea ce mi-ai spus, Donna, dar ceva ce nu înţeleg este de ce n-a ştiut Paddy despre evadare, dacă tot era implicat în afaceri? Peste tot ne izbim de lucruri dubioase, iar soţul tău pare să fie artizanul lor.

Donna se foi în scaun.

– Nu-i mai spune aşa. Nu mai este soţul meu. Mi-am petrecut cei mai frumoşi ani cu acel bărbat şi adevărul este că pe tine te cunosc mai bine decît l-am cunoscut pe el. Fizic şi mental.

Punîndu-şi mîna peste mîna ei, Alan se aplecă spre ea. Donna simţi aroma trabucului din respiraţia lui, atunci cînd el rosti calm:

– Donna...

Ea îşi trase mîna şi spuse repede:

– Vreau ca operaţiunea de salvare să se oprească, Alan, iar de astă dată n-am să accept refuzul. Mîine lui Georgio Brunos o să i se dea din nou drumul în lume şi eu nu pot îngădui acest lucru. N-am să permit să se

întîmple aşa ceva. Vreau să stea atît de mult închis, încît creieraşul, cocoşelul şi picioruşele să nu-i mai fie de nici un folos atunci cînd va ieşi.

Alan rămase năuc, auzindu-i cuvintele.

– Te-am şocat, Alan? Mare păcat că în cea mai mare parte din viaţa mea n-am spus ce gîndeam cu adevărat, n-am făcut ce voiam să fac. Acum totul s-a terminat. Un lucru bun s-a întîmplat din toată nenorocirea asta. Sînt o persoană pe picioarele mele şi am descoperit că sînt o luptătoare. Am să mă lupt cu toţi cei care mă vor împiedica să fac acest lucru. Cu toţi.

Alan se uită la ea. Se simţea atras de ea, o dorea. Georgio Brunos trebuia să fi fost de-a dreptul nebun de se uitase la o altă femeie, cînd ea îl aşteptase în pat.

– Nu pot să opresc evadarea, Donna...

Ea oftă, iar Alan îşi ridică mîna ca să-i împiedice intervenţia.

– Ascultă-mă dragă, ascultă-mă bine. Nu pot să opresc evadarea, dar pot să rezolv ca Georgio să rămînă singur. Este tot ce pot să fac. Să am grijă să nu ajungă niciodată în Irlanda.

– Ce vrei să spui?

Alan se ridică şi înainte de a răspunde, umplu pentru fiecare cîte o ceaşcă cu cafea.

– Ce vreau să spun este următoarea chestie: Eric va opri operaţiunea numai la cererea lui Georgio. Dacă eu m-aş duce la el şi aş încerca să contramandez acţiunea, el ar avea nevoie de confirmarea lui Georgio. Iar aceasta ar veni prin intermediul lui Anthony Calder sau a altei persoane mai apropiate. Asta-i legea în lumea criminală. Gîndeşte-te! Eu l-aş putea înfunda pe Georgio pentru o mulţime de motive. Cel mai groaznic dintre toate fiind acesta: Stephen Brunos este mort, iar această bombă n-a explodat încă. Cînd va exploda, Georgio va bănui mai mult decît pînă acum. Va şti că noi l-am aranjat. Aşa cum se prezintă situaţia, moartea lui Stephen va părea ca un accident de vacanţă. Se întîmplă tot timpul; aproape era să ţi se întîmple şi ţie, scumpo. Dar Georgio, spre deosebire de autorităţi, va şti că a fost o crimă. Dacă o să-l lucrăm acum pe Georgio, el o să vină după noi cu

toată artileria. Pentru că va pune totul cap la cap. Nu, evadarea trebuie să meargă înainte. Noi îl vom aranja după operaţiune. Apoi, cînd va intra din nou la zdup şi va înţelege totul, va trebui să ne ocupăm de el acolo.

Donna privi în ochii lui Alan şi inspiră adînc.

– Nu vrei să spui că... doar nu o să... Expresia ei era una de totală confuzie.

Alan încuviinţă din cap, faţa lui fiind aspră acum, arătînd aşa cum fusese atunci cînd îl atacase pe Stephen Brunos.

– Este singura şansă pe care o avem ca să scăpăm, Donna. Atîta vreme cît Georgio respiră, sîntem în mare primejdie. Va auzi zvonurile despre noi, şi crede-mă, se va bîrfi pe seama noastră. Şi mai ales în faţa lui Georgio. El este viclean şi va deduce totul înaintea celorlalţi. Îl cunosc, are pe cineva care îl va aştepta în Irlanda, cineva care se va şoca şi apoi se va înspăimînta, văzînd că nu soseşte, cineva care ştie despre ceea ce se petrece, mai mult decît ai ştiut tu vreodată.

Donna încuviinţă din cap.

– Te referi la Vida, mama copilului său?

Rostise cuvintele cu amărăciune în glas, iar ochii lui Alan se măriră uluiţi.

– Ştiu totul acum, şopti ea. Ţi-am spus doar. Carol m-a pus la curent cu tot.

– Ei bine, atunci ştii că această Vida este cea care organizează ultima etapă a evadării din Irlanda. Bănuiesc că tu urma să fii lăsată pe dinafară. Am intuit acest lucru de la început.

– Mulţumesc că m-ai anunţat! strigă ea. Aveam senzaţia că sîntem prieteni.

– Atîta timp cît erai îndrăgostită nebuneşte de acel codoş grec, eu trebuia să tac, nu-i aşa? Poate pînă la urmă îi dădea un şut Videi. Nu credeam s-o facă, dar era o posibilitate. Eu îi făceam un serviciu unui prieten. Şi cu tot respectul, Donna, uite unde m-a dus acest lucru. Acum trebuie să am grijă ca prietenul meu – şi crede-mă cînd îţi spun, că indiferent de defectele lui, Georgio mi-a fost prieten cînd am avut nevoie de el –, acest prieten al meu, acest bun şi vechi prieten al meu să nu mai respire

la prima ocazie ivită. Aşa că nu mai sta aici ca afurisita Britannie, atotştiutoare şi puternică. Ia aminte că eu sînt implicat în afacerea asta pînă peste cap şi trebuie să supravieţuiesc după aceea în lumea interlopă.

Donna conştientiză că ceea ce spunea el era adevărat.

– Şi ce plan ai, Alan. Ce vrei să faci?

– Nick Carvello este recunoscut pentru ura pe care o poartă declasaţilor, începu Alan. Nu de mult, Lewis a lansat un zvon cum că Georgio se ţinea de perversiuni. Evident, el ştia că era adevărat, deoarece împreună cu Stephen, încerca să-i ia afacerea lui Georgio. Nick a crezut şi a vrut să se retragă. Eu am fost cel care l-a convins să rămînă, dîndu-i cuvîntul că totul este o minciună. Vezi tu, pe atunci chiar credeam că este minciună. Toată lumea credea. Georgio, duşmanul perverşilor, Georgio, bărbatul viril! Oricum, lăsînd astea la o parte, eu îi voi spune pe şest lui Nick că zvonul este totuşi adevărat. Îi voi povesti tot şi asta va fi spre binele nostru, pentru că Nick se va năpusti asupra lui JoJo şi a lui Jack Coyne, ca un maniac. Îi urăşte şi-l va uri şi pe Georgio, pentru că l-a pus în postura în care este acum. De a oferi ajutor unui pervers – acest lucru o să-i pricinuiască lui Nick o criză de nervi cum nu-ţi imaginezi că poate exista. Drept urmare, cînd Georgio o să ajungă la Liverpool fie va fi aşteptat de gaşca înarmată pînă în dinţi, fie se va trezi părăsit. Fără adăpost sigur, fără mijloc de transport sigur, fără nimic. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş pune speranţele în prima variantă. Pentru că trebuie să înţelegi un lucru. Georgio trebuie să moară. Dacă nu, noi doi sîntem într-un pericol cum nici nu-ţi imaginezi. Mai ales tu, căci el va afla c-ai fost în Sri Lanka şi va şti că i-ai tras clapa.

Donna îl ascultă uluită pe Alan. Totul era ca un coşmar. Viaţa ei era în pericol, întreaga ei lume i se prăbuşea în jur, iar în loc să fugă de Georgio, ea dorea să-l înfrunte.

– Sună-l acum pe Nick Carvello. Voi aştepta pînă după evadare. Dar te previn, Alan, dacă va ajunge cumva în Irlanda, mă duc la poliţie şi spun tot ce ştiu.

Nu-mi va păsa dacă ne vor închide pe toţi şi vor arunca pe urmă cheile, eu mă voi socoti cu ticălosul cu care m-am măritat.

Alan încuviinţă din cap, stăpînindu-şi cu greu pornirea de a o sugruma pe femeia din faţa lui.

Ea avea să lupte pentru ceea ce dorea.

Iar el spera din tot sufletul, ca ea să dobîndească pînă la urmă ceea ce dorea.

Lewis îi zîmbi lui Sadie, în timp ce ea sorbea din puţinul scotch amestecat cu apă.

– Aşadar, Sadie, care este povestea aia grozavă pe care voiai să mi-o spui?

Sadie se uită la Donald şi inspiră adînc.

– Ştiai că pînă la şaisprezece ani am fost surdă, domnule Lewis?

Donald clătină din cap.

– De unde dracu' era să ştiu? Şi de ce să mă fi interesat aşa ceva?

Sadie îşi linse nervoasă buzele.

– Pînă atunci am citit de pe buze. Am suferit de ceea ce se cheamă ureche înfundată. Eram surdă, surdă. Oricum, eu mai citesc şi acum de pe buze.

Observă cum ochii lui Donald se strînseră şi făcînd o mică pauză înainte de-a continua, ea sorbi încă o dată din whisky.

– Am citit ceva în seara asta, ce cred că te-ar interesa, domnule Lewis.

Donald Lewis se uită la Sadie şi o îndemnă:

– Spune mai departe, dragă, spune ce te frămîntă.

Îi turnă din nou tărie în pahar şi aşteptă ca ea să continue.

– Este în legătură cu Georgio, domnule Lewis. Cu Georgio, Beavis şi Butthead.

El încuviinţă din cap.

– Spune.

– În camera de recreere, acum cîteva clipe, Georgio s-a dus şi s-a aşezat la masă cu ei. I-am urmărit, din curiozitate. Deseori fac aşa. Aflu astfel multe, dar îmi ţin gura. Nu se merită să te amesteci în belelele altora, mai

ales că eu vreau să-mi execut pedeapsa în liniştе. Nu-mi bag eu pielea la saramură pentru nimeni.

Lewis oftă din greu.

– Bine, Sadie, am stabilit, nu eşti turnătoare. Acum vrei să-mi spui despre ce naiba este vorba?

Ea îşi trecu nervoasă mîinile prin păr.

– Georgio s-a aşezat şi le-a zis: „Dacă o să deschideţi gura despre mine, copii, Sri Lanka sau marfă, o să vă smulg inimile din piept". Răspunsul lor nu l-am văzut, căci stăteau cu spatele la mine, dar Georgio a continuat: „Afacerea noastră n-a fost decît atît, afacerea noastră", şi apoi a spus că *oricum nimeni nu-i va crede, pentru că el era ultima persoană pe care cineva ar fi luat-o drept perversă*. Sadie văzu lipsa de expresie de pe chipul lui Lewis şi continuă repede: Ştiu ce-am citit, domnule Lewis. N-aş fi venit la dumneata dacă ar fi fost vorba despre altceva. Însă după înfăţişarea pe care o avea, bag mîna în foc că a fost amestecat cu ei. I-a ameninţat. Mîine dimineaţă ar trebui să le facă felul, ca să fie transferat disciplinar.. Habar n-ai cîte citesc eu de pe buze în puşcăria asta. Ar fi bine să mă crezi, domnule Lewis, pentru că eu îmi pun viaţa în joc.

Lewis se uită la ea şi rosti neimpresionat:

– Şi de ce îmi spui mie toate astea, Sadie? Tu cu ce te alegi din treaba asta?

Ea rîse mîhnită.

– Cu ce se aleg de obicei cei de teapa mea, domnule Lewis? Eu însă am avut de-a face cu cei doi, cu ani în urmă cînd eram puştan. Sînt nişte canalii. Au omorît copii mici – i-au violat, i-au torturat şi i-au ucis. Eu i-am sus lui Georgio cine sînt. Am vrut să vin direct la dumneata, dar el m-a oprit. Acum ştiu de ce. Mai ştiu că Georgio are un hotel în Sri Lanka sau cel puţin afaceri acolo. Cazul ăstora doi a implicat cercuri pedofile internaţionale, domnule Lewis. Au furnizat Coroanei informaţii despre cei din cercul lor. De-asta se află aici. Nimeni nu le-a văzut mutrele înainte sau după proces. Acum Georgio este speriat că ei o să-i spulbere acoperirea, nu ştiu ce l-o fi făcut pe el să creadă aşa ceva sau ce i-or fi spus ei lui. Tot ce ştiu este ce-am citit de

pe buze şi trebuie să faci ceva în legătură cu asta. Dumneata eşti singurul căruia pot să-i spun aşa ceva. Şi viaţa mea, domnule Lewis, este în mîinile dumitale. Şi îmi dau seama că darul meu este de asemenea la dispoziţia dumitale.

Lewis înclină aprobator din cap, acceptînd logica spuselor lui Sadie. Darul ei, după cum îi zisese ea, avea să-i fie foarte neoesar, într-adevăr foarte necesar.

– Dar, zău, acum de ce-mi spui mie toate astea? Haide, Sadie, doar te cunosc. Ce se ascunde în spatele chestiei ăsteia? Stai de cînd hăul în fundul lui Brunos. Am crezut că sînteţi cei mai buni amici.

Sadie dădu peste cap scotch-ul, însă, nefiind învăţată cu băutura, începu să tuşească atît de tare că i se înlăcrimară ochii.

– Ăştia m-au fript tare de tot cînd aveam doisprezece ani. M-au făcut să sufăr, m-au făcut să sufăr rău de tot. N-aş vrea să se mai întîmple cuiva ce mi s-a întîmplat mie, domnule Lewis. În nici un caz unui copil mic, să zicem unuia de trei ani. Cu siguranţă că nici dumneata n-ai aproba aşa ceva.

Donald Lewis, psihopatul, crudul şi diabolicul, conglomeratul de contradicţii, care percepea contorsionat binele şi răul, nu putea sub nici o formă să aprobe aşa ceva. Oricum, nu în închisoare. Ceilalţi bărbaţi n-ar îngădui aşa ceva, indiferent despre cine era vorba. Acesta era faptul pe care se baza Sadie.

– Ai făcut bine, Sadie, scumpo, îi zise el acum. Şi aşa cum ai subliniat, darul tău va fi pentru mine o achiziţie. De-acum încolo voi avea grijă de tine, te vei afla sub protecţia mea. O să rezolv eu chestiunea, nu-ţi mai frămînta tu căpşorul cu ea.

Sadie zîmbi.

– Mulţumesc, domnule Lewis.

Ea se întoarse înapoi în camera de recreere, iar Georgio îi făcu cu ochiul, cînd o văzu aşezîndu-se să urmărească *Emmerdale*. Ea îi surîse şi se întoarse uşor spre ecran. Însă nu vedea imaginile din faţa ochilor, vedea doi bărbaţi, o cameră întunecoasă, simţea mirosul neplăcut de fecale, sînge şi sudoare, respiraţia băr-

baţilor care duhneau a băutură, fumul de ţigară şi auzea plînsul unui copil, groaza unui copil.

Copilul era chiar ea.

Davey se strecură în casă la ora unsprezece şi jumătate. Era pe jumătate beat, pe jumătate obosit. Se dezbrăcă de scurta de piele şi o agăţă de balustradă, în capătul scărilor. Căscînd, el intră în camera din faţă.

Carol îl aştepta. Nu era machiată – faptul fiind şocant pentru Davey, deoarece rareori el o vedea aşa – şi purta un halat de prosop. Pe podea, lîngă măsuţa de cafea, erau două valize.

– Ce? Mă părăseşti, Carol? rosti el mai în glumă, mai în serios.

Carol se ridică. Încrucişîndu-şi braţele la piept, ea zise:

– Nu, Davey, nu te părăsesc. Te dau afară.

Ea savură expresia şocată de pe chipul lui. Apoi îl observă cum strînse din dinţi.

– Ascultă, Carol, n-am chef de-aşa ceva în seara asta, scumpo. De fapt, atît îmi trebuie – el îşi uni arătătorul şi degetul mare într-un O perfect – ca să-ţi pocnesc una. Şi dacă o să continui cu porcăria asta, nu numai c-o să-ţi pocnesc una, dar o să te învineţesc toată.

Carol îl înfruntă.

– Eh, nu mai spune? Află, Davey, că mie atît îmi trebuie – ea făcu acelaşi O perfect spre el – ca să-ţi înfig cuţitul în inima aia împuţită de pervers. Ia-ţi bagajele şi cară-te, pînă nu trec la fapte. Şi încă ceva dacă tot sîntem la acest capitol: cred că ai face bine să consulţi un avocat, amice, în privinţa accesului la Jamie şi la ceilalţi copii, deoarece ştiind ceea ce ştiu, nu cred că o să-ţi pot îngădui să-i vezi decît în prezenţa mea sau a altei persoane.

Ea îl făcea să sufere şi savura fiecare clipă. Dîndu-şi seama că el înţelese în fine despre ce era vorba, îi zîmbi diabolic, deşi în piept inima i se frîngea.

– Carol... Carol, iubito, ascultă-mă.

El făcu un pas spre ea, însă Carol se trase în spate.

– Nu, Davey, n-am să te mai ascult niciodată. M-ai tîrît în ceva de care nu mi te-aş fi închipuit capabil. Nişte

chestii *puţin* deocheate, le-ai numit. Nimic ostentativ, mai ţii minte? Am terminat, Davey, la revedere, Ţi-am suportat abuzurile, firea, curvăsăreala şi puşcăria, dar chestia asta... A pus capac, amice, şi vorbesc foarte serios. M-am jurat. Du-te acum la agăţat, du-te la gagicile tale, fă tot ce vrei, dar pleacă din casa mea.

Davey se uită la femeia pe care forţat o luase în căsătorie, la femeia pe care, de-a lungul anilor, o iubise în felul lui aparte.

– Carol, ascultă-mă! Te rog, lasă-mă să-ţi explic.

Auzind văicăreala din glasul lui şi observîndu-i şocul de pe chip, Carol se dezlănţui. Se năpusti asupra lui, avînd în faţa ochilor fotografiile din reviste, ştiind că el înlesnise apariţia lor. În timp ce-l ataca, veninul se revărsa în toată fiinţa ei. Simţi cum o putere născută din ură şi resentiment îi puse stăpînire pe mîini. Îl tîrî pe culoar, urlînd şi ţipînd, şi deschizînd uşa de la intrare îl aruncă pe treptele casei.

Pe fundalul acestei scene o auzi pe Jamie plîngînd, auzi suspinele triste ale copilei ei care, trezită de vocile ridicate, stătea şi privea înspăimîntată tot ce se întîmpla. Carol însă îşi ignoră fiica.

Întorcîndu-se din nou în camera din faţă, ea luă cele două valize şi le aruncă pe gazon; scurta de piele a lui Davey urmă geamantanelor. Apoi, aruncînd o ultimă privire, îi trînti lui Davey uşa în faţa rugătoare şi urcînd fermă scara interioară îşi ridică la piept mezina.

Copilul, pe care îl născuse la patruzeci şi unu de ani ca să-l ţină pe Davey acasă.

Copilul, pe care îl iubea mai mult decît pe ceilalţi!

Aşezîndu-se pe trepte cu Jamie în poală, începu să verse lacrimi amare.

CAPITOLUL 42

Georgio se trezise cu mult înainte ca întreaga puşcărie să se trezească.

Şedea întins în pat şi se gîndea la evenimentele zilei.

Peste douăzeci şi patru de ore, urma să fie în drum spre Irlanda. Vida avea să-l aştepte, iar el avea să dispară de pe faţa pămîntului, împreună cu banii lui. Simţi un iureş lăuntric, gîndindu-se la ceea ce urma să facă; simţi teama şi entuziasmul invadîndu-l.

Auzi ţăcănitul uşilor, care anunţa schimbarea turelor, apoi auzi apelul matinal din diferite celule, crizele de rîs şi pe cele de tuse. Zgomotele închisorii – zgomote pe care nu avea să le uite şi nu avea să le mai experimenteze vreodată după ziua de astăzi. Ştiind acest lucru, aproape că savura aceste sunete, încerca să şi le întipărească în memorie pentru a şi le aminti atunci cînd avea să stea întins pe plajele însorite.

Era pregătit şi aştepta cu pasta de dinţi în mînă, cînd uşa celulei se deschise. Îndreptîndu-se cu paşi mari spre duş, îi zîmbi lui Ricky, care îi întoarse un rînjet, larg, neexpresiv, ce îi dădu lui Georgio o senzaţie de teamă, pe care însă reuşi să şi-o înăbuşe. În mai puţin de două ore, ziua avea să se transforme într-un coşmar pentru gardieni şi perverşi deopotrivă. Abia aştepta.

Sadie îl observă cînd trecu pe lîngă celula ei şi-şi împinse faţa în pernă. Îl iubise pe Georgio, se încrezuse în el atunci cînd trecuse prin suferinţa pricinuită de pierderea lui Timmy, îi îngăduise să se folosească de darul ei de a citi de pe buze. Acum, ea avea să fie folosită de Lewis, şi după cum îl cunoştea ea pe el, avea s-o folosească la maximum. Însă era dispusă să accepte acest compromis, ca să i-o plătească unui bărbat care se folosea de copii, se folosea de nevastă, se folosea de toţi cei din jur. Pînă şi Timmy fusese folosit. În această dimineaţă, Sadie îşi propusese să-l evite pe Georgio ca pe o plagă. Intenţiona să stea în celula ei şi să aştepte sfîrşitul zilei. Aflat sub duş, Georgio cînta din toţi rărunchii. Se săpunise cu generozitate şi îşi spălase părul, frecîndu-se puternic, dorind să îndepărteze toată duhoarea puşcăriei. O duhoare pe care nu mai era obligat s-o suporte multă vreme. Îşi aştepta cu nerăbdare pînă şi micul dejun. După ce se clăti, îşi puse un prosop curat în jurul mijlocului şi intră în zona rezervată compartimentelor cu W.C.-uri. În capătul îndepărtat al încăperii era un dulap

folosit de prizonierii care curăţau podelele. Cînd îl deschise, o putoare de urină şi materii fecale îl izbi puternic, făcîndu-i ochii să lăcrimeze. Folosind o bucată de lemn, amestecă conţinutul oalei negre şi şi-l imagină aruncat pe faţa directorului. Zîmbi.

Închise apoi uşa şi se întoarse la celula lui, salutînd ici-colo. Tînărul Benjy şedea în prag, iar Georgio îl salută radios.

– Terminã Brunos, n-am chef de tine.

Georgio îl privi şi zîmbi cînd văzu că băiatul se retrase tiptil.

– Cine i-a înecat corăbiile?

Ricky scoase capul din celula lui şi rosti cu glas coborît:

– Cine ştie, Brunos? Poate tu?

Georgio rămase năucit, iar Ricky afişă din nou acel zîmbet strîmb, etalîndu-şi dinţii imaculaţi.

Georgio rîse. Ziua era a lui, nimic nu-i putea sta în cale. Nu astăzi, cînd era ziua evadării.

Fluierînd, se întoarse în celulă ca să se îmbrace pentru micul dejun.

Nick avea în ochi o strălucire răutăcioasă în timp ce vorbea cu Albie şi lua micul dejun format din cafea şi gogoşi.

– Îţi vine să crezi, eh? Georgio Brunos pervers! Un vînzător de copii! Un depravat în toate sensurile. Îi urăsc pe declasaţi. Dumnezeu ştie cum îi mai urăsc, însă pe perverşi, pe cei care alimentează mizeria, îi urăsc cel mai mult. Îţi aminteşti cînd te-am găsit pe tine, Albie? Cum te-am îngrijit? Cum te-am dus la spital, cum te vizitam, cum te-am luat să locuieşti cu mine? Cîţi ani aveai atunci?

Albie ridică o mînă şi întinse degetele de trei ori.

– Cincisprezece? Cincisprezece ani... Abuzat şi consumat! Greu ai crede că într-o ţară ca asta, într-o aşa-zisă democraţie, există încă economie neagră, copii de vînzare. Bărbaţi tineri de vînzare, funduri de vînzare.

Albie tresări la cuvintele lui, iar Nick zîmbi trist.

– Întotdeauna mă enervează aceste lucruri, Albie, ştii doar. Acum va trebui să hotărăsc ce o să-i fac lui Georgio Brunos. Cum să-l aranjez mai bine. L-aş contramanda pe Eric dacă aş putea, dar aşa cum a zis Alan Cox, Eric două parale nu dă pe asta. O să-i asigure evadarea lui Georgio, indiferent că el este violator sau pervers. Îşi vrea paralele şi le va lua de la Georgio de îndată ce evadarea se va termina. Nu, mult mai bine ar fi să mă întîlnesc personal cu domnul Brunos. Faţă în faţă. Într-o situaţie cuţit-în-obraz, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Albie zîmbi înţelegător.

– Ţi-ar plăcea, nu-i aşa, Albie?

El scoase un zgomot din gît, împrăştiind firimituri pe masă. Nick îl privi dezgustat.

– Şterge-te la gură, Albie, ştii că nu suport manierele proaste la masă.

Albie se şterse cu un şerveţel şi zîmbi din nou.

Nick îşi puse o altă gogoaşă în farfurie şi se întrebă încă o dată, cu glas tare, care era cea mai bună cale de-a i-o plăti lui Brunos.

Eric simţi emoţia pe care mereu o trăia atunci cînd era în curs de derulare o acţiune. Stătea în excavator, aşteptînd liniştit ca şi ceilalţi să-şi îndeplinească misiunile. Nu era îngrijorat din pricina lor; erau oameni destoinici, care îi ştiau de frică. Un lucru învăţase el în armată: să-i sperii de moarte pe oameni şi te vor respecta. Cei mai mulţi se înrolau, pentru că aveau nevoie de ordine şi disciplină. Voia să li se spună cînd să mănînce, cînd să se culce, cînd să meargă la baie, cînd să facă ore suplimentare. Zîmbind la gîndul care îi trecuse prin minte, el îşi verifică ceasul.

Maşina unui echipaj de poliţie trecu pe şosea, iar el privi nepăsător în ziarul desfăcut pe volan. Nu trebuia să iasă cu excavatorul de pe şantier, pînă nu avea să afle că duba se urcase pe feribot. Atunci o să-l îndrepte spre locul de la Podul Diavolului. Planul era perfect. În apropiere de locul unde urma să se producă operaţiunea existau muncitori care lucrau la repararea drumului; Jonnie H. şi ceilalţi aveau să vină cu camioneta *Mercedes*,

toţi îmbrăcaţi în salopete de lucru. Un însemn al primăriei avea să le asigure trecerea liberă.

Nu aveau nevoie decît de acţiunea lui Brunos, şi ei porneau.

Se gîndi la ceea ce Alan îi spusese în acea dimineaţă. Aşadar, Georgio era un pervers. Mare scofală. Ce-i păsa lui de asta? Alan Cox trebuia să fi servit o porţie de Vietnam, acolo unde copiii erau obişnuiţi să poarte arme şi mesaje, şi să arunce poduri în aer. Acolo nu erau folosţi doar la sex, amice. Nu erau copii, în sensul cuvîntului european, erau mici bărbaţi şi femei, destul de avansaţi la vîrsta de şapte ani, ca să-şi negocieze serviciile. Destul de în vîrstă la opt ani, ca să-şi vîndă un frate.

Alan Cox era un dulce. Ce-şi imagina Cox, că el avea să renunţe la patruzeci de miare pentru nişte puradei! Era de rîs. Cît despre aluzia că Georgio ar fi fost un rău-platnic, poate că nu era adevărat. Lui însă avea să-i plătească, căci, în caz contrar, avea să-l urmărească pînă avea să-i achite datoria, iar Georgio ştia acest lucru. Oricine îl cunoştea pe Eric, ştia acest lucru.

Ar fi luat gîtul unui om doar pentru valoarea unui pachet de ţigări, dacă era lefter. De aceea se afla acolo unde se afla; de aceea era solicitat de gangsteri, terorişti şi de-alde alţii ca ei. Nu avea scrupule şi nu simţea nevoia de a le dobîndi în această etapă înaintată. Brunos putea să-şi vadă de perversităţi în continuare, asta nu era treaba lui. Eric nu ştia decît că atunci cînd Georgio evada, el avea să fie plătit cu vîrf şi îndesat. Avea să aibă personal grijă de acest lucru.

Telefonul lui mobil sună şi răspunse:

– Da?

Ascultă cîteva clipe.

– În regulă, Jonnie, luaţi o pauză. Ai grijă ca vehiculele să fie pregătite într-o oră de-acum încolo. Am să sun cînd plec.

Închise telefonul şi se întoarse cu gîndul la cele patruzeci de miare.

În timp ce visa, ochii lui nu scăpau nimic din ceea ce se petrecea în jur. Chiar şi cînd dormea, Eric asculta la

zgomotele din jur. Era un obicei care la el durase mai mult decît la contemporanii lui.

Maeve citea pagina evenimentelor senzaţionale şi sorbea dintr-un ceai, cînd auzi soneria de la uşă. Oftînd, coborî treptele, supărată că era deranjată de la pauza matinală. Soneria se auzi din nou, iar ea strigă:

– Bine, bine, vin!

Deschizînd uşa, se trezi în faţă cu doi poliţişti.

– Doamna Brunos?

Maeve simţi groaza pe care un poliţist în prag o aducea unei mame.

– Da. Cu ce vă pot fi de folos?

Poliţistul mai în vîrstă zîmbi compătimitor.

– Putem intra în casă? Trebuie să vorbim cu dumneata.

Ei o urmară pe Maeve pe scară, bocancii lor grei tropăind la fiecare treaptă. Ajunşi în micuţa cameră de zi, Maeve întoarse spre ei un chip plin de teamă.

– Este vorba despre unul dintre copiii mei...

Bărbatul mai în vîrstă îi explică:

– Este vorba despre fiul dumitale, Stephen Brunos. Mă tem că a suferit un accident în Sri Lanka.

Gura lui Maeve se mişcă de cîteva ori, însă în primele secunde ea nu putu scoate un sunet.

– Ce fel de accident?

Bărbatul mai tînăr îşi puse mîna pe braţul ei.

– Ce-ar fi să stai jos şi eu să fac cîte un ceai la toată lumea? Soţul dumitale este acasă?

Maeve negă şi le îngădui poliţiştilor să o aşeze într-un fotoliu ponosit.

– Ce s-a întîmplat cu băiatul meu? Spuneţi-mi ce s-a întîmplat?

O părticică din sufletul ei respiră uşurată că Stephen era cel pentru care veniseră, şi nu pentru altul dintre ceilalţi copii. Poliţistul începuse să vorbească din nou, însă Maeve nu putea să înţeleagă ce spunea el.

– Consulatul Britanic a stabilit că este vorba despre cadavrul fiului dumitale. Paşaportul i-a fost găsit în camera de hotel, iar fotografia corespunde cu el. Se pare

că a băut mai mult şi apoi s-a dus să înoate. Acolo curentul este foarte puternic. O cumplită tragedie...

Maeve nu mai asculta. Auzise tot ce avusese nevoie sau tot ce vrusese.

Uşa de la intrare se deschise şi paşii greoi ai lui tata Brunos se auziră pe trepte. Lacrimile o podidiră, deoarece îi părea rău pentru el, fiindcă ştia ce urma să spună poliţia, astfel că de îndată ce avea să audă şi tata, situaţia devenea adevărată.

Pierduse un copil căruia îi dăduse viaţă; el nu avea să se mai întoarcă niciodată acasă. Stephen, copilul cel mai puţin îndrăgit, zăcea undeva pe o insulă tropicală, singur, mort şi îngheţat. Frumoasele lui trăsături nu aveau să mai îmbătrînească, iar mama lui nu avea să se mai refacă niciodată după pierderea lui, deşi ea îşi repeta întruna că era mulţumită că nu se întîmplase ceva celorlalţi copii.

Tata Brunos le aruncă o privire soţiei, apoi poliţiştilor, şi înţelese că moartea se abătuse asupra familiei lui.

Cuprinzînd mîna lui Maeve, el ascultă tăcut, fără să verse o lacrimă, ceea ce-i spunea mai vîrstnicul poliţist.

Jonnie H. era agitat. Transpiraţia îi şiroia pe gît, deşi în camionetă era frig.

– Ai verificat motocicletele? întrebă el din nou.

Cel mai mare dintre fraţii McAnulty oftă din greu.

– Vrei să te calmezi, Jonnie? Totul este pregătit.

Jonnie îşi aprinse o ţigară şi trase puternic din ea.

– Urăsc aşteptarea. N-am fost niciodată tare la aşteptat, înţelegi ce vreau să spun?

– Pe mine nu mă deranjează, spuse Danny. În Scoţia aşteptatul este jocul naţional. Rîse zgomotos. Mai ales pe Clyde. Eu a trebuit să aştept toată viaţa.

Jonnie îl fixă o clipă cu privirea, apoi zise:

– Norocul meu să mă potcovesc într-o evadare cu un filozof scoţian! Auzi, nu cumva eşti însurat cu vreo asistentă socială? Am auzit că astea îţi bagă minţile-n cap şi că o groază dintre ele îşi fac veacul pe la puşcării, doar ca să se mărite cu un deţinut şi ca să scrie o carte despre asta.

Danny zîmbi crispat.

– Voi londonezii aveţi un ciudat simţ al umorului, Jonnie.

– Chestia nu-i atît c-avem noi un ciudat simţ al umorului, amice, ci că voi, scoţienii, nu-l aveţi deloc!

Unul din fraţii mai mici, Iain, interveni cu glas tare:

– Dar de Billy Connolloy ce zici atunci?

– Bine, în faţa ăstuia jos pălăria, dar are pe undeva o străMoaşă englezoaică. De-acolo i se trage totul.

Toţi pufniră în rîs, hohotul lor fiind unul nervos, prea strident şi prea lung.

Jonnie trase din nou din ţigară.

– Urăsc aşteptarea, nu pot s-o suport.

– Ar trebui să capeţi zece ani, Jonnie, şi să vezi atunci ce-o să te mai obişnuieşti cu aşteptatu'. Nimic nu te face mai răbdător, ca o condamnare babană.

– Păi, amice, dacă totul iese anapoda azi, s-ar putea să mă aleg cu aşa ceva.

În camionetă se aşternu liniştea, bărbaţii meditînd la posibilitatea de a fi prinşi.

La un moment dat, Danny rosti cu glas stins:

– Hai, liniştiţi-vă. Agitaţia îi face pe oameni să acţioneze greşit, să împuşte sau să omoare. O să se termine totul cît am bate din palme. Aşa că lăsaţi grijile şi da-ţi drumul la radio. Poate găsim o piesă bună pe Radio 4.

– O piesă afurisită pe Radio 4? rosti Jonnie H., batjocoritor. Hai că le-am auzit pe toate.

Cu o voce mucalită, Iain zise:

– Poate or transmite *Marea evadare.*

Bărbaţii rîseră din nou, puternic şi lung.

Stresul operaţiunii pusese stăpînire pe toţi.

Donna stătea întinsă pe canapeaua din salon, îmbrăcată în capot, avînd un ceainic pe măsuţa japoneză de lîngă ea. Camera era în dezordine, iar ea se uită în jur, de parcă atunci o vedea pentru prima oară. Stătuse trează toată noaptea, iar la un moment dat ţigara îi căzuse din scrumieră şi arsese suprafaţa lăcuită a mesei. Faptul nici pe departe nu o supără, ba chiar o amuză. Se uită din nou prin cameră şi zîmbi.

Era vraişte. Însă ei îi plăcea. Îi plăcea să trăiască în această casă, mai ales că acum era casa ei. Georgio trecuse totul pe numele ei. Casa, afacerile, bordelurile. Rîse încet, acoperindu-şi gura cu mîna.

Era proprietara unor şantiere, a unui parc de maşini şi a unui bordel. Şi nu a unui bordel de adulţi, ci a unui bordel de copii. Georgio mereu îi promisese că avea să se îngrijească de ea şi o făcuse. O, da, avusese într-adevăr grijă de ea.

Apucînd scrumiera, ea o azvîrli în cameră, împrăştiind scrumul şi chiştocurile peste tot.

Dezlănţuirea îi făcea bine.

Fiind pe punctul de a distruge ceva, simţindu-se copleşită de această pornire, ea inspiră adînc. *Ţine-ţi firea,* îşi şopti ea. *Ţine-ţi firea, femeie. Tot ce va supravieţui îţi aparţine, iar Georgio Brunos nu-ţi poate lua nimic.*

Care era vechea zicală pe care o auzise de la Carol Jackson? Asta era: *Dacă vrei să faci rău unui bărbat, loveşte-l la buzunar.* Ei bine, Georgio nu avea să capete un ban de la ea sau de pe casă. Mai bine incendia tot, decît să-i dea lui ceva.

Avea să se mai termine vreodată ziua de astăzi?

Trebuia să audă ceva, căci altfel avea să-şi piardă minţile.

Carol strigă prin uşă cu glasul ei strident:

– Pleacă de-aici, Davey, te previn!

El rămase pe treptele casei, conştient de privirile insistente ale femeilor care îşi duceau copiii la şcoală.

– Carol, iubito, deschide uşa. Vreau numai să vorbesc cu tine. Trebuie să lămurim ce s-a întîmplat.

Ea rîse încîntată.

– Du-te dracului, Jackson. Ai mai multe şanse să iei gonoree de la episcopul din Durham, decît să intri în casa asta. Hai, şterge-o pînă nu mă enervez şi chem poliţia.

– Dacă nu deschizi, Carol, mă jur că sparg uşa.

Ea îşi strînse capotul în jurul corpului.

– Sparge-o, ticălosule, c-o să te reclam la poliţie. Hai, scoate-o din ţîţîni. Te am la mînă cu atîtea, c-or să-ţi

putrezească oasele în puşcărie.

Davey simţi tachinarea din glasul ei şi închise ochii.

– Ascultă, iubito, zise el cu glasul mai mieros, vreau şi eu cîteva mărunţişuri din casă. Nişte fleacuri, atîta tot.

Carol întrebă precaută:

– Ca de pildă?

– Sînt nişte chei în dormitor, deasupra dulapului. Am nevoie de ele Carol, sînt importante.

Ochii ei se strînseră.

– Deja am scăpat de ele, Davey.

– Ce ai făcut? rosti el, nevenindu-i să creadă.

– I le-am dat lui Paddy. De ce, nu ţi le-a dat?

Davey îşi trecu mîna peste faţă.

– Spune-mi că glumeşti, Carol. Dacă într-adevăr i-ai dat cheile lui Paddy, am să-ţi rup gîtul.

Rîsul lui Carol răzbătu prin uşă, înnebunindu-l.

– Mai întîi va trebui să pui mîna pe mine, Jackson, şi cum ştiu atîtea despre tine nu mă agit că-mi vei face rău. Şi să ştii că-n aceeaşi situaţie se află şi Donna şi Dolly. Ţi-a plăcut cînd te-ai dus cu Paddy şi-ai ameninţat-o pe bătrînă, nu-i aşa? Şi el a fost foarte bucuros cînd i-am dat cheile, era în al nouălea cer.

Ea îl urmări de la fereastră pe Davey cum părăsea aleea şi cum trîntea poarta în urma lui. O parte din ea ar fi vrut să deschidă uşa şi să-l cheme înapoi; o alta revăzu revistele pe care soţul ei le comercializa.

Urcă în fugă scara interioară şi, pipăind deasupra şifonierului, găsi cheile despre a căror existenţă nu ştiuse pînă atunci.

Uitîndu-se la ele, îşi dădu seama că avea în mînă cheile de la garajul închiriat. Cel în care se depozita marfa. Ea cîntări cheile, legănîndu-şi braţul în sus şi în jos, jonglînd cu ele, încercînd să hotărască ce să facă.

Îmbrăcîndu-se repede, părăsi casa.

Vecina ei de-alături o privi uşor încruntată. După părerea ei, Jackson-ii n-ar fi trebuit să locuiască pe o stradă respectabilă. Ar fi trebuit să rămînă în cartierul lor de locuinţe ieftine. Limbajul femeii, hainele strîmte de piele, care îi încorsetau silueta amplă, şi şocanta masă de cîlţi platinaţi de pe cap erau de netolerat, însă

automobilul lui Carol Jackson era cel care într-adevăr o scotea din minţi. Un *Golf GTI,* de un roz-ţipător nu era maşina la care cei de pe Runnymead Close să se uite cu ochi buni.

Georgio îşi mînca, îngîndurat, micul dejun. Simţea atmosfera electrizantă din jur, în timp ce oamenii aşteptau dezlănţuirea.

Lewis nu se vedea pe nicăieri, dar acest lucru nu-l îngrijora. Ştia că Lewis îşi lua tacticos micul dejun în celulă, minuţios pregătit în fiecare zi, din ouă, slăninuţă şi bucăţele de ciuperci fripte. Georgio nu putu să nu zîmbească gîndindu-se la faţa pe care urma s-o facă Lewis, cînd avea să afle că el evadase de sub nasul lui... plecînd şi cu banii lui.

Îşi ridică privirea din farfurie şi-l văzu pe Ricky fixîndu-l. Îi făcu cu ochiul şi Ricky îi răspunse cu acelaşi gest. Nu-i zîmbi însă, iar Georgio continuă să mănînce, ştiind că aceasta era singura mîncare pe care avea s-o capete pînă spre sfîrşitul zilei.

Beavis şi Butthead, pe numele lor adevărate Harvey Hall şi Bernard Denning, îi priveau pe furiş pe toţi. De la sosirea în Parkhurst îşi dăduseră seama în ce pericol se aflau. Discuţiile oamenilor îi îngroziseră şi ambii fiind condamnaţi ca agresori de copii şi pedofili, care accidental îşi omorîseră o parte dintre victime, deveniseră prudenţi, temîndu-se ca nu cumva să fie demascaţi vreodată. Opinia publică n-ar fi arătat milă faţă de ei. La tribunal, femeile strigaseră să fie abuzaţi, încercaseră să-i atace, şi acestea fuseseră doar gospodine. Ce aveau să facă însă aceşti bărbaţi violenţi, dacă ar fi bănuit cine erau ei de fapt. Şi atît Hall, cît şi Denning ştiau că în cele din urmă oamenii aveau să afle.

Aşteptarea era mai cruntă decît orice. Ei ascultaseră părerile oamenilor despre perverşi. Homosexualii şi damele erau acceptaţi în acest mediu, atîta vreme cît ei se rezumau la adulţi. Violatorii însă şi molestatorii de copii erau duşmăniţi, dispreţuiţi. Şi totuşi Georgio era un pervers, un ofertant. Însă nimeni de acolo nu cunoştea acest lucru. Pentru ei, el era doar unul dintre băieţi, un

escroc, un gangster.

Harvey Hall îl observă pe Georgio cum mînca, cum îşi împingea dumicaţii în gură, de parcă se temea că cineva avea să-i ia farfuria din faţă. Spre deosebire de Denning, Hall percepu tensiunea din încăpere. Intui imediat că bărbaţii aşteptau ceva şi avu cumplita senzaţie că ceea ce aşteptau ei îi privea pe el şi pe Bernard.

Simţi că face pe el de frică şi se foi neliniştit în scaun.

Eros, tînărul de culoare care sosise în puşcărie odată cu ei, începu să cînte. Toată lumea îl calificase drept nebun religios. Condamnat pentru crimă, el era un schizofrenic paranoic, care credea că anumiţi oameni cereau să fie omorîţi. Susţinea că aceştia îi transmiteau semnale după care el acţiona numai la îndemnul lui Cristos. Eros aştepta să fie luat în evidenţă şi apoi transferat la un spital de boli mentale, cu un grad mare de securitate. Deţinuţii erau obişnuiţi cu nebuni ca el şi-l lăsau în pace. Spre deosebire de oamenii obişnuiţi, ei erau în stare să se descurce cu el, în caz că devenea agresiv. În sectorul lor erau mulţi ca el, dar nimeni nu-i băga în seamă.

– Iisus va aştepta. Iisus nu vrea decît să-l iubiţi.

Nu exista o melodie în adevăratul sens al cuvîntului, iar Benjy, măscăriciul, începu să cînte împreună cu el.

– Iar dacă Arsenal cîştigă cupa, o să cînt din zdrîng.

– Nu-ţi bate joc de Dumnezeu, băiete. Iisus vă vede pe toţi. El este acum aici cînd vă vorbesc.

– Păi, atunci spune-i să se ducă şi să-mi aducă încă o ceaşcă de *Rosie Lee.*

Rîsul se înteţi. Pînă şi gardienii se amuzară, păstrînd însă distanţa, deoarece orice altercaţie aici se putea transforma într-un război.

Benjy se apropie de Eros şi rosti cu glas tare:

– Ce pedeapsă le dă Iisus celor care au omorît şi au violat copii, eh? Ce te aşteaptă pentru aşa ceva?

Hall şi Denning se încordară în scaune.

Eros îşi ridică privirea fixă spre Benjy şi rosti grav:

– Pedeapsa pentru păcat e moartea. Să nu le faci rău copiilor, a spus *El.* Oamenii răi vor zbiera în iad, iar trupurile lor vor arde în Ziua de Apoi. Veşnic vor fi

chinuiţi în focurile iadului.

Benjy se prefăcu că-şi şterge transpiraţia de pe frunte şi zise:

– Atîta tot? Am crezut c-o să-i oblige să asculte veşnic reggae. Asta da pedeapsă.

Ricky pufni amuzat în rîs.

– Necazul tău este că nu ştii să distingi muzica bună, băiete. Gregory Isaac, este un zeu, este un geniu muzical.

Benjy se strîmbă.

– Cu tot respectul, Ricky, dar eu am auzit melodii mai bune de la cotoi în călduri. Ăsta cîntă aşa cum joacă Gazza fotbal – ca o cizmă!

În timp ce tachinarea continua, Georgio se uită la ceasul din perete. Abia trecuse de ora nouă şi jumătate.

Mai era o jumătate de oră pînă la dezlănţuire.

Eros începu să cînte din nou, unul dintre cîntecele lui ciudate, iar Georgio privi spre Hall şi Denning, schiţînd un zîmbet. Abia aştepta să dea tonul.

La un moment dat, Eros se ridică în picioare şi începu să danseze cu un partener imaginar.

– Ăsta-i nebun de legat!

Benjy ţîţîi puternic ca un mecanic ce-şi examinează maşina hîrbuită.

– Ar putea fi mai rău, Ricky. Ai putea fi tu!

Toată lumea izbucni din nou în rîs.

Georgio gustă gluma, simţind o senzaţie euforică la gîndul evadării. La gîndul că avea să i-o plătească lui Lewis. La gîndul că nu avea să mai fie obligat să-i asculte pe nici unul dintre ei. Mai ales pe Eros.

Era ora zece fără un sfert cînd Lewis îşi făcu apariţia în sala de recreere. Toată lumea era prezentă. Atmosfera fiind tensionată, gardienii sesizară situaţia. Lewis şchiopăta uşor, era încă în tratament, dar în ochi avea o strălucire ce-i trăda puterea interioară. Zîmbetul lui natural îi făcu pe gardieni să se agite. Ceva se petrecea acolo, însă ei nici măcar nu bănuiau. De cînd cu programul de vizite şi cu noul director, ei aveau senzaţia că le fusese ştirbită autoritatea şi credibilitatea în faţa deţinuţilor.

Însă aceasta era şi situaţia din penitenciarele celelalte; cei de acolo erau oameni care şi-ar fi ucis şi bunicile, dacă acestea i-ar fi enervat, erau oameni pe care cu greu îi păzeai. Nu puteai decît să aştepţi evoluţia lucrurilor şi să speri din tot sufletul că nu aveai să nimereşti în mijlocul focului. Cei mai mulţi gardieni erau plătiţi de Lewis. Ei erau atît angajaţii lui, cît şi ai Ministerului de Interne.

Şeful gardienilor de serviciu astăzi, era domnul Hollingsworth. El fusese special ales, căci era tăcut şi în prag de pensie, exact cum avea nevoie Lewis într-o zi în care puşcăria urma să fie zdruncinată.

Hollingsworth îi chemă pe gardieni din sala de recreere la ora zece fără un minut.

Aşa îi spusese Lewis, iar domnul Hollingsworth, fiind obişnuit să primească ordine, execută exact ceea ce i se ceruse.

CAPITOLUL 43

Donna opri camioneta *Astra* în faţa garajelor închiriate din Pitsea şi opri motorul. Se uită la Carol care privea în stînga şi în dreapta ca să vadă dacă nu cumva Davey ajunsese înaintea lor şi le aştepta. Femeile nu mai aveau încredere în nimeni. Dacă Paddy ar fi aflat, atunci bărbaţii aveau să ajungă în cîteva minute.

– Crezi că este bine ce facem, Carol?

Ea ridică neputincioasă din umeri.

– Nu ştiu, Donna. Tot ce ştiu este că trebuie să scoatem materialele de-acolo şi să le dăm foc. Să ardem tot. Dacă licheaua aia de bărbat al meu îşi închipuie că eu o să stau cu mîinile-n sîn şi o să-l las pe el să continue cu porcăria asta, se înşală amarnic.

Carol coborî din maşină, iar Donna o urmări cu atenţie cum se apropie de poarta garajului.

Ce-ar fi trebuit să facă dacă se trezeau pe cap cu Paddy şi cu Davey? Donna luă telefonul mobil şi-l deschise ca să fie pregătit în caz că aveau nevoie să ceară ajutor.

Carol desfăcu cele două lacăte şi cele două yale, şi poarta de lemn se deschise larg, ca să permită intrarea unui vehicul. Înăuntru mai exista o mică uşă. Carol o deschise şi pe aceasta, iar Donna o urmări cu sufletul la gură pe femeie cum îi trecu pragul.

Carol scoase capul pe uşă şi-i făcu semn Donnei să tragă camioneta cu spatele.

Cinci minute mai tîrziu cele două femei deschiseseră uşa larg şi începuseră să încarce cutiile cu reviste şi dischete în camionetă.

– O, Donna, te rog, grăbeşte-te, pentru Dumnezeu! Dacă o să ne prindă poliţia, o să fie vai de capul nostru, dar dacă ne prinde Paddy ne beleşte.

Donna încărcă ultimele cutii din depozit. Camioneta era aproape plină, însă nu avea să fie prea greu să înghesuie ultimele cutii înăuntru. La un moment dat, în timp ce le căra, ea strigă:

– Carol, vino să vezi ceva!

Carol se apropie şi se încruntă. Plăcile de beton fuseseră ridicate cu ceva timp în urmă, iar acum, după ce fuseseră mutate cutiile, se vedea clar că în podeaua garajului fusese săpată o groapă – Ce crezi că este aici?

– Ce crezi că este aici?

– Nu ştiu, zise Donna. Poate că este ceva îngropat aici.

Carol se trase în spate speriată.

– Crezi că este un mormînt? întrebă ea cu teamă.

Donna pufni într-un hohot de rîs nervos.

– Păi, dacă este, înseamnă că persoana a fost îngropată pe verticală. Nu vezi ce dimensiune are?

Carol îşi aprinse ţigara şi trase din ea.

– De-asta mă tem. Poate că înăuntru este un copil. După toate cîte am descoperit în ultimele zile, nu m-ar mira.

Donna simţi că păleşte.

– Termină, Carol, este o tîmpenie.

– Ascultă, Donna, jigodiile astea sînt în stare de orice, mai ales Georgio al tău. Nu sînt rea, dar să ştii că nu m-ar surprinde aşa ceva la el. Ai fi crezut că Paddy, un tip atît de drăguţ, s-o burduşească pe biata Dolly?

Poate şi-au extins activitatea şi la copiii autohtoni, cine ştie? După toate aparenţele, s-ar putea ca Georgio şi Davey să fi practicat personal perversităţi.

– Nu pot să cred asta, Carol.

Femeia o răsuci pe Donna cu faţa spre ea.

– De vîndut vindeau porcării, nu-i aşa? Ce te face să crezi că nu le şi testau? Trebuie să fi avut legături, căci altfel cum să-şi fi comercializat materialele? Trebuie să fi cunoscut persoane care doresc astfel de lucruri. Asta nu e pornografie ordinară, scumpo, chestii puţin deocheate. Aici e vorba despre copii, despre copilaşi.

Donna conştientiză adevărul din spusele lui Carol, însă în interiorul ei totul se răscolea la gîndul că Georgio, chiar ştiindu-l aşa cum îl ştia ea, ar fi atins un copil. Băieţelul ei îi reveni în minte şi atunci simţi un val de ură învăluindu-i trupul. Apoi şi-o aminti pe Candy povestindu-i despre Georgio şi despre fetele de doisprezece-treisprezece ani din Thailanda. *Prestaţie triplă orală*, o numise ea.

– Urcă în maşină ultimele cutii, Carol, iar eu o să încep să sap.

Carol se uită la ea, de parcă ar fi fost nebună.

– Ai de gînd să scoţi pămîntul? Ţi-ai pierdut minţile? Dar oricînd ne putem trezi cu Paddy, Davey sau mai ştiu eu cu cine.

– În clipa asta, Carol, rosti Donna, după cum ai spune tu, mi se fîlfîie. N-o să se mai lipească somnul de mine, dacă n-o să aflu ce este sub pavajul ăsta.

Carol era înmărmurită.

– O, Donna, te rog. Eu nu cred că vreau să ştiu.

– Ăsta-i necazul, scumpo. De-asta oamenii ăştia pot să cumpere aşa ceva, pentru că nimeni nu vrea să ştie. Nimănui nu-i place să se gîndească la aşa ceva. Este prea oribil ca să fie privit. Dacă vrei, du-te acasă cu revistele şi cu dischetele. Eu o să rămîn singură aici, ca să mă ocup de problemă.

– Eşti nebună, Donna, nebună de legat. Cheamă poliţia. Să se ocupe ei.

Donna îşi trecu mîna peste faţă.

– Şi dacă nu este nimic aici? Atunci ce ne facem? O

să ne interogheze. Sîntem implicaţi toţi pînă peste cap şi mă doare că trebuie să recunosc, dar noi două sîntem la fel de vinovate ca şi ceilalţi. Sau cel puţin, aşa o să pară. Vom fi arestate, iar copiii tăi or să rămînă şi fără tine şi fără Davey. Gîndeşte-te, Carol. Pînă nu aflăm ce este sub plăcile de beton nu putem să hotărîm nimic.

Carol păli de frică.

– O, pentru Dumnezeu, Donna. Cum dracu' ni s-a întîmplat aşa ceva?

– S-a întîmplat, Carol, pentru că noi am permis. Acum dă-mi ranga şi hai să începem. Tu încuie uşile camionetei şi închide apoi porţile garajului. Eu o să încep să sap.

Carol îi dădu ranga şi ieşi din garaj, cu sufletul la gură.

Indiferent de ceea ce urmau să descopere, Carol ştia că aceasta avea să fie picătura finală din căsnicia ei cu Davey, căci nu avea să-l ierte niciodată pentru că o făcuse să treacă prin aşa ceva.

În timp ce închidea porţile, toată teama inspirată de Paddy şi Davey se evaporă... Era eclipsată de posibilitatea găsirii cadavrului unui copil.

Georgio privi cum minutarul ceasului din perete ajunse la zece. Atunci, Ricky Colosul se duse spre camera de luat vederi din colţ şi urcîndu-se pe un scaun puse un pulover peste obiectiv.

Georgio urmări scena şi văzîndu-l pe Lewis venind spre el, îi zîmbi. Lewis însă nu-i întoarse zîmbetul.

Toţi ochii erau pe Denning şi Hall, iar cei doi simţiră că viaţa le era în pericol. În sala de recreere se aşternu liniştea, oamenii aşteptînd să li se dea semnalul.

Ricky îşi scoase de la brîu un cuţit cu mîner lung. Era făcut dintr-un rest de coadă de mătură, în care fusese fixată lama unui cuţit de tăiat carne, furat de la bucătărie. El îşi răsuci arma în faţă, rîzînd nebuneşte.

Denning îl apucă pe Hall de mînă, de parcă gestul i-ar fi putut salva, iar ceilalţi oameni începură să chicotească.

Ricky şi Georgio se îndreptară spre ei. Georgio îşi

scoase propriul cuţit, o versiune mai mică a armei lui Ricky.

– Aţi crezut că nu ştim cine sînteţi, eh? rosti Georgio cu glas coborît.

Ricky îl înjunghie pe Hal în stomac şi trăgîndu-i lama de-a lungul pîntecului gras, făcu să apară ca prin minune o spintecătură roşie. Hall, schimonosit de groază, se prinse cu mîinile amîndouă de burtă. Denning privea înmărmurit, asemeni celorlalţi deţinuţi. Prima picătură de sînge cursese şi acest lucru îi făcu parcă pe cei ce se uitau să înnebunească.

Măciucă ridică un scaun şi-l frînse de masa de biliard. Apucînd un picior de scaun, el începu să-l lovească pe Denning, punîndu-şi în mişcare toată forţa. Denning căzu la podea şi tot puhoiul de oameni se năpusti asupra celor doi.

Lewis se apropie calm de Georgio care urmărea spectacolul.

– N-ai de gînd să-i ajuţi prietenii? întrebă el.

Cuvintele lui se pierdură în ţipetele şi în urletele celor doi bărbaţi atacaţi.

Georgio se uită la chipul lui Lewis şi, zîmbind, îi împlîntă cuţitul adînc în piept. El observă ochii lui Lewis mărindu-se şocaţi de durere, iar cînd una dintre gărzile lui de corp începu să se apropie, el dădu să-şi scoată cuţitul. Însă prăbuşirea lui Lewis îi îngreună mişcarea. Cînd gorila ajunse lîngă el cu pumnii ridicaţi, Georgio urmări cu satisfacţie cum Ricky Colosul îi sări în ajutor, punîndu-şi braţul în jurul mătăhălosului bărbat, trăgîndu-l spre spate şi tăindu-i apoi încet gîtul cu cuţitul cu lamă lungă.

Georgio scoase cuţitul din Lewis şi-i zîmbi lui Ricky care era mulţumit să-şi vadă duşmanul la pămînt, zbătîndu-se în agonie. Georgio trecu cu lama cuţitului peste gîtul lui Donald Lewis, iar sîngele ţîşni în aer, împroşcîndu-i cămaşa şi pantalonul.

Părăsindu-l pe Lewis, Georgio şi Ricky se alăturară încăierării-generale.

Limbajul era cumplit, iar oamenii atacau nebuneşte. Sala de recreere fu distrusă în cîteva minute.

Privind la carnajul din jur, Georgio începu să rîdă încîntat. Mai bine nici că s-ar fi putut. Totul era aşa cum dorise.

Trăgîndu-se deoparte, el se şterse pe faţă şi constată cu stupoare că transpirase. Consternat, urmări cum capul lui Hall fu despărţit de trup. Oamenii înnebuniseră, însetaţi de sînge şi de ură. Văzu cum capul fu aruncat prin încăpere de la un bărbat la altul, cum fu lovit cu piciorul şi mulţumi lui Dumnezeu că pasa nu-i fusese adresată lui. Denning încă era în viaţă. Georgio îl observă cum se strecură sub masa de biliard.

– Hei! Atenţie! Denning încearcă să scape.

Vocea lui Georgio fu jovială şi puternică. El străbătu în fugă sala şi apucîndu-l pe bărbat de picioare îl trase de sub masă. Denning era de nerecunoscut; faţa lui era carne vie. Georgio auzi declanşîndu-se alarma în toată puşcăria – sunetul pe care aşteptase să-l audă. Lăsînd jos picioarele perversului, el urmări cum bărbaţii se năpustiră din nou asupra lui, sărind pe trupul nenorocitului, pe pieptul lui, pe picioarele lui; cum se opriră ca să-şi tragă sufletul şi să-l atace din nou. Toţi rîdeau isteric, la toţi le licăreau ochii, la unii din cauza setei de sînge, la alţii din cauza băuturii cu cocaină sau cu heroină.

Georgio se uită în jur şi simţi că-i vine să urle de bucurie. Toată viaţa manipulase oameni, iar ceea ce se întîmplase acum era dovada a ceea ce putea realiza dacă voia.

Eros, rîzînd încă, reuşise să se lase atras de atmosfera din jur, iar Georgio îl observă cum ridică uşor capul lui Hall şi-l strînge în braţe. Începu atunci să-i cînte cu glas tare un vechi imn care păru să confere scenei mai mult supranatural, iar cînd vocea lui se ridică puternic peste a celorlalţi, toţi se opriră privind ca vrăjiţi. Era de parcă atunci deveniseră conştienţi de ceea ce făcuseră.

Bărbaţii se uitară în jurul lor, la cele patru corpuri mutilate şi la sîngele împroşcat, iar majoritatea avură senzaţia că se treziseră dintr-un coşmar.

După cincisprezece minute de la prima picătură de sînge vărsată, gardienii intrară în sala de recreere şi

rămaseră înlemniţi de ceea ce văzură. Toţi deţinuţii, mînjiţi de sînge, şedeau tăcuţi, iar în centrul încăperii se afla Eros, cu capul unui bărbat în braţe, cîntînd *Ierusalim.*

Domnul Hollingsworth cuprinse scena cu privirea. Văzînd trupul lui Lewis sfîrtecat şi contorsionat, rosti şocat:

– Fraţilor, plecaţi dracu' de-aici.

Două minute mai tîrziu, gardienii erau dincolo de porţile sectorului de detenţie, iar domnul Hollingsworth vorbea la telefon cu directorul. Unul dintre mai tinerii gardieni se şocă cînd îl auzi pe şeful lui strigînd:

– Coboară dracu' aici că ăştia au înnebunit de tot!

Trîntind receptorul mai vîrstnicul gardian rosti mîhnit:

– Am crezut c-am văzut tot ce se putea vedea în meseria asta, băiete.

Tînărul întrebă:

– Acum ce facem, domnule Hollingsworth?

Bărbatul îşi aprinse o ţigară şi zise cu un glas obosit:

– O să bem un ceai şi-o să-l aşteptăm pe Pămpălău să vină aici. Acum veţi afla de ce unui director i se plăteşte un salariu atît de mare. Ăsta este bebeluşul lui, Jim, n-are nimic de-a face cu noi. Să-l lăsăm pe el să rezolve lucrurile.

Donna transpirase şi obosise. Plăcile de beton fuseseră uşor de îndepărtat, dar pămîntul de dedesubt îi crea probleme. Avînd doar o bucată de lemn cu care săpa, înaintarea ei era lentă.

– Haide, Donna. Vrei să te grăbeşti? Carol păzea porţile garajului.

–Sînt aproape gata. Şi nu mă mai zori atît. Glasul enervat al Donnei răsună puternic în garajul gol. Începînd să scoată pămîntul cu mîinile, ea zise: Carol am dat de ceva. Vino să mă ajuţi.

Carol se apropie cu paşi nesiguri.

– Ce este?

Donna era prea obosită şi prea preocupată de ceea ce făcea, ca să-i mai fie teamă.

– De unde dracu' să ştiu? Ajută-mă, fată, este ceva tare sub pămînt.

Carol se uită în gaura pe care Donna o săpase. Aceasta avea vreo jumătate de metru adîncime, şi în timp ce Donna continua să arunce pămîntul afară, Carol văzu bucăţi dintr-o pătură roşie.

Donna apucă materialul şi începu să tragă cu toată forţa. Acesta se scutură de pămîntul care îl acoperea şi ambele femei îşi dădură seama că adăpostea ceva. Punîndu-şi mîinile la gură, Carol fugi la porţile garajului şi, ieşind afară, vomită.

Ţinîndu-se de stomac, ea o auzi pe Donna pufnind într-un hohot de rîs strident şi apoi spunînd: *O Dumnezeule!*

Luîndu-şi inima în dinţi, Carol intră în garaj şi începu să se îndrepte spre Donna.

Davey şi Paddy, parcară în faţa garajului tocmai cînd Carol se îndrepta spre Donna.

Domnul Justice Hanningfield, director temporar, pînă la numirea unui director permanent, intră în sectorul de detenţie, însoţit de doi asistenţi.

– Ce se petrece aici?

Domnul Hollingsworth răspunse calm:

– Am avut nişte necazuri, domnule Hanningfield. Se pare că oamenii au aflat despre identitatea lui Hal şi a lui Denning. I-au măcelărit înainte de servirea ceaiului matinal. I-au măcelărit şi pe Donald Lewis şi pe una dintre gorilele lui. În clipa de faţă, oamenii sînt şocaţi după atac; sînt liniştiţi, dar încă periculoşi. Am mai văzut astfel de situaţii. De luni de zile se cloceşte ceva, iar astăzi a fost răbufnirea. Nu-mi place să vă fac probleme, domnule, dar v-am avertizat ca agresorii sexuali să nu fie puşi laolaltă cu jefuitorii. V-am spus că n-o să înghită aşa ceva.

Hanningfield se uită la bărbatul din faţa lui şi buza, acoperită de o mustaţă trasată parcă cu vîrful unui creion, începu să-i tremure agitată.

– Şi-acum ce facem? întrebă directorul cu un glas încordat.

Domnul Hollingsworth ridică din umeri şi zise:

– Scuzaţi-mă, dar aveam impresia că dumneavoastră

trebuie să ne spuneţi nouă ce să facem. Ezită cîteva secunde şi apoi adăugă: Domnule.

În sala de recreere, spiritele erau încinse, gata de răzmeriţă. Georgio ştia că acum trebuia să-i convingă pe oameni să-l primească pe director pentru negocieri.

– Du-te la closete, Ricky, şi adu-mi oala cu rahat din dulap. O să-l răhătuiesc pe acest director.

– Chiar ai de gînd să-l răhătuieşti pe director?

– După chestia asta, cred că este singurul lucru care ne-a rămas să-l mai facem, nu? Eu oricum, vreau să i-o plătesc jigodiei. Îl urăsc.

Glasul lui Georgio răsună puternic în încăperea cufundată în tăcere. El începu atunci să răcnească:

– Ce s-a întîmplat cu voi, măi oameni? Aştia erau lepădături, gunoaie, ucigaşi de copii. I-am făcut ţării un serviciu, am economisit milioanele contribuabililor. Ziarele vor afla în cîteva ore cine erau. Vom fi eroi! Opinia publică ne va susţine. Ce s-a întîmplat cu voi? Îmi voi asuma eu vina, şi voi fi mîndru să mi-o asum. Nu erau decît nişte poponari. La fel ca Lewis. El v-a băgat în sperieţi pe toţi. De-acum încolo eu şi Ricky vom conduce aici, lucrurile se vor schimba.

Benjy se întoarse cu oala de noapte, iar Georgio rîse încîntat.

– Abia aştept să-i văd mutra nemernicului. Asta o să-l înveţe minte să nu mai pună perverşi laolaltă cu bărbaţii adevăraţi. Să dea cineva jos puloverul, ca să vadă şi directorul ce-a pricinuit.

Hanningfield se uită la gardienii din jurul lui.

– Cum de nici unul dintre voi n-a observat că acolo camera de luat vederi nu funcţiona?

Gardienii îşi plecară privirile la bocanci.

– Uneori pierdem imaginea pentru cîteva minute. Sistemul este vechi, domnule Hanningfield. Avem micile noastre hibe.

– Mici hibe? Aşa le ziceţi voi? Patru morţi, după cîte ştiu, şi voi vorbiţi de hibe?

– Scuzaţi-mă că intervin, domnule, dar să ştiţi că nici

parapetul nu este prea grozav. Camerele sînt uneori aşezate în direcţii greşite. Aşa au întins-o ăia trei anul trecut, mai ţineţi minte? Slujba noastră este şi aşa destul de grea. Ar trebui să vă ocupaţi de problemele astea!

Hanningfield rosti cu un glas încordat, bine stăpînit:

– Ai mai multă experienţă decît mine în aceste chestiuni. Păstrează totul pentru o discuţie ulterioară.

Domnul Hollingsworth zise calm:

– Trebuie să-i separăm pe instigatori, acesta este primul pas. Trebuie să-i transferăm de pe Insulă. Să aplicăm OPSD-ul. Se uită spre director şi continuă pe un ton batjocoritor: Asta ca o explicaţie pentru dumneavoastră să ştiţi ce înseamnă regulamentul de *Ordine Perfectă şi Disciplină*. Ceilalţi vor putea fi uşor supravegheaţi cînd vor afla că liderii au fost mutaţi. Pe aceştia din urmă îi vom transfera disciplinar. Este Articolul 43. Putem să-i transferăm din închisoare, în caz de forţă majoră, fără escortă, şi cred că acum e caz de forţă majoră, nu?

Un strigăt puternic se auzi dinspre porţile sectorului şi un gardian intră în birou, rostind:

– Vă strigă, domnule Hanningfield. Vă vor, domnule.

Hanningfield se uită pe monitor la măcelul din sala de recreere, iar Hollingsworth zîmbi văzîndu-şi directorul pălind. După cîteva clipe, rosti jovial:

– Ar fi bine să nu-i facem să aştepte.

Hanningfield ieşi din birou, iar gardienii îl urmară. Stînd la porţile sectorului, directorul interimar îi văzu pe deţinuţi mînjiţi de sînge şi aproape că îşi pierdu glasul.

Georgio, aflat în faţa oamenilor, strigă:

– N-aveai nici un drept să pui lepădăturile alea împreună cu noi! Noi nu sîntem perverşi! Ne-ai insultat, aducîndu-ne aici scursurile alea! Dumneata eşti vinovat de treaba asta, amice.

Gardienii, înarmaţi,, urmăriră încîntaţi reprezentaţia.

Hanningfield strigă:

– Acum încetaţi, iar eu voi încerca să rezolv totul discret. Trebuie să încetaţi ceea ce faceţi!

Georgio rîse.

– Am încetat, domnule Hanningfield. Poţi veni să faci

curăţenie. De fapt, te vom ajuta şi noi, dacă vrei.

Toţi bărbaţii rîseră batjocoritor.

– Deschideţi porţile, noi o să ne retragem în sala de recreere, vă predăm armele şi puteţi negocia cu noi acolo. Am încercat să stabilim un lucru. Om fi noi lepădături, pentru cei ca voi, dar nu putem accepta perverşi în sectorul nostru.

El îşi lăsă jos cuţitul în faţa directorului şi a gardienilor, şi toţi ceilalţi bărbaţi, inclusiv Ricky, îi urmară exemplul. Acţiunea era terminată, Ricky căpătase ce dorise şi la fel şi Georgio. Nu mai rămăsese decît evadarea.

Întorşi în sala de recreere, bărbaţii aşteptau sosirea gardienilor. Aceştia veniră în cinci minute. Deţinuţii se aliniară lîngă peretele îndepărtat, iar Georgio aştepta, cu oala la spate, intrarea grandioasă a directorului.

Nu trebui să aştepte prea mult. Oamenii înarmaţi şi calmul prizonierilor, îi dădură curaj domnului Hanningfield să intre în sala de recreere şi să-şi exercite autoritatea. O fărîmă din mintea lui se gîndea la raportul pe care trebuia să-l formuleze a doua zi.

Se uită prin încăpere şi inima începu să-i bată nebuneşte cînd îl văzu pe Eros stînd într-un colţ cu capul lui Hall în braţe.

Avu senzaţia că intrase într-un coşmar şi, brusc, îşi dădu seama cît de mult îi subestimase pe acei oameni. Ei erau capabili de lucruri pe care el nici nu le bănuia.

Hanningfield se îndrepta spre oameni, cu mai mult curaj, simţind că totul era sub control. Însă cînd dădu să vorbească, Georgio trecu prin zidul de oameni şi-i aruncă în faţă conţinutul din oală.

Hanningfield simţi duhoarea înainte de a lua contact cu mizeria. Stomacul păru să i se întoarcă pe dos cînd conştientiză ce îi intrase în gură, în ochi şi ce-i curgea pe costumul bun.

În jur nu mai auzi decît un urlet batjocoritor şi voci grosolane care strigau necontenit: Răhătuieşte-l pe director! Răhătuieşte-l pe director!

Davey şi Paddy intrară în garaj şi rămaseră uluiţi văzîndu-le pe cele două femei îngenuncheate pe pavaj.

– Ce naiba se petrece aici?

Glasul lui Paddy răsună puternic în garajul gol, făcîndu-le pe Carol şi pe Donna să îngheţe de spaimă.

Bărbaţii se apropiară de locul în care cele două femei stăteau îngenuncheate şi se uitau la o pătură roşie.

– Iisuse Cristoase! exclamă Paddy tare, nevenindu-i să creadă. Chestia asta a ieşit de-acolo? întrebă el, arătînd spre gaura din faţa lui.

Donna încuviinţă din cap, însă ochii ei rătăceau pe pachetele de bani împrăştiate.

– Ticălosul, împuţitul! Tu ştiai despre ăştia, Jackson? Paddy se întoarse spre Davey care se holbă şocat la pachetele de bani.

– De unde dracu' era să ştiu? Crezi c-ar mai fi fost aici dacă ştiam?

Carol interveni ţîfnoasă:

– Ce-aş vrea eu să aflu este de unde provin?

Davey rîse uşor.

– Mă întreb ce-o fi făcut Georgio cu banii din jaful lui Lewis. Trebuie să-i fi dus prin apropiere, pentru că n-ar fi putut să ajungă prea departe. N-avea timp. Betonul spart a fost acoperit de cutii. Numai cînd le-am fi mutat de-aici, l-am fi văzut.

Paddy clocotea.

– Întotdeauna am mutat marfa noaptea. El a ştiut treaba asta. N-am mutat-o niciodată ziua. Georgio avea de gînd să se întoarcă după ăştia, nu-i aşa? Şi nici unul dintre noi n-ar fi ştiut.

– Cînd are loc evadarea, Donna? Trebuie neapărat să aflu, corect?

Ea încuviinţă, toată teama dispărîndu-i de îndată ce descoperise că sub beton nu erau decît bani.

– Astăzi, Paddy. Evadarea este astăzi. Ea văzu expresiile şocate de pe chipurile lui Paddy şi şi a lui Davey, şi pufni în rîs. Vă daţi seama ce-o să se întîmple? Georgio o să ne lase pe mulţi gură cască. O să rîdă de-o să se prăpădească de mulţi dintre noi.

Ea pufni în rîs amuzată, lacrimi mari rostogolindu-i-se pe faţă atunci cînd văzu expresiile uluite de pe chipurile lor.

– I-a fentat pe mulţi, şi pe voi ca şi pe mine. Mă întreb cînd ar fi venit după bani? Ştiindu-l pe Georgio, n-ar fi lăsat bănetul ăsta aici multă vreme. Poate că avea de gînd să o trimită pe prietena lui, Vida, nu? Poate că acesta era planul. Rîsul Donnei era atît de puternic, că o făcea să tremure.

Carol îşi puse braţul pe umerii Donnei şi o ajută să se ridice.

– Haide, Donna, încetează, te rog.

Paddy înclină din cap.

– Du-o de-aici, Carol. Eu şi Davey o să rezolvăm problema.

– Proştilor! Noi am telefonat deja la poliţie, deoarece am crezut că-năuntru era un cadavru. Din clipă în clipă trebuie să sosească.

Donna începu să rîdă din nou. Imaginea celor doi bărbaţi consternaţi o amuza teribil.

Paddy şi Davey încremeniseră.

– Glumiţi!

– Mă tem că nu. Aş vrea să nu fie adevărat, Paddy.

Paddy şi Davey se depărtară încet de cele două femei şi cînd auziră sirenele unor maşini de poliţie fugiră de la garaj, lăsîndu-le singure.

Carol şi Donna aşteptară ca maşina bărbaţilor să plece. Uitîndu-se apoi una la cealaltă, se apropiară şi, punîndu-şi mîinile, murdare de pămînt, una pe talia celeilalte, se îmbrăţişară ca într-un dans.

CAPITOLUL 44

Dessie Brooks se plictisise să se tot uite după femei şi să stea liniştit. La fiecare două minute pipăia micuţul telefon mobil din buzunar.

O femeie trecu pe lîngă el, iar Dessie îi zîmbi. Ea însă îl ignoră.

Lui Dessie îi plăcea postura în care se afla acum, deşi era plictisitoare. Pînă şi urmărirea femeilor devenise plictisitoare.

Cinci minute mai tîrziu, Dessie dădu de filonul de aur. O femeie de o vîrstă greu de apreciat, îmbrăcată într-o haină lungă, de piele, şi purtînd pantofi cu tocuri înalte, se aşează lîngă el şi îi zîmbi.

Conversaţia lor urmă cursul obişnuit:

– Nu te-am mai văzut pe-aici, îi zise el.

– Mă duc să vizitez un prieten la puşcărie.

Dessie zîmbi larg. Prietenul era de fapt soţul, şi amîndoi ştiau acest lucru.

– Ce păcat. Pentru ce este închis?

Femeia îşi ţuguie buzele şi se uită la chipul lui Dessie, înainte să răspundă:

– A căpătat şapte ani pentru rănire gravă. Însă n-a fost vina lui.

Dessie încuviinţă din cap.

– Feribotul trebuie să sosească curînd.

În timp ce vorbea, Dessie observă duba intrînd pe debarcader şi, întorcîndu-se spre femeie, rosti entuziasmat:

– Ai vrea să bem ceva la bar? Feribotul n-o să plece imediat.

Femeia încuviinţă din cap.

– Numele meu este Cathy, al tău care este?

Dessie îşi puse braţul în jurul ei şi o conduse spre local.

– Eugene, Eugene O'Doughall.

Femeia exclamă tare:

– Ce nume! Cînd îl rosteşti, parcă ai avea gura plină.

Dessie, mereu optimist, spuse:

– Asta o s-o vedem mai tîrziu, eh? Ia loc, te rog, şi comandă băuturile, că eu mă duc pînă la W.C.

Dessie se strecură din bar şi dădu telefonul pentru care cîştiga cinci sute de lire. Formă numărul de pe telemobilul lui Eric şi zise:

– Cuşca e la post. Ceasul este cinci şi un minut.

Eric mormăi ceva, iar Dessie închise şi se întoarse la Cathy şi la revista *Sporting Life.*

Pe ansamblu, nu fusese o zi grea.

Eric îşi începu drumul cu excavatorul spre Podul Diavolului. Înainta pe prima bandă, lăsînd spaţiu suficient

celor ce doreau să-l depăşească, ba chiar făcîndu-le semn cînd să treacă, asemeni unui şofer cumsecade de pe mastodonţii rutieri. Era îmbrăcat în salopeta neagră, iar masca o ţinea rulată pe cap şi trasă pe frunte ca pe o căciuliţă de lînă.

Pipăi puşca *Armalite* ascunsă sub scaunul alăturat şi zîmbi. Dintre toate acţiunile, evadările îi plăceau cel mai mult. Îi plăceau şi răpirile de copii care să fie duşi în diverse ţări.

Momentele palpitante erau cele după care tînjea, cele pe care le adora.

În spatele lui veneau Jonnie H. şi fraţii McAnulty. Motocicletele erau gata pregătite şi armele la îndemînă.

Tot ce trebuia să facă era să ajungă la destinaţie şi să aştepte.

Iar aşteptarea era partea cea mai grea.

Poliţia fusese avertizată că un prizonier de maximă securitate urma să fie transferat şi, ca de obicei în astfel de cazuri, aceasta păzea cotiturile şi răspîntiile de pe traseu. Vehiculul urma să nu facă nici o oprire pe drum. La Portsmouth, duba coborî de pe feribot şi fu însoţită îndeaproape de un vehicul de trafic greu pînă la următoarea destinaţie, unde fu predată unei maşini a echipajului de poliţie.

De acolo, duba o apucă în mare viteză pe autostrada A1, maşina echipajului de poliţie urmînd-o la distanţă de trei vehicule. Dacă nu erai în cunoştinţă de cauză, puteai să crezi că este vorba despre un vehicul normal al poliţiei, care transporta deţinuţi de gradul C.

Numai poliţia şi personalul puşcăriei ştiau cine erau pasagerii. Cei doi poliţişti din maşina însoţitoare gustau din plin călătoria şi discutau despre tot felul de lucruri care nu aveau legătură cu duba din faţa lor.

Soţii, copii, rugby erau subiectele abordate de cei doi poliţişti care nu ştiau că duba avea să fie atacată în mai puţin de treizeci de minute.

Parcînd excavatorul p: un drumeag clisos, Eric îşi aprinse un trabuc şi începu să citească *The Guardian*, supraveghind şoseaua prin oglinda laterală. Jonnie H. parcă *Mercedes*-ul la douăzeci de metri distanţă, în

spatele unor tufişuri de pe marginea drumului. De pe şosea, era practic invizibil.

Începură să aştepte, tensiunea din *Mercedes* crescînd şi făcîndu-i pe oameni să transpire în groasele lor salopete şi căciuli tricotate.

Harry Hutchins şi Freddie Carver stăteau într-un *Cosworth* de clasa L, lîngă pod, la vreo trei kilometri de Podul Diavolului. Amîndoi erau calmi, ca să nu spunem plictisiţi. Harry urma să conducă *Cosworth*-ul, iar Freddie, *Granada*. Amîndoi erau şoferi experimentaţi, amîndoi erau de încredere şi erau obişnuiţi să lucreze sub presiune.

Harry era unul dintre cei mai buni şoferi în domeniu; era de asemenea bun prieten cu Eric şi, în consecinţă, lucrase la toate răpirile din lume: din Turcia pînă în Dubai. Săptămîni în şir umblase pe drumurile din zonă ca să găsească traseul cel mai nimerit.

Freddie era scund şi brunet. Asemeni lui Harry, era şofer bun şi nu intra repede în panică. Şi tot asemeni lui Harry, el îşi lua meseria în serios şi era bine pregătit pentru ea; deşi singura lui misiune era să asigure transportul fraţilor McAnulty, nu a lui Georgio, el aranjase ca ei să-şi ia maşina la opt kilometri de locul atacului. Poliţia nu avea să înţeleagă ce îi lovise.

Toţi aveau să dispară de pe faţa pămîntului.

Inclusiv şoferii.

Cîntînd, Peter Jones conducea duba pe autostrada A1. Deşi era contra regulamentului, el avea mereu un mic casetofon şi cînta muzică western şi country, ignorînd strigătele şi ciocăniturile din spate.

Din partea lui se puteau duce dracului cu toţii. El era omul principal în aceste cuşti. El ştia acest lucru şi la fel ştiau şi gardienii.

El îi închidea, el le dădea drumul. El era barosanul şi era foarte încîntat de idee.

Dolly Parton urmă pe caseta cu *I Will Always Love You*. Melodia era una dintre preferatele lui, aşa că dădu volumul mai tare, distorsionînd glasul lui Dolly şi

făcîndu-i pe cei din spate să bocăne şi să strige.

Contemplînd cele trei posesiuni importante ale lui Dolly, între care una dintre ele era vocea, el o acompania.

Cei trei gardieni şi prizonierul gemură cînd primele acorduri ale melodiei trecură printre zăbrele.

Jones văzu excavatorul care îi apăru în faţă şi apăsă pe frîne. Utilajul ocupa cele două benzi, oprind tot traficul.

Închizînd ochii, el îşi dădu seama că urma să aibă loc o evadare. Deschizînd grilajul din spate, le strigă gardienilor:

– Ţineţi-vă tari, sîntem atacaţi!

Trei glasuri îi urlară atunci:

– Închide dracu' casetofonul ăla!

Jonnie H. ajunse la maşina echipajului de poliţie înainte ca poliţiştii dinăuntru să ia legătura cu baza. Înfigîndu-şi pistolul-mitralieră pe geam, strigă:

– Afară! Afară! Afară!

Ţipetele necontenite îi înspăimîntară pe ofiţerii de poliţie. Coborînd din maşină, ei observară cum Eric le distruse staţia radio. Le smulse apoi aparatele portabile de emisie-recepţie şi le ordonă să-l urmeze la dubă.

O femeie, îmbrăcată în haină de blană, care conducea un *Mercedes Sport* îi dădu cheile de la maşina lui Jonnie H. şi-l imploră:

– Vă rog, daţi-mi-le înapoi. Trebuie să mă întorc acasă, la copii.

Jonnie pufni în rîs şi aruncă cheile în cîmpul din spatele lor.

Toţi îşi oferiră, fără comentarii, cheile şi tăcură, privind la nebunia din jur.

În interiorul dubei, Peter Jones era înfricoşat, dar se simţea protejat. El ştia că parbrizul era antiglonţ şi stătea cu mîinile la piept, aşteptînd următoarea mişcare a atacatorilor.

Figura lui căpătă o cu totul altă expresie cînd Eric se apropie de maşină cu puşca *Armalite.*

Cei trei gardieni din spatele dubei auziră şuieratul primului glonţ care atinse parbrizul. La scurt timp urmară încă două. Toţi erau îngroziţi.

Peter Jones se lăsă jos lîngă scaun, în timp ce gloanţele îi şuierau pe la ureche. Rămase acolo, rugîndu-se ca bărbaţii să plece şi să-l lase în pace. Dintr-o dată însă simţi miros de benzină. Ridicîndu-se brusc, văzu că printr-o gaură din parbriz i se turna benzină în cabină, vaporii înecăcioşi ai lichidului înăbuşindu-l.

Gardienii simţiră mirosul prin grilajul metalic şi unul din ei strigă:

– Este benzină. O să ardem aici ca nişte şoareci.

David Hakerm cel mai vîrstnic şi mai inteligent dintre ei, zise:

– Atunci o să ardă şi el cu noi, nu-i aşa?

Gardienii se uitară la prizonierul care le rîdea în faţă. Încă o dată se dezlănţuise iadul.

Eric se urcase pe capota maşinii, în dreptul volanului, ţinînd în mînă o bucată de cîrpă aprinsă. Cu faţa schimonosită de ură şi ascunsă de mască, el strigă cît putu de tare:

– Ieşi din cabină sau o să-ţi dau foc. O să arzi de viu. Ieşi dracu' afară din cabină!

Peter Jones deschise portiera, în timp record. Tîrîndu-l afară, Eric devenise prietenos şi asigurator, toată ura din glas dispărîndu- i.

– Deschide uşile din spate, amice, şi diseară vei lua cina cu soţia şi cu copiii, în regulă? Execută uşurel ceea ce-ţi cerem, da?

Dibuind cu greu cheile, Jones începu să deschidă uşile din spate ale dubei. Mîinile îi erau înţepenite de frică şi nu-şi mai aducea aminte combinaţia de mişcări care deschidea broasca.

– Este o închizătoare cu cifru. Trebuie să-mi amintesc combinaţia, mişcările care deschid broasca, altfel se va bloca.

Eric aşteptîndu-se la aşa ceva, îi rosti cu blîndeţe la ureche:

– Linişteşte-te, amice, şi deschide uşa. Nimeni nu va păţi nimic. Îţi dau cuvîntul meu.

În timp ce Eric se ocupa de şofer, fraţii McAnulty terminaseră de luat cheile de la maşini şi începuseră să pregătească motocicletele.

Tot ce îşi repetau necontenit în gînd ca o mantră era: *Haide, haide.*

Cei doi poliţişti erau întinşi la pămînt, lîngă dubă, cu mîinile legate în cătuşe la spate şi ascultau atenţi ca să reţină eventuale nume, accente sau orice altceva le-ar fi fost de folos.

Jonnie H. zări un bărbat care ieşi din maşină. Acesta se afla în spatele camionetei *Mercedes* şi încerca să vadă ce se petrece. Avea în mîna un telefon mobil. Îndreptîndu-se spre el, Jonnie H. îl lovi cu patul puştii peste faţă. Bărbatul se prăbuşi, iar Jonnie rămase neclintit privind şirul de maşini, înspăimîntîndu-i pe cei ce-ar fi îndrăznit să se dea jos şi să se uite. Femeia din *Mercedes* plîngea.

Jonnie H. se răsuci şi în timp ce se îndrepta spre motociclete, rosti cu o voce de nerecunoscut:

– Nu vă săturaţi pînă nu o luaţi. Nu puteţi pînă nu vă băgaţi nasu' peste tot.

Bărbatul, cu faţa plină de sînge, se tîrî înapoi în maşină.

Broasca ţăcăni şi uşile duble se deschiseră. În întunecimea dubei, patru feţe priveau spre exterior.

Eric rămase blocat.

– Cine dracu' e ăsta? Unde e Georgio?

Ricky oftă adînc.

– Du-mă de-aici, măi omule. După aceea mă descurc eu, în regulă?

Eric care pentru prima dată în viaţă nu ştia ce să facă, îl auzi pe Jonnie H. spunîndu-i bărbatului de culoare:

– Ai fost singurul scos? Mai trebuia să meargă cineva?

Ricky clătină din cap.

– Hai să mergem, măi oamenilor. O să vă povestesc cînd ne liniştim, în regulă? Poliţia o să sosească într-o clipă, pentru că oamenii ăştia au telefoane în maşini.

Arătă cu degetul spre cîrdul de maşini şi pînă să se

dezmeticească, se pomeni pe şaua unei motociclete care o apucă pe arătură, tocmai cînd poliţia ajunse la locul faptei, cu sirenele urlînd.

Cînd se apropiară de podul sub care îi aşteptau maşinile, poliţia îi ajunsese din urmă. Sărind de pe motociclete, bărbaţii îşi scoaseră pistoalele şi traseră în cauciucurile maşinilor poliţiei. Toţi poliţiştii se lăsară jos în scaune, temîndu-se să iasă afară. Din maşini observară cum şase bărbaţi trecură în fugă podul şi cerură prin radio întăriri, dînd cît mai multe detalii posibile. Din cauza poziţiei podului, ei nici măcar nu observară ce maşini aveau agresorii.

Freddie Carver se uită la bărbatul cu care Eric venise şi zise:

– Cine dracu' e ăsta? Ridicîndu-şi ochii la cer, Eric începu să se dezbrace de salopetă şi să se schimbe în alte haine, ca s-o ia cît mai repede din loc şi să afle ce se întîmplase. Bărbaţii îşi aruncau salopetele în portbagajele maşinilor.

Jonnie H. îi strigă lui Eric:

– Ce o să faci cu ăsta?

– Încă nu ştiu. Ar fi bine să vii cu mine. El îl împinse pe Ricky în maşină, în spaţiul dintre scaunul din faţă şi bordul maşinii şi apoi se aşeză cu Jonnie H. pe bancheta din spate a *Cosworth*-ului. Harry porni motorul şi o apucă uşor pe şosea, ca să nu atragă atenţia asupra lor.

După ce-şi încheie cămaşa, Eric îşi puse o cravată şi îmbrăcă un sacou. Fără măşti şi salopete, bărbaţii arătau ca nişte oameni de afaceri ce se întorceau de la muncă. Jonnie H. se uită la solidul bărbat negru, ghemuit lîngă scaunul din faţă.

– Ăsta o să ne atragă mare durere de cap, Eric, îţi dai seama, nu-i aşa?

Eric rîse.

– Ce întorsătura dracului! Cine eşti, amice, şi unde dracu' e Georgio Brunos?

Ricky afişă un zîmbet destins, gîndindu-se la norocul ce-l avusese, şi zise:

– Să scăpăm de-aici şi-o să vă povestesc ce s-a întîmplat.

Donna şi Carol chicotind încă, se urcară în camionetă şi părăsiră zona garajului.

– I-ai văzut cum au făcut stînga-mprejur? L-am crezut mai deştept pe Davey, nici nu mi-am închipuit c-o să ia o asemenea plasă. Pe-aici se învîrte mereu poliţia. Este zona coclaurilor.

Donna afişă un zîmbet superior.

– Mi-a plăcut că l-am văzut pe Paddy făcînd pe el de frică. Îl urăsc acum. Şi cînd mă gîndesc că voiam să-i dau un procent din afacere pentru că mă ajuta. Dumnezeule, cum de-am putut să fiu atît de naivă, de tîmpită?

– Toate sîntem tîmpite la capitolul bărbaţi. Numai că ne trebuie ceva timp ca să descoperim acest lucru.

Cele două femei pufniră în rîs.

– Ce-o să ne facem cu tot bănetul? Ce n-aş putea face eu cu cîteva miare, acum că nu-l mai am pe Davey pe cap.

Donna se uită grav spre Carol şi zise:

– Ai terminat de-a binelea cu el, Carol? Total, definitiv şi irevocabil?

– O, da. I-am suportat destule, de-a lungul anilor. Ştii, doar. Dar aceste reviste... au ucis tot ce mai simţeam pentru el. N-aş putea să mă mai uit la el şi să nu văd acei copii.

– Ar fi trebuit să-i vezi în Sri Lanka. Mi s-a făcut rău cînd i-am văzut că erau abuzaţi, iar eu trăiam din profituri.

Carol îşi muşcă buza.

– Toţi am trăit din profituri, dragă, zise ea. Nu numai tu. Eu·ar fi trebuit să bănuiesc că se întîmplă ceva de genul ăsta, dar tu n-aveai cum să-ţi dai seama.

Donna coti şi o luă pe autostrada A13 care o ducea spre casă.

– Ar fi trebuit să-mi dau şi eu seama. Ia, de pildă, firma *Talkto*. Stephen era amestecat pînă peste cap în treburile necurate de-acolo.

– El chiar a murit, Donna?

– O, da, e mort de mult – şi vrei să ştii ceva, Carol? Nici nu-mi pasă. Ştiu că sună cumplit, dar ăsta este adevărul. Nu merita să trăiască, de fapt nici unul dintre ei nu merită. Inclusiv Georgio. De îndată ce-o să se întoarcă din nou la puşcărie, eu şi Alan Cox o să fim vînaţi. S-ar putea ca partea mea de bani s-o folosesc ca să plec undeva. Tu ce-o să faci cu partea ta?

Chipul lui Carol se transformă într-o mască de şoc şi uluire.

– Vorbeşti serios?

– Sigur că vorbesc. Georgio oricum n-o să vină după ei. Şi hai să fim cinstite, nu putem să-i dăm înapoi, nu-i aşa? Aşa că tu vei lua jumătate, iar eu mă voi folosi de partea mea ca să plec departe de-aici.

– Ce sumă este?

– Aproape trei sferturi de milion de lire.

– Iisuse! Eşti sigură de asta?

– Mai sigură ca niciodată. Ia-i, întemeiază-ţi o afacere nouă, Carol. Bancnotele sînt imposibil de detectat. De-asta le dorea Georgio. Poţi să le cheltuieşti unde o să pofteşti, scumpo.

Carol surîse.

– O să te transformi într-o infractoare adevărată?

Donna ridică din umeri.

– Păi, am avut un profesor bun, nu-i aşa?

Bunty stătea în salon şi citea o revistă, cînd auzi o maşină intrînd pe aleea din faţa casei.

Continuă să citească, aşteptînd să audă un ciocănit la uşă. Bunty nu deschidea niciodată pînă nu se ciocănea cel puţin de două ori la uşă; aceasta făcea parte din aşa-numita ei imagine. Oamenii aveau astfel impresia că ea era prea ocupată ca să-i primească. Viaţa ei măruntă căpăta importanţă şi dădea senzaţie de notorietate şi de prestigiu.

Neauzind nici un ciocănit, ea puse revista deoparte şi se duse la fereastră. Strigătul ei îl făcu pe Harry să vină din bucătărie cu sandvişul în mînă şi şerveţelul sub bărbia grasă.

– Ce dracu' s-a întîmplat, femeie? Doamna Jenkins s-a şi tăiat la mînă.

– Uită-te, Harry! Uită-te ce fac!

El se apropie de fereastră şi ceea ce văzu îi dădu un asemenea şoc, că scăpă sandvişul pe tapiseria de damasc a scaunului de lîngă el.

Amîndoi o apucară în grabă spre uşă, luptîndu-se care să iasă primul.

Dînd uşa de perete, Bunty strigă:

– Ce dracu' crezi că faci aici?

Donna îi întoarse un zîmbet relaxat.

– Fac o livrare la domiciliu, Bunty. Scuză-mă că nu am un *Porsche*. Dar lucrurile astea se află unde ar fi trebuit să se afle din prima zi.

Stivuite pe alee erau cărţile şi revistele din garajul închiriat. Scoase din cutiile lor, acestea erau aruncate peste tot, vîntul luîndu-le şi purtîndu-le la întîmplare prin grădină.

– Apropo, dischetele le ard, Harry. Cred că este lucrul cel mai bun, nu-i aşa? O, şi să nu uit, aţi face bine să vă apucaţi de curăţenie pe-aici, că am telefonat la redacţia revistei *Standard, Recorder and Sun*. O să sosească într-o clipă. Pornografia cu copii este o ştire de senzaţie, nu-i aşa? Mai ales pentru revistele de scandal. Şi gîndeşte-te ce-o să scrie ziarele locale despre tine, funcţionarul de la primărie.

Carol şi Donna se urcară în camionetă şi o priviră pe Bunty luîndu-l la rost pe Harry.

Carol zîmbi.

– O fi prima dată cînd Bunty face muncă manuală?

Donna îi privi pe cei doi prin oglinda retrovizoare de pe laterală.

– Mi-a făcut mare plăcere, zise ea. Acum, hai să mergem acasă să vedem ce noutăţi ne-a mai adus ziua de azi.

Eric şi Jonnie [illegible] cu Alan Cox şi Anthony Calder în adăpostul sigur al lui Eric din Ilford. Cei patru bărbaţi îl ascultau tăcuţi pe solidul bărbat negru din faţa lor.

– Deci, înainte de a vorbi, trebuie să primesc asigurarea voastră că ceea ce-o să vă spun n-o să se întoarcă împotriva mea.

Anthony Calder zise calm:

– Tu spune-ne adevărul. Putem să ne informăm la cineva dinăuntru, aşa că nu te strofoca să ne minţi, da?

Îi turnă lui Ricky încă un rom mare şi cei patru bărbaţi se relaxară din nou în scaune, ca să asculte.

– Georgio a venit la mine ca să-i aranjăm pe perverşi. Eu am fost de partea lui, cu condiţia să-l îndepărtez pe Lewis în aceeaşi zi. Voiam postul, mă săturasem de Lewis şi de gorilele lui. Aveam ani mulţi de stat şi nu voiam ca Lewis să-mi stea în coaste, înţelegeţi ce vreau să spun?

Bărbaţii încuviinţară din cap.

– Ei bine, în dimineaţa asta, la ora zece ne-am dezlănţuit cu toţii. Am mătrăşit doi pedofili, pe Hall şi pe Denning. Erau cei doi care au cîntat în procesul ăla mare, de-acum cîteva luni. Ştiţi, cu copiii ucişi. Ce mai încolo şi-ncoace, Georgio a aflat cine erau şi mi-a cerut să-i fac rost de o armă. Eu l-am întrebat la ce-i trebuia arma şi el mi-a spus. Atunci am pus împreună totul la cale. Ştiam că între el şi Lewis erau nişte frecuşuri pentru nişte bani, toată puşcăria ştia, aşa că mi s-a părut logic ca noi doi să ne unim. Şi ne-am unit. Patru oameni au murit în dimineaţa asta.

– La ştiri nu s-a spus încă nimic, nu-i aşa? Se ţine totul sub tăcere pînă vor putea anunţa că au situaţia sub control. Nici despre evadare nu s-a pomenit nimic. Dacă s-ar fi pomenit, pînă acum aş fi aflat.

Ricky înclină din cap aprobator spre Alan şi continuă:

– A fost iadul pe pămînt, oameni buni. Toţi îşi ieşiseră din minţi. Unul din tipi a fost decapitat. Iar nebunului de Eros, schizofrenicului, a trebuit să i se smulgă cu forţa din braţe capul mutilatului. A fost cumplit, cumplit! Parcă n-a fost real. Parcă am fi fost toţi prinşi în violenţă, înţelegeţi? Trebuia să fi fost acolo ca să vedeţi. Georgio l-a lichidat pe Lewis, iar eu pe una dintre gorilele lui. După aceea totul a părut să se potolească. Au venit

gardienii, noi ne exprimaserăm punctul de vedere. Fără perverşi printre condamnaţii pe viaţă. Şi pe urmă ne-am liniştit. Eram şocaţi de ceea ce făcuserăm. Vreau să spun, că nu văzusem niciodată atîta sînge. Eram ca nişte animale. Parcă fiecare fusese stăpînit de furia celorlalţi.

În timp ce vorbea, el se uita la cei patru bărbaţi, iar Eric încuviinţă aprobator.

– Ştiu ce vrei să spui, am văzut asemenea lucruri în război.

– Cînd gardienii ne-au încolţit în sala de recreere, şi-a făcut apariţia directorul Hanningfield. Un jeg de prima clasă. Era înconjurat de oameni înarmaţi şi se credea cineva, ştiţi? Ne privea de sus. Ne-am dat seama că morţii l-au înspăimîntat, l-au şocat, însă făcea pe regele. Ei bine, Georgio l-a răhătuit. Georgio l-a răhătuit pe director. Să fi văzut mutra lui Hanningfield cînd l-a izbit mizeria din oală. Era de comă, de milioane. Acum îmi dau seama c-a făcut asta ca să fie transferat şi să vă întîlnească. Şi asta s-ar fi şi întîmplat, dacă nu-i mergea rău.

Alan sorbi din brandy şi întrebă:

– Dar ce s-a întîmplat de i-a mers rău?

– Acolo cu noi era şi-o damă pe nume Sadie. Georgio era prietenos cu ea, nimic mai mult, şi cred că în timpul tărăboiului ea a stat în celulă. Ca să fiu sincer, nimeni nu şi-a dat seama că ea n-a fost acolo. Totul s-a întîmplat foarte repede. Oricum, ca să revin la ce spuneam, cînd au început să ne bage în celule – bănuiesc ca să stabilească cine fuseseră instigatorii şi să-i izoleze –, Sadie a strigat: Georgio era amestecat cu Hall şi Denning. Făcea parte din afacerea lor. Nimeni n-a luat-o în seamă. Dacă Georgio ar fi avut cap, ar fi ignorat-o. Însă şi-a ieşit din minţi. Iar Sadie, tipesa asta, l-a înjunghiat direct în inimă. Ea o luase razna. Am fugit la Georgio, ca să-l ajut, însă ei, crezînd că vreau să dezlănţui iar tărăboiul, m-au înşfăcat. M-au transferat disciplinar, iar restul îl ştiţi. Cred că Sadie a fost pusă sub sedative, îşi ieşise rău din minţi. Nu se putea să o transfere cu mine.

Cei patru bărbaţi rămaseră tăcuţi o clipă, după care Alan zise:

– Şi el a murit?

Ricky ridică din umeri.

– Întrebarea ta e şi a mea. Pe ceilalţi deţinuţi i-au băgat în celule cu arma la ceafă, iar eu am fost izolat şi acuzat de instigare, şi asta bănuiesc din cauză că Brunos nu mai era. El înclină din cap spre Eric şi continuă: Mulţumesc că m-ai scăpat. Îţi rămîn recunoscător.

– N-ai pentru ce. Venisem pentru o evadare şi ai fost acolo. Numeşte-o soartă! Cine mai vrea o băutură, pînă o să lămurim ce s-a întîmplat aici şi cel mai important, cine o să ne plătească onorariile?

Cînd Donna şi Carol ajunseră acasă îl găsiră pe Mario în bucătărie cu Dolly.

– Bună, Mario, ce vînt te-aduce aici?

El observă mîinile şi hainele murdare ale femeilor.

– Stephen a murit în vacanţă, Donna. S-a înecat. Mama m-a trimis să-ţi aduc vestea.

Donna îl privi fix pe Mario cîteva secunde, apoi rosti:

– Fă un ceai pentru Mario, Dolly. Eu şi Carol mergem sus să facem un duş şi să ne schimbăm, da? N-o să dureze mult.

În dormitor, Donna o auzi pe Carol vorbind la telefon cu fata cea mare şi rugînd-o să aibă grijă de Jamie pînă la întoarcerea ei acasă. Apoi cele două femei se uitară una la cealaltă.

– Hai să ne spălăm, Carol, şi s-ascultăm buletinul de ştiri de la radio. Trebuie să ştiu ce s-a întîmplat cu Georgio, înainte de-a face următoarea mişcare. Mi-a fost teamă să ascult ştirile astăzi. De cum voi afla care este situaţia, voi putea să hotărăsc într-un fel.

Carol începu să se dezbrace.

– Dar de ce nu-l suni pe Alan Cox? propuse ea.

Donna făcu o grimasă.

– Alan Cox este ultima persoană cu care vreau să vorbesc în clipa de faţă.

Simţindu-se deja mai bine la gîndul unui duş fierbinte, Carol rosti cu nerusinare:

– Nici eu n-aş vrea să vorbesc cu el, scumpo. Aş fi mult prea ocupată făcînd altceva cu el.

Donna rîse uşor.

– Asta-i problema, Carol, eu deja am făcut.

Ea intră despuiată în baie, iar Carol, prăbuşindu-se pe pat, zise:

– Măi, măi, măi. Eşti o adevărată surpriză.

Donna se uită peste umăr şi rosti cu glas coborît:

– Sînt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, Carol. Sînt o groază pe care nu le ştiu nici eu. Ezită o clipă, apoi adăugă: Încă.

EPILOG

Donna se uită cum trupurile lui Stephen şi al lui Georgio erau coborîte în groapă. Ştia că ar fi trebuit să plîngă, însă ochii îi erau secătuiţi de lacrimi. O văzu pe Maeve susţinută de tata Brunos şi înconjurată de ceilalţi copii care aşteptau parcă îndemnul ei.

Era ciudat, se gîndi Donna în sinea ei, cum se părea că nu mai avea sentimente. Soţul ei, marea ei iubire, era îngropat, iar ea nu simţea nimic.

Îl observă pe Paddy încercînd să-i surprindă privirea, însă se uită în altă parte, stăpînindu-şi cu greu zîmbetul. El n-o mai înspăimînta, nici unul n-o mai înspăimînta. Şi se întrebă de ce.

Davey încercă să-i atragă atenţia lui Carol. Din colţul gurii, ea îi şuieră Donnei:

– Dacă licheaua aia nu mă lasă în pace, îl arunc în groapă după Georgio.

Donna simţi un hohot isteric croindu-şi drum spre exterior, însă reuşi să şi-l stăpînească. Atenţia îi fu atrasă la un moment dat de Milton Hardcastle, mincinosul de pe şantiere. El plîngea ca un copil după Georgio şi o făcu pe Donna să se întrebe cum de soţul ei fusese atît de iubit, şi totuşi atît de rău. Fusese oare un actor atît de bun sau prinsese doar gustul banilor ca şi Stephen? Amîndoi o făcuseră pînă şi pe Maeve să creadă acest

lucru. Ea îşi vînduse povestea revistei *News of the World*, le dăduse fotografii şi le descrisese copilăria celor doi bărbaţi.

Donna ridică din umeri. Îi ură succes lui Maeve; bine că făcea şi ea bani de pe urma lor. Părea normal.

Preotul încă vorbea, încercînd mai mult să-şi facă un nume prin intermediul televiziunii. Cimitirul Chase nu fusese niciodată atît de plin de lume. Oamenii veniseră de peste tot din East End, sperînd să zărească familia sau prietenii decedaţilor.

Situaţia cea mai rea era că acum Donna devenise o femeie foarte bogată; cu toate că ea nu dorea banii. Pînă şi plata asigurării ei i se părea un lucru murdar.

Maeve nu-i îngăduise să plătească funeraliile lui Georgio, insistînd să fie achitate de ea şi de tata Brunos. Insistînd să-şi îngroape fiii împreună.

Donna îl auzi pe preot rostind *Amin* şi oftă uşurată în sinea ei.

Carol şi Dolly rămaseră lîngă ea şi toate trei se îndreptară ca o singură fiinţă spre limuzina neagră.

Alan, aflat pe partea opusă, o privi pe Donna şi i se făcu milă de ea. El se duse la maşina lui şi urcă alături de Nick şi Albie.

– Treaba murdară a fost făcută.

Nick înclină aprobator din cap şi urmări cum familia îndoliată se ducea spre limuzinele negre.

– Pînă în final Georgio a pierdut pe toate fronturile, nu? zise Alan cu greutate în glas.

Nick rosti încet:

– Dreptate poetică, de-a dreptul. Poţi să mă laşi undeva în Soho, Alan, trebuie să întîlnesc nişte persoane.

Alan porni maşina şi plecă înainte de începerea circului. Fotografii luau în obiectiv pe toată lumea, sperînd din tot sufletul să surprindă figuri celebre din lumea interlopă, care să dea un plus de culoare articolelor lor.

În timp ce Donna se îndrepta spre maşina funerară, detectivul-inspector Laughton, o atinse uşor pe braţ.

– Îmi pare rău, doamnă Brunos. Să ştii că dumitale n-am vrut să-ţi fac nici un rău.

Donna se întoarse cu faţa spre el şi zise:

– Ştiu, domnule Laughton. Ţi-ai făcut doar datoria. Acum totul s-a terminat, pentru toată lumea.

Cuvintele ei îl făcură pe Laughton să rămînă blocat. Donna însă îi zîmbi şi adăugă:

– Eu chiar am crezut că ai înscenat totul, chiar am crezut.

Privind în jos la chipul ei, el rosti sincer:

– Am înscenat, dar vezi, doamnă Brunos, eram capsat, pentru că ştiam cine era soţul dumitale. Pur şi simplu nu-l mai voiam pe stradă, atîta tot.

Donna încuviinţă din cap şi strînse braţul bărbatului.

– Ai fost un om înţelept, domnule Laughton, iar eu nu mi-am dat seama decît după multă vreme.

Maeve şi tata Brunos o aşteptau pe o alee mică.

– Acum, aici se află o parte importantă din mine, Donna. După toate astea n-o să mă mai îngrop în ţara mea de baştină.

Donna o îmbrăţişă pe Maeve.

– Ai ştiut adevărul despre Georgio, nu-i aşa?

– Am ştiut, am ştiut mereu, dar era fiul meu. Maeve îşi întoarse privirea spre morminte şi şopti sfîşiată: Erau fiii mei, iar în felul meu i-am iubit.

Donna încuviinţă din cap şi luîndu-şi soacra de braţ o conduse pînă la maşinile funerare.

Vocea lui tata Brunos tulbură liniştea:

– Ce zi! Doi fii îngropaţi. Doi fii!

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, iar Donna, pentru prima oară în acea zi, vru să plîngă. Nu pentru Georgio sau pentru Stephen, ci pentru cei doi oameni care îi zămisliseră. Răsucindu-se, Donna se uită la chipul lui tata Brunos.

– Georgio al meu te-a iubit, Donna. Să nu uiţi niciodată acest lucru.

Ea îşi simţi lacrimile pe limbă, le simţi gustul sărat. Acestea îi aminteau de lacrimile pe care le văzuse cînd Georgio îi fusese luat pentru prima dată.

Tata Brunos îşi şterse ochii cu o batistă motolită.

– Ne vedem acasă, da?

Donna încuviinţă din cap, privindu-l cum o conduce pe Maeve la maşina funerară.

Glasul lui Carol îi tulbură gîndurile:

– Vrei să ne întoarcem cu tine?

– Dacă nu vă deranjează. Nu cred c-o să suport să fiu singură acolo.

Carol o îmbrăţişă.

– Doar pentru asta sînt prietenii, nu-i aşa, Doll?

Dolly îşi ţuguie buzele şi eliberă aerul printre ele într-o manieră nedelicată.

– Aţi văzut cine a venit aici? zise ea cu răutate.

Donna înclină aprobator din cap.

– Lasă, Dolly, zise ea. Te rog, nu băga în seamă.

– Uită-te cum stă acolo, înţepată ca un par, toată numai ţîţe, dinţi şi bronz! rosti Carol cu invidie. Donna începu să chicotească, deşi n-ar fi vrut.

– Ciudat este că nici nu mă doare. Mă simt doar uşurată.

Cînd se urcară în limuzină, Donna aruncă o privire spre Vida care stătea singură cu copilul lîngă ea. Se uita în jos, fiind incapabilă să o privească pe Donna în ochi. Cînd trecură pe lîngă ea, Donna studie cu atenţie faţa copilului, căutînd o asemănare cu tatăl lui. Era indiscutabil copilul lui Georgio; avea pînă şi genele lui dese şi lungi, mai potrivite unei fete decît unui băiat.

Apoi trăgînd, mental, cortina acelei scene, Donna îşi alungă din minte imaginea femeii şi a copilului ei.

Era timpul să meargă mai departe.

Pentru toţi sosise acest moment.

Maeve se aşeză pe pat. Vocile familiei reunite se auzeau prin pereţii subţiri. Se uită la fotografiile din mînă şi simţi c-o podidesc din nou lacrimile. Georgio cu ochii lui mari aţintiţi la aparat, iar Stephen aflat la Prima Comuniune, părea serios şi mîndru în acelaşi timp. Chipul lui la fel ca al lui Georgio deborda de candoarea copilăriei.

Apoi se gîndi la copilul de la cimitir, la copilul lui Georgio, trup din trupul ei... Ştiu exact ce trebuia să facă. Acel copil era imaginea lui vie.

Se ridică nesigură şi se întoarse în sufragerie.

Sosiseră multe rude din Irlanda, însă cele din Rodos nu se deranjaseră. Numai sora cea mică a lui tata

Brunos, Patrina, care locuia la Manchester cu fiica ei cea mare şi care era văduvă de doi ani, venise.

Patrina o prinse de braţ şi-o strînse.

– Ce zi! Cine s-ar fi gîndit că noi o să ne îngropăm copiii? Nu e în firea lucrurilor. Ei ar trebui să ne îngroape pe noi.

Maeve se depărtă de ea şi se apropie de locul în care Donna stătea sorbind whisky şi ciugulind dintr-un sandviş cu şuncă.

– Bună, dragă.

Donna se uită la chipul încordat al soacrei sale.

– Bună, Maeve, rosti ea cu blîndeţe.

Depărtîndu-şi braţele, Maeve o trase pe Donna în cercul lor, iar cele două femei plînseră de faţă cu toată lumea. Toţi ceilalţi membri ai familiei stătură deoparte, urmărind cu satisfacţie răsturnarea situaţiei. Faptul consolida în mintea lor ideea că Georgio nu putuse să fie atît de rău, dacă se bucurase de dragostea celor două femei.

Maeve plîngea pentru ceea ce ar fi putut să fie, iar Donna plîngea pentru copiii din Sri Lanka şi pentru lumea pe care cei doi bărbaţi, îngropaţi astăzi, o făcuse să sufere.

Maeve îi şopti Donnei la ureche:

– O să am grijă de copil, Donna. Eşti o femeie bună, pentru că mi-ai spus totul.

Donna zîmbi printre lacrimi. Ea sincer spera ca fiul lui Georgio să-i aducă mai multă fericire decît îi adusese tatăl lui.

Donna fu salvată de la răspuns de unchiul Jimmy care începu să cînte *Kevin Barry.* Din experienţă, ea ştia că de îndată ce se intonau cîntece de luptă irlandeze, parastasul se transforma în petrecere. Lacrimile şi rîsetele se împleteau cu amintirile.

Maeve se întoarse cu spatele la ea şi începu să cînte:

„În puşcăria Mountjoy, într-o luni dimineaţă
Sus în ştreang atîrnat
Pentru scumpa libertate
Kevin Barry, tînăra viaţă şi-a dat".

Donna ştia că trebuia să stea pînă la sfîrşitul parastasului. Dar făcea acest lucru numai pentru Maeve, tata Brunos şi pentru familie.

Nu pentru Georgio şi nu pentru Stephen Brunos.

Acum era o femeie liberă şi bogată, proprietara unei societăţi de construcţii, a unui parc de maşini, a firmei *Talkto Enterprises,* şi a două terenuri virane în străinătate, şi era dispusă să le vîndă oricînd celui mai avantajos ofertant.

Era liberă, liberă şi neîntinată, avînd în posesie banii furaţi, precum şi o casă ce valora mai mult de un milion de lire. Era acum liberă ca o pasăre.

Şi cu toate acestea nu era fericită.

Erau prea multe legături rupte, care trebuiau înnodate.

Alan Cox ajunse la Donna acasă la ora unsprezece şi jumătate dimineaţa, a doua zi după funeralii. Dolly fu cea care îi deschise uşa.

– Ce doreşti? se răsti ea.

Alan zîmbi, afişînd un surîs fermecător.

– Aş vrea s-o văd pe Donna, te rog.

– Păi, nu se poate. Este copleşită de durere şi nu primeşte pe nimeni.

Alan rîse.

– Sînt convins că este.

O împinse pe Dolly şi intră în casă, strigînd-o pe Donna.

Dolly închise uşa şi zise:

– Nu este aici.

Alan îşi întoarse privirea spre ea.

– Maşina este în faţă, zise el tare. Nu-mi spune c-a plecat pe jos, că nu te cred. Casa asta este la capătul pămîntului. Hai, Dolly, unde este? Trebuie s-o văd.

– Este în grădină. Stai în bucătărie şi-o să mă duc s-o chem.

Urmînd-o, Alan rosti:

– Mă duc eu după ea, pînă pregăteşti tu un ceai.

Trecu pe lîngă Dolly şi ieşi în grădină, fără să-i acorde femeii răgazul să răspundă.

O luă pe aleea ce ducea spre terenul de tenis şi cînd dădu colţul, o zări pe Donna. Purta o pereche de blugi

strîmţi, un pulover gros şi o pereche de cizme peste genunchi, arătînd mult prea elegant ca să se ocupe de arsul gunoaielor într-un mic tomberon.

Se apropie de ea şi zise:

– Mama mea obişnuia să grădinărească. Zicea că o relaxează.

Donna se uită peste umăr la el.

– Ce te aduce aici, Alan? întrebă ea.

El o privi cum aruncă un mic pachet în foc.

– Am venit să văd ce faci şi să-ţi spun ceva.

Donna mai aruncă nişte gunoaie în foc şi rîse delicat:

– Ce să-mi spui, Alan? Spune-mi şi du-te.

El îşi muşcă trabucul şi rosti:

– Am venit să văd dacă mai ai nevoie de ajutor.

– Nu, chiar n-am. Aşa că ţi-ai irosit timpul degeaba.

El muşcă încă o dată din trabucul neaprins şi izbucni:

– Îmi îngreunezi foarte mult situaţia, Donna. Eu încerc să-ţi spun că... Se uită la mîinile îmbrăcate în mănuşi ale Donnei şi rosti cu un glas uluit: Ce dracu' arzi acolo?

Înaintă spre ea şi cînd văzu ce era pe foc, aproape că se înăbuşi cu trabucul din gură.

– De unde dracu' ai luat banii ăia?

Donna rîse amuzată.

– Sînt banii lui Lewis, din jaf. Jumătate i-am dat lui Carol Jackson şi, după cum vezi, jumătatea mea o ard.

– Ai înnebunit femeie? Acolo e o avere!

Donna aprobă din cap.

– Nu sînt nebună, Alan. De fapt, niciodată în viaţă nu m-am simţit mai bine. Iar acest lucru chiar îmi face plăcere, mare plăcere. Ea luă o bancnotă de cincizeci de lire din pachet şi o aprinse de la flacără.

– Poftim, aprinde-ţi trabucul.

Alan, după ce privi o secundă la bancnota în flăcări, la efigia reginei care se mototolea şi ardea, îşi aplecă uşor capul şi îşi aprinse trabucul, pufăindu-l rîzînd şi tuşind în acelaşi timp.

Apoi îşi luă ţigara de foi în mînă şi îi zîmbi Donnei.

– Eşti plină de surprize, ştiai?

Donna îşi ridică privirea spre chipul lui şi, simţindu-se atrasă de el, zise:

– Tu trebuia să vii la mine, Alan. Îţi dai seama, nu? Tu va trebui să vii mereu la mine. Zilele în care eu să alerg după cineva au apus de mult. Georgio a distrus acest lucru. Ceea ce vezi este ceea ce vei căpăta, iar ceea ce s-a petrecut între noi în Sri Lanka a fost cel mai frumos lucru din viaţa mea. Însă înainte de a fi împreună, avem multe de făcut, fiecare separat. Singurul lucru pe care ţi-l cer este ca tu să te ţii mereu după mine, atît doresc de la tine. Să alergi mereu după mine.

Trăgînd-o în braţe, Alan rosti tandru:

– Mereu o să mă ţin după tine, Donna, oriunde o să te duci. În viaţa mea n-am iubit, n-am iubit cu adevărat, aşa cum te-am iubit pe tine din clipa în care ai intrat în biroul meu. Mă voi ţine după tine, Donna, zi şi noapte, pentru că îmi dau seama că nu pot trăi fără tine.

Văzînd că ea nu-i răspunde, el îi şopti:

– Mă iubeşti şi tu puţin, nu-i aşa?

Donna zîmbi auzind şovăiala din glasul lui şi-l strînse puternic la piept.

– Alan Cox, este singurul lucru de care sînt sigură.

Apoi îl sărută.

Cînd ea îşi dezlipi buzele de gura lui, Alan se uită în ochii ei şi zise:

– Hai în pat cu mine.

Donna rîse, roşeaţa învăluindu-i tenul alb.

– Cum, acum? Şi cu Dolly ce facem?

Alan zîmbi şi rosti şiret:

– Îmi pare rău, Donna, dar nu pot s-o satisfac şi pe ea. O singură femeie îmi este de-ajuns.

Aruncînd ultimii bani pe foc, Donna îşi strecură mîna sub abdomenul lui şi spuse:

– O să am grijă să nu-ţi mai doreşti niciodată o altă femeie.

Glasul ei fu puternic, iar el rîse încet.

– De fapt, să ştii că asta speram să-mi spui.

Împreună intrară în casă, lăsînd în urmă focul care înălţa un fum gros spre cer.

SFÎRŞIT

Donna Brunos locuiește cu soțul și cu menajera ei în Essex. Fiecare soț are mașina lui, cu număr privat de înmatriculare, fiecare poartă ceas Rolex de aur. Vacanțele și le petrec în Caraibe.

Donna își idolatrizează soțul.

Dar cînd Georgio este condamnat la optsprezece ani pentru jaf armat, lumea Donnei se prăbușește.

Naivă, ea îl crede pe Georgio care pretinde că totul este o înscenare, iar cînd el îi spune că se teme pentru viața lui, ea consimte ca împreună cu Alan Cox, un vechi prieten de-al lui, să-l ajute să evadeze.

Punerea la cale a operațiunii o aduce pe Donna în mijlocul lumii interlope. Și nimic n-ar fi putut s-o pregătească pentru figurile pe care le întîlnește și pentru stilul lor de viață.

Ea este forțată să găsească puterea interioară ca să facă față nu numai violenței din jurul ei, dar și sentimentelor tot mai profunde pe care le are pentru Alan Cox, despre care știe că este un bărbat periculos.

Treptat, Donna descoperă adevărata față a lui Georgio – că este implicat în pornografie cu copii; că a făcut milioane din traficul de droguri și că intenționează să o lase fără nici un ban și să plece cu amanta și copilul în Spania.

Lei: 15500